

Giới thiệu Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!

Một câu chuyện ngọt ngào!

Tất cả những cảm xúc ngây ngô thời học trò...

Có đôi khi bạn sẽ bắt gặp mình trong đó...

Cái tuổi học trò ngu ngơ dễ yêu dễ ghét đầy cảm xúc như những viên kẹo đủ màu sắc rực rỡ. Những trò nghịch ngợm của "thứ ba học trò", những rung động đầu đời của trái tim mới lớn..

Đây là một câu truyện học đường

" Xời, lại cái thể loại này"

Đây là một chuyện tình của hai kẻ gán mác " Bạn thân"

" Mô típ cũ mèm"

Và họ là thanh mai trúc mã...

" Nhạt!!!"

Ừ thì cứ nghĩ thế đi, nhưng Ren xin đảm bảo, bạn sẽ phải bật cười (tối thiểu là 1 lần hehe) =. =!!!

Bạn thân chính là đối tượng mà dễ ảnh hưởng đến tâm tư tình cảm của chúng ta nhất. Đáng sợ hơn chính là lúc ta lại đem lòng yêu cái đứa gọi là bạn thân đó. Diệp Khả Vy đã tốn không ít nơ ron thần kinh cho vấn đề này. Mọi ý kiến xung quanh đều là... không nên yêu bạn thân.

Bạn thân thì sao? Vẫn cứ yêu!!!

Những mẫu chuyện từ trường đến nhà, từ nhà về trường, từ ngõ xóm đến đường lớn, từ nóc nhà đến gầm cầu, và tí ti thứ đang diễn ra xung quanh Khả Vy mỗi ngày...

Ren

Thứ 6_10/6/2016

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cuộc sống của tôi _ là gia đình

Tôi tên Diệp Khả Vy, thiếu nữ 17 trắng hơi tròn. Là một người hiền lành, tốt bụng, dễ thương và ngay thẳng, nói chung là đạt tiêu chuẩn cháu ngoan Bác Hồ, ngoại trừ điều 5: khiêm tốn- thật thà- dũng cảm. Một cô gái có nhan sắc bình thường, tính cách bất thường, độ điên phi thường nên đôi khi trở nên tầm thường. Cuộc sống của tôi mỗi ngày đều làm theo khuôn khổ của pháp luật, gia đình và nhà trường, cái gông cùm dè nặng lên vai học sinh mỗi ngày không riêng gì tôi. Vậy mà không thể đứng lên đấu tranh giành tự do được, thật khổ tâm hết sức.

Sáng sớm nào gia đình tôi cũng đông đủ quây quần dưới bàn ăn, háo hức chờ xem người đàn ông nội trợ nấu món gì. Ba tôi là đầu bếp số một của gia đình, còn mẹ tôi... chỉ thông thạo tất cả các món luộc. Do vậy, để gia đình không phải chịu cảnh bụng đói thiếu cơm, ba đã đem tất cả vốn liếng, kinh nghiệm, nghề nghiệp truyền lại cho tôi, nên tôi nấu ăn cũng khá. Tôi còn có một em trai kém 3 tuổi tên Diệp Khả Vũ, ngoài cái đẹp trai, học giỏi, cao ráo... thì những cái khác đều thua tôi.

Bà Linh_ mẹ tôi đặt đĩa mì xuống bàn, nhân thể gõ một cái vào đầu cô con gái đang mơ màng.

Mẹ tôi là một người phụ nữ đẹp, lại tài giỏi, chỉ là tính cách hơi quái dị. Vậy mà ba tôi lại chịu nổi mẹ. Nghĩ lại chuyện tình thiên sử của hai người cũng có phần kinh dị. Hồi đó ba là giảng viên đại học chân ướt chân ráo vào trường, mẹ lại là sinh viên năm hai. Tuổi tác không cách nhau là mấy. Hôm đó trường tổ chức ngoại khóa, mẹ rất hăng hái với mấy loại hoạt động này, hào hứng hát hò trên sân khấu, nhảy vô cùng sôi động. Thế mà ba tôi cầm mic đi qua liếc mắt khinh bỉ buông một câu " chẳng ra làm sao cả" chuyện cũng chỉ có thế, sẽ không sao nếu mẹ biết ba là thầy giáo của mình. Nhưng cái bộ dạng ngơ ngơ trơ trơ của ba khiến mẹ nghĩ đến một tên nam sinh năm nhất thích chơi trội, thế là nguyên cái guốc cao gót trong tay phi thẳng vào mặt ba. Và rồi một cuộc ân oán tình thù học đường diễn ra. Cuối cùng sau khi tốt nghiệp ba và mẹ làm đám cưới khiến không ít người ngã ngửa.

Tôi thừa hưởng được cả vẻ đẹp của ba và mẹ, đủ xinh, đủ trắng, đủ duyên dáng, duy nhất chỉ không đủ cao. Cả gia đình, không cả dòng họ tôi là đứa bị

đột biến gen duy nhất. Lớp 12 mà cao không nổi 1m45, trong khi em trai kém tôi 3 tuổi đã cao hơn 1m70 vậy có đáng hận không chứ? Đôi lúc mẹ còn nhìn tôi với ánh mắt quái dị rồi tự hỏi, tôi có phải con ông hàng xóm không? Cho xin đi, đến ba tôi còn chưa nghỉ ngơi thì mẹ lo cái gì chứ? Cũng may còn tí nhan sắc vớt vát lại để chứng minh tôi có quan hệ huyết thống với mẹ. Hajzzz thật khổ mà.

Ba đem cà phê và sữa để lên bàn cho mẹ và hai chị em. Nhìn từ góc độ nào ba cũng thật hoàn hảo, nếu có thể lấy được một người chồng như ba thì quá tốt rồi, mẹ tôi vớ được vàng nguyên chất chứ chẳng chơi.

- Khả Vy, còn không ăn nhanh lên, lại bắt Huy đợi nữa hả? _ Ba học theo mẹ cốc đầu tôi, có biết như thế là làm tụt giảm IQ không hả?

- Chị ấy sáng nào chẳng lễ mễ, nếu con là anh Huy, con chẳng rảnh ôm theo cục nợ này đâu _ Khả Vũ không bỏ qua cơ hội châm chọc tôi.

Em trai tôi Diệp Khả Vũ là một thằng nhóc rất lém lém lại tinh quái, ở nhà hai chị em như chó với mèo, dĩ nhiên nó là chó, tôi là mèo. Nhưng trong mắt nó tôi là " tài sản cá nhân, miễn chia sẻ" tự cho mình quyền bắt nạt tôi, còn những người khác thì đừng hòng. Nhưng chuyện làm tôi tức nhất là mỗi khi ra ngoài, mọi người hay nhầm tưởng nó là anh tôi, mỗi lúc như thế nó đều cười toe, xoa xoa đầu tôi rồi bảo " em gái cháu đây" thế có đáng đánh không chứ?

À mà nhà tôi còn một thành viên nữa, nói không ngoa chứ nó thật sự là chủ gia đình, à không là chủ của tôi thì chính xác hơn. Đó là Boss Miêu, con mèo Nga trắng mà tôi nuôi từ

Còn chưa để tôi ăn miếng bánh, uống miếng nước, Khả Vũ đã kéo tôi xềnh xệch ra ngoài cổng, mặc tôi còn đang lưu luyến cổ với cái bánh trên bàn. Em trai mà vậy đấy!

- Chào ba mẹ con đi

- Uà a ẹ on i (thừa ba mẹ con đi)

Tôi khò sở nuốt xong miếng bánh, vẫy tay chào ba mẹ và Boss Miêu, rồi mặc kệ thằng em muốn lòi đi đâu thì đi.

Trước cổng Huy đã đợi sẵn, sáng sớm trông rất có tinh thần, em tôi bàn giao tôi cho hán xong thì cũng đạp xe đi mất hút.

- Mới sáng mà đã lễ mễ vậy rồi, lên xe đi _ Huy càu nhàu vài câu, rồi đưa mũ bảo hiểm cho tôi

- Biết rồi, lần sau sẽ ra sớm hơn mà

- Câu này sáng nào cũng nghe hoài, có bao giờ cậu làm được đâu?

Ngồi sau xe, thoải mái hít thở không khí sáng sớm, chưa có cái nắng oi ả nên thật sáng khoái, đường phố người buôn người bán nhộn nhịp, đủ loại âm thanh màu sắc, náo động sôi nổi, khiến tâm trạng tôi vui vẻ hẳn lên.

Nhưng chỉ vài phút sau quả thật tâm trạng đã tụt dốc không phanh. Tôi muộn học rồi. Học sinh ngoan chăm chỉ như tôi không lí nào lại bị ghi tên vào sổ được. Nhưng nhìn mặt của thầy giám thị hung dữ đứng gác cổng, cái tương lai đầy không còn xa đâu. Thiên Huy để tôi xuống xe rồi đi vào trước.

- Cậu kia học sinh lớp nào, khai mau _ Thầy chỉ thẳng mặt hán mà quát

- Thầy, em đi muộn là có lí do chính đáng, thầy nhìn xem, em đang đi giữa đường thì xe hết điện, em phải dắt bộ đến tận đây, nhà em ở xa tí tấp vậy mà em vẫn vượt khó, trèo đèo lội suối đến trường thầy phải thông cảm cho em chứ bla bla....

- Rồi rồi, đừng nói nữa, vào đi

Huy quay lại nháy mắt với tôi một cái, vênh mặt làm cao. Cái tên chém gió như thần này, khi nãy ai còn phóng bạt mạng trên đường vậy hả? Đúng là mặt dày vô sỉ mà. Nhưng hại hán đến muộn là tôi, thôi thì quân tử không chấp kẻ tiểu nhân. Tôi len lén đến trước mặt thầy giám thị, rử cho tóc xõa xượi, tự véo mình một cái rõ đau, rồi rom rớm nước mắt.

- Thầy, sáng nay em đi học, con mèo nhà em nó chạy ra ngoài, em sợ mất bị ba mẹ la nên phải chạy theo bắt nó về, thầy nhìn xem người em còn dính lông mèo đây này _ Tôi cầm mấy cọng lông trắng của Boss Miêu ban sáng giờ lên làm tang chứng cho thầy xem, mặt tỏ ra vô cùng ăn năn, vô cùng đau khổ.

- Thôi vào đi, các cô cậu bây giờ nhiều trò lém rồi

Chỉ chờ có thế, tôi vội chạy vào trường, thầy coi vậy cũng không khó tính lắm, nghe đồn thầy còn rất thiên vị cho con gái nữa. Nhưng vào lớp trước đã rồi tính, giáo viên chủ nhiệm đến chân cầu thang rồi kia...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cuộc sống của tôi_ là trường học

Trong khi tôi chạy bán sống bán chết mới đến cửa lớp học thì đã thấy Thiên Huy đứng đĩnh đi vào cửa, còn cười châm chọc một cái, tôi khinh bỉ không thèm liếc vội vào chỗ ngồi, thờ dõc một hồi.

Hắn tên họ đầy đủ là Trịnh Thiên Huy, là bạn thân từ nhỏ của tôi, cũng coi như là thanh mai trúc mã. Năm 6 tuổi, hắn chuyển đến chỗ tôi, mẹ tôi và và mẹ hắn là bạn lâu năm, quan hệ khá thân thiết. Từ nhỏ đến lớn tôi đã bám hắn suốt, lâu dần tự nhận ra, hình như tôi thích hắn rồi. Mà cũng đúng, con gái dễ yêu bạn thân của mình lắm.

Thiên Huy cao hơn 1m80, đi cùng với tôi thì quả là một đôi đũa lệch, trông cũng rất bảnh trai nữa, đây là bọn con gái trong trường nói thế, còn tôi nhìn hắn từ hồi mặc yếm xanh nhảy chân sáo tới trường nên cũng chẳng thấy có gì đặc sắc. Học cùng nhau suốt những năm cấp 1 cấp 2, nhưng lên cấp 3 tôi chuyên văn, hắn chuyên toán, vậy là không chung lớp nữa, nghĩ cũng buồn. Nhà gần nên sáng nào Thiên Huy cũng đưa tôi đi học, và cũng nhờ thế mà đến giờ tôi vẫn chưa biết đi xe đạp. Nghe phi lý thật đấy, nhưng lại là sự thật.

Vừa vào lớp, tôi còn chưa ổn định nhịp thở, đã bị đập một cái đầu đinh vào lưng đến chảy nước mắt. Nghiến răng nghiến lợi quay ra sau, biết ngay là nó mà, con bạn thân mắc dịch- Hạ Tuyết Hoa, tên gì kì cục. Tuyết Hoa cười nhe nhon với tôi.

- Good morning, lùn, làm gì mà thờ như trâu thế?

- Không được gọi tao là lùn

- Được, vậy gọi mày là cao

- Tao giết mày

Bạn thân thế đấy.

Lớp 12V là lớp chuyên văn của trường, có lẽ vì thế mà hội tụ toàn những bộ óc "siêu việt" có trí tưởng tượng siêu xa. Giáo viên thích lớp tôi thì nhiều mà sợ lớp tôi cũng đông không kém, cái này còn không phải bởi những trò quậy tan trời sao? Dĩ nhiên là tôi cũng nằm trong số những phần tử khủng bố đó.

Lớp trưởng đồng dạng hồ "nghiêm" lúc giáo viên chủ nhiệm bước vào. Cô Oanh là giáo viên dạy Văn đồng thời là chủ nhiệm lớp tôi. Thi thoảng tại tôi vẫn gọi cô là "má Oanh". Cô rất xinh, vậy mà vẫn độc thân, cũng chẳng hiểu tại sao. Có điều cô là một bà la sát thật thụ. Bằng chứng là mới ngày đầu tuần chúng tôi đã ngồi nghe một bài ca trường kì kháng chiến đầy mưa xuân, lỗi tại tôi đang lúng búng liên hồi.

- 10 năm đi dạy tôi chưa thấy lớp nào giống lớp này... blah blah... thử nhìn lớp bên cạnh xem... blah blah... tại sao các anh chị lại khó dạy thế? blah blah... tóc tôi bạc gần hết cũng vì mấy người đấy... blah blah...

Cái màn này sáng thứ 2 nào lớp cũng phải nghe, nghe nhiều thành quen, có đứa còn phở thành nhạc, cô nói bên trên, trò ngủ bên dưới, mỗi đứa một việc. Tuyết Hoa lại vỗ vai tôi thì thầm.

- 35' 27s mày ạ, lâu nhanh hơn lần trước 1' 4s

- Mày rảnh quá rồi đấy

- Then lie? (thì sao?)

Tôi nhún vai quay lên, tỏ ý không còn gì để nói.

Bàn tôi ở tổ trong cùng, bàn 3 từ trên xuống lên sát ngay cửa sổ, rất hợp cho đứa có đầu óc mơ màng như tôi. Bạn cùng bàn là một tên con trai mà đến giờ tôi vẫn chưa rõ mặt, con người quái dị. Hình như cậu ta tên Lưu Đức Nhân, không phải chỉ tôi, mà đến giáo viên còn không rõ về cậu ấy. Mỗi ngày đến lớp đều thấy cậu ta úp mặt xuống bàn ngủ từ tiết đầu đến tiết cuối. Cô Oanh sau nhiều lần la hét, kiểm điểm nhồi nhét tư tưởng cũng không làm cậu ấy để tâm thì đã bỏ cuộc, coi cậu ấy làm không khí trong lớp. Tôi ngồi chứng mà còn chưa bao giờ nói chuyện quá ba câu.

Tôi mơ màng nhìn ra cửa sổ, mặc kệ tầm nhìn bị Đức Nhân che khuất, chờ trống đánh ra chơi.

- A, cuối cùng cũng thoát, tai tao lúng búng hết rồi

Tuyết Hoa nằm vật xuống bàn, cái mặt thiếu não như bị mất tiền. Tôi từ bàn trên ngoái xuống nhìn nó, hỏi vài câu.

- Sao vậy? Tao tưởng mày vừa hẹn hò với một anh chàng đẹp trai thì phải yêu đời lắm chứ?

- Divide hand already (chia tay rồi)

Tôi mờ mịt nghe nó nói. Tuyết Hoa là một cô gái đẹp, có lẽ bởi dòng máu lai của nó. Tôi và nó quen nhau từ đầu cấp 2- thôi chuyện này để nói sau, ngay từ ngày đầu gặp mặt tôi đã không có ấn tượng tốt với nó- chuyện này cũng để nói sau đi, Tuyết Hoa quen rất nhiều bạn trai, mối tình của nó thì nhiều vô kể, mà chẳng bao giờ lâu đến một tháng- chuyện này cũng để sau hãy nói.

- Bạn à, tuần trước mày vừa chia tay một anh khóa trên vì người ta cao quá, sau đó 3 ngày chia tay một em khóa dưới vì thấp quá, sau đó 2 ngày lại chia tay một người bằng tuổi vì tóc hấn nhuộm màu đỏ mày không thích, thế lí do lần này là gì đây?

- Hấn là gay_ Tuyết Hoa đáp cụt lùn, có vẻ nhìn thấy khuôn mặt không thể tin nổi của tôi, nó nói thêm_ Hấn còn ngoại tình nữa, quen tao chỉ để che mắt thôi.

- Nhưng mày là hủ mà? Không phải sao?

- Thì đúng là thế, tao rất ủng hộ mối quan hệ trong sáng, vượt qua mọi rào cản ấy, như ai ngờ hấn lại... là kẻ bị dè

- =. =!!!

Cái lí do này, thôi thì coi như tôi cũng hiểu đi. Từ lúc làm bạn với Tuyết Hoa mấy thứ ngôn tình, đam mê gì đó tôi đã quen như bạn rồi, nhưng tôi chỉ trung thành với truyện tranh, nhiều chữ quá đọc cũng ngại.

Tiếng ồn ào trong lớp bỗng sôi nổi hẳn lên, thu hút sự chú ý của tôi và Tuyết Hoa. Bạn cùng lớp đang làm cái trò gì thế này?

Thùng rác bị đem ra úp xuống đất, để gỗ lên mặt đấy, cờ sao đỏ cuối lớp đem phát phát, lại còn một quyển vở dán ảnh lớp trưởng_ Nam, hộp phấn cũng được đem ra trưng dụng.

- Lễ đưa tang bắt đầu_ Một nam sinh hô hào, vậy là ảnh, cờ trống, đua nhau phát, cả lớp thì nhau khóc mếu rầm rộ trong khi Nam lớp trưởng khóc không ra nước mắt, thầy cũng tội mà thôi cũng kệ. Tên con trai cầm hộp phấn đi khắp lớp chia ra xin tiền. Lớp trưởng đứng một bên không biết phải làm sao, Nam hiền lành, tốt tính, học lại giỏi, tại không ai thích làm cán bộ nên đùn đẩy cho cậu, nhưng cũng vì hiền nên Nam hay bị trêu chọc.

Tuyết Hoa hào hứng kéo tôi ra góp vui, nhờ đó mà tôi mới biết, lớp mình cho đi khóc mướn rất tốt, không lo mai sau thất nghiệp. Lớp này đúng là quái dị.

Lễ đưa tang được diễu hành từ trong lớp ra đến hành lang, đi dọc khối 12 trên tầng ba, khối phải nói, nó thu hút sự chú ý của các lớp khác thế nào, Nam bị tụi con trai té sổng, khênh như khênh lợn chạy dọc hành lang, để thêm hiệu ứng, có người còn đem cả điện thoại ra mở nhạc đám ma, kêu khóc như thật. Đi qua lớp Thiên Huy, thấy hấn lơ đãng nhìn ra ngoài, tôi giờ tay vẩy vẩy bảo hấn ra góp vui. Mới tiết đầu mà cả khối 12 nháo như cái chợ.

Nhưng tiệc vui nào cũng có lúc tàn, cô Oanh từ phòng giáo viên hăm hăm đi lên, la bọn tôi một trận vì tội... "già đầu rồi còn nghịch ngợm, có giỏi thì làm ma cho cô luôn đi". Mà có vẻ đúng như thế. Còn bị phạt viết kiểm điểm, tội nhất là Nam, vừa đưa tang xong lại bị phạt. Tiết thứ 2 cô không dậy, tức giận bỏ đi, lớp tự học. Cả đám ngồi nhìn nhau im lặng, nhưng cái sự im lặng cũng chẳng kéo dài được lâu đâu.

- Unbelievable, lớp ngoan ghê này_ Tuyết Hoa trầm trồ ngạc nhiên, nhưng tôi còn ngạc nhiên hơn khi nó đọc chuẩn một từ tiếng anh mà không phải trong giờ anh.

Sau câu này của nó, không hiểu sao một số đứa phá lên cười sằng sặc. Thương thủ quỹ lớp đứng lên đồng ý.

- Thu tiền thu tiền, mỗi người 10.000đ tiền vệ sinh, vì có ít nên đóng ngay và luôn nhé

Sau đó là một màn giết người, cướp tiền đòi nợ không thua gì dân giang hồ. Nhà Thương làm kinh doanh, nó quản tiền trong lớp rất tốt, để Thương thu tiền thì không ai dám thiếu vì những chiêu trò kinh dị của nó.

- Happy already (vui rồi)_ Tuyết Hoa hớn hờ, vừa đưa tiền vừa cười, xong nhảy tót lên bàn tôi háo hức xem kịch.

Có vài đứa thích đùa không đóng, Thương tháo giấy của bọn nó tống vào tủ rồi khóa lại. Nó ngồi trên ghế giáo viên, tay lăm le chìa khóa, nhìn tụi con trai mặt dày xin xỏ

- Nộp tiền thì có giấy, không xác định đi chân đất về nhà

Hoa ngồi bên tôi vỗ tay tán thưởng, sao tôi lại chui vào cái lớp quái dị này nhỉ?

Căn-tin to đẹp thoáng mát, đồ ăn siêu ngon lại rẻ, trai thanh gái lịch nhỏ nhẹ ăn uống, và biết đâu còn gặp được mối tình trong mơ, chẳng khác gì phim Hàn Quốc. Tình lại dè. Chẳng biết trường người ta thế nào chứ căn-tin trường tôi chỉ có vài cái bàn, ghế xếp la liệt, dựng lên từ một phòng học cũ, chen chúc nhau như ép khô mỡ, được mỗi cái đồ ăn ngon. Tôi nhớ Thiên Huy và Phong- bạn hấn chen chân vào mua đồ cho tụi tôi trong khi Hoa chờ ngoài ghế đá

- A monkey head dog? (khi đầu chó) Đi cùng với Huy sao?_ Tuyết Hoa vừa nhìn thấy Phong đã hô hào, câu nói của nó hại tôi suýt chết sặc

- Cầm mồm lại monkey nates red (khi đít đỏ) _ Phong quay lại nạt, lần này tôi hoàn toàn sặc, Thiên Huy vừa vỗ lưng cho tôi vừa âm thầm cười. Người có khả năng đối lại mấy từ tiếng anh lộn xộn của Tuyết Hoa xem ra chỉ có Phong thôi.

Hồi mới quen Hạ Tuyết Hoa, nó đã có kiểu phát ngôn tiếng anh đáng ăn đòn ấy rồi, mất một thời gian dài tôi mới làm quen được, Hoa học anh văn rất khá, nhưng đây là trong giờ, còn ở ngoài, không biết tôi bao phen phát hoảng vì nó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Cuộc sống của tôi_ là bạn bè

Tôi đứng dưới chân cầu thang cùng Tuyết Hoa, đi đi mũi chân chờ Thiên Huy xuống, lớp hấn sao lại tan muộn thế? Tuyết Hoa bám vai tôi than thở, con này mở tập đoàn buồn than được rồi đây.

- Anh hai không có nhà, tao lại phải ra tiệm ăn rồi

Tuyết Hoa sống cùng anh trai, cô tiểu thư chính hiệu như nó chẳng biết gì về việc bếp núc, có lần vì ăn uống lung tung mà nó phải vào viện cấp cứu, từ đó tôi rất hay lôi nó về nhà mình ăn cơm chung, thi thoảng anh Tuyết Hoa đi vắng tôi lại đến nấu cơm rồi ở cùng nó. Xem tôi có bản năng của một người mẹ chưa kìa. Vỗ vỗ đầu Tuyết Hoa, ý bảo nó đến nhà tôi.

Thiên Huy đứng trên bậc thang, vịn vai tôi nhảy xuống, hớn hờ cười, chẳng biết sao mà vui thế, giữa sân trường nắng gay gắt còn hào hứng hát. Tôi lắc đầu lè lười, rồi theo hấn ra xe.

Trưa nay ba về sớm, nấu toàn món ngon, Hoa ngồi vào bàn, xu nịnh xếp bát đĩa, hứ lúc chỉ có hai đứa, tôi toàn phải làm cho nó mà? Mẹ khá hài lòng với Tuyết Hoa, dù sao nó cũng đến nhà tôi suốt, có khi mẹ còn tưởng đó là con mẹ ấy chứ. Khả Vũ đi học về, còn đưa Thiên Huy vào nhà, hấn cười ngượng ngịu, bảo hôm nay ba mẹ lại vắng nhà, nên qua ăn chung cơm. Nhà tôi sao giống trạm cứu đói thế nhỉ?

Cuộc chiến trên bàn ăn khai mào, lúc nào chẳng thế? Đứa này dành phần đứa kia, tôi gấp miếng thịt, Thiên Huy sẽ tranh của tôi dù trong đĩa còn đầy thịt, Tuyết Hoa thấy tôi bị bắt nạt sẽ xông ra cứu giúp, nên Khả Vũ cũng bị cuốn theo, lần nào tôi cũng trắng tay, ngậm ngùi ăn cơm với rau, đùa thôi, thế nào Thiên Huy chẳng động lòng gấp thức ăn cho tôi. Bảo sao tôi không thích hấn được cơ chứ?

Sau bữa cơm trưa, tôi lết về phòng nằm lăn ra giường, Tuyết Hoa nhéo tôi bắt đứng dậy, vừa ăn xong đã nằm sẽ không tốt, định bụng nghỉ một lát Thiên Huy đã mở cửa bước vào, theo sau là Khả Vũ, trên tay còn cầm một bộ bài. Đùa? phòng tôi mà sao tự tiện thế chứ?

Tôi ôm Boss Miêu trong lòng, cầm bài trên tay thăm than Khả Vũ chia thật xui xẻo, nói vậy chứ số tôi rất may, nhất là với mấy trò đỏ đen. Tôi thắng liên tiếp, tha hồ sai bảo, kiểu như Thiên Huy phải hôn Boss Miêu, Khả Vũ tôi nay phải rửa bát thay tôi, Tuyết Hoa đọc một đoạn tiếng anh không sai ngữ pháp. Ấy nhưng áp bức quá sẽ có đấu tranh, phút chót tôi bị đánh hội đồng, nằm lăn lộn trong đồng chăn không thể thoát ra nổi. Vui về mà hết buổi trưa.

Lấy kem trà xanh và thạch rau câu tôi mới học làm, cả bốn tụ tập trong phòng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, sao giống mấy bà tám ngồi lê đôi mách thế nhỉ?

- Tao vừa quen mấy anh đẹp trai lắm, hay tao chia sẻ cho mày nữa nhé_ Tuyết Hoa huých vai tôi

- Tao tưởng mày bảo không yêu đương gì nữa mà

- Cậu hẹn hò thì kệ cậu, đừng lôi Khả Vy theo_ Thiên Huy dí đầu Hoa

- Hay nhè, chính cậu cũng hẹn hết người này người kia, buồn si bán đảo, sao lại cản Khả Vy, sad laugh (buồn cười)

- Con nít con nôi, biết gì mà yêu đương_ Cậu này của Huy không biết bảo tôi hay bảo Tuyết Hoa

- Đứa nào là con nít hả?

Tuyết Hoa hung tợn xông vào ầu đả với Thiên Huy, tôi ôm Boss Miêu thở dài, sao không ai hỏi ý tôi vậy? Thiên Huy đứng dậy, bỏ ra ngoài, Hoa men lại gần, nằm trên đùi tôi cười đắc trí

- Mai tao sẽ cùng mày đi tìm gấu

- Tao nhớ sở thú vẫn mở mà, vào mà ngắm sao phải đi đâu xa

Tuyết Hoa cười toe, huyền thuyên vài câu chuyện tình của nó, tôi ngó ra cửa, không biết Huy đã bỏ đi đâu. Một lúc sau cậu ấy quay lại, ngồi xuống chơi bài như không có chuyện gì.

- Khả Vy, tớ muốn ăn bánh Su Kem, cậu ra ngoài mua nhé!_ Huy vỗ đầu tôi

- A bánh Su Kem và trà sữa tiệm chị Ánh rất ngon, qua đó mua đi, tao cũng muốn ăn_ Tuyết Hoa đang nằm ngóc đầu dậy

- Em chỉ uống Trà sữa thôi chị Vy_ Khả Vũ tiếp lời

- Ế, sao lại là Vy, sao mọi người không đi?

Tôi oán thán, đáp lại là ba nụ cười lạnh sống lưng, hừ coi như bà mẹ này động lòng thương con đi. Tôi lấy ô trong góc, ải ngại nhìn cái nắng ngoài kia, thôi thì đi vậy, tôi cũng muốn ăn bánh chị Ánh làm. Và có lẽ tôi sẽ chẳng biết được cuộc chiến tranh đang xảy ra trong khi tôi vắng mặt.

Quán trà sữa ngay đầu phố nên không quá xa, vừa đẹp vừa trẻ trung, thu hút rất nhiều teen đến, không chỉ vì đồ ngon mà chị chủ quán còn rất dễ thương. Điều đặc biệt nhất chính là mèo, phải đây là một quán Cà phê Mèo, thì thoảng tôi cũng hay đưa Boss Miêu đến đây chơi. Chị Ánh niềm nở với tôi, giờ đang đông khách nên nhờ tôi giúp, vậy nên tôi ở lại khá lâu mới về.

- Trà sữa và bánh su kem, còn có cả kem vani nữa nhé_ Tôi khệ nệ ôm các thứ lên phòng, what the...? Cái quái gì xảy ra thế này, phòng ốc hơi lộn xộn nhưng kinh dị hơn là Tuyết Hoa ôm chân Thiên Huy ngủ ngon lành, trong khi Thiên Huy bám eo Khả Vũ đánh một giấc. Mà theo như trí tưởng tượng Hoa hay thổi vào đầu tôi, lập tức xuất hiện hình ảnh hai người đàn ông vượt qua rào cản đến với nhau đập bay nữ phụ đam mê. Rút điện thoại ra chụp lại khoảnh khắc, ấy bộ nhớ đây những hình ảnh của tui nó rồi. Khoan, đây không phải trong dream, tôi đã phải vượt nắng chói chang, vượt gió vượt đường đi hơn 137 bước chân để mua đồ về theo yêu cầu, thế mà bây giờ cái bọn mất nét này lăn ra ngủ, trưa thì phá bình bằng được.

Bước vào phòng, nhìn mấy khuôn mặt ngủ ngon lành, nhẹ nhàng mà bình yên tôi cũng thấy vui lòng...

- Con mịa nó, nghĩ tao sẽ nói vậy hả, lũ lợn này, dậy, dậy ngay, dậy mà ăn này, không thôi tao chém tui bây đấy...

Sau một chiều vật lộn vật vã, à nhầm nó đùa vui về tôi chui vào nằm lì trong phòng tắm, nước mát xua đi cái nắng nóng ngoài kia, kéo hai mí mắt tôi xuống, lí ra tôi có thể ngủ một giấc thật ngon nếu không có sự phá bình của Tuyết Hoa.

- Tình yêu à anh đến với em đây

Cái đứa vô sỉ nào đó cuốn một cái khăn tắm trắng, mở toanh phòng xông vào

- Mày... cút cút ngay cho tao

- Never, đừng lo, tao không ngại gì đâu

- Mày không ngại, tao mới ngại đây này

- Ấy không sao, của mày với của tao hình như bằng nhau mà

- CÚT

Tôi bị nó chọc cho giật run rồi.

Bữa tối chẳng khác gì bữa trưa, tôi lau đĩa xếp bát, khinh bỉ liếc mắt nhìn hai người thừa nào đó

- Anh Huy chị Hoa, hai người cũng ăn ở đây hả?

- Phải rồi, Khả Vy ở đâu chị ở đấy

- Mặt dày, sao không chuyển hộ khẩu sang đây luôn đi_ tôi lau bát

- Cháu chuyển được không bác?_ Thiên Huy cười ngọt xớt

- Được chứ, được chứ, ai chứ cháu thì hoan nghênh, ở bao lâu cũng được

Mẹ tôi đơn đả, ày sao bạn tôi toàn những đứa đem xi măng ra đắp mặt thế này?

Phòng tôi lại im ỏi tiếng cãi vã, là của ba đứa tôi đấy, đang học nhóm ấy mà, vậy mới nói-một cây làm chẳng lên non- ba cây chụm lại hơn đài phát thanh. Tiếng ồn chỉ chấm dứt khi Khả Vũ mở cửa phòng thờ ơ hỏi

- Ai lên sân thượng ngắm sao không?

Trời đêm thật đẹp, nó càng khiến tôi buồn ngủ, Ngồi trên ghế đá, hóng gió mát của sân thượng, nhìn thành phố lên đèn bên những người mình yêu, hạnh phúc biết mấy. Khả Vũ rót cho mỗi người một ly nước me ngâm lạnh, vị thanh mát trôi qua cổ họng khiến tôi tỉnh cả ngủ. Tuyết Hoa dựa đầu vào vai tôi, thủ thi

- Vy, Chúng ta sẽ mãi thế này nhé

- Ừ

- Nếu đến năm 30 tuổi mà tao chưa lấy ai thì mày lấy tao nhé

- Nằm mơ, ai cho phép hả_ Thiên Huy cướp lời, lấy đá lạnh ném qua Hoa nào ngờ ném nhầm vào tôi, giật mình tôi hất nguyên cốc me vào người Khả Vũ, sau đó... còn thế nào nữa, đánh nhau tán loạn chứ làm gì?

Chương 4: Cuộc sống của tôi _ là hấn

Sáng chủ nhật, tôi từ lớp học thêm về, phải nói cái nền giáo dục Việt Nam thật đáng sợ. Tư tưởng học học nữa, học mãi của M. Lê-nin sắp làm tôi học mấu mà chết rồi. Giả như có một quả bom nguyên tử trút xuống nổ tan trường học thì thật tốt. Đây không phải lần đầu tiên cái ý tưởng châm một mồi lửa đốt trường của tôi koe lên, nhưng thôi, học sinh ngoan như tôi thì không nên làm vậy.

Thiên Huy kéo tôi ra khỏi đám mây lơ đãng, áp ly coca lạnh vào mặt tôi, vui vẻ hỏi

- Khả Vy, rảnh không? Đến nhà tớ chơi

- Hừ, cũng được

Tôi đến nhà Thiên Huy rất nhiều lần, đến nỗi quen thuộc như nhà mình. Căn biệt thự rộng rãi thoáng mát, bao trùm bởi màu xanh của hoa cỏ. Cha mẹ của hấn là một CEO, vì vậy họ rất hay vắng nhà. Từ nhỏ Thiên Huy đã hay đến nhà tôi khi cha mẹ vắng nhà. Cái ngày đầu tiên mà tôi và hấn gặp nhau vào năm sáu tuổi ấy...

- Thế, Trịnh công tử có việc gì cần nhờ bản cung

Tôi nhàn nhả ngồi xuống ghế, bày ra vẻ mặt vênh vào biết hết tất cả, trưa nắng như vậy tôi còn phải về, mà hấn lại muốn tôi đến nhà hấn có việc muốn nói. Hoặc tôi đã quá quen với tình huống này, hấn lại muốn cưa cẩm em nào đây? Huy cười giả lả, vỗ vai tôi thân mật, sao ghét cái bộ dạng này vậy không biết?

- Có một em mới vào trường, học dưới mình một lớp tên Nhu Ngọc, rất dễ thương, Diệp nương nương giúp thần cưa đồ em gái ấy nhé?

- Cậu đào hoa như vậy, nói một câu là gái đổ đầy đường, sao lại nhờ đến tớ?

- Nghe nói con bé rất kĩ tính, là con nhà lành hấn hoi, khó thuyết phục lắm

Từ năm cấp 2, Huy rất hay hện hò, mối tình của Thiên Huy và Tuyết Hoa so ra không biết ai dài hơn. Nhưng Huy không thật lòng với ai, người nào cũng yêu cho vui, vài hôm lại bỏ, vì thế nên tôi cũng không bận lòng. Nhưng thi thoảng Thiên Huy lại kéo tôi vào mấy vụ cưa cẩm của hấn, tôi cũng vui vẻ chấp nhận. Tuyết Hoa nói tôi không có tâm cơ, lại thật ngốc nghếch, có ngày Thiên Huy bị cướp ngay trước mắt cũng không biết làm gì. Tôi chỉ cười đáp lại. Không phải tôi không muốn can, mà là không thể can, đây là cái khó của hai từ "bạn thân".

Thiên Huy và tôi đến khu mua sắm, tìm và quán lưu niệm để mua quà. Lần nào cũng vậy, cái tên đại gia vùng tiền như nước, đem quà tặng gái. Hấn nhờ tôi chọn, tôi đứng đĩnh mua theo sở thích của mình, bạn gái hấn thích hay không tôi chẳng thêm quan tâm. Lần nào đi cùng hấn cũng mua cho tôi một món đồ, từ nhỏ đến lớn không biết tôi đã được Thiên Huy tặng cho bao nhiêu thứ rồi. Tính ra tôi là cô gái ở bên hấn lâu nhất, cũng là cô gái nhận được nhiều sự quan tâm của hấn nhất, tôi còn gì không vừa lòng!

Mái tóc đen nghiêng nghiêng chăm chú, khuôn mặt anh tuấn ưa nhìn, đôi mắt màu nâu sữa ngọt ngào, có lẽ tôi thích con người ấy của hấn, trong trẻo, đẹp đẽ, cuốn hút như lần đầu gặp mặt. Hay thích cái cảm giác ở bên cạnh hấn, khi được chăm sóc chu đáo như một người anh trai bảo vệ em gái, đôi lúc cái vãi giận hờn lại càng thêm gắn kết. Thiên Huy tựa tay lên đầu tôi, tôi phát cáu đẩy hấn ra, đồng ý là tôi thấp, nhưng sao có thể coi tôi là chỗ để tay thế chứ?

Ra khỏi khu mua sắm, đi lang thang dưới những tán cây trên đường, tôi vừa chậm chạp thưởng thức vị thanh chua của kem chanh, vừa miên man suy nghĩ.

Tôi năm 6 tuổi cho đến 17 tuổi vẫn chỉ thích một mình Thiên Huy. Tuyết Hoa bảo tôi quá chung tình, nhưng tôi lại không thấy thế. Khi còn nhỏ, tôi rất ít tiếp xúc với con trai, Huy là người đầu tiên cũng là duy nhất, hơn nữa trẻ con cũng biết thích cái đẹp, vì vậy tôi thích Huy. Lớn hơn chút nữa tôi tự nhận ra, tình cảm dành cho hấn không đơn thuần là yêu thích, nó là cảm giác gì đó khác lạ không thể diễn tả. Là nhớ nhung, là quan tâm, là ngưỡng mộ đôi khi cả ý lại. Có đôi lúc tôi muốn nhào vào lòng hấn, với tư cách là một cô gái, chứ không phải là bạn thân từ bé. Lúc mới 7 hay 8 tuổi, chơi đùa mệt lại lăn ra ôm nhau ngủ, phải nói tôi quá quen với hấn rồi, nên không còn gì để tìm hiểu. Mà như Tuyết Hoa nói, có tìm hiểu thì tình yêu mới trở nên thú vị được.

Vì sao không nên yêu bạn thân?

Có vô số câu trả lời cho trường hợp này.

Đã gọi là thân thì chuyện gì của nhau cũng hiểu hết từ sở thích, thói quen, hành động, ngay cả đi wc mấy giờ, ngày ăn mấy bát com, rụng bao nhiêu sợi tóc cũng có thể biết.

Hay như mất đi một người tri kỉ, mọi bí mật bạn thân đều có thể biết, nhưng người yêu thì không. Một sự ràng buộc không thoải mái. Mà điều tôi sợ nhất là khi tình yêu tan vỡ, đến bạn bè cũng không thể làm.

Mẹ tôi từng nói, đừng bao giờ yêu người bằng tuổi mình, hãy lấy người hơn mình chục tuổi, vì con gái rất nhanh già, thời thanh xuân qua đi rất mau mà đàn ông khi lấy vợ mới là lúc bắt đầu thời thanh xuân của họ. Nếu không muốn tức trào máu họng khi thấy chồng ngoại tình với một cô em chân dài trẻ trung thì đừng nên lấy người bằng tuổi.

Tuyết Hoa cũng không đồng ý khi biết tôi thích Huy, nhưng dù thế nào, tôi không nói ra, làm sao hẳn biết, một mối tình đơn phương nhạt nhẽo.

- Khả Vy, nghĩ gì vậy?

Thiên Huy lại cốc đầu tôi, tôi hậm hực nhìn hắn, hồn phách còn phiêu bạt tận nơi đâu nên chẳng rảnh để tính sổ. Hắn nhắc bóng tôi lên, đặt tôi ngồi sau xe rồi đưa tôi về. Có lẽ đối với hắn, tôi giống như Boss Miêu, chỉ có thể cung nệm chăm sóc mà không thể yêu.

Phong gọi cho Thiên Huy rủ đi chơi bóng rổ, hắn nhìn tôi ái ngại, ấy cuộc sống của hắn tôi đâu thể can thiệp sâu, phẩy ta mấy cái bảo hắn cứ đi, tôi không để ý. Nằm trên giường ngủ một giấc cho khỏe. Đôi lúc tôi ghen tị với Phong, hai người con trai thân nhau quá mức, cũng giống tôi và Tuyết Hoa. Nó hay đùa, bảo tôi phải cẩn thận với Phong, vì biết đâu một ngày Thiên Huy sẽ bị phong cướp khỏi tay tôi. Khi ấy mới nhục. Cái con... chỉ giỏi tưởng tượng.

Tuyết Hoa nói muốn đi shopping, tôi cũng chỉ đồng ý qua điện thoại, ra ngoài vào ngày trời nắng nóng này không phải một ý tưởng hay, nhưng con gái đi chung với nhau, mua sắm thứ gì đó, bàn tán về một anh chàng đẹp trai nào đó, hay một thần tượng, lê la quán xá, cái này lại rất thú vị. Hơn nữa tháng này tiền tiêu vặt của tôi vẫn còn nhiều.

Tuyết Hoa rất thích mấy thứ trang sức phụ kiện lấp lánh, trong khi tôi ưa những thứ đơn giản gọn nhẹ, phải nói tôi và nó không tìm nổi một điểm chung vậy mà sao lại thân nhau đến thế? Kể cũng lạ.

- Khả Vy, ngày mai tao hẹn vài người bạn làm một bữa tiệc gặp mặt, mày đi cùng không? Toàn trai đẹp nha!

- Khỏi đi, mày biết là tao không có hứng thú còn gì?

- Why? Tao chưa từng thấy mày hẹn hò với ai, ngoài Huy ra mày cũng phải tiếp xúc với những người đàn ông khác chứ, nhìn kìa, hắn ta hẹn hò với bao nhiêu cô, mày sao phải chịu thiệt?

- Không phải vậy, tao chỉ không thích thôi.

- You no go, I angry you (mày không đi, tao giận mày)

Tuyết Hoa ngang ngược làm mặt lạnh với tôi, ừ thì nó nói cũng đúng, cứ đi thôi, thích hay không là do tôi quyết định mà.

Quán Caffè ở trên phố rất xanh mát, tôi và nó ghé vào tìm đồ uống giải khát. Bâng quơ vài chuyện linh tinh. Quán tầm này khá vắng khách, trong lúc chờ đồ uống tôi ngắm nghía xung quanh. Tuyết Hoa kéo tay tôi, chỉ vào cô gái ngồi góc khuất của quán, mái tóc đen dài xõa tung trên vai, khuôn mặt lạnh nhạt hờ hững, chăm chú nhìn vào laptop, tay liên tục gõ lạch cách, chưa kể đến bộ đồ đen cô ấy mặc càng làm toát lên phong thái đại tỷ. Cô gái đó quay ra lườm chúng tôi đến lạnh sống lưng, Tuyết Hoa nhéo tôi một cái, hào hứng bảo hâm mộ style của cô ấy. Tôi cá rằng tí nữa thế nào nó cũng kéo tôi đi mua cả đồng đồ đen để bắt chước người ta cho mà xem. Con gái thật khó hiểu, mà quen hình như tôi cũng là con gái. Tôi chọc ngoáy ly sinh tố đến nát bét, nó chau mày khó chịu nhìn tôi, đoạn mở miệng nói

- Tao nghĩ mày không nên thích Huy nữa

- Lại chủ đề này, mày yên tâm dù có thích hay không cũng chẳng quan trọng

- Nhưng mày si tình quá, đã thế lại cố chấp không chịu nói_ ngưng một lát nó mới tiếp lời_ Khả Vy, thoát nhìn mày rất hiền lành nhưng không phải vậy, mày có giới hạn riêng của mình, khi chạm đến giới hạn ấy, mày chẳng khác gì Atula chuyển thế, có thể nói là mày biết nhẫn nhịn, trưởng thành và suy nghĩ thấu đáo cũng được. Mày cứ ôm một mối tình không có kết quả, chẳng khác nào lãng phí tuổi thanh xuân, chẳng lẽ chờ hắn đi lấy vợ rồi mày mới thấy hối hận. Cái con ngốc mày rất dễ thỏa mãn, lại còn chạy đi ủng hộ hắn tìm bạn gái, vậy mày phải làm sao? Nghe tao, tự tìm cho mình vài mối tình, yêu được thì yêu, không yêu thì bỏ, như tao này...

- Tuyết Hoa... mày... đêm qua lại đọc nhiều ngôn tình quá nên bị ngộ hả, tình lại giùm đi

- You true is stupid (mày đúng là ngốc)

Nó không thèm để ý đến tôi, lại chăm chăm liếc mắt đưa tình với cô gái mặc đồ đen kia. Tuyết Hoa thẳng tính, nhìn thì có vẻ vô âm, nhưng không phải vậy. Có khi đời này tôi chỉ cần mình nó là bạn thân duy nhất thôi cũng đủ.

Tiết học thêm tối nay kéo dài hơn dự kiến, tôi lại chờ Thiên Huy theo thói quen, bất giác tôi ngược lên nhìn trời, cái bóng dáng cao lớn che khuất tầm mắt của tôi, Thiên Huy đưa mũ cho tôi

- Hôm nay không có trăng, nên đừng nhìn

Trong lòng bỗng cảm thấy hụt hẫng, mọi thói quen của tôi hẳn đều biết, quả thật giữa hai người không có khoảng cách, nhưng lại hình thành lên một bức tường vô hình không thể phá vỡ. Ngồi sau xe hắn, tôi chỉ muốn nổ tung với những ý nghĩ trong đầu, vậy là cần vào lưng hắn một cái, khiến hắn giật nảy người

- Đau, Cậu cảm tình con chó hả mà cần người bậy bạ thế?

- Tớ mà là chó thì cậu cũng đâu khác gì

- Có thích bị thả ngoài đường không hả?

- Thách đấy, gọi làm thử đi

- Hừ, không chấp với con gái

- Tốt, thấy khanh thức thoi như thế bản cung sẽ tha cho khanh

Có một điều tôi nhận ra từ rất lâu, tôi luôn vô thức dựa dẫm vào Thiên Huy, vì vậy hắn ngang nhiên chiếm trọn những dòng suy nghĩ của tôi. Tấm lưng rộng lớn ấm áp của Thiên Huy thật sự rất yên lòng, nhưng tôi lại mơ hồ cảm thấy, tựa như tôi có thể đánh mất hắn bất kì lúc nào...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Khí chất ăn được sao?

Tôi có thói quen viết nhật kí, không thường xuyên, chỉ để ghi lại những sự kiện mà tôi cho là đáng nhớ trong đời. Boss Miêu dụi dụi vào tay tôi, dường như rất buồn ngủ, ngoài cửa sổ ánh đèn đường ngọt dịu hắt lên từng góc phố, cảm giác man mác buồn ủa về trong đêm. Hắn không phải mình tôi rơi vào tình cảnh này. Gấp cuốn sổ tím có những họa tiết ngộ nghĩnh, tôi ôm Boss Miêu đi ngủ, gì chứ nó là cái gối ôm hạng nhất, mềm mềm, béo béo, chưa kể đến mùa đông nó chẳng khác gì một lò than ấm áp. Boss Miêu grừ grừ vài tiếng như thể ghét cái bộ mặt xảo trá lúc này của tôi lắm

Vẫn như mọi buổi sáng, tôi cùng Thiên Huy đến trường, hôm nay thì không muộn học nữa, vậy tôi sẽ không phải giáp mặt với giám thị hắc ám rồi. Hoặc là có!

Lớp 12V lại vừa tìm ra một trò mới, mà thật ra cũng không mới, xé giấy gấp máy bay. Chuyện bắt đầu khi có vài đứa sừ nhi phi máy bay ngang dọc trong lớp, cuối cùng không hiểu sao cả lũ cũng tham ra, lần này không cần nhờ Tuyết Hoa lôi kéo tôi tự góp vui, anh dũng hi sinh mấy trang vở để nhìn nó bay ngập trời. Tất nhiên, máy bay phải tìm chỗ rộng rãi mới bay cao chứ, vậy là khoảng sân trước lớp tôi ngập trắng giấy. Sau đó... còn sao nữa, tôi nghe thấy tiếng giầy của thầy giám thị và cô chủ nhiệm rồi kìa. Ôi chẳng cái đại nào giống cái đại nào.

- Tôi chưa từng gặp lớp nào khó dạy như lớp này

Bây giờ cô đã gặp rồi đấy, tầm mắt hắn được mở rộng nha.

Tiết thể dục lớp 12V trùng với lớp 12T nên dùng chung một sân. Tôi đã nói qua mình ghét thể dục chưa nhỉ? với chiều cao chưa được nửa mét bẻ đôi ghét là phải rồi. Các giáo viên thể dục đều bị tôi làm cho tức chết, mỗi lần tổng kết môn tôi đều bị liếc đến cháy mặt kiểu như "cả đời dạy học của tôi chưa gặp thành phần bất hảo không thể mài dũa như em"...

- Em Khả Vy, sao không khổng chế nổi bóng vậy?

- Em Khả Vy, đập bóng cao lên chứ, khom người vậy chừng nào mới đến rỏ?

- Khả Vy, có nghe tôi nói không hả??? Chân em đặt nhầm chỗ rồi

- Khả Vy, em có nghiêm túc tập không thế? Em muốn khiến tôi tăng huyết sao?

- Diệp Khả Vy, ra ngoài tự tập cho tôiiiiiii....

Cái bóng nhỏ bé lủi thủi của tôi lủi khỏi sân tập, lùn đầu phải lỗi tại tôi, cô thể dục cũng thật là... Mà cũng phải có khi cô đi dạy cả đời chưa từng gặp học sinh nào đặc biệt như tôi, cô nên ngưỡng mộ mới phải. Thiên Huy từ bên lớp hắn chạy lại, cái mặt nhe nhón cười trên sự đau khổ của người khác trưng ra hết cỡ.

- Nhóc lùn à, gọi anh đi nè

- Cút, không đùa

- Ai đùa đâu, nhìn này, ầy lùn quá cơ

Hắn đo chiều cao của tôi ước chừng với mình, đám bạn xung quanh cười rộ lên làm tôi quê thất sợ, Phong còn trêu chọc

- Huy, đừng trêu nữa, vợ mày sẽ giận đấy

Đứng rồi, tôi giận thật rồi đấy, trút hết sức bình sinh đập cho hắn một cái, tôi hăm hăm bỏ ra ghế ngồi, không thèm đoái hoài. Tuyết Hoa đưa cho tôi một chai nước

- Phải công nhận, mày với Huy thân thật đấy, một ngày chẳng giận nhau quá 24h mà một tháng cũng không cãi nhau quá 29 ngày mai này lấy về không biết có sống nổi với nhau qua một đêm không?

- Mày lại xia xói gì thế?

- No have what all (không có gì cả) tao chỉ muốn nhắc mày, chiều nay sau khi tan học tao và mày đi gặp mặt nhé!

Tuyết Hoa hất mái tóc ra sau, tung tăng bỏ đi, tôi thở dài chẳng có sức gì cả, thôi lên lớp ngủ cho rồi.

Nam đưa cho tôi tờ sinh hoạt đoàn, còn đưa thêm một tờ của Đức Nhân, nhìn tôi năn nỉ. Không hiểu vì lý do gì trong lớp ai cũng coi Nhân là sinh vật lạ, chẳng ai dám tiếp xúc. Giờ học luôn thấy cậu ấy ngủ, ra chơi thì biến mất dạng, chẳng có bạn bè gì. Thi thoảng tôi thấy cậu ấy cầm đến lớp những quyển sách dày cộp, toàn những chủ đề mang tính vĩ mô, hại não, có khi sẽ thấy cậu ấy ngồi dựa vào ghế, nhắm hờ mắt nghe nhạc. Đây là một số lần hiếm hoi Đức Nhân ngẩng mặt lên mà không nằm úp xuống mặt bàn. Tôi không để tâm lắm đến bạn cùng bàn, có khi cả tuần chẳng nói với nhau câu gì, trừ hôm trực nhật, tôi sẽ thông báo cho Nhân.

Tôi lay Nhân dậy, đưa cho cậu ấy phiếu sinh hoạt đoàn, Nhân nheo mắt nhìn tôi, có lẽ vì bị cắt ngang giấc ngủ, sau đó lạnh nhạt đáp tờ giấy vào cặp mà chưa thèm liếc một lần, rồi lại ngủ tiếp. Cậu này đêm đến bạn làm gì sao mà ngủ suốt thế?

Buổi trưa tôi nhờ Tuyết Hoa đèo về, ừ thì cũng tại đang giận đối Thiên Huy, dù chuyện cũng không to tát. Chiều đến Tuyết Hoa và tôi cùng đến trường, lâu lâu phải cách mặt cho hắn nhớ chứ. Tiết học chiều phải ôn một bề kiến thức, được cái thoải mái hơn học chính khóa. Lớp 12V lại bày thêm trò quây phá, thật đúng là cá biệt. Từ gán ghép một cặp bất kì trong lớp, đến soi mói tên bố mẹ ông bà, có khi cả cụ kị ra để gán ghép biệt danh, xem ra hết thuốc chữa thật rồi.

Tuyết Hoa kéo tôi về nhà nó, ôi thiên ơi, một đồng quần áo vấy vốc cứ bay vèo vèo trước mặt tôi, một cuộc trùng tu nhan sắc thật sự bắt đầu. Trong khi nó tống tôi vào phòng tắm thì không biết ngoài kia cái gì đang diễn ra nữa. Tiếng loảng xoảng, vụt vụt vèo vèo liên tục. Nó đưa cho tôi một cái váy ngắn màu tím nhạt rất đẹp, chân váy xòe, đơn giản không quá nhiều họa tiết. Mái tóc vốn thẳng của tôi bị nó uốn xoắn như sợi mì, tôi mặc kệ cho nó làm loạn trên mặt mình, cũng chẳng liếc vào gương xem đã thành hình thù gì. Tuyết Hoa xuyết xoa

- Tuy mày lùn thật đấy, nhưng cũng may thừa hưởng được gen của ba mẹ mày, không thì hỏng rồi, trang điểm cho mày giống người lớn chút, kéo người ta tưởng tao dẫn trẻ con tiểu học đi gặp mặt. Tao thấy ngoài ngực ra chẳng có cách nào để nhận ra mày là thiếu nữ cả!

- Tao không có khí chất đến vậy sao?

Đáp lại tôi là một cái gật đầu chắc nịch, tôi có nên đá nó từ tầng 20 này xuống không nhỉ? Nhưng thật sự kỹ thuật của Tuyết Hoa không tệ, nhìn tôi rất trưởng thành, hơn nữa lại rất tự nhiên. Duy chỉ có một điều tôi không hài lòng

- Này, cái váy này xê ngực quá, đổi cái khác được không?

- Mày định dấu đi ưu điểm cuối cùng của mình sao?

-... =. =!!!

Tuyết Hoa cũng nhanh chóng thay đồ, nó luôn miệng làm nhảm cái gì mà phải kiểm bạn trai cho tôi, không thể nhìn tôi cô quạnh cả phần đời còn lại được, rồi còn, phải cho cái tên kia hối hận để hắn thấy giá trị của tôi, còn "cái tên kia" là ai tôi cũng chẳng buồn để tâm tới. Trong lúc tôi còn đang nhàn nhã hóng gió cạnh ban công, nó đã rút điện thoại chụp một tấm, này không phải định đim tôi đấy chứ?

Quán Trà Vintage đậm chất cổ điển lần này được Tuyết Hoa chọn làm nơi gặp mặt, nó bảo mọi lần nó quá lố mắng nên giờ phải kiềm chế lại, thực nữ một chút mới không dọa người ta tung dép chạy mất. Còn cái chính sách "đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên" của nó tôi quả thật không có hứng thú.

Trong quán có hai thanh niên đang chờ sẵn, bộ dạng khá sáng sủa, mặc áo sơ mi trắng, đeo đồng hồ đen, tóc vuốt vuốt các thứ làm nhỏ bạn tôi điều đứng cứ luôn miệng khen soái quá, nhưng sao tôi lại thấy ngứa mắt nhỉ? Thiên Huy tùy ý mặc đồ thể dục nhìn còn có khí chất hơn!

Tôi và Tuyết Hoa ngồi nói chuyện cùng họ, chính xác là chỉ có nó nói, tôi như cái máy cứ gật gật rồi lắc lắc, chọc ngoáy li sinh tố, nhìn Hoa tỏ vẻ dửng dưng, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Hóa ra con bạn tôi ngoài việc nhe nanh múa vuốt dọa người còn rất có tố chất diễn viên, sao nó không tham gia đội kịch của trường nhỉ?

- A, Khả Vy, sao em không nói gì vậy?

Một trong số hai người họ bắt chuyện, cho xin đi, cứ coi tôi là bóng đèn thôi, đừng để ý tôi làm gì

- Anh cảm thấy em rất dễ thương, rất đáng yêu

- Cảm ơn anh

Tôi khách sáo vài câu, hoàn toàn không biết phải nói gì

- Bạn em rất hiền lành, ít nói nên chưa có người yêu đâu_ Tuyết Hoa như kiểu muốn gán cho tôi cái mác hàng tồn chưa xuất kho vậy

- Ô, một cô gái như em chưa có người yêu thật uổng quá

- Không uổng, dù sao em cũng không cần... á đau

Tôi cố dằn ra nụ cười sau cái nhéo điếng người của Tuyết Hoa, làm bộ không có gì xảy ra. Thôi thì 36 kế, chuẩn là thượng sách, tôi lấy cớ đi vệ sinh rồi bỏ về trước mặt kệ nó cầu nhàu bảo tôi không có khí chất. Dù sao khí chất cũng chẳng mài ra ăn được, tôi cần gì chứ?

Nhìn bộ dạng của mình tôi thầm than thở, nếu biết chán như vậy tôi đã ở nhà rồi, mặc công trang điểm diêm dúa đủ thứ phiền chết đi được. Còn đôi giày cao gót, sao lại đau chân thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tình cờ gặp mặt

Cái nắng oi ả này thật đáng sợ, nó làm người ta không muốn ra ngoài, việc gì cũng không muốn làm. Thời tiết ngày càng khắc nghiệt, trái đất đang nóng dần lên bởi sự tàn phá của con người, không khéo một ngày nào đó địa cầu sẽ nổ tung như một quả bóng bị châm kim. Nói vậy thôi chứ chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi, đi tìm chỗ tránh nắng mới được. Tôi ghé vào một hiệu sách, tất nhiên là để mua truyện tranh rồi. Tôi mê truyện, đọc bao nhiêu cũng không thấy chán, truyện ở nhà chất thành đống, nhưng vẫn cứ thích mua thêm. Đứng trước cả tủ sách lớn, tôi lấy vài quyển, rướn người lên cao, cố với lấy quyển Conan tập mới ra, đáng ghét, đã đeo giày cao gót rồi mà còn không lấy được nữa sao? Cái kệ sách chết tiệt, bà khinh!!!

Một bàn tay với lên lấy mấy cuốn mà tôi nhắm đến, a liệu có phải lấy cho tôi không? Một màn gặp mặt trong hiệu sách lãng mạn như trong ngôn tình, ừ thì cứ mơ đi vì cuộc đời cho phép, nhưng mơ xong nhớ phải tỉnh lại. Tôi xoay người định lấy cuốn truyện trong tay người kia, cúi đầu cảm ơn. Ô thật bất ngờ khi người lấy cuốn truyện đó là Đức Nhân, mà bất ngờ hơn là cậu ta nhìn tôi từ trên xuống dưới với ánh mắt hồ hững sau đó cầm truyện đi thẳng. Thế hóa ra không phải lấy giúp tôi à? Tôi đứng như một con ngốc, cảm thấy quê dễ sợ. Tôi hậm hực giậm chân xuống sàn, cố đè nén cảm giác muốn châm một mũi lửa đốt cháy chỗ này để xóa đi nỗi nhục khi nãy.

- Đây, của em_ Một anh chàng cao ráo, đẹp trai giúp tôi lấy cuốn truyện

- Cảm ơn!

- Xem ra phải quyền những loại truyện này đến chỗ thấp hơn nhĩ, anh quên là còn những người như em

- Vậy sao?

Tôi cố dằn ra nụ cười, có phải anh ta đang xía xói chiều cao của tôi hay không? Nếu không phải tại anh đẹp trai còn tôi đang đi giày cao gót, thì tôi đã sớm song phi một cước cho anh đoạn tử tuyệt tôn rồi, tôi đủ thấp để làm vậy mà. Amen, chúa xá tội cho suy nghĩ của con.

Tôi ngồi ở bàn đọc sách, chăm chú đọc quên cả thời gian, cho đến khi Tuyết Hoa gọi điện si và tôi liền hỏi tôi mới ngưng lại.

- Em rất thích truyện tranh nhĩ?

Anh chàng lúc này đến ngồi bên cạnh tôi. Với người dám coi thường chiều cao của mình tôi chẳng muốn đáp lại.

- Anh vừa mới đến làm thêm ở đây nên không biết sắp xếp, ban này làm khó em rồi.

Đúng đúng, anh đang làm khó tôi đấy, tôi đang rất khó khăn để kiềm chế lại bản tính muốn chửi người đây.

- Anh mời em uống nước coi như bồi thường nhé, à anh tên Kỳ Khôi

Kỳ Khôi đặt vào tay tôi một chai nước, tôi quay lại nhìn anh. Người con trai này quả thật rất đẹp, không phải vẻ đẹp mạnh mẽ, anh tuấn như Thiên Huy, mà là sự ôn nhu dịu dàng như nước. Đây, cái tên Thiên Huy bây giờ trở thành thước đo cái đẹp tiêu chuẩn của tôi mới chết chứ. Nhưng quả thật anh

cười rất dịu dàng, hồi lỗi, tôi bị cuốn hút bởi cái nhìn đầy thiện ý ấy. Tôi ngồi nói chuyện với anh thêm một lúc, cảm thấy rất thú vị.

Kỳ Khôi biết đàn ghi-ta, hơn nữa đàn rất hay, anh và tôi có rất nhiều điểm chung, một trong số đó là rất thích mèo, vậy là tôi hẹn hôm nào đó sẽ đưa anh đến quán Cà phê Mèo của chị Ánh. Đường như bây giờ trong mắt tôi anh thật sự biến thành một lãng tử bạch y phiêu phiêu trong gió rồi.

Cầm theo một túi truyện ra ngoài, Kỳ Khôi vẫy tay thân thiện chào tôi, tôi cúi người chào lại rồi bước đi. Đeo giày cao gót và vác theo một túi truyện không phải là điều hay, đây là sự thật. Trông tôi chẳng khác gì bà mẹ một nách ba con cả. Nhưng ông trời cũng chẳng phụ lòng người, cứu tinh của tôi đến rồi.

Thiên Huy dựng xe bên đường vẫy tay gọi tôi, tôi hớn hờ định chạy lại nhưng chợt nhớ ra mình còn đang giận hân, à mà vì chuyện gì ấy nhỉ, đây có cái tính thù dai mà được cái không nhớ lâu nó cũng khô. Thiên Huy xăm xăm xách giúp tôi túi truyện, xem ra hân cũng biết lấy lòng lắm nha. Sau đó hân liếc tôi từ trên xuống dưới, bằng một ánh mắt khá kinh hãi. Có phải hân vừa phát hiện ra vẻ đẹp tiềm ẩn được phơi bày của tôi không? Thấy tôi xinh đẹp lắm phải không? Tôi biết mà, dù chân ngắn nhưng nhan sắc không phải xoắn, thế là được rồi

- Hôm nay cậu bị cái đĩa bay nào rớt trúng đầu thế hả? Ăn mặc xấu kinh hoàng

- Cái zè, mắt cậu mù hay thẩm mỹ của cậu bị méo mó, mọi người ai cũng khen xinh đấy thôi

- Ai khen?

- Máy anh mà tớ và Tuyết Hoa gặp mặt, ờ không nhớ nổi tên

- Con nhỏ tuyết Hoa đó giỏi lắm đã bảo không được dạy hư trẻ em mà

- Làm bầm gì đó

- Có gì đâu? Thôi tớ đưa cậu về, mà lần sau đừng có mặc như vậy ra ngoài nữa, dọa chết người đấy, đi không nổi giày cao gót thì đừng có cố

Thiên Huy không ngừng lau bầu, ngồi xuống tháo đôi cao gót của tôi, nhất quyết khẳng định rằng tôi rất xấu. Tôi có nên đá hân bay xuống lòng đường không nhỉ? Bạn gái hân thì xấu hân cũng khen đẹp, còn tôi xấu hân bảo xấu, mà đẹp hân cũng bảo xấu nốt. Ghen ăn tức ở đây mà.

Tôi về đến nhà thì Tuyết Hoa đã đợi sẵn ở trong phòng, nó hăm hăm lao vào tôi như hổ đói đòi mồi, giọng chất giọng sư tử hồng thông lỗ tai tôi

- Cái con mắt dạy, mày trốn tiết như thế, báo hại tao không biết nói sao với người ta, phải viện cớ mày về đưa bà ngoại đi bệnh viện cắt buồng trứng nhúc...

- Đây là mày cố tình trả thù tao phải không? Bà ngoại tao mà biết là mày xác định nha con!!!

- Tao mặc kệ, con âm binh âm bớp mày trả lại danh dự cho tao

- Mày có đầu mà đòi?

Tôi điềm nhiên đi thay đồ, mặc kệ Tuyết Hoa tiếp tục luyện giọng, ở trong phòng tắm mà còn nghe tiếng nó cười một tràng dài nói gì mà " cái tên kia" sáng mắt ra chưa. Mà công nhận giờ tôi mới phát hiện nó đa tài, chẳng những đi diễn thuê, khóc mướn, giờ nó đi làm phát thanh viên cũng được luôn ấy chứ.

Tối đến tôi giờ mấy cuốn truyện mới mua ra đọc, chợt nhớ đến Kỳ Khôi, đây, cái tội hám trai không chịu bỏ. Mà ngày mai đến trường gặp mặt với Đức Nhân mới thấy ngại kìa, thôi không sao, có bao giờ cậu ta chịu ngán đầu lên nhìn tôi quá 30s đâu? Ngủ sớm cho khỏe thân. Nhưng cái mộng ấy đã tan tành sau khi Khả Vũ lộ đầu vào hét.

- Diệp Khả Vy, chị còn chưa làm bài tập mà dám ngủ hả? Lười vừa thôi chứ, dậy ngayyyyyy.....

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ngày tự kỉ cùng boss miêu

Tuyết Hoa mắt nhìn thừ trước mặt, cười ngốc nghếch, vẻ mặt lộ ra hân là sắc nữ lâu rồi chưa ăn thịt, tay sờ sờ vuốt vuốt vật mềm mềm trắng trắng.

- Khả vy, nhìn này sau khi cởi lớp áo dày ra sẽ để lộ áo trắng mỏng bên trong, bên dưới là da thịt căng tròn của thiếu nữ, vừa to vừa đẹp, lại trắng mịn màng, bóp nhẹ một cái nước sẽ chảy ra, đục trắng mà ngọt ngọt, liếm thích quá! A... nó như đang khiêu khích mọi tế bào của tao vậy, nhìn đi nhìn đi, đúng là một vẻ đẹp mê hoặc mà dám dâng.

Tôi khẽ giật giật khoe môi, nhìn không được cầm gối quăng vào mặt Tuyết Hoa

- Con thần kinh, ăn mỗi quả vài thôi mà cũng bày đặt!

- Mà chẳng biết hưởng thụ nghệ thuật gì cả...

Tuyết Hoa không thèm đếm xỉa đến tôi, vừa bóc vài cho Boss Miêu, vừa mơ màng cảm nhận cái nghệ thuật tinh tế mà nó đặt ra. Tôi nằm dài trên giường giờ điện thoại trước mặt tiếp tục chơi game. Hôm nay là chủ nhật, nhưng ba mẹ tôi đều cầm tay nhau đi công tác cả rồi, bỏ lại đứa con nhỏ tội nghiệp bơ vơ côi cút là tôi đây ở lại trông nhà. Vậy là tôi chẳng thể đi đâu

- Ái chà chà trên confession trường mình lại có thêm vài lời tỏ tình nữa này

- Thì kệ người ta, mà cũng đừng có chỉ biết ăn không ngồi rồi đi chọc ngoáy thiên hạ, thấy nhà người ta cháy thì góp thêm tí dầu chung vui.

- Hay là mà lên đây tỏ tình với Thiên Huy đi, biết đâu lại thành

Tôi hừ lạnh đối với cái ý kiến của Hoa coi như không nghe thấy. Hôm nay Khả Vũ cũng không có nhà, ở nhà có một mình thật sự rất buồn, Tuyết Hoa cũng chỉ ngồi với tôi một lúc rồi vội đi, chắc anh hai nó đã về.

Tôi ngồi nhìn Boss Miêu than thở, vậy là nhà chỉ còn mỗi hai chúng ta. Thôi thì làm con ngoan trò giỏi nhân lúc nhà không có người xắn tay lên dọn dẹp. Ấy là tôi nghĩ thế chứ Boss Miêu thì lại không muốn thế, con mèo này rất ngang ngược, nghịch ngợm vô đối cũng là do tôi quá sùng nịnh nó. Boss Miêu rất thích quậy phá, nó bám lấy người tôi mà nhảy phốc lên vai nghịch ngợm lộn tóc sau gáy. Tôi lau cầu thang, nó đi chân đen ngòm đầy đất in lên mặt sàn tôi vừa lau, đẩy những vết chân mèo nhỏ nhỏ như hình bông hoa. Quên đi đây đâu phải giờ thưởng thức nghệ thuật? Tôi túm lấy nó quăng lên ghế vậy mà nó không biết điều grừ grừ nhìn tôi rồi cào cào lên mặt ghế. Chính xác mà nói, nhà là thiên hạ của Boss Miêu để nó oanh tạc.

Tuần trước ba tôi phát cáu vì bị Boss Miêu chiếm dụng laptop làm chỗ ngủ, khổ loài mèo có quan niệm cứ chỗ nào ấm là nhà mà, còn mẹ tôi thì tội nghiệp hơn, cái váy mẹ lấm le sẵn lưng ráo rít, được nó đem ra trưng dụng triệt để làm đệm lót. Tất nhiên Khả Vũ chẳng gặp vấn đề gì cả, đã nói rồi, em tôi không thích mèo, mỗi lần Boss Miêu vào phòng đều bị Khả Vũ túm tai quăng từ tầng hai xuống, đã man. Nhưng tôi mới là người khổ nhất, chẳng khác gì con sen của Boss Miêu. Một ngày 95% nó dùng để ngủ 5% còn lại chính là để ám tôi.

Tôi dọn dẹp đám lông mèo bám đầy sofa, dọn gối nằm của Boss Miêu, sau đó lại dọn thêm đồng rác mà nó gây ra. Gì chứ Boss Miêu rất có khiếu xây dựng, nó đập đổ lọ hoa, cản rèm cửa, bắt bỏ câu nhà hàng xóm, đẩy nó làm kĩ sư xây dựng quá chuẩn còn gì?

"Méo méo, grừ grừ méo"

- Méo méo méo

"Grừ....méo méo

-Méo méo cái gì, để yên coi

Tôi tạm dừng cuộc đối thoại không phân biệt ngôn ngữ với nó, nhìn theo hướng nó kêu, ra là Boss Miêu đang ngắm mấy con chim ngoài ban công. Tôi nhún vai hừ lạnh

- Tường gì, chứ chim thì ở trái đất đây, tao thấy suốt

Boss Miêu tròn mắt nhìn ôi, nó vênh mặt, đuôi hất qua hất lại tỏ ý không hài lòng, như thể đang kiêu ngạo mà nói với tôi rằng "mau lấy đĩa bay và cút về hành tinh của mình đi, đừng ở đây xâm chiếm trái đất". Rõ khô, bị một con mèo khi dễ.

Dọn dẹp xong tôi ôm Boss Miêu đi tắm, tiện thể tôi cũng tắm luôn. Nha, cảnh nóng cảnh nóng không nên xem tiếp. Tuy Boss Miêu là đực, nhưng nó là mèo, nó không biết nói, mà dù có, cùng lắm nó cũng chỉ có thể kể với mấy con mèo nhà hàng xóm, tôi không ngại, Boss Miêu ngại gì chứ? Đám lông mèo bắt trĩ bị vò nát dưới lớp bột xà phòng. Vuốt ve bộ lông trắng muốt của nó, vậy mới biết, đối với tôi mèo là đáng yêu nhất... và cũng giỏi gây ức chế nhất.

Cục bông trắng vẩy vẩy nước trên sàn nhà tôi vừa lau, nằm chắn trước màn hình tivi, ngáp đến khoe cả hàm răng nhọn.

- Miêu à, mà cũng đâu có nhỏ bé xê ra cho tao xem phim

"Méo. Giang sơn là của trẫm việc gì trẫm phải nhường?"

- Miêu à, tao cho mà đến quán chị Ánh, mà cho tao xem phim được không?

"Trẫm đang ngự dụng, miễn làm phiền. Meo"

- Đại ca à, cho em mở tivi đi

Tôi ôm điều khiển, làm nhảm với Boss Miêu, gì chứ một ngày tôi giao tiếp ngôn ngữ với nó không dưới trăm lần. Boss Miêu hất tung tủy cái đuôi xù lông, nhắm mắt nghiền ngắm an hưởng, mặc kệ tôi năn nỉ, kể cả dùng bạo lực đe dọa. Con mèo này thành tính rồi..

- Xem chị tôi có niềm tin dữ không kia, cứ túm nó lắng đi là được, sao phải chiều nó thế

Khả Vũ đi tập bóng về, khinh bỉ nhìn một màn, sao lại như vậy, đã bị mèo coi thường, bây giờ em trai tôi cũng coi thường, tôi thật sự không có khí chất vậy sao? Tôi ôm khư khư Boss Miêu, quyết không để em trai kéo tai nó, mèo chứ có phải thỏ đâu mà đòi để tai dài, rồi định lên đến quán Caffè Mèo của chị Ánh. Tôi vội lên lầu lấy túi xách, hình như còn nghe tiếng Khả Vũ càu nhàu với Boss Miêu

- Con mèo thôi, sao mày cứ thích giành chị ấy với tao thế?

"Meoooo!"

- Khả Vũ, trả Boss Miêu đây, em nói gì với nó thế?

- Không có gì, em chỉ đang bảo nó phải trông chừng chị cẩn thận, chị mà đi lạc không phải bữa tối của em cũng đi luôn sao?

Tôi lườm Khả Vũ, nhờ một con mèo trông chừng chị gái, tôi không đáng tin đến vậy sao?

Cái gì gọi là hoa gặp hoa nở người gặp người yêu, cái gì gọi là sắc đẹp khuynh đảo chúng sinh? Nó chứ còn gì nữa???

Boss Miêu nằm trên bàn, gặm nhấm miếng bánh ngọt mà nó vừa cướp đoạt trắng trợn của tôi, sau đó tao nhả liếm liếm bộ lông trắng của mình. Tối nay về mà bị kiến bu thì chết mày nghe con, đừng hồng mà ngủ chung à. Chị Ánh kêu vai tôi, cười gượng

- Mèo nhà em sẽ không quyền rũ hết "con" của chị chứ?

"con" mà chị ấy nói chính là lũ mèo đang kêu gào quanh đây, chị ấy coi tui nó như người nhà, còn thể rằng thả bỏ chồng chứ không bỏ mèo (cũng vì thế mà chị đã có chồng đâu?). Tôi cứ để mặc Boss Miêu làm càn, nó vòng quanh quán, tán tỉnh bằng cách liếm hết con mèo này đến con mèo kia, đẩy mèo mất nết, tôi còn chưa được nó liếm nhiều như vậy. Có nên cho nó làm công công không nh?

Chọc chọc ly trà sữa như một thói quen, nhìn cái nắng oi ả ngoài kia, tôi chợt nhớ ngày đầu tiên gặp Boss Miêu, nó nhỏ xíu, mềm mềm như cục kẹo bông trắng xốp, ngoan ngoãn chui vào nằm cuộn tròn trong lòng tôi, chứ đâu có hồng hách, sang chảnh như bây giờ?

Chị Ánh từ trong quầy bước ra, mặt ngạc nhiên vô cùng, lấp bắp phun ra năm từ mà cả thế giới đều kinh hoàng..

- THẬT KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC!!!

Sau tiếng hét của chị, tôi mới để ý Boss Miêu đang quần quýt với một em mèo vàng rất xinh. Chị Ánh cứ xuýt xoa mãi, nói đây là giống mèo Ba Tư, con mèo này chị mới mua về, nên chưa thuần được, nó không cho ai lại gần, kể cả đồng loại, vậy mà Boss Miêu cái tên ngoại đạo từ đâu rơi xuống lại chinh phục được em mèo Ba Tư ấy. Tôi nào có biết nhiều về mèo? Tôi cũng chỉ nuôi mỗi Miêu nên ba tư hay bốn tư gì đấy tôi biết thế quái nào được.

Nhưng tôi biết để tiếp cận em ba bốn tư kia Boss miêu làm tuân tự theo các bước.

Bước 1: làm quen_ Lân la đến bên đối tượng và gầm gừ ngôn ngữ của loài mèo

Bước 2: Tìm hiểu_ Ngửi ngửi hít hít con nhà người ta, tìm cơ hội hôn trộm lên má sau đó lao vào liếm liếm~~

Bước 3 Tấn công_ đại loại là bây giờ nó đã rình được em ba tư kia rồi

Sao tôi thấy nó chẳng khác gì Thiên Huy cả, bạ đâu tán đấy, tôi xách Boss Miêu đi thẳng, không để nó có cơ hội tâm tình cùng em Ba tư kia, tôi còn chưa muốn lên chức bà nội nha.

Khả Vũ tiếp tục càu nhàu về việc quần áo nó dính đầy lông mèo, chắc Boss Miêu chui vào giỏ quần áo tôi chưa kịp cất đây mà. Tôi vội vàng chuồn thẳng, không muốn nghe ông cụ non kia thuyết giáo nữa. Boss Miêu nằm trên giường, dạng người theo thể "anh muốn ôm cả đất, anh muốn ôm cả trời" mặc dù nó không quá nhỏ nhưng lúc nào cũng chiếm hết nửa cái giường của tôi, dành cho tôi mỗi góc bé xíu. Ngày thì ngủ churong mắt sau đó đêm đến lại dùng mõ cào cào gọi tôi dậy chơi với nó. Đúng là quá đau khổ mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trục nhật thật đen đủi

Tôi với... tôi với... tôi với... tiếp tục với... mẹ kiếp cái bảng bà khinh... Sao mày lại cao hơn tao vậy chứ?

Sáng nay đến lượt bàn tôi trực nhật vì vậy tôi đi sớm, không hiểu sao Đức Nhân lại đến muộn hơn thường ngày, vậy nên bắt đầu dĩ tôi phải lau bảng để kịp khi vào tiết học. Nhưng sự thật cái bảng này đang chống đối tôi, rút cục tôi mang thù hằn gì với nó chứ. Tôi chỉ biết thảm than trong lòng, bây giờ mà nhờ người khác kiểu gì tôi cũng bị trừ về chiều cao khiêm tốn của mình, quân tử chịu thiệt chứ không chịu nhục.

Vời... với... tiếp tục với

- Ôi mẹ ơi!

Tôi thất kinh hét lên, tay tôi bị ai đó nắm trọn, sau đó nhanh nhẹn giũt khăn lau bảng của tôi. Vừa quay đầu lại đã đập mặt ngay vào lồng ngực của người đó, tôi vội lùi lại mấy bước. Hóa ra là Đức Nhân, cậu ta có biết cái hành động đi không hình về không bóng của mình rất dễ dọa chết những người yếu tim ngây thơ mong manh dễ vỡ như tôi không? Nhân nghiêng người xóa sạch góc trên bảng, một tay vẫn ung dung hút tui, mặt bị khuất sau đám tóc lòa xòa. Có lẽ cậu ấy vừa đến, cặp còn chưa cất nữa kìa. Nhân ném khăn lên bàn giáo viên rồi đi thẳng về chỗ, với loại hành động này của cậu ta không chỉ tôi mà cả lớp đều rất quen thuộc, tôi chẳng để bụng.

- Cậu lau bảng, quét lớp, tờ đi đồ rác, đóng cửa sau giờ học.

Tôi gõ gõ vào mặt bàn thông báo cho Đức Nhân, cậu ta còn chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn, nhưng tôi biết cậu ta vẫn đang nghe. Tuyết Hoa ở bên cạnh nheo mắt, tỏ ý không vui, nó luôn thích những cậu trai mồm mép, ga lăng, chứ người trầm tĩnh như Nhân căn bản nó không muốn để vào mắt.

- Khả Vy, lần sau tao sẽ sắp xếp một cuộc hẹn khác, mày phải làm cho đảng hoàng đấy

- Không có hứng

- Hix, mẹ chỉ muốn con có một tấm chồng đảng hoàng, con nhìn con đi, 17 năm mà không có lấy mảnh tình vắt vai.

Cái bộ dạng mẹ vì con mà nói bày ra làm tôi phát cáu, tôi dùng sách đập vào đầu nó, chỉ mong mấy cái suy nghĩ với vẩn kia mau bay đi.

Giáo viên bước vào lớp, bắt đầu tiết học. Tôi ngán ngẩm nhìn bảng, rồi lại nhìn vào vở gì chứ tiết toán là giờ mà tôi sợ nhất, chẳng khác nào cực hình cả. Mặc dù tôi đã làm đủ cách, từ bắt chuyện, làm quen, dụ dỗ, lôi kéo, cầu xin van nài, cuối cùng môn toán chết tiệt vẫn nhẫn tâm buông tay rồi lạnh lùng nói rằng "xin lỗi tớ nghĩ chúng ta không hợp nhau đâu". Đây hỏi sao tôi không ghét toán chứ, thế là tôi ghét lây sang thầy dạy toán. Môn gì đâu mà thấy toàn số là số, nói thật chứ nhiều khi tôi còn chẳng hiểu vì sao phải học toán. Bạn cứ thử ra chợ vào nói với cô bán rau thế này "cho cháu mua $\sin 2x + \cos 7x - \sin x$ của mớ rau muống" xem, tôi cá là bạn chẳng còn răng mà gặm rau nữa đây chứ. Mỗi lần đứng trước thầy toán là đầu óc tôi đều mơ hồ, trống rỗng, tim đập chân run, e thẹn hết như thiếu nữ đang yêu.

Tôi nhớ trong một lần dự hướng nghiệp cho lớp 12 một bạn trong lớp đã nói thế này "học sư phạm đi gõ đầu trẻ, học xây dựng về làm phu hồ, học nông nghiệp trồng rau chân bò, mà học văn tài thi đi lái xe ôm". Lúc ấy cả lớp đều phá lên cười, nhưng ngẫm ra cũng đúng thật. Tôi chẳng phê phán gì nền giáo dục Việt Nam, nhưng có quá nhiều cái mơ hồ, mà cái cách thi liên tục, càng cái cách xa cách. Đây, lại luyện thuyền rồi.

Thật ra tôi học toán cũng không tệ, nhưng so với mấy môn khác thì toán là yếu nhất (tất nhiên vẫn hơn thể dục) vì tôi muốn đi du học, cho nên kiến thức hiện tại chưa đủ để thực hiện mong muốn đó.

- Khả Vy, Diệp Khả Vy, tôi gọi em đây, đứng lên trả lời câu hỏi của tôi

Thầy toán kéo tôi ra khỏi đám mây mơ màng, cầm thước gõ lên mặt bảng, chỉ vào cái đề dài ngoằng nghèo hại não. Tiêu rồi, này giờ tôi có nghe gì đâu mà biết? Thầy nhìn tôi chăm chăm, thấy Tuyết Hoa có ý định nhắc tôi, thầy lờm rất đáng sợ. Nhìn đông nhìn tây cuối cùng tôi không biết đáp án, vậy là oanh liệt hi sinh ngôi số đầu bài. Vô lý, tôi không trả lời được thì đã sao? Sao lại bị ghi chứ?

Dòng chữ "làm việc riêng trong giờ" đỏ chói trong sổ đập vào mắt tôi. Thầy ơi em nào có? em bị oan mà!

- Hãy nêu cảm nghĩ của em về đoạn văn sau...

Giờ văn hôm nay viết bài nghị luận, cô Oanh ở trên bàn thao thao bất tuyệt về đề bài, Tuyết Hoa với tay tôi thủ thi

- Đề bảo viết cảm nghĩ của em mà chăm theo cảm xúc của cô, bắt công

Tôi gật đầu ra chiều đồng tình với nó, nhưng cái gật đầu bỗng nhiên cứng đờ khi cô Oanh bắt đầu mở sổ sinh từ. Mặt biến hóa đa dạng, nếu không phải là học sinh của cô dám chắc tôi sẽ nghĩ cô tác kè chuyện thế, nhìn màu sắc trên mặt phong phú chưa kìa. Cô nhìn sổ đầu bài sau đó lại nhìn tôi rồi lại nhìn sổ. Cứ tưởng tượng thế này nhé, trong mắt cô tôi là viên ngọc trần quý tòa sáng hào hoa, là công thần khai sáng nước nhà, nhưng trong mắt thầy toán, tôi chẳng khác gì cục đá ven đường cần được mài dũa mà mãi chẳng thấy bóng, là tội thần thiên cô. Thiên tử phạm tội xử phạt như dân, điều này tôi hiểu, dù cô có quý tôi đến đâu.

- Khả Vy, hôm nay em ở lại trực nhật

- Thưa cô hôm nay vốn là bạn Vy trực nhật ạ _Tên mất dạy nào đó nhao ra tố tội, tôi liếc xéo cậu nam sinh, được rồi, thù này không báo không làm quân tử (tôi vốn đã chẳng phải quân tử)

- Vậy bạn em ở lại dọn thư viện, giáo viên trông coi thư viện đang cần người giúp

Cô Oanh không nhanh không chậm tiếp lời, cô ơi em bị oan mà, sao cô nỡ đối xử với em như thế? Dù sao giáo viên cũng không có lỗi lỗi tại mình ngu. Mà khoan, cô bảo "bàn" tức là cả Đức Nhân cũng phải ở lại sao? Không được, tôi làm sai, tôi cũng chẳng muốn kéo người khác chịu tội cùng (thật ra là không dám kéo).

- Thưa cô, dọn thư viện chỉ cần một mình em thôi ạ_ Tôi vội đứng lên thanh minh, nói là một mình chứ thế nào tôi chẳng lôi Tuyết Hoa ở lại cùng.

- Hai người dọn sẽ nhanh hơn

Có trời mới biết cô đang nghĩ gì, nhưng có khi nào cô lấy việc công trả thù riêng không? Đức Nhân coi cô như không tồn tại, à không cậu ta coi cả lớp không tồn tại, cần bản chẳng để giáo viên nào vào mắt, người nghiêm túc như cô Oanh nhất định thấy bị sỉ nhục. Tôi ái ngại nhìn cậu ta, tôi không cố ý nha, cậu đừng giận.

Nhân lúc ra chơi tôi tranh thủ dọn lớp, như đã phân chia cầm thùng rác đi đổ, ai dè thật khổ mà. Nỗi bức xúc lại tăng lên ngàn ngút, thầy toán đang ghét, sao thầy không niệm tình tôi là học sinh gương mẫu mà tha cho tôi kia chứ? Cũng bởi không chú ý mà tôi khi đi tới cầu thang chân nam đá chân chiêu tự mình vấp ngã, thùng rác trong tay tôi bay lên, lượn thành một hình vòng cung đẹp mắt, rác trong đó cũng bay lên rồi xuống như hoa rụng mùa xuân. Đây máu nghệ sĩ lại nổi lên rồi, đáng sợ hơn là tôi nhìn thấy bóng người đang đi đến, cũng đứng sững lại như tôi

- KHÔNGGGGGGGGGGG.....

Tôi bất chước mấy vị nữ chính trong phim, vươn tay ra níu kéo, về mặt tuyệt vọng, hét một tiếng thê lương xé lòng. Não phân tích tôi phải chạy qua đó xin lỗi người ta, tìm lại phân tích nên chuẩn ngay lập tức. Vì sao à?

Thùng rác có chứa những gì? Nước ngọt, xôi hộp, bánh mì, mì cốc, tí ti những thứ đồ ăn sáng mùi vị một khi kết hợp sẽ day dứt khó quên, chưa kể đến thành phần đen đen bẩn bẩn không xác định bám trong đó nữa. Tôi chôn chân đứng nhìn người kia bị rác lưu luyến dính đầy người. Hít một hơi sâu, tự nhủ mình là công dân gương mẫu, không thể vô trách nhiệm tiến về phía người đó (thật ra là sợ không chạy nổi)

- Xin lỗi xin lỗi, em không cố ý, xin lỗi

Tôi rối rít cúi đầu, nhanh nhẹn phui rác trên người họ, vẫn không dám nhìn

- Được rồi, không sao, là anh không kịp tránh

Thanh âm nhẹ nhàng mang theo ý cười văng vẳng bên tai, khiến tôi nhìn không được mà ngước lên. Thánh thần thiên địa ơi, Ngọc Hoàng thượng đế ơi, thánh Ala chúa Giê-su thần Zues và Đức mẹ đồng trinh ơi... sao lại là anh? Cái anh chàng tôi gặp ở trong hiệu sách hôm trước...tên gì ấy nhỉ? Lần sau gặp lại rơi vào tình huống này, da mặt tôi dù có dày cũng bị nung chín rồi. Đừng nhận ra tôi đừng nhận ra tôi đừng nhận ra tôi, anh đẹp trai như thế, trước mặt anh lại gây chuyện mất mặt như vậy, muốn chui xuống lỗ tròn quá!

- À! cô bé hôm trước Khả Vy phải không?

Anh... tên gì nhỉ? Cười với tôi rất thân thiện, tôi luống cuống kéo anh chạy thẳng một mạch đến khu vệ sinh, dùng nước lau sạch những vết dơ trên áo, tay chân lóng ngóng, chỉ biết làm theo bản năng. Kỳ Khôi cứ mặc kệ cho tôi vô nhãn nhúm áo, dùng nước bôi bẩn chỗ sạch mà mặc kệ chỗ bẩn.

Gió trên sân trường vẫn đem theo cái nắng đặc trưng của mùa hạ, oi nồng khó chịu vô cùng. Tôi cầm hai chai nước chạy từ canteen đến ghế đá Kỳ Khôi đang ngồi, đưa nước cho anh lại cố thêm biểu tình hối lỗi. Kỳ Khôi chỉ cười, mở chai nước rồi đưa cho tôi.

- Em xin lỗi, hại anh bị bẩn

- Không sao, dù sao anh cũng xong việc rồi

Anh lại cười, thú thật đấy là anh hiền, chứ nếu là tôi, có ai quăng rác vào người bất kể là vô tình hay cố ý tôi đã sớm đào huyệt đem đi chôn ngay và luôn rồi.

- Mà sao anh lại ở đây?

- Anh có việc nên ghé qua, luôn tiện định ghé thăm đưa em cũng học ở trường này, nhưng chắc nên thôi rồi

Kỳ Khôi ái ngại nhìn xuống vạt áo ướt sũng nhãn nhúm, còn tôi ái ngại nhìn khuôn mặt khuyên đảo chứng sinh của anh. Anh mà bước chân vào đây chỉ sợ sẽ chết trong tay đám con gái hâm trai, mà tôi một người tôn sùng cái đẹp, tất nhiên không muốn nhìn hoa vùi liễu dập rồi.

- Bây giờ em phải về lớp, khi nào rảnh sẽ mời anh đi ăn coi như xin lỗi

Vừa nhắc thấy bóng bác bảo vệ chuẩn bị đánh trống, tôi hối hả chào Kỳ Khôi rồi vội chạy lên lớp, còn chẳng kịp nhìn anh phản ứng như thế nào.

- Mùa xuân của thiếu nữ đang yêu đã đến rồi

Tuyết Hoa ca đi ca lại điệp khúc như tụng kinh bên tai tôi.

- Không thể tin được, cứ nghĩ Khả Vy nhà mình ngây ngô thế mà lại có một anh đẹp trai soái ca để ý, nói đi, khai hết cho tao nghe hurry up! (nhanh lên).
- Người ta có tình yêu thì kệ người ta, ở đây soi mói vui lắm sao? Cái ngữ cậu cả đời chẳng ai thèm ngó đến, chỉ có thể ghen tị thôi_ Phong chen ngang sự hào hứng của Tuyết Hoa hát hàm châm chọc
- Cái thằng head buffalo face horse (đầu trâu mặt ngựa) kia thích ăn đập lắm hả? come on!
- Ok, like is afternoon (thích thì chiều)

Vậy là ai đưa một nam một nữ lớn đầu rồi còn chạy quanh hành lang gần cổ cái, cố tình thể hiện làm mình làm mẩy với nhau, tôi nhìn theo cười ngất nghếch, rồi nhìn Thiên Huy đang đứng bên cạnh chán nản than thở.

- Hôm nay cậu về trước đi, tớ bị phạt ở lại trực nhật còn lâu mới có thể về

Thiên Huy chỉ gật đầu không nói gì, sau đó bước về lớp.

Hoang tàn, vắng vẻ, không một bóng người, thư viện của trường rất thích hợp làm nhà ma rồi đấy. Sau khi bàn giao công việc xong cô thư viện để mặc tôi và Đức Nhân tự xoay sở. Hai người một chổi quét, một chổi lau, xô nước... Cái không khí bây giờ vừa u ám vừa lạnh lẽo đến tận sống lưng. Đức Nhân luôn im lặng, cứ nhìn tôi như thế, cảm giác da thịt bị cậu ta nhìn đến cháy xém rồi, con người này đúng là đáng sợ. Tôi ái nấy bảo cậu ta.

- Hay cậu về trước đi, dù sao cũng không phải lỗi của cậu, tớ tự làm được rồi.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua tóc, vừa mềm vừa chói lóa, dưới những lọn tóc đen là khuôn mặt trầm tĩnh, một lời cũng không đáp, Trong trường mọi người đã về hết, thư viện nằm ở cuối hành lang càng âm u tĩnh mịch, trong buổi chiều tà gọi lên nét buồn mang mác. Không hiểu sao hòa cũng bóng người Đức Nhân lại thấp phần thê lương. Bầu không khí này quá khó xử, cuối cùng Đức Nhân xoay người rời đi trước, tôi thấy cậu ta hình như khẽ gật đầu, như thể khen tặng sự sáng suốt của tôi. Quên đi, ở cùng Đức Nhân đúng là đáng sợ, mau mau giải tán cậu ta mới là thượng sách.

Đức Nhân đi rồi, thư viện đã vắng vẻ nay còn âm u hơn, mấy câu chuyện ma quỷ mà các anh chị khóa trước kể cứ lờn mãi trong đầu tôi, Tuyết Hoa không ở lại cùng tôi, thật sự đây là một thử thách dành cho người yếu bóng vía như tôi mà. Trấn tĩnh lại, tôi bắt đầu dọn dẹp.

Tiếng bước chân rõ ràng vang lên trong không khí, truyền tới một làn sương lạnh lẽo cả sống lưng, có ai đó đang tiến về phía này, không phải tiếng giày cao gót của cô thư viện. Tôi hơn run sợ, vờ như không nghe mà lại thấy cả người cứng đờ, mồ hôi cứ vậy túa ra.

Cảm nhận có người đứng sau mình tôi lấy can đảm quay ra, là Đức Nhân, quả nhiên là đi không hình về không bóng, sau này mà chết cậu nhất định rất thiêng đấy. Tôi nghi hoặc nhìn, cậu ta quên đồ sao?

- Đáp án bài toán ấy là x-2

Đức Nhân lạnh nhạt nói từng chữ, tôi ngây người ột lúc mới hiểu ra, cậu ta đang nói về kết quả bài toán mà tôi trả lời sai. Đùa sao? sao lúc ấy không nhắc? Cậu trẻ của tôi à, bây giờ mới nói còn tác dụng nữa sao? Hay là cậu muốn khoe, cậu ngủ mà còn biết câu trả lời? Không đợi tôi suy đoán, Đức Nhân bước vào, cầm lấy chổi lau, lặng lẽ dọn dẹp. Cái này là tinh thần trách nhiệm bỗng dưng nổi lên à? Cậu ta quay lại để nói kết quả, thuận tiện giúp tôi sao? Dù đây nghi hoặc trong lòng nhưng tôi vẫn vô cùng cảm kích. Nhưng nếu cậu ta nói sớm hơn tôi đâu có bị phạt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vãn Cũ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tâm trạng ngày mưa

Trộm liếc Đức Nhân đang nghiêm túc làm việc, vẫn kiểu một tay đút túi quần một tay lau dọn. Ách có thật là đang dọn không thể? Cậu ta hình như đang bày thêm việc cho tôi thì có, đừng làm lộn xộn nữa mà, tôi còn muốn về ăn cơm. Mẹ ơi con nhớ mẹ!!!

Nắng chiều chưa tắt hẳn, nhưng đã gần 6h, không ngờ muộn đến thế, nếu không nhờ ai kia thêm việc cho tôi làm, tôi cũng không khổ thế này. Tôi kéo Đức Nhân ra ngoài, khóa cửa rồi tắt cả chạy đi tìm cô thư viện.

Sân trường chỉ còn lác đác vài sắc đỏ của hoa phượng, hè đã qua gần phân nửa, sắc cam nhuộm lên từng tán lá lung linh huyền ảo, khung cảnh nhẹ nhàng tĩnh mịch này đặc biệt làm người ta yêu thích. Bóng người quen thuộc đứng trước cổng trường, đáng vẻ chờ đợi mà rất tự do, mắt mờng lung nhìn mặt trời đằng xa khuất dần. Tôi bất giác cười vui vẻ, vẫy tay chạy lại, như một đứa trẻ được mẹ đón về.

- Thiên Huy!

Hắn nghe tôi gọi quay lại nhìn, vẫn đứng yên chẳng có phản ứng, lúc này tôi mới nhìn ra, Đức Nhân đang đứng sau lưng hắn, tôi ra đến nơi thì cậu cũng đi mất dạng. Thiên Huy giúp tôi cài mũ, cầu nhau hỏi tại sao tôi lại lâu thế.

- Bảo cậu về trước không phải đợi rồi mà?

- Sợ cậu đi lạc cứ sao?

Thiên Huy không bỏ qua cơ hội châm chọc, sau đó chạy vụt đi. Tôi ngồi phía sau vòng tay ôm lấy hắn, một ngọn lửa ấm áp nhen lên trong lòng, cảm thấy thật thoải mái, được quan tâm đặc biệt như vậy không vui sao được?

Khả Vũ cáu giận xách tại Boss Miêu quăng nó về phía tôi, tôi ngồi đung đưa trên xích đu trước nhà, ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì. Boss miêu làm vẻ ngoan ngoãn vô tội dụi dụi chui vào lòng, lưỡi mèo nóng rát liếm láp ngón tay tôi. Tôi bật cười, ngậm bao dung cho nó, chặc trên khăn mặt hay quần áo của em trai lại có lông mèo chứ gì, đàn ông con trai đừng hẹp hòi thế chứ. Ba tôi đang tưới cây cũng bật cười ha hả. Trong nhà chỉ có tôi và ba là hay chăm sóc cây cảnh, khoảng sân trước nhà được ba biến thành một vườn cây râm mát, mấy chậu phong lan lạ mắt treo lủng lẳng trên không trung, dàn hoa ti-gôn lan dài trên giàn che mát cả sân vườn. tôi đặc biệt thích loại hoa này, nhỏ nhỏ, hồng phớt, thanh lịch mà dịu dàng, đến mùa hoa nở dẹt lên một bước thảm đẹp mắt, những cánh hoa phớt hồng bay nhẹ trong không trung, so với hoa anh đào của Nhật không hề thua kém. Khả Vũ chỉ trông duy nhất một cây xương rồng ở góc khuất sân, cũng chẳng bao giờ thấy chăm sóc. Còn mẹ tôi? mẹ có ông xã đại nhân bên cạnh, đừng nói vườn hoa, dù mẹ có muốn nguyên một cái lông kính đầy hoa sợ rằng ba cũng đáp ứng. Trên đời này người đàn ông tốt nhất bị mẹ cướp mất rồi, tôi hận a.

Tôi kéo ba ngồi xuống bên cạnh, đặt Boss Miêu trong lòng, khung cảnh này quả thật thập phần hạnh phúc. Ba chỉ cười tính trẻ con của tôi rồi huyền thuyên lo lắng bảo không biết mai sau tôi có ai dám rước không. Ba cứ chờ đi, con rể của ba phải là người toàn tài mới có thể lọt vào mắt đen của con. Tôi nũng nịu dụi vào người ba.

- Ba, ba đi công tác bỏ con lại con rất buồn, rất cô đơn, rất trống trải

- Không phải rào trước đón sau vậy, con muốn gì đây

- Thì chỉ ít lần sau ba đi, phải đem con theo nữa

Ba mẹ rất hay ra nước ngoài, nhưng tôi rất ít khi được xuất ngoại, ngoài một lần đi thăm họ hàng xa, tất nhiên có cơ hội phải bám chân đi theo rồi. Cái này là tôi đang học hỏi để du nhập làm quen với văn hóa nước bạn, không phải đi chơi đâu. Ba nhìn tôi một hồi không nói vì ba thừa biết mẹ sẽ không để tôi theo, chẳng khác nào đem một mối phiền phức ra ngoài biên giới, mẹ thả đem Boss Miêu xuất ngoại còn đáng tin hơn tôi. Ba à, là đàn ông trong nhà, là trụ cột gia đình ba phải mạnh mẽ lên chứ.

- Ba nghe theo mẹ con.

-...

Ba hết cứu nổi rồi!!!

- Nhưng nếu thành tích học tập của con tốt, ba sẽ suy nghĩ lại

-...

Vậy thì khỏi đi. Bàn đến vấn đề học tập với phụ huynh ư? Những từ được dùng nhiều nhất là "con học vẫn tốt" "bình thường", "Không có gì thay đổi a" tôi nói đã nhiều lần lắm rồi, mà phụ huynh vẫn cứ thích hỏi, chờ thành tích cuối năm đi là biết liền chứ gì? Thành tích của tôi vẫn tốt, nhưng ba mẹ tôi sẽ không thỏa mãn. Cứ tưởng tượng một buổi chiều, các bà mẹ ngồi nói chuyện với nhau, họ khoe về một thỏi son mới, bộ váy mới, đôi giày mới, ông chồng mới à nhầm ông chồng tốt của mình, và cả con cái nữa. Phụ nữ mà, khoe khoang đã thành bản chất rồi. Tôi không muốn nghe điệp khúc "con nhà người ta" huyền thoại nữa đâu. Mà rút cục con nhà người ta là đứa nào? đứa nào kia chứ? Có giỏi thì lôi nó ra đây tôi không cho nó đi bằng bốn chi tôi không theo họ mẹ.

Ôi định mệnh! Cuối năm sách vở chất cao như núi, mà tôi chính là tề thiên bị đè bẹp dưới chân núi, mỗi ngày đều nom nớp lo sợ mình sẽ bị đè chết. Sách vở để sách vở, bài tập để bài tập, càng để càng hăng, vậy thì kế hoạch hóa ở đâu ra? Thật lòng lo cho nền an nguy thế giới quá.

Boss Miêu nằm vắt người qua vai tôi, cắn cắn gặm gặm mấy ngọn tóc, kêu đến ong cả đầu. Tôi chẳng còn thời gian đoái hoài đến nó, xếp đồ xong vội chạy xuống lầu, tối nay tôi có tiết học thêm, không thể ở nhà cùng chơi với Boss Miêu được. Khả Vũ đứng nói chuyện phiếm với Thiên Huy, vừa trông thấy tôi liền kéo tay tổng lên xe, như kiểu nó muốn đuổi tôi đi càng sớm càng tốt vậy.

- Cậu lại ra muộn

- Được chờ đợi là một niềm vinh hạnh lớn lao đấy, cậu chờ bạn gái thì được, chờ bạn thân thì lại không được sao?

- Hai cái này đâu có giống nhau?

Ánh đèn đường khoác lên thành phố bằng một chiếc áo mỏng, tôi ngược lên nhìn, mặt trăng mờ nhạt bị che khuất sau những cuộn mây khổng lồ, trắng

đục trong vũ trụ đen tối bao la. Nhà cửa che khuất tầm mắt, đợt gió lạnh hòa vào không khí, mang theo chút ẩm ướt. Tôi run run ôm lấy Thiên Huy. Có lẽ sắp mưa rồi.

Tôi vừa về đến nhà thì trời đổ cơn mưa, đã lâu rồi trời mới đổ mưa, mát mẻ, thanh khiết, tôi không tự chủ được cũng vui theo, ngâm nga một bài hát trong họng. Khả Vũ đứng trước sân, tay vẫn cầm ô mắt đắm chiêu nhìn tôi, nó đang chờ tôi về. Tôi thích những giọt nước mát lành từ trên cao rơi xuống, thích hòa mình vào khoái cảm mà mưa mang lại, nhưng Khả Vũ không thích mưa hoặc là nó đặc biệt ghét.

Khi còn nhỏ, có một lần tôi quên đem ô khi trời mưa, mà Khả Vũ ở nhà một mình, nhìn những tiếng sấm chớp xé nát bầu trời lòng tôi dấy lên nỗi bất an, vậy là bất chấp cơn bão bất chợt đổ về, tôi cứ vậy chạy vội về nhà, quả thật thấy Khả Vũ nép ở góc nhà vì sợ sét. Sau lần ấy tôi ôm một trận thê thảm, nghỉ hơn một tuần. em trai tôi cứ ngồi bên giường khóc suốt, từ đó nó không cho tôi ra ngoài dầm mưa nữa, mà cứ mỗi lần có sấm sét, ó lại chạy ra cửa sổ, nhìn thật lâu vào những tia lửa điện chớp lóe ấy, cho đến lúc bản thân mình không còn sợ nữa mới thôi. Tôi bật cười, chuyện hồi nhỏ lướt qua trong trí nhớ, mà vẫn sinh động rõ nét như thể mới xảy ra hôm qua. Lại nhớ có lần, Khả Vũ nước mắt ngấn dài nhìn tôi, nó hỏi tôi lớn lên có phải đi lấy chồng không? Tôi chỉ gật gật đầu, thì mẹ bảo lớn phải gả đi mà. Vậy là Khả Vũ đứng dậy đồng ý tuyên bố "*mai sau mà chị dám lấy chồng, em sẽ đi phẫu thuật chuyển giới cướp chồng chị, cho chị ế suốt đời*". Bây giờ đến lượt tôi khóc bù lu bù loa, em trai tôi sao mà ác thế?

Khả Vũ pha cho tôi một ly cacao nóng, sau đó lục lọi chồng sách của tôi. Dáng người cao dong dong, khuôn mặt giống mẹ đến bảy tám phần, thái độ lạnh lùng kiêu ngạo càng làm đậm khí chất nam tính dần hình thành. Tôi chợt nhận ra, đứa em này đã lớn thật rồi, không phải thằng nhóc bé xíu ngày nào lẻo đẻo chạy sau lưng tôi đòi bế nữa. Nó không cần tôi bảo vệ nữa rồi. Mưa ngoài kia mỗi lúc một nặng hạt hơn, gió đập cánh cửa tạo lên những âm thanh ồn ào, tôi khép chặt cửa, đứng nhìn thành phố trong mưa, tâm trạng thay đổi như nước triều dâng.

- Khả Vũ, năm nay em thi vào cấp 3 phải không? Định thi trường nào?

- Trường chị đang học, ở đây rất tốt.

Tôi gật đầu, mắt vẫn hướng xa xăm. Có em trai tài giỏi như thế, làm chị như tôi cũng rất tự hào.

- Còn chị, chị thật sự định đi du học?

- Ừ, sau khi tốt nghiệp xong chị sẽ đến Pháp học, tất nhiên Thiên Huy và Tuyết Hoa cũng đi cùng, bọn chị hẹn trước rồi.

Tôi từng mơ ước một cuộc sống tự do tự lập nơi đất khách vừa học vừa làm, trải nghiệm để có thêm nhiều kinh nghiệm cho cuộc sống. Tôi, Thiên Huy, Tuyết Hoa cả ba chụm đầu tìm lấy một nơi để theo học cuối cùng dừng lại ở Pháp lãng mạn, vậy là bọn tôi hứa cùng nhau trải qua những khó khăn nơi xa lạ. Tôi cười vui vẻ, lời hứa đó từ 6 năm trước, sắp thực hiện được rồi.

Căn phòng tĩnh lặng, bao phủ bởi một ánh sáng mờ ảo, mưa vẫn chưa dứt, tiếng sấm rền gầm gừ trên bầu trời. Chính ngoại cảnh tác động đến tâm trạng con người, tôi ngồi suy nghĩ miên man. Không ít lần tôi thu mình lại một góc, thần thờ lang thang trong thế giới riêng mà mình tạo ra. Con người ai cũng có muôn vàn khuôn mặt, đối xử với mỗi người cũng khác nhau. Loại tình cảm tôi dành cho người mình yêu sẽ khác với loại tình cảm tôi dành cho gia đình, bạn bè. Chút xúc động này lại bị nuôi lớn thành khao khát, mãnh liệt khiến tôi cũng không thể khống chế. Mưa đêm thật buồn!

Cụp chiếc ô màu tím nhạt, tôi vẩy sạch nước trên người, đứng trước hiệu sách lớn do dự một hồi. Trong hiệu, tiếng đàn ghi-ta vọng ra, réo rắt tô đậm buổi chiều buồn, đưa mắt nhìn vào tấm màn ướt át trắng xóa đang giăng đầy trời, đến thăm anh vào một ngày mưa dường như không phải ý tưởng hay.

Kỳ Khôi vẫn say sưa với bài hát của mình, điệu nhạc da diết chạm đến đáy lòng, vang lên theo từng dây đàn cảm xúc. mái tóc nghiêng bồng bềnh, đôi mắt tràn ngập đam mê, tôi tự hỏi mình đã bị anh quyến rũ bao nhiêu lần? Thấy động, Kỳ Khôi quay lại nhìn, anh vẫn cười ngọt với tôi như vậy, khuôn mặt đầy hào hứng, dúi vào tay tôi một phong kẹo.

- Từ hôm qua đến giờ thời tiết không tốt nên chẳng có khách nào, may mà còn em đến không thôi anh buồn chết rồi

- Vậy là anh phải cảm ơn em rồi, em quả là đáng cứu thế

- Phải phải, đáng cứu thế nhận của tiểu nhân một lát

Nhìn anh giả bộ cung kính tôi phá lên cười, nói chuyện với anh lúc nào tôi cũng thấy vui vẻ như thế, Kỳ Khôi giúp tôi tìm mấy cuốn sách hay, anh nghe tôi than thở về những chuyện lặt vặt trong ngày, còn tỏ ra rất quan tâm tôi. Nói thật anh là người con trai thứ hai mà tôi thích. Tôi vẫn ao ước có một anh trai, tiếc thay tôi lại là chị gái, giờ thì thỏa ước mơ rồi. Chúng tôi ngồi thêm chút nữa, cơn mưa ngoài kia không có dấu hiệu chấm dứt mà nặng hạt hơn, như thể bão sắp về, cây ven đường ngã nghiêng theo gió lớn. Kỳ Khôi nhíu mày, kéo theo tôi lên lầu. Tôi ừ ừ định nói gì đó, nhưng anh nhanh đến mức tôi chỉ có thể loạng choạng đi theo. Hiệu sách này có ba tầng, tôi chưa từng đi lên lầu, nên cứ để mặc anh kéo đi. Kỳ Khôi dừng lại trên sân thượng, tôi thấy anh đứng cô độc trong màn mưa, để tôi nép vào mái hiên, sau đó bắt đầu đỡ những chậu hoa treo lủng lẳng trên xà. Tôi bật cười với suy nghĩ của mình, hóa ra anh sợ mưa lớn sẽ làm hỏng những cây hoa này, anh đúng là có tâm hồn nhân hậu. Tôi giúp Kỳ Khôi gỡ những chậu hoa đặt vào chỗ an toàn. Kỳ Khôi nhìn tôi ái ngại, vì người tôi ướt từ đầu đến chân, dù sao anh cũng chẳng khá hơn.

- Đây là hoa lưu ly phải không?

Tôi hỏi, tay vuốt những chiếc lá mềm, Kỳ Khôi hơi ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó khẽ gật đầu. Tôi tất nhiên là biết, ba tôi thích hoa cỏ, nên tôi cũng hiểu đôi chút. Trong mắt tôi lưu ly không đẹp, loài hoa này chỉ nở đầu đông, mà lại chóng tàn, cũng không có vẻ đẹp kiêu kì, mà bình dị như một bông cúc dại. Có lẽ như vậy lại hợp với anh.

- Anh chợt nhớ mình chưa cắt mấy chậu cây này, vậy nên mới kéo em đi cùng, để em dưới đó một mình anh không an tâm

Kỳ Khôi cúi đầu, xếp lại những chậu hoa, trầm giọng nói. Tôi hơi đơ một chút, cố xử lý dữ liệu anh vừa đưa ra. Cho xin đi, anh kéo tôi theo tôi mới không an tâm ấy, còn tưởng anh có ý đồ xấu gì. Nhưng thôi, nể mặt vẻ đẹp trai dạng ngồi của anh, tôi sẽ làm một cô gái hiền thực e lệ cười.

Nhìn Kỳ Khôi lo lắng cho mấy chậu hoa, môi hơi mím lại, đầu nghiêng nghiêng, tóc nhiều nước nhỏ xuống, theo một đường nét hoàn hảo mà về lên, khuôn mặt điển trai thanh tú khiến tôi không khỏi ghen tỵ. Đôi lúc tôi còn thấy, anh thật sự là chị em tốt của mình. Nhưng bóng dáng của anh khom khom trong màn mưa khi nãy, không hiểu sao lại cô đơn đến nhói lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cũ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cưa gái phải thế này!

Tôi lộ ra khuôn mặt bị phẫn, nất hấn những tia máu, mà bàn tay tôi cũng đang nhuốm máu, run run hét lên.

- Xấu xa, đồ xấu xa, sao lại đối xử với tao như thế? Sao mày nỡ? Sao mày lại nỡ phản bội tao, truy giết tao như thế? Đang tâm cướp đoạt đi máu mủ của tao. Cái này là mày ép tao, nên tao mới phải giết mày.

Nói rồi phui phui xác con muỗi bị đập bẹp trên tay, lau đi cả vết máu đỏ khó chịu. Tuyết Hoa ngơ ngác nhìn tôi, nước trong cổ họng còn chưa nuốt xuống đã bị phun ra ngoài, lăn ra cười sằng sặc, Thiên Huy giúp tôi xoa thuốc lên vết muỗi đốt. Sau cơn mưa mấy con quỷ hút máu này nhiều không tả. Tôi chau mày quay sang chỗ bọn họ dù biết rằng lũ rồi hơi này không có gì làm nên đến ám tôi nhưng vẫn hỏi.

- Hôm nay có việc gì mà cái ái khanh đến tìm bản cung?

Tuyết Hoa chồm chắn lên người tôi, đập túi bụi, con này láo, dám hành thích hoàng hậu.

Tôi rón rén đứng sau lưng Thiên huy, thẳng cha cười ngây ngô nhìn màn hình định thoại, đang chat với một em xinh tươi nào đó. Tôi giật điện thoại của hấn tình bơ, liếc cô gái trong ảnh. Xem nào, có gì đặc sắc đâu cơ chứ? Mối quá đỏ, da quá trắng, mắt quá to, mặt quá nhọn, eo quá nhỏ, đáng hận nhất là chân quá dài, không bằng một phần của tôi. Tôi lập tức kích cô gái không biết tên ra khỏi danh sách bạn bè của hấn, đáp trả lại điện thoại, kiêu ngạo nói.

- Cô gái này tớ không thuận mắt, đổi cô khác đi

Thiên Huy nhú mày nhìn tôi, sau đó không nói gì thêm, đi tìm đối tượng mới. Tuyết Hoa lắc đầu trước cảnh vừa xảy ra, ngã ngửa nằm trong người tôi, miễn bình luận.

Hấn có hàng tá bạn gái bên ngoài kia, tôi biết. Hấn của một lúc ba bốn em, tôi biết. Hấn mồm ngọt tán tỉnh, bán cả vườn đào, đông đưa với "hot gey chân dài", tôi cũng biết. Nhưng nếu tôi không vừa mắt bạn gái hấn, thì tôi phá bĩnh được. Cho dù có yêu qua loa, thì cô gái kia cũng phải xuất sắc hơn tôi, tôi mới phục, còn nếu không đủ xách dép cho tôi, thì out đi cho khỏi tốn thời gian. Mà điều lạ là Thiên Huy chẳng bao giờ cầu nhau, mỗi lần tôi thấy khó chịu với cô bạn gái nào đó của hấn, hấn lập tức chia tay, sau đó đi tìm người mới. Mẹ kiếp tôi còn chưa kịp cảm động hấn đã khiến tôi thêm phần căm hận. Quan điểm qua Thiên Huy là bạn gái thì đầu cũng có mà bạn thân thì chỉ duy nhất. Có lẽ đây cũng là một trong số những lý do tôi không muốn tiến xa trong mối quan hệ hiện tại, sợ một ngày hấn sẽ lãng quên mình, thả làm duy nhất trong mắt hấn còn hơn biến thành đại trà.

Tôi chăm chăm đóng bài tập trước mặt, mặc kệ hai kẻ ăn nhờ ở đậu không nộp thuế kia, nhưng đầu óc không thể tỉnh táo được. Lơ đãng nhìn sang Thiên Huy, cứ vậy ngẩn người ngắm hấn chẳng kiêng dè. Từ sống mũi, gò má, đến cái nhú mày của hấn đều quen đến mức tôi có thể phác họa lại. Mười mấy năm cùng hấn lớn lên, tôi hiểu hấn hơn ai khác, chẳng lẽ tôi còn không đủ tư cách ở bên cạnh Thiên Huy?

- Lơ đãng gì vậy? Bài làm sai còn không biết kìa

Giọng nói trầm trầm và hơi thở còn vị trà xanh phả ngay sau gáy tôi, tôi giật mình đứng thẳng dậy, đầu đập vào kệ sách đau điếng, tôi ôm đầu quay sang nhìn hung thủ. Đúng là làm việc khuất tất trong lòng không được yên mà, ngấm trộm thôi cũng xui xẻo vậy sao?

- Trịnh công tử, ngồi yên một chỗ đi cậu dọa chết người rồi đó

- Áháháháhá, Áháháháhá

Không kịp tranh luận gì thêm, giọng cười khà ồ chẳng khác gì phù thủy đã vang rền bên tai, còn ai ngoài cô tiểu thư thực nữ Tuyết Hoa? Tôi lạnh sống lưng, không hện cùng hấn quay sang nhìn con nhỏ thần kinh đang lăn lộn trên giường cười quên tổ quốc.

Tuyết Hoa nhận ra dấu hiệu bất thường, thu lại sự thô lỗ của mình, giả vờ đoan trang đứng dậy, bước đến, nất chạm nất với tôi, dùng một ngón tay nâng cằm, ma mị cao giọng hách dịch

- I allow you like i (tôi cho phép em thích tôi)

- Thích hay không cũng méo cần mày cho phép nhé_ tôi né cái nhìn của nó, chẳng qua chưa đủ sức đáp lại một câu tiếng anh quái gở như vậy.

- You want go Chau Phi life no? (em muốn đi châu phi sống không?)

-...=. Ông trời ơi cho thiên lôi xuống đánh chết con này đi

Tôi đau lòng cảm thán. Tuyết Hoa vẫn không thôi hí hửng, mà nó hí hửng cái gì thì tôi không biết? Vừa tìm ra bộ ngôn tình mới, hay gặp cảnh chà đạp của bạo công với tiểu thụ? Quên đi, tôi không nên phân tích sâu vào vấn đề này. Đường như không hiểu tôi và Tuyết Hoa nói gì, Thiên Huy ngơ ngác hồi lâu.

- Hắc hắc, nếu có thể lấy Tề Mặc thì một chữ mười cái hắc lao tao cũng vào.

Tuyết Hoa ôm người tưởng tượng, Còn Tề Mặc? Dù chưa từng đọc qua nhưng nhờ ơn phước của Tuyết Hoa, tôi biết sơ sơ về nhân vật này. Nó không hiểu sao đôi thái độ, nhìn sang Thiên Huy dùng ánh mắt khinh bỉ nhất để đánh giá. Như thể muốn nói Thiên Huy chẳng bằng một mẩu móng tay với nhân vật nó sùng bái kia. Hẳn là hắn nhận ra hàm ý ẩn sâu trong ánh mắt ấy, chỉ thản nhiên nhìn tôi hỏi

- Khả Vy cũng thích đàn ông như Tề Mặc à?

-... Nếu có thể, tớ muốn gả cho Tomoe hơn. Không cần bá đạo phúc hắc, chỉ cần Tomoe-sama ở đây tớ sẽ đi theo ngay lập tức.

Tôi suy nghĩ một hồi rồi gật đầu chắc nịch. Khác với Tuyết Hoa, tôi không phải fan ngôn tình, nhưng tôi là fan cuồng manga và anime, mặc dù tôi không thể hiện ra và người ngoài cũng chẳng biết được. Mặt Thiên Huy xăm đi ấy phần, lườm tôi cảnh cáo, tôi mà dám so sánh hắn với tô tô gì đó hẳn sẵn sàng quăng tôi từ tầng ba xuống không do dự. Quả nhiên con người thực tế, cứng nhắc kiêu ngạo như hắn không chịu nổi đả kích mà.

Đêm khuya trăng thanh gió mát, à mà cũng chưa khuya đâu, mới quá 5h chiều thôi. Áo đen, quần đen, khăn bịt mặt đen, tóc búi gọn giấu sau mũ đen, lấp ló lẫn la lê lết trong bụi rậm. Móa, tôi có khác gì ăn trộm đâu cơ chứ? Bên cạnh còn một cái xác cũng được vũ trang tận răng như tôi đang lau bầu

- Shit, tại sao tao phải tham gia kế hoạch ngu người này chứ, bọn tiểu thư không phục.

Tuyết Hoa đập phành phạch mấy con muỗi, nghiêng răng nghiêng lợi nghiền rủa. Tôi thấy nó nói có lý, bèn hồi tưởng lại lý do tại sao mình biến thành bộ dạng này. Chung quy cũng tại tên hoa hoa công tử chết tiết đi. Mắng rủa tôi và Tuyết Hoa không có tính thực tế, trí óc chậm phát triển, IQ tụt hậu so với xã hội, sở thích bệnh hoạn, cần bổ sung thêm muối i-ốt để bù đắp, vì vậy để mở rộng tầm mắt của hai người bọn tôi, hắn sẽ chính thức ra tay của gái, chứng minh ngôn tình với manga gì đó đều là phi thực tế. Khoan bàn đến việc hắn xúc phạm sở thích của tôi và Tuyết Hoa đã đủ chết vạn lần, sở thích của tôi thì liên quan quái gì đến việc thiếu i-ốt chứ? Có giới lời tôi ra biển chết mà bổ sung muối đi.

Được rồi, giải thích một cách rõ ràng là hắn sẽ cho hai con mụ roi từ thế giới khác đến trái đất là bọn tôi đây chiêm ngưỡng một màn của gái đặc sắc mà không phim truyện nào mô phỏng được.

Cũng nhờ cái ý tưởng chết tiết của Thiên Huy mà bây giờ tôi và Tuyết Hoa phải chui rúc làm bạn cũng dám muỗi đói ăn, để vinh dự xem một màn phim 3d cận cảnh. Hứ! Tôi khinh!

Nói thêm một chút là hiện tại tôi đang phục kích trong bụi cây nhà hắn, chờ con sói già dẫn dụ tiểu bạch thỏ về hang. Hình như đối tượng là cô bé Nhu Ngọc lần trước hắn từng nhắc qua. Chờ cho đến khi mặt trời gần lặn, vẫn chưa thấy Thiên Huy đâu, có khi nào tôi bị chơi xỏ không? Muỗi đốt đau chết mất. Tuyết Hoa ngậm cọng cỏ trong họng, lau bầu chửi rủa không thương tiếc, tôi vỗ vai nó an ủi mấy câu, nó còn quay sang tôi lườm nguyệt

- Chẳng phải mày vẫn ao ước được một lần hóa thành thần trộm sao? Rình rập như vậy cũng giống mà, còn cái gì nữa?

- Hừ, nếu có làm trộm thì cũng phải giống Ly Tâm đi trộm đồ của Tề Mặc, còn đằng này phải làm con chuột chui rúc ở đây, không bay lên mái nhà, không trốn trong ống khói, không phá hủy hệ thống, không quăng lựu đạn, không có cảnh truy đuổi gay gắt thì tao làm trộm làm quái gì?

- Có tên nào đi trộm mà phô trương thế không? Mày trực tiếp viết 4 chữ "tôi chính là trộm" dán trước ngực hiệu quả còn cao hơn đấy.

Tuyết Hoa hất mấy lọn tóc trước mặt, gặng hỏi không thèm nói chuyện với tôi. Đúng lúc này cổng lớn được mở ra, một cặp nam nữ bước vào. Thiên Huy dắt một chiếc xe đạp, theo sau hắn là một cô gái nhỏ. Tôi ngơ ngác ngắm cô bé đấy. Xinh quá!

Tôi vốn là người ngưỡng mộ cái đẹp, chỉ cần đẹp tôi đều thích, không phân biệt tốt hay xấu, không phân biệt người hay vật chỉ cần đẹp tôi đều thích. Mà cô bé kia, tựa như một thiên sứ từ trên thiên đường phái xuống.

Cô bé tên Nhu Ngọc đó hết như một con búp bê trong lồng kính, cử chỉ, lời nói đều chuẩn gái nhà lành, tôi còn mê một hương gì Thiên Huy. Da trắng như bạch ngọc, tương phản với màu da ngăm khỏe của Thiên Huy, dưới nắng mặt trời trở nên phiếm hồng tình tứ. Môi đỏ mọng, chúm chím như trái cherry, óng lên màu son môi quyến rũ. Tóc hơn xoắn nâu, buộc túm lại một bên, vừa tùy tiện lại vừa thực nữ. Đặc biệt nhất phải kể đến màu mắt xanh đại dương, vừa to vừa lấp lánh, mỗi khi chớp nhẹ, hàng lông mi cong dài cũng rung theo. Áo trắng đồng phục và chân váy ca-rô kết hợp càng làm tăng vẻ đoan trang nhã nhặn, vô cùng ưa nhìn. Tôi không kim được mà rên một tiếng, trên đời này thật sự có người đẹp vậy sao?

- Có lẽ là con lai giống tao, ngoại hình này không phải người Việt Nam.

Tuyết Hoa xoa cằm bình phẩm, tôi quên mất người bạn bên cạnh cũng là con lai, nhưng nét đẹp của Tuyết Hoa lại khác, nó thuần túy một vẻ Châu Á cổ truyền, pha sự ương ngạnh, hào phóng phương đông, còn Nhu Ngọc kia, người cũng như tên, cả người đều là một vẻ ôn nhu mềm mại khiến người ta muốn che chở nâng niu. Tôi bắt đầu cảm thấy hai người họ thật xứng, đúng là một cặp trai gái đầy mỹ sắc.

Dường như nhận ra suy tư của tôi, Tuyết Hoa không ngăn ngại nhéo tôi một cái, mặt vô cùng khó chịu. Mới thấy địch mà đã nhụt chí, hành động này không được nó cho phép.

Thiên Huy cười rạng rỡ, dựng xe cho Nhu Ngọc rồi ngồi xuống xem xét một hồi, còn tỏ vẻ hiểu biết lắm.

- Xe của em bị đập phải đinh, nổ lốp rồi, nên mới không đi được

- Để em đem ra hiệu nhờ người ta sửa

- Quanh đây không có tiệm sửa xe nào đâu, hơn nữa giờ cũng muộn rồi

- Vậy em phải làm sao?

Giọng nói ngọt ngào, thanh thanh vô cùng trổn tai, kèm theo khuôn mặt đỏ ửng uất ức như trực khóc làm tôi xiêu lòng. Cái tên Thiên Huy phán như thần, chính hẳn cố tình chọc thủng lốp xe của Nhu Ngọc chứ ăi, tưởng tôi không biết hẳn lên lút cầm một túi đinh lên ra nhà để xe chắc? Chắc lúc nãy trên đường đỡ bài anh hùng cứu mỹ nhân chứ gì? Hôm nay hẳn đi bộ không đi xe là đủ thấy có điều gì bất thường rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vãn Cũ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cưa gái phải thế này-tiếp

Nhu Ngọc cúi đầu, di di mũi giày, dường như không biết phải nói gì thêm, bộ dạng lúng túng lại càng đáng yêu. Thiên Huy làm ra vẻ thoải mái, tự nhiên bước đến mở cửa, ý cười trên mặt không giảm bớt, vô cùng tuấn mỹ.

- Em vào nhà ngồi một lát, anh sẽ đưa em về _ Nói rồi không đợi Nhu Ngọc đồng ý đã kéo cô vào nhà.

What? Trắng trợn dụ dỗ con gái nhà lành thế hả? Hắn ta mà dám đụng tới cọng lông tơ của tiểu thiên sứ, tôi sẽ cắn chết hắn. Mồ phật, rõ ràng đây là tình địch của mình mà, sao tôi còn có ý bảo vệ chứ?

Cô bé kia hơi lững lự, sau đó cũng theo vào nhà, Tuyết Hoa kéo tôi đến nép bên cửa sổ, tạm biệt cái bụi rậm đầy muỗi vo ve. Trong nhà chỉ có hai người, tĩnh lặng vô cùng. Nhu Ngọc ngồi im trên ghế, chăm chú quan sát cử chỉ của Thiên Huy, cầm cốc nước lên uống, vẫn không thôi dè dặt. Thiên Huy bắt đầu nở nụ cười sát gáy vạn người mê, tôi biết rằng hắn trắng rồi, đừng có khoe suốt thế chứ, dù có "trắng gì mà sáng thế" đến mấy cũng chẳng thay thế đèn pin nổi đâu. Mà cũng phải thừa nhận, hắn rất khéo nói chuyện, dễ lấy lòng con gái. Cứ nhìn Nhu Ngọc buông dần phòng bị, cười tít mắt nói đùa với hắn là hiểu. Mà Thiên Huy luôn nói trúng chủ đề Nhu Ngọc chú ý, dĩ nhiên phải có sự tìm hiểu từ trước mới tiếp cận đối tượng được rồi.

Sắc trời dần tối, trăng lơ mờ đã treo trên đỉnh, vậy mà hai người kia vẫn nói chuyện quên trời đất. Tôi ngồi nghe mà cũng bị cuốn vào, thi thoảng còn không kìm được, muốn nhảy vào nói vài câu. Với loại hành động không có khí chất của tôi, Tuyết Hoa chỉ ngập dài chán nản, chẳng thêm để mắt. Có lẽ thấy đã muộn, Thiên Huy đứng dậy bước ra ngoài chuẩn bị xe, dặn Nhu Ngọc đợi mình. Nhưng hắn vừa đi không lâu, đèn trong nhà vụt tắt, một mảng tối lạnh lẽo bao phủ, nói vậy chứ ánh sáng mờ mờ vẫn đủ để tôi nhìn rõ đường. Nhu Ngọc lại đặc biệt sợ hãi, co rúm người, khuôn mặt vui vẻ biến mất, thay thế bằng vẻ hoảng loạn khiếp mình. Miệng ú ớ muốn nói nhưng không thành tiếng, tiếng uất nghẹn trực chờ như thể sắp khóc. Vào đúng lúc ấy Thiên Huy quay lại, trên tay cầm một chiếc đèn pin, quơ quạng trong bóng tối, tỏ vẻ khoa chịu.

- Có lẽ mạch điện bị hỏng nên mới mất điện, phải sửa lại mới dùng được

Nhu Ngọc như con thú nhỏ, lao đến ôm lấy hắn, vùi sâu đầu mình vào lồng ngực hắn, như thể rất sợ hãi, lại giống như tin tưởng dựa dẫm, rồi bật khóc thành tiếng. Hắn ta vỗ vỗ lên đầu cô gái nhỏ, hình như tôi còn thấy được một nụ cười đắc chí nơi khóe môi, sau đó là vô vàn lời an ủi. Nhu Ngọc nấc lên, nghẹn ngào nói

- Em rất sợ bóng tối

- Không sao, không sao, có anh ở đây.

Nghe cô bé nói vậy, tôi thấy mũi lòng, sau này tôi mới biết Nhu Ngọc từng trải qua một vài chuyện không vui, nên đặc biệt sợ bóng tối và không gian hẹp. Hơn nữa tôi còn biết được rằng, chính Thiên Huy là người ngắt cầu dao điện để cô ấy sợ hãi, thuận lợi ra tay gây ấn tượng. Mẹ kiếp, Trịnh công tử cũng quá thủ đoạn rồi.

- Đồ tiểu nhân bỉ ổi, lưu manh giả danh tri thức, nhất định cậu ta biết Nhu Ngọc sợ tối nên mới bày ra trò này

Tuyết Hoa trừng mắt không ngừng chửi rủa, tôi ngồi bên cạnh gật đầu tán thành.

Thiên Huy lấy trong túi ra một vật hình tròn, phát sáng rất đẹp mắt. A! đây là quả cầu pha lê hôm nọ tôi và hấn cùng đi mua mà. Tôi chỉ thấy nó thuận mắt nên tiện tay vơ đại quăng cho hấn, thế quái nào bây giờ đã thành bảo bối để hấn tán gái rồi.

Ánh sáng từ quả cầu lập lòe, huyền ảo, chiếu lên làn da nõn nũ của Nhu Ngọc, cô bé dừng khóc, ngơ ngác nhìn quả cầu thủy tinh xinh đẹp kia. Tôi chọn mà lại, không đẹp hơi phí. Sắc tím dịu dàng, từng bông tuyết bay lơ lửng, ngôi nhà gỗ cheo leo trên vách núi, bọc trong một miếng pha lê trong suốt không vướng tạp trần. Nhu Ngọc đưa tay đỡ lấy, nhìn Thiên Huy khó hiểu.

- Cái này tặng em, có nó em sẽ không sợ tối nữa

Tôi suýt rớt hàm, hấn coi đó là đèn ngủ hay đèn pin mà xua tan được bóng tối vậy, còn nữa, cái vẻ mặt si tình kia là sao? Hóa ra lúc cura gái hấn luôn dùng vẻ mặt ấy hả???

Tuyết Hoa né né người sang bên, hình như nó đánh hơi được con giận bất thường của tôi. Thu sát khí lại, tôi tiếp tục ngồi theo dõi, giá mà có bóng ngô với coca ở đây thì hay rồi, lâu lâu mới được xem phim rạp miễn phí mà.

Và thế là một màn "anh đưa em theo với, đừng đưa em qua biên giới" cầu huyết vô cùng diễn ra trước mắt tôi. Nàng dựa vai chàng, chàng tiêu sái, dịu dàng hộ tống nàng về dinh. Chẳng hiểu sao máu nóng trong người tôi cứ tuôn lên ào ào, không biết vì chuyện gì mà tức giận.

Bóng hai người họ đi khuất, cô gái nhỏ e lệ dựa vào vai chàng trai của mình, cho rằng đó đã là cả thế giới hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt tôi. Tôi hậm hực tháo khăn che mặt xuống, quay ra phía cửa chống hông chống nạng, chẳng khác gì dân chợ búa đầu mỗi lên chửi. Đồ tiểu nhân, đồ đê tiện, đồ xấu xa ức hiếp gái nhà lành, đồ lằng ba nhằng thủ đoạn vô si.

Một hồi sau thắm mệt tôi kéo Tuyết Hoa vào nhà ngồi, ăn bánh uống trà, chờ đương sự trở về. Tuyết Hoa bỗng cười một tràng dài, mặt vô cùng gian xảo, nó ghé tai tôi thủ thỉ

- Tao với mày làm một vụ trộm lớn đi

- Cái gì, mày định trộm đồ nhà Thiên Huy sao?

Tôi kinh hãi hét lên, ngàn vạn lần không được nha, dẫu sao tôi cũng là đoàn viên thanh niên, thế trung với đảng, hiếu với dân, quyết không làm chuyện ờ ám có lỗi với lương tâm. Tuyết Hoa nhìn bộ dạng của tôi khê thờ dài, kiên nhẫn nói lại lần nữa

- Sao mày cứ nghĩ là trộm thì phải ăn cắp đồ vậy? Trộm cũng có thể dò la, theo dõi, tìm tòi giống như gián điệp mà, vậy mới kích thích, cho dù là trộm cũng phải có đạo đức nghề nghiệp chứ?. Tao với mày điều tra xem Thiên Huy lằng nhằng với bao nhiêu cô, đã làm những gì, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng.

Lần này đến lượt tôi khinh bỉ liếc nhìn nó, nói trắng ra là nó muốn đóng làm nữ chính ngôn tình, để thỏa cái mong ước nghề nghiệp của mình, chứ có phải vì lo nghĩ cho tôi đâu? Tôi do dự ngồi trên ghế, cơ hồ muốn tháo hết quần áo trên người ra, vừa nóng, vừa đen vừa bó, còn cái kế hoạch của nó, lương tâm trong tôi không cho phép mình hòa theo. Tuyết Hoa vẫn chưa chịu bỏ cuộc, nó kéo vai tôi tiếp tục nói

- Tao với mày đột nhập phòng của Thiên Huy, xem thử hấn có tàng trữ vật cấm không, con trai trong thời kì này dễ phát dục lắm, biết đâu hấn dẫu cả ô đĩa đen trong phòng thì sao? Mày phải quản cho kĩ chứ.

Tôi giật nảy mình, thấy dao động. Con trai mà, đùa nào chẳng mê vụ ấy, nhưng Thiên Huy... chắc không đâu nhì. Có điều ngay lập tức tôi nghi ngờ, đến Tuyết Hoa còn suốt ngày ngồi xem mấy thằng đàn ông quần quýt đè nhau xuống giường rồi cười như vớ được vàng, thì có sao Thiên Huy, một thanh niên trai tráng khỏe mạnh lại không thích xem băng đĩa đen ấy chứ. Trí tò mò trong tôi nổi lên, mà chính xác là hào hứng, hào hứng khi thấy bí mật của hấn phát giác, từ lúc nào nụ cười trên môi tôi cũng trở nên gian xảo không kém. Vậy là chút lương tâm, lí trí còn sót lại cuối cùng trong tôi bị dẹp, dẹp sạch, chẳng chút áy náy. Hăm hở kéo Tuyết Hoa đi đột nhập gia cư bất hợp pháp, tội đâu tôi gánh, họa đâu nó chịu.

Phòng của Thiên Huy không phải tôi chưa vào qua, thậm chí còn ngủ lại rồi. Mẹ hấn hay trêu mai sau lớn về đây làm con dâu, vì vậy quen thuộc sớm cũng tốt. Lúc ấy tôi chỉ cười, chẳng biết nói gì.

Con người Thiên Huy nhìn bề ngoài rất hào nhoáng, phong lưu, nhưng thực chất cực kì đơn giản, cũng không có sở thích nào đặc biệt, hoặc là trong mắt hấn, mọi thứ đều như nhau, không có sự hơn kém. Một giá sách lớn, bàn học trần ngập sách, chiếc giường gọn gàng, phủ lên một màu xanh nhạt. Cửa sổ lúc nào cũng để mở, nhìn ra ngoài khoảng sân rộng rãi. Tủ kính trưng bày vài món đồ trang trí. Nhìn thế nào cũng thấy quá đơn giản, nếu thật sự có sách hay phim cấm, tôi thật không biết hấn giấu ở đâu?

Nhưng Tuyết Hoa coi bộ rất hào hứng, nó lẩn mấy vòng trên sàn nhà, làm như thể điệp viên thực thụ, ngoắc ngoắc tay tôi như sai bảo đệ tử.

- Siêu Lùn, người kiểm tra gầm giường, học bàn, ta tìm trên trần nhà, nhất định phải tìm ra bằng chứng buộc tội. Nhớ, sau khi rút lui phải xóa toàn bộ dấu vết, một cọng tóc cũng không lưu lại.

- Mày lại lên con hã, muốn tao đào huyết cho mày không mà dám gọi tao là Siêu Lùn?

- Ta lấy danh nghĩa cấp trên ra lệnh cho ngươi, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, tổ chức sẽ không tha cho người

Tôi bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, con này điên thật rồi, hết thuốc chữa rồi. Nhưng thôi kệ, tôi cứ để cho nó thỏa ước nguyện đi thì hơn, tránh chuốc thêm rắc rối. Nghĩ vậy tôi lồm cồm lục lọi quanh phòng, tất cả những nơi có thể lục đều lục rồi, có thấy cái gì đâu. Tuyết Hoa bước ra từ phòng tắm ai oán thở dài

- Ta đã tìm cả trong bồn cầu, ngay cả trên nóc máy lạnh, đằng sau rèm cửa, trong tủ quần áo, dưới sàn tắm cũng không có gì khả nghi, có lẽ nào hẳn lại có mật thất?

Khỏe môi tôi khẽ giật giật, hóa ra nó không những đầu óc thất thường mà còn biến thái bệnh hoạn nữa, sao tôi lại xui xẻo nghe theo nó nhỉ. Trong khi Tuyết Hoa còn lảng vảng tìm quanh tường xem có cái mật thất nào không, tôi đã chán nản ngồi bệt xuống sàn, chẳng còn hứng thú nữa.

- Đây rồi_Tiếng Tuyết Hoa reo lên

- Đầu đâu? tìm thấy rồi hả?

Tôi bật dậy. Thấy Tuyết Hoa đang ngồi trước một cái tủ nhỏ dưới kệ sách. Cái tủ này có gì lạ chứ? Trong đấy đều đựng mấy thứ giấy tờ linh tinh của Thiên Huy. Giấy khai sinh, giấy khen, sổ khám bệnh, bức tranh hán đoạn giải, mấy tấm ảnh cũ, nói chung chẳng có gì đặc sắc.

- Bị khóa, còn cài mật khẩu? Đáng nghi

- Có gì đáng nghi? chắc cậu ta không muốn ai xem mấy bức ảnh xấu hổ hồi nhỏ của mình thôi

- Dù sao cũng phải kiểm tra, Khả Vy biết mật khẩu không?

Tôi lắc đầu, sao tôi biết được, có khi nào là ngày sinh của hắn hay pass wi-fi gì đó không? Nhưng chưa kịp suy nghĩ thì đã nghe "cạch" một tiếng, Tuyết Hoa thành công mở khóa, nhìn bộ mặt giương giương tự đắc đủ biết nó khóa chỉ thế nào. Quả thật trong đó ngoài giấy tờ chẳng có gì, chỉ thấy giấy tờ và một cái hộp gỗ nhỏ nhưng đã bị khóa, còn chìa khóa ở đâu thì sao tôi biết? Có khi nào trong đấy là đồ cấm không? Chỉ nghĩ thôi đã thấy phản kích rồi, tôi muốn đem hộp gỗ này ghè nát để xem bên trong có chứa gì, nhưng tiếng xe dưới nhà làm tôi hoảng hồn, Thiên Huy về rồi. Tuyết Hoa vội vàng bỏ đồ vào vị trí, sau đó để tôi đi cầm chân hắn nó sẽ thu dọn lại hiện trường, trước khi đi tôi còn nghe nó lẩm bầm một câu

- Dù sao vẫn có thu hoạch

Cái bản mặt vênh vác kia sao lại khiến tôi hận đến thế, trong đầu không ngừng mường tượng ra cảnh phanh thây, từng xéo Thiên Huy, hẳn lại dám chế giễu tôi..

- Thế nào, sáng mắt ra rồi chứ? Sau khi đưa Nhu Ngọc về, cô ấy hoàn toàn đồ tể, nhanh gọn mà thiết thực hơn cái tên Tô Tô gì đó đúng không?

- Là Tomoe-sama, đừng có gọi tô tô, nghe như chó vậy

- Chó hay người cũng mặc, với người không có kinh nghiệm tình trường, đến một mảnh tình vắt vai còn không có, sao có thể hiểu hết cái thâm thúy của tình yêu chứ?

- Cậu thì biết chắc cũng chỉ giỏi khua môi múa mép, dùng thủ đoạn lợi dụng điểm yếu, có đáng mặt quân tử không?

Thiên Huy dí sát người vào tôi, cười vô cùng dễ tiện, sau đó hí hửng bỏ đi thẳng, cứ đợi đấy, tôi chống mắt lên xem hắn và cô gái kia ở bên nhau được bao lâu. Hừ! Tôi Khinh!

Dáng người thon thả xinh đẹp, quần áo công sở nhàu nhĩ, vẻ lười nhác đang xoa xoa đầu tóc rối bù, ngáp dài một cái không ý tứ, đi đến sau lưng dựa người vào tôi, gục gù ngủ. Tôi đang bận rửa rau, phát cáu lên hét

- Mẹ, mẹ có ngủ thì lên lầu ngủ, còn còn bận nấu cơm

À vâng, cái người lười thôi đang ngủ trên vai tôi là bà Linh- mẹ yêu quý của tôi đấy. Mẹ tôi không nói gì, tiếp tục gà gât đi ra bàn ăn nằm ngủ lã lác, trời ạ, có mặt hình tượng không cơ chứ? Tôi lấy cho mẹ một ly nước chanh lạnh, uống xong trông mẹ có tỉnh thần hơn hẳn, điều đó có nghĩa là lỗi tại tôi sắp bị tra tấn đến nơi rồi.

- Thật không thể chịu nổi mà, phó giám đốc mới đến chỉ biết bắt nạt nhân viên, cho rằng như thế có thể thị uy sao? Cứ chờ đấy, mẹ đây có thể để người ta bắt nạt như vậy sao? Không đời nào nhé, tương mẹ nhân nhượng thì cho rằng mẹ là hello kitty chắc? Đúng là điếc không sợ súng, đã thế thì bà đây quyết dẹp rác dọn bụi, đá thẳng oắt con không biết điều ấy ra khỏi công ty, tự thăng chức cho biết mặt.

Mẹ tuôn một tràng tức giận sau đó là một cái đập bàn dữ dội, khiến nước trong ly trào cả ra ngoài. Tôi nuốt nước bọt kinh sợ bước đến, xu nịch xoa xoa hai bên thái dương giúp mẹ. Đã nói là nhất định sẽ làm, điểm này tôi cũng thừa hưởng từ mẹ, nói trắng ra là bú rỗng bình. Mẹ tôi ít khi đem chuyện công về nhà, hẳn là kẻ kia đã đắc tội không nhỏ với mẹ. A mi phò phò thí chủ hãy tự cầu phước đi, bản tăng không cứu được đâu.

Mẹ tôi cầm thìa thân nhiên gắp thịt trong nồi ăn còn quay ra vỗ đầu tôi khen ngợi

- Con gái đảm đang quá, vừa xinh vừa khéo, sắp xuất chuồng được rồi đấy nhỉ?

Đũa trong tay tôi hơi ngưng lại, mẹ đang khen hay đang sỉ nhục tôi vậy hả? Tôi không nặng không nhẹ đập vào tay mẹ, nghiêm giọng trách

- Mẹ không được ăn vụng, ba và Khả Vũ còn chưa về, mẹ đi tắm đi, con còn dọn cơm

- Con bé này, đừng có già dặn như vậy, nếu không sẽ thành hàng tồn kho, mẹ không nuôi nổi đâu

Tôi chẳng chút cảm xúc gật gật đầu, mấy lời này nghe nhiều thành quen. Ngắm lại xung quanh tôi toàn người độc mồm độc miệng, chỉ có mình tôi là ngây thơ hiền lành dễ bắt nạt. Thật tội nghiệp hết sức.

Nghĩ đến chuyện ban chiều, tôi nín tay áo mẹ, ngần ngừ rồi hỏi

- Hồi trước ba tỏ tình với mẹ thế nào vậy?

Sắc mặt mẹ xám xịt thấy rõ, không thèm trả lời, hậm hực đi lên lầu. Tôi ngơ ngác nhìn theo, tôi hỏi gì sai sao? Mãi sau này tôi mới biết, ba cũng chẳng phải hiền lành gì. Mỗi lần lên lớp đều gây khó dễ với mẹ. Ngày đấy ba đem một chồng đèn vặn đu đèn chết người đặt trước mặt mẹ hỏi một câu "hẹn hò hay làm văn?". Mà khác với tôi, sinh viên khoa kinh tế như mẹ sợ văn như sợ cọp, nghiêng răng nghiêng lợi chằm lừa đốt sạch đồng đèn ba mang đến. Cuối cùng hai người vẫn hẹn hò. Ngày tốt nghiệp ba cầm đèn vặn trên tay hỏi "cưới hay trượt đại học?" mẹ không nói không rằng xé nát tờ giấy trên tay ba. Cuối cùng họ vẫn kết hôn.

Nghĩ cũng lạ, mẹ tôi sợ văn như vậy, lại đi lấy một thầy dạy văn, ba tôi hòa nhã như vậy lại theo đuổi người có cá tính như mẹ. Nhưng hai người đầu đầu lâu như vậy mà ba vẫn rước được mẹ về, đủ thấy ba cũng không đơn giản.

Tôi lại chợt nhận ra xung quanh tôi đều là những người đầy mưu mô, chỉ có mình tôi trong sáng lương thiện, thật khổ tâm hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bọn họ

Đạo gần đây tôi rất năng đến hiệu sách của Kỳ Khôi. Một phần là để ngắm anh chủ tiệm đẹp trai, một phần để tìm tòi mấy quyển truyện mới ra, và một phần... cũng không hiểu tại sao tôi lại thích đến đây. Tôi dạy Kỳ Khôi cách chăm sóc cây cảnh, còn anh giúp tôi giải mấy bài toán khó nhằn. Cũng coi như có qua có lại. Kỳ Khôi rất khâm phục tài chăm hoa của tôi, anh nghe mà không chớp mắt, nhiều khi tôi còn nhầm tưởng mình biến thành giáo sư nông nghiệp rồi ấy chứ. Tất cả đều phải cảm ơn ba ba vĩ đại mỗi ngày kiên trì tụng kinh bên tai tôi về kỹ thuật chăm sóc cây, bởi ba không mong chờ được gì vào hai người kia rồi. Mà nói thật, đến tôi còn không hiểu mình đang nói gì, Kỳ Khôi hiểu được cũng tài.

Sân thượng ngoài vài chậu hoa lưu ly cũng không còn giống cây nào khác. Tôi ôm một chậu xuống để trên quầy hàng, dù sao có sắc xanh của thiên nhiên cũng thoải mái hơn nhiều.

Kỳ Khôi vừa chuyên tâm sắp lại kệ sách, vừa nói chuyện với tôi, dáng người nghiêng nghiêng không chỉ làm tôi thấy đẹp mà còn rất an toàn.

- Lưu ly phải đến đầu đông mới nở, đến khi ấy anh sẽ tặng em một chậu.

- Thật sao? Cảm ơn anh nhiều_ Tôi cười lấy lệ. Tôi không thích lưu ly, trong nhà cũng nhiều cây quá rồi, nhưng vì sắc đẹp của anh, tôi nhận.

- Khả Vy, chủ nhật này em có rảnh không? Anh có hai vé đi xem phim, em muốn đi cùng không?

Tôi nghĩ một lúc, dù sao chủ nhật ngoài ăn với ngủ tôi cũng chẳng làm gì, vậy thì ra ngoài cho thư giãn gân cốt, coi như vì sức khỏe của bản thân. Tôi gật đầu, hẹn anh chủ nhật này sẽ gặp lại.

Sắc trời bên ngoài dần mờ nhạt, tôi xếp lại sách vở tạm biệt Kỳ Khôi rồi bước ra ngoài. Thiên Huy đã chờ sẵn trước cửa hiệu, hần cứ đứng như vậy nhìn tôi chăm chăm, tôi ái ngại hỏi

- Sao cậu không gọi, chờ lâu chưa?

- Không lâu, đủ để chạy quanh sao hỏa một vòng

- =. =...

Tôi nào có bất hần chờ ngoài cửa, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng áy áy, tôi vỗ vỗ vai Thiên Huy, cười lấy lòng.

- Chưa ăn gì phải không? Đi, bổn cung mời ngươi ăn cơm coi như chuộc lỗi, sau đó đến lớp học thêm vẫn chưa muộn

Khỏe môi Thiên Huy hơi cong lên, sau đó không nói không rằng đáp mũ vào lòng tôi, ngoắc ngoắc gọi lên xe. Vậy là tôi lúi thủi leo lên xe, mặc xác hần chờ đi đâu thì chờ.

Nói là ăn cơm nhưng cũng chẳng đủ thời gian, áy là chưa kể nếu có ăn cũng chỉ là ăn vặt. Tôi cùng hần dạo quanh phố đi bộ, chọn mua vài món linh tinh, vừa đi vừa ăn, dĩ nhiên tôi trả tiền, đau lòng.

Gió trời đặc biệt mát mẻ, đường phố náo nhiệt cũng không thể ảnh hưởng đến sự yên tĩnh trong tâm trạng của tôi, những lúc tha thần ngoài phố như này, trong lòng luôn cảm thấy thoải mái, bình yên lạ thường. Tôi liếc mắt nhìn Thiên Huy thấy hần cũng đang nhìn mình, hai mắt giao nhau, bóng dáng tôi phản chiếu trong con ngươi đen thẳm của hần. Dường như nhịp tim cũng đập nhanh hơn, còn có cảm giác mặt rất nóng, tôi quay người đi, tiếp tục gặm nhấm xiên thịt nướng của mình.

Bàn tay Thiên Huy rất ấm, đan vào những ngón tay tôi, cảm giác thô ráp chạm vào tay tôi. Tôi xoa xoa đầu ngón tay hần, trên tay có vài vết sẹo đã từ lâu, cũng có vài vết xước mới xuất hiện, tôi chau mày nhìn hần

- Cậu lại tập võ à?

- Ừ, mới tập lại, còn có cả bóng rổ nữa

Thiên Huy lơ đãng đáp, dường như không để ý mấy vết thương trên cơ thể. Tôi không hiểu được, một công tử sống trong nhung lụa như hần sao phải khổ sở tập võ đạo, nếu thích thể thao cũng đâu phải khổ thế? Trước kia Thiên Huy bị thương nặng trong một lần thi đấu, nên nghỉ một thời gian, tôi cứ nghĩ hần bỏ hần rồi. Mà thôi, con trai lúc nào chẳng muốn lấy sức mạnh ra khoe khoang, hần muốn tạo thêm công cụ cura gái đây mà. Bất giác tôi lại nghĩ đến Nhu Ngọc, cô gái đáng yêu xinh đẹp đó...

Bóng dáng hai người đổ xuống nền đất, tay vẫn nắm chặt, chậm chậm bước đi. Có lẽ tôi và Thiên Huy là bạn thân từ nhỏ, nên cho dù nắm tay cũng chẳng có gì lạ. Giống như Tuyết Hoa nói, không thể có cảm giác thích thú, tò mò đối với người mình yêu.

Nhưng đây lại là người tôi thích!

- A, cậu trai trẻ, mua kẹo cho em gái đi

Chiếc kẹo bông xộp xộp mềm mềm trắng buốt giờ ra cản đường tôi, một người phụ nữ trung niên đang mỉm cười chào. Tôi hậm hực ngược nhìn hần, chiều cao như này, bị hiểu lầm là em gái hần cũng chẳng có gì lạ, nhưng tôi vẫn thấy âm ỉ. Tôi níu tay hần, bộ dạng giống hệt trẻ con

- Anh hai, em muốn ăn kẹo bông này!

Khỏe miệng ai kia khẽ giật, trừng mắt nhìn tôi, sau đó cũng y lệnh mà mua kẹo cho tôi. Chỉ có điều, khuôn mặt hơi khó chịu, trông mặt dán chặt lên người tôi.

- EM GÁI ngoan, còn muốn mua gì nữa không? ANH HAI mua cho?

- Không... không cần

Nụ cười mang sát khí đằng đằng kia dọa chết tôi rồi, sao tôi dám đòi hỏi gì chứ. Chắc vì tôi hứa sẽ trả tiền tối nay, cuối cùng vẫn bắt hần phải móc ví, Trịnh công tử sẽ không keo kiệt thế chứ.

Còn chưa để tôi suy nghĩ gì, Thiên Huy đã kéo tôi ra xe, mãi ăn không để ý, lại muộn giờ học rồi.

Một...hai...ba...bốn...năm...m... Ồi chết mất thôi. Tôi nhào người từ trên cửa sổ lầu năm nhìn xuống, rồi lại nhìn cầu thang xoắn ốc cao vút, kính hãi thốt lên.

Tối nay Tuyết Hoa muốn tôi đến nhà ngủ chung với nó. Đây cũng không phải lần đầu tiên tôi ngủ lại nhà Tuyết Hoa, nhưng quả thật đây là lần đầu tiên tôi leo cầu thang bộ. Tuyết Hoa sống ở một chung cư cao cấp cùng anh trai, đại tiểu thư ngoài việc phá hoại thì cái gì cũng tệ như nó coi tôi là phiếu ăn cơm miễn phí của nó. Thế nên, sau buổi học chiều, tôi bị nó kéo đi siêu thị, đừng nói đến việc cùng cô lương thực cho cái tủ lạnh rỗng tuếch nhà nó, tôi còn phải vác đồ lên tận lầu 21 nữa. Là 21 đấy, 21 đấy. Có phải Tuyết Hoa có xu hướng thích ngược đã không, dù vậy cũng đừng kéo tôi chết chung chứ. Trời ơi sao cứ dọa đây một đũa không có năng khiếu thể dục như con vậy chứ?

Tuyết Hoa lắc lắc người, mái tóc cột đuôi ngựa cũng rung rung theo, đưa tay quẹt mồ hôi trên trán, hỏi tôi

- Sao còn không mau lên, Khả Vy không nhanh không kịp làm bữa tối đâu

- Hạ tiểu thư, thang máy có hỏng đâu? Mày bắt tao leo thang bộ, mày muốn thấy xác tao nằm trước cửa nhà mày à?

- Đứng than nữa, tranh thủ đi cầu thang bộ coi như tập thể dục luôn, tao cũng đang nghĩ cho thân thể của mày đấy, fast go(nhanh đi)

Tuyết Hoa vẫn xách hai tay hai túi đồ, nhẹ nhàng di chuyển lên cầu thang. Tôi đuổi theo muốn hụt hơi. Con khốn kiếp, mày cứ chờ đấy tao sẽ báo thù. Nupakachi.....

Căn hộ cao cấp trên tầng 21 chỉ có hai người ở, nói là hai nhưng hầu như chỉ có mình Tuyết Hoa, có khi còn chẳng có ai. Anh trai của Tuyết Hoa là một giám đốc doanh nghiệp, ngoài việc tuổi trẻ tài cao thì còn vô cùng đẹp trai nữa. Đây, làm người cũng phải có ngoại hình, nếu không có ngoại hình làm sao gây được ấn tượng với tôi chứ? Nhưng anh trai nó rất bận rộn, vì vậy mà toàn tâm toàn ý giao phó em gái mình cho tôi.

Tiếng cửa mở gấp gáp, còn không kịp nhìn rõ ai đã thấy một bóng dáng cao lớn bước vào nhà, khí chất vương giả sẵn có trên người, vừa cao ngạo vừa lịch lãm. Áo vest là lượt, dáng dấp ưa nhìn, mắt nâu, tóc xoăn, môi mỏng, da trắng, nhìn anh tôi có thể cảm nhận rất rõ nét đẹp của phương tây. Tôi ngăn người nhìn nam nhân trước mắt, lại nhìn sang Tuyết Hoa đang lười biếng, nằm rõ vô duyên trên ghế, hai người bọn họ đứng là một trời một vực sao có thể là anh em được chứ?

Hạ Hàn Quân- anh trai Tuyết Hoa mỉm cười với tôi, hóa ra chỉ cần đẹp trai cười thôi đã đủ giết người rồi, cơ chi anh cứ giữ bộ mặt lạnh nhạt như cả thế giới nợ tiền mình thế chứ?

Tuyết Hoa bật dậy, từ trên ghế nhào đến, dùng tư thế khi leo cây nhào lên người Hàn Quân, nhất quyết bám rễ không chịu rời. Anh dường như rất vui vẻ, cười tự nhiên, thân thiết, khác hẳn khi cười với tôi, xoa xoa đầu cô em gái nhỏ, hỏi han ân cần, hai người họ chính thức quăng tôi ra khỏi tầm mắt. Tôi còn chưa chết mà.

Hàn Quân chỉ ghé về nhà lấy tài liệu rồi lập tức đi ngay, tôi lại được chứng kiến một màn li biệt cảm động như phim truyền hình. Vừa thấy anh trai đi khỏi Tuyết Hoa quay về với vẻ lười biếng, tùy tiện trước đó.

Năm lớp 6 lần đầu tiên đến nhà Tuyết Hoa chơi, tôi đã gặp Hạ Hàn Quân, khi ấy vẫn có dáng vẻ một thanh niên trẻ tuổi, sinh khí dồi dào. Tôi cứ nhìn anh không chớp mắt, mà anh cũng chỉ cười với tôi, vô cùng lạnh nhạt, vô cùng xa cách, giống như đối với anh, ngoài em gái ra tất cả đều giống nhau, không có giá trị. Chỉ có hai anh em họ sống với nhau tại căn hộ rộng lớn này, mà Hàn Quân hầu như vắng mặt, khó trách Tuyết Hoa nhàn rồi sinh nông nổi, không có người cản lại càng làm càn. Có khi Hàn Quân coi tôi là bảo mẫu để thay anh chăm nom cô em gái mà anh cung chiều hết mực, coi như trâu châu dị bảo này. Đến giờ anh vẫn không có ý lập gia đình cũng vì muốn lo cho Tuyết Hoa chu đáo.

Tôi cũng muốn có anh trai!!!

- Ngay người ra cái gì, mau mau làm cơm tối đi, tao đói... Thân hình mảnh khảnh bám lấy tôi, áp sát người vào lưng tôi, giống như một sợi dây leo quấn tôi bằng được. Tôi cau mày quay lại định giáo huấn nó một hồi thì lập tức im bật, một từ cũng không nói được. Tuyết Hoa rất đẹp, bởi dòng máu lai, hoặc bởi chính vẻ phóng túng nhàn nhạt của nó. Lúc nào cũng đầy sức sống như một mầm hoa mùa xuân, không ngừng khoe hương sắc. Nhưng khoe thế này thì hết thuốc chữa rồi. Nó khoác một chiếc áo sơ mi mỏng, một chiếc quần nhỏ, ngoài ra không còn gì thêm, tôi gần như có thể nhìn xuyên lớp vải mỏng kia, thấy rõ da thịt trắng sứ. Nó làm vậy như thể muốn biến tôi thành lưu manh cường bạo dân nữ vậy

- Mày định đi tắm sao?

- Vừa tắm xong. Khả Vy cũng vào tắm đi

Tuyết Hoa lấy một quả táo, bắt đầu gặm gặm cắn cắn. Được rồi, tôi thừa nhận bộ dạng này của nó tôi nhìn quen mắt rồi, thậm chí nếu không có ai ở đây nó sẵn sàng lột sạch quần áo để thân thiện với môi trường ấy chứ.

Tôi chặt chặt bảm bảm, vật lộn với căn bếp gần một giờ, mà ai kia chỉ biết đứng sau lưng bám dính vào tôi, lắc qua lắc lại đòi ăn. Xem tôi có giống bà mẹ đơn thân không cơ chứ?

- Mày cứ vậy rồi ai dám lấy mày, qua đây tao dạy nấu ăn

- Không sao đến năm 30 tuổi mà tao chưa lấy ai, mày phải lấy tao, mặc kệ là mày có chồng hay có con đều phải bỏ trốn cùng tao

- Có khi ai cũng tha tin tao với mày yêu nhau còn hơn là tin tao thích Thiên Huy đấy

Tôi lắc đầu cười khỏ. Chắc cái kiếp forever alone của tôi được Tuyết Hoa ban cho cũng nên.

Nhưng đây lại là bạn thân của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hạ tuyết hoa

Tôi loay hoay rửa thịt rồi đem thái mỏng, sau đó đi đun nước luộc rau, còn phải chặt vật xử lý đóng xoong nồi bốc mùi trong bếp, thế mà ai kia không thèm đoái hoài, thân nhiên gác chân lên bàn ăn không rời ngồi.

- Hạ Tuyết Hoa, nếu mày còn không giúp, tao đem phần cơm của mày đổ xuống lầu

- Mày chắc là muốn tao giúp chứ?

Tuyết Hoa ngừng sơn móng tay, quay sang nhìn tôi, hỏi chắc nịch. Nếu như theo hiểu biết của tôi về nó, nó chịu ngồi yên không phá đám là tốt lắm rồi, nếu để nó giúp khéo nó đốt bếp luôn ấy chứ.

Được rồi vì tương lai sau này của con em chúng ta, tôi nhin.

Nắng chiều yếu ớt lọt qua cửa kính, đường phố tấp nập bên dưới bị tách biệt với căn hộ yên tĩnh trên cao. Gió mát lùa vào phòng, hất tung mái tóc đen tuyền và làn váy mỏng trắng trẻo, vang lên trong không trung một giọng hát tha thướt êm tai. Tuyết Hoa đứng trước cửa sổ, ngâm nga một bài hát buồn đến não lòng, khung cảnh này quả thật rất đẹp. Nhưng đáng tiếc, tôi lại thấy vô cùng chướng mắt

- Hạ-Tuyết-Hoa, mày mau qua đây phụ tao rửa bát

- Mày chắc là muốn tao giúp chứ?

Tôi nuốt nước bọt, nhìn đôi mắt nâu mang ý cười của nó, được rồi, tôi tự làm để nó giúp ngày mai ăn cơm bằng tay chắc luôn.

Vì tương lai của con em chúng ta, tôi tiếp tục nhin.

Tiếng đàn piano vang lên trong buổi chiều tà man mác buồn, một điệu nhạc réo rắt. Tuyết Hoa lúc này thật giống một thiên sứ không nhuộm bụi trần, vút bỏ ồn ào, huyên náo, lười biếng hàng ngày, trở thành con người hoàn mỹ nhất, say sưa chìm vào thế giới của chính mình. Ngón tay nhỏ nhắn thanh mảnh không ngừng lướt trên những phím đen trắng, đôi mắt nâu tựa như một mặt hồ tĩnh lặng không biết đang nhìn ngắm thứ gì. Trong cổ họng ngâm nga theo điệu nhạc. Không hiểu là vì thời gian chiều muộn khiến tôi buồn lòng hay đáng về như sắp khóc của Tuyết Hoa khiến tôi buồn lòng. Dường như không gian này là của riêng mình Tuyết Hoa còn tôi chỉ là người lữ khách qua đường, đứng một bên nhìn ngắm, điều gì cũng không hay biết, nhưng vẫn say mê khung cảnh trước mắt.

Tuyết Hoa là vậy, đôi lúc rất giống một ngư tử, ngang ngược, cái gì cũng muốn nhúng tay vào, thực thi công lý mà bản thân mình cho là đúng. Đôi khi lại học làm một đứa con nít, nũng nịu, nhõng nhẽo, đòi yêu chiều. Nhưng một Tuyết Hoa trầm mặc, ôm nhiều tâm sự mà tôi đang nhìn thấy, chưa từng xuất hiện trước mặt bất kì ai, giống như ngoài tôi ra không ai có thể nhìn thấy góc khuất yếu đuối của nó vậy. Người cười nhiều cũng là người mang nhiều tâm sự, câu này thật đúng với Tuyết Hoa.

Mái tóc đen vương trên phím đàn, Tuyết Hoa áp mặt xuống, cười như không cười

- Tao phải học rất nhiều, cái gì cũng phải biết. Học đàn, học nhảy, học giao tiếp... điều gì cũng phải bỏ công ra học, cố gắng hơn người. Nhưng mà... họ không công nhận, không nhìn ra những nỗ lực của tao, càng không màng đến cảm xúc của tao.

Tôi hơi sững người, thật khác với những gì thường ngày Tuyết Hoa hay nói. Người mà nó nhắc đến hẳn là gia đình nó. Tôi tiến đến từ phía sau nó, vòng tay ôm lấy bờ vai gầy mảnh khảnh, tựa như một người mẹ ôn nhu âu yếm đứa con gái nhỏ. Tuyết Hoa quay người, ôm chặt lấy tôi, cứ tĩnh lặng như vậy, giống như đem tất cả những suy nghĩ mệt mỏi chôn chặt trong tôi, giống như muốn đẩy hết mọi thứ sang cho tôi, hồi lâu sau nó mới chịu lên tiếng.

- Khả Vy...um, ngực mày to thật, vừa mềm vừa ấm!

-...

Con bà nó, tao bóp chết mày, chút cảm xúc tao vừa gom góp bị mày bóp chết rồi, tao không nhin mày nữa...

Vì tương lai của con em chúng ta, tao phải thực thi công đạo.

Tuyết Hoa mân mê mái tóc mềm của tôi, hết bện lại rồi buộc túm lên, thử mọi kiểu tóc mà nó nghĩ ra, sau đó rút ra một kết luận.

- Mày là con gái mà chẳng biết chăm sóc bản thân gì cả, không dùng kem dưỡng, không hấp tóc, không trang điểm, cũng may là còn nhan sắc được thừa hưởng từ nhị vị phụ huynh và vòng một của mày cứu vớt. Nếu không thì throw go (vứt đi).

- Mày có thể thôi nhắc đến ngực tao đi không? À mà cuối tuần này anh Khôi rủ tao đi xem phim, mày xem sửa soạn cho tao đi.

- What? Anh chàng đẹp trai ấy á? A men cháu có mắt, ít nhất mày cũng không phải làm hàng tồn kho mất chìa khóa nữa. Mau đi theo tao, tao sẽ làm bà tiên biến mày thành một nàng Cinderella xinh đẹp.

Tuyết Hoa sung sướng kéo tôi ra ngoài. Rõ ràng người đi là tôi cơ mà, nó vui cái gì chứ?

Hối hận, thật hối hận vô cùng, nếu tôi không nói cho Tuyết Hoa biết về buổi gặp cuối tuần thì bây giờ có phải tôi vẫn ngồi ở nhà xem phim ăn vặt rồi

không? Đầu phải khở sở lang thang trên đường, chạy từ cửa tiệm này đến cửa tiệm kia như vậy? Rồi chẳng khác gì người gõ thử hết bộ này đến bộ khác, vẩy áo giày dép cứ bay vèo vèo trước mặt đến nhưc nào. Mà ai kia cứ luôn miệng nhắc nhở buổi hẹn hò đầu tiên không thể ăn mặc xềnh xoàng, phải bọc lộ hết điểm mạnh ra mới thu hút được sự chú ý của đối phương. Sau đó trực tiếp nhét vào tay tôi một bộ đồ bơi hai mảnh vào đôi giày cao gót hơn 10 phân. Làm ơn đi, tôi mà mặc vậy chắc dọa chết Kỳ Khôi quá. Mà ai bảo đây là hẹn hò chứ?

Tôi giữ Tuyết Hoa đang chạy lăng xăng lại.

- Tuyết Hoa, tao không mang nhiều tiền thế

- No star, no star (không sao) tao trả cho, cứ trừ vào tiền com tao ăn ở nhà mày là được

Mày có trả tiền com cho nhà tao sao?

Nhìn Tuyết Hoa vui như thế tôi cũng không muốn cản lại, thôi thì kệ nó vậy. Sao bỗng nhiên tôi cảm thấy mình giống hàng thanh lí cần được tổng đi gấp vậy, quả là người thất bại mà.

Sau hơn 2 tiếng vật lộn cuối cùng tôi mới có thể ôm lấy chiếc giường thân yêu, thở hắt không ra hơi. Hóa ra mua sắm cũng mệt vậy, đàn bà thật là phi thường mà. Còn chưa được ngủ yên đã thấy một bàn tay luồn dưới vạt áo sau lưng tôi làm loạn, tôi giật mình túm lấy cánh tay ấy, theo phản xạ định cho ai kia một cái bạt tai. Tuyết Hoa vội rút tay lại, cười giả lả, tôi chau mày nhìn nó. Đại ma nữ biến thái định làm gì đây?

Tuyết Hoa cọ cọ mặt vào má tôi, vô tội nói

- Cởi đồ ra ngủ không phải thoải mái hơn sao, tao giúp mày cởi

- Miễn đi, mày cũng không được cởi cái gì hết

Tôi đập giường quát nạt sau đó... đi ngủ chứ sao nữa.

Một người ngủ thì không sao, nhưng hai đứa con gái ngủ chung thì làm sao có chuyện yên ổn, nhất là hai đứa bạn thân ít nhất 85% đêm là dùng để tám chuyện phiếm. Tuyết Hoa ôm lấy tôi kể huyền thuyên đủ thứ trên trời dưới đất. Mấy mối tình của nó, tin tức lá cải lá hành mà nó đọc được, thậm chí cả việc ông hàng xóm ngoại tình với bồ nhí nó cũng biết, quả là đáng sợ mà.

Còn nhớ lần đầu tôi gặp Tuyết Hoa

- Này, này, điếc hả, ngồi xích vào cho tôi ngồi.

Giọng nói rõ ràng rất êm tai nhưng lời lẽ vô cùng ngang ngạnh. Một lực vừa phải đập lên vai tôi. tôi lười biếng ngẩng đầu lên, rồi mắt khỏi cuốn sách nâng cao, đánh giá người trước mặt. Một cô gái rất xinh, nhìn có nét lai tây, đồng phục xộc xệch, trên người đầy vết xước nhỏ cùng bụi bặm, mắt trợn ngược lườm tôi không rét mà run, đứng trước bàn học của tôi, một tay chống bàn, tay kia vác cặp sách trên vai, vài sợi tóc bị rối tung xõa suơi. Nhưng nhìn chung vẫn rất đẹp.

Giang hồ? Ý nghĩ ấy lướt qua đầu tôi. Âm thầm quan sát lại một lượt, rồi đưa mắt quanh lớp, tất cả mọi người đều đang nhìn tôi và cô gái kia, tôi có thể nghe vài tiếng xì xào của bạn cùng lớp.

- Là cô ta phải không? Ngang ngược gì chứ tưởng giàu có thì hay ho lắm hả?

- Cô ả vênh vào lắm đấy, còn lăng lơ nữa, nghe đầu cướp bạn trai của một chị khóa trên nên vừa bị dẫn mặt đấy.

- Đáng đời, cái thứ gì đâu, chẳng có ai làm bạn là phải, sống cũng chỉ thêm chật đất.

Tôi nhàn nhạt nhìn vào cuốn sách trong tay, phương châm sống của tôi là "không làm việc vô ích" với những lời bàn tán này, tôi chẳng có hứng thú tìm hiểu. Một con nhóc trầm tính ít nói, chân ướt chân ráo vào một ngôi trường xa lạ, không gây chuyện vẫn tốt hơn. Bàn tay đang nắm chặt của cô bạn kia khẽ run, có lẽ cũng nghe thấy những lời bàn tán xung quanh. Sau đó gằn giọng với tôi

- Ngồi lui vào, định chiếm hết chỗ sao

- Ồ

Tôi đáp rồi ngồi vào trong góc, dù sao chỗ ngồi trong lớp đã hết, cô ấy ngồi đây cũng không có gì lạ. Tôi lại yên ổn đọc sách, không thêm đề ý xung quanh. Từ trước đến nay vẫn vậy, tôi không có nhiều bạn, hay chơi chung với Thiên Huy, ngoài hẳn ra những người khác tôi cũng rất ít khi nói chuyện, mà họ cũng kiêng dè tôi, gì chứ trẻ con vẫn luôn quan niệm như vậy, nam phải chơi với nam mà nữ phải chơi với nữ, nam nữ chơi chung sẽ bị bàn tán.

Lon coca lạnh áp vào mắt tôi khiến tôi giật nảy mình, khó chịu ngược lên nhìn, định quát một câu nhưng rồi lại thôi, tôi không muốn bị chú ý. Thiên Huy đặt lon nước vào tay tôi, lại liếc sang bạn nữ ngồi kế bên, sau đó ghé tai tôi hỏi

- Đó là ai?

- Bạn_ tôi đáp gọn lòn, Thiên Huy chỉ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu sau đó xuýt xoa tiếc rẻ

- Tôi đang định ngồi chung với cậu, nhưng bị chiếm mất chỗ rồi, thôi thì tìm chỗ khác vậy. À bạn gì ơi, đừng dùng khuôn mặt đờ đờ sát khí ấy nhìn tớ, sẽ dọa Khả Vy sợ đấy.

Nói xong hần huyt sáo tìm chỗ ngồi, tôi thấy hần ngồi cùng một bạn nam đeo kính ngay sau lưng tôi, đó là Phong cũng là bạn thân của Thiên Huy từ đó tới giờ.

Cô bạn kia quay sang nhìn tôi, nhếch mép cười, rõ ràng không có thiện ý. Sau đó lạnh giọng hỏi

- Đó là bạn trai?

Tôi hơi giật mình, mắt vẫn không rời khỏi cuốn sách, sau đó im lặng không trả lời. Tôi không nghĩ mình phải khai báo bất kì điều gì với người lạ, nhất là về Thiên Huy, cô bạn kia cũng không hỏi gì thêm, rút tai nghe từ trong cặp ra rồi quay đi chỗ khác. Mỗi người lại trở về với không gian riêng của mình.

Tôi liếc nhìn họ tên trên cuốn vở của cô ấy _ Hạ Tuyết Hoa _ là tên bạn cùng bàn của tôi

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tôi và cô ấy

Tôi đứng trước cổng trường dạo mát quanh sân chờ Thiên Huy. Trong lúc chờ đợi còn tiện tay bứt mấy bông hoa cúc ở cạnh mà bác bảo vệ vô cùng nâng niu, thờ dãi chán nản. Phía trước một đám đông học sinh túm năm tụm ba ồn ào làm tôi chú ý, hình như đang đánh nhau thì phải, tôi bất giác lùi về sau ba bước, tuyệt đối không muốn dính vào chuyện thị phi. Nhưng bản tính tò mò không ngăn nổi tôi nhìn về hướng đám đông ấy.

Mấy chị gái khối trên ăn mặc đồng phục xộc xệch, phá cách, tóc nhuộm hơi vàng, mặt mày dữ tợn như muốn nhe nanh nuốt sống người, đang giơ tay động chân với một cô gái nằm sõng soài dưới đất mà không ai khác chính là bạn cùng bàn của tôi, Hạ-Tuyết-Hoa.

- Mày giỏi lắm, loại mất dạy, ranh con mới vào trường mà dám giựt người yêu chị, mày tàn đời rồi con ạ.

Một bà chị son son môi đỏ chót, móng tay đen bóng, túm lấy tóc của Tuyết Hoa, giằng co như muốn dứt những sợi tóc mảnh mai ấy ra khỏi đầu cô. Tuyết Hoa bị đẩy ngã, trên người đầy vết bầm tím, chỉ nhếch môi cười, sau đó ngược lên lườm đầy sát ý.

- Thì đã sao? Chị không giữ được bồ nên đến đây dằn mặt, đáng thương quá cơ. Nhìn lại mình đi, hỏi sao anh ta không thích chị, sống chết bám lấy tôi.

- Con đi này, mày nói gì cơ?

- Tôi nói tôi chẳng thêm loại đàn ông như anh ta đâu, chẳng qua anh ta chán chị quá rồi, nên nhất quyết bám lấy tôi. Phi. Hai người đều kinh tởm như nhau, vừa xứng một đôi ngu ngu tầm ngu ngu tầm ngu.

Tuyết Hoa nhỏ nước bọt xuống đất, liên tục dùng lời công kích, bàn tay của chị đối diện tát thẳng lên khuôn mặt trắng trẻo ấy, nghiêng rằng vô cùng tức giận. Tôi chau mày nhìn, cậu ta không biết mình đang gặp nguy hiểm sao mà còn nói những lời khó nghe như vậy. Tiếng ồn xung quanh càng lớn, bàn tán chỉ trỏ, đại ý là mắng nhiếc chửi bới Tuyết Hoa. Tôi cảm thấy lạ, cãi nhau lớn như vậy không có ai can ngăn, trong đám đông có vài khuôn mặt là bạn học cùng lớp, mọi người còn tỏ ra khoái chí. Giống như một lũ người vô cảm, chạy đến rạp xiếc xem chú hề diễn trò, xem chán rồi về còn chú hề kia, dù có ra sao cũng chẳng liên quan tới họ.

Nhưng tôi cũng cảm thấy khó chịu với cô bạn cùng bàn này, nói gì chứ tôi rất ghét kẻ thứ 3 xen vào tình yêu của người khác, không có lửa làm sao có khói? Tôi im lặng tiếp tục nhìn Tuyết Hoa khổ sở vật lộn với đám người kia. Chợt ánh mắt cô ấy nhìn lướt qua tôi, chỉ ngưng lại một lúc, nhưng khóe môi hơi nhếch lên như đang cười, một nụ cười khinh miệt tự giễu, sau đó rất nhanh dời đi. Không hiểu sao tôi có cảm giác mình bị cười nhạo, giống như tôi cũng đang ở trong đám đông ấu trĩ, đứng nhìn một cô nữ sinh không có sức phản kháng bị bắt nạt, hèn nhát vô cùng.

- Con đi này, cái loại chỉ biết đi dụ dỗ đàn ông, bố mẹ mày không biết dạy mày phải không? Nên mới dạy ra loại ô nhục xã hội như vậy, để tao dạy dỗ lại mày, kéo không cái thứ như mày chỉ biết đi phá hoại, dựa hơi đàn ông.

- Câm miệng!!!

sau tiếng hét ấy, Tuyết Hoa gần như nổi điên, lao vào tát lệch mặt chị kia, đứng kiêu nữ sinh đánh nhau, túm áo giựt tóc đủ cả. Tuyết Hoa bị kéo ra, đập xuống đất.

- Con khôn nạn, chó, tao giết mày

Chị kia gào vào mặt nó, rồi mấy chị khác cũng lao vào đánh, mà xung quanh chỉ biết cười cợt chỉ trỏ. Mặt tôi nheo lại, máu trong người cũng muốn bốc toàn bộ lên não, cảnh này quả thật nhức mắt, không hiểu tôi lấy hết dũng khí từ đâu ra, càng không hiểu tại sao tôi bỗng nhiên muốn phá vỡ quy tắc không gây thị phi của mình mà hét lên

- Dừng lại ngay

Mọi sự chú ý đều đổ về cái đứa to mồm là tôi đây. Hàng trăm con mắt sẫm soi nhòm ngó khiến da đầu tôi tê rần, tim đập nhanh như muốn lao ra ngoài lồng ngực, tôi run run hoảng sợ, nhắm mắt đi bừa đến chỗ Tuyết Hoa đang nằm, ngạc nhiên tròn mắt nhìn tôi.

Tôi không biết mình nên làm gì, nói gì, càng biết mình không thể chạy, thế là tôi cứ dang tay chắn trước mặt Tuyết Hoa, tay cầm lấy bàn tay sứt xát của cô ấy. Lại ghê Tuyết Hoa là người bị đánh mà sao tôi còn run hơn vậy? Mấy chị kia không phân phải trái, thấy tôi bao che thì tưởng tôi là đồng bọn, vậy là nghiêm nhiên tôi ăn mắng và trên mặt, đầu đến ứa nước mắt, mà tức đến run người. Đẹp cái hình tượng ngoan hiền sang một bên, tôi lao vào cắn như điên, mặc dù cách làm khó coi đấy, nhưng như vậy mới đỡ tức. Tôi còn không hiểu sao mình tham gia vào việc ấu trĩ như vậy.

Tôi cắn còn chưa đã, đã bị một người lao qua kéo chạy đi, còn lôi theo cả Tuyết Hoa nữa, bị mấy cú vào người, tôi chẳng còn sức mà phản kháng, thích kéo đi đâu thì kéo, ai cần quan tâm chứ?

Người đó dừng lại ở một con hẻm khá xa trường, cả ba ngồi xuống thở hồng hộc, tôi nằm bò ra đất rên rỉ. Kì này về phải làm hình nhân để trừ ếm mấy bà chị ấy mới được, đánh rõ đau.

- Diệp-Khả-Vy cậu bị điên à, thích chửi à mà gây chuyện với chị khóa trên, thích sĩ diện vậy sao? Thích làm anh hùng à, bị đánh cho bây giờ sượng chưa???

Người kia gào vào mặt tôi, thật ra giống đang tưới mưa xuân hơn. Tôi vuốt nước bọt trên mặt, trần trối nhìn Thiên Huy, là hán thật. Thiên Huy hình như giận lắm, mắng tôi liên tiếp không thôi, tôi ảm ức nghe chửi, không mở miệng được lần nào. Tôi đâu muốn làm anh hùng gì chứ, cũng không biết có phải ăn nhầm thuốc gì không mà hành động liều lĩnh như vậy? Càng nghĩ càng ảm ức, tôi đứng là oan uổng mà. Vậy là tôi khóc tru khóc tếu, cứ như vậy nức nở, hại Thiên Huy luống cuống một hồi. Thấy hán hoảng lên khua chân múa tay hỏi han, tôi càng khóc to hơn, cho chết, ai bảo mắng tôi, tôi cứ khóc ấy giờ thì đổ đi, đổ không được, tôi khóc cuốn trôi cậu luôn.

- Đau ở đâu? Ở đây hả? Chảy máu rồi kìa, làm sao bây giờ, tớ không có bông băng, đừng khóc nữa, tớ không mắng nữa.

Tôi lúc này hần thê thảm lắm, người sứt sẹo, đồng phục xộc xệch, tóc tai rối mù, nước mắt nước mũi tèm lem, hán chưa chạy xa mà còn hỏi han tôi là giới lắm rồi. Nhưng chợt nhớ ra khi nãy còn có Tuyết Hoa được kéo đi cùng, nãy giờ lại chẳng thấy đâu, tôi hơi hoảng

- Thiên Huy, cậu đánh rơi Tuyết Hoa ở dọc đường rồi phải không?

- Tuyết Hoa là cái cậu lúc nãy hả? đi rồi, đồ vô ơn, cứu cậu ta mà một câu cảm ơn cũng không có.

Thiên Huy lườm nhàu trách móc, đôi khi tôi cảm thấy hán là con trai mà lòng dạ thật hẹp hòi, nhưng tôi cũng thấy tức, Thiên Huy nói không sai, một câu cảm ơn không có, uổng công tôi bị đánh Tuyết Hoa này thật...

Một lúc sau Tuyết Hoa quay lại, người nhể nhại mồ hôi, tay còn cầm một bịch bông băng thuốc đỏ, oxi già các kiểu. Tuyết Hoa im lặng, hơi cụp mắt đi về phía tôi, lôi lọ thuốc sát trùng ra đổ lên tay tôi, tỉ mỉ rửa sạch rồi băng bó. Mồ hôi trên mặt cô ấy rơi vào miệng vết thương hán là rất xót, vậy mà một cái nhíu mày cũng không có. Thiên Huy dựa vào góc tường, mặc kệ Tuyết Hoa dùng vải băng tay tôi chẳng khác gì cánh gà. Sau một hồi vật lộn vất vả tôi dờ khóc dờ cười nhìn bộ dạng chẳng khác zombie sống lại của mình, Tuyết Hoa chỉ ngượng ngịu cúi đầu trước thảm họa vừa gây ra, riêng Thiên Huy bò ra đất mà cười. Chẳng lẽ tôi lại lấy cả lọ oxi già đổ vào mồm hán rồi cuốn lại?

- Ai bảo cậu xông ra?

- Há?

Tôi ngu ngơ trước câu hỏi của Tuyết Hoa, cả cách cậu ấy đòi xưng hô, thân mật hơn trước.

- Ai bảo cậu xông ra? Bị đánh lấy như vậy tớ cũng chẳng mang ơn cậu đâu.

- Không cần cậu mang ơn, khả Vy này ngốc lắm, thích làm màu thế thôi, coi như cậu ta ngu đi, ăn đánh cho tỉnh.

Thiên Huy đi đâu tôi xuống, tôi chau mày hùng hổ với hán, chỉ nghe tiếng Tuyết Hoa nén cười.

- Tớ không cướp người yêu của ai cả, là anh kia tự đi theo tớ, tớ cũng không biết anh ta có người yêu. Với lại... bọn họ đều vì tớ xinh đẹp nên mới bám theo, tớ không phải...

- À, là vậy sao? _ Tôi gật gù trước câu nói bỏ lửng của Tuyết Hoa

- Cậu tin?

Tôi gật gật đầu, cô ấy giải thích thế, chẳng lẽ tôi bảo không tin? Tuyết Hoa xinh như vậy, hay gặp rắc rối cũng không lạ.

Sau lần đó không hiểu sao tôi và Tuyết Hoa thân nhau, lúc nào cũng bám nhau như sam, mặc dù hai đứa chẳng có mấy điểm chung, tranh cãi nhau suốt ngày, nhưng không nhìn thấy bóng dáng nó tôi lại quýnh quáng đi tìm, đôi lúc còn muốn tống nó vào tủ khóa chặt lại giữ làm của riêng. Có lẽ vì đây là người bạn nữ đầu tiên tôi có? Tính Tuyết Hoa còi mồm hay đùa, nghĩ ra đủ trò quái lại. Sau một thời gian mấy tin thì phi chìm dần, bạn bè trong lớp cũng không e dè Tuyết Hoa, vậy là năm tháng lại bình yên.

Thiên Huy bắt đầu hẹn hò, làm tôi phát ghen, vậy là tôi bám lấy Tuyết Hoa không rời, vút hẳn sang một bên. Lơ Thiên Huy đến mức hấn phát cáu với tôi

- Khả Vy, giữa tớ và Tuyết Hoa cậu chọn ai?

Câu hỏi này thật giống vợ cả hét vào mặt chồng "giữa em và cô ấy anh chọn ai?" Tôi nhất thời xúc động nghĩ mình đang được đóng phim

Lau mưa xuân trên mặt, tôi nhìn Thiên Huy đang bùng bùng tức giận, Tuyết Hoa ngồi một bên cười nham hiểm, mứt sột soạt cốc trà sữa vờ như không biết gì. Dự là hai người này vừa có chiến tranh nên tìm đến tôi gây chuyện. Tôi điềm nhiên gấp sách, bình tĩnh đáp.

- Tớ chọn Tomoe-sama

- Cậu đi chết đi

Thiên Huy đập bàn bỏ đi. Tôi biết làm cậu ta giận nhưng chịu thôi, ai bảo cậu ta ép tôi vào thế bí. Tuyết Hoa khoác tay tôi cười nhạo

- Khả Vy chẳng có khí chất gì cả, như vậy làm sao cướp được Thiên Huy ra khỏi tay mấy em xinh tươi kia?

Tôi tặc lưỡi, hóa ra Tuyết Hoa sớm biết tôi thích Thiên Huy, nếu không thể giết người diệt khẩu, vậy thì tôi đành làm bạn thân với nó để bịt miệng vậy.

Căn phòng tràn ngập ánh đèn mờ ảo, Tuyết Hoa ôm tôi vẫn không ngừng trò chuyện, tôi giật mình thoát khỏi những hồi ức trong quá khứ, hóa ra tôi và Tuyết Hoa đã làm bạn như vậy.

- Khả Vy, nhiều khi tao rất muốn tống mày vào tủ khóa lại, đi đâu cũng mang theo, không cho ai cướp mất.

Tôi tròn mắt nhìn nó, suy nghĩ này thật giống với tôi, vậy là tôi lăn ra cười.

- Mày cười gì, tao nói thật đấy

- Haha

- Ai cho mày cười? Nói cho mà biết kể cả Thiên Huy cũng không cướp được mày đâu?

- Haha

- Còn cười nữa?

- Haha... Tuyết Hoa, mày cứ vậy thì ai dám rước tao? Cũng may là mày còn có người yêu, chứ không ai cũng nghĩ tao với mày là một cặp

Tuyết Hoa cũng bật cười theo, hai đứa cứ vậy run lên vì cười.

- Mày biết không, hồi mới vào cấp hai gặp đủ chuyện thị phi, chẳng ai tin lời tao nói đã vội buộc tội tao, tao cũng lười giải thích, cuối cùng tạo ra đủ loại rắc rối, thế mà mày lại đứng chắn trước mặt bảo vệ tao, còn tin tao, lúc ấy tao nghĩ mày đúng là điên rồi.

- Ờ, tao cũng thấy vậy

Tuyết Hoa lại ôm tôi chặt hơn, thầm cười. Đêm về khuya rồi mà vẫn ấm quá!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Theo dõi

Tôi phun ngum trà sữa chưa kịp nuốt xuống họng vào mặt Thiên Huy, sau đó bò ra bàn ho sặc sụa. Tuyết Hoa đang đuổi mấy con mèo bám quanh mình bỗng chốc thất thần, đánh rơi con mèo Ba Tư của chị Ánh. Riêng Thiên Huy sau khi lau sạch thứ nước kinh dị trên mặt, hằm hằm tức giận dí đầu tôi xuống bàn. Nhưng lỗi cũng đâu phải do tôi, là hấn tự tuyên bố tin động trời đó chứ.

- Vậy là cậu thật sự đã hẹn hò với Nhu Ngọc, ngay mai hai người còn cùng đi chơi???

- Phải

Thiên Huy gật đầu, xua xua mấy con mèo vờn quanh, trong lòng còn cân nhắc, cuối cùng đưa ra kết luận, chẳng con nào đẹp bằng Boss Miêu cả.

Cứ nghĩ Nhu Ngọc đó phải kiêu ngạo, làm giả, cho tên này một phen theo đuổi dài hơi, tôi cũng có kịch xem miễn phí. Tôi hơi cau mày khi nghĩ đến cô gái xinh đẹp đó, xem ra dù có là con nhà lành hay tiểu thư kín cổng cao tường cũng phải đổ trước tên sát gái này thôi. Tôi thờ hất một hơi, có gì hay ho chứ, để xem hai người bọn họ quen được bao lâu? Bà đây sẽ chóng mặt lên chờ...

Tuyết Hoa thưởng thức hơn chục chiếc bánh flan rồi mới làm về đoàn trang.

- Cả Thiên Huy và Khả Vy đều có tình yêu rồi, chỉ còn tôi cô đơn, đau lòng quá đi.

- Khả Vy có người yêu?

- Tào lao, tao phi dép lao vào mồm mày đấy nhé!

Tôi nhéo Tuyết Hoa, đang rầu thối ruột, yêu đương ở đâu ra?

- Còn nhớ anh ở hiệu sách không? Lần trước có đến trường mình ấy, cuối tuần Khả Vy và anh ấy hẹn đi xem phim, chụp người đầu mà đẹp trai hiền lành thế không biết, ăn đứt mấy tên bạn trai cũ của Tuyết Hoa này. Khả Vy mày đừng có ăn sạch không nhà xương đấy nhé.

- Thế à?

Trong khi Tuyết Hoa thao thao bất tuyệt, Thiên Huy chỉ gật gật đầu xem như đã biết, sau đó tiếp tục so sánh mấy con mèo trong quán Caffè Mèo.

Thiên Huy chỉ ngồi lại một lúc, sau đó nhận được điện thoại của Nhu Ngọc thì hời hả bỏ đi, một câu chào cũng quên nói với tôi. Tôi cầm thìa xiên ngang xiên dọc miếng bánh trước mặt, lòng thầm mắng cái tên trọng sắc khinh bạn. Tuyết Hoa lại nở nụ cười ngàn năm không đổi, cao giọng chế giễu tôi

- Sao? Thấy em Nhu Ngọc kia đi cùng Thiên Huy thì không vừa lòng, hay mày bảo Thiên Huy chia tay đi, thế nào hán chẳng nghe mày

- Nhưng Nhu Ngọc có làm gì sai đâu? Con bé dễ thương như vậy.

- Mày cẩn thận, có khi đấy mới là tình địch nguy hiểm của mày đấy

Tuyết Hoa chia đĩa bánh flan ra trước mặt con mèo Ba Tư, nửa đùa nửa thật nói với tôi.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhưng thú thật từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tôi phải lép lỏ, rình rập chẳng khác gì kẻ theo dõi, bám theo người ta đi hẹn hò. Chẳng biết có phải thiên thạch rơi trúng đầu hay đêm qua bị Boss Miêu hành như nhập hồn mà tôi nảy ra cái ý định có 1-0-2 này. Kể cũng lạ, trước kia dù Thiên Huy có đi với bạn gái hán bao lâu tôi cũng chẳng thèm liếc, thế mà từ khi nhìn thấy Nhu Ngọc, bản tính ghen tuông trời sinh trỗi dậy mạnh mẽ. Thật ra cũng không phải ghen tuông gì, tôi chỉ tò mò thôi. Mà như Tuyết Hoa bao biện "mày chỉ đang học hỏi kinh nghiệm cho buổi hẹn cuối tuần này với Kỳ Khôi thôi, nên không có gì phải áy náy"

Thế đấy!

Không có gì phải áy náy! Không có gì phải áy náy!

Chính là hiện tại tôi và Tuyết Hoa đang thập thò lén lút đi theo người ta. Nói trắng ra là Tuyết Hoa cũng thích trò theo dõi này đi, vì muốn trải nghiệm cảm giác như trong ngôn tình mà nó kéo tôi đi bằng được, thế mà lúc nào cũng làm như lo nghĩ cho tôi lắm ấy. Hứ! Tôi khinh.

- Đẹp cái bộ mặt ấy đi nhé, tao biết mày nghĩ gì đấy.

Tuyết Hoa hạ thấp mũi, còn không thèm quay sang nhìn tôi, thản nhiên trêu tức, sao tôi lại quên nó là con sâu trong bụng người khác chứ nhỉ?

Nói qua tình hình hiện tại cho bạn dân thiên hạ biết. Tôi thật sự đang ở trong hoàn cảnh bán mặt cho đất bán mông cho đời, núp núp lấp lấp sau tấm kính cửa quán cà phê. Thiên Huy và Nhu Ngọc ngồi trong quán cà phê mà giới trẻ hay lui đến, vui vẻ nói chuyện, còn tôi và Tuyết Hoa, hai kẻ rình rập đang làm chuyện khuất tất ở bên ngoài thập thò như ăn trộm. Chưa kể đến trăm con mắt hiếu kỳ đổ dồn vào hai người bọn tôi, vậy mà Tuyết Hoa vẫn có thể hất mặt kiêu như "chị đẹp dù có làm gì vẫn cứ đẹp". Quả nhiên mặt dày dễ sống.

- Này, tao với mày có sặc sỡ quá không? Dù sao cũng là lén lút, vậy mà làm như kiểu bố cáo cho người ta biết mình đi theo dõi ấy

Tôi dụi dụi bộ váy lờ lệt mình đang mặc. Bên phải, Tuyết Hoa kéo chiếc nón đỏ chóc rộng vành xuống che gần nửa mặt. lên giọng giảng giải cho tôi

- Sao quan điểm của mày vẫn lạc hậu quá vậy. Chẳng lẽ cứ phải lén lén lút lút, mặc cả cây đen từ trên xuống dưới à, chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Mà dù có theo dõi thì cũng phải có đẳng cấp, có trách nhiệm nghề nghiệp, có lương tâm đạo đức chứ. Hãy tưởng tượng mình là điệp viên 007 ấy, linh hoạt lên.

- Tuyết Hoa, đêm qua mày lại thức khuya đọc ngôn tình phải không? Mày bệnh nặng lắm rồi!

Vờ như không nghe thấy lời tôi nói, Tuyết Hoa bật dậy, chỉnh lại áo váy, kéo theo tôi đường hoàng bước vào tiệm, mặc kệ tôi chống cự, cố sống cố chết đòi chạy trốn. Nếu để Thiên Huy biết được tôi chỉ có nước chui xuống mồ ở mới xóa được vết nhục thể kỉ này mất.

- Chị ơi một sinh tố dâu và một kem socola nhé!

Tiếng gọi đồng dạng của Tuyết Hoa phá tan dự định của tôi. Tôi ngồi ở cuối quán cà phê, nhìn rõ Thiên Huy và Nhu Ngọc một kẻ nói một người nghe, rất xứng đôi vừa lứa.

- Sao? thấy bọn họ hợp nhau thì ghen tức à?

Tuyết Hoa không bỏ ra cơ hội châm chọc, tôi lờm nguýt, ghen gì chứ? Tôi mà thèm... ghen sao?

Trước nay đối với tôi, Thiên Huy luôn ở cạnh giống như điều đó là hiển nhiên. Những cô gái khác ở bên hắn cũng chẳng làm tôi bận tâm, thậm chí còn vui vẻ giúp hắn tìm bạn gái. Vậy mà sự xuất hiện của Nhu Ngọc, lại khiến tôi ghen sao? Cảm giác này là sao? Không giống khi tôi ghen với bài kiểm tra cao điểm của Thiên Huy, không giống khi tôi ghen với bạn trai của Tuyết Hoa, lại càng không giống khi tôi ghen với mấy con mèo mà Boss Miêu để ý. Tôi thất thần suy nghĩ, cô bé như Nhu Ngọc, hiền lành đáng yêu, tốt tính thì có gì tôi phải lo lắng, ghen tị? Nhưng mắt tôi không thể rời khỏi đôi tình nhân bọn họ, giống như mọi cử chỉ đều muốn nuốt trọn vào mắt.

- Ái chà, họ cười nói vui vẻ chưa kìa

- Ô, Thiên Huy đang nắm tay Nhu Ngọc kìa, đỏ mặt rồi

- Áy nhìn kìa, Nhu Ngọc còn cẩn thận lau vệt bánh kem trên má cho hắn nữa!

- Tình chàng ý thiếp công khai cho bàn dân thiên hạ chiêm ngưỡng

Tuyết Hoa không ngừng lải nhải, giống như sợ tôi không nhìn thấy nên phải thuyết minh, câu nào cũng muốn trêu tức tôi. Mắt tôi mờ đi, một mảng tối sầm ảm đạm, không hiểu sao lại thấy khó chịu.

- Sao rồi? Bây giờ mới nhận ra xung quanh Thiên Huy có rất nhiều cô gái khiến hắn để ý?

Một lời này giống như đánh thẳng vào bộ não của tôi. Ai dám đảm bảo Thiên Huy không thực sự thích những cô gái đó? Tôi lấy đâu ra lòng tin với hắn, tôi biết hắn nghĩ gì sao? Cuộc sống của hắn, không phải chỉ có mình tôi.

Buổi theo dõi lén lút vẫn chưa kết thúc. Tuyết Hoa kéo tôi đi lòng vòng, từ rạp chiếu phim, khu vui chơi, quán handmade, vv.. thiếu chút nữa nó đẩy tôi vào nhà vệ sinh nam cho trọn trách nhiệm ấy chứ. Chưa kể chốc chốc tôi suýt rớt tìm tưởng bị phát hiện vì hành động quay người bắt chọt của Thiên Huy. Không biết có phải sáng nay ăn quá nhiều đồ cay không mà hiện tại máu nóng trong người tôi bốc tận lên đầu.

Cuối cùng Thiên Huy đưa Nhu Ngọc về nhà. Ô biết cả nhà nhau rồi cơ đấy, vậy có cần biết luôn phần mộ của nhau không?

- Khả Vy, mày sao thế? Đói sao mà nghiêng răng ghê vậy?

- Vớ vẩn, xong chưa? Xong rồi thì về, tao mệt rồi!

Cả ngày lén lút đi theo không mệt mỏi lại, tôi ngồi sau xe ngã đầu vào vai Tuyết Hoa. Bây giờ mà có một cái giường trước mặt tôi ngủ ngay và luôn ấy chứ. Tuyết Hoa đẩy người tôi dậy, vỗ vỗ vào mặt khiến tôi cau mày, gãi gãi lên xuống, vòng tay ôm eo nó, ý bảo nó cứ chạy xe, tôi ngồi sau vẫn có thể ngủ được. Nhưng tuyết Hoa không nghe, vẫn cứ vỗ lên mặt tôi, lực càng lúc càng mạnh như muốn tát tôi vắng xuống xe vậy.

- Điện hả mày, đã bảo để tao ngủ... mà

Giờ thì tôi hiểu lý do vì sao nó sống chết gọi tôi dậy rồi. Quay mặt đi chỗ khác, không biết nên khóc hay nên cười, Thiên Huy đứng trước mặt tôi và Tuyết Hoa, vẻ mặt trào phúng, ý cười lộ rõ, hẳn chắc chắn đang cảm thấy vui lắm đây còn tôi thì thấy nhục quá mà.

- Đi theo từ sáng đến giờ mệt không?

- Cậu biết?

- Biết! Vậy nên mới đi lòng vòng để hai người bám theo

Tôi nghiêng răng, vùi mặt vào sau lưng Tuyết Hoa, không ngừng chửi rủa. Tên khốn, không có lòng thương người.

Tuyết Hoa nén cười, quăng tôi xuống xe, chỉ chào một câu rồi phóng vụt đi. A, đồ phản bội, là nó gây chuyện lại bắt tôi hứng hậu quả, đã thế tôi nguyên cả hai người này. Cái đồ vong ân bội nghĩa, phản bội bạn bè, xấu xa bỉ ổi, để tiện hạ lưu, nguyên a~~

Không được, Thiên Huy chưa biết tôi lén theo dõi hắn làm gì, tôi cũng không thể mất mặt được. Tôi thu lại bộ mặt thất vọng, cố làm ra vẻ thường ngày, nhìn hắn nhàn nhạt.

- Cậu và Tuyết Hoa đi theo làm gì?
- Học hỏi, lấy cậu và Nhu Ngọc làm hình mẫu cuối tuần này tớ có hẹn với Kỳ Khôi có thể đem ra áp dụng
- Là thế sao?
- Là thế

Tôi cười, gật đầu chắc nịch, Thiên Huy cũng cười, nhưng nộ khí toát ra không nhỏ, tôi có thể cảm nhận được. Mặc kệ, hần tín hay không tôi không quản.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cừ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Buổi sáng của tôi

Sau lần theo dõi bất thành ấy, tôi rất ngại gặp Thiên Huy, cũng hiếm khi nói chuyện, còn hẳn đang bận đề ý đến em Nhu Ngọc kia chẳng rảnh để ngó ngang tới tôi, loay hoay một hồi như thế cũng đã đến cuối tuần.

Tối hôm trước Tuyết Hoa ngủ lại nhà tôi, nên sáng chủ nhật, gà còn chưa gáy đã dựng tôi dậy, đá bay tôi từ trên giường đáp xuống đất. Con nhỏ này đúng là muốn ăn đánh. Mặc kệ tôi mắt nhắm mắt mở, tèm nhèm lơ đãng va đầu vào cửa phòng vệ sinh, nó cũng nhất quyết bắt tôi sửa soạn. Vì là chủ nhật nên mọi người đều ngủ dậy muộn, chỉ có mình phòng tôi như bãi chiến trường, chốc chốc lại nghe tiếng rên khò sở của tôi, rồi chốc chốc lại nghe tiếng quát tháo của Tuyết Hoa. Người ngoài không biết còn tưởng tôi bị nó bạo hành.

Xoa xoa trát trát, nặn nặn vẽ vẽ trên mặt tôi một hồi, Tuyết Hoa hài lòng gật đầu, mặc kệ tôi ngáp trọ cả quai hàm.

- Xem mày kia, chẳng thực nữ gì cả. Phải áp dụng chính sách đi nhẹ- nói khẽ- cười duyên đấy biết chưa?
- Mày dựng tao dậy chỉ để bôi bôi vẽ vẽ thôi hả? Xong rồi thì tao đi ngủ tiếp nhé
- Sáng nay mày đi gặp Kỳ Khôi mà? Còn không nhanh lên?

Tuyết Hoa lục lọi tủ đồ, đặt vào tay tôi chiếc váy trắng mà nó chọn hôm trước, rồi không khoan nhượng đạp tôi vào nhà tắm. Đồ bạo lực, để tao xem ai dám rước mày.

Nắng sớm xuyên qua căn phòng, tiếng chim hót náo nhiệt ồn ào, vài cánh hoa ti-gôn rơi rụng trên ban công phốt hồng, ngoài sân Boss Miêu rất khoan thai vươn vai uốn người, rồi mơ màng sưởi nắng.

Lần này Tuyết Hoa trang điểm rất nhẹ, không cầu kì, trưởng thành như lần gặp mặt trước, mà tự nhiên, dễ thương hơn nhiều. Váy trắng cùng giày búp bê đế cao, on trời, không phải đi giày cao gót là tốt rồi.

Trong bếp mùi bánh nướng thơm nức lan tỏa, cái bụng đang rỗng của tôi lập tức biểu tình dữ dội, Tuyết Hoa còn kích động hơn, đẩy tôi sang một bên, lao vội xuống cầu thang với vẻ háo hức.

- Hôm nay ba nấu bữa sáng sao?
- Khả Vy, Tuyết Hoa, dậy rồi à? Ra bàn ngồi đi rồi ăn sáng
- Ba tôi quay lại cười, tay vẫn bận rộn chuẩn bị. Khả Vũ kéo bật mắt ngủ lên, nhìn tôi chào một tiếng rồi uể oải kéo bật mắt ngủ tiếp. Mẹ tôi nằm vật ra bàn, xem chừng còn chưa muốn dậy, búi tóc đơn giản. Hai con người này quả thật giống nhau.
- Ba tôi cũng lác đầu cười gượng, ra hiệu cho tôi đừng gọi họ dậy, ba nhìn tôi một lượt rồi hỏi
- Khả Vy, sáng nay con và Tuyết Hoa đi đâu sao mà ăn mặc đẹp vậy?
- Tuyên bố cho mọi người biết, hôm nay Khả Vy nhà ta đi hẹn hò đấy

Sau lời tuyên bố hùng hồn ấy của Tuyết Hoa, ba tôi đánh rơi chiếc thìa khuấy bột, đứng chôn chân một chỗ. Mẹ đang ngủ bật dậy như cổ máy, cứng ngắc quay sang phía tôi, mặt không biểu hiện cảm xúc. Riêng Khả Vũ tháo vội bật mắt, ngã từ trên ghế xuống đất, rồi lồm cồm bò dậy nhìn tôi không nói lên lời. Sao mọi người cứ phải phản ứng thái quá vậy.

- Tuyết Hoa, mày muốn ăn đòn hả?

- Ugly far (xấu xa) tao đang nghĩ cho mày mà

Ba tiếp tục quay về với việc nấu nướng, tôi có nên nói cho ba biết trên tay ba là hũ muối thay vì hũ đường không nhỉ? Mẹ tôi làm dáng vẻ cao ngạo thường ngày, vũ vai tôi thân thiện.

- Con gái ngoan, có thể chứ, mẹ cũng đỡ lo tương lai con không có ai rước, ở nhà ăn bám mẹ.

Mẹ đang khen con gái đấy sao?

- Là ai?

Khả Vũ hăm hăm hỏi, bên cạnh còn có Boss Miêu xòe móng cổ vũ, hôm nào phải cắt trụi móng tay của con mồi mất nét này mới được.

- Bạn chị thôi, đừng nghe Tuyết Hoa nói bậy.

Mẹ lại vũ vai tôi, sáng khoái nói

- Là con gái mẹ mà chẳng giống mẹ gì cả. Ngày trước bằng tuổi con mẹ có khối người theo đuổi, xếp hàng dài quanh khu phố, ông bà ngoại còn phải thả chó ra đuổi bắt đi. Có người còn ở lì trước cổng, không hẹn được mẹ nhất quyết không về, kiên trì qua 10 ngày thì phải vào viện truyền nước. Hồi ấy mẹ nổi tiếng xinh đẹp mà.

- Mẹ, ba đổ cả lọ muối vào bánh rồi_ Tôi nhỏ giọng nhắc

- Lúc đi học, gần bàn lúc nào cũng đầy hoa với thư tỏ tình, ngày valentine thì đầy ngập socola, mẹ cũng có hẹn hò với vài người, khoảng hơn chục người thì phải, đều rất đẹp trai, có tài...

- Haha, cô thật giỏi, cháu cũng không có nhiều người theo đuổi thế, nhưng cô ơi, hình như chú cho nhầm hạt tiêu vào cafe rồi_ Tuyết Hoa toát mồ hôi

- Theo đuổi thâm tình nhất phải kể đến hội trưởng năm cấp 3 của mẹ, theo đuổi suốt 3 năm. Tặng hoa đọc thơ, mua quà, rồi còn làm một màn tỏ tình lãng mạn trước toàn trường, mẹ trở thành cô gái được ngưỡng mộ nhất, nghĩ lại vẫn thấy vui...

- Mẹ còn kể nữa thì không phải mỗi cái bánh trên tay ba cháy đầu, mà cả cái bếp này cũng cháy luôn ấy chứ_ Khả Vũ đánh mặt

- Nhưng cuối cùng, mẹ vẫn lấy ba con, vì ba con là bến đỗ cuối cùng của cuộc đời mẹ.

Sau câu kết luận này của mẹ, bầu không khí hắc ám trong gian bếp cũng lan tỏa đi, tôi, Khả Vũ, Tuyết Hoa nhìn nhau lắc đầu, xem ra ngày trước ba phải tài giỏi lắm mới tiêu diệt được hết vệ tinh xung quanh mẹ, bảo sao bây giờ tôi nghĩ thấy nồng nặc mùi dấm chua.

- Bà xã, anh pha xong cafe cho em rồi, nhân ngày nghỉ hôm nay chúng ta đi chơi nhé!

Ba tôi nhẹ nhàng ôm lấy mẹ, dạt dào tình ý, Khả Vũ vừa nhìn qua một màn tình cảm vợ chồng này lập tức té về phòng, tôi cũng không muốn làm lồng đèn, đành kéo Tuyết Hoa ra ngoài ăn sáng, căn bản tôi cũng không có can đảm nuốt miếng bánh đầy mùi dấm kia. Chỉ có Tuyết Hoa là mẹ nheo khóc lóc đòi ăn bữa sáng ba tôi làm, phải bịt miệng nó bằng chục quả trứng cút lộn, ba bát phở bò, năm cái gỏi cá, hai cái bánh mì kẹp thịt, ba ly sữa chua.... nó mới chịu im cho. Đôi lúc tôi phải ghen tị, Tuyết Hoa ăn nhiều như thế, không béo lên chút nào, trong khi tôi phải điều chế khẩu phần ăn để duy trì vóc dáng. Cuộc đời đúng là lắm bất công.

Đồng hồ hiển thị mới hơn 9h sáng. Tất cả đều tại Tuyết Hoa đòi tổng tôi đi quá sớm, để bây giờ tôi phải đứng trước Cinema Lotte phơi nắng khổ sở như vậy, sắp biến thành KFC chiên giòn rồi.

Chờ thêm 15 phút nữa mới thấy Kỳ Khôi đến, áo phông trắng đơn giản và quần jean đen, mái tóc chải bồng lại càng tôn lên vẻ đẹp của anh. Từ xa đã thấy anh vẫy tay cười với tôi, anh ấy này nhìn tôi

- Xin lỗi, anh đến muộn thế sao?

- Em cũng chỉ vừa mới đến

Kỳ Khôi nhũn mày, rút trong túi một chiếc khăn tay giúp tôi lau mồ hôi, bây giờ vẫn có người cần theo khăn tay, anh đúng là rất đặc biệt. Khuôn mặt Kỳ Khôi kẻ sát với tôi, ánh mắt trong suốt, dịu dàng đầy quan tâm, hơi thở rất khẽ bên tai. Tôi thoáng đỏ mặt, càng khiến Kỳ Khôi lo lắng nghĩ tôi bị say nắng. Tôi đâu có say nắng? Chỉ là cảm nắng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hẹn hò thật thảm hại

Tôi đứng chờ Kỳ Khôi, nhìn anh nhanh chóng lên vào dòng người, một lúc sau ôm theo nước và bông ngô trở ra, bộ dạng chật vật khiến tôi không thể nín cười. Tôi giúp anh cầm vài thứ, kiễng chân nhìn vào trong rạp vừa đông vừa tối, chen lấn xô đẩy chẳng khác gì đi mua hàng giảm giá. Kỳ Khôi nghiêng đầu nhìn tôi.

- Nắm lấy tay anh, đừng buông ra kéo lạc

Bàn tay anh chạm đến tay tôi, khiến tôi khẽ hoảng sợ định rút tay lại, cứ thế dáng người cao lớn của Kỳ Khôi chắn trước để tôi không bị xô ngã, kéo phẳng phẳng về ghế ngồi. Tôi cúi đầu, nhìn đôi bàn tay đang nắm lấy mình, chậm chạp bước theo. Tay của Kỳ Khôi rất mềm, không có những vết trầy xước như Thiên Huy. Trước nay tôi rất ít tiếp xúc với con trai, vì vậy có chút e dè. Trong rạp ồn ào như vậy, mà tôi vẫn nghe được tiếng tim mình đập thình thịch, khẽ nhói lên rồi tan biến.

- Đông thật đấy, chủ nhật có khác.

Tôi cảm thán, ngày nghỉ mà, mấy đôi trai gái hẹn hò tíu tít, nói nói cười cười không ngớt, một vài người đi một mình ngồi im xem phim như thể chẳng quan tâm đến thế giới. Nghĩ lại lời Tuyết Hoa từng nói với tôi có phần đúng, không có người yêu cũng bị coi là một cái tội, chẳng khác nào bệnh dịch bị kì thị, hay tôi cũng ra đường đắp dèp vợ đại một anh nào đó nhỉ?

Thôi dẹp mịa đi, anh nào chịu được tôi mà tôi nhìn vừa mắt được anh nào chứ.

Còn đang miên man suy nghĩ thì bị bàn tay ai đó đẩy ra sau, tôi nổi khùng định chửi rủa người kia một trận thì nhận ra bàn tay đó là của Kỳ Khôi. Hóa ra rạp đông quá, nên anh dùng tay mình chắn trước tôi, sợ tôi bị người ta đụng trúng, tôi trong mắt nhìn anh, cảm thấy có chút xao động.

Nói là xem phim, nhưng trong 30' đầu tôi chỉ ngồi nhai bông uống nước, hơn 1 tiếng còn lại tôi gà gât ngủ, tôi không có hứng thú với thể loại phim khoa học viễn tưởng, nên không chăm chú xem. Ngủ được một lúc khá lâu, cảm thấy cổ hơi mỏi, tôi mới chịu tỉnh dậy, dụi dụi mắt, ngáp dài một cái, tay vò vò mớ tóc, sau đó với sang bên cạnh định tìm cái gối quen thuộc hàng ngày. Cuối cùng lại vớ phải thứ gì đó mềm mềm, dài dài, lúc này tôi mới tỉnh mộng, giật mình nhận ra mình còn đang ở trong rạp cũng Kỳ Khôi, chứ không phải nằm trên chiếc giường thân thương của mình, cái thứ mềm mềm dài dài kia hẳn là tay anh đi? Tôi tựa vào anh ngủ suốt 1 tiếng rưỡi sao? Trời ơi còn đầu tay ngọc tay ngà của người ta chứ? Khoan khoan hoa tiếc ngọc, bộ dạng dọa người lúc tỉnh dậy khi nãy của tôi Kỳ Khôi nhất định đã nhìn thấy, tôi lên lút ngược mắt lên nhìn, biết ngay mà, anh quả nhiên đang hoảng sợ nhìn lại tôi. A! trời ơi có cái lỗ nào cho còn chui xuống không trời, cho một đạo thiên lôi đánh tan cái rạp này đi. Hình tượng thực nữ của tôi...

Tôi đứng dậy, lùi ra xa vài bước, ngệt mặt áp úng, sau một hồi mới nhận ra trong rạp chẳng còn ai, trống hoác trống hoác, Kỳ Khôi vỗ đầu tôi dịu dàng

- Mau đi rửa mặt cho tỉnh ngủ đi

Chỉ chờ có thế, tôi chạy biến vào nhà vệ sinh, chỉnh lại trang phục đầu tóc, lúc này nhìn vào trong gương tôi suýt hét lên với bộ dạng khiếp đảm của mình. Mặt mũi bơ phờ, trên mặt còn dính chút bơ, ngủ chảy dãi, khiếp quá, hỏi sao Kỳ Khôi trợn mắt nhìn tôi như vậy. Bây giờ tôi thật sự mong có động đất hay sóng thần cuốn phăng mình đi, hoặc cái trần nhà sập xuống đè tôi mất trí nhớ cũng được.

Còn đang cảm thán, chuông điện thoại reo làm tôi giật mình, cô hồ các đảng Tuyết Hoa chứ ai vào đây?

- Có chuyện.n...

- [Alo Alo 1234 có nghe thấy gì không? 1234]

- Mày thử mic đấy à? Sao cứ nhảy và cồ họng người khác khi tao chưa nói xong vậy?

- [A nghe máy rồi hả? tao tưởng mày đang tình tứ với Kỳ Khôi chứ, thế nào rồi, anh ấy soái lắm phải không? You like not? (mày thích chưa)? thích rồi thì làm tới đi, dẹp quách cái tên Thiên Huy kia mà tìm tình yêu mới, mày mà làm gì để người ta bỏ chạy là tao tổng mày ra khỏi nhà đấy con gái ạ.]

- Nhà tao hay nhà mày mà đòi đuổi?

Còn chưa nghe tôi nói hết Tuyết Hoa đã dập máy, cái con... gọi chỉ để nói toàn chuyện linh tinh, nó không cần nhắc tôi cũng thành công hù dọa người rồi.

Sau một hồi lưỡng lự, đắn đo đắn vặt xem mình có nên chui qua cửa sổ nhà vệ sinh chạy trốn hay quay lại, cuối cùng tôi vẫn đứng trước mặt Kỳ Khôi, dẹp quách nhiên là một lợi thế. Kỳ Khôi lại ôn nhu cười với tôi, đừng cười nữa có được không? anh sẽ khiến em mắc bệnh tim giai đoạn cuối đấy.

Kế hoạch cuối tuần chỉ là đi xem phim với Kỳ Khôi, nhưng xem xong thì phải đi đâu? Chẳng lẽ ai về nhà nấy. Ô thế ngày nghỉ của tôi trôi qua vô vị lãng nhách thế thôi à? Sao chẳng có chút romatic gì vậy, ít nhất cũng phải có vài tình huống cầu huyết sắc súa cho đủ gia vị chứ? Và thế là tôi cứ đứng im như tượng, chờ người ra đề nghĩ xem tiếp theo mình phải làm gì.

- Đi thôi

Kỳ Khôi đặt tay lên đầu tôi xoa xoa, sau đó kéo tôi ra khỏi...., được rồi được rồi, muốn kéo đi đâu thì kéo, tôi cũng chẳng muốn tốn chất xám để suy nghĩ.

Kỳ Khôi cứ thế kéo tôi đi, về đợc trai ngồi ngồi tòa nắng của anh đủ làm bao người phải điều đứng, nhòn cái gì mà nhòm, anh ấy là của tôi, không thấy anh ấy nắm tay tôi hay sao? Xùy xùy, tiêu tam thì đi chỗ khác nhẽ.

Khoan đã... có khi nào?

Tôi cứ cho rằng mình sẽ đến chỗ nào náo nhiệt như khu giải trí, nhà hát hay nơi nào đại loại như thế, nhưng cuối cùng hai chúng tôi dừng lại ở công viên sinh thái Green Gem.

Hồ, Khi, Vượn, Hà Mã....đủ các loại thú chẳng dễ thương chút nào cứ hiện ra trước mắt như đang khoe mẽ với tôi, mà ngoài mèo ra tôi vốn chẳng thích động vật nào cả. Trong khi đợi anh mua kem tôi đứng trước một chuồng khi lớn, chán nản nhìn lũ khi con bu quanh lồng xin ăn, còn con khi mẹ đang đu trên cây luôn miệng gào rít. Ái chà, đây là họ hàng của loài người đấy sao? Lông lông lá lá, chẳng có gì thú vị, mà kể ra chúng cũng khôn, biết làm đủ trò để xin đồ.

Kỳ Khôi trở lại với hai cây kem trên tay, trong khi tôi vẫn đứng như tượng nhìn mấy con khi rúc rúc khếch khếch...

- Khả Vy, đợi lâu không? Hôm nay đông người quá

- Không sao, đám khi này cũng rất thú vị_ Cái bộ dạng gãi đầu gãi tai bắt chít cho nhau thú vị quá ấy chứ.

- Em cũng thấy thế phải không? Có muốn cho chúng ăn không?

Còn chẳng đợi tôi trả lời, không biết anh lấy ở đâu ra mấy hạt đậu đặt vào tay tôi, cho mấy con đười ươi dùng mõ này ăn á? Tôi chẳng thích tí nào, nhưng coi như làm phước đi, mình vốn lương thiện mà.

Tôi tiến sát lại chuồng khi, thò tay qua hàng rào xòe mấy hạt đậu ra cho chúng, một con khi lông vàng tiến lại, mắt tròn tròn ngược nhìn tôi, nó dường như còn dè dặt không dám nhận. Nghĩ nó sợ, tôi lại cố rướn người đi sát hơn, cố làm ra vẻ thân thiện nhất có thể, nhưng con khi không biết điều ấy lùi lại sâu hơn. Nhận mau đi mày, mõi tay lăm rỏi nha, ai bảo mày tỏ vẻ thanh cao chứ?

Tôi còn đang nhủ thầm, con khi kia lập tức vượn tay về phía tôi, nhưng không phải lấy mấy hạt đậu, mà là dọt chiếc túi xách tôi đeo trước ngực, sau đó quay cái đít đỏ chót ngoáy ngoáy rồi nhảy tót lên cây. Thế hóa ra nó đang lường lự làm cách nào để thó cái túi của tôi. Nội ngoại tổ tông nhà nó chứ, đồ mất dạy, đồ hỗn láo, đồ không có đạo đức, không có tư duy, đồ.. đồ con khi.

Tôi nhảy căng lên, bám vào hàng rào sắt, ra sức gào thét kêu con khi không có giáo dục kia trả lại túi cho mình, ấy thế mà nó còn ngồi vắt vẻo trên cây, lục túi của tôi, sau đó đường hoàng lấy ra cái điện thoại, chẳng biết quẹt quẹt cái gì chỉ nghe tiếng nói sang sảng oanh vàng của Tuyết Hoa

- [Khả Vy hện hò thế nào rồi? Mau kể cho tao nghe]

- Khếch Khếch Khếch.....Khęccccc..

- [Mày bảo cái gì cơ?]

- Réc Réc... Khếch Khếch.....

- [Mày sao thế? Tao hỏi đi với Kỳ Khôi có vui không?]

- Mẹ kiếp, đồ con khi, cầm mồm vào

- [Gì cơ? Mày nói tao là khi á, đùa tao à?]

- Khếch Khếch....Réc...Réc....

- [Mày được lắm Diệp Khả Vi, tao có lòng quan tâm mày vậy mà...để xem tối nay tao nhốt mày vào phòng cho mày xem phim kinh dị như thế nào?]

Và sau đó là tiếng đập máy đầy tức giận của Tuyết Hoa. Phải thừa nhận rằng ngoài mấy chuyện ma quỷ ra vốn chẳng có gì hù dọa được tôi, mà điểm yếu ấy Tuyết Hoa biết vô cùng rõ. Tiêu rồi, nếu không sớm giải thích cho nó, tối nay nó sẽ cho tôi đi chu du với mấy bộ phim kinh dị của nó, lúc ấy hồn lìa khỏi xác cũng không kịp hối tiếc.

- Moe, con khi mặt chó kia, trả túi đây

- Khếch Khếch... Khếch Khếch...Ahihi...

Tôi...có phải vừa nghe nó cười ahihi không nhĩ? Loạn loạn rồi, thế giới quan của tôi loạn rồi.

Tiếp sau đó, là hình ảnh một khi như người và một người như khi đang gào thét với nhau. Nếu sau khi bình tĩnh nhìn lại mình lúc này, tôi thật muốn nhảy từ đỉnh núi xuống cho rồi, à quên phải kéo theo cả con khi nữa chứ.

Kỳ Khôi không biết từ đâu chạy đến với mấy người nhân viên trong khu sinh thái. Ô họ đây rồi, sao tôi không sớm nhờ họ giúp nhỉ?

Khoảng 10' sau, chiếc túi bị lục tung như vừa trải qua một vụ cướp, mà bị cướp thật ấy chứ, cuối cùng cũng trở về tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tôi vuốt vuốt lại mái tóc, khôi phục bộ dạng bình tĩnh, âm thầm quay lưng giờ ngón giữa với con khi hỗn láo kia, sau đó quay lại nhìn Kỳ Khôi mỉm cười giải là. Cô bé đứng bên cạnh khi nãy kéo váy tôi rất ngây thơ hỏi

- Chị ơi, chị là đồng loại của khi phải không? Mẹ em bảo đồng loại mới biết đồng loại, vì thế mới thân nhau.

Kèm theo đó là nụ cười vô cùng trong sáng. Oắt con, em mới là đồng loại của khi cả nhà em đều là đồng loại của khi, còn nữa, buông váy chị đẩy ra mau, chị vô cùng ghét trẻ con nhé.

Kỳ Khôi bế bồng cô bé kia lên, còn làm ra vẻ thân mật trò chuyện

- Chị Khả Vy rất thích khi đấy, em có thích không?

Tôi tròn mắt nhìn Kỳ Khôi, anh đừng có trắng trợn thế được không? Em nói thích hỏi nào? Cái lũ lông lá ấy căn bản không đáng để em liếc mắt mà?

Cô bé kia chạy đi rồi, còn quay lại lưu luyến cười với chúng tôi, xùy xùy mau đi đi.

- Cô bé đấy dễ thương quá! Anh rất thích trẻ con đấy

- Vậy sao, còn em chẳng thích chút nào

Tôi nhún vai thờ dãi, trẻ con vô cùng phiền phức, chỉ có người hiền lành nhân hậu như anh mới thích thôi.

Chuyến tham quan tiếp diễn bằng đủ thứ chuyện tệ hại, bị con hổ nào đó dọa cho chạy mất dép, bị lũ trăn cuốn lấy cánh tay, tệ hơn là suýt rơi xuống hồ của hà mã...

Có vẻ như hôm nay tôi được bổ sung thêm hiểu biết cho môn sinh học, bây giờ có thêm lều bạt, đốt một đống củi thì thật sự chẳng khác gì dã ngoại chốn rừng rú. Su khi vẫy tay với mấy em hồ báo cáo chồn, hiện tại tôi đang kinh sợ nhìn đám cá sấu trước mắt. Có làm không vậy? mấy cái răng nhọn hoắt cùng bộ da sần sùi của nó có gì đẹp chứ, chẳng thà tôi về nhà xem phim kinh dị của Tuyết Hoa còn tốt hơn.

Lang thang thật lâu quanh mấy chuồng thú, tôi cuối cùng cũng tìm ra một nơi bình thường trong đấy rồi.

Vườn ươm hoa không chỉ đẹp mà còn rất trong lành, đủ các loại thực vật xinh đẹp, phục vụ hướng dẫn cách trồng trọt chăm sóc từ A=>Z. Hoa hồng phớt dịu dàng tao nhã, hoa ly quý phái lộng lẫy, hoa cúc giản dị thanh khiết... Dù mọi màu sắc, mùi hương gói gọn trong một khu vườn. Tôi chạm tay vào mấy trái dâu tây gần đấy, sắc đỏ quýt rừ bóng bẩy ưa nhìn. Sau khi tham quan mua một vài dụng cụ làm vườn về cho ba, tôi quyết định mua thêm ít dâu tây, vừa được trồng vừa được ăn, quá tuyệt còn gì. Kỳ Khôi vẫn thủy chung với mấy chậu lưu ly, anh không mua thêm hạt giống hay cây cảnh, chỉ ghé qua mua dụng cụ và phân bón. Đôi lúc tôi cảm thấy anh coi mấy bông hoa ấy như con mình vậy.

- Kỳ Khôi, hay là đi uống trà sữa nhé, em biết một quán rất ngon, đảm bảo anh sẽ thích

Và cái quán rất ngon ấy chắc chắn là Cafe Mèo tiệm chị Ánh rồi.

Kỳ Khôi ngạc nhiên nhìn cả đàn mèo như giặc cướp hết leo lên vai rồi ngồi trên đầu mình, ngượng ngùng nhìn tôi. Tôi vuốt ve con mèo Ba Tư, chỉ có nhìn thấy lũ lông mềm dễ thương này tôi mới vui vẻ được. Dí dí một con mèo lại gần Kỳ Khôi rồi cười khanh khách nhìn bộ dạng lúng túng của anh.

- Đồ ăn ở quán này rất ngon, mà lại có nhiều mèo nữa. À, ở nhà em cũng nuôi một con mèo rất dễ thương

- Em có vẻ rất thích mèo? Giống em trai anh nó cũng thích mèo lắm, mỗi tội không chịu thừa nhận thôi

- Haha vậy sao? Em cũng muốn gặp em trai anh một lần

Tôi gặm một miếng bánh to tướng, phủ đầy kem bên trên, tay anh vươn về phía tôi, gần hơn, gần hơn chút nữa, khuôn mặt trắng trẻo áp sát vào tôi, oa quả là cực phẩm đến da mặt cũng mịn hơn con gái nữa. Ngón tay dài của anh quẹt qua khóe môi khiến tim tôi đập rộn ràng, tròn mắt nhìn anh, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

- Nhìn em kia, ăn mà cũng lem nhem như mèo

Kỳ Khôi nhoeo miệng cười, khoe hàm răng trắng bóng, tay xoa xoa đầu tôi, hóa ra anh lau vết bánh kem trên mặt tôi. Ôi má ơi, cảnh này cứ như trong phim vậy, cũng quá...cầu huyết đi?

-----***----- Giàn hoa ti-gôn nở hồng rực rỡ, cánh hoa mỏng manh nhẹ nhàng đáp trên vai áo anh, vẫn là khuôn mặt ôn nhu dịu dàng như nước, Kỳ Khôi xoay người bước đi, vẫy vẫy tay tạm biệt tôi. Mơ màng nhìn theo bóng anh khuất dần, cho đến khi xác định anh đã về, tôi vội đá bay đôi cao gót vào trong sân, cứ vậy đi chân trần vào nhà.

Boss Miêu nằm sượt nắng trên xích đu, thấy bóng tôi chỉ hé mắt ra nhìn, cái mặt lạnh tanh lại tỉnh bơ nhắm lại, lìm đim ngủ tiếp. Ha, con mèo này quá hỗn hào, thấy chủ cũng không chào một tiếng, mà thôi, so ra nó còn dễ ưa hơn khi nhiều.

- Khả Vy, cuối cùng mày cũng về rồi, mày có biết tao chờ mày bao lâu không? Mày có biết tao lo cho mày thế nào không? Tao bỏ ăn bỏ ngủ, bỏ cả người yêu để tìm đến với mày, lo cho mày như mẹ lo cho con khi đi chiến trận, mày có bị người ta đuổi về không? Có dọa người ta chạy mất dép không? Có tỏ ra hiền lành thực nữ không??? Mày có....bla bla

Ngoài trời nắng như vậy, thế nào vừa về nhà con nhỏ Tuyết Hoa này đã phun mưa xuân đầy mặt tôi thế này? Nó lao từ trên cầu thang xuống, tốc độ như phóng tên lửa, thẳng người tôi mà đáp, nãy tôi chẳng biết bị nó hất văng đi đâu, còn chưa kịp hoàn hồn đã thấy loa phát thanh bên tai mình. Đưa tay đẩy Tuyết Hoa ra khỏi người tôi, lườm nó cảnh cáo một hồi

- Mày đừng có chít chít meo meo nữa, ồn quá

- Nhưng tao tò mò, mày phải hiểu cho nỗi lòng người mẹ này chứ, đưa con trong trắng của mẹ

- Đẹp, cút

Chẳng để nó có cơ hội hát tiếp, tôi hùng hổ đi lên phòng, không chỉ có một mình Tuyết Hoa, mà cả Thiên Huy cũng ở đây, đang điềm tĩnh uống trà ăn bánh, trên bàn còn một xấp bài chưa chia hết.

- Ô, tao tưởng mày thật sự có lòng lo cho tao chứ? Hóa ra là chơi tiến lên với Thiên Huy thua nên tìm tao cầu cứu.

- Đâu có, người ta quan tâm thật mà, message i go(tin tao đi).

- Nghe Tuyết Hoa bảo cậu và anh kỳ không kỳ đã gì đó hẹn đi xem phim, ừm, không tệ cũng biết ăn mặc chải chuốt, nếu không chỉ sợ dọa người ta chạy bán mạng.

Thiên Huy nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, mặt cao hứng đánh giá

- Thế mày và anh ấy đã làm những gì?

- Thì cũng chỉ...thế này, thế lọ, thế chai...

- Ủm ừm

- Rồi thế muối, thế đĩa, thế thìa

- À à...

- Sau đó thế cốc, thế chén, thế li

- Ô ra là vậy

- Hạ Tuyết Hoa cậu hiểu cậu ấy nói gì mà gật đầu suốt vậy? Diệp Khả Vy nói tiếng người đi, đây không phải sờ thú

- Có ai biết cậu ta nói gì đâu?_ Đồng thanh

Được rồi, đùa đủ rồi, nhìn Thiên Huy mặt ngệt ra là đủ hiểu, tôi và nhỏ Hoa đã cho hắn bay xa cỡ nào, quay lại nói tiếng người vậy tôi chưa khếch khếch rúc rúc là tốt lắm rồi ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Tôi thuận lại từ đầu đến cuối buổi xem phim hôm nay không bỏ lấy một chi tiết, Tuyết Hoa vừa nghe vừa "Ồ" rồi lại "À" mà chẳng biết nó có hiểu cái gì không? Thiên Huy lại khác, hẳn cứ mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi, chốc chốc lại lắc đầu chép miệng chẳng hiểu là có ý gì. Suy cho cùng, tôi rút ra một kinh nghiệm đời: Tuyết đối không bao giờ kể chuyện tình cảm cho hai con mẹ điên này nghe nữa.

- Nói thật chứ chuyện của mày nhạt như nước ốc ấy, đồ thêm tí đường cái coi

- Không, phải là rắc thêm tí muối mới đúng

- Hai đứa tụi bay thích nhìn đôi tôi nay không hả? Là do Kỳ Khôi vốn trầm tính hiền lành, chứ chẳng lẽ tao lại kéo anh ấy đi cướp nhà băng giết người hay đu dây điện cho nó mới mẻ hả?

- Vậy mới nói, mày còn non tay lắm

Tuyết Hoa vỗ vỗ đầu tôi ra vẻ cao thủ lắm, tôi khinh khinh liếc nó, lờ mờ ngửi một hồi rồi đi vào nhà tắm thay đồ. Tôi vừa đi khỏi thì bên ngoài nghe thấy tiếng ồn ào chỉ chốc, lại tiếng cãi nhau om tỏi, haizz bọn họ lại cãi nhau cái gì đây?

- Đã bảo là thế nào Khả Vy cũng đồ trước Kỳ Khôi rồi mà, cậu chịu thua đi là vừa

- Hề thế sao? Chứ không phải cậu chốt dạ, sợ Vy xoi hồng bông không, cậu sẽ thua trong vụ cá cược này chứ gì?

- Trịnh công tử, cậu ác thì cũng phải có chút nhân tính chứ? Diệt đường sống của người khác là không tốt đâu.

- Không sao không sao, đây là cậu đòi cược Kỳ Khôi và Khả Vy thành một đôi, nhưng với biểu hiện của Khả Vy, xem ra tiền cược nằm sẵn trong túi tớ rồi

- Còn lâu nhé, tiền thế nào cũng về tay tớ, cứ chờ đấy.

...

Ồ, thế hóa ra trong lúc tôi không có ở đây, bọn họ nhân cơ hội vắng chủ mà làm loạn, lôi tôi ra cá cược? Không sao không sao, tôi là người nhân hậu, có tâm lòng đại từ đại bi, không chấp kẻ tiểu nhân,ahaha.

- HAI CON LỬA NGOÀI KIA, TÔI NAY XÁC ĐỊNH NHỊN ĐỐI ĐI NHÁ!!!

Đôi khi tôi cảm thấy những người xung quanh mình rất không được BÌNH THƯỜNG. Mà trong cái đám nhốn nháo không BÌNH THƯỜNG ấy, chỉ có người duy nhất BÌNH THƯỜNG là tôi nghiễm nhiên trở nên lạc loài, mà đã lạc loài thì hẳn tôi mới là kẻ không BÌNH THƯỜNG. Được rồi, cái vấn đề BÌNH THƯỜNG hay không BÌNH THƯỜNG thì không thể dùng những từ ngữ BÌNH THƯỜNG để nói như BÌNH THƯỜNG mà phải dùng những từ bất BÌNH THƯỜNG để hình dung sự không BÌNH THƯỜNG ấy.

...

Thế sau một hồi mình đang nói cái méo gì vậy?

Nguyên nhân khiến tôi nghi ngờ sự không bình thường của mình phải kể đến tối hôm đó, khi mẹ yêu quý bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng vô cùng bất thường mà thật ra cũng rất bình thường.

- GIẢM CÂN?_ Đồng loạt ba cái mồm vang lên hướng ánh mắt kì quặc về phía mẹ, tôi còn suýt phun ngụm nước vào mặt Boss Miêu, cũng may mới chỉ là "suýt" chứ không mặt tôi chắc chẳng khác gì miếng bít tết rồi

- Không phải giảm cân, mà là chạy bộ rèn luyện thể dục thể thao_ Mẹ nhẹ nhàng sửa lại

- Xì, thể thao gì chứ, chẳng qua dạo này mẹ ăn quá nhiều đồ ngọt mới béo lên thôi

- Khả Vũ, chê một người phụ nữ béo là bất lịch sự lắm đấy, vì con dâu tương lai của mẹ, mẹ phải dạy bảo lại con thôi.

Mẹ tôi rất nhanh tặng em trai vài cục u trên đầu, trong khi nó còn ầm ức không hiểu tại sao vì nó chỉ đang nói sự thật, vậy mà cũng bị ăn hành, nó còn chẳng để ý sát khí mẹ tỏa ra sao cái từ nhay cảm của người phụ nữ ấy. Ôi người làm chị này cũng thật lo cho em dâu tương lai mà. Không hiểu sao nhìn mẹ và Khả Vũ tranh cãi tôi lại nghĩ đến lời Tuyết Hoa "phải cẩn thận, với tính cách của Khả Vũ biết đâu mai sau nó lại đem về cho mày một em rể đấy"

Phụt... em rể gì chứ? không được, không được, với tính cách méo mó của Khả Vũ, con gái nào dám yêu nó chứ?

Có vẻ như thấy cả nhà không hăng hái lắm, mẹ tôi rất nhiệt tình bổ sung thêm sĩ khí, khích lệ tinh thần, khơi gợi hào khí...nghe cứ như kiểu đi đánh trận ấy nhỉ?

- Vy con cũng đang béo lên phải không? vừa lùn vừa béo là một thảm họa đấy, rèn luyện thể thao còn giúp con nâng cao sức khỏe, con có muốn dễ dàng vượt qua môn thể dục không?

- Ừm cũng đúng, để con suy nghĩ thêm đi... cái gì? mẹ bảo con béo lên á???

- Vũ, con chơi bóng đá, không thường xuyên rèn luyện thì cơ bắp làm sao săn chắc được? Con có muốn đến khi về già phải chống gậy lụ khụ vì một khung xương lỏng lẻo không?

- Ai già mà chẳng phải chống gậy chứ? mà dù sao con cũng không có ý kiến

- Còn Boss Miêu, mày đã mập đến mức bụng chạm đất rồi, mày định dọa mấy em ở quán cà phê Mèo chạy xa đấy hả?

- Mèo

- Ông xã a..

- Em không cần nói, anh tập cùng em

Ôi ba à, ba đừng có thất bại thế chứ, ba không thể uy quyền hét một tiếng phá tan giấc mộng của mẹ, để con có thể ngủ thêm vài phút mỗi sáng sao?

Và thế là con ác mộng của tôi bắt đầu. Mỗi sáng đều chạy như bị chó đuổi, rong ruổi quanh công viên, ba mẹ thì đỡ rồi, rất hăng hái tập luyện, Khả Vũ cũng tìm được niềm vui mới, chạy bộ bắt Pokemon, thế quái nào chỉ còn mình tôi cố Boss Miêu vừa đi vừa thở. Kiên trì được 3 ngày tôi cố thủ ở nhà, vậy là mẹ nhờ Thiên Huy giúp tôi rèn luyện. Hẳn quả là thích thì hành chế độ độc tài, sáng nào cũng kéo tôi chạy gần 10 vòng quanh công viên, thế này tôi trực tiếp chuyển hộ khẩu vào viện để điều trị suy nhược sức khỏe cho rồi. Đời đã tàn lại còn tã, nhọ hơn con quạ.

Sau buổi thể dục buổi sáng, tôi lết xác đến lớp, chân đau mỏi không nhấc lên nổi, chẳng còn tâm trí nào để ý thầy giám thị hôm nay bắt được bao nhiêu học sinh vi phạm, chỉ chăm chăm leo về lớp.

- Sáng khoái thật, chạy bộ xong về tắm rồi đi học, hay là chúng ta đi bộ đến trường luôn đi

- Im ngay, cậu còn nảy ra suy nghĩ bệnh hoạn ấy một lần nữa, tớ sẽ đẩy cậu từ tầng 3 xuống đấy.

Thiên Huy cười nhếch nhếch, kéo tôi đến cửa lớp rồi mất hút.

Nhìn vào trong tôi không khỏi ngao ngán, ôi sao bệnh viện chưa đến giờ mổ cắt bỏ tâm thần này vào viện nhỉ? Đây hẳn là thiếu sót lớn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

- Ê, bà Vy, làm gì mà như cái xác chết trôi thế kia? Mau vào đây nhanh lên

Thương thủ quỹ đứng trong lớp ngoác ngoác tay gọi tôi, tay kia còn cầm cái thước kẻ gỗ như trống liên thanh xuống mặt bàn.

- Hôm nay tớ và lớp trưởng có việc cần thông báo, lớp chúng ta nghe này....

Tôi về chỗ ngồi, chăm chú lắng nghe thông báo, à thật ra là hết calo để tăng động rồi. Nhưng cái lớp này thì thừa nhiều calo lắm điển hình như những câu chuyện không thể đỡ nổi kiểu này...

- Ê mày hôm qua tao vừa tìm được quán này ngon lắm, mà toàn trai đẹp mới ghé chứ

- Con chó nhà tao vừa mới kết hôn với con mèo nhà hàng xóm, sắp đẻ rồi

- Bài tập bài tập triệu hồi bài tập toán, đũa nào làm rồi cho tao mượn đi...

- Mày cứ đùa thằng ấy thụ chứ công nổi gì?

... bla bla

RẦM...

Thước kẻ gãy làm đôi, trong lớp một mảng tĩnh lặng im phăng phắc. Tôi giật mình nhìn lên, chỉ thấy trong tay Thương là nửa cây thước tội nghiệp cùng với ngọn hỏa diễm son trên đỉnh đầu chuẩn bị phun trào. Nam-lớp trưởng đứng bên cạnh cũng toát mồ hôi run sợ, liên tục kêu bình tĩnh.

- Tò te tí te lễ đưa tang thước kẻ bất đầu, anh em đầu chuẩn bị văn tế, áo quan và bia mộ ngay

- Yes sir.

Đây, tôi đã nói mà, lớp tôi bệnh điên có thâm niên, chẳng qua chưa bị tổng vào trại thôi. Tuyết Hoa vỗ vai tôi, ý bảo tham gia góp vui, tôi xua xua tay, hát hàm chi về phía bà la sát đang đứng trên bục giảng kia, tôi còn chưa muốn chết đâu. Mà quên không nhắc đến, những anh hùng "đẹp loạn thiên hạ" thường nằm ngênh ngang trong sô đầu bài, hầu như đều là mấy kẻ không sợ chết, mà Thiện Minh Hoàng_ cậu bạn vừa hô hào kia nằm ngay trong top đầu. Suốt 3 năm nay chưa ai soạn được ngôi cậu ta khỏi cái sô đầu bài kia đâu. Quả không nằm ngoài dự đoán, Thương nổi điên rút hộp phấn từ trong ngăn bàn giáo viên, phi lia lia về cái tên to mồm khời xướng khi nãy, xong hình như chưa thỏa mãn, nó cầm hộp phấn xuống nhét vào mồm cậu ta, tịch thu tiền ăn sáng để mua phấn khác. Con nhà thương nhân có khác, đầu óc lúc luôn nhạy bén với tiền bạc.

Nam hoa chân múa tay không biết làm sao đẹp đám loạn cào cào này, cuối cùng đành mặc kệ

- Tất cả ngậm mỏ, khoanh tay, ưỡn ngực, trợn mắt nhìn thẳng lên bàn cho tao. Đứa nào còn nói nữa lần này ăn ghè lau bảng đấy nhé.

Nhỏ Thương hùng hồn uy hiếp, nhờ thế mà lớp mới yên tĩnh đôi phần.

- À thì, 20/11 này lớp mình được phân công chương trình văn nghệ, tớ hỏi thầy rồi, tụi mình sẽ diễn kịch, còn về phần kịch bản và thành viên tham gia lớp sẽ tự chọn lấy.

Nam vừa dứt lời một loạt tiếng ồ lên, tiếp đó là gâu gâu, méo méo, ù ù, cạc cạc. À tiếng tụi nó bàn luận ấy mà.

...

RẦM... thôi lần này bái bai em ghế nhựa rồi.

Hơn 30 con mắt đổ về chiếc ghế bị phá tan trên tay nhỏ Thương, đồng loạt hét lên một tiếng "ôi thần linh ời" cái ghế đem lên để làm chỗ kê chân à nhằm để treo lên lau cửa sổ chứ, bây giờ nhìn không ra hình thù. Bị nhỏ Thương đập cho tan nát, đứa nào muốn cùng chung số phận thì cứ hó hê thử xem.

Sau màn vận động thư giãn gân cốt buổi sáng, cô Oanh bước vào với nụ cười trên môi, hôm nay cô vui vẻ hơn mọi ngày, ăn mặt đẹp hơn, phấn son lộng lẫy hơn, cười nhiều hơn, đã thế còn miễn kiểm tra bài cũ, cô mới trúng vé số sao? Tuyết Hoa kéo kéo tôi nói nhỏ

- Này, cô vui như vậy chắc vừa tình được vụ tomorrow termite (mai mối) nào vừa ý không nhỉ?

- Cũng có thể, xem ra mùa xuân đến với cô sau 30 năm rồi

- Chưa biết được, cô ế lâu thế dễ sinh ra hoang tưởng cũng nên. Flowers fall have italia, water flow no love(hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình)

-.... 0.0

Ngồi một hồi tôi vẫn cảm thấy chân tay mình như bị tháo rời từng khớp xương, lười vận động có khác, hay tại tôi già rồi nhỉ? Có phải bị loãng xương rồi không? Có cần mua Anlene về uống không? Mà mua loại hộp có sẵn hay hộp pha nhỉ? Mà uống nóng tốt hay uống lạnh tốt nhỉ? Mà...

- Diệp Khả Vy, có nghe không đấy?

- Mà hà uống nóng hà?

Theo quán tính tôi hốt hoảng bật dậy, ây nha hòa khí của cô Oanh so với nhỏ Thương tỏa ra cũng không hề thua kém nhau a, cái mạng nhỏ này không phải sẽ nằm trong sô từ thần ấy chứ?

- Tội giảng em có nghe không đó? Phân tích hình ảnh trăng trong thơ của Lí Bạch, trăng tượng trưng cho điều gì?

- Cho buổi tối à, buổi tối sẽ có trăng

Tôi vội trả lời không cần suy nghĩ, quanh lớp vang lên vài tiếng ho húng hắng

- À, tức là bây giờ trời sáng sẽ không có trăng? Vậy em cứ đứng đấy mà chờ trăng lên

Nó rồi cô quay lưng cao ngạo bỏ đi, mặc kệ tôi ngây người đứng đấy, tôi còn nghe thấy tiếng cười rung bà ghế của lũ bạn khôn nạn, thấy người gập họa vẩy đuôi vui mừng. Cô ơi cô định bỏ em thật sao? Bây giờ mới hơn 7h sáng thôi, cô muốn em đứng đấy chờ trăng đến khi nào chứ? Em không muốn chết đứng đâu.

Mà tôi nói có gì sai chứ? buổi tối thật sự có trăng mà, cô ơi cô tha cho em đi...

Ngay từ ngày đầu bước chân vào lớp một câu nói "trường học là ngôi nhà thứ hai của em" đã văng vẳng bên tai, ban đầu tôi còn tưởng thế thật, nhưng sau đó mới ngộ ra mình thật quá ngây thơ. Câu này chẳng đúng cái mọe gì. Nếu là nhà thì tôi muốn làm gì cũng được chứ? sao lại bắt bẻ tôi? Như tôi hiện giờ bị phạt đứng suốt một tiết thật đúng là cực hình, hiệu trưởng đi qua còn ngó qua khen tôi có tinh thần hăng hái phát biểu suốt cả tiết học.

Ra chơi Tuyết Hoa vỗ vai tôi tỏ vẻ an ủi, nhưng cái mặt đã sớm phản lại nó rồi, tôi mà quay đi chắc nó lăn ra đất mà cười đến chết cũng nên.

- Bạn Khả Vy không định chờ trăng lên nữa sao?

- Có chờ cũng kéo mầy chờ cùng

- Ấy bữa sáng của tao ai cho mầy lại cướp, mầy có thể cướp bỏ nhưng không được cướp miếng ăn của tao

- Tao vô cũng tội nghiệp cho chồng tương lai của mầy

- Chồng tao không phải mầy sao?

...

Được rồi, đầu óc nó vốn không bình thường, tôi không thể chấp. Vậy là tôi và nó ngừng cuộc tranh chấp đồ ăn một sống một còn lại, chưa kịp lôi sách vở ra chuẩn bị cho tiết sau đã thấy Minh Hoàng chạy hối hả vào lớp, xô xộc hai cái bàn đầu gần lối đi, phi như Triền Chiếu đứng giữa bụi giảng

- Không xong rồi, có đánh lộn rồi, thằng Mạnh lớp mình với bọn con trai lớp kế bên, lớp trưởng mau xuống can đi, có thể đánh chết người đấy

- Hà, đánh lộn sao? làm sao đây? Nam đi báo với giáo viên

- Bị ngốc à, để cô Oanh biết được thì cả lũ đi bán muối hết nhé, anh em ai có súng cầm súng, ai có gậy cầm gậy, ai không có súng có gậy cầm bút thước sách gì cũng được, tiến lên đánh chết bọn nó, giải cứu thằng Mạnh_ Tên Hoàng hồ hào

- Có cái ghế lau bảng này được hom? Thằng nào bước khỏi cửa một bước tao nhét cái nì vào mồm liền hà.

Nhỏ Thương dạng chân trước cửa xoay xoay cái ghế trong tay, cười cười đe dọa, vậy là bọn con trai nhao nhao lên, đám con gái cũng gào thét không kém. Xin mấy người, sắp có án mạng đến nơi rồi mà còn ở đây cãi nhau. Không được, là người bình thường duy nhất trong lớp này, tôi phải giải quyết cái đám bất bình thường này mới được. Nào Tuyết Hoa, chúng ta cùng xông lên... cái lộn. Phải lập lại trật tự lớp học, phải đề cao chế độ nữ quyền, tôi là đang vì một thế giới tốt đẹp nha.

- Lớp mình làm cái gì mà ồn thế hả?

0.0

Bạn học Mạnh đứng dựa vào cửa lớp, ngây ngô hỏi. Đồng loạt 34 con mắt đổ về mình hắn, à quên trừ Đức Nhân ra rồi, cậu ta vốn có bao giờ quan tâm mấy vụ ùm beng này đâu? Trời sập xuống vẫn có thể ngủ ngon lành cơ mà. Nói thêm một chút, Vu Quang Mạnh là bạn cùng lớp tôi, nếu Thiên Minh Hoàng là vương Đế ngồi lì trên ngai vàng thì Quang Mạnh này tuyệt không kém cạnh, người cũng như tên, chỉ thích sử dụng cơ bắp, gây ra không ít phiền toái cho cô Oanh và thầy giám thị. Cậu ta đứng một lúc, lớp cũng nhìn cậu ta một lúc, cứ như vậy ánh mắt nhìn nhau, giống như đang slow motion cô đầu 8 tuổi vậy. Sau đó đồng loạt mở miệng hỏi

- Mầy chưa chết à?

0.0

- Chết chết cái b**p, bọn mầy có tâm quá đấy

- Hoàng bảo mầy đánh nhau với người ta sắp chết rồi

- Đúng là chết rồi, như là bọn nó chết không phải tao, shit, lũ yếu xiu ấy cũng đòi đánh với ông

- Mầy đánh chết người rồi sao? Trời ơi tiêu rồi, chúng ta liệu có bị coi là đồng lõa không? Anh em chuẩn bị vũ khí, nhảy lầu mở đường máu trốn đi

- Điên hả? tao đánh chết mấy con để thời chứ chứ có giết người đâu làm cái gì mà ghê thế???

Tôi ngây người nhìn Quang Mạnh, đánh chết mấy con để, không phải người sao? CMN tên Minh Hoàng chết tiệt, dám lừa mọi người, chuẩn bị xám hối trong thùng rác đi, mà cậu ta cũng rất nhanh trốn mất để lại một tràng cười đắc ý đằng sau. Nhỏ Thương giờ cao cái ghế lau bảng trong tay, không quên chớp thời cơ lập lại tình đoàn kết cho lớp.

- Anh em, giết nó, đừng cho nó đẻ trứng

- Yes sir

Thật sự mà nói đến giây phút này tôi cũng không thể coi mình là BÌNH THƯỜNG nữa rồi. Sống giữa một tập thể bất BÌNH THƯỜNG thế này, tôi mà còn BÌNH THƯỜNG ấy mới là điều bất BÌNH THƯỜNG nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Buổi sáng trong trại tâm thần của tôi cứ như vậy xầm xì trôi qua. Đôi lúc tôi tự hỏi, có phải năm nay đã là cuối cấp rồi, nên đám bạn cùng lớp mới dốc hết sức lực quây phá cho thỏa, sợ sau này không còn cơ hội chẳng?

Nắng chiều vừa oi ả lại gay gắt, mà cái nắng lúc một hai giờ chiều thì càng đáng sợ hơn. Đứng một lúc dưới giàn hoa ti-gôn mà hai mắt tôi đã hoa lên nhìn thấy toàn đốm xanh đốm đỏ chẳng chịt. Những ngày này chỉ có đi biển mới thích. Nhắc đến biển mới nhớ. Thành phố nơi tôi sống là một nơi gần biển. Chỉ cần đi hơn 10km là sẽ thấy cả bãi cát trải dài tưởng như vô tận, vì thế nơi này khá phát triển về du lịch. Thi thoảng tôi sẽ cùng gia đình hay bạn bè mình đi chơi một chuyến. Uầy lại miên man đi đâu rồi, dù bây giờ tôi muốn đi đâu tránh nắng cũng chẳng được, chiều nay có tiết học toán, rồi tôi về lại chạy thêm một tiết anh văn. Đôi lúc tôi thật sự muốn có cỗ máy thời gian của Doraemon quay về quá khứ bắt cóc mấy ông toán học bác học kia cho rồi, hại tôi bây giờ chật vật với đủ loại công thức sách vở. Mà nói vậy chứ không có mấy phát minh của họ chắc con người chẳng tiến xa được như vậy. Đây lại luyên thuyên mấy thứ vĩ mô vớ vẩn rồi.

Thiên Huy dừng xe ngay trước cổng, to nhỏ gọi mấy tiếng thấy tôi vẫn không trả lời, đành phải xuống xe lại gần, hua hua tay trước mắt sau đó cộc lên trán tôi, có thể mới kéo tôi từ trên mây xuống được.

- Làm gì mà ngây người ra vậy? Lại đang trưng tư anh nào hả

- Ai thèm nghĩ đến chuyện tầm thường ấy? Người ta đang bận uống trà đàm đạo với pi-ta-go, Niu-ton rồi còn Thomas Edison nữa.

- Ô tưởng cậu đang nói chuyện với thần gió chứ? đúng là sét đánh giữa trời quang mà

- Hờ

Cái tên này sinh ra là để cạnh khỏe tôi phải không?

Thiên Huy đưa tôi đến hiệu sách, hăm hực oán trách tôi bỏ hán lại để hán bơ vơ đi ăn tối một mình. Tôi nào có chứ, chẳng qua tôi muốn đến thăm Kỳ Khôi thôi mà. Hẹn Thiên Huy quay lại đón sau một tiếng nữa để kịp buổi học thêm tối nay, tôi chỉnh lại cổ áo nhìn hiệu sách trước mặt. Sau hôm chủ nhật đó tôi không liên lạc lại với Kỳ Khôi, tự nhiên nghĩ đến có phải tôi nên đến gặp anh không?

Cửa tiệm giờ này thường vắng khách, góc sách chỉ vài người ngồi, nhìn quanh tìm kiếm một hồi tôi không thấy Kỳ Khôi. Thường thường hay thấy anh mỉm cười chào tôi, lau dọn giá sách, hay pha một cốc capuchino cho khách hàng. Có khi nào lại ở trên sân thượng chăm sóc mấy chậu hoa ly?

- Chào em, em cần gì? _ Chị nhân viên niềm nở hỏi

- Cho em hỏi, anh nhân viên hay ở đây đâu ạ?

- À Kỳ Khôi phải không? Hôm nay cậu ấy nghỉ, hình như bị ốm thì phải

- Dạ?

- Chị cũng không rõ, cậu ấy xin nghỉ từ hôm qua, nói là bị dị ứng

Tôi ngây người, chị nhân viên nói Kỳ Khôi rất nhạy cảm với vật nuôi, có khi nào hôm ấy tôi kéo anh đến quán chị Ánh khiến anh bị dị ứng với lông mèo hay không? Nhưng sao anh lại không nói cho tôi biết chứ? Tôi có kẻ dao vào cổ ép anh đi đâu. Mà, dù sao cũng là lỗi của tôi, có nên đi thăm anh không nhỉ? Đã hẹn sau 1h nữa sẽ đến lớp học thêm với Thiên Huy rồi. Nhưng mà không gặp Kỳ Khôi bản thân sẽ rất áy náy. Sau một hồi đắn đo cuối cùng tôi quyết định...gọi cho Tuyết Hoa nhờ giúp đỡ. Nó quyết liệt phun mưa nhả bọt và lỗ tai tôi, khuyên tôi nên đến thăm Kỳ Khôi để vun đắp tình cảm, phát triển quan hệ, rồi còn thể hiện sự nữ tính dịu dàng, vẫn là nên dập máy để khỏi nghe nó tra tấn thì hơn.

Được rồi, tôi là người có trách nhiệm, có lòng nhân ái, có tinh thần tốt, có...

“Có cái con khi, cậu dám trốn học sao?”

- Không phải trốn mà là...

“Tút...tút...tút”

- Ê Huy, Thiên Huy, này sao đã cúp máy rồi?

Màn hình điện thoại đen ngòm, tên này ngang nhiên cúp máy trước, quá đáng thật mà. Cậu ta giận cái gì chứ? Đâu phải cậu chưa từng cúp học đi hẹn hò đâu? Tôi chỉ đi thăm người ốm thôi mà.

Sau khi hỏi được địa chỉ nhà của Kỳ Khôi tôi mới phát hiện ra một điều

- Chết cha, lạc đường rồi!!!

Nắng chiều bắt đầu dịu đi, tôi cầm tờ giấy chỉ đường nhìn ngang ngó dọc. Chợt nhận ra một việc vô cùng quan trọng: Tôi vốn mù đường bẩm sinh.

Bên nào là bên trái vậy? Ngã ba ở đâu? con dốc này nằm chỗ nào vậy? Ở chỗ này quen quá, lúc này đi qua rồi mà, còn đi qua hơn bốn lần rồi ấy chứ. Hay là quay về đi, mà khoan mình đang đứng ở đâu thế này? Không phải bị bắt cóc lên sao hỏa rồi đấy chứ?

Tôi ngồi nghỉ dưới ghé đá của một tán cây ven đường, nhìn người qua người lại dần thưa thớt, nắng nhạt bị những tòa nhà cao tầng che khuất, ánh đèn mờ từ những hàng quán hắt lên vỉa hè. Trong lòng có chút trống rỗng, lại có chút thần thờ. Cứ như vậy ngày người ngồi đó, chẳng biết là đã bao lâu.

Đồng hồ đã hơn 6h tối, túi trái cây mà tôi mua như thể nặng hơn một chút, có lẽ nên tìm trạm xe trong thành phố để về thì hơn. Con đường nhỏ tôi đi không có bóng người, sạch sẽ thoáng đãng, nhà cửa quanh khu này rộng rãi lại nhiều cây cối, cứ như một khu rừng nhỏ giữa thành phố vậy.

“Meo~~~~”

O_o

Con mèo đen nhỏ nhắn nằm trên bờ tường, vẫy đuôi kêu một tiếng, sau đó nhảy phốc xuống, lượn quanh chân tôi mấy vòng như thể thám thính. Ôi dễ thương quá, mèo nhỏ qua đây chị vuốt ve chút nào

Còn chưa kịp đưa tay ra thưởng thức bộ lông đen tuyền của nó, mèo nhỏ đã chạy vội đi mất, nó phóng vào một khu đất trống, có vài cái xích đu, cầu trượt, một đồng cát lớn và vài món đồ chơi làm cát của bọn trẻ con để lại. Đây có lẽ là một khu đất nhỏ để trẻ con vui chơi?

“Meo”

Gió thổi qua khu đất, cuốn theo một ít cát bụi, trong ánh hoàng hôn mặt trời chiếu xuyên qua lau đài cái còn đang xây dở, lấp lánh lên những tia sáng như thủy tinh trong suốt. Phía bên kia, dưới gốc cây có người đang ngồi, áo khoác đen kéo mũ che kín đầu, khom người vuốt ve một đám mèo đang vây quanh mình, phong thái vừa lười nhác vừa cung chiêu. Lũ mèo con hết trèo lên vai lại đu qua đu lại trên đầu, kéo rơi chiếc mũ đen của người đó. Lúc này người kia giống như một bức họa nhẹ nhàng với gam màu trầm lạnh, từng chút từng chút len vào lòng tôi rồi tan biến nhẹ nhàng.

Tôi ngẩng người nhìn đến mất hồn khi thấy người đó quay về phía mình, trận gió nào đó thổi qua, làm rối tung mái tóc bông bênh đen mượt, lộ ra đôi đồng tử mờ nhạt, khuôn mặt trầm lặng không chút biểu cảm nhìn tôi. Sau đó làm như không thấy, ôm lên một con mèo định bỏ đi.

Người đó không phải là Đức Nhân đấy sao? Không tin được là cậu ta lại tỏ ra hứng thú với mèo như vậy, đáng vẻ khi này là lần đầu tôi được thấy qua. Thật sự rất...đẹp.

- Khoan đã, đợi chút

Tôi vội vàng chạy lại, hiện tại gặp được người quen như bắt được phao cứu hộ vậy, tôi bỗng nảy ra ý định nhờ cậu ta chỉ đường.

Đức Nhân kéo chiếc mũ đen lên, tóc mái lại rủ xuống che khuất đôi mắt, trên tay vẫn ôm con mèo đen khi nãy, còn không thèm mở miệng hỏi tôi chuyện gì

- Trùng hợp quá, sao cậu lại ở đây?

-...

- Tôi đang tìm địa chỉ này, cậu biết ở đâu không?

- Bị lạc?

Đức Nhân nhàn nhạt hỏi một câu cụt lùn, như thể trả lời thêm mấy chữ nữa cậu ta sẽ chết vì tốn hơi vậy. Tôi cười ngượng ngùng, nếu biết tôi bị lạc cậu ta có cười không nhỉ? Mà chắc không đâu, nhìn biểu cảm hiện tại thì biết.

- Đi thôi!

- Hà, đi đâu cơ?

-...

Này, nói thêm vài câu thì cậu sẽ chết thật à, uống công khi nãy tớ còn tán thưởng cậu. Mà lời này tôi cũng đâu dám nói ra, chỉ có thể lẳng lặng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Không rõ là vòng qua bao nhiêu con đường, đi qua bao nhiêu ngõ nhỏ, chỉ biết cuối cùng Đức Nhân dừng lại trước một căn nhà lớn xây theo phong cách cổ, bên trong có vườn hoa, đài phun nước rộng rãi, cứ như một cung điện của lãnh chúa thời cổ. Đức Nhân vẫn chưa buông con mèo đen trên tay ra, nhưng lần này lại chủ động mở lời trước

- Địa chỉ nằm ở đường 304 mà có thể đi lạc xuống tận khu đất trống cách đây 7km, thật tài!

- Ahaha, cũng thường thôi...

Cậu là đang khen hay đang đá khéo tôi vậy? Không nói thì thôi, mở miệng liền khiến người ta muốn cho ăn đập. Cũng chẳng quan tâm tôi sẽ làm gì, Đức Nhân lại bỏ đi thẳng, như thể ngoài việc dẫn đường ra cậu ta và tôi chẳng có chút quen biết.

- Hôm nay cảm ơn cậu

Tôi thành thực nói, cũng không quên cười lấy lòng, đem một phong kẹo sữa trong túi ra đưa cho Đức Nhân. Cậu ta liếc mắt nhìn tôi, như thể hành động này quá thân thiết, cũng quá thừa thãi rồi.

- Tôi không ăn kẹo

- Vậy cho con mèo kia

- Mèo ăn kẹo sao?

- Tất nhiên Boss Miêu ngày nào cũng đòi ăn, nó thích nhất kẹo sữa đấy, không cho nó ăn nó sẽ cắn người, à mà thay kẹo bằng kem cũng được, Boss Miêu thích đồ ngọt mà, ngoài ra có thể ăn bánh mềm. A chết...nói linh tinh rồi. Boss Miêu là tên con mèo tớ nuôi.

Tự biết mình nói quá nhiều, tôi lập tức im lặng, cậu ta sẽ không nghĩ tôi bị mê sảng ấy chứ? Cứ nhắc đến mèo là tôi phấn khích thế đấy, đúng là ngốc mà. Đức Nhân dường như rất chú ý mấy câu tôi nói, cứ im lặng mà nghe, sau đó nhìn vào căn nhà kia hỏi

- Cậu quen chủ nhà?

- Cũng có thể nói vậy

Lần này cậu ấy không nói thêm gì, cứ vậy bỏ đi thẳng, cái bóng dài lênh khênh đổ trên mặt đường khuất dần sau khúc quanh.

Tôi nhún chuông cổng, sau một lúc mới thấy một người phụ nữ trung niên ra mở cổng, tôi nói đến thăm Kỳ Khôi, bà ấy vui vẻ đưa tôi vào nhà. Chào hỏi vài câu mới biết hóa ra đó là dì Khương, là người giúp việc trong ngôi nhà này. Tôi bỗng thấy hoang mang, căn nhà lớn như vậy, từ phòng khách đến phòng ở đều là đồ nội thất cao cấp, chẳng khác nào biệt thự sang trọng, lại có người giúp việc, nhìn không ra Kỳ Khôi là một thiếu gia sống trong nhung lụa. Tôi luôn thấy anh ấy chăm chỉ, lại hòa nhã, không giống kiểu người có tiền mà cao ngạo, ay da có phải xem nhiều phim Hàn cùng với mẹ quá nên bị ảo tưởng rồi không?

- Cậu Khôi đang ở trong phòng, cháu tự vào nhé

- Dạ, nhưng như thế có được không ạ?

- Không sao, cậu ấy biết là cháu nên mới bảo đi dẫn vào đấy

Di Khương nháy mắt với tôi một cái, tôi chẳng hiểu dì có ý gì, rồi dì cứ vậy đi xuống lầu, mặc kệ tôi muốn xoay xở ra sao thì tùy. Tôi gõ cửa phòng, đợi một hồi cũng không có ai đáp lại, hay là anh đã ngủ rồi. Nếu bây giờ tôi bước vào, có phải sẽ thấy một bạch mã hoàng tử nằm trên giường, mắt khẽ nhắm, lông mi cong dài, môi đỏ hồng nổi bật trên làn da trắng sứ đang mơ màng thiếp đi? Đùa, cái tình huống máu chó ấy chắc không xảy ra đâu nhỉ, đòi

chứ cái phải phim đâu?

Và đôi khi phim cũng khá giống đời. Tí như, bạch mã hoàng tử không cần cưỡi ngựa trắng, chỉ cần nhe răng cười một cái đã đủ đón tim bao nhiêu công chúa láng giềng. Hay tí như, bạch mã hoàng tử không cần xinh đẹp như công chúa ngủ trong rừng, nhưng chỉ cần banh hai cúc áo sơ mi tựa người vào cửa sổ cũng đủ khiến hàng ngàn thiếu nữ mất máu mà chết.

Kỳ Khôi lại ban tặng tôi một nụ cười đã thành thương hiệu, từ trên ghế khê khàng đến bên, giúp tôi đỡ túi trái cây nặng trĩu, để tôi ngồi nghỉ. Sắc mặt của anh đúng là không tốt cho lắm, trông khá mệt mỏi.

- Anh đã khỏe hơn chưa? Hôm nay em đến tiệm sách, nghe bảo anh bị ốm nên em đến thăm, anh không phiền chứ?

- Không phiền, anh mong còn chẳng được

Kỳ Khôi đặt tay lên đầu tôi, vỗ nhẹ như anh trai đang thân mật với em gái, tôi cũng nhào người lên sờ vào trán anh, rồi lại sờ lên trán mình, ừm cũng hạ sốt rồi, tôi đỡ áy náy hơn một chút. Nhưng Kỳ Khôi lại đang ngạc nhiên nhìn tôi, chết rồi, mỗi lần Khả Vũ ôm tôi đều làm vậy, đã thành thói quen rồi.

- Em nghe chị nhân viên bảo, anh bị dị ứng

- À, từ nhỏ anh đã dị ứng với lông mấy loại động vật rồi, nhất là lông mèo, em trai anh rất thích mèo nhưng cũng vì anh mà nó không nuôi bất kì con nào trong nhà.

Anh thân nhiên nói, sẵn tiện giúp tôi rót một cốc nước. Anh biết mình bị dị ứng, sao không nói với tôi? Nếu anh cho tôi biết tôi đâu có kéo anh đến quán cafe mèo chứ?

- Vậy sao anh không nói với em?

- Anh không nhớ

- Dạ

- Em thích là được, anh không sao

Tôi cúi đầu ngượng ngùng, sao nghe Kỳ Khôi nói tôi bất giác lại đỏ mặt, có cái gì đó cứ đập loạn xạ trong lồng ngực, vui mừng xen lẫn thích thú.

- Vậy hiện tại anh đã khỏe chưa? Cần em giúp gì không?

- Chưa khỏe, em xem có nên đền bù cho anh không?

Kỳ Khôi dựa người vào vai tôi, cả thân hình cao lớn đều ngả vào lòng tôi, rất an nhiên tự tại nhắm mắt. CMN từ khi nào anh biết nói mấy câu trơ trẽn như vậy? Lại còn nằm trên người tôi rất thoải mái nữa chứ, có phải trong lúc cảm sốt anh bị cháy cái dây thần kinh nào đó không? Còn có, tôi nên đập anh một phát bay xuống đất hay không? Nhưng ở góc độ này, Kỳ Khôi nhìn càng hoàn hảo hơn, đẹp một cách dịu dàng, ôn nhu, tôi ngấm đến ngẩn người.

Cửa phòng bật mở, dì Khương bê một đĩa bánh và nước hoa quả vào phòng, nhìn chằm chằm Kỳ Khôi đang ngủ trên đùi tôi, còn cười vô cùng lộ liễu

- Haha, làm phiền hai người rồi, cậu Khôi, bạn gái cậu xinh lắm!

- Dì nhầm rồi, cháu không phải bạn g...

- Dì Khương đúng là có mắt nhìn, cháu cũng thấy thế

What the f.k tôi nên đập anh xuống ngay từ đầu mà.

Oan này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch a~ ai bảo tôi cũng có tà niệm, mãi mê ngắm trai đẹp quên cả trời đất trăng sao. Đây Kỳ Khôi sang một bên, tôi lại gần bàn lấy túi hoa quả đem đi rửa, rồi gọt một đĩa trái cây. Kỳ Khôi sắp lại gần tôi khen ngợi, tôi hua hua con dao trong tay ý bảo anh tránh ra, anh không nói gì chỉ cười vô cùng sáng khoái. Hứ đừng tưởng lấy lòng tôi mà tôi sẽ hết giận, ai bảo anh nói nhăng nói cuội

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vãn Cừ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Phòng của Kỳ Khôi rất đơn giản, ngoài kệ sách lớn, giường ngủ, bàn làm việc và bộ sofa nhỏ màu kem thì không có gì khác. Tôi để ý ngoài ban công có

hai chậu lưu ly đặt trên bệ. Cứ tưởng rằng anh phải trồng cả vườn hoa chứ?

Gió nhẹ thổi và phòng, mang theo mùi hương của cây cỏ. Kỳ Khôi còn húng hắng ho, tôi đành đứng dậy định đóng cửa sổ. Từ đây nhìn xuống bao quát cả khu vườn, trong ánh đèn sáng rực, đài phun nước lung linh huyền ảo, cỏ cây cảnh sắc như được tô thêm một lớp kem ngọt, phía dưới còn có nhiều bức tượng điêu khắc theo nét Âu cổ khá bắt mắt. Tôi không nhìn được mà khen

- Nhà anh đẹp thật đấy

- Phải không? Nếu em thích thì đến đây ở đi, anh không phiền đâu

- Ừ. = Nào anh thật sự bị rót rồi à?

Kỳ Khôi đứng sát ngay sau lưng, vươn tay vòng qua người tôi để đóng cửa sổ, hơi thở rất nóng phả ngay bên tai, cơ ngực áp sau lưng hiện lên rõ mồn một, nhiệt độ thân thể như sắp bốc hỏa. Thường ngày nhìn anh thư sinh như vậy, hóa ra đáng người lại rất chuẩn. Chẹp, thật muốn lột áo nhìn cho đã mắt. Bản tính hám “zai” trong tôi lại bộc phát, còn đang nuốt nước miếng ừng ực đã nghe tiếng cười rất khê ở cạnh bên. Lần đầu tôi thấy Kỳ Khôi cười xấu xa như vậy, sau đó còn cố tình áp vào người tôi, thở khê khê. Anh...anh cố tình. Mẹ kiếp từ khi nào Kỳ Khôi hiền lành ôn nhu của tôi trở nên lưu manh như vậy? Bị anh phát hiện, tôi thẹn quá hóa giận chỉ biết to giọng cứu vớt danh dự của mình

- Cười gì chứ? Đi ra kia ngồi, đang sốt còn muốn ra hóng gió sao?

- Nhưng người anh rất nóng mà, em cũng thấy thế phải không?

- Thấy cái đầu anh á, đừng ép em đánh người nếu không anh thành khuyết tật cả đời đấy

- Không sao, nếu thật sự như thế anh để em nuôi cả đời

Đột nhiên tôi cảm thấy...loạn rồi, thật sự loạn rồi. Kỳ Khôi lúc này lại khiến tôi mơ màng bối rối, nhìn như bị anh lây sốt rồi, đầu tôi cũng sắp nóng đến bốc hỏa. Hình như tôi thích anh thì phải. Còn chưa để tôi hạ sốt, tay anh đã nắm lấy tay tôi, dùng ánh mắt nhu tình như nước hồ

- Em có thích anh không?

Con mẹ nó chứ, anh có để ai sống không vậy, tôi còn chưa muốn vào viện truyền máu đâu, đừng có liên tục công kích thế chứ. Tôi đỏ mặt, vội rút tay ra vội lấy cặp sách trên bàn rồi chạy biến, bỏ lại Kỳ Khôi ở trong phòng. Xong cảm thấy hành động bỏ của chạy lấy người của mình có gì đó không ổn, đành thò đầu vào nói

- Muốn rồi, em về trước, anh nhớ nghỉ ngơi cẩn thận, khi nào khỏe thì gọi cho em

- Được

Tôi cá là anh lại nở nụ cười tươi như hoa, như bây giờ tôi chẳng còn tâm trạng nào mà ngắm, còn không biết làm thế nào đi ra khỏi cổng, lúc định thản lại đã thấy mình đứng ngoài đường từ lúc nào.

Một mình tôi bơ vơ lê loi giữa phố không người

Một mình tôi cô quạnh trên con đường đầy lá rơi

Và một mình tôi lạc lõng trong thế giới này

STOP xàm thế đủ rồi, bỗng nhiên tôi muốn hát một bài gì đó thật buồn để minh chứng cho tình cảnh hiện tại. Đậu xanh, tôi lạc đường nữa rồi, thử hỏi xem có muốn khóc không? Có muốn khóc không hả? Khi này là Đức Nhân đưa đến, tôi cũng chẳng may may nhìn đường, bây giờ biết làm sao để về, muộn như vậy rồi.

- Ê

Ai thế? Cái bóng và khí lạnh đằng sau lưng tôi là gì thế? Tôi không sợ người, nhưng tôi sợ... cái đó đó.

- Ê, gọi cậu đấy

- Đức Nhân? Sao còn ở đây?

Cậu ta đứng sau lưng tôi, trên tay vẫn ôm con mèo đen khi nãy, về mặt bắt cần đòi hướng phía tôi nhìn. Phải nói lúc này tôi còn mừng hơn bất được vàng, bao nhiêu lo lắng khi nãy quên tệt, thiếu điều lập bàn thờ cúng phụng cậu ta.

- Tổ tên là Khả Vy, Diệp Khả Vy, không phải ê

- Con mèo này không thích kẹo

- Há???

Cậu ta quay lại chỉ vì chuyện này thôi sao?

- Nó không chịu ăn

... Sau một hồi đối thoại với người kiếm lời như kiếm tiền là Đức Nhân cuối cùng tôi cũng hiểu ra vấn đề. Con mèo trên tay cậu ta, tạm gọi là Tiểu Hắc đi, nó đen sì thế kia mà. Tiểu Hắc mấy hôm nay ăn rất ít, Đức Nhân vì thế cho rằng nó muốn đổi khẩu vị, nhưng đưa gì nó cũng không chịu ăn, kết quả cậu ta vợ được một người cuồng mèo như tôi nên nhất quyết bám theo. Mà cũng không thể gọi là bám theo, phải là giúp đỡ, mà sao cũng được, tôi cũng phải nhờ cậu ta giúp đưa về nhà.

Lại đi bộ một đoạn đường khá lâu, cuối cùng cũng ra đến đường lớn, tôi kéo cậu ta đến tiệm thú y, nơi tôi hay đưa Boss Miêu đến khám. Đức Nhân lúc này hết như một ông bố, ngó tới ngó lui, chọc chọc con mèo nằm trên giường trắng, còn nắm tay nó như sợ sinh li tử biệt khiến tôi không nhịn được bật cười. Hiếm lắm mới có thể bắt gặp biểu cảm khác của cậu ta ngoài cái mặt than thường ngày.

Tiểu Hắc được chẩn đoán rối loạn tiêu hóa, rút cục cậu ta nhét những thứ gì vào bụng con mèo nhỏ tội nghiệp vậy? Dầu sao cũng không còn gì đáng ngại, chỉ cần đưa về chăm sóc như lời bác sĩ nói là sẽ khỏe lại ngay thôi.

Tôi ôm Tiểu Hắc trong lòng, lông nó thật thích, ngắn cùn xôm xóp không mượt mà xù xù như lông Boss Miêu, đôi mắt xanh lạnh lợi đảo qua đảo lại. Đi dưới ánh đèn vàng, Tiểu Hắc trong tay ngoan ngoãn ngủ. Đức Nhân đưa tôi về tận nhà, tôi đi trước cậu ta lặng lẽ theo sau

- Được rồi, cảm ơn cậu đã đưa tớ về, mau bế Tiểu Hắc về, nhớ chăm sóc cẩn thận

- ...

- Sao vậy? Cậu còn lo gì à?

- Không đem về được, không thể nuôi

- Tại sao?

- Trong nhà không thể nuôi thú. Tiểu Hắc là mèo hoang, nếu không có người chăm sóc phải lang thang rất tội nghiệp...

Đức Nhân nắm lấy vạt áo tôi, phảng phất trong đôi mắt chút cầu xin nũng nịu, dưới bầu trời đầy sao sáng rõ, cậu ta mới giống một chú mèo đáng thương đang tìm chốn nương tựa. Tay Đức Nhân vẫn nắm vạt áo tôi, một lời cũng không chịu nói thêm, nhưng áp lực uy hiếp đến cực độ. Quá rõ rồi còn gì? Cậu ta muốn nhờ tôi nuôi Tiểu Hắc, mà con mèo nhỏ này cũng thật đáng thương, tôi không nỡ quăng nó ra đường, lại càng không nỡ từ chối về đẹp trai vừa lộ ra dưới trăng của ai kia. Cuối cùng bèn đem Tiểu Hắc về nhà.

Đêm đó, tôi không ngủ.

.
. .
.

Douma nó chứ Tiểu Hắc là con đực, tôi định ninh nó là giống cái nên mới đem về, giờ thì hay rồi, nó cùng Boss Miêu đánh nhau chí chóe quật nát cái giường của tôi. Thiên a~ con thật khổ mà.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Thật ám, vui người trong chốn ngục thật ám, tôi chẳng muốn dậy luôn. Ấy là tôi nghĩ thế thôi, chứ ai kia không nghĩ thế. Tí như Khả Vũ, sáng sớm ra đã hét oanh làng oanh xóm, hét như bị chọc tiết lợn, hét như phát hiện ra quần nhỏ của mình bị tên biến thái trộm mất, hét như dân nữ bị cưỡng gian... ấy hình như nhầm rồi.

- Diệp Khả Vi, con nhon Diệp Khả Vy chị lăn xuống đây, mau lăn xuống đây nhanhhhhhh.....

- Cái thằng thần kinh kia, mới sáng ra mà đã tạo phản à!

- Mẹ xem chị Vy lời con gì về kia, còn nữa, ai cho mẹ đáp dếp vào mặt con?

- Mẹ đáp mày còn cần xin phép hả?
- Chẳng qua con nể bố thôi, chứ không thì...
- Không thì làm sao
- Nói tóm lại, có nó thì không có con mà có con thì không có nó, một Boss Miêu là đủ rồi.

Vừa nói, Khả Vũ vừa khinh ghét ném Tiểu Hắc ra xa, tôi đứng trên cầu thang nhìn một màn tấu hề của hai mẹ con họ cũng chẳng buồn cản, đi tới xoa xoa tiểu hắc đem nó vào phòng bếp kiểm đồ ăn. Nhìn đi, ba mẹ tôi không phản đối, nó nháo cái gì? Chỉ là mèo thôi mà~

- Tiểu Hắc chỉ ở đây một thời gian thôi em không cần nổi cáu vậy đâu, em nở để nó lang thang một mình ngoài trời lạnh giá sao?
- Nắng cái khi mốc, trời nóng bome ra mắt chị đui hay sao không thấy. Nói tóm lại, chị không đuổi nó đi, em đi.
- Ồ, vậy đi vui vẻ, nhớ về trước giờ cơm tối_ Tôi giờ tay chào thằng em trai
- À, lúc về nhớ ghé qua tiệm bánh mua giúp mẹ một cái bánh kem nhé, tự nhiên thèm quá_ Mẹ giờ tay xua thẳng con trai
- Mua cho ba túi khoai tây, tối ba làm súp cho ăn_ Ba xua tay đuổi thẳng con trai

Và đứa em bé bỏng của tôi tức giận bặm môi, trợn má, ôm ngực tổn thương gào khóc chạy ra khỏi nhà, thề không quay lại.

A~ Sáng nay sao mà yên bình quá.

Tôi dọn cho Tiểu Hắc một cái giường nhỏ nằm sát bên Boss Miêu, lại đổ một đồng manga ra sàn, lười biếng nằm đọc, người và mèo vô cùng thoải mái. Tuyết Hoa hôm nay không thèm đếm xỉa món kem trắng miệng mà chăm chăm nhìn hai con mèo, mặt ra vẻ dăm chiêu vô cùng. Sao sao? Có phải đột nhiên nhận ra Boss Miêu vô cùng đẹp trai không? Hay là Tiểu Hắc phi thường đáng yêu? Có phải thấy tôi giỏi lắm không? Dường hai con mèo vô cùng ngoan ngoãn. Nào, ngưỡng mộ tôi đi.

Tuyết Hoa gật gù một hồi, nghiêm túc hỏi tôi

- Vy, theo mày 2 con này ai là công ai là thụ?
- (OAO) nãy giờ mày nghiêm túc suy nghĩ chuyện này ấy hả?

Tuyết Hoa gật gật đầu, tôi cũng cạn lời với nó rồi. Kịch liệt xua đuổi con hủ ngàn năm mờ mắt vì trai đẹp kia, tôi trung thành với cuốn manga trên tay.

- Vy iem iu, sao hôm nay không thấy Khả Vũ vậy?
- Bỏ nhà đi bụi, phản đối chính quyền rồi
- Mày không thèm quan tâm nó đi đâu luôn hả?
- Không sao, đối tự biết đường về...

Tôi đang nói về em trai mình hay đang nói về chó cún nhĩ???

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ngoài trời nắng cũng rất đẹp, cây cối ven đường cũng rất đẹp, tươi sáng vô cùng, Thiên Huy ngồi cạnh cửa sổ, mắt đang dán vào quyển manga trong tay, chep, nước da màu đồng khỏa khoắn kia, khuôn mặt điển trai góc cạnh kia, đúng là rất đẹp. Ở thể chung quy là tôi đang khen thời tiết hay khen hấn đẹp vậy?

- Nhìn gì thế?
- Né ra kia, đang nhìn trời, cậu chắn hết khung hình rồi, mà thời tiết hôm nay đẹp ghê.
- Ừm, có cái gì mà đẹp, sáng có mặt trời, tối có mặt trăng, đêm còn có sao nhảm mắt cũng biết thời tiết thế nào.

...

Hấn vừa bị cái gì đập trúng đầu à?

Tiểu Hắc cọ cọ vào người tôi, cái mũi đen ướt ướt dụi qua dụi lại, nhột nhột mềm mềm như một cuộn len bị nhúng mực nằm tròn vo trong lòng tôi. Đang tận hưởng sự sùng nịnh của nó, Thiên Huy lập tức túm tai Tiểu Hắc, giống hệt lúc Khả Vũ túm tai Boss Miêu lẳng ra ngoài cửa, cái tên này ai cho thô bạo với động vật vậy hả?

- Cậu nhật ở đâu về một con mèo xấu xí như vậy, mắt nhắm mý để dưới mông à?

- Mông cái lông ý, có người nhờ tớ nuôi hộ, xấu hay đẹp không đến người mù như cậu phán xét nhé.

Mà đúng là Tiểu Hắc đen thật, đáng người gầy gò nhỏ bé, đi với Boss Miêu rất giống cặp hắc bạch vô thường. Bất quá, dù sao nó cũng là mèo, hành động lẳng mạ và si nhục loài mèo thật không thể chấp nhận nổi. Tồi vợ cái gối trên giường đập cho hấn một trận, Thiên Huy bị đập từ ghế bay xuống sàn nhà, còn chưa kịp vùng lên đã bị tồi dùng gối quật túi bụi. Vẫn nhau một hồi đến chán, lại thấy Tuyết Hoa nãy giờ im lặng không có động tĩnh, ghé mắt nhìn sang nó đã ngủ từ lúc nào, lại còn ôm Boss Miêu của tồi ngủ rất ngon nữa chứ. Người ta nói buồn ngủ dễ lây, hình như thế thật, nhìn một người một mèo ấm áp thế kia mắt tồi bỗng nặng trĩu, mệt mỏi ngáp dài một cái. Tồi với lấy Thiên Huy đang ngồi thu lu một xó, vờ giận dỗi vì bị ăn đập, kéo người hấn ngã xuống giường, rồi gác đầu lên, cứ thế ngủ. Ánh sáng len lỏi đây căn phòng, Thiên Huy để tồi gác đầu lên đùi hấn, giống như khi còn nhỏ, tồi ngủ, còn hấn canh cho đến khi tồi thức mới thôi.

Khung cảnh xung quanh mờ ảo, những hình ảnh xẹt qua đầu tồi có chút mơ hồ, nhạt nhòa, có lẽ là đang mơ.

Cậu bé xinh xắn đang nín ảo cô bé cao hơn mình chút xíu, cái miệng nhỏ bĩu ra hồng đào, mắt còn tèm lèm nước.

- Chị Vy nhanh nhanh nha, để em một mình, em sợ...

- Biết rồi, Vũ ngồi đây, đếm từ 1 đến 100 chị sẽ quay lại

Cô bé kia cung chiều xoa mái tóc tơ mềm, rồi chạy vụt đi, bỏ mặc cậu bé ngồi một mình, thật sự nhắm đếm đến 100.

- Chị Vy là đồ ăn gian, chị Vy ác lắm, em chỉ biết đếm đến 10 thôi, có biết đếm đến 100 đâu, thế thì khi nào chị mới về chứ. Ghét chị Vy, mai sau không cho chị lấy chồng nữa.

...

Tồi đứng trước mặt cậu bé kia, hua hua tay mà không bị nhìn thấy, vậy chắc chắn đây là một giấc mơ rồi. Đây là tồi và Khả Vũ lúc nhỏ, không ngờ khi ấy thằng em trai tồi đáng yêu mà dễ lừa thế, nhưng sao bây giờ lại dường thành cái bộ mặt than lầm lì khó chịu này chứ?

Hình ảnh lại nhòe đi lần nữa, tồi lạc sang một giấc mơ khác.

Khả Vy mặc váy hồng phấn bông bênh, tóc buộc hai bím dễ thương, khuôn mặt khi còn nhỏ đã phúng phính ư nhìn giống như miếng bánh bao mềm mại nhìn mà muốn cắn. Nhưng hành động hiện tại thì chẳng dễ thương chút nào. Khả Vy sống chết ôm... cây cột đèn trước nhà mình, bên cạnh mẹ cô bé đang ra sức kéo, tưởng như bộ váy hồng phấn kia cũng sắp bị kéo rách rồi. Hai mẹ con một nín một kéo, một la một gào vang cả góc phố.

- Con gái ngoan, mau đi cùng mẹ, bạn cũ của mẹ khó khăn lắm mới chuyển đến đây, con đến chơi cùng con trai cô ấy đi

- Hồng chịu đâu, hồng chịu, con còn phải xem mèo Tom cơ, mới lại, mẹ chỉ định đem con đi khoe thôi, con biết thừa, mẹ đóng gói ba vào bao mà vác đi ấy

- Ở cái con bé này, đi cùng mẹ thì có sao? Con gái mẹ dễ thương như vậy không đem khoe thì phí lắm, phải cho cô ta biết, con gái mẹ không thua kém gì con trai cô ấy đâu.

- Mẹ, mặt mẹ ghê quá, hai người là bạn hay là địch vậy. Mới lại, Vy là con của con cò mang đến, mẹ không phải mẹ Vy, Vy không đi.

Lại một màn nào động ảm ỉnh tai nhức óc, cuối cùng người phụ nữ tức giận bỏ đi, mặc kệ cô bé nhỏ ôm dính lấy cột đèn. Hóa ra từ nhỏ hai mẹ con này đã hay đấu khẩu với nhau.

Khả Vy lên nhìn theo bóng dáng mẹ mình, mẹ thật xấu tính, làm gì cũng tùy hứng, từ nhỏ đã đem cô bé biến thành niềm tự hào, giống một con búp bê đem làm đề tài tám chuyện với các bà mẹ khác, Khả Vy thật sự không thích. Tỉ như chuyện tồi qua cô bé ngủ mơ rồi “đắm đờ” bị lôi ra kể, chuyện cô thích một bạn trai cùng mẫu giáo cũng bị đem ra kể, hay như sau mông cô mọc cái mụn nhọt cũng đem ra kể nốt. Mẹ là mẹ thiên hạ thì cũng đừng lôi cô bé đáng yêu, kawaii này ra làm con thiên hạ chứ. Nhưng mẹ cũng rất tội nghiệp a~ Cái cô bạn thân kia không biết có đứ con trai bảo bối thế nào mà làm mẹ giận như vậy, dù mẹ xấu bụng, phù thủy, độc tài, lười biếng, ham ăn, ham làm, ham ngủ, ham chơi thì mẹ vẫn là mẹ Vy, không thể để mẹ bị bắt nạt, tiến lên, giúp mẹ đi bắt nạt người ta.

Khả Vy nhỏ bé ngộ nghĩnh bẻ một cành cây bên đường, chạy theo chân mẹ, cái miệng nhỏ hùng dũng hét như tướng quân đang ra trận, khí thế này không biết có thể duy trì đến bao lâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Khả Vy nhỏ bé lấm lét nhìn ngang ngó dọc, làm chuyện khuất tất có khác, trong lòng quả nhiên thấy không yên nha. Mà khoan, Khả Vy đã làm gì sai đâu chứ, chỉ duy nhất một điều... ahuhu mẹ ơi con lạc rồi. Quả nhiên bé thế nào thì lớn thế ấy, mù đường đã trở thành bản năng, thành mầm rễ ăn sâu vào máu bỏ không được. Chỗ này nhìn thật quen mà hình như chưa đi qua bao giờ...

Con đường mát mẻ rộng rãi hôm nay nhỏ hơn mọi ngày, trước cổng một căn nhà lớn có rất nhiều xe đang chờ đồ đạc đến, ai đó vừa chuyển đến đây. Có khi nào là nhà người bạn kia của mẹ? Có thể lắm.

Men theo hàng rào đầy hoa tường vi nở rộ, cô bé trộm nhìn vào trong. Nhà thật đẹp thật lớn, có vườn hoa, đài phun nước, còn có một cậu bé đang ngồi đọc sách trên ghế dựa trong sân. Cậu bạn kia có vẻ rất chăm chú, môi hồng mọng hơi bặm lại nghiêm nghị, mắt đen láy lấp lánh, nước da lại trắng ngần, còn trắng hơn cả bánh bao Khả Vy ăn sáng nay, muốn cạp một miếng quá đi. Bàn tay trắng trẻo của cậu ta khẽ lật sang trang kế tiếp, môi hơi nhếch lên, gật gù làm đung đưa mái tóc. Ôi mẹ ơi đẹp trai quá, còn đẹp trai hơn cả mấy anh hàn điện hàn nồi mẹ hay xem.

Khả Vy nép sau cánh cửa cười khúc khích, cô bé có vẻ hứng thú với kiểu nhìn trộm này, ngó đầu vào nhìn cậu ta rồi lại nhanh chóng trốn ra sau cười tùm tùm một mình. Cậu bé kia đọc sách bao nhiêu lâu thì Khả Vy cũng nhìn bấy nhiêu lâu.

...

...

...

Tôi day day hai bên thái dương, what the fu*k Diệp Khả Vy, chẳng lẽ từ nhỏ tôi đã mê trai đến thế rồi sao? Không có khí chất, không có tiết tháo, không có đạo đức, làm thế nào mà tôi được khen tặng danh hiệu cháu ngoan bác Hồ vậy?

Khoan bàn đến vấn đề này, tôi phải xem thử, rút cục cái tên nhóc con kia có gì đẹp để mà tôi lại mê đến thế? Vậy là Diệp Khả Vy 17 tuổi mom mem lại gần Trịnh Thiên Huy chỉ mới 5 tuổi. Xem nào, da trắng thật, lại mềm nữa, khác hẳn với nước da ngăm đồng hiện tại của hần, hóa ra Thiên Huy hồi nhỏ là một tên mặt trắng sao? Mắt to ngây thơ, long lanh như động một tầng sương mờ, thi thoảng chớp chớp đáng yêu vô cùng, thế quái nào lớn lên hần lại biến chất như thế, liếc một cái khiến người đối diện không rét mà run? Khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương này, mới nhìn đã muốn ôm vào lòng, sao bây giờ cái mặt ấy lại đáng ghét, nhìn là muốn đánh như vậy? Trịnh Thiên Huy này có phải là hần không???

Tôi cúi người, sờ sờ véo véo mặt thẳng nhỏ, dẫu sao nó cũng không thấy tôi, tôi muốn làm gì chẳng được, khí chất gì đó cứ vút cho chó gặm đi. Chẹp, quả nhiên là mềm mịn, cạp thử một miếng có sao không nhỉ?

- Kawaii, Kawaii

...

...

...

Tôi lại bị kéo sang một giấc mơ khác, khung cảnh bỗng chốc thay đổi, như hình ảnh lại trở nên rõ nét, có lẽ đây là đoạn hồi ức tôi lưu giữ cẩn thận nhất...

Diệp Khả Vy trốn sau gốc cây, tóc tai bù xù, nước mắt nước mũi tèm lèm, cái miệng nhỏ gào thật to, khóc muốn lút cả vùng đất dưới chân. Cô bé thu người lại, chiếc váy trắng lấm lem bùn đất, chẳng nhìn ra màu sắc ban đầu vốn có, cái tay không yên phận phần uất vật trụ cây cỏ xung quanh. Thảm, quá thảm, bộ dạng hiện tại phải nói là đến tôi cũng không muốn nhìn lại.

- Mẹ xấu xa hức... mẹ mắng Vy Vy, không chơi với mẹ nữa hức...không thềm chơi nữa, xấu xa...huhu

Nói xong lại oa oa lên khóc. Đã bảo mà trẻ con chỉ biết khóc thôi, vậy nên tôi mới ghét trẻ con nhất. Ấy không đúng, vậy có khác nào bảo tôi ghét bản thân mình?

- Khả Vy, Khả Vy, biết ngay mà lại trốn ở đây, đúng là chẳng làm được chuyện gì nên hồn.

- Cút, ai khiến cậu quan tâm?

Thấy Trịnh Thiên Huy lại gần, Khả Vy càng tức giận hét lớn, vùi mặt vào hai đầu gối, sống chết không ngẩng đầu lên, bộ dạng dọa quỷ này để cậu ta thấy thả đi nhảy sông cho rồi. Thiên Huy dùng khăn tay lau sạch sẽ vết nơ trên mặt, rồi chỉnh lại tóc tai cho Khả Vy, có vẻ như...ừm... không khả quan cho lắm, đầu tóc bị cậu bé vò thành tổ quạ rồi.

- Đừng khóc nữa, nín đi tớ cho kẹo

- Ai thềm chứ? Cậu đang dỗ con nít ba tuổi đấy à? Tớ 5 tuổi rồi nhé

- Đúng đúng, cậu lớn rồi, vậy con nít à không người lớn 5 tuổi ăn kem nhé?

- Kem socola cơ!

- Được được, bây giờ cậu có muốn siêu nhân Gao cũng được, muốn gì cũng được...

...

...

...

Tôi ngây người nhìn hai đứa trẻ nắm tay nhau đi khuất, ôi trời ơi hồi nhỏ tôi dễ dụ vậy sao? Mất mặt, quá mất mặt, tôi mới là người muốn nhảy sông đây này.

- Đau, cậu lên con động kinh hả??? Có dậy ngay không?

- Ai ui, đứa nào đập bà thế hả?

Tôi giật mình bật dậy, người hệt hắt như vừa thoát khỏi cơn mộng mê dài, ngơ ngác nhìn ngang ngó dọc còn chẳng biết mình đang ở đâu. Thiên Huy ngồi bên cạnh xoa xoa vầng trán hơi sưng đỏ. Đây không phải tôi ngủ mơ khua chân múa tay đâm cậu ta đấy chứ? Chắc là đúng rồi, cái mặt hầm hầm thế kia chưa lột da tôi đã là may rồi. Tôi cười lấy lòng, bò đến bên cạnh chạm vào vết đỏ trên trán nhếch mũi nham hiểm véo mạnh một cái nữa, sau đó lần ra cười sáng sặc. Thiên Huy thật sự nổi cáu, đem tôi đập từ trên giường bay xuống đất, vác gối đuổi theo, loạn đến nỗi Boss Miêu còn đang ngủ cũng giật mình tỉnh dậy, cào cào xuống tấm đệm tỏ ý không vui.

Nô đùa chán một hồi hần mới chịu bỏ gối xuống, tôi cũng nằm lăn ra giường nghỉ lấy sức. Nhìn từ góc độ này Thiên Huy chẳng giống như khi còn nhỏ chút nào, môi không hồng chúm chím nữa, mặt không trắng trẻo búng ra sữa, biểu cảm cũng không đáng yêu, chỉ có đẹp trai hơn trước mà thôi.

- Này, nhéo đủ chưa? Bỏ tay ra

- Không bỏ, cho sờ thêm chút nữa cũng đâu mất miếng thịt nào?

- Có đấy, mặt tớ muốn tùy tiện sờ mà được sao?

- Ủ đấy, giữ cho vợ chắc mà làm kiêu?

...

- Ô mà Tuyết Hoa đâu rồi?

- Mới nãy chạy đi vệ sinh rồi, khoảng 30' chưa thấy ra

- Làm gì mà lâu thế, ăn gì trong đấy à? Hoa, mày lại chết đâu rồi, ngồi lâu quá không sợ bị trĩ hả?

- Bà vả vào mặt đứa nào dám rửa bà nhé!

Tuyết Hoa xồng xộc từ phòng vệ sinh chạy ra, tay bên phải cầm điện thoại, tay trái ôm một vại tờ báo, trên cổ còn vắt vẻo cái tay nghe. Tôi không khỏi ôm đầu cảm thán.

- Mày đừng có biến bồn cầu thành nơi giải quyết mọi nhu cầu như vậy, sao không ăn ngủ trong đấy luôn đi?

- Ở này tao ngủ rồi đấy, quên mất không cầm bánh vào ăn. Này, đừng nhìn tao như vậy, mày phải biết nhà vệ sinh là nơi thăng hoa cả xúc, kết nối trái tim, làm đẹp tâm hồn, đặc biệt là nơi bắt wifi siêu mạnh. Nếu không tin mày vào mà ngồi thử xem. Hôn nữa khoa học đã chứng minh ngồi trong nhà vệ sinh não mày sẽ đặc biệt sáng xuất, bán cầu não hoạt động nhanh nhạy hơn, khả năng xử lý thông tin tốt hơn, rất nhiều ý tưởng được sinh ra từ...um.um...

- Ăn đi, ăn cho no rồi đi chứ đừng có ở đó nói linh tinh mê hoặc dân chúng.

Tuyết Hoa ủy khuất nhìn tôi, cuối cùng vẫn cầm cúi ăn nốt miếng bánh trong miệng.

Boss Miêu vừa ăn tối xong, cái bụng còn căng tròn đã nằm ra sàn ngủ, nó còn lười hơn cả tôi. Ngẫm lại, Boss Miêu thật sự đã già rồi, cũng phải gần 10 tuổi chứ chẳng ít, tôi nuôi nó từ khi nó còn là cục bông bé xíu.

Năm 6 tuổi có lần tôi giận dữ với Thiên Huy, không thèm nói chuyện với hắn cả tuần trời, vậy mà hắn cũng lo tôi thật, không thèm ngó ngang đến, tôi thật sự ảm ức. Cứ cho rằng Thiên Huy sẽ đến làm hòa với tôi trước. Vậy là tôi lượn qua lượn lại trước mặt tạo cơ hội cho hắn xin lỗi, lúc thì vờ như vô tình

gặp, lúc thì vờ ném bút về phía hắn để chạy ra nhất, có lúc còn tự làm mình ngã để gây chú ý, vậy mà hắn chẳng thèm đoái hoài gì đến. Tôi vốn không thân thiết với bạn bè trong lớp, có duy nhất Thiên Huy là bạn, chẳng lẽ tôi lại chạy đi xin lỗi Thiên Huy. Nhưng đến cả cơ hội xin lỗi cũng không có, hắn rõ ràng là tránh mặt tôi.

Cuối cùng không nhịn được tôi đợi sẵn trước cửa nhà Thiên Huy, định đánh cho hắn một trận ba má cũng không nhận ra, mắng cho đã miệng sau đó kiêu ngạo phất áo rồi đi như mấy nữ chính trong phim, nhưng vừa nhìn thấy hắn lại không mắng được câu nào, còn khóc òn ỏi khiến hắn phải dỗ. Thấy hắn không bỏ đi nữa, vậy là tôi túm chặt áo bồi hết nước mắt nước mũi lên người Thiên Huy, cắn hắn một cái cho bõ tức, ai bảo dám lơ tôi?

Vậy mà Thiên Huy cũng chẳng phản kháng lại, còn nhẹ nhàng dỗ dành. Chính buổi tối hôm đó hắn đem Boss Miêu tặng cho tôi nói là quà tặng sinh nhật nên mới giấu để tôi bất ngờ, ai biết đâu tôi lại giận dữ như vậy?

Cũng rất lâu sau đó tôi mới biết, Thiên Huy dùng tiền làm thêm của mình mua tặng tôi Boss Miêu vì muốn lưu lại một ý nghĩa đặc biệt cho tôi. Có lẽ vì từ nhỏ tôi đã hay dựa dẫm vào hắn, nên dần dần trở thành ỷ lại, dần dần lại thành thích. Một thứ tình cảm đơn thuần giữa hai người bạn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Nếu hỏi rằng tôi đã thích Thiên Huy từ lúc nào thì chính tôi cũng không biết câu trả lời. Tôi chỉ nhớ năm đó còn nhỏ khi đến đám cưới một người thân, tôi lần đầu muốn thử bộ váy cô dâu bông bành trắng tuyết, lại ngây ngốc muốn Thiên Huy là chú rể của mình. Cứ như nàng công chúa sẽ ở bên cạnh hoàng tử và kết thúc bằng câu “và họ sống bên nhau hạnh phúc mãi mãi về sau”. Lớn lên tôi cũng chẳng còn tin vào chuyện cổ tích. Hoàng tử sẽ yêu công chúa mãi sao? Công chúa sẽ không ngoại tình sao? Họ sẽ không nghi ngờ hay cãi vã nhau sao? Cho xin đi, cuộc sống như thế thật nhàm chán, đúng là chỉ tồn tại trong cổ tích. Cũng bởi thế mà tôi nhận ra, tôi và Thiên Huy cũng thật giống một câu chuyện cổ tích, là mơ ảo chẳng thể là thực tại. Tôi không hiểu cảm giác đơn phương là thế nào, cũng không xác định được mình đối với cậu ta ra sao, thứ tình cảm nhập nhằng này còn khó hơn ngồi giải một bài toán, mà nếu được lựa chọn thì tôi thà dầy dụa còn hơn ngồi học toán. Người không có đầu óc số học như tôi thì chừng nào mới giải xong chứ?

Thời gian cũng thật mau, đến lúc nhìn lại tôi đã 17 tuổi, cùng hắn đi hết 10 năm, cùng hắn lớn lên. Cô nhóc ngày nào thấp thấp nhỏ nhỏ cũng dần nhợt theo kí ức, chỉ để lại thứ tình cảm phức tạp đầy mâu thuẫn, để nó đeo đẳng đến khi trưởng thành. Ai cũng nói tình đầu chỉ đẹp nhưng khó kết, chỉ là chút rung động non nớt, thuần khiết của mỗi người. Tôi cũng thật muốn đem tình cảm gói gém mười mấy năm qua quăng vào mặt Thiên Huy, nói hết một lần rồi ra sao thì ra. Có phải như thế sẽ tốt hơn không? Để thanh xuân không trở nên uổng phí, để bản thân có lúc được bùng nổ sức nổi...

Nhưng cuối cùng tôi vẫn không làm nổi, là vì sợ hãi, bất an. Nếu Thiên Huy không chấp nhận tình cảm của tôi cũng không sao, nhưng tôi ích kỉ muốn giữ hắn bên mình, muốn lời nói của tôi không làm mối quan hệ cả hai rạn nứt. Chỉ là sau đó hắn không cho tôi cơ hội. Chẳng hiểu vì sao hắn lại thích những người con gái khác, thứ tình cảm mà tình bạn không thể so sánh nổi, mặc kệ là hắn có thật lòng yêu thương hay vui vẻ chơi đùa thì tôi vẫn rất giận, rất muốn lao vào đâm hắn một trận rồi đập xuống bốn cầu xà nước cuốn trôi. Thế mà cuối cùng tôi lại ôm Tuyết Hoa khóc thật lớn, chỉ đến khi Tuyết Hoa bảo tôi “thất tình” tôi mới chịu nín. Gì? Bà đây mà thất tình à? Còn lâu nhé, không có Trịnh Thiên Huy thì còn đầy người khác, dù đàn ông trên đời chết hết thì vẫn còn một Hạ Tuyết Hoa hứa sẽ lấy tôi mà...

Chẳng qua khi đó tôi nghĩ...Hắn biết rồi thì sao? Không biết thì sao? Trái đất này vẫn tiếp tục quay, cuộc sống này vẫn không ngừng vận động, chẳng ai vì nỗi buồn của tôi mà chậm lại một giây đâu...

*

**

Tiểu Hắc cuộn người nằm bên cạnh, mu bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp mềm mại, ra là con mèo đen này đang ngủ trên người tôi. Lười biếng chớp mắt vài cái, ngó đồng hồ đã hơn 23h đêm. Boss Miêu sán lại gần cào cào liếm liếm má khiến tôi muốn ngủ tiếp cũng không được. Nó lại đòi chứ gì? Lúc nó ngủ tôi nào dám làm phiền, sao tôi ngủ nó nghiễm nhiên cho mình cái quyền làm bố thiên hạ vậy nhở, con này láo. Nói vậy chứ tôi vẫn dụi mắt vài cái, loẹt quẹt đôi dép ôm Boss Miêu đi tìm đồ ăn. Đừng hiểu lầm, không tôi bị nó sai khiến đâu, chỉ là đang muốn bảo vệ giấc ngủ sau này của mình thôi. Tiểu Hắc thấy động cũng nhòm dậy, ton ton chạy theo sau đòi ăn tiếp, ôi trời đây là cảm giác một mình nuôi con à? Từ khi nào tôi thành bà mẹ mẫu mực vậy?

Lấy cho hai con tiểu miêu một ít cơm, tôi cũng tự đi an ủi cái bụng của mình bằng một bữa ăn khuya ngon lành, à mà khoan, Khả Vũ hình như chưa ăn tối. Không đúng, từ sáng nó đã bỏ đi còn chưa thấy về, không lẽ nó định đi bụi thật à? Chỉ là một con mèo thôi mà, sao phải chấp nhặt thế? Tôi ôm theo Boss Miêu ra ngoài sân đứng ngắm, gió đêm dù lạnh cũng không làm sao đánh bại bộ lông ấm áp của con mèo béo này. Boss Miêu đã quen bị lợi dụng vênh mặt tự đắc, liếm liếm bàn tay ra vẻ ta đây không để ý.

Hơn nửa đêm, bên ngoài yên tĩnh, lạnh lẽo, chỉ có gió đang thổi cùng mảnh trăng sáng vàng vạc trên trời, thi thoảng có chiếc xe chạy vút qua, đèn pha chiếu động con đường. Đêm khuya thanh vắng thế này, vắng vẻ chẳng có ai qua lại, khuất trong vườn là những bụi cây bị bóng đêm bao phủ xào xạc kêu, chỉ còn tôi cùng hai con mèo đang ngồi đờ đờ trên xích đu trước cửa. Thôi thì vào nhà đi, lỡ đâu lại gặp phải thứ không nên gặp thì... Cảnh chị đứng trông em cảm động này tôi không đóng nữa, khuya như này sợ boome a~

Xoay người bước vào nhà, theo chân còn có Tiểu Hắc đang hất đuôi qua lại, còn chưa kịp mở cửa đã thấy một bàn tay đặt trên vai, cái bóng đen từ từ

áp lại gần khiến sống lưng tôi cứng nhắc. Cha mẹ trời đất quý thần ơi, con sợ a, bỏ ra a, cái gì gì đó tránh xa ra a, đừng đến tìm con a....

Quay ngoắt người ra sau tôi đem Boss Miêu đập vào cái vật thể không xác định kia, chuẩn bị co giò bỏ chạy. Boss Miêu thân mến, ngàn lần xin lỗi, Tổ quốc sẽ nhớ ơn mày mà.

Méo

- Ui...Đau

....

- Hà? Vũ? Sao lại là em

- Không em thì ai? Chị làm gì vậy có thấy con nhon này cào rách mặt em rồi không?

Grư grư ngoao

Khả Vũ gào vào mặt tôi coi bộ phần uất lắm, Boss Miêu kích động hơn, nó ngoạm chân tôi một cái rồi đau, sau đó hất đuôi ngoáy móng đi thẳng không thèm ngoái lại như thể hoàng thượng biếm phi tần vào lãnh cung. Tôi có nên quỳ xuống khóc sụt sướt nín kéo “Pi sà đừng bỏ thần thiếp mà pi sà, thần thiếp biết lỗi rồi, pi sà, pi sà”

- Chị... đứng ngây ra đó làm gì?

- Hà, à không _ Không thể nói tôi vừa nghĩ gì được

- Em đói

Khả Vũ gục đầu vào cổ tôi, thân người cao lớn đổ hết sức nặng toàn thân lên người khiến tôi không thể di chuyển. Nó vòng tay qua eo, sống chết bám lấy không buông. Hừ, đi cho lắm vào về kêu đói còn hành xác người ta. Tôi khẽ nện kéo lôi thẳng em cao 1m7 này vào nhà, từ bi nhường cho phần ăn khuya vừa làm, hờ thật ra ăn đêm là để béo lắm đấy.

- Đi đâu cả ngày giờ mới chịu về? Sáng nay hùng hồn lắm mà, sao không đi luôn đi

Vừa hâm nóng thức ăn tôi vừa câu nhậu. Khả Vũ dường như không để ý lắm, túm hai tai Tiểu Hắc nhấc bổng lên, con mèo tội nghiệp bị đu qua đu lại như đồng hồ quả lắc, có vẻ thấy thú vị. Vũ dùng tay chọc chọc vào cái bụng căng tròn của mèo nhỏ. Tôi kéo Tiểu Hắc vào lòng lườm Khả Vũ một cái cảnh cáo, nó nhún vai làm ra vẻ vô tội rồi mới chịu ngồi ăn cơm.

- Hôm nay em đi đâu vậy

- Không nói.

- Làm như bí mật lắm ấy

- Muốn biết hả

- Muốn

- Muốn biết thì kể chị chứ, có phải việc của em đâu?

- Thằng này, muốn ăn đòn phải không?

- Ăn cơm no rồi, chị tự giữ đòn lại mà ăn

- Còn dám trả treo, uống công chị mày thức đêm thức hôm đợi em về, còn nấu bữa khuya cho ăn

- Sợ ma mà còn làm ra thanh cao

- Đây, muốn ăn đòn phải không? Có muốn ra ngoài đường ngủ không hả?

- Muốn đấy, chị làm gì được nào?

- Diệt Khả...

- HAI CÁI ĐÚA KIA, ĐÊM HÔM KHÔNG ĐỂ AI NGỦ, GẬU GẬU MÉO MÉO CÁI GÌ THỂ HẢ???

...

...

...

Mẹ yêu quý à, con gâu gâu méo méo hỏi nào? Mẹ đừng có chó mèo hóa bọn con thế chứ ahuhu...

*

* *

Cuối cùng cũng có thể đi ngủ, sau một hồi cãi nhau với Khả Vũ, tôi tức giận ôm một bụng phẫn uất về phòng, chờ đấy, nếu không có sự can thiệp của nhị vị phụ huynh tôi đã lôi nó ra ngoài đường bỏ đối rồi. Bình tĩnh, bình tĩnh, tôi là người điềm đạm không nên làm mất sự hòa nhã của mình vào chuyện vợ vãn như vậy. một con người có đạo đức sẽ không gây ồn ào vào đêm khuya...

Rầm...Bóp Bóp....Xoảng...Rầm Rầm...Huych...

- DIỆP KHẢ VŨ, ĐI CHẾT ĐI!!!!

Bà chị nào đấy vừa rút cái dép phi ra phía cửa, vớ đồng gối trên giường và... tí tí thứ không xác định phi vào mặt thằng em yêu quý, kích động đến nỗi vợ cả đèn bàn học giờ lên. Nhưng sự thật chứng minh, chênh lệch về thực lực cách biệt quá lớn sẽ ảnh hưởng đến kết quả. Đối diện với thằng em trai cao 1m7 nào đó, bà chị cao hơn 1m4 oanh liệt bị đập bay xuống giường. Thế nên trong phòng bây giờ có cảnh tượng thế này.

Một cây xào vào một que củi đang đâm đá thậm chí là cào cào cắn xé nhau trên giường.

Tôi vớ cánh tay Khả Vũ, sống chết cắn một cái, chỉ nghe tiếng hét thất thanh xé lòng trong đêm khuya

- Mẹ ơi đauuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu.....

- i ào ày ám êu ỉ? (Ai bảo mày dám trêu chị?)

- Đau, nhả ra, chị là chó à?

- Hừ, đêm hôm khuya khoắt hết việc để làm hay sao mà đeo mặt nạ dọa ma, muốn chôn xác chị đến thế sao?

Cách đây 10', em trai quý hóa của tôi xuất hiện với bộ mặt nạ ma trên mặt, về phần cái mặt nạ trông thế nào, xin phép không tả đến để tránh có thêm tiếng hét kinh hoàng giữa đêm khuya.

Tôi lau lau khoe miệng, hậm hực chờ Khả Vũ biến khỏi phòng, ngược lại nó còn đẩy tôi ra, chiếm mất nửa cái giường, thu người ngủ rất ngon.

- Vỵ, tối nay em ngủ với chị

Khả Vũ kéo người tôi xuống, vói tay lên tắt đèn, mùi sữa tắm trên người nó thoang thoảng quanh cánh mũi, thơm ngọt. Tôi là người chị cao thượng nha, không thèm chấp nhặt, vậy là cũng yên ổn nằm xuống ôm lấy nó ngủ.

Khi còn nhỏ hai chị em thường ngủ chung, năm tôi 12 tuổi mới bắt đầu tách phòng. Hồi đầu Khả Vũ không chịu rất hay khóc, về sau nó lên lúc nửa đêm chạy sang ngủ cùng tôi, lúc ấy tôi tưởng nó sợ, cười nó chết nhất. Về sau mỗi lần bị Tuyết Hoa kéo xem phim kinh dị, đêm đến tôi lại chần gối ôm sang đòi ngủ với nó, nó cười nhạo lại tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vãn Cừ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Một trong số những điều tôi ghét nhất đó là bị dựng dậy sớm vào buổi sáng. Trong lúc gà còn chưa gáy, mặt trời còn chưa lên, đến con ốc sên còn chưa ngủ dậy, thế mà tôi lại phải từ giã chiếc giường thân yêu vì một lí do lằng nhằng thì hỏi thử có tức không?

- Còn ngủ nữa thì thành con lợn thật đấy.

Đó, mới sáng bánh mắt ra, đập vào mắt là cái bản mặt không thể ưa nổi cùng giọng điệu hách dịch thì hỏi thử có tức không? Ờ mà còn ai có khả năng phá đám giấc ngủ của tôi ngoài hần cơ chứ?

Thiên Huy ngồi vắt vẻo trên ghế luôn miệng quát tháo như bọn địa chủ đi đòi tô thuế để kéo tôi dậy, thiếu mỗi cây gậy và bộ râu xồm xoàm là hần chẳng khác gì lũ cường hào ác bá chuyên đi chửi bới hà hiếp dân lành. Vậy mà đám con gái không có mắt kia còn liên tục ca ngợi hần đẹp trai thế này, dịu dàng thế nọ. Bà khinh, đây là mấy người chưa biết bộ mặt của hần ấy thôi. Lúc thì cạy miệng cũng không chịu nói, lúc thì chưa ngoa đánh đá như bà bán cá

ngoài chợ, tính cách thất thường ấy ai mà ưa cho nổi?

Trong lúc tôi còn miên man suy nghĩ, tất nhiên vẫn đang cố thủ trong chốn, Thiên Huy đã nói đến hơn 8652 từ “con lợn”. Hẳn ta muốn tôi biến thành lợn lắm hả, thử hỏi có con lợn nào phải dậy sớm để chạy bộ không? Không hề có nhé. Tôi có nên học theo chị Dậu vùng dậy đấu tranh, dúi cho tên này ngã chổng queo không nhỉ? Mẹ đại nhân của tôi nghĩ gì mà lại bắt tôi chạy bộ mỗi ngày với cái tên này chứ?

- Này, rút cục mẹ tớ đã hối lộ cái gì để mỗi sáng cậu hò hét luyện giọng trong phòng tớ vậy hả?

- Cũng không có gì, cậu dậy sớm thì tớ được ăn sáng sớm thôi

Nói đi nói lại một hồi hóa ra là sang ăn chực. Bạn Huy thật không biết xấu hổ, nhìn đi nhà cao cửa rộng chẳng thiếu cái gì, sao cứ phải ám một con bé tội nghiệp là tôi kia chứ?

- Có nghe câu muốn ăn thì lăn vào bếp không? Tự túc đi

- Ủ, biết rồi

Thiên Huy cúi đầu tỏ vẻ ngoan ngoãn, tôi gật gật đầu mấy cái, tự khâm phục vì mình đã cảm hóa được hắn quyết định tự thưởng cho mình bằng cách chui vào chốn ngủ tiếp.

Sau đó... hình như tôi đang lăn... CMN tôi thật sự đang lăn. Cái tên khốn nạn kia cuốn tôi vào chốn lăn từ trên giường xuống dưới đất, sau đó lăn ra khỏi phòng. Này, đến cầu thang rồi đấy, hắn không định cho tôi quay vòng quay mặt trời từ đây xuống chân cầu thang đấy chứ?

- Lùn cũng là một cái tội đấy biết không?

Thiên Huy vỗ trán cảm thán, rồi nhanh chóng vác cả tôi lăn chần lên vai thong thả đi xuống bếp. Hóa ra đây là cảm giác của mấy con tôm lăn bột, chân tay đều bị trời cứng muốn nhúc nhích cũng không xong. Tôm à, tao xin lỗi, từ này tao sẽ không lăn bột mày nữa, rán không thôi là được.

- Này, cậu không cảm thấy mình quá đáng à? Là cậu đói chứ tớ có đói đâu, mắc gì ớ phải nấu?

Tôi nói câu này trong khi tay đang cầm một cái chảo rán trứng, mặt mũi chưa rửa đầu tóc bù xù mới chỉ vuốt vuốt được vài cái. Đúng là chỉ trước mặt người thân mới có thể bày ra bộ dạng cái bang tái thể thoải mái như vậy, hình tượng thực nữ đoan trang gì đó thôi thì để chó tha đi.

Tôi bụng cóc sữa còn chưa kịp nhấp môi đã bị dành mắt, lần này là Khả Vũ, nó ngang nhiên uống sạch sữa lại còn chế giễu tôi.

- Chị béo lên phải không? Có bụng mỡ này

Nói xong còn phải dùng tay捏 bụng tôi một cái. Thằng nhóc này chán sống rồi, hôm qua còn ngoan ngoãn đòi ngủ với tôi, hôm nay đã sinh sự, không dạy dỗ lại tôi làm em nó cho xong.

- Em trai, gan em ngày càng to phải không hửm? Không biết lớn nhỏ không biết trên dưới không biết dịu dàng, chê một cô gái béo là vô duyên đấy, mà riêng em chắc âm duyên luôn rồi, để chị chống mắt lên xem ai dám lấy mày. Hửm?

Tôi vừa nói vừa thi triển véo tai thần chương, cay nghiệt xách tai nó lên, tiếc là tôi không đủ cao, nếu không đã treo thằng em này lên làm nã bắn chim rồi.

Khả Vũ hậm hực xoa xoa đôi tai đỏ au, trước khi đi còn quay lại trừng mắt với tôi một cái

- Em cũng sẽ chống mắt lên xem chị chống mắt được bao lâu, bà già khó chịu ế cả đời

- Thằng mất dạy, đứng lại, còn chạy hả???

Thiên Huy nãy giờ không nói năng gì, điềm nhiên thưởng thức bữa sáng. Sau đó khoan khoái đứng dậy, tao nhả lau tay (bỏ làm màu thấy ón) nở nụ cười chết ruồi, phun ra từng chữ

- Chạy bộ nào Vy em yêu!!!

* _0!!!

Một buổi sáng mùa hè trong lành mát mẻ, nhìn thấy từ đằng đông mặt trời rực rỡ đang ló rạng nhuộm hồng từng đám mây, hòa cùng khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp, con người cũng tươi đẹp không kém. Dọc con đường đầy cây cối xanh mát, người người chậm rãi tận dụng cho mình cảm giác đắm chìm trong giây phút sớm mai trong lành thanh khiết. Đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa.

- Có cái shit ấy, tin người vậy cả luôn

- Hà, cậu bắt mẫn gì sao?

Thiên Huy ở bên cạnh nhe răng hỏi, bộ dạng rất vui vẻ, nhìn tôi cực khổ chạy gần chục vòng quanh công viên sau một hồi hít đủ khói bụi, hứng đủ nắng gió, mồ hôi vã ra như tắm, chưa kể đến thờ cũng không xong. Còn hán ấy hà, một giọt mồ hôi, một chút mệt mỏi, một cái nhăn mày cũng không có, thoải mái phóng khoáng vô cùng rạng ngời vừa đi vừa sẫm soi tia gái. Vì sao á? Vì hán đang ngồi xe trong khi tôi phải vắt giò lên cổ mà chạy. Thằng mất dạy, thằng khốn nạn, sao hán có thể để tôi chạy bán sống bán chết trong khi mình ung dung ngồi xe đuổi theo thế chứ, hán căn bản đang giống dất chó đi dạo mà.

- Này Vy, có khi chúng ta nên chạy bộ đến trường luôn nhì, như vậy sẽ hiệu quả hơn đấy

- Đón mặt, đi chết đi

Tôi vơ hòn đá dưới chân đáp về phía Thiên Huy, nhưng hán đã phóng xe vọt đi rồi, ôi mẹ ời mẹ thấy không? Mẹ giao trứng cho thằng bán trứng rồi, đòi con tàn rồi ahuhu.

Tôi ngồi bệt xuống vệ cỏ bên đường, một bước cũng không đi nổi, tôi sai rồi, cô thể dục còn dịu dàng với tôi chán, ít nhất cô sẽ không hành xác tôi bằng màn vận động kinh dị như này. Ngồi hơn 15' vẫn không thấy Thiên Huy quay lại, hán định để tôi đi bộ đến trường thật đấy à? Hay có khi nào hán gặp tai nạn không? Đúng nhất định là hán gặp tai nạn rồi. Có khi nào sau khi rời đi hán mãi ngắm gái xinh nên bị tông vào cột điện văng ra khỏi xe bay xa 10m sau đó bất tỉnh nhân sự, chấn thương sọ não gãy mất 3 cái xương sườn, 7 cái răng, dập hai quả thận. Sau khi được người ta đưa vào viện cấp cứu thì phát hiện ra hán bị ung thư giai đoạn cuối, còn mắc bệnh nan y, tiểu đường, máu nhiễm mỡ, viêm gan xơ gan ung thư gan, u nang buồng trứng rồi chết trên bàn mổ không? Rồi ngay ngày mai gia đình hán sẽ đau lòng thương tiếc tổ chức một đám tang linh đình hoành tráng để ăn mừng à nhằm tiễn đưa hán không? Ôi mẹ ời không phải chứ? Huy sẽ chết sao? Ahaha à nhằm huhu đau lòng quá, tội nghiệp quá, còn trẻ mà đã chết yểu.

Đã bảo bao lần rồi, chết vì gái là cái chết tê tái, mà đặc tội với gái là cái chết không thư thái, đi sớm cũng là điều đương nhiên.

Cũng may Thiên Huy ngộ ra đạo lý này nên đã kịp thời quay lại đón tôi, nếu không hán đã sớm đi chào ông bà ông vải rồi. Nhưng quay lại thì cũng phải mua cho tôi chai nước chứ? Hán không thấy tôi chạy bộ khổ thế nào à? Ăn ở không biết tích nhân tích đức, tí nữa thế nào cũng bị quả bóng đập vào đầu mất trí nhớ rồi dẫn đến phát điên cho mà xem.

Sống 17 năm trên đời đến hôm nay tôi mới chợt nhận ra... mình nói chuẩn vãi hà.

Thiên Huy vừa dừng xe định đi đến chỗ tôi liền bị một quả bóng từ đằng sau bay tới đập vào đầu ngã sòng soài trên đất. Thật ra hán có thể tránh quả bóng đấy nếu như tôi đứng dậy hét lên “Tiên sư à không phải, Thiennnnnnn Huyyyyyy cẩn thận“. Như tôi không làm vậy mặc dù tôi có thừa thời gian, tôi nhìn thấy quả bóng bay đến trước khi này ra ý nghĩ kia mà.

Nhìn hán nằm dài trên đất ôm lấy tổ quốc thân yêu tôi phá lên cười sảng sặc, một chút thực nữ cũng không có, phải gọi là vô cùng khá ó, nhưng cười trên sự đau khổ của người khác là hạnh phúc của kẻ ác mà. Đây là quả báo quả báo đấy, ai bảo hán hành tôi cả buổi sáng như vậy.

Sau vài phút vẫn không thấy Thiên Huy tỉnh dậy? Không phải định nằm ăn vạ đấy chứ? Mấy người xung quanh xúm lại chỉ chỏ, tôi đành phải đứng dậy, phui phui tay chân rồi bày ra một bộ mặt thương cảm vô cùng chạy đến bên hán lo lắng lay gọi

- Huy, sao thế, tỉnh lại đi, trời ơi ngu chưa? Ai bảo đi đứng không nhìn trước ngó sau, bị đập là đáng lắm, ahuhu tỉnh lại đi mà

...

...

...

- Có tỉnh không thì bảo? Muốn dựng lều ngủ ở đây luôn à

...

- Này, cậu bất tỉnh thật đấy à, này không sao đấy chứ, chỉ là quả bóng thôi mà không nghiêm trọng thế chứ?

Hán không phải sẽ chết đấy chứ, chẳng lẽ do khi nãy tôi lỡ nguyên rủa hán nên ứng nghiệm rồi, ông trời thật có mắt à nhằm ông trời thật bất công, sao hại hán thế thảm thế này. Nhưng gọi thế nào hán cũng không tỉnh lại, tôi đâm ra hoảng tay chân luống cuống bắt đầu lo sợ. Có ai đó trong đám đông bảo thử hô hấp nhân tạo xem hán có tỉnh hay không, tôi mù mờ định làm theo may sao có một ông chú đứng gần đó rất tốt bụng muốn giúp đỡ tôi, tôi liền cảm ơn rối rít. Nhưng ông chú kia còn chưa kịp môi kề môi Thiên Huy đã bật dậy, ho sặc sụa, mặt ngờ ngạc nhiên như vừa mê ngủ nhìn xung quanh, hán tỉnh lại là tôi mừng lắm rồi, vội lao vào ôm lấy hán không chịu buông. On trời, chút nữa có người chờ tôi đi học rồi.

Tôi nắm tay hán, xem xét cẩn thận, thấy không sao mới an tâm thở phào, nhưng câu tiếp theo của Thiên Huy làm tim tôi đập thình thịch, đập dữ dội, thiếu điều muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

- Cậu là ai? Mà tôi là ai?

- Số mấy đây

- Một. Hồi ngu

- Ngu cái đầu cậu, còn định giả vờ nữa, mau đứng dậy còn đi về, muộn học bây giờ

- Buông tay ra, cậu là ai tôi có quen cậu đâu?

Tôi hóa đá

1s

8s

30s

Ôi thiên địa ơi không đùa chứ, chẳng lẽ khi này tôi rùa hẩn mất trí nhớ cũng ứng nghiệm rồi sao? Ông trời đúng là không có mắt mà.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tôi run rẩy nhìn hẩn, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, đây không phải trong phim, tình huống cầu huyết bị bóng đập và đầu rồi mất trí nhớ nhất định không thể xảy ra, không thể xảy ra. Có khi nào tôi đang mơ không? Có khi nào tôi vẫn chưa tỉnh dậy mà còn đang ngủ trên giường không? Phải kiểm tra lại mới được. Hít một hơi thật sâu, tôi giờ tay lấy can đảm, nếu đau thì là thật không đau nhất định là mơ thử xem sao

Bốp

- Đau, cậu điên hả, sao đánh người dã man thế?

- Đau thật à, vậy không phải mơ rồi.

Thiên Huy cau mày ôm một bên má vừa bị tôi đánh cho sưng vù, đùa chứ tôi đâu ngu mà làm đau mình, lấy cậu ta ra làm thí nghiệm vẫn hơn. Tôi đứng dậy, phui phui bụi dính trên người, nhìn đồng hồ rồi mới quay lại kéo hẩn lên.

- Mau về thôi, còn ngồi đây ăn vạ à, có đánh chết tớ cũng không tin cậu mất trí nhớ nhé!

- Quá đáng người ta mất trí nhớ thật mà.

- Xê ra, đừng có dựa dẫm, còn không nhanh lên muộn học thì đừng trách tớ

Tôi đẩy cái xác đang éo lá đổ vào người mình, mới sáng ra mà đã phá banh trời rồi, còn muốn trêu tôi, không có cửa đâu cung.

Thiên Huy vẫn mặt dày bám lấy ngực nịu như trẻ con đòi kẹo.

- Bạn Vy à, tớ mất trí nhớ thật mà, tớ không nhớ mình là ai, tớ chỉ nhớ mỗi bạn thôi

- Khiếp quá, về nói với đám fan nữ của cậu ấy, có buông ra không? Định lòi lòi kéo kéo đến khi nào?

- Bạn Vy không thích tớ sao? Đối xử với bệnh nhân như thế mà còn nói mình nhân đạo à?

- Thích, tớ thích Thiên Huy nhất. Vì cậu tớ có thể NHẢY VÀO NƯỚC SÔI để nguội, ĐẬP ĐẦU vào gối, VÀ CẮT móng TAY TỰ 'TỰ'. Như vậy đã đủ thâm tình chưa? HẢ??? ~~~

Cái tên này sáng nay chắc ăn nhầm thuốc rồi, một năm 365 ngày 12 tháng 525600 phút và 31536000 giây thì sẽ có ít nhất vài ngày dây thần kinh của hẩn bị ứng nước như hôm nay. Tôi đã nói rồi, tên này ngoài mặt chinh chu cao soái vậy thôi chứ bản chất bên trong điên điên dở dở lại khó chiều.

Tôi và hẩn cứ vậy một người đập, một người kéo dưng dằng mãi mới lết về tới nhà, cứ chờ đấy thầy giám thị mà bắt phạt tôi sẽ đem hẩn đi chiên xào rán hấp kho cho biết đời.

Vừa tới cửa lớp đã thấy bóng dáng Tuyết Hoa nhào ra ôm chân giữ áo gào thét văng mưa xuân vào mặt tôi mà than thở. Ôi chao thần linh ơi, nếu không phải chuyện bà hàng xóm mỗi ngày đều chạy bộ giảm cân thì cũng là chuyện thăng nhóc tầng dưới bị mẹ tép dít vì dám giấu bài kiểm tra điểm kém, tào lao hơn là chuyện con mèo đen ngoại tình mới con mèo trắng rồi sinh ra một đàn mèo lông vàng nên bị đuổi cổ khỏi nhà, chung quy toàn chuyện đầu đầu.

Làm ơn đi, tôi còn muốn ngủ mà.

Bạn A: Sao tiết đầu cô lại lên muộn vậy?

Bạn B: Ai biết? Nghe bảo hôm nay cô nghỉ phép sẽ có người lên coi lớp đấy.

Bạn A: Cô xin nghỉ làm gì? Đi xem mắt hả?

Bạn B: Ai biết? Nghe bảo cô đi xem 5 6 lần rồi mà chẳng ưng được ai kia, có anh bị chê cao quá cô không muốn đi với một cái sào, có anh bị chê thấp quá cô không muốn đi với một cây nấm, có anh bị chê nhỏ quá cô không muốn bị tố tội quan hệ bất chính với trẻ em, có anh lại bị chê giàu quá cô không muốn mang tiếng đào mỏ...chung quy cô ế là chắc rồi.

Bạn A: Ủ bảo không biết mà sao nói lảm thế?

...

Bạn E: Mày có biết tại sao mặt trăng lại có màu vàng không? Tại hôm qua tao phóng phi thuyền lên rồi rải pho mát trên đấy đấy.

Bạn D: Ăn nhầm gì, tao rải cả tương ớt lên sao hòa này

...

Bạn Z: Cái áo này là có một không hai trên thế giới đấy, chỉ có tớ mới có thôi hàng siêu đẹp siêu xịn siêu chất lượng 500 triệu một cái, nhưng vì chúng ta là bạn tớ chỉ bán 50 ngàn một cái thôi, mua đi còn nhiều lắm.

Bạn Y: Quảng cáo như đúng rồi ấy.

Bạn Z: Thế có mua không?

Bạn Y: Mua hẳn hai cái về làm ghế lau nhà, hào phóng chưa?

bla bla blo

Tôi bật tai chum mũ úp mặt xuống bàn cũng không ngăn nổi ồn ào, có đề cho ai ngủ không? Sáng nay ăn khoai ngứa à mà lảm mồm thế? Không ra uy thì tui bay tường tao là hello kitty à? Tôi bật dậy đập thét IM LẶNG~~~~

1s

2s

30s

Còn ồn ào hơn trước. Ôi cạn lời rồi.

Rút điện thoại trong túi, tôi lóc cóc mò xuống bàn tuyết Hoa xem tiếp bộ anime dở dang hôm qua, thật sự phục Đức Nhân mà ồn như vậy vẫn ngủ được, đúng là luyện đến siêu cấp saiyan rồi. À nhắc mới nhớ Tiểu Hắc còn ở nhà tôi, cũng nên nói cho cậu ta tình hình của nó nhỉ? Hay là thôi đi, nhìn đáng ngủ mặc trời mặc đất của cậu ta tôi không dám động vào.

Ôi mẹ ơi mới một tối không xem mà đã ra thêm chục tập anime mới rồi, bây giờ có thêm bạch khoai tây và chai coca ở đây thì còn gì tuyệt hơn nữa? Tôi Sẽ tha hồ tận hưởng hạnh phúc.

- Thu lại về mặt của mày đi kinh quá đấy.

- Kệ tao, hứ lúc mày nhìn thấy trai đẹp mà chẳng sáng mắt nên như thế.

Cho nên hiện tại trong lớp tôi loạn cào cào, nhìn còn đáng sợ hơn trại tâm thần, vì trại tâm thần còn có bác sĩ, chứ lớp này bác sĩ cũng bó tay. Mà thôi kệ, một khi đã dán mắt vào phim thì thế giới bên ngoài dù có nổ tung cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả.

- Vy, Khả Vy, Khả Vy, DIỆP KHẢ VY MÀY ĐIẾC HẢ

- Hở gì xiếc ở đâu cơ?

- Hừ đã điếc còn thích xuyên tạc, hết giờ rồi có muốn đi eat morning (ăn sáng) không?

- Khỏi, tao ăn rồi

- Tao chỉ hỏi vậy thôi chứ đi hay không là do tao quyết định, không phải mày.

...Thế mày hỏi làm cái mồm gì?

Tuyết Hoa tóm tုပ် chạy đi, tôi cũng chẳng bận tâm nó đi đâu, còn mãi cắm mặt vào xem phim, nó làm gì kệ nó chứ. Một lúc sau đã thấy Tuyết Hoa đứng ngoài cửa lớp vẫy tay gọi tôi, hóa ra nó đi gọi Thiên Huy và Phong cùng đi ăn. Tôi gầy gầy đầu thờ dài, kiểu này thì đành phải đi cùng thôi, kéo lại vạt áo vuốt vuốt tóc, tôi đứng đĩnh cầm điện thoại đi ra, lúc cóc theo sau ba người họ, còn vừa đi vừa xem phim, thiên ơi Sebastian đẹp quá đi mà.

Tôi đâm vào lưng Thiên Huy trong lúc đang cúi xuống nhìn màn hình, sợ hấn lại cái gắt thuyết giáo nên vội vàng giấu điện thoại sau lưng.

- Đi đường thì phải nhìn ngó cho cẩn thận vào chứ

- Ừm

- Này, đưa tay đây

- Làm gì, cho kẹo à?

- Có cái khi ấy lấy đâu ra?

Không có gì cho tôi thì đưa tay ra làm gì? Nhưng tôi vẫn đưa tay cho hấn, vậy là hấn khoác vai tôi thật chặt kéo sát người tôi lại bên mình sau đó hài lòng gật đầu. Dáng người cao gầy của Thiên Huy che khuất cả thân hình tôi, hấn cúi sát mặt, nhìn thấy phần mái nghiêng che khuất tầm mắt vừa cười vừa nói.

- Đấy, bây giờ thì vừa đi vừa xem được rồi không cần lo cậu ngã nữa.

#^0^#

Vì mới tiết đầu nên canteen không đông lắm, Tuyết Hoa nhanh chóng tìm một bàn trống rồi ngồi xuống. Như mọi khi việc lấy đồ ăn là của Huy và Phong tôi và Hoa chỉ việc ngồi giữ chỗ thôi.

Tuyết Hoa chống cằm, chớp chớp đôi mắt nâu của nó nhìn tôi miệng cười xảo quyệt, dám chắc rằng nó chẳng nghĩ được cái gì trong sáng đâu.

- Nhìn thấy rồi nhé body honey too motive (thân mật quá cơ).

-... Mày nói cái b**p gì thế?

- Đùng có đánh trống lảng, tao thấy mày với Thiên Huy quan tâm nhau thế mà

- Ờ

- Này thái độ gì thế

- Chuyện mày nói nhạt như nước ốc, có bao giờ bọn tao không thân mật?

- Cũng đúng green ochra tree bamboo horse (thanh mai trúc mã) có khác

Tôi có nên quăng luôn cuộn giấy vào mồm nó không nhỉ? Kim chế lại con giận, tôi quay người đi chỗ khác tỏ vẻ hờn dỗi liền nhìn thấy lớp trưởng và lớp phó cũng đang loay hoay tìm chỗ. Còn chưa kịp gọi họ lại Tuyết Hoa đã chồm lên người đề tôi xuống rống lên hét gọi hai người họ. Mất mặt quá, đúng là tôi nên bóp chết nó mà.

Thương đặt hộp cơm xuống than ngắn thờ dài, đại loại như: Thời buổi kinh tế dạo này thật khó khăn, hôm qua hộp cơm có 5 miếng xúc xích hôm nay chỉ có 3, dầu mỡ chứa nhiều chất béo không tốt cho sức khỏe như bà bán hàng lại cho quá nhiều, chưa kể tới sợi mì hôm nay chưa được xào chín nên nhỏ hơn hôm qua 0,001mm đã thế..

- Thôi mày cầm luôn đi_ Tuyết Hoa phát cái đũa đem đôi đũa đặt trên bàn chắn ngang mồm Thương, ngồi một lúc nữa mới thấy Thiên Huy và Phong quay lại cầm theo bốn suất ăn đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Tôi cầm lấy đôi đũa, chăm chú với suất ăn của mình, Tuyết Hoa chờ mọi người ngồi xuống đông đủ rồi mới hào hứng gõ bát đập bàn tuyên bố. Thật chứ con nhỏ này lúc nào cũng thừa năng lượng như vậy.

- Này này, sắp hết hè rồi đấy tụi mình đi biển đi, vừa để tránh nóng vừa có thể vui chơi. Nghĩ mà xem chúng ta học năm cuối cấp rồi, chẳng lẽ lại không đi cùng nhau ngày nào? Phải tạo ra kỉ niệm thanh xuân chứ. Cái Vy nó đồng ý rồi đấy.

Phụt...

Thề có cái bóng đèn chưa bật trên đầu chứng giám, tôi còn chưa nghe nó nói đến vấn đề này móc đầu ra chuyện đồng ý? Lau lau cái mặt bàn vừa bị tôi sock mà phun nước, nhéo cho hoa một cái. Nhưng ngẫm ra ý tưởng nó nói cũng không tệ đi. Hè mà không đi biển còn gọi gì là hè nữa? Vậy là tôi đồng ý, mà tôi đi thì Thiên Huy cũng sẽ đi, Huy đi thì Phong cũng sẽ đi. Tuyết Hoa lại nhìn Nam và Thương, cười vui vẻ

- Hai người thì sao? Chút nữa lên rù cả lớp mình luôn

- Không có hứng, kinh phí lớp mình có hạn, thủy hải sản quá đắt đỏ, đi xa quá tốn kém, muối biển không tốt cho da, nắng sạm đen chứa tia UV...bla bla... nói chung là không

Thương tuân ra một lều chất vắn đủ các thể loại về kinh tế tài chính, đúng là thần giữ của mà. Thấy Thương có vẻ khó tán công, Tuyết Hoa quay sang Nhật Nam níu tay cậu ấy, mắt chớp chớp mồm ngóp ngóp đúng kiểu đưa tình, đẩy qua đẩy lại cánh tay của lớp trưởng, nói bằng giọng mềm mại hết sức, tôi tự hỏi lúc của trai nó cũng bày ra bộ dạng này mà bọn đàn ông không sợ hãi chạy xa 3m sao?

- Nam~~~~ nà! Nam~~~~ đi với Hoa đi nà! Đảm bảo là sẽ vui lắm nà, có biển xanh nắng vàng thơ mộng, còn có mấy em mặc bikini hết xẩy xinh đẹp, nếu không Hoa cho Nam ngắm Hoa thỏa thích, đi với Hoa nhé!

Tuyết Hoa hôn gió một cái, tôi mơ hồ nhìn thấy một lớp da ốc nổi lên trên người lớp trưởng, cậu bạn vẫn cười gương, sau đó đành gật đầu trước sự tấn công dày mặt của Tuyết Hoa. Bàn ăn rung lên một cái, nước trong ly hơi sóng sánh, tôi run run nhìn nộ khí toát ra từ Phong Thương bên cạnh, lớp phó bắt đầu nổi cơn giông tố rồi, mày còn không buông lớp trưởng của người ta ra? Tôi nháy nháy mắt với Tuyết hoa, nhưng nó xem chừng điếc không sợ súng, con hắt hăm cọ cọ vào người Nhật Nam mấy cái. Chứa ơi, nhỏ Thương nó sắp lật bàn rồi kìa.

Hòa khí bỗng hạ xuống, Phong Thương mỉm cười rất ngọt ngào, khoác vai Nhật Nam và Tuyết Hoa.

- Tổ nghĩ lại rồi, tớ đi cùng các cậu, bạn bè phải tạo kỉ niệm với nhau mà, Phải KHÔNG?

Phong Thương nghiêng răng nhìn Hoa cười rất tà ác, đã bảo rồi mà, lớp trưởng và lớp phó của chúng ta có gian tình, tao biết là mày muốn dụ người ta nhưng cũng không nên động vào chồng người ta chứ.

- Tớ vừa nghe mấy cậu bàn về mấy em mặc bikini hả?

Cốc nước lạnh đặt cách xuống bàn ăn của chúng tôi, một giọng ngả ngón vang lên, Minh Hoàng đứng dựa một tay lên thành ghế, một tay đặt lên bả vai tôi. Lại là tên này, cái tên lăm lăm mồm chuyên ngồi số đầu bài giới nhất là gây họa và chém gió.

- Thấy gái là mắt sáng lên như đèn pha ô tô, mày chẳng ra gì cả

Lần này là giọng trầm khàn của Quang Mạnh, bạn học Mạnh hồ báo trường mẫu giáo không thiếu mặt trong bất cứ cuộc đánh lộn nào. Với sự chiều mộ của tú bà Tuyết Hoa, hai nam sinh phiền phức kia cũng tham gia chuyến đi biển. Ế, sao tụi bây quyết định nhanh thế? Tao còn chưa có ý kiến gì mà?

Thiên Huy đưa điện thoại cho tôi, còn mở sẵn tập phim khi nãy tôi xem dở, rõ ràng muốn đá tôi ra khỏi cuộc tranh luận.

- Đi 2 ngày 1 đêm nhé, thứ 7 trường mình cho học sinh nghỉ, tranh thủ đi chơi luôn

“Tụi mày đi nghỉ tuần trăng mật à? Ở nhà ngủ không sướng hơn sao?”

- Vậy đi gần hay đi xa? Bãi biển nào đây?

“Gần thôi, lâu lắm mới có hai ngày nghỉ, người ta còn muốn ngủ nhà”

- Đi xa đi, đã đi phải đi cho bõ

“Ế tao bảo gần thôi mà? Không nghe à?”

- Được rồi, Thương mày tính toán đi, chút nữa lên nói với cả lớp mình luôn

“Hừ còn lâu bọn nó mới tham gia chuyến đi biển ngu nốc này”

Quả đúng như tôi đoán, lớp tôi tránh buổi du lịch mà Tuyết Hoa đề ra như tránh tà với ti ti lí do trời ơi đất hời mà tụi nó nghĩ ra. Còn vì sao tụi nó không muốn thật ra là không dám tham gia thì chỉ có thể vì:

Có một Phong Thương chi li keo kiệt bủn xỉn là mẹ thiên hạ đi với nó để nó vất cho khô máu à.

Thêm một Nhật Nam hiền lành nhu mì không đáng tin, không có tiếng nói, nghi ngờ bạn học Nam có quan hệ họ hàng với nobita siêu cấp hậu đậu, siêu

cấp xui xẻo.

Khuyến Mãi một Minh Hoàng lăm mồm lăm miệng có thể lải nhải 24/24 toàn chuyện đầu đầu đủ sức hack não người nghe.

Lại một Quang Mạnh cơ bắp hờ chút là có thể phang cho vỡ mặt, nếu muốn tốn tiền viện phí thì cứ việc thử.

Còn một Tuyết Hoa giỏi gây chuyện tâm sinh lí bất bình thường thích gì làm nấy, đi cùng nó thì chết vì lí do gì chắc cũng chẳng biết.

Và tôi-Diệp Khả Vy, một con người bình thường duy nhất ở giữa đám bất thường trở nên bất thường chỉ vì quá bình thường.

=> toàn thành phần nguy hiểm có thể đe dọa đến tính mạng, tâm lí của tụi nó, cho vàng tôi cũng chẳng muốn đi chứ nói gì đến tụi nó? Nếu không phải nghĩ đến việc mình có thể thành thoi nằm phơi xác à nhảm phơi cát trên bãi biển mênh mông thì tôi cũng chẳng thêm nhé.

Còn vài ngày để chuẩn bị cho chuyến đi, dù sao cũng dư nhiều thời gian nên hãy cứ thông thả.

Tôi ngồi trước màn hình máy tính, trong lòng sốt ruột nóng như lửa đốt.

98%

99%

99,9%

100%

Phụt

Tôi tìm thấy một game nhật có đồ họa khá đẹp mắt nên hí hửng tải về, kết quả khi còn 0,01% nữa là down xong thì ba ba vĩ đại sập nguồn điện của tôi.

- AAAAAAAAAA trời ơi, ba sao ba lại rút điện máy tính ra, game của con, con đã tốn hơn 15" cuộc đời để chờ load game đấy.

- Còn ba mỗi ngày cũng tốn hơn 15" cuộc đời để xóa mấy game vớ vẩn con tải về.

- Vớ vẩn cái gì chứ? Ba chẳng biết thưởng thức nghệ thuật gì cả.

- Muốn thưởng thức nghệ thuật thì dùng máy tính của con ấy, đừng có lấy máy của ba.

- Không được, máy của con để lưu những cái khác rồi

- Lại ngôn tình, phim hàn, soái ca hay gì nữa đây?

- Con mới thêm vào nhé, con chỉ có hứng thú với anime thôi!

- Lớn đầu rồi còn thích xem hoạt hình.

- kẹ con, mẹ ời ba không tôn trọng sở thích của con này.

Tôi gào lên ăn vạ, mục tiêu muốn cướp lại bằng được cái máy tính tiếp tục tải game. Nhưng xem ra hiệu quả không cao lắm, tôi bị ba cốc cho cái vào đầu, đuổi về phòng học bài. Thật vô lí, mẹ có thể xem phim hàn ngắm soái ca, sao tôi lại không được chứ?

- Ba không thương con...

- Không thương cô, thế đồ ăn tôi nấu cho con kiki nhà hàng xóm ăn à?

- Oa, tối nay có cari, con lại thấy ba thương con nhất rồi

- Tôi ba với mẹ ra ngoài ăn, con chờ Khả Vũ về, hai đứa com nước xong nhớ học bài đấy.

Hứ tưởng gì, hóa ra là muốn đi ăn mảnh với mẹ nên bỏ con gái bơ vơ lạc lõng ở nhà. Sao ba không hỏi tôi có muốn đi cùng không? Tôi cũng muốn ra ngoài ăn mà.

Khả Vũ hơn 6h tối mới thấy về, tôi dọn com ra ăn rồi thu bát đĩa đem đi rửa rồi mới về phòng học bài. Còn mãi loay hoay với đề toán khó đã thấy em trai lấp ló sau cửa, cứ chốc chốc ngó vào rồi lại đi ra. Cái thằng này lại muốn gì đây?

Khả Vũ mở cửa đi vào cầm cho tôi ly nước rồi lại vội ra ngoài, lúc sau nó mở cửa vào cầm thêm đĩa hoa quả rồi chạy tót đi, tôi có không muốn để ý đến nó cũng khó. Tính Khả Vũ vốn quyết liệt, muốn làm gì cũng chẳng ai cản được, cái này thì giống mẹ như đúc, tôi nghĩ nó chẳng vì muốn xin phép tôi điều

gì đó mà cứ lăm lét vậy đâu. hay nó ngại chuyện gì? Thằng bé lớn rồi còn hay xấu hổ, nó muốn dẫn bạn gái về ra mắt chẳng? Hay là... hay là nó muốn đưa em về về ra mắt? Ôi thiên ơi, gia môn bất hạnh!!!

- Lại nghĩ vớ vẩn gì thế?

- Khả Vũ em nói thật cho chị nghe đi, em có gì giấu chị phải không, đừng sợ cứ mạnh dạn nói ra chị sẽ luôn ủng hộ em, kể cả...kể cả em... em có...

- Chị lại nghĩ cái gì nữa hả?

Em trai nhỏ bé tức giận hét lên với tôi sau đó dùng bả ra ngoài, một lúc sau lại hăm hực chạy vào trần trần nhìn tôi. thế rút cục nó muốn nói gì?

...

- Thế, việc khó nói của em là việc này à?

Tôi đứng giữa ngã tư thành phố, vẫn còn ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Chỉ biết Khả Vũ kéo tôi chạy ra ngoài. Hóa ra nó muốn cùng tôi đi dạo, nhưng sợ tôi bận học, lại ngại không muốn nói nên cứ lăm lét mãi. Chắc tối nay bố mẹ không có nhà, nên Vũ muốn cùng tôi đi chơi giống lúc bé, hai chị em nắm tay nhau lang thang hết khắp phố này đường nọ.

- Cái thằng, chị em với nhau hồi bé còn tắm chung nữa vậy mà muốn rủ chị đi dạo phố cũng phải ngại!

- Ai bảo chị thế? Em ngại hồi nào?

- Không ngại sao lại đỏ mặt? Bị muỗi đốt à?

- Kệ em!

- Trời ạ, suốt ngày ngủ chung với chị lại còn...

- Chị nói nữa em thả chị ngoài đường đấy.

- A đừng, có án mạng đó mà.

Tôi thân thiết ôm vai bá cổ thằng em, vui vẻ trêu đùa nó, nhéo nhéo hai bên má trắng trắng mềm mềm, em trai tôi nếu mà là con gái nhất định sẽ rất xinh đẹp, còn có phong thái nữa chứ. Khả Vũ mặc kệ cho tôi làm loạn, cũng không nổi cáu nếu tôi trêu đùa nó quá trớn.

Trước khi nhìn thấy cô bé xinh xắn ở góc kia tôi còn cho rằng mình là bà chị hạnh phúc nhất trên đời vì có đứa em trai hiền lành dễ trêu chọc, sau khi nhìn thấy cô bé đó tôi mới nhận ra...

Tôi là bà chị ngây thơ nhất trên đời!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Chẳng phải bỗng dưng mà Khả Vũ tốt với tôi đột xuất, mà cũng chẳng phải bỗng dưng tôi chợt nhận ra em trai mình lớn rồi (lớn quá ấy chứ, nó cao hơn tôi hẳn hai cái đầu). Khả Vũ cầm theo hai cây kem đi đến chỗ tôi ngồi. Cầm lấy kem nó đưa, tôi thân nhiên vừa ăn vừa dựa vào người Khả Vũ, ngả ngón như một con giun không có xương sống.

- Vỵ có thích em không?

- Thích, hỏi kì thế?

- Thích như thế nào?

- Rất thích, rất quý, rất yêu, đến đây thơm cái nà!

Không để ý mồm miệng còn dính đầy kem tôi lao vào cắn má Khả Vũ, ngạc nhiên là nó lại để yên cho tôi bôi bôi trét trét lên mặt nó. Gặm đã, hôm nay nó có vấn đề. Bằng với tính cách thường ngày, Khả Vũ sẽ không bao giờ hỏi những câu như thế, nếu thấy tôi có hành động làm tổn hại đến sự “trơ sạch” của nó, nó sẽ không khoan nhượng đáp tôi bay sang tận biển Đông thì coi với cá mập. Chẳng lẽ... nó thật sự làm chuyện có lỗi với tôi.

Mặc kệ cây kem đang tan chảy trên tay, tôi chú tâm suy nghĩ vấn đề nguy hiểm này, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra. Thường ngày Khả Vũ rất quan tâm tôi, chuyện gì của tôi nó cũng biết, nhưng tôi lại không để ý lắm đến những việc xảy ra xung quanh Vũ, dù sao nó cũng là người sống khép kín. Nhưng tôi cũng không phải đợi câu trả lời quá lâu, bởi vì...

- Vũ

Giọng nói rất nhỏ, rất mềm lại ngọt ngào, tôi ngược mắt lên nhìn cô gái đứng phía trước. Chep, xinh dữ thần bây, cái mặt trắng trắng hồng hồng, mắt đen lay lay hơi ngấn nước, môi hồng màu anh đào mím lại, đôi tay nhỏ nhắn nắm chặt vạt váy màu xanh, hai bả vai hơi run run làm mái tóc xoăn khề đung đưa nhẹ. Cô bé này là ai mà xinh quá đi mất, nhìn thật giống như một con mèo nhỏ yếu ớt tội nghiệp cần được bảo vệ. Khả Vũ dường như chẳng bận tâm đến cô bé ấy, biểu cảm từ đầu đến cuối đều không thay đổi, vừa lạnh lùng lại đứng đưng chỉ có tay là vẫn đang nắm chặt tay tôi, như thể sợ lơ lửng một chút là tôi sẽ lao ra ăn thịt cô gái trước mặt.

- Vũ~

Thanh âm mềm mại khiến tôi muốn nổi da gà, em trai cọc cằn thô lỗ của tôi lại quen cô gái nhu mì dễ thương này sao? Nhìn cô bé nhỏ nhắn đầy vẻ ủy khuất, mắt còn đang trực khóc rưng rức tiến lên nắm lấy tay áo Khả Vũ trong lòng tôi sinh nghi hoặc. Em trai yêu quý chẳng lẽ phụ tình cô bé này? Không được, tuyệt đối không được, cô bé dễ thương như vậy hình tượng tiểu bạch thỏ chỉ dành cho nữ chính như vậy tôi rất thích nha, đem về nhà nuôi làm cảnh cũng được mà. (amen, chúa xá tội cho suy nghĩ đen tối của con)

Không sợ đâu em gái nhỏ, nếu thằng oắt con kia làm tổn thương đến em hãy cứ nói với chị, chị sẽ tấn cho nó một trận bắt nó xin lỗi em. Khả Vũ tội nghiệp, ai bảo em không xinh gái như cô bé kia, chị chỉ về phe người đẹp thôi.

Cô gái kia tiến thêm một bước, môi hơi mím lại thật sự định khóc rồi, đừng khóc chị sẽ đau lòng đấy, nói đi nói đi nói xem Khả Vũ trêu chọc gì em.

- Vũ~ tớ...

Nói rồi nói rồi, nói tiếp đi

- CON MIA NÓ CHỨ! TỚ ĐÃ NÓI LÀ TỚ THÍCH CẬU RỒI MÀ? LÀM SAO? KHÔNG THÍCH THÌ TỪ CHỐI LUÔN ĐI CÒN BÀY ĐẶT TỚ VỀ HẠNH PHÚC TAY TRONG TAY VỚI NGƯỜI YÊU, CỐ TÌNH LÀM VẬY CHO BÀ ĐÂY XEM À? ĐỂ BÀ ĐÂY BIẾT KHÓ MÀ LUI CHỨ GÌ? CÒN LÂU NHÉ, YÊU MÀ KHÔNG TRANH GIÀNH THÌ CÒN GÌ VUI NỮA, ĐÃ THỂ ĐẾN ĐÂY, CÓ BAO NHIÊU BÀ CẦN TẤT!!!

O_O!!!

(-__-)!!!

A0A!!!

Tôi vừa nghe cái c** c** gì thế này? Tiểu bạch thỏ của tôi sao lại hóa thành cọc cái thế kia, còn nữa, bộ dạng hung hăng gào thét một chân đạp ghế một tay kéo cổ em trai tôi là sao? Còn nữa, đừng trừng trừng nhìn tôi như vậy tôi sợ đó.

- Hề, đây là bạn gái cậu? Chẳng có gì nổi bật, mắt nhìn người của cậu kém thế sao?

Nó...nó đã kích tôi.

- Tưởng rằng bạn gái của Diệp Khả Vũ phải xuất sắc lắm, hóa ra cũng chỉ đến vậy thôi, tổng thể ngoài ngực ra chẳng có gì để so sánh với tớ.

Gì mà được mỗi ngực? Muốn ăn đấm phải không, đừng tưởng chị đây không ra tay đánh người đẹp nhé. Mặt đui mới thấy bà đây chỉ có mỗi ngực, sau này nhất định phải chi tiền cho con nhỏ này đi khám lại mắt.

- Tớ tỏ tình với cậu, cậu nói cậu có người con gái cậu yêu nhất rồi, chẳng lẽ là cô gái đứng còn chưa đến ngực cậu này đây?

@#\$\$%^&*) FUCK!!! Khả Vũ mau buông chị ra, phải cắn chết nó, nhất định phải cắn chết nó.

Tôi vùng tay khỏi Khả Vũ, không thể nhịn được nữa, còn nhịn nữa nhất định sẽ bị táo bón, con nhỏ không có lớn bé, không có tôn ti trật tự này để xem hôm nay chị đây dạy dỗ thế nào.

- Ngoan, đừng giận nữa.

Phụt...gì cơ? Tôi run rẩy ngược nhìn em trai, có vừa nói cái mồm gì vậy? Thật sự cho rằng tôi là trẻ con à?

Khả Vũ kéo tôi sát vào người nó như muốn bảo vệ tôi, vênh mặt vừa kiêu ngạo vừa lạnh lùng, thần nhiên tuyên bố.

- Đây là người con gái Diệp Khả Vũ thích nhất trên đời này. Nghe rõ chưa Lâm Bảo Thư? Còn muốn tớ nhắc lại nữa không?

Khả Vũ~...cảm động quá, soái quá, cứ như nam chính trong mấy bộ manga bảo vệ nữ chính ý...

Có cái con khi, bót tin người đi tuồng tôi sẽ nghĩ vậy à? Thằng mất dạy, chị đây là cô gái mày yêu nhất thì mẹ nhất định là người phụ nữ mày yêu nhất chứ gì? Mày lừa ai chứ đừng hòng lừa chị nhé. Tuồng rằng chị sẽ mất lừa à? Cái motif cầu huyết này chị mày xem chán rồi nhá. Dám đem chị ra làm bình phong để trốn gái à, dám dùng chị mày làm kéo cắt mấy cái đuôi bám theo à? Phải đánh cho đồng dây thần kinh trong đầu nó quay về chỗ cũ ngay mới được.

Tôi tung cước đá cho Vũ một cái, còn bặm môi giáng cho nó một cú vào đầu, thật sự bị nó làm cho tức chết, nó chẳng nói gì với tôi, đem tôi ra làm lá chắn, vậy mà tôi còn tưởng em trai hôm nay đột nhiên muốn thể hiện tình chị em gắn kết với tôi chứ.

- Giỏi lắm Khả Vũ chút về nhà xem chị xử em thế nào
- Đau, em nói thế có gì sai? Chị là người em thích nhất thích nhất thích nhất đấy, thì sao?
- Vậy mà cũng nói được à?
- Ăn cũng ăn chung, chơi cũng chơi chung thậm chí ngủ cũng từng ngủ chung, có gì sai à?
- Bé mồm thôi, la như thế muốn cho ai cũng nghe thấy à?
- Ừm biết rồi

Khả Vũ mềm mỏng gật đầu, thơm thơm lên má tôi một cái, còn làm điệu bộ nháy mắt đưa tình, thằng oắt con họ kiểu này ở đâu thế? Có phải bị hai đứa ôn tặc kia ảnh hưởng hay không?

- Khả Vũ, đây là... chị á? Cậu lại đi thích một bà chị hơn tuổi lùn như đứa nhỏ tuổi này á?

Ê, xúc phạm nhau ít thôi nha!

- Vũ, cậu còn ngủ chung, ăn chung... cậu....cậu không đứng đắn.

Lâm Bảo Thư rung rung nước mắt, lần này tôi còn lâu mới mắc lừa, tôi đã chứng kiến quá trình sư tử hóa của con bé, không ngây thơ tin con bé này thật sự đau lòng đâu.

- Hực hực hahaha mắc cười quá hahaha, chết mất, cười haha chảy cả nước mắt. Cậu đang có quan hệ không chính đáng với trẻ chưa vị thành niên đấy.

Nào con nhỏ này nhất định bị ứng nước rồi, nói này giờ mà vẫn không nhận ra tôi và Khả Vũ là chị em, loại con gái ngốc nghếch này chỉ có tôi thích chứ Khả Vũ tuyệt đối không nhé. Bảo sao bị từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Tôi rất không ưa bộ dạng nữ nhân ngu ngốc chỉ biết ghen tuông than thở chạy đi dấn mặt người khác, mặt mặt, thật quá mặt mặt phụ nữ. Được rồi, hôm nay gặp phải chị đây coi như kiếp trước em gái tu hành chưa tốt, kiếp này đừng phải đại nạn.

Tôi túm tay áo Khả Vũ, thân mật cọ cọ vào người nó, mặt trung ra vẻ nũng nịu ngây thơ, cưa sừng làm nghề

- Vũ~ người ta khinh thường chị, bảo chị trẻ con kìa, Vũ khôn thấy quá đáng sao? Chị tổn thương rồi.

Khả Vũ bị tôi ôm đến run rẩy cứng đờ người, cố gắng lắm mới nuốt được con kinh hoàng muốn đá văng tôi, nặn ra một nụ cười méo mó đến chó cũng khoanh ra dành tặng tôi.

- Vũ, con nhỏ này thật quá đáng, luôn miệng chỉ trích chị, Vũ mà không xử lý nó, tối này nhé~ đừng hòng ngủ với chị~

Tôi nói bằng giọng ngọt sớt, còn chẳng quên nháy mắt với em trai một cái, thích thú nhìn mặt Lâm Bảo Thư đen như đất nồi. Cô bé này lúc tức giận cũng đáng yêu đấy chứ, hai má phồng lên như ăn vụng miếng bánh bao còn chưa kịp nuốt, môi chu ra y hệt bị ong đốt sưng vù, chân dậm lạch bạch lạch bạch đúng đáng vịt bầu, dễ thương thể còn gì.

- Chị ấy bảo không được làm con gái tổn thương, nhưng trong mắt tớ ngoài chị ấy ra ai cũng không bằng, vậy nên tớ nhắc lại cho cậu rõ **DIỆP KHẢ VŨ KHÔNG THÍCH LÂM BẢO THƯ**.

Khả Vũ rành mặt nói từng chữ, rõ ràng đã làm tổn thương con gái người ta.

- Chị, chúng ta về thôi

Khả Vũ dường như không muốn dây dưa quá nhiều, dù sao mục đích của nó đã hoàn thành, tính tình lại ghét phiền phức, nhưng tôi lại không như thế, chộc cho mũi nhân phát khóc cũng là một thú vui nha. Hơn nữa càng đông càng hăng, tôi quên luôn chuyện khi này mình còn là cô gái ngây thơ trong sáng dịu dàng thuần khiết lương thiện đảm đang...khuyết đề, khi này tôi còn bị bắt nạt lúc này lột xác đi bắt nạt người ta.

Dần mạn khỏi tay Khả Vũ tôi đi đến phía Lâm Bảo Thư, ừm đúng là càng nhìn gần càng đáng yêu. Xoa xoa cái đầu nhỏ đang ngẩng lên trừng tôi, cảm giác ở tay rất tốt, tóc Bảo Thư thật mềm.

- Cô bé, chị nói này, Khả Vũ từ khi sinh ra đã định là của chị rồi, em có muốn cướp cũng chẳng được đâu. Còn nữa, sau này muốn theo đuổi nó phải qua được cửa của chị đây đã rồi hằng mơ tưởng đến nhé! Tiểu loli!

Tôi ghé sát tai Bảo Thư lạnh nhạt nói, không nhanh không chậm kiểu ngao rồi đi hất mặt đầy thánh thức, tất cả sự tự tin cũng đem ra khoe khoang. Haha ai bảo Khả Vũ là em tôi, tôi nói cũng đâu có gì sai? Tôi có quyền mà.

Lâm Bảo Thư thật sự rất tức giận, hậm hực bỏ đi, tôi nhìn theo lắc đầu ngao ngán. bọn trẻ thời nay thật mạnh động, còn nhớ cái thời tôi sống á..." Ông bà anh yêu nhau thời chưa có tivi, ông bà anh yêu nhau thời chưa có xe hơi"... Mịa, tôi đang nhâm cái gì vậy, cứ như già lắm rồi ấy.

Tối hôm ấy về nhà, tôi cũng chẳng thèm tính toán với Khả Vũ, đóng cửa đắp chăn đi ngủ, mình thích thì mình ngủ thôi, lang thang cả tối mệt rồi, trâu bò đâu mà thức được suốt. Thấy về mặt tôi lằm lỉ lại không nói không rằng em trai nhỏ bé cho là tôi giận, cứ lằm lằm lét lét ngoài cửa muốn nói rồi lại thôi, làm như kiểu tôi là đi ghê bắt nạt nó, không cho nó đi hội với hoàng tử không bằng.

- Có cái gì nói nhanh, cứ đóng cửa mở cửa có cho ai ngủ đây không hả?

Tôi quăng gối về phía cửa phòng, chiếc gối đập thật nhẹ nhàng trên mặt Khả Vũ, nó ôm gối chậm chạp chạy đến chỗ tôi, mặt cúi gằm biểu cảm ăn năn. Nha, nhìn như một chú chó nhỏ đang ngoe ngoáy đuôi làm nũng với chủ vậy. Tôi không nhịn được đưa tay xoa xoa đầu nó, mắt mơ hồ tưởng tượng ra một chú chó trắng đang dụi dụi bên tay mình.

- Chị nói tối nay em có thể ngủ với chị phải không?

- Có nói sao? Lúc nào nhĩ?

- Chị bảo đuổi Thư đi thì em được ngủ với chị mà.

- Có sao?

- Có!!!

Tôi bật cười, rõ ràng lâu lâu bản tính trẻ con của Khả Vũ cũng lộ ra, chẳng qua dễ thương như này sao tôi nỡ từ chối?

Từ tối qua Tuyết Hoa đã mò đến nhà tôi đem theo cả núi hành lý, tôi nhớ mình định đi biển chứ đâu định chuyển nhà, này là nó muốn ra biển ở với hà bá luôn sao?

- Diệp Khả Vy đừng có nhìn bằng ánh mắt đầy, mày không nghe câu "chùa còn hơn miếu" sao?

- Ý mày là "thừa còn hơn thiếu"

- A, đúng đúng, chính là ý đó.

Tuyết Hoa cười đến ngập tràn hạnh phúc hướng tôi giờ ngón cái. Đại tiểu thư của chúng ta đúng là đại tiểu thư, sống trong nhung lụa quá quen rồi, đến những thứ cơ bản khi đi du lịch cũng không biết sao? Muốn khoe người ta mình lắm tiền nhiều của à?

- Mày đem theo chảo rán, dầu ăn, cá sống, tôm tươi, thịt bò, thìa, nĩa, dao....rồi thì cả nồi lẩu làm gì thế này?

- Để ăn

- Mày điên à, đến đây mua sau, không có thì tự bắt, đem từ nhà đi để cúng à
- Vậy sao?
- Thế còn lều bạt, chăn màn, gối, rồi còn cuốn sách " tâm tình đêm khuya" làm cái mồi gì?
- Để ngủ
- Tao không có động kinh đến mức dựng lều bạt ngủ ngoài trời nhé, đặt phòng khách sạn đi.
- Vậy sao?

Tuyết Hoa ngây ngốc một hồi, tôi nổi điên nổi khùng lực đồng hành lí hỗn tạp của nó, vứt đi cả khối thứ thập cẩm lằng bằ chẳng liên quan, ví dụ như tỏi, trảng hạt, bùa...nó định làm thầy pháp sao? Rồi lại một đồng băng dính, roi da, dây thừng, dao, kéo... Nó định bắt cóc giết người đây à?

Nhìn túi hành lí nhỏ nhắn đỡ tốn diện tích của Tuyết Hoa tôi nở nụ cười tự hào, mặc kệ ai kia đang kịch liệt phản đối.

Đúng 9h sáng cả bọn đứng ở bến xe bắt xe bus. Phong Thương lướt cả đám từ trên xuống dưới, nhằm xem có đủ người hay không, sau đó bắt đầu thuyết giáo. Nào là làm sao để phòng chống chết đuối, rồi thì những cách sơ cứu khi chết đuối, lại còn tập động tác nào để phòng đuối nước tốt nhất, kể cả cách vớt xác khi có người chết đuối nó cũng nghiên cứu qua.

...

Tuyết chúng lời!!!

Cuối cùng nhỏ Thương quay sang tôi, nghiêm giọng hỏi.

- Khả Vy, mày có đem theo phao bơi không đấy, không đem phải không? Không sao tao chuẩn bị sẵn cho mày rồi.

Sau đó lôi ra từ trong túi một cái phao con vịt vàng khè dành cho trẻ em, chân thành nhét vào tay tôi.

- Cứ dùng đi dùng ngại, tao chôm của em tao đấy, đừng nói gì cả tao biết mày cảm động mà, lùn như mày, lại không biết bơi, dùng cái này là quá hợp rồi, đã bảo đừng nói gì cả, mày sợ không đủ phải không? Tao còn đem theo nữa đây.

sau đó tiếp tục lôi ra hai cái phao đeo tay màu hường hello kitty dúi vào tay tôi. Thật bà nó chứ mày đùa tao à, mày mới không biết bơi, cả nhà mày đều không biết bơi. Năm lần bảy lượt cướp lời tao, còn làm như mình cao thượng lắm

Quay lại phía sau lũ bạn phản bội đã cười đến quặn bụng, riêng Minh Hoàng còn khoa trương đến mức nằm bò xuống đất ôm chân tôi mà cười. Thiên Huy vỗ vai tôi lớn giọng

- Không sao, không muốn dùng phao thì thôi, tớ hi sinh cùng cậu ngồi trên bờ xây lâu đài cát.

CMN chứ, đừng có giả mèò khóc chuột, cậu bỏ cái bộ mặt nhăn nhó cố nín cười ấy đi thì lời nói sẽ thuyết phục hơn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Trong lúc chờ xe cả bọn còn đứng tán gẫu vài chuyện, nhưng từ đầu đến cuối cũng là do Phong Thương làm nhảm, từ chuyện tiền khách sạn đắt đỏ cho đến chuyện giá cả vật chất leo thang, tôi thật sự nghĩ đến việc lấy kim khâu miệng nhỏ này lại. Tuyết Hoa vỗ tay bốp bốp, thu hút sự chú ý mặt cười rất vui vẻ.

- Lần này có tài trợ nhé, tớ sẽ tài trợ cho các cậu hẳn 20 triệu
- Wow!!!_ Đồng thanh tập 1
- Đola
- Woww!!!_Đồng thanh tập 2
- Âm phủ

- F*ck!!!

Không cần phải nói cũng biết Hạ Tuyết Hoa lập tức bị đem đi sao mực. Nó nằm giờ tay xin hàng, mặt vô cùng biết "ăn năn" là lưỡi treu tức

- Được rồi, đùa thôi, anh trai có sắp xếp cho chúng ta một khách sạn rồi, được giảm hẳn 50% nhé!

Tuyết Hoa vênh mặt như nhị phú hào đi quyền góp từ tiện, còn chưa vênh được bao lâu đã bị Phong Thương đánh cho sắp mặt khóc không ra nước mắt

- Chừng nào giảm giá 100% hãy khoe khoang

- Mày điên à, giảm 100% tao bóc cám mà ăn à?

- Có sao đâu? Ăn cám tăng trọng xuất chuồng sớm, nhi_ Minh Hoàng vỗ vỗ đầu Tuyết Hoa, hướng Quang Mạnh đang đứng im lặng gần đấy hỏi

- Làm sao tao biết, tao có nuôi lợn đâu?- Quang Mạnh vô tội lắc đầu

- Đúng vậy, con lợn như Tuyết Hoa lại càng không ai nuôi nổi_ Phong bá vai Mạnh ghi xuống

Một trận cãi vã ồn ào nổi lên.

Tôi ngồi dựa vào va li nhìn cái nắng oi ả, trên bến xe có không ít người tay xách hành lý chờ đợi chuyến xe sắp đến, một vài người còn tranh thủ ăn bữa sáng trước khi lên xe, một vài người lại loay hoay trông con nhỏ. Trẻ con a~ trẻ con~ thật ồn ào mà.

- Vy, nghĩ gì vậy?

Nhật Nam nhìn tôi hỏi, ai da cuối cùng cũng có một người bình thường ở đây rồi. Tôi bá vai Nhật nam, à thật ra là kéo cổ cậu ta xuống cho vừa tầm với của mình.

- Bạn Nam này, tớ chỉ có mình cậu là tri kỷ thôi, yên tâm tớ sẽ bảo vệ cậu, không để lũ điên kia lấy bệnh cho cậu đâu

Tôi vỗ ngực đảm bảo chắc nịch, Nam trân trân nhìn tôi, cười đến méo xẹo. Hajzzz xem ra còn lâu lắm cậu ta mới bắt kịp suy nghĩ của người có bộ óc thiên tài như tôi.

- Đây, xe đến rồi đấy, có nhanh lên không???

Ồn cái gì chứ, tôi cũng có mắt nhìn thấy xe đến mà.

- Đây, nhả xe rồi, bên này cơ mà.

///O^O///

Tôi chọn lấy vị trí gần cửa sổ nhất để ngồi, vừa lên tới xe chen chúc một hồi thật muốn nôn ngay quá, đầu óc tôi bắt đầu mơ hồ bởi không khí ngột ngạt trong xe. Phái rồi, Diệp Khả Vy ngoài chuyện không biết đi xe đạp, không biết phân biệt phương hướng, không biết bơi, còn thường xuyên bị say xe nữa cơ. Ôi thiên ơi~ vô dụng quá mà.

Một cánh tay vươn qua người tôi kéo cửa kính xuống, không khí bên ngoài tràn vào sáng khoái hơn hẳn, hàng cây trước mắt chuyển động cũng rõ nét hơn. Thiên Huy nhét một bên tai nghe vào tai tôi, miệng còn lầm bầm.

- Đã biết say xe còn dám đi xa

- Tuyết Hoa hào hứng như thế, không đi để nó tẻ sống tớ à?

Tôi bắt đầu dĩ lắc đầu, mới lại, biển đẹp như thế, bỏ phí thật đáng tiếc nha. Thiên Huy kéo tôi sát lại gần, để đầu tôi tựa vào vai hắn vỗ vỗ lưng như ru trẻ con.

- Ngủ đi, chốc nữa đến nơi tớ gọi dậy.

Tôi chớp mắt nhìn Thiên Huy, đột nhiên thấy quanh người hắn tỏa ra ánh sáng thiên đường vô cùng chói lòa. Tiếng nhạc êm dịu kéo con buồn ngủ đến thật mau.

Hóa ra hắn vẫn nhớ nhược điểm của tôi. Hồi nhỏ mỗi lần đi xa tôi đều thức cả đêm, như vậy đến khi lên xe sẽ buồn ngủ, không còn thấy say nữa. Tôi trước nay đều dựa dẫm vào Thiên Huy, chuyện khó khăn đều ý lại hắn, thật không biết nếu sau này không còn hắn bên cạnh tôi sẽ xoay sở ra sao.

Cả hai vốn là là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, tình cảm đương nhiên là tốt, nhưng dù tốt đến mấy cũng chỉ là bạn, tôi không nói, hắn không biết, đơn phương vẫn mãi là đơn phương. Tuyết Hoa luôn bảo tôi nên một lần nói cho hắn biết vậy có phải tốt hơn không? Dù tình cảm không thành thì cũng đỡ hơn mãi ôm một gánh nặng trong lòng. Chẳng qua tôi cảm thấy như hiện tại cũng thật tốt, có thể nhận sự che chở của hắn, có thể tùy ý trêu chọc, dựa dẫm không phải rất tốt sao? Tôi vô dụng như vậy mới có thể nương theo hắn mà cầu sự bao bọc.

- Chị, chị, chị ơi, dậy đi nào, dậy đi.

Thứ gì đó dính dính ẩm ướt chọt chọt vào má thật khó chịu. Tôi nhú mồm trước sau chung thủy nắm lấy tay Thiên Huy vùi đầu vào người hắn quyết không mở mắt.

- Này, đừng ngủ nữa, dậy đi dậy đi

Mùi kẹo hoa quả phảng phất bên cánh mũi, bàn tay nhỏ bé của ai đó néo néo má tôi, sau đó dụi dụi tóc mái còn cười khúc khích như thể vui vẻ lắm. Tôi bất đắc dĩ mở mắt, ôi thần linh ơi gì thế này?

Cô bé trước mặt cầm kẹo mút cam chọc chọc vào má tôi xem ra chơi rất vui vẻ, cái nhử dính dính kia hắn là cây kẹo này rồi. Tôi lấy giấy cọ má như điên, còn lưu lại chất ngọt khéo chút nữa kiến tha chết mất. Oắt con này từ đâu ra vậy.

Hướng sang bên cạnh Thiên Huy cũng đang ngủ, còn dựa vào người tôi ngủ rất ngon, thế mà dám nói sẽ canh cho tôi, không đáng tin mà. Ta đập ta đập.

Cô bé kia vẫn nhìn tôi, đôi tay nhỏ dường như không muốn từ bỏ ý định hươu tóc tôi mà túm. Oắt con này cha mẹ nó đâu? Sao lại không quản?

- Em gái, đi về chỗ ngồi đi

Và tránh xa chị ra.

- Chị cho em ngồi chung nhé!

- Không được, chỗ chị ngồi hai người chạt rồi

Nên biết điều mau cút nhanh trước khi chị nổi điên không lại bảo chị hung dữ với trẻ con.

- Không sao, em ngồi trên đùi anh này là được.

Nói rồi cô bé chĩa cây kẹo vào người Thiên Huy, con nít ranh đã bày đặt mê trai đẹp, đừng tưởng chị không biết ý đồ của nhóc. Bình tĩnh nào bình tĩnh...

- Anh này đang ngủ, không nên đánh thức anh ấy

- Nhưng em muốn anh đẹp trai này bế cơ

...

Hờ, chịu khai rồi hả? Đáng tiếc anh đẹp trai này là của chị rồi.

Tôi thật sự không đủ kiên nhẫn với trẻ con, trong lòng đang toan tính hay là mở toan cửa sổ quăng con nhóc này xuống xe? Cô bé kia còn chưa chịu rời đi, đặc ý leo lên người Thiên Huy, cũng chẳng để ý đến bảo mật la sát đời mạng của tôi. Thật sự nổi điên rồi, tôi tú lấy cổ cô nhóc, nhất định phải giáo huấn nó một trận.

- Được rồi, bình tĩnh bình tĩnh

Thiên Huy dụi mắt, đỡ lấy đồng rắc rối trong tay tôi kia, rõ ràng là dậy từ lâu rồi còn giả vờ ngủ, thừa biết tính khí tôi không hợp với trẻ con còn để tôi xoay sở, mặc xác hai người muốn làm gì thì làm. Tôi quăng con nhóc lại cho Thiên Huy, lấy túi hành lý chắn ngang ra về không muốn liên quan với bọn họ. Thiên Huy rõ ràng còn cười mỉa mai.

- Bé con, em tên gì? Bố mẹ em đâu?

- Em là Thương Hương, em trốn nhà đi ngao du giang hồ, mẹ em làm sao có thể tìm thấy em? Nhưng không sao em để lại lời nhắn cho mẹ rồi, em đi tìm lang quân chừng nào tìm thấy sẽ dắt về cho mẹ coi mắt.

Phụt...khụ...khụ...chúa ơi trẻ con thời nay thật quá ảo tưởng rồi.

Tuyết Hoa ngồi ngay bên trên quay đầu ngoác xuống, mắt trợn ngược không thốt lên lời, một hồi sau hướng Thương Hương giờ ngón cái.

- Có khẩu khí, còn mạnh bạo hơn cả tao, nói cái liền bỏ nhà đi.
- Vậy nhóc con đã kiếm được ý trung nhân chưa? Nếu chưa thì lấy anh này, anh không ngại chờ em lớn đâu_ Minh Hoàng ngồi bên cạnh dầu mỡ sang hóng hớt
- *Minh là gì của nhau?-chị em.* Là nói mày đó thằng khùng_ Phong còn không thèm quay mặt lại
- Dụ dỗ trẻ vị thành niên sẽ bị phạt đấy, định chờ em nó trong tù sao?_ Phong Thương chỉnh gọng kính nghiêm nghị, nhưng khóe miệng lại nhếch lên gian tà.
- Đừng lo, dựa vào giao tình của chúng ta tao sẽ đến thăm nom mày_ Quang Mạng làm như anh hùng hảo hán vỗ ngực bảo đảm.
- Không được rồi không được rồi, phải gọi cho giáo viên ngay, trong lớp có người định phạm pháp_ Nhật Nam luống cuống tìm điện thoại thật sự định gọi cho má Oanh tố tội.

...

- Chúng ta đáp cậu ấy xuống xe đi_ Đồng thanh a~

Sao này giờ tôi chẳng thấy đứa nào hó hê đến lúc có náo nhiệt lại vui vẻ đến góp lửa, thật CMN một lũ bạn khôn nạn mà.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Thương Hương nhất quyết bám lấy Thiên Huy, hai tay nhỏ bé trắng ngần sống chết túm cổ hần, người như mọc rễ dính lấy không buông. Tôi khinh khỉnh nhìn một lớn một nhỏ quấn lấy nhau nhếch mép giễu cợt, khối phiền phức này cậu tự gánh lấy đi.

- Anh Huy, em thích đi tuần trăng mật ở Singapore.
- À này nhóc...
- Nhưng em cũng muốn đến Dubai nữa.
- Thật ra anh muốn nói...
- Mà đi biển Haoai cũng được, anh đừng lo em không kén chọn đâu.
- Ý anh là...
- Nhưng mẹ em bảo em còn nhỏ quá, không thể kết hôn được, vậy ta đính hôn trước đi, tránh trường hợp anh bỏ của chạy lấy người.
- Nhóc nghe anh nói này...
- Anh muốn làm lễ ở đâu? Nhà thờ, khách sạn, lễ đường, bãi biển? Anh muốn may áo cưới truyền thống hay hiện đại? Muốn may màu gì? Đặt tiệc cưới ở đâu? Gồm những món nào? Muốn mời những ai? Hay trước tiên cứ về gặp mẹ em trước đi rồi tính, hay anh ở rể nhà em luôn cũng được.
- Từ từ đã, cái gì thế?
- Ô anh hay nhì, em đang nói sao anh cứ xen vào? Có dễ yên cho em nói tiếp không? Sao anh vô duyên thế? Muốn em lấy anh thì anh phải ngoan chứ, như bố em ấy, mẹ họ một tiếng liền im bật, anh phải học dần đi nghe chưa?
- ...=_=!!!

Con bé này hần là thần kinh có vấn đề đi, hay xem nhiều phim ảnh quá nên tưởng mình là hoàng hậu nương nương nói gì ai cũng nghe theo. Tuy không biết Thương Hương mắc bệnh gì nhưng tôi biết Thiên Huy cũng sắp không chịu nổi rồi, cơ hồ có thể thấy cả đàn quạ đen kêu quác...quác... bay ngang đầu hần. Sắc mặt trắng bệnh, khóe miệng không kéo nổi một nụ cười, bị đứa con nít ranh nạt cho này giờ không nói nổi một câu, hơn nữa đường đường là đấng nam nhi lại bị một nhóc tí hời cười xoay cho như chồng chồng.

Bách nhục!

Cơ mà hần nhục hay không không phải chuyện tôi quan tâm, nhìn Thiên Huy bị trêu chọc như vậy trong lòng đột nhiên vui vẻ lạ thường, cùng với lũ bạn

xung quanh khúc khích ngồi xem kịch. Tôi vô cùng biết điều chạy lên ngồi bên cạnh Tuyết Hoa, ngồi bình phẩm mỗi tình cảnh nhau cả chục năm ánh sáng này.

- Thương Hương, em còn nhớ chuyện sau này để sau này nói được không?

- Không được, mẹ bảo cưới chồng phải cưới liền tay nếu để lâu ngày chồng lạc mất ngay, mãi em mới nắm được một người vừa ý có thể xứng với sắc đẹp của em. Hay anh chê em? Mẹ bảo em là tiểu công chúa xinh đẹp nhất, anh mà chê em nhất định anh bị mù rồi, không sao em có người quen làm bác sĩ, em đưa anh đi khám thị giác.

Thương Hương vô cùng nghĩa hiệp đề nghị, bỏ qua khuôn mặt vụn vặt méo mó của Thiên Huy, Tuyết Hoa bụm miệng cười lớn

- Tiểu quý à không tiểu công chúa này thật đáng sợ, tao có nên thu nhận làm đệ tử không nhỉ?

- Xin mày, mày còn sợ chưa đủ tai họa nên muốn reo rắc thêm?

- Nhóc con, em không cưới nổi anh này đâu, anh ấy có vợ rồi, ngồi ngay đây này.

Nói đoạn Tuyết Hoa đẩy vai tôi một cái, tôi liếc xéo nó, quả nhiên là sợ thiên hạ chưa đủ loạn nên muốn làm càng mà.

Thương Hương chớp mắt nhìn tôi, lại nhìn Thiên Huy dường như muốn xác nhận, sau khi nhận được cái gật đầu như bằm tỏi của Thiên Huy con bé cúi đầu rom róm nước mắt, đẩy biết ngay mà trẻ con không đòi được cái gì sẽ giờ trò khóc lóc ăn vạ ma, phiền phức là đây.

Thương Hương ngược mắt lên, gờ bàn tay nhỏ nhỏ vỗ mặt Thiên Huy sau đó òa lên khóc rất thương tâm

- Huhu đáng thương quá, anh thật khổ, đúng là mất anh mù rồi, đẹp trai như vậy mất lại mù, phải chi anh sáng mắt thì có phải anh lấy em rồi không, đằng này anh không thấy gì nên mới bị cái chị cao chưa đến mét bẻ đôi kia lừa, huhu trên đời này lừa sắc đã đáng sợ lừa tình còn đáng sợ hơn.

- Anh không có mù_ Thiên Huy yếu ớt giải thích, lại chặt vật dằng Thương Hương ra khỏi người mình

- Em hiểu mà, anh khổ sở lắm phải không? Hức hức, đáng thương quá huhu...

Tôi...tôi gây thù chuốc oán gì với con nhóc này vậy, nó chê bai tôi cái gì chứ? Hôm nay bố mẹ nó không có ở đây, tôi phải thay họ dạy dỗ con bé này một trận. Trên đầu lửa cháy bùng bùng, bao nhiêu nhẫn nhịn dồn nén lần này phải bùng tỏa, không thể để oắt con này leo lên đầu lên cổ ngồi được.

Trước khi tôi kịp động thủ, đã thấy mình ngã nhào trên mặt đất ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra. Bác tài run run cầm bánh lái, mắt mở to ngạc nhiên trần trụi nhìn chiếc lamborghini không biết từ đâu lao ra, nồm không hện mà há to đến mức đủ cho một đàn ruồi bay vào. Anh phụ xe này giờ đứng bên cạnh hóng chuyện xoa xoa cái mông lồm cồm từ trên đất bò dậy, hành khách đằng sau cũng nhao nhao lên hỏi bác tài vì sao đột ngột tắt phanh. Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường dừng hẳn. Cửa xe bật mở chỉ thấy người bước vào tóa ra hào quang muôn trượng, lấp lánh lấp lánh lấp lánh lấp lánh lấp lánh....

Ồi chúa ơi mùa hè nóng muốn chết, người kia lại quần lên mình một chiếc áo lông dày sụ đĩnh đầy kim tuyến, cổ và tay đeo đầy đá quý, kính mát chói lóa chiếu mù mắt thiên hạ, mái tóc uốn lượn cầu kì, gờ tay nhắc chân đều thấy trang sức tinh xảo đang tỏa sáng. Lúc bước vào còn mang theo phong thái coi thường kiêu ngạo. Sau lưng có hai người mặc âu phục đen cầm đèn chiếu sáng rực rỡ.

Một sự xuất hiện thật kì công.

Tuyết Hoa đỡ tôi đứng dậy khẽ thì thầm

- Hóa ra đây là kiểu thời trang phang thời tiết, bây giờ mới được chiêm ngưỡng quả là type no damage transmission (danh bất hư truyền).

Tôi khẽ cười gượng một cái, gạt đầu đồng tình, lại ngược mắt nhìn người phụ nữ trước mặt. Khí chất cao quý, dáng người cao ráo, khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo, nhìn qua không đoán nổi tuổi tác về cơ bản là một đại mỹ nữ như hoa như ngọc. Chỉ là đang không hiểu một người ăn mặc bất bình thường như này xuất hiện ở đây để làm gì? Tìm đồng loại chăng, hay là mất đĩa bay rồi?

Người phụ nữ dùng ánh mắt dịu dàng và nụ cười hiền hậu nhìn một vòng xung quanh xe, có lẽ mọi người còn bất ngờ vị sự xuất hiện quá hoành tráng vừa rồi nên không ai phản ứng lại, không sao, nhìn thái độ hòa hợp đi đứng nhẹ nhàng, đến cái vung tay cũng muôn phần tao nhã kia hẳn là người tốt.

- LÂM THƯƠNG HƯƠNG ĐỒ HỒN LÁO MAU LẤN RA ĐÂY CHO BÀ, TƯỜNG BỎ NHÀ ĐI LÀ TRÓN ĐƯỢC CHẮC? CÒN KHÔNG LẤN RA CHO CON CUỐN GÓI ĐI LUÔN, XEM AI CỨU NỔI.

Mỹ nữ tươi cười điềm tĩnh khi này vừa cất giọng liền thành sư tử hống, hát cao áo khoác nặng nề diễm lệ, một chân đạp lên chiếc ghế bên cạnh, tay bẻ răng rắc, khuôn mặt đằng đằng sát khí như bà la sát sắp phun ra lửa thiêu rụi cả chuyến xe. Thương Hương từ chỗ Thiên Huy rón rén đi ra, cúi đầu sợ sệt úy khuất gọi một tiếng "Mẹ!"

Mẹ?

Mẹ?

Mẹ á? Hóa ra mỹ nữ không bình thường này là mẹ của con nhóc không bình thường kia. Gen di truyền thật tốt.

Mà khoan đã, khi này gọi ra họ tên có phải là Lâm Thương Hương? Nghe thật quen tai, điệu bộ hống hách và cách ăn nói cũng thật quen mắt...Haha trùng hợp thật lớn.

Tôi còn chưa kịp định thần lại để sắp xếp toàn bộ dữ liệu đang quá tải trong đầu đã thấy hai mẹ con họ ồn ào một níu một kéo huyền não như muốn kéo cả góc phố đến xem hội.

- Con có về không thì báo? Vừa mới quay đi một cái đã không thấy bóng dáng, hai mẹ vội đuổi theo lấy nhảm áo mừng thọ của bà nội con để trên ghế.

- Con không về, có về cũng phải đem chồng tương lai của con về cùng

Mỹ nữ nhú mày ra vẻ không vui, sau đó đột nhiên đổi sắc mặt tươi cười như hoa nở, tuy nhiên càng cười càng đáng sợ khiến người ta lạnh sống lưng. Lâm Thương Hương lùi sau 3 bước dù không khuất phục nhưng cũng không thể phản kháng trước lực sát thương của mẹ mình, đành cúi đầu ngoan ngoan nghe theo. Đột nhiên tôi muốn xông lên an ủi cô bé, phận làm con cùng chung cảnh ngộ bị đàn áp thật khổ a~

Thương Hương quay lại bịn rịn níu tay Thiên Huy, bày ra vẻ mặt chia li đau khổ vô cùng, còn không biết lấy đâu ra một chiếc khăn trắng phụ họa chấm chấm nước mắt mếu máo dạn dỏ.

- Anh Huy, chờ em, em sẽ bỏ trốn theo anh, anh không phải lo, em nhất định chờ anh mà, nên đừng vì nhớ em quá mà quẩn trí từ từ nhé. Đừng lo, em sẽ giải thoát cho cuộc đời thống khổ của anh. Còn nếu anh vẫn thích cái chị tổng thể ngoài ngực ra chẳng có gì nổi trội không nổi ba mét bệ đôi kia thì anh thật sự mù rồi.

Sau khi căn dặn xong vẫn nắm tay không chịu buông. Thiên Huy né phải né trái không được đành chủ động nhìn trực diện.

- Thương Hương ngoan, sau này em sẽ cảm thấy có người khác tốt hơn anh, anh cũng không có ý định chờ em đâu, chắc chắn đấy bởi vì anh có chị này rồi.

Nói đoạn kéo tôi đang đứng bên cạnh ôm lấy, trong chớp mắt tôi và hán sát gần nhau hoàn toàn không có khoảng cách, khuôn mặt điển trai ghé sát cạnh tôi, tóc mái phủ kín trên mi mắt, con ngươi dao động đầy quyến luyến lại ôm lấy eo tôi khước môi cười mê hoặc. Nhìn thế nào cũng thấy vô cùng lấn mạn

...Nhưng đáng tiếc chiều này vô hiệu với tôi. Đôi ba trò của gái của hán tôi nhìn chán rồi, còn muốn đem ra lừa ai? Tôi ăn ý phối hợp, bám lấy cổ Thiên Huy, tên này ăn gì cao thế, với lên môi muốn chết. Chớp chớp mắt mấy cái, tay che miệng tỏ vẻ ngạc nhiên, quay mặt đi thẹn thùng.

Tuyết Hoa khinh bỉ nhìn tôi, dùng khẩu hình xua xoi: "Cái mặt rõ chán nản quay đi còn ngập dài một cái còn bày đặt xấu hổ"

Thương Hương rung rung nước mắt mạnh mẽ quay người oa oa khóc một tiếng chạy ra khỏi xe. Mỹ nữ nhún vai lắc đầu cùng hai người mặt âu phục đen khoan thai rời khỏi. Một màn nào động hoàn toàn chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cút Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Trong xe trở lại một mảng yên tĩnh. Bác tài thân nhiên cảm vô lăng coi như chưa nhìn thấy gì, anh phụ xe tiếp tục uốn éo bên cái cột, cầm xấp vé trên tay hua hua đuổi ruồi ngập ngừng ngập dài, hành khách ai làm việc nấy, xem như mọi việc chưa xảy ra, mọi sự yên bình~

Tôi thật muốn ngả nón khâm phục độ bình tĩnh của họ, xã hội này ngày càng vi diệu rồi.

Đeo lại tai nghe tôi dựa người vào Tuyết Hoa ngủ một mạch cho đến khi có tiếng gọi dậy. Tuyết Hoa lắc lắc vai tôi reo hò hưng phấn, như thể trẻ con lần đầu thấy biển đầy kích động

- Biển kia, biển kia, đẹp quá!

- Ưm đẹp thật

Tôi gạt đầu vài cái cho có lệ, mắt còn lơ mơ có thấy nổi gì đâu. Nó có vẻ không vừa ý với thái độ của tôi, túm gáy dí sát mặt tôi vào lớp cửa kính bám bụi mỏng, chỉ ra hướng biển.

Trước mắt là một không gian hoàn toàn khác hẳn. Xe đang chạy trên cầu lớn, phía dưới đều là nước biển xanh như màu đá phi thủy, lấp lánh dưới nắng mặt trời. Những hòn đảo to nhỏ xen kẽ nhau như đội biển mà lên, thi thoảng thấy vài con tàu trắng từ ngoài khơi tiến về gần bờ. Cả một bầu trời cao và rộng, cảm tưởng có thể nhìn thấy vết cắt của gió lướt qua không trung, thổi bay tán lá, cuốn theo cả mùi muối mặn mặn hòa vào mùi hanh khô của nắng.

Xe dừng lại ở thành phố ven biển, xung quanh đều là nhà cao tầng, đường xá tấp nập, thật khó tin phía sau thành phố này là một bãi cát bạt ngàn cùng sóng biển.

Tôi lao đảo đứng dậy, đầu óc hơi choáng váng. Không ổn rồi, ngồi có 1 tiếng mà đã say xe rồi, kém cỏi quá đi. Bám vịn vào mấy hàng ghế trước, cố giữ cho mình về bình tĩnh nhất, nhưng chân tôi cứ lao đảo như thể không có trọng tâm, chốc chốc lại va vào người bên cạnh. Cái nắng ngoài kia khiến tôi hoa mắt, mọi thứ như có hàng vạn đốm đen bao lấy.

- Biết ngay là kiểu gì cũng vậy mà, leo lên đây.

Thiên Huy quăng chiếc túi trong tay sang cho Quang Mạnh, thờ dãi nhìn tôi, hơi khom người vỗ vào lưng mình. Tôi bấu mỗi một cái, bà đây không tàn phé đến mức nhờ cậu công đâu.

- Còn không lên? Hay muốn bế đây?

Tôi lần nữa bấu mỗi, một bước cũng không đi chuyển, hiện tại tôi còn chẳng xác định được cậu ta đứng đâu. Còn đang bận suy nghĩ đã thấy mình bị nhấc bổng lên, ra là Thiên Huy đã lại gần công tôi lên, còn thừa dịp tưu chọc.

- Hừm, cũng không nặng lắm, thân hình của trẻ em cấp 1 có khác, được cái rất mềm.

...

Cái gì mà cấp 1? Cái gì rất mềm, muốn chết sao? may cho hấn là hiện tại tôi không đủ sức siết cổ hấn đấy, nếu không thì đi lâu rồi nhé. Tôi ôm chặt lấy cổ Thiên Huy thật sự muốn bóp chết hấn.

- Bây giờ về khách sạn thôi chứ nhĩ?

Tuyết Hoa xem lại đồng hồ, nói với cả bọn, có vẻ ai cũng muốn nghỉ ngơi sau chuyến đi nên gặt đầu đồng ý cả lượt, theo chân Tuyết Hoa về khách sạn, họ xách đồ đi trước, Thiên Huy công tôi lững thững theo sau. Tôi ôm gì lấy cổ hấn, kéo mũ che khuất nửa khuôn mặt làm bầm nguyên rửa cái nắng cháy da thịt này. Hình như hồi nhỏ Thiên Huy cũng từng công tôi như bây giờ, chẳng qua khi ấy hấn ta không cao lớn, vai cũng không rộng rãi vững chắc như vậy. Tôi sờ sờ hai bên vai hấn, ồm rất rộng, rất chắc. Sau lại men men vòng qua cổ tìm thấy xương quai xanh sờ sờ một hồi, ày lộ rõ thật đấy. Sau đó được nước lần tới sờ xuống cơ ngực hấn rồi với với xuống bụng, càng lúc càng làm loạn miệng không tự chủ được cười dâm tà. Hồi nhỏ hấn giống cục bột mềm mềm dễ thương, sau khi trưởng thành thật sự thành soái ca vạn người mê rồi, bảo sao con gái chạy theo hấn nhiều như vậy.

- Này

- Hà

- Mà sờ đủ chưa?

Tuyết Hoa đứng bên cạnh kéo mũ của tôi lên, lúc này tôi mới nhận ra ai cũng đang nhìn mình, giữa nơi công cộng mà thất thố như vậy xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất. Thiên Huy hơi cười cợt nói:

- Không sao, Khả Vy có một tật xấu, lúc mộng du thường hay sờ người khác, tó quen rồi.

- Hà, sao tao ngủ với mày nhiều lần vậy mà không biết nhĩ?

Sao mày có thể biết chứ? Tôi có bao giờ bị mộng du đâu? Đều là hấn tự bịa ra để sỉ nhục tôi đấy.

- Thiên Huy, cậu ngủ chung với Khả Vy hay sao mà biết?_ Phong Thương lùi sau một bước

- Ủ ngủ suốt luôn_ ai đó hồn nhiên trả lời

- Thật á? tao chẳng tin hai người đắp chăn trong sáng nói chuyện_ Quang Mạnh lùi sau hai bước

- Đâu có, là đắp chăn trong tối chứ_ ai đó nhú mày sửa lại

- Vậy bọn mày làm gì?_ Minh Hoàng lùi sau ba bước

- Mày nghĩ còn có thể làm gì nữa?_ ai đó gặt đầu khẳng định

- Ôi mẹ oi không được rồi, tó phải gọi điện báo cho cô Oanh trong lớp có người quan hệ bất chính.

Nhật Nam hốt hoảng rút điện thoại từ trong túi ra luống cuống bấm số, nhưng tôi nhanh tay hơn một nhịp rút chiếc giày trước chân phi thẳng vào đầu cậu ta, cũng may không bắt tình nhân sự.

Bọn họ nhìn tôi lắc đầu cảm thán, còn công khai thì thào trước mặt nói tôi giết người diệt khẩu. Diệt cái con khi ấy...

Cái tên khốn nạn này, lâu lâu không có gì làm đi hủy hoại thanh danh của tôi. Tôi và hấn lớn lên từ bé ngủ chung thì có gì là lạ? Mà ngủ thì phải tắt đèn ấy

không là đắp chăn trong tối à? Mà đã đắp chăn tắt đèn thì ngoài ngủ còn có thể làm gì nữa? Chơi đập muỗi chắc?

Tôi nhảy từ trên lưng Thiên Huy xuống, không thèm chấp nhặt với hắn.

Sau khi làm thủ tục, ai về phòng nấy. Tôi, Tuyết Hoa và Phong Thương một phòng, Quang Mạnh, Minh Hoàng một phòng, Thiên Huy ở chung phòng với Thanh Phong.

Hạ Tuyết Hoa quả không hổ danh con nhà hào phú, khách sạn năm sao này đủ sang trọng đủ chất lượng, phòng ốc sa hoa, công trình đầy đủ lại rộng rãi có tầm nhìn đẹp. Từ ban công hướng ra phía biển có thể bao quát toàn cảnh khu nghỉ dưỡng, phía dưới có hồ bơi rộng rãi, khu vui chơi, vườn hoa nhà hàng tiện nghi. Trong phòng bài trí bắt mắt, hai giường ngủ trắng muốt, cùng nhiều đồ gia dụng cần thiết chẳng khác nhà ở là bao.

Tôi hất văng đồng vali lao lên giường lăn một vòng, cảm thấy sự êm ái của tấm đệm. Nhìn ra ngoài trời mây trắng nắng vàng thiên nhiên hùng vĩ, hai mắt không tự chủ muốn nhắm lại kéo chăn định ngủ một giấc.

Phong Thương ngồi cuối giường lôi giấy bút ra nhẩm nhẩm tính tính, chốc chốc lại cười thầm một mình, chốc chốc lại đánh mặt rửa thậm như thể sắp tẩu hỏa nhập ma, rõ ràng không muốn để lãng phí một đồng một cắc nào, tính cách con nhà thương gia đều thế sao?

Tuyết Hoa không hiểu khi nãy bị cái gì đập vào đầu, hiện tại ngồi ở góc nhà lục quần áo rồi tung chẳng khác gì lúc Boss Miêu chông mông xù đuôi cắn ghê lau sàn. Từng đợt quần áo bị nó đập bay vèo vèo ngổn ngang trên sàn nhà.

Ngoài cửa có tiếng réo gọi ầm ầm của mấy tên con trai, hình như đang gào thét cái gì đó rất dữ tợn, ngưng một lúc rồi lại ầm ầm lên như thể sóng thần sắp tràn tới.

Chung quy mọi người mọi việc vẫn rất bình thường, tôi có thể yên lòng nhắm mắt rồi.

- Tao đếm từ 1 tới 3 mày còn không tỉnh dậy, tao cho mày "thăng" luôn đấy.

- Tỉnh, tao tỉnh rồi

Tôi hốt hoảng bật dậy sau cái giọng trầm trầm của đứa bạn. Phong Thương cất giấy bút, đập tung cửa phòng, sẵn giọng quát cho đám con trai đang ồn ào ngoài cửa. Tuyết Hoa trên tay cầm một nhúm đồ xanh xanh đỏ đỏ trên đầu còn đội một cái áo tắm đen sexy nghiêng đầu hỏi tôi nên chọn cái nào. Nó lúc này ấy hả, giống hệt mấy tên dân tộc bên thái thích ăn cắp đồ lót của phụ nữ. Tôi tùy tiện với lấy một bộ gần nhất đáp trả lại, sau đó bước xuống giường vươn vai ưỡn ngực ngáp dài.

- Thật không ngờ Khả Vy lại có khẩu vị nặng như vậy, còn hơn cả tao nữa_ Minh Hoàng ló đầu từ ngoài nói vọng vào

- Đúng là không thể nhìn vẻ bề ngoài đánh giá được_ Thanh Phong chen ngang

Tôi chỉ tùy tiện chọn một bộ thôi mà, làm cái gì ghê thế.

Tuyết Hoa hướng phía tôi, giơ bộ đồ tắm được may theo chủ trương tiết kiệm vải tối đa, nhìn như mấy sợi dây nối lại, đúng kiểu thân thiện với môi trường, hòa mình với thiên nhiên, thật chứ mặc vậy thà ở trần còn hơn.

- Hóa ra mày thích kiểu này à? Biến thái thật.

Hoa nhìn bộ đồ trong tay, sau lại quay ra nhìn tôi. Tôi mà biến thái á, cái đứa mang theo bộ đồ biến thái này mới biến thái ấy. Không thèm cãi với mày.

- Nhanh lên, đừng để bọn này đợi lâu

Ai đó nói xong đi khuất dạng.

Tôi lượm ít đồ nhanh chóng kéo Tuyết Hoa chạy theo bọn họ ra bãi biển.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Tôi nói này, phía trên mây trắng trời trong, phía dưới biển xanh cát trắng thích hợp nhất không phải để ngủ sao? Sao phải lao xuống biển bơi hùng hục thế chứ. Đấy đấy, mấy tên ngốc kia làm cái trò gì vậy? Thi bơi á, dù có bơi nhanh đến mấy thì khi có cá mập đến mấy cậu vẫn bị xoi tái như thường thôi. Ở trên bờ mới là an toàn nhất.

Tôi ngồi trú nắng dưới tán ô, bày đồ ăn vặt lấy điện thoại ra nghịch ngợm. Mấy tên con trai từ lúc nào đã mất dạng, ồn ào nô đùa ở tận ngoài xa, tôi vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Nhật Nam bị họ đìu giữa biển. Đau khổ a đau khổ~

Tuyết Hoa còn đang bận phủ lên người một lớp kem chống nắng dày còn hơn da mặt của nó, tôi rất biết điều không mò đến làm phiền để tránh nó bạo phát tính cuồng ngôn loạn ngữ về mấy loại bí quyết bảo vệ da mà tôi chẳng bao giờ để ý tới.

- Á, đằng sau tao với không tới, Vy mau giúp tao bôi kem sau lưng nhanh lên, không thể để tia cực tím làm hỏng làn da trắng tuyết của tao được.

- Rồi rồi, Tao sẽ bôi cho đến khi nào da mày trắng như bột phấn thì thôi

- Xin lỗi vì tao đẹp hơn mày, khiến mày ghen tị rồi.

=_=!!! Mày đào đâu ra sự tự tin ấy vậy?

- Hừm đám con trai đâu rồi? Sao im ắng thế?

- Dưới kia kìa

Tôi chỉ ra ngoài xa. Dưới làn nước xanh trong vắt, đôi chim đang sải cánh rộng lớn liệng bay trên nền trời, nắng như sợi chỉ mỏng kết lại lấp lánh xiên ngang mặt biển xuyên qua từng giọt nước đọng trên thân thể rắn chắc mẽ hòn. Nước da ngăm màu đồng, khe vùng tay vuốt mái tóc ướt sũng lác lác mấy hột, môi hồng khiêu gợi nhếch một hình bán nguyệt. Bọn họ từ dưới nước đi lên chỉ có thể dùng hai từ hoàn mỹ mà hình dung, đẹp trai như vậy thật sự là cực phẩm

Tôi thầm cười đắc ý, hóa ra đi biển lại có lợi như vậy, có thể ngắm trai đẹp miễn phí bảo sao Tuyết Hoa hào hứng kéo tôi đi bằng được.

Tuyết Hoa bên cạnh mắt mở thao láo, hết nhắm rồi lại mở, có vẻ không tin mấy tên con trai suốt ngày cũng mình đầu khẩu lại có vẻ đẹp tiềm ẩn này. Chẳng qua là do nhìn nhiều nên chai cảm xúc ấy thôi.

Thiên Huy đưa tay về phía tôi, ngửa cổ vuốt ngược mái tóc bông bênh, kiêu ngạo gọi

- Hey girl, come on!

...

Hừ vừa khen được vài câu đã lên mặt, muốn ra về ta đây với mấy em mặc bikini gọi cảm chứ gì đừng tưởng tôi không nhìn thấy cậu đá lông nheo với bọn họ. Hừm hồ cảm điện thoại chạy lại, tôi nghe răng cười rạo rờ.

- Nào nào, đẹp trai quá đi, để tớ chụp cho kiểu ảnh nào. Ôm eo nhau đi chứ, mấy cậu còn có thể hôn má nữa đừng ngại, ày dà sao lại đứng cách xa vợ mình thế nhỉ, hai cậu kia xích lại đi, ở nhà không phải tình cảm lắm sao? Mấy chị em gái đừng để bị dụ nha, trai đẹp bây giờ ấy à, yêu nhau hết rồi. Phải hơn?

- Diệp Khả Vy cậu nói cái gì vậy?

- Hừ cho cậu bớt kiêu ngạo

Tôi lè lưỡi chọc tức hần, hần lao ra cướp điện thoại của tôi, không ngừng tứ sựing nhoay nháy mấy chục kiểu, làm ơn đi bộ nhớ của tôi sắp đầy rồi, không có chỗ cho bản mặt tự mãn của hần đâu.

- Tình yêu này, em ghen thì cứ nói đi, dù sao anh cũng là của em, em muốn ngắm lúc nào chẳng được

...

...

...

- Tuyết Hoa mày cảm giúp tao điện thoại, tao tìm chỗ nào đó nôn hết ra đã, sờ cả gai ốc.

Phong Thương ở trên bờ vẫy vẫy tay gọi giờ lên một quả dưa hấu to bự, Tuyết Hoa không có khí chất vừa nhìn thấy ăn là kéo tôi lằng xằng chạy lại, vừa đến nơi đã đẩy tôi ra lao vào quả dưa như bắt được vàng, giờ lên con dao mất như tóe lửa hạ xuống cái "phập" sau đó là dòng chất lỏng màu đỏ bắn ra tung tóe, vương cả trên da mặt trắng ngần của nó. Tôi còn cơ hồ nghe thấy nó lảm bảm "ta chặt, ta chặt chặt chặt". Nói thật chứ lúc này nó chẳng khác gì ác phụ đang chặt đầu người, hút máu ăn thịt. Phong Thương tức giận giờ chân đạp tuyết Hoa lăn một vòng, cướp lại quả dưa mà nhỏ nhọc cong mua về, mặc kệ ai kia đang có sống có chết gặm miếng dưa đến nhoe nhoét nước.

- Tuyết Hoa, sao tớ lại không biết cậu thuộc loài gặm nhấm nhỉ, đuôi chuột lòi ra rồi kìa.

Thanh Phong nuốt dờ ngum nước, đen mặt bình luận. Tuyết Hoa thật sự không thèm đếm xỉa, đem miếng dưa hấu ăn dở trên tay và thẳng vào mặt Phong

rồi hí hửng ngồi ăn tiếp. Xong xuôi đầu đầy nàng ta đứng dậy vuốt tóc, chỉnh áo phui sạch toàn bộ bộ dạng bang chủ cái bang khi nãy của mình, quay lại vỗ vai tôi trấn chối.

- Tụi bay cứ ở lại ăn uống no say đi hén, tao đi tìm tình yêu của mình đây

Và thế là cái ra đa bắt sóng dò trai đẹp của nó bật lên, loáng một cái đã thấy nó chạy xa 3m.

- Đi đường cẩn thận nha này, dạo này trộm chó nhiều lắm, đừng đến bị bắt đấy.

Tôi cố với gọi theo mà nó cũng không thèm quay mặt lại, chỉ thấy ngón giữa bật thẳng chĩa về phía tôi. Haizzz~

- Còn nhiều dưa như vậy hay chơi bịt mắt đập dưa đi_ Minh hoàng đề nghị

- Nhất trí_ đồng thanh

- Thế bây giờ ai chơi đầu tiên?

- Minh hoàng_ Tiếp tục đồng thanh

- Cũng được, cho tớ mượn khăn bịt mắt, này các cậu làm gì mà núp hết sau bụi cây vậy?

- Đề phòng chó điên nổi loạn đập trúng người_ Lại đồng thanh.

Minh Hoàng bị chỉ lung tung đến chóng mặt tiến một bước lại lùi một bước không tìm thấy dưa đâu mà đập, khi cậu ta vừa tìm thấy quả dưa còn chưa giờ tay đập Quang Mạnh đã lao ra cướp mất.

- Chỗ nào vậy? Ở đây hả?

- Không phải tiến thêm chút nữa, đó, sang trái sang trái đi, sai rồi lùi sang phải một chút.

- Ở đây sao?

- Hình như là thế...

Quả dưa được Quang Mạnh cướp về, bị Phong Thương chia năm xẻ bảy, cả bọn xúm lại ăn nhiệt tình, cũng nhiệt tình chỉ cho Minh Hoàng chỗ để trái dưa...trong tưởng tượng. Đến khi cậu ta quay lại chỉ còn sót lại đây vỏ dưa trên mặt đất.

Chúng tôi còn ăn uống, bày trò chơi một hồi mới thấy Tuyết Hoa từ đâu chạy về, lao vào lòng tôi mà gào khóc.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Tuyết Hoa đem hết sức lực tích góp 17 năm trời lao như tên lửa vào người tôi, cả hai ngã lăn ra nền cát, nó ôm chặt đến nỗi không nhúc nhích nổi. Đám bạn xung quanh mắt tròn mắt dẹt chẳng hiểu đầu của tai nheo thế nào, nên mặc kệ tôi bị khủng bố. Tôi vỗ vỗ đầu Tuyết Hoa gì thì gì chứ trước hết cũng phải an ủi để nó ngậm cái mỏ ồn ào lại trước đã, kéo không cả lũ vào viện khám tai mũi họng thì chết dở.

Nhân vật chính dường như chưa có ý định bắt đầu câu chuyện, cả buổi chỉ ngồi quệt nước mắt nước mũi lên người tôi, thút tha thút thít. Nó làm mọi người sốt ruột.

- Nói, làm sao mà khóc om sòm vậy? Hay là ra ngoài chơi bị chó đại cắn, chết chữa đi tiêm phòng đại ngay đi_ Thanh Phong chẳng bao giờ nói được câu có duyên hơn.

- Chết rồi, Hoa bị bệnh đại rồi, gọi cho cô Oanh thôi_ Nhật Nam nhất quyết lời điện thoại ra bấm số.

Cậu ta vẫn còn sống sao?

Tuyết Hoa gạt nước mũi và chút ít nước mắt nó rặn cả buổi mới ra, cả đám độ hóng cao ngồi xung quanh nghênh cổ lên nghe chuyện, bằng một giọng nhỏ nhẹ, từ tốn yếu đuối nhất có thể mà nó bắt chước được từ mấy đứa con nít mới bập bẹ tập nói để bắt đầu kể

- Thật ra, tao thất tình rồi. Tao dạo một vòng quanh bãi biển tìm xem có anh đẹp zai nào không để còn hót về động, thế mà, thế mà... Oaoa nếu không phải hoa đã có chậu thì cũng là trai đã có chồng. Mà này nhìn đi, nhìn đi tao xinh đẹp thế này, khả ái thế này, đáng yêu thế này lại không ó ai nhòm ngó

tới có buồn không cơ chứ. Câu tình nhân trên đời này đều là anh chị em thất lạc của nhau hết đi.

...

- Chuyện chỉ có thể thôi à? _ Đồng thanh
- Chỉ có thể thôi _ Nhân vật chính đang gật đầu khẳng định
- Ồ _ Tiếp tục đồng thanh
- Tao ra biển bơi đây
- Đi với đi với
- Tớ cắt đồ rồi ra ngay đây

Và cứ như thế mọi người tản đi dần, để lại mình nhân vật chính ngồi ngệt mặt trên bờ, bơ vơ lạc lõng

- Chuyện tao kể vô vị lắm à? _ Tuyết Hoa quay sang hỏi tôi
- Ồ vô vị lắm, sông có thể cạn, núi có thể mòn, lùn có thể cao, gầy có thể béo nhưng những đứa thiếu muối như mày dù có nhúng đầu xuống biển chết cũng chẳng mặn hơn được.
- Hừ, dù tao không mặn lên được thì mày cũng never cao lên đâu tiny pen lead(mẫu bút chì) ạ!

Bỏ ngoài tai câu châm chọc của Tuyết Hoa, tôi tung tẩy vác đồ ra biển xây lâu đài cát. Người ta nói làm được thì làm không làm được thì trốn, đánh được thì đánh không đánh được thì chạy. Tôi không biết bơi xuống biển chơi với hà bá chắc, vẫn là ở trên bờ xây lấy một công trình kì vĩ, chụp ảnh lưu niệm đem về khoe với Khả Vũ thì hơn.

Thế là tôi bắt tay vào công cuộc xây dựng của mình.

Chuyện kể rằng vào một buổi sáng hạ nắng đẹp của ngày tháng năm nào đó, công chúa vô sò đang yên giấc trong lâu đài nguy nga của mình thì bỗng nhiên trời chuyển tối, mây trời mịt mù, nước lũ từ đâu ào ào đổ tới. Một người khổng lồ hình dáng xấu xí xuất hiện, bàn chân hằn to đến nỗi đạp một cái tòa lâu đài sụp đổ, đám lâu la sau lưng hắn cầm trên tay cả một dòng thác lũ đổ xuống, cuốn trôi lâu đài cát, công chúa vô sò theo đó cũng trôi ra biển, xa mãi, xa mãi, xa mãi, xa tới tận tận mù khơi.

Mịa, người khổng lồ trong câu chuyện chính là Thiên Huy và đám bạn mất nết của tôi chứ ai vào đây, bọn họ hết chuyện để làm nên tôi phá lâu đài mà tôi tâm huyết xây lên.

"Anh sẽ vì em làm thơ tình ái, anh sẽ gom mây kết thành lâu đài" đã xưa rồi, giờ tôi gom cát kết thành quan tài cho hắn, không chôn sống hắn, tôi thề từ nay không nhìn mặt công chúa vô sò nữa.

Thế là trên biển, một cô nhóc nhỏ nhắn xinh xắn, kawaii moe đuổi theo một tên khổng lồ xấu xí đang chạy thực mạng.

Trong cuộc sống luôn có những điều bất ngờ, đôi khi ta tưởng rằng mình đã thấu suốt mọi chuyện hay đoán ra được hướng tiếp theo của sự việc, như thực tế không phải như vậy. Ví dụ như tôi cho rằng sáng hôm nay tôi sẽ chỉ yên lặng ngồi xây lâu đài cát thôi, nào ngờ chưa đầy 30' sau khi tâm huyết của tôi sụp đổ tôi lại đứng chôn thân giữa biển trong một tư thế không mấy là dễ coi.

- Vào bờ, đưa tớ vào bờ, nhanh lên. Hoa mày quay lại đây, cứu tao, heo mị, heo mị.
- Mày mới là heo ấy _ Tuyết Hoa đứng không xa điềm nhiên trả lời vẻ mặt không thể có chút quan tâm hơn.
- BẠN VY CỐ LÊN CỐ LÊN _ Quanh Mạnh, Minh Hoàng như hai tên ngọc gior tay gior chân cồ vũ.
- Hầy, vợ vẫn lại tốn tiền mua quan tài thì khổ _ Phong Thương biến đâu ra tờ giấy và bút viết tính toán số tiền bỏ ra làm ma chay cho tôi.

Còn tôi hiện tại, ôm lấy cô Thiên Huy, chốc chốc lại ngoi lên rồi lại ngụp xuống chân không chạm tới mặt biển cứ như người bị treo cổ. Thiên Huy nói người lùn như tôi, mura xuống nước lên sẽ bị ngập đầu tiên nên phải tập bơi để đề phòng, hẳn xung phong làm thầy dạy cho tôi. Tội nghiệp Khả Vy ngày thơ ấu hiền lành dễ tin người, ai bảo con người tôi lương thiện quá làm chi? Thế là với cách dạy bơi của hắn tôi bị đem ra giữa biển nhấn xuống uống no một bụng nước rồi bị túm cổ kéo lên. Chẳng biết hắn móc đầu ra cái niềm tin "Muốn đứng lên trước tiên phải vấp ngã, muốn học bơi trước tiên phải chết đuối!" Nhờ ơn phước của hắn tôi sắp bị rang thành cá ướp muối rồi.

Đáng buồn là chẳng ai thêm quan tâm đến tình cảnh của tôi, bọn họ còn vỗ tay cổ vũ không thôi. Tôi bám lấy người Thiên Huy như người chết đuối vớ được cột, thờ không ra hơi, vừa la vừa hét giữa biển, không cần mặt mũi dù biết có bao nhiêu người đang nhìn tôi như thể sinh vật lạ rơi xuống trái đất. Bà đây mặc kệ, còn sống là được.

- Này, cậu định nhân cơ hội lợi dụng sở soạn tớ đúng không? Tay để đâu này giờ vậy.

- Ai cần quan tâm chứ, hiện tại nếu cậu không đem tớ vào bờ, tớ lột sạch cậu giữa bàn dân thiên hạ.

Mặt Thiên Huy không chút biểu cảm kiểu như thách thức Cứ-tự-nhiên-nếu-cậu-muốn-chết, hẳn thừa biết với chiều cao khiêm tốn và đôi chân đang khua như đập vịt kia của tôi nếu mà buông tay thì chỉ có nước trở về với đất mẹ.

Quần từ báo thù 10 năm không muộn. Tôi nhin.

Thiên Huy vòng tay qua ôm tôi, giải thoát tôi khỏi sự tra tấn này giờ cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, tôi duỗi thẳng tay căng cơ hết cỡ. Mất nửa cái mạng rồi.

- Bám vào cổ tớ, tớ dạy cậu tập bơi, nhớ làm theo động tác như vậy mới không chết đuối

Nghe có vẻ êm tai tôi gật lấy gật để, bám lấy hần sau có thể chết được nữa. Cho đến khi tôi nhận ra mình lại ngây thơ rồi. Thiên Huy lặn xuống nước đem theo tôi. Nước biển làm tôi không thể mở mắt, nhưng chân đã đạp tới lớp cát dưới đáy, tay loạng choạng sờ phải đám rong rêu trơn tuột. Cái CC nhà hần, hần rõ ràng định giết chết tôi mà. Tên tâm thần phân liệt nào dạy hần tập bơi vậy hả?

Diệp Khả Vy tôi thề, chỉ cần ngoi lên đến mặt biển, việc đầu tiên tôi làm là siết cổ hần, cho hần chết không kịp nhắm mắt. Nước tràn vào trong mũi, trong miệng, đắng chất, tôi khua tay đập vào lưng hần, trong nước sức người yếu đến đang thương. Thiên Huy nhận ra có gì đó không ổn, xoay người lại ôm lấy tôi nhanh chóng ngoi lên mặt nước. Tôi mơ hồ nghe tiếng Tuyết Hoa ồn ào chạy lại, tiếng Nhật Nam lo lắng hỏi, tiếng trách móc của Thanh Phong. Ai đó giúp tôi lau sạch nước vương trên mặt, phải ho sặc sụa một hồi. Lúc mở mắt ra thấy Thiên Huy đang ôm lấy tôi, xung quanh đám bạn vây không còn kẻ hở chẳng nhìn thấy nắng mặt trời, chỉ thấy mấy giọt nước từ tóc hần nhiều xuống, chảy theo gò má rơi xuống người tôi.

Trong lòng lúc này tràn đầy tức giận, tôi bật dậy lao vào thật sự định bóp cổ hần, cảm giác nghẹt thở dưới nước, hần có biết tôi hoảng sợ thế nào không hả?

Thiên Huy không chút phản kháng mặc kệ tôi dùng lực siết cổ hần, hần ôm lấy tôi, càng vùi đầu sâu sau gáy, hơi thở vừa nóng vừa dòn dập, siết càng lúc càng chặt

- Dọa chết tớ rồi

Có chút gì đẩy lên lồi vào trong lòng, vừa nhẹ nhàng, vừa ngọt ngào lại đau nhói, tôi buông tay cảm nhận vai hần run rẩy từng hồi, một khoảng tĩnh lặng bao trùm. Khi giọng nói vừa yếu ớt lại nhẹ nhàng như trút được gánh nặng của hần vang lên, giống như một bàn tay xoa đầu an ủi xua đi cảm giác bất an sợ hãi của tôi.

- Thế, ông bố quý hóa của cậu từng dạy cậu bơi bằng cách liên tục đạp cậu xuống nước như thế sao? _ Tuyết Hoa vắt chéo một chân, mặt hơi vênh vào hất hàm hỏi

- Ừm, cứ mỗi lần ngoi lên tới mặt nước là bị đạp xuống _ Thiên Huy dừng dừng trả lời, từ lúc lên bờ tới giờ hần cứ ôm lấy tôi không buông

- Dã man thật, vậy mà mày cũng sống được tới giờ này _ Thanh Phong làm vẻ mặt kinh hãi

- Bố bảo ông nội từng dạy bố như thế, tao biết làm thế nào?

Tôi ở trong lòng hần ngả ngón nghe bọn họ nói chuyện, từ lúc hần hoảng loạn ôm lấy tôi, nhịp tim trong lồng ngực hần áp sát nghe rõ từng nhịp một, tôi đã chẳng giận nữa rồi. Thiên Huy chỉ là muốn tốt cho tôi, sao phải chấp nhặt với hần chứ? Sau này tôi hỏi Thiên Huy còn muốn dạy tôi tập bơi nữa không? Hần nhăn mặt biểu cảm rất khó coi sau đó cốc đầu tôi bảo "Không cần tập bơi nữa sau này tớ là phao cứu sinh của cậu không để cậu chết đuối đâu mà sợ"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Tuyết Hoa ngồi thẫn thờ trên bãi cát, duỗi một chân chống một chân, về mặt bất cần dán mắt nhìn từng cặp tình nhân như muốn ăn tươi nuốt sống, há miệng một cái ngặm hết nửa quả chuối, sau đó tiêu sái vắt vỏ sang đồng vỏ chuối đã sắp chất thành núi bên cạnh. Phong Thương nhìn tôi rơi lệ, tôi lắc đầu cảm thán. Nó ấy à, lúc này đang thất tình nên cứ để nó ăn đi, lấp đầy dạ dày tự nhiên trái tim cũng sẽ đầy thôi, nhưng hình như túi tiền của Phong Thương không đầy được, chắc sắp bị nó ăn đến sạt nghiệp rồi.

Khoảng 12h trưa, không một ai có ý định về khách sạn nghỉ ngơi, tôi tranh thủ thời gian nhân lúc thiên thời địa lợi nhân hòa thường thức vẻ đẹp tự nhiên

của trời đất, vươn mình ra phơi nắng. Còn chưa phơi được mấy giây Thiên Huy đã túm cổ lòi ngược tôi lại, bảo chỉ có nảo đầy chất trắng như tôi mới đi phơi xác lúc nắng gay gắt này, tôi thêm vào mà để ý đến hắn.

Ngồi thêm một lúc, nhìn mấy tên con trai chơi bóng chuyền, đào hố chôn nhau trên biển, tôi ngáp dài được chục cái. Đang gà gât thì điện thoại đổ chuông, em trai yêu quý không biết vì lý do gì lại gọi vào lúc này, tôi khẩn trương bắt máy hỏi thăm:

- Khả Vũ, có việc gì mà gọi cho chị vậy?

"Ừm, cũng không có gì cả, chỉ là sáng nay chị đi chơi, mẹ xung phong xuống bếp nấu cơm cho hai cha con, hiện tại ba đang ôm lấy WC không chịu ra rồi!"

-... Biết ngay mà, thế em không sao à?

"Em? Em đâu có bị ngốc chỉ có ba mới tình nguyện ăn cơm mẹ nấu thôi. Mà chuyện này cũng chẳng có gì quan trọng, cùng lắm ba vào viện vì ngộ độc thực phẩm thôi. Em gọi cho chị để nói, Boss Miêu nhân lúc chị không có nhà, sắp đánh chết Tiểu Hắc rồi!"

- Ôi trời, bảo bối của chị, mau tách hai chúng nó ra không nhanh là có án mạng đấy

"Không sao, mới trụi vài tảng lông thôi, mấy tháng nữa mọc lại ngay mà. Em cũng xử lý ổn thỏa rồi. Đem Boss Miêu bỏ vào túi bóng buộc chặt treo ở cửa bên trái, còn Tiểu Hắc treo ở cửa bên phải, nước sông không phạm nước giếng, chị thấy em thông minh không?"

- Em làm thế là để giết mèo của chị phải không?

"Mà đây cũng không phải chuyện chính, em chỉ muốn thông báo với chị là có thể ba mẹ sắp ly hôn rồi, sáng nay ba nói mẹ đừng nên vào bếp nấu ăn nữa, em giúp mẹ cất nghĩa, ý ba là mẹ nấu ăn quá dở, đến chó cũng không dám ăn, thật sự thức ăn mẹ nấu chỉ có thể đem ra làm thuốc chuột. Chẳng hiểu sao mẹ cãi nhau với ba, vì chị không có nhà nên em giúp họ giảng hòa rồi. Để tránh hai người họ ồn ào làm phiền đến em, em đã soạn xong đơn ly hôn rồi, bảo họ khi nào muốn ký thì cứ ký vào. Chị xem em làm việc nhanh gọn lắm phải không?"

-Rút cục là nảo em có bao nhiêu lỗ hổng vậy?

"Không biết, em còn chưa có đếm, trong nhà cũng chẳng có chuyện gì đâu, chị không phải về vội, cứ chơi vui vẻ, đừng lo còn có em mà"

tút...tút...

Tôi nhìn màn hình điện thoại trong tay, thật sự khóc không ra nước mắt. Thiên a~ con tạo ra nghiệt gì mà lại có một đứa em trai phá hoại thế này? Thường ngày chẳng phải Khả Vũ trầm ổn lắm sao? Tôi vừa không có nhà một cái nó liền biến tất cả thành một đồng hồ độn. Nhưng mà không sao, dù trời có sập xuống thì ba mẹ cũng chẳng ly hôn được đâu, họ dính nhau còn chặt hơn cả đế giày với bã kẹo cao su nữa là. Còn hai con mèo kia.. thôi thì cứ tự cầu phúc đi vậy. Nghĩ thế tôi lại thấy an tâm hơn, tiếp tục nằm phơi nắng.

Còn chưa nằm ấm ghế lại nhận một cuộc thoại khác lần này người gọi đến là Kỳ Khôi.

Tôi bắt máy đột nhiên luống cuống không biết phải nói gì. Hơn một tuần tôi không đến chỗ anh, cũng không gọi điện hỏi thăm, hôm nay anh gọi đến tôi đương nhiên vui mừng.

Nghĩ đến chàng trai hiền lành, ôn nhu này tôi bất giác mỉm cười, rất muốn nghe anh đàn, muốn nhìn anh tỉ mỉ chăm sóc chậu lưu ly, muốn ngồi cả giờ đọc sách trong cửa hàng cùng anh. Chỉ là, lần cuối gặp Kỳ Khôi lúc ở nhà anh, anh làm tôi cảm thấy ngại ngùng, anh cứ như bị sốt đến chập dây thần kinh. Dù sao chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng đến nhan sắc của anh, vậy nên tôi vẫn cứ thích. Dù sao đã bắt máy rồi, thì cũng nên đối thoại thôi.

- Kỳ Khôi, anh khỏe chưa?

"Chưa, anh đang đợi em đến thăm!"

- Xem ra anh khỏe rồi, vậy em không phải đến nữa

"Lâu rồi không gặp em, em mà không đến anh sẽ buồn đấy!"

- Nghe ai nói kia, em cùng bạn đi biển, anh có muốn mua gì không? Em mua tặng anh chọn đi nào!"

- Muốn em!"

-(///_///) Xem ra vẫn cần cho anh uống thuốc rồi. Nếu không còn việc gì nữa, anh cúp máy đi.

"..."

-...

"..."

- Sao anh còn chưa cúp máy?

" Em cũng vậy mà?"

- Tại vì..

" Khả Vy, lâu rồi không gặp, hình như anh rất nhớ em"

Tôi cảm giác có một ngọn lửa đang cháy dưới lớp da mặt, lan dần sang tận hai bên tai. Kỳ Khôi lại nói mấy lời kì quặc, cứ như anh đang muốn cưa cẩm tôi vậy. Một khoảng tĩnh lặng cứ bao trùm lấy cả tôi và anh cho đến khi tôi bật cười thành tiếng. Có thể tưởng tượng ra vẻ mặt ngạc nhiên của Kỳ Khôi lúc này, sau đó sẽ dần dần mỉm cười hồi tôi cười cái gì.

Chúng tôi trò chuyện khá lâu, hihahaha một hồi mới chịu cúp máy.

Tuyết Hoa trưng ra bộ mặt oán phụ sầu thảm nhất ma tôi, nó rõ ràng hận không thể một đao chặt hết tơ duyên của các cặp tình nhân.

- Mày cười ngậy ngốc cái gì? Có gì vui lắm sao? À, biết rồi, trong lúc tao đang buồn như vậy, mày lại vui vẻ bên tình yêu của mày, mày đúng là độc ác.

- Có cười sao?

- Đừng có đánh trống lảng, là ai gọi mà khiến mày tươi như hoa thế? Là Kỳ Khôi hả? Nói gì thế? Kể tao nghe với, nào nào kể đi.

- Mày-nhìn-mặt-tao-có-quan-tâm-không?

Tôi làm ngơ Tuyết Hoa mặc kệ nó kéo léo bên tai, lúc này, hai người Minh Hoàng, Quang Mạnh bọn họ từ đâu chạy tới chỉ ra hòn đảo phía ngoài khơi. Đại loại là họ muốn bơi thuyền ra đảo, trên bờ có dịch vụ cho thuê thuyền, có thể đi được.

Nghe nói hòn đảo đó cũng có khá nhiều du khách, lại khá gần đây nên đi ra đó không có gì nguy hiểm. Cho xin đi, muốn lên đảo quay về thời nguyên thủy chơi với khi nào? Hay là học theo rô bin sơn sống cô độc trên đảo hoang. Dù có an toàn đến mấy cũng tuyệt đối không. Tôi nói chứ, dù bạn của tôi đều là một đám bất thường, như không có mắc bệnh thần kinh, họ sẽ không tự tìm đường chết như hai tên ngốc ấy đâu.

Sự thật chứng minh tôi đã quá đề cao IQ của bọn họ, hiện tại ngồi trên thuyền khi đã bơi được nửa vòng trái đất, phiêu diêu tự tại trên biển, nhìn mây nhìn gió ngấm lại sự đời mới cảm thấy. Bản thân mình vẫn tin người vô cùng luôn.

- Này, không ai cảm thấy chuyến đi này rất nguy hiểm à? Lỡ trên đảo có rắn rết hổ báo thì sao? Lỡ có cướp biển thì sao? Lỡ có tên sát nhân hàng loạt trong truyện Conan thì sao?Hả? Hả? Hả?

- Bạn Vy này, bạn lo lắng thái quá rồi đấy, chúng ta vẫn còn trẻ, thanh xuân của chúng ta còn rất dài, không nổi loạn thì đâu tính là thanh xuân? Phải không? Thoải mái lên nào_ Minh Hoàng khua mái chèo lên giọng giảng giải sức sống mạnh mẽ nhiệt huyết dâng trào của tuổi trẻ. Đằng sau Quang Mạnh phụ trách phân hiện hiện hình ảnh.

- Vy, cậu không cần lo, lâu lâu cũng phải tò mò nông nổi một chút, như vậy sau này mới không hối hận

Lần này, Nhật Nam là người khuyên giải, sao cậu ta không rút điện thoại ra gọi cho cô Oanh và báo học sinh của cô đang định tự sát đi, cam đoan là lần này tôi sẽ không rút giày ra phi vào đầu cậu ta đâu.

Không thể tìm sự đồng cảm của những người không có cùng tư duy với mình được. Tôi mom mem đến gần Thiên Huy, hi vọng hắn ta là người tinh táo duy nhất còn sót lại, vậy mà Thiên Huy vừa trông thấy tôi đã quay mặt chẳng thèm đoái hoài đến. Có trời mới biết tôi làm gì để hắn phật lòng. Kéo kéo Tuyết Hoa bên cạnh, tôi đầy thắc mắc hỏi

- Hắn sao vậy?

- Know die now(Biết chết liền).

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Chúng tôi vừa đặt chân lên đảo, cũng không gọi là hoang vu lắm, ít nhất xung quanh cũng lác đác vài người lên tham quan, hoặc chí ít là như vậy.

Thế, bây giờ phải làm cái quần què gì ở chốn rừng rú này? Nhặt vỏ sò? Dựng lán? Hay đốt lửa trại như thổ dân? Tôi khoanh chân ngồi trên một tảng đá, tiếp tục lúi điện thoại ra nghịch, cũng may là trên đảo này không mất sóng, vậy là tôi không cần lo sẽ rơi vào tình cảnh lạc trong rừng không lối ra.

Đám người Tuyết Hoa ồn ào gì đó, cãi nhau loạn cả lên. Bọn họ mỗi người một ý kiến, người thì đòi đi bên phải, người bảo rẽ sang bên trái, người đòi đi thẳng quanh một hồi Phong Thương đã kéo Nhật Nam đi mất hút. Gian tình, nhất định có gian tình.

Sau đó, Tuyết Hoa và Thanh phong trở thành cặp đôi cùng chí hướng, tiến thẳng về phía trước. Gian tình, lại nghĩ thấy mùi gian tình.

Vậy là chỉ còn lại Minh Hoàng và Quang Mạnh, cặp đôi hoàn cảnh từ đầu đến giờ, bọn họ nhìn sang phía tôi nhún vai rồi khoác tay như rẽ sang ngang. Cái này sắc mùi gian tình luôn.

Giờ chỉ còn lại tôi và Thiên Huy, gian... gian cái con khi ấy mà gian, mặt hần là gian manh chứ gian tình cái nỗi gì?

Từ lúc trên thuyền đến giờ mặt hần cứ lăm lè khó chịu, ai thiếu nợ gì hần sao? Tôi cất điện thoại lảng xảng chạy lại chỗ hần, nhón chân xoa oa hai má nhéo rất đã tay.

- Cái mặt làm sao chù ụ ra vậy? Hay lại thất tình giống Tuyết Hoa?

- Vớ vẩn

Hần gạt tay tôi chậm rãi bước vào trong rừng. Tôi nhún vai đuổi theo không mấy để tâm.

Nói là đảo nhưng nơi này không đến nỗi quá hoang vu, có đường đi sẵn, phong cảnh khá đẹp có đủ nét hoang sơ rừng núi. Đôi lúc sẽ thấy những cây cỏ hoa lá lạ mắt trước kia chưa từng thấy, tôi nhanh tay chụp lại mấy tấm ảnh thiên nhiên đẹp mắt. Không khí trong lành, tiếng chim hót, tiếng lá xào xạc, con đường đầy bóng râm và những ô nắng nhỏ tạo từ kẽ lá chiếu rưng rình. Hít một hơi sẽ nghĩ thấy mùi của cây cỏ, mùi của biển của không khí đầy sức sống. Tôi ngấm nga một bài hát, tự cười một mình, dang rộng cánh tay đón gió lớn, hét một tiếng âm vang lan rộng cả rừng cây. Phía trên là bầu trời xanh rộng lớn, mặt đất là màu xanh của cây cỏ, con người đứng giữa thiên nhiên trở nên nhỏ bé vô cùng.

Dọc đường đi tôi hái vài bông hoa, gom lại thành một bó, tung tăng cười hát, tự vui vẻ một mình, không hiểu sao tôi rất thích lúc ở một mình với thiên nhiên, tránh xa thành thị náo nhiệt, tránh xa cái nóng bức bối của mùa hạ, tránh xa những vòng lặp chán trường hàng ngày, sống vui vẻ chân thật với bản thân mình.

- Woaaaaaaa!!!

- Lại thế rồi, cũng may ở đây không có người chứ không người ta còn tưởng cậu vừa trốn trại ra.

- Woà!!!

- Gì nữa? Lần đầu nhìn thấy cây sao kích động thế làm gì? Ngốc.

- Cậu mới ngốc ấy, nhìn đằng sau kia

- Woaaaaaaa!!!

Bây giờ thì ai nói ngốc hả?

Thiên Huy nhìn theo hướng tôi chỉ, hét một tiếng suýt rơi quai hàm. Bầu trời khi này rõ trong xanh lập tức trở nên tối sầm, từng cuộn mây ám xịt vùn vù, gió thổi bay cánh hoa trong tay tôi, quét qua nghe từng tiếng xào xạc. Trời mùa hạ thường thế đấy, nói mưa là mưa được ngay. Giờ thì hay rồi, chỗ đảo hoang này mọc đâu ra nơi trú mưa, tìm tạm gốc cây nào đó vậy và lại không mưa ngày được đâu.

Đoàng...rào rào...

...=. =!!!

Thật sự mưa này, mưa như trút đá lên đầu, còn khuyến mãi thêm sấm chớp tạo hiệu ứng âm thanh hình ảnh. Tình huống này cũng quá cầu huyết rồi, ở trên đảo hoang, mưa to gió lớn, một đôi nam nữ, thiên a~ ông thật sự nghĩ con người có thể vượt qua nghịch cảnh khắc nghiệt này sao? Không thể nào!!!

Còn chưa đến 3s tôi đã bị nước dội cho ướt sạch, mưa làm mọi thứ trở nên nhầy nhụa, con đường đất dính đầy bùn, cây cối quất toạt, trời đất mịt mù lại, giống như một cơn bão lớn đổ bộ lên đảo.

Tôi lóng ngóng chạy tìm chỗ trú, vì trời sập tối mà đường lại trơn nên không cẩn thận vấp ngã trầy cả đầu gối. Mưa lúc này thật muốn mắng người mà.

Bùn đất bám trên người nhanh chóng bị nước mưa dội sạch, vết xước ngấm nước xót đến run người, tôi nghiêng rằng đứng đây, đứng là nghịch cảnh mà, lúc này không phải nên để ý chân tôi có làm sao không mà nên để ý trên đường có chỗ nào trú không. Khập khiễng đi còn chưa được mấy bước Thiên Huy đã kéo tôi lại, hần chau mày như không hài lòng điều gì đó, tôi còn tưởng hần sẽ mở miệng chế giễu vài câu, hoặc chí ít cũng phải hỏi thăm và câu nhưng sau cùng hần chỉ nhẹ nhàng công tôi.

Trời vẫn mưa như trút, tiếng mưa hình như nhỏ dần nhỏ dần, lưng hần lúc nào cũng ẩm như vậy. Thiên Huy bước từng bước vững chắc, tôi ở đằng sau khom tay che đầu hần, biết rằng chẳng thêm bớt được mấy giọt mưa nhưng tôi vẫn thích vậy. Có cảm giác hai người chúng tôi lúc này rất giống một cặp tình nhân. Nghĩ vậy trong lòng bỗng nhiên vui lên rất nhiều.

Sau một hồi bị mưa gió tạt cho rách da mặt Thiên Huy cuối cùng cũng thành công tìm được một hang đá nhỏ đủ chỗ cho hai người.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tôi khom người chui vào hang vừa nhỏ vừa thấp, thật ra nó giống một hốc đá hơn hang. Thiên Huy lấy khăn giấy từ trong túi xách ra, giúp tôi lau sạch vết xước trên chân, tôi luôn miệng nhắc hần phải nhẹ tay một chút. Tôi bấm bấm điện thoại, gọi cho nhóm người Tuyết Hoa, thế nào lại không có bất kì ai bắt máy, Thiên Huy dán ngay ngón miếng băng cá nhân cười chế giễu.

- Chỉ có cậu ấy, đi ra biển mới đem túi xách đủ cả điện thoại đem cả băng cá nhân thôi, bọn họ đều để điện thoại trên bờ hết rồi.
- Hừ, thiên cận, không có mắt nhìn.
- Được rồi, mưa to như vậy, còn không biết khi nào mới có thể tạnh.

Thiên Huy thở dài, dựa vào vai tôi, mái tóc hần ẩm ướt cọ vào da mặt ngứa ngứa khó chịu nhưng tôi lại không nỡ đẩy ra. Để điện thoại vang lên một bản nhạc buồn của ngày mưa, gió bên ngoài chẳng dịu bớt đi là bao, thốc vào hang từng đợt lá khô giòn tan. Tôi chỉ hận mình không đem theo cả áo khoác để mặc, hần ta ngồi cạnh chỉ tiếp tục cười cười khoác lấy vai tôi ôm vào lòng, tôi chẳng kiêng nể áp sát vào hần ôm chặt cứng, muốn truyền hết cái lạnh sang cơ thể ẩm áp bên cạnh.

- Chỉ có cậu mới có thể thân mật quá mức như vậy với tớ thôi, Nhu Ngọc còn chưa dám đâu.
- Nhu Ngọc? Hai người còn chưa chia tay sao?
- Sao có thể chứ, cô ấy đáng yêu như vậy lại nỡ nhận hiểu chuyện, rất khác những cô gái tớ từng hẹn hò trước kia.
- Cậu thật sự thích Nhu Ngọc rồi à?
- Chưa thể nói trước được. Có điều...

Hần lại cười, nụ cười lần này làm tôi thấy bức bối. Đạo gần đây hần rất hay đi cùng Nhu Ngọc, mặc dù điều đó không ảnh hưởng đến khoảng thời gian hần ở bên tôi, nhưng cảm giác như thế giới của tôi đang bị xâm phạm.

- Cậu thì sao? Nghe Tuyết Hoa nói cậu và cái anh ở hiệu sách đạo này rất tốt.
- Cũng được.
- Cũng được là sao, này, cậu lại tỏ thái độ gì thế hả?
- Cũng được thì chính là cũng được chứ sao nữa? Cậu biết làm gì?
- Sao đột nhiên lại nổi giận rồi? Có gì cần giải đáp cứ tìm tớ tư vấn. Mà này, Kỳ Khôi là mẫu người cậu thích à?
- Hi, tớ thích duy nhất TOMOE-SAMA thôi, được chưa hả?
- Lại cái thằng khi gió nào thế? Mà cậu giận cái gì mới được chứ?

(~_~)

Mưa ngoài kia rơi càng lúc càng nặng hạt, từng giọt nặng nề thấm xuống mặt đất, tiếng va chạm như sắp làm sập cả không trung. Mưa cũng mang những âm điệu của riêng mình, cơn mưa này như cơn thịnh nộ bất ngờ của thiên nhiên, tức giận rửa trôi mọi thứ. Tôi nhìn ra khoảng trời màu xám bên ngoài, bỗng nhiên có một cảm giác hụt hẫng khó tả, không phải vì chuyến đi bị mưa làm gián đoạn, cũng không phải vì lạc mất đám bạn, nhưng khi bị cô lập trong một không gian chỉ toàn tiếng mưa cơn người rất dễ bị những suy nghĩ miên man của mình chìm chết.

Giống như Tuyết Hoa nói, bản thân tôi rất đơn giản, nhưng lại hay suy nghĩ lung tung, tôi không giỏi thấu hiểu người khác nghĩ gì, cũng không giỏi lấy lòng họ, chỉ biết thuận theo tự nhiên làm điều mình cho là đúng. Còn về phần mình có chịu thiệt hay không tôi thật sự không mấy để tâm. Giống như tôi đơn

phương thích Thiên Huy 17 năm, nếu hỏi vì sao tôi thích hắn thì tôi cũng không biết làm sao để trả lời. Giống như tôi trơ mắt nhìn hắn thân thiết với những cô gái khác còn tỏ ra mình rất rộng lượng không quan tâm, nhưng thật ra trong lòng dù không toan tính lại rất ghen tị.

Con người tôi không thích tranh đoạt, chuyện tìm đến tôi tôi sẽ tiếp nhận, chuyện không liên quan đến tôi tôi sẽ vờ như để tâm nhưng thực chất trong lòng lại chẳng mấy ảnh hưởng. Tính cách này cũng quá lạnh nhạt. Tuyết Hoa từng hỏi "Nếu một ngày nào đó Thiên Huy thật sự thích một cô gái khác thì sao? Mày cũng sẽ trơ mắt đứng nhìn à?" Khi ấy tôi còn cười đùa rằng "Vậy thì tao sẽ tìm một người khác để thích". Hiện giờ nghĩ lại hình như không đơn giản như thế. Nếu Thiên Huy thật sự thích cô gái khác tôi thật sự không biết phải làm sao.

Tiếng nhạc phát ra từ điện thoại ngừng hẳn, lúc này tiếng mưa cũng ngừng theo, tôi ngó ra ngoài cửa hàng chỉ còn vài hạt mưa bụi bay lớt phớt trong không trung. sau cơn mưa trời lại sáng, đất trời khoác lên mình một tấm áo tình khôi tươi mới, tựa như lớp kính trong suốt không nhiễm bụi bẩn. Tôi nháy chân sáo ra ngoài xoay xoay một vòng, muốn ôm trọn cả thiên nhiên nơi này đem về nhà.

- Tạnh mưa rồi có thể đi tiếp được rồi.

Thiên Huy khom người, tôi tròn mắt nhìn hắn.

- Leo lên đi, hay muốn bế công chúa đây?

- Leo lên làm gì nữa? Mưa tạnh rồi, chân cũng băng lại rồi, không cần cạo cồng nữa.

- Tổ thích đấy, cậu cần được sao?

Xem bộ dạng hất hàm của hắn kia. Nhưng mà tôi cũng thích đẩy cậu tưởng tôi thêm cần cậu sao?

Thiên Huy cũng tôi tiếp tục đi theo con đường mòn, bùn đất trên đường bắn lên chân hắn, tôi giựt nhánh cây bên đường, nghiêng ngao trên lưng Thiên Huy hát vu vơ vài câu mình vừa nghĩ ra chẳng theo nhịp điệu nào.

- Trời xanh xanh đất xanh xanh mặt biển cũng xanh xanh chỉ có người không xanh xanh. Ô tại sao người lại không xanh xanh bởi vì người không phải màu xanh xanh.

- Dở quá, tớ vừa cồng cậu vừa nghe cậu hát những quây, cậu đang tra tấn tớ phải không?

- Dở á, dở thì thôi không hát nữa.

- Hát tiếp đi

- Nói gì cơ, không nghe rõ

- Bảo cậu hát tiếp đi

- Cái gì cơ? Nói to lên, nói to lên nào

- Cậu cố tình phải không?

- Hà sao cơ? Không môn nghe hát nữa hả?

- DIỆP KHẢ VY MAU HÁT CHO TỚ NGHE ĐI. Sao nghe rõ chưa?

- Nghe...nghe rõ rồi...

Trời xanh xanh đất xanh xanh biển xanh xanh, có hai người không xanh xanh đi trên đường, họ cồng nhau đi trên đường. Thật vui vẻ chậm rãi đi trên đường.

- Thiên Huy này...

- Sao?

Hình như tớ càng lúc càng thích cậu thêm rồi!

Nói thật nhiều lúc tôi rất muốn biết thượng đế làm thế nào để tạo ra hai chữ "bạn thân". Theo định nghĩa của một số cá nhân đây là từ để hình dung người bạn thân thiết chia ngọt sẻ bùi với mình, cũng là cái đùa không biết từ thứ gì cấu tạo nên mà lại mặt dày vô sỉ điên điên khùng khùng như thế. Nói tóm lại chưa thể giải nghĩa.

Ví dụ như hiện tại tuyết Hoa ngồi vắt chéo chân, tu một lon coca ăn một bát ốc lại còn dành đĩa chả mực với Thanh Phong, Phong Thương cùng Nhật Nam gấp cho nhau ăn, anh một miếng tôi một miếng, còn hai tên ngốc kia đang ngồi phẩy quạt nhàn nhã hóng mát, bộ dạng bọn họ đều rất an nhàn.

Đáng hận, quá đáng hận, trong lúc tôi và Thiên Huy chịu đói chịu rét thì bọn họ ngồi mát ăn bát vàng, lại còn ngồi trong quán ăn che nắng che mưa, sao có thể hiểu giồng tôi bảo bùng tôi vừa trải qua?

Tuyết Hoa vẫy vẫy tay gọi tôi lại gần.

- Khả Vy hai người bọn mày đi đâu thế? À tao biết rồi, tụi mày xấu lắm nhé, dám trốn đi chơi mãnh, lẳng mạn quá ha, làm cái gì mà chân tay đều nhếch nhác quá vậy? Kịch liệt lắm hả? Nhưng thôi tao rộng lượng không thèm truy cứu, mau đến ăn ốc đi, quán ốc trên đảo này là ngon nhất đấy, tao muốn ăn lâu rồi.

- Ý mày là mày đòi lên đảo chỉ để ăn thôi, chứ không phải vì cái nhiệt huyết thanh xuân chết bầm mà mày nói?

- Người ta nói dành cả thanh xuân để yêu ai đó, còn tao tao dành cả thanh xuân để đi ăn khắp đây đó.

- Có đôi khi tao muốn buộc mày vào nòng súng rồi bắn "BĂNG" một phát bay tận sang châu Nam Cực cho mày ở đấy cào tuyết cả đời luôn.

- Được rồi đi rửa chân tay đi, đừng giận nữa. Mà mày cũng hay thật đi cùng Thiên Huy thế nào mà lạc được, chẳng phải hẳn là người nói tao biết có quán ốc trên đảo sao? Hẳn biết rõ nhất mà.

Tôi tròn mắt nhìn nó, rồi trừng mắt nhìn sang Thiên huy, hẳn vẫn đang cười đùa cùng đám bạn, vậy hóa ra hẳn biết mà không nói với tôi, hại tôi ngã sấp mặt xuống đất, tắm mưa tắm bùn, bao nhiêu cảm xúc yêu thương khi này hóa thành hận thù, tôi rút đôi dép tông dưới chân đạp thẳng vào đầu hắn.

- Đau, cậu lại điên gì vậy?

- TRỊNH THIÊN HUY, ĐI CHẾT ĐI.

Vậy là trước cửa quán ăn diễn ra một cuộc đuổi bắt vô cùng thú vị.

- Bọn họ làm sao vậy? _ Thanh Phong nghiêng đầu sang trái hỏi.

- Vợ chồng trẻ cãi nhau ấy mà _ Tuyết Hoa nghiêng đầu sang phải trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Sau khi an toàn quay trở lại đất liền, chúng tôi trở về khách sạn. Mới có một ngày mà chân tay đã rã rời, không biết đây là đi chơi hay đi đầy ừa.

Ngoài trời bắt đầu tối lại, màn đêm buông dần trên những góc phố, đèn đường mờ ảo thấp thoáng. Tôi đứng ở ban công hóng gió, nhân tiện hong khô mái tóc còn ướt nước vì vừa tắm xong, thờ thẩn nhìn ra phía mặt biển. Cứ như vậy cho đến lúc bụng réo lên mới nhận ra bữa tối đã muộn giờ rồi. Thiên Huy bước vào phòng, hỏi chân tôi còn đau không, tôi mới không thèm để ý đến hắn, nhưng cuối cùng vẫn lẻo đẻo chạy theo ra bờ biển, nghe đâu lũ bạn đang mở tiệc nướng.

Bọn họ tụ tập trên bãi cát, dài thăm bầy đồ ăn, Phong Thương đang xiên thịt nướng, Nhật Nam đứng cạnh phụ giúp, những người còn lại đều không thấy đâu, tôi lẳng xăng chạy lại giúp họ.

- Tớ còn tưởng mấy cậu sẽ gom củi đốt lửa lên cơ

- Ban đầu Tuyết Hoa cũng định vậy may sao cả tớ cản kịp chứ không kiêu gì cũng xảy ra hỏa hoạn

Phong Thương nói bằng giọng bình thản, tôi cũng cho là đúng. Một lúc sau mới thấy đám người kia về, xách theo đồ uống, còn có cả pháo bông.

Còn chưa vào tiệc cả bọn đã đem pháo ra đốt hết que này đến que khác. Những que pháo cháy sáng rực rỡ, tạo thành chùm tia lửa lấp lánh lấp lánh trên tay tôi, chút ánh sáng nhỏ bé của nó làm cả không gian xung quanh trở nên kì ảo. Tôi xoay tròn que pháo trong tay, hú hét điên cuồng với bạn bè, chạy theo đuổi bắt nhau trên bãi cát trắng, cả một vùng biển huyền ảo vô cùng.

Quang mạnh nằm bệt xuống bờ cát, tên to xác ấy không ngờ lại đuổi sức đầu tiên, vậy là cậu ta nghiễm nhiên trở thành xác chết tử nạn được trang trí bằng muôn vàn que pháo sáng. Quang Mạnh bắt chợt vùng dậy, đuổi theo dí bắt lũ bạn tử tế, từ mặt biển đến bầu trời chỉ nghe tiếng la hét ồn ào của đám trẻ chúng tôi.

Ánh đèn từ những cửa hàng phố xá trên bờ biển hắt lên nền cát trắng, gió biển vẫn mang vị ẩm ướt, nồng mặn, một khoảng thời gian vui vẻ vẫn đang diễn ra.

- Sao lại có bia thể này, ai mua vậy?

Tôi lục được chục lon bia từ trong túi đồ nhóm Tuyết Hoa mua về, bọn họ lại muốn làm loạn nữa sao?

- Ấy dà, thì lâu lâu cũng phải tùy hứng phá phách chút chứ, chỉ là bia thôi mà.

- Đúng rồi, uống chút cũng đâu có sao

- Không được rồi, phải gọi điện cho cô Oanh, trong lớp có người dám sử dụng đồ cấm

...BÓP...

- Này thì cầm này

Tôi cười phá lên, thôi thì mặc kệ bọn họ, tôi chẳng khó chịu gì chuyện này, chẳng qua là sợ...mà thôi kệ đi.

Uống được nửa lon bia mặt mũi đã đỏ gay, tửu lượng của tôi vốn đã không tốt, chẳng qua bọn họ đang vui vẻ như vậy chẳng lẽ tôi lại phá không khi? Chậm chậm đứng dậy, tôi hướng ra biển hóng chút gió mát.

- Không uống được lần sau đừng có uống_ Tiếng Thiên Huy trầm trầm phía sau, cậu ta tiến lên đi sát bên, đưa tôi chiếc áo khoác trên người, tôi trề môi cãi lại.

- Có nửa lon bia sao có thể làm tớ say, mặc cười.

- Cũng đúng, có chút bia mà đã say thì cũng quá kém rồi.

Tôi chẳng thèm nghe cậu ta châm chọc, đầu óc tôi vẫn vô cùng tỉnh táo đấy.

Cả hai ngồi nghỉ trên một mỏm đá, nghe tiếng sóng biển vỗ vào vách đá từng hồi. Tôi vén gọn mái tóc, ngược nhìn bầu trời đêm đầy sao, mảnh trăng khuyết sáng bừng treo lơ lửng giữa tầng không.

Từ nhỏ tôi đã thích ngắm bầu trời, bất kể là khi mưa gió bão tố hay khi trong xanh vơi vợi, đặc biệt rất thích ngắm bầu trời vào đêm khi mặt trăng tỏa ánh sáng bàng bạc dịu dàng. Thiên Huy biết rất rõ điểm này, hán che mắt tôi khi đêm đó không có trăng, hán chỉ cho tôi khoảng trời lấp lánh khi trăng đã lên cao. Đường như tất cả về tôi hán đều đã quá rõ.

Thiên Huy ngồi yên lặng, đôi mắt nhìn lên khoảng trời trên cao, nét mặt vừa dịu dàng lại bình thản, tôi nghiêng người ngắm hán. Khuôn mặt điển trai sáng lên dưới trăng, nét mờ ảo đọng lại trong ánh mắt trầm tĩnh đen tuyền, chút kiêu ngạo lạnh lùng trên cánh môi bạc. Khi an yên như vậy từ Thiên Huy luôn toát ra lại cảm giác cô độc khó gần.

Tôi vươn tay chạm vào mái tóc bông bồng lững lờ của hán. Thiên Huy bất lấy tay tôi nắm trọn trong lòng, hại tôi hoảng hốt một phen, hán không quay sang nhìn, nhưng nụ cười vương trên khóe miệng khiến tôi khẽ chột dạ, như kẻ đi ăn trộm bắt gặp quả tang.

- Còn nhớ hồi nhỏ có lần chúng ta trốn ra ngoài chơi tớ cũng đưa cậu đi ngắm trăng như này, sau đó về nhà bị bố mẹ mắng cho một trận. Biết vì sao tớ lại đưa cậu trốn ra ngoài không? Hôm đấy có một cô ngốc chỉ vì bị 8 điểm văn mà về nhà khóc một trận lút cả nhà cửa, tớ sợ cậu khóc đến sưng họng nên mới lên đưa cậu ra ngoài chơi. Thế mà cậu chẳng thèm để tâm đến tớ, chỉ ngồi thơ thẩn ngắm trăng, lúc ấy tớ có chút tức giận đấy.

Giọng hán trầm trầm chậm rãi kể lại, giống như chuyện này cũng chỉ mới xảy ra hôm qua. Tôi chưa từng nghĩ đến việc hán còn nhớ những chuyện từ hồi bé xiu xiu ấy, Thiên Huy rất ít khi kể chuyện lúc nhỏ, tôi chẳng biết hán còn nhớ hay không, thời niên thiếu cứ như vậy trưởng thành, cùng hán đi qua tuổi trẻ duy nhất.

Tôi khẽ cười, không dám nói cho hán biết, tôi vì cảm động với một cậu bé nên chỉ có thể ngược mắt lên nhìn không dám quay sang bên, tôi vì mê mẩn khuôn mặt nghiêng nghiêng dưới ánh trăng mờ ảo mà lén lút nhìn, không dám để người kế bên phát hiện. Tôi vì lưu luyến ánh trăng khi ấy mà sau này luôn muốn tìm cơ hội bắt gặp lại một lần. Đêm nay, tôi đã thấy lạ rồi.

Dạo biển đêm một hồi tôi cùng Thiên Huy quay về, đi được vài bước tôi kéo hán lại, xòe bàn tay đưa cho hán một vỏ ốc trắng bóc.

- Cái gì đây?

- Vỏ ốc, nhìn mà không biết sao?

- Biết, tớ đẹp trai chứ đâu có mù.

- Kiêu ngạo. Vỏ ốc nhặt được lúc ở trên đảo đấy, tặng cho cậu.

- Tặng vỏ ốc? Chẳng có lòng thành gì cả

- Chê chứ gì, vậy thì thôi

- Ai nói chê?

Hắn giật vỏ ốc trong tay tôi, giơ lên cao nhìn một hồi bộ dạng thật chăm chú cẩn thận.

Tôi lặng lẽ quan sát hắn nhắm một mắt nhắm vỏ ốc trắng ngần xinh xinh trong tay, lặng lẽ quan sát hắn áp chiếc vỏ vào tay sau đó bật cười thành tiếng, lặng lẽ nhìn hắn xoa đầu mình nói cảm ơn, lại lặng lẽ cúi đầu nghe tiếng tim mình đập nhanh một nhịp.

Chuyến đi ngày hôm nay hi vọng có thể lưu lại chút kí ức tươi đẹp của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

- Nếu biết mày sẽ say thành dạng này, tao đã cản mày ngay từ lon bia đầu tiên.

Nhưng mọi chuyện đã quá muộn rồi, tôi đâu có ngờ trong lúc tôi vắng mặt, con bạn thân mất dạy của mình có thể uống sạch bách chục lon bia, sau đó say không còn mặt mũi. Tôi thật sự không muốn nhận rằng mình quen biết nó.

Hạ Tuyết Hoa đi ngoài đường, vừa cười vừa khóc, chốc chốc lại cúi xuống cãi nhau với một hòn đá hay vật vô tri nào đó nằm bên đường. Thanh Phong ở bên cạnh diu không nổ mà tím cũng không xong, trên mặt có vô số biểu cảm khó tả.

- Sao nó lại say thành thế này? _ Tôi đỡ lấy thi thể nặng nề mùi bia vừa đổ xuống người mình

- Cậu ta uống liên tục cùng 4 người kia, không ai cản nổi, bọn họ say rồi ngủ còn đỡ, chỉ có mình cậu ta say xong làm loạn, nãy giờ lao vào 3 cặp đôi gào thét lung tung hại họ cãi nhau tóe lửa rồi.

Thanh Phong quăng được cục nợ lại cho tôi thì thờ phào nhẹ nhõm. Tuyết Hoa ngẩng đầu lên, đôi mắt nâu sữa mơ màng, cái mặt nhỏ nhỏ mịn mịn cọ vào má tôi, nói bằng giọng lè nhè hết sức.

- Ế, em yêu đi đâu mà giờ mới về? À biết rồi, lại đi với tên tình nhân kia chứ gì? _ chỉ sang Thiên Huy _ Em chê anh phải không? Đồ lẳng nhăng, em bỏ anh đi đi với thằng đấy chứ gì?

Tuyết Hoa lắc bả vai tôi gào thét, tay chân khua múa loạn xạ, tôi cũng hết cách với nó.

- Chúng ta yêu nhau lâu vậy rồi, sao em lại bỏ rơi anh, thằng đấy có gì tốt? _ Trùng mắt với Thiên Huy _ Lẽ nào tình cảm bao năm của chúng ta không bằng người thứ ba kia sao? _ Kéo tóc hắn dẹt dẹt _ Em quay về bên anh đi mà. Hức, chúng ta kết hôn đi mà. _ Nói xong chân thành quỳ hai chân xuống trước mặt tôi, nó định đi viếng mộ đấy à?

Tuyết Hoa thành công thu hút sự chú ý của những người trên đường, họ tò mò nhìn bốn người chúng tôi chỉ tro thì thầm. Bây giờ tôi trở thành nhân vật nữ chính thứ nhất phụ tình nhân vật nữ chính thứ hai đi theo tình nhân của mình trong câu chuyện bách hợp mà Tuyết Hoa xây dựng lên.

- Mày đang nói cái đòe mòe gì thế? Tưởng mượn rượu làm loạn là tao tha cho hả?

- Em yêu, chúng ta ngủ thì cũng ngủ rồi, anh sẽ chịu trách nhiệm mà

Tuyết Hoa bỏ nhào tới ôm tôi, đập thế nào cũng không tách ra được.

- Mọi khi cậu ta say rượu cũng như này à? _ Thiên Huy che mặt hỏi tôi

- Không biết, lần đầu tiên thấy đấy

- Im miệng, tiểu tam thì cút ra kia, định làm gì bạn gái tao đấy?

Tuyết Hoa đẩy Thiên Huy ra xa, chẳng thèm để tâm về mặt ngờ ngạc sau đó tối sầm lại của hắn, bỗng nhiên bị biến thành tiểu tam, lại còn là tiểu tam trong chuyện bách hợp, khỏi nghĩ cũng biết lòng tự trọng của hắn bị đim thâm hại như thế nào.

- Được rồi, đừng loạn nữa, tớ đưa cậu về khách sạn

Thanh Phong không đành nhìn hắn hóa đá vì chịu đá kích, chỉ đành đến bên kéo Tuyết Hoa ra, nhưng ai ngờ sức của nó khỏe đến vậy, thế nào cũng không tách ra khỏi tôi, như san hô cắm chặt rễ vào mỏm đá.

- À, ba đây mà, ba con nhớ ba lắm, sao ba chẳng về thăm con?

Như một con cún, Tuyết Hoa lao vào người Thanh Phong ôm ghì, luôn miệng gọi ba.

Loạn rồi, loạn thật rồi, tôi đâu có ngờ một khi nó say lên lại đáng sợ như thế?

Người qua đường A: Giời trẻ bây giờ thật đáng sợ, trẻ như thế kia mà có con gái lớn vậy.

Người qua đường B: Vậy đã là gì, quan hệ của hai cô gái kia mới đáng ngờ, có khi là người yêu của nhau thật cũng nên.

Người qua đường C: Ôi, tình yêu của hai nữ chính và một tiểu tam bánh xèo chen ngang thật kịch tính, phải viết lại thành kịch bản mới được

Người qua đường Z: Biết đâu là cô gái kia say rượu nói linh tinh thì sao? Nhìn cô ta chẳng còn chút tỉnh táo nào

...

...

...

Tôi nắm chặt hai tay run run, tai vênh lên nghe tiếng rì rầm xung quanh. CMN Hạ Tuyết Hoa, thanh danh mà bà đây gìn giữ 17 năm trời bị mây hủ hoại trong một đêm rồi.

Đừng hỏi tôi làm thế nào có thể thành công vác cục nợ này về khách sạn, tôi chỉ biết hiện tại nó đã nằm yên ổn trên giường, đắp chăn kín mít rồi. Phong Thương từ nhà tắm đi ra, xoa xoa đầu, hình như nhỏ cũng uống say nhưng ít ra còn tỉnh táo hơn ai kia.

- Mặt Vy làm sao vậy? Sao còn chưa đi ngủ đi?

- Bị một bệnh nhân tâm thần cào đây.

Tôi thành thật đáp, Phong Thương nghi hoặc nhìn tôi, về mặt chẳng tin vào những gì tôi vừa nói.

Sáng hôm sau, tôi ôm cặp mắt gấu trúc cùng về mặt lò dờ đủ tiêu chuẩn để làm nhân viên trong nhà ma cùng mọi người ngồi khoanh chân trong phòng. Bảy con người quây thành một vòng tròn xung quanh kẻ tội đồ cần được đem ra xử trảm liền ngay và lập tức. Tuyết Hoa mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, rõ ràng sau khi tỉnh rượu nàng ta chẳng còn nhớ gì cả.

Nhưng tôi thì nhớ, nếu đem qua sau khi đưa nó về phòng nó chịu lên giường ngủ một giấc tới sáng thì hiện tại bảy người chúng tôi sẽ không ngồi đây oán thán nó tới chết thế này đâu.

- Tối qua, tao đã làm gì hả? _ Bằng một khuôn mặt ngây thơ vô tội hết sức, Tuyết Hoa hỏi.

- Hai giờ đêm qua mây bật dậy từ trên giường, trón vào góc phòng gọi điện cho nhân viên trực tổng đài tâm sự hơn 1 tiếng, sau đó gọi điện cho một số điện thoại không tồn tại hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà người ta chỉ vì nghe câu "Số mấy quý khách tạm thời không liên lạc được...". Vì mây mà cả đêm tao mất ngủ, thấp thỏm lo sợ, mây biết không? _ Phong Thương ôm gối oán trách.

- Sau đó mây bò lên giường tao, kể hết 15 câu chuyện kinh dị lúc nửa đêm, rồi ngửa mặt lên trời cười ghê rợn hại tao nhà vệ sinh cũng không dám đi, đau khổ cả một đêm. _ Tôi bỡ ngỡ tiếp lời.

- Cậu ta chạy sang phòng nam, lột sạch áo của tớ đòi xỏ thịt đem đi kho tàu. _ Nhật Nam rung rức khóc.

- Tuyết Hoa đem ra một đồng ảnh, đòi tìm bạn trai cho tớ, khuyên tớ rời xa Khả Vy đừng làm tiểu tam nữa _ Thiên Huy chưa vượt qua nỗi đả kích.

- Cậu nhất quyết gọi tớ là bố, còn đòi tớ làm ngựa cho cưỡi, rồi nôn đầy lên người hại tớ nửa đêm nửa hôm phải tắm nước lạnh _ Thanh Phong cuộn chăn run cầm cập.

- Cậu đêm hôm từ đâu lao đến, túm cổ đá tớ xuống đất đòi đấu tay đôi, đấu cái con khi, cậu ta vác chổi đánh người đánh không được thì lao vào cắn _ Quang Mạng chia tay chỉ vết răng còn in rõ, bàng hoàng kể lại.

- Ủa, sao mọi người chỉ trích Tuyết Hoa kinh vậy, đêm qua cậu ta đến phòng dựng tớ dậy, luôn miệng khen tớ đẹp trai, giống hệt nam thần trong lòng cậu ấy.

- Cậu có biết Nam Thần trong lòng Tuyết Hoa là ai không? _ Tôi nhếch miệng hỏi

- Ai?

- Là tên con chó ngao Tây Tạng nó nuôi chết cách đây 3 năm.

...Quạ...Quạ...(0A0)!!!

- Tao thật sự đã làm thế à? _ Ai đó bên lên dò hỏi

- Chứ còn gì nữa??? _ Đồng thanh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Tuyết Hoa chấp tay, vãi như vãi thổ địa, luôn miệng nói xin lỗi, dù sao cũng là do nó uống say, người ta nói không nên chấp kẻ say, huống chi là một kẻ say còn mắc bệnh tâm thần. Vì vậy tôi cũng không chấp, tôi vốn lương thiện mà. Thế nên tôi đành phải ban phát lòng từ bi mà tha thứ cho nó.

- Mày nghĩ tao sẽ nói thế hả? Đường có mơ nhé.

Tôi bẻ tay rôm rốp, cười gian xảo nhìn nó, Khả Vy tôi có vay có trả tuy không nhớ lâu nhưng được cái thù dai, nhân lúc kí ức còn mới phải tính sổ sòng phẳng một chút.

Tuyết Hoa lùi sau ba bước chuẩn bị tư thế chạy, trước khi tôi xông vào nó đã bị đám người kia vây quanh cho ăn hành ngập mặt rồi. Tôi nhàn nhã ngồi một bên nhìn bạn thân lẫn lộn đau khổ trong đồng tạp nham hỗn độn mà chẳng thèm đoái hoài. Tôi ấy à, phải giữ lấy hình tượng hiền lương thực đức chứ, phải hơn?

Buổi sáng thứ hai của chuyến đi, cả nhóm kéo nhau lang thang quanh thành phố phát hiện được rất nhiều quán ăn ngon, khám phá hết mọi góc ngách mới chịu về.

Điểm dừng chân cuối cùng là siêu thị bách hóa tổng hợp, dù sao cũng mang tiếng đi xa, phải mua chút quà chứ. Với lại tôi đã hứa sẽ mua quà cho Kỳ Khôi thì phải biết giữ lời. Sau một hồi chọn tới chọn lui cuối cùng chọn cho anh một bộ chuông gió, nghĩ mà xem trong những ngày hè mát mẻ, chuông gió kêu đinh đàng, mĩ thiếu niên nhẹ nhàng như nước nở nụ cười mị hoặc nhìn tôi, chẹp, mới nghĩ đã nuốt nước bọt ừng ực rồi.

Chỉ là, Tuyết Hoa chê tôi chọn quà không có tâm, chuông gió chẳng có gì đặc biệt, với sự lèo nhèo ỉnh tai của nó tôi mua thêm một chiếc cà vạt xanh lam trùng với màu hoa lưu ly mà anh thích. Có điều trong ấn tượng của tôi, Kỳ Khôi chỉ đơn giản với áo sơ mi bỏ ngoài và quần âu, chưa từng thấy anh dùng đến cà vạt..

Chuyến xe rời thành phố biển lúc 11h trưa, tôi lưu luyến nhìn theo mặt biển xanh ngập nắng khuất dần sau những ngôi nhà, trở về thị thành đông đúc náo nhiệt.

- Thiên Huy, lần sau chúng ta đi biển tiếp nhé _ Tôi dựa người vào hần, mắt hơi lim dim muốn ngủ. Hần không trả lời, vì hần cũng đã ngủ mất rồi còn đâu. Liếc nhìn xung quanh, cả nhóm ngoại trừ Tuyết Hoa, ai cũng đang say giấc nồng, bạn thân âu sầu kêu lên

- Sao tụi mày lại ngủ hết vậy, thế tao thức với ai?

- Còn không phải tại đêm qua mày quậy tung bùng sao? Đáng đời.

Chùm hoa ti- gôn phớt hồng trước cửa đựng đưa trong gió, thả nhẹ những cánh hoa phiêu tán trong không trung. Tôi đứng trước cửa nhà mình bấm chuông, quả thật không đâu bằng nhà, mới đi có một ngày mà đã nhớ... cái giường muốn chết.

Có phải sau khi tôi bấm chuông, ba tôi sẽ đi ra ôm lấy tôi, mẹ tôi ở bên cạnh khóc lóc "con gái con về nhà rồi", em trai sẽ đứng bên cạnh ôm Boss Miêu cười dụ hiền "Okaerinasai, onee-san".

Được rồi, tôi thừa nhận, tôi hoang tưởng hơi quá, mới đi có một ngày thôi mà.

Từ trong nhà vọng ra tiếng âm thanh đồ đạc va vào nhau, tiếng mẹ tôi sang sàng.

- Mày thần kinh hả con, cửa không khóa án chuông làm gì?

- Kia em, con nó mới đi xa về biết đâu phơi nắng nhiều quá nên tổn hại tế bào thần kinh, em ra mở cửa cho con đi

- Sao anh không ra mở mà lại bảo em?

- Thế thôi, mặc kệ nó đứng đấy cũng được.

...Con nghe thấy hết đấy

Tôi nhất định là con roi con rút ba mẹ nhặt được bên ngoài phải không? Phía sau lưng Thiên Huy và Tuyết Hoa cố nén cười, tôi cau mày quát lớn.

- Cười cái gì, sao hai người lại ở đây hả?

- Đến ăn chực_ Hùng hồn đồng thanh sau đó đẩy cửa thần nhiên bước vào.

Ôi mẹ ơi, đến ăn nhờ ở đậu mà có khí thế hơn cả chủ nhà, loạn rồi, loạn thật rồi.

Vào đến nhà, mẹ liếc tôi đứng một cái vẩy vẩy tay coi như chào hỏi, tiếp tục sụt sướt với drama phim Hàn của mẹ. Ba tôi tươi cười hỏi tôi có mệt không, đi chơi có vui không, làm tôi cảm động suýt rơi lệ còn chưa lao vào lòng ba thể hiện niềm vui của mình, ba đã trao tận tay tôi bình tưới cây, bảo rằng vì hôm qua tôi không có nhà không ai tưới cây nên hôm nay công việc phải tăng lên gấp đôi. Lại còn giờ ngón cái cổ vũ tôi cố lên.

Em trai từ trên tầng lao xuống, nhìn thấy tôi làm như cách biệt mấy năm trời, lao vào tôi ôm ghì, vậy mà câu đầu tiên nó nói là

- Cuối cùng cũng có người nấu cơm cho em ăn rồi, cơm mẹ nấu thật khó nuốt.

...

(+_=#)

Tôi thật sự bị đá kích rất nặng, hóa ra trong nhà tôi chỉ có giá trị lợi dụng thế này thôi sao, liệu tôi có nên học theo em trai, ủy khuất quay đầu khóc lóc bỏ nhà ra đi không nhỉ?

- Nếu mày muốn bỏ nhà ra đi thì tao khuyên mày nhanh lên, đừng cản tao xem tivi.

Tuyết Hoa lạnh lùng bỏ miếng cam vào miệng ngồi bên mẹ tôi xem phim, tôi đứng né sang một bên tránh tầm nhìn của nó.

- Đi cẩn thận, Nhớ về trước giờ ăn tối nhé.

Thiên Huy phụ ba tưới cây, giả bộ ân cần dặn dò tôi.

Con tim tôi đón nhận sự tổn thương sâu sắc, đau lòng chạy ra khỏi nhà, không quên xách theo túi đồ.

Bọn họ lại hòa nhau trên tôi, không sao Im fine.

Tôi bắt xe bus đến hiệu sách tìm Kỳ Khôi, nếu không vì muốn gặp anh sao mấy người bất bình thường kia có thể công kích tôi được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cũ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Tôi đến hiệu sách của anh lúc mặt trời đã xế bóng xách theo túi trà sữa và bánh flan trên tay vừa mua ở quán chị Ánh. Cửa tiệm vẫn như vậy, gọn gàng sạch sẽ, khách ra vào dần thưa. Tôi đứng ngoài cửa kính, lén lút ngó nghiêng nhìn vào trong, chẳng thấy bóng dáng Kỳ Khôi đâu, hay là ah đang ở sau mấy kệ sách kia tư vấn cho khách.

- Em ngó cái gì vậy? Cho anh ngó với

- Đang ngó anh chủ tiệm đẹp trai, anh biết không mà đòi ngó the...o? Kỳ Khôi???

Tôi giật mình nhảy sang bên cạnh trần trần nhìn Kỳ Khôi đang đứng cười thân thiện, lúc này chỉ muốn có một cú sét đánh sập mặt đất để tôi còn có chỗ mà trốn.

- Em không tìm thấy anh chủ tiệm đẹp trai đâu, bởi anh ấy cũng đang bận ngó cô bé nào đấy rồi.

Kỳ Khôi nháy mắt với tôi làm vẻ bí mật, tôi cúi gằm đầu xấu hổ không dám ngược lên, anh cầm tay tôi kéo vào hiệu sách, hỏi han rất nhiều thứ, tôi nghe chóng hết cả mặt, không biết phải trả lời từ đâu.

- Anh ăn tối chưa? Em có mua đồ ăn này.

- Vừa hay anh cũng chưa ăn.

- Thấy không em tiên đoán như thần, biết anh chưa ăn gì nên mua sẵn đồ cho anh, lần sau nếu rảnh em sẽ tự tay nấu cơm cho anh, đảm bảo còn ngon hơn ngoài tiệm.

- Em nói đấy nhé, anh chờ ăn đồ em nấu.

Tôi bày đồ ra, cắn một miếng bánh, cảm nhận vị mềm mại béo ngậy của nó, tay nghề của chị Ánh đúng là quá tuyệt hảo mà. Kỳ Khôi chăm chăm nhìn tôi, tôi rất có thành ý đưa cho anh thìa bánh của mình.

- À phải rồi, lần này đi biển em có mua quà cho anh đấy, đây này.

Tôi đưa cho anh chiếc chuông gió vô sò mình chọn được và hộp đựng cà vạt xanh. Kỳ Khôi đem chuông gió treo trước cửa hiệu tiếng kêu đinh đang của nó vang vọng xung quanh phòng, thư thái, dễ chịu.

Anh lại xem hộp đựng cà vạt, nhìn nó một hồi rồi lại nhìn tôi.

- Em có biết khi con gái tặng cà vạt cho con trai nghĩa là gì không?

- Còn có ý nghĩa nữa sao?

- Nó là một lời tỏ tình đấy..

Phụt...khụ...khụ...tò...tò...gì cơ? Tôi chỉ nghe theo lời Tuyết Hoa thôi mà, sao tôi biết nó còn có ý nghĩa nào cơ chứ?

Nhìn bộ dạng lúng túng chật vật của tôi, Kỳ Khôi cười đến run run cả vai. Tôi càng ngại ngùng không biết phải làm gì.

- Thật ra, anh còn hi vọng là em vì biết ý nghĩa của món quà nên mới tặng anh cơ, xem ra anh phí công rồi.

- Anh lại đùa nữa, em mới từ xa về nên hơi mệt, em không đùa được với anh đâu.

Tôi xua xua tay, uống nốt cốc trà sữa. Tôi kể cho anh nghe về chuyến đi của mình, kể vài câu chuyện linh tinh, anh nghe ắt chăm chú, dường như còn rất say mê. Có lẽ anh có hứng thú nên tôi hào hứng rả rê.

- Hay là lần sau anh đi biển cùng em nhé, sẽ rất vui đấy.

- Biển sao?

Giọng anh hơi ngập ngừng, ánh mắt có chút trĩu nặng phiền lòng, anh nhìn tôi cười nhẹ không đồng ý mà cũng không từ chối, chẳng hiểu sao tôi lại thấy anh đang buồn.

Kỳ Khôi nói hôm nay tôi đã mệt rồi nên về nghỉ ngơi sớm, anh đưa tôi ra ngoài đến khi thấy tôi lên xe mới quay về.

Tôi lần nữa lại đứng trước dàn hoa ti gôn trên cổng nhà mình, đầu đầu suy nghĩ xem nên dùng vẻ mặt gì để thể hiện sự tổn thương vô bờ bến mà gia đình vừa gây ra, nhưng tại thấy phiền phức quá nên thôi, đập cửa đá dép trực tiếp xông vào nhà.

- Con về rồi đây.

- Ồ_ Đồng thanh trả lời

Sao vẫn lạnh nhạt với tôi vậy?

- Tưởng đi luôn rồi chứ?_ mẹ tôi vất vèo trên ghế, vẫn đang xem phim

- Được rồi, đừng đùa với con nữa, mau vào ăn cơm đi, tối nay ba nấu nhiều món ngon lắm, mẹ biết hôm nay con về sáng sớm đã đi chợ cải nhau với mấy bà hàng xóm hàng cá, mua toàn đồ ngon đấy.

Ba à, ba bao che cũng thất bại quá rồi.

Chương 44

Còn chưa gấp được miếng com nào, tôi đã thấy có gì đó sai sai. Phải rồi, mọi ngày Boss Miêu sẽ kiêu ngạo hất đuôi đi qua đi lại trước mặt tôi đòi ăn, hôm nay cả Tiểu Hắc cũng không thấy đâu. Tôi đặt đĩa xuống, phi lên lầu, Boss Miêu bị treo lủng lẳng trên cửa sổ đang gào thét trong tuyệt vọng, hận không thể cắn đứt túi bóng phi sang bên kia cap đầu Tiểu Hắc đang ngủ ngon lành, khả năng thích nghi của mèo đen cũng quá cao rồi.

Em trai yêu quý, cứ chờ đây món nợ này chị sẽ thay pi-sà của mình tính sổ.

Sau hai ngày nghỉ, mọi việc lại đầu vào đấy, tôi vẫn cặm cụi đến trường làm một học sinh ngoan, thanh niên nghiêm túc làm gương sáng về mọi mặt cho đàn em noi theo. Đây, trường học nó biến mọi học sinh trở nên thần kinh như thế đấy.

Nhưng thật sự phải nói là tôi nhớ lớp mình chết đi được.

- Bye nhé, chúc nữa cùng tớ xuống canteen đấy.

Tôi vẫy tay với Thiên Huy trước khi vào cửa lớp, hí hửng bước vào, chưa đầy 0,1s sau khi đặt chân vào cửa lớp một vật thể lạ ầm ưót đen xì bay vào vèo đáp thẳng trên mặt tôi, sau đó lặng lẽ rơi xuống đất.

Tôi bình tĩnh nhìn chiếc ghê lau bảng dưới chân, trên mặt không chút biểu cảm, lặng lẽ cầm chiếc ghê trên tay ung dung đi đến chỗ hung thủ vừa đáp vào mặt mình.

- CMM thằng mất dạy, mắt dê dưới mông à, bà gây thù chuốc oán gì với mày, hả?

Cái ghê yên vị nằm trong mồm hung thủ.

Tôi hiên ngang xoay người bước về bàn, Đức Nhân vẫn ngủ gục như mọi khi, thật chẳng muốn bàn tới con người này. Tuyết Hoa khều vai tôi hỏi

- Mày đến kì hay sao mà nóng tính thế?

- Mày mới đến kì, cả nhà mày đều đến kì ấy.

Nó nhún vai bỏ đi, chẳng thêm gây sự với tôi nữa.

Tiết Hóa hôm nay dự giờ, tôi thật không hiểu nổi tại sao mình phải học về mấy cái dung dịch mà cả đời không cần động đến. Môn học phải ghi nhớ những câu trả lời đúng và những bài thí nghiệm. Đồ một lọ này vào lọ kia, lắc hoặc khuấy, nhiều lúc phải đun lên, rồi cuối cùng đổ tất cả ra vườn, đó là thí nghiệm.

Nhưng thôi dù sao tôi cũng không ghét hóa bằng toán, chí ít là vậy.

Thầy hóa bật laptop thử kiểm tra máy chiếu, thấy không sử dụng được thầy mới hỏi

- Máy chiếu lớp mình hỏng rồi à cả lớp?

- Chắc tại nó bụi quá đấy thầy, thầy đổ nước lên rửa sạch là dùng được thôi.

- Không phải đâu thầy, chắc tại ổ cắm không có điện đấy, thầy thò tay vào thử xem có điện không?

- Máy không phải hỏng đâu thầy, chỉ là trừ những lúc không dùng được thì lúc nào cũng không dùng được thôi.

Thầy tội nghiệp ôm đầu cảm thán, thế này còn dự giờ gì nữa. Sau cùng, nhân nào đó ra tay sử máy và tiết học lại diễn ra như bình thường.

Khi nào giáo viên trở lên hiền lành tốt tính nhất?

Dự giờ

Khi nào học sinh hăng hái sôi nổi nhất?

Dự giờ

Khi nào cả thầy và trò cùng hòa hợp nhất?

Dự giờ

Thật thế á? sao lớp tôi lại thành ngoại lệ nhỉ?

Đối với 12V mà nói, dự giờ chẳng qua là có thêm vài người vào ngồi trong lớp mà thôi, ai học vẫn cứ học, ai ngủ vẫn cứ ngủ, thầy và trò cãi nhau trong lớp như bán cá ngoài chợ.

- Em Hoàng em lên đây người giúp thầy lọ dung dịch này
- Hắc quá thầy ơi, mùi khó chịu thế!
- Ủ' H₂SO₄ không hắc thì sao?
- Thầy, em đồ thầy này đặc tính của vàng là gì?
- À vàng rất xinh đẹp nhưng khá chảnh chọe và chẳng phản ứng với thứ gì.
- Thế còn chất có cồn như rượu thì sao ạ?
- Rượu là chất có màu có mùi có vị tác dụng với lá mơ thịt chó sẽ sinh ra phản ứng bốc hơi nhân cách.
- Vậy bố chồng tác dụng với con rể tương lai sẽ có phản ứng gì ạ?
- Em đi mà hỏi bố chồng tương lai của tôi ấy, tôi còn đang bận tìm vợ tương lai của mình.

Đây, dự giờ mà thầy với trò còn như thế thử hỏi sao giáo viên tới dự không xanh mặt. Nhưng tôi vẫn yêu thầy quá đi thôi, ai bảo tại thầy vui tính chứ.

Giờ ra chơi tôi tranh thủ kéo vài đứa bạn xuống canteen mua đồ, Thanh Phong lảng xăng chạy lại từ sân trường, không thấy Thiên Huy đi bên cạnh. Thanh Phong thở dài bảo tôi.

- Đừng tìm nữa, thằng Huy nó đi cùng Nhu Ngọc rồi, dạo này cứ cuốn nhau như sam, Vy phải làm gì đi chứ, để thế mà coi được à?
- Sao vậy sao vậy? Có phải thấy Huy thân thiết với em khác nên ghen phải không? Phải không? Nói đi đừng ngại. Tớ luôn ủng hộ cậu mà.

Tuyết Hoa chọc chọc vai Phong, cái vẻ mặt của nó biến thái dễ sợ.

Câu chuyện còn chưa bắt đầu đã thấy Thiên Huy đi tới, kế bên là cô bé Nhu Ngọc đang ôm tay hắn cười nói ríu rít.

Mịa nó, trời nắng quá, chói hết cả mắt.

Đây là lần đầu tiên Nhu Ngọc và tôi chính thức gặp nhau, ở khoảng cách gần này trông Nhu Ngọc càng dễ mến hiền lành. Tôi kéo ghế ngồi sát bên cạnh Tuyết Hoa để cô bé có chỗ ngồi, nhưng xem ra Nhu Ngọc thật sự bám lấy Thiên Huy như sam, chẳng rời nửa bước. Tôi chọc cốc trà sữa, mặc kệ họ nói chuyện với nhau.

- Chị Khả vy phải không? Anh Huy nhắc chị suốt, em cũng muốn gặp chị.
- Haha vậy sao? Hắn ta có nói xấu gì chị không đấy
- Làm gì có, chị tốt bụng dễ thương vậy mà

Nhu Ngọc nhào người ôm lấy cánh tay tôi, thân hình nhỏ nhắn như một con búp bê sứ, trắng hồng đáng yêu. Chút khó chịu khi nãy trong lòng tôi hoàn toàn bốc hơi sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cũ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Bọn họ nói chuyện vui vẻ, kể vài thứ linh tinh trên lớp rồi cả đám cùng cười phá lên trong khi tôi chẳng thấy có gì đáng buồn cười. Nhu Ngọc kéo góc áo Thiên Huy nói nhỏ đủ để tôi ngồi bên cạnh nghe thấy.

- Anh Huy, xe em hỏng rồi, anh đưa em về nhé?

Đôi mắt Nhu Ngọc trong veo, môi anh đào khẽ cười nhẹ, lúc nhòe và đặc biệt đáng yêu.

Không ai trên bàn ăn để ý câu chuyện vụn vặt của hai người họ, nhưng tôi lại để ý, để ý cả ánh mắt ái ngại mà hẩn nhẹn tôi. Trước nay đều là hẩn đưa tôi về, dù là hẹn hò với bạn gái hay chuyện gì chẳng nữa hẩn cũng không bỏ lại tôi.

Tôi quả quyết đứng dậy, là bộ như chợt nhớ ra chuyện gì đó, viện cớ chạy về lớp, cũng không quên dặn hẩn hôm nay tôi sẽ về cùng Tuyết Hoa vì còn phải đi mua chút đồ. Thật ra tôi chẳng cần mua gì cả.

Sân sau của trường mát mẻ rộng rãi lại ít người. Khoảng trời nhìn từ đây như bị thu hẹp lại, giới hạn bởi những bức tường. Một dải xanh nhạt của bầu trời vắt ngang vừa cô đơn vừa lẻ loi. Sân sau đặc biệt râm mát bởi một gốc cây xà cừ to chiếm cả nửa sân. Nắng len lỏi qua từng kẽ lá dày, chiếu xuống lòng bàn tay nắm hồ của tôi.

Tôi ngồi xuống thảm cỏ, dựa lưng vào tường chờ tiếng trống vào lớp mông lung nhìn xa xăm. Bỗng nhiên cảm thấy mình như con ốc, vì chút ghen tị còn con mà bỏ đi, đây đâu phải lần tiên hẩn có bạn gái, tôi còn lạ gì. Nhưng không ghen không phải yêu. Vậy chẳng phải tôi đang thừa nhận tôi ghen sao? Tôi ích kỉ đến thế sao? Tôi dung tục tầm thường thế sao? còn lâu nhé!

Vỗ vỗ hai bên má, đem nụ cười vẽ lại trên môi, ngẩng đầu nhìn thẳng bầu trời chói chang đầy ánh nắng tôi lấy lại dáng vẻ thường ngày. Trịnh Thiên Huy cũng được Nhu Ngọc cũng được, chẳng ai có thể làm thay đổi cuộc sống của tôi.

Tôi ngửa mặt lên trời cười lớn, bản thân tự ra uy để át đi nỗi sầu trong lòng, tự bảo vệ lấy mình.

Đáng buồn thật. Là bạn thân đến tư cách ghen cũng chẳng có.

- Nay, tránh xa

Thanh âm nhỏ như muỗi kêu chùng chùng như còn muốn ngủ, vừa lười biếng vừa âm trầm. Tôi nhảy dựng sang một bên, không phải gặp quỷ đây chứ? Xung quanh đây ngoài tôi ra làm gì có ai khác? Chẳng lẽ là... ngược mắt lên nhìn, trên cành cây xà cừ đáng người lười biếng vắt vẻo đu qua đu lại như con mèo nhỏ trên cây chẳng khác gì xác chết, trong mắt còn thấy sự hẩn học rõ ràng. Trên đời này ngoại trừ Lưu Đức Nhân còn ai có bộ dạng này nữa chứ?

Đức Nhân buông cành cây từ trên không rơi thẳng xuống thảm cỏ, cậu ta còn không có ý định chuẩn bị cho mình một cuộc hạ cánh an toàn. Sau khi ngã xuống xong còn nằm bất động như chết dọa tôi một phen hết hồn.

Tôi lạng xăng nhảy qua nhảy lại bên cạnh Đức Nhân gọi thế nào cậu ta cũng không ở mắt. Không phải chết thật rồi đây chứ? Chẳng lẽ khi nãy ngã từ trên cây xuống, vô tình gây chấn động đến khung xương rồi nội thương mà chết? Không phải chứ? Tôi là người duy nhất ở đây nếu cậu ta chết có khi nào tôi bị tình nghi không? Nếu vậy thì nguy to.

Vậy là sau một hồi suy luận tôi đi đến quyết định, phi tang thi thể phải sạch bằng chứng. Nhưng ở đây xèng không có, cuốc cũng không tôi lại không thể hi sinh bàn tay trắng trẻo ngọc ngà của mình mà chôn sống cậu ta được.

Loay hoay thu lượm đồng lá khô còn sót lại dưới gốc cây, tôi đem phủ hết lên mặt Đức Nhân, lá khô quanh đây dù có gom lại cũng không thể che kín cái xác này được. Sau khi xong xuôi chuyện, Đức Nhân vẫn không có phản ứng, sự chai lì của cậu ta khiến tôi hận không thể đem một môi lửa đốt cả cậu ta và đồng lá.

Bê lấy một cọng cỏ gần đấy, phải sạch lá khô trên mặt, tôi bắt đầu trêu chọc cậu ta, của nhiên cách này có hiệu quả với mèo lười Đức Nhân dửng dưng cò, quắc mắt nhìn tôi khó chịu. Tôi nhún vai coi như không có chuyện gì ai bảo cậu ta trốn trên cây chứng kiến bộ dạng mất mặt của tôi? Sao tôi có thể không trả thù chứ?

- Còn tưởng cậu không chịu đây chứ

- Phiền phức

Đức Nhân chỉ tay vào tôi, còn dám nói tôi phiền phức, có biết tôi đang rất khó chịu không? Cậu ta muốn tìm đường chết à?

Sau cùng cả hai cứ mặt đối mặt mắt đối mắt cho tới khi tiếng trống vang lên, Đức Nhân phủ bụi trên người bước ngang qua tôi đi lên lớp, tôi cũng nhanh chóng chạy theo không tiếp tục so đo.

Vừa lên đến cửa lớp đã thấy Thiên Huy đang đứng đó, tôi làm như không thấy hẩn, chạy lên đi song song bên cạnh Đức Nhân, trốn sau dáng người dong dong cao của cậu ta. Tôi mới không thèm gặp hẩn lúc này.

Nhưng tôi có trốn thì Thiên Huy vẫn giữ được tay tôi lại, kể đến Đức Nhân không hiểu sao cũng có phản ứng dửng dưng lấy tay còn lại của tôi

- Tớ có chuyện muốn nói với cậu
- Bạn cùng bàn mau về chỗ ngồi nhanh lên

(A-A)!!!

Bọn họ cùng lúc nhìn hai miệng một lời song song, lồi lồi kéo kéo tôi trước cửa lớp. Còn vài phút nữa trước khi giáo viên lên, tôi không thể tỏ ra là con người nhỏ nhen được, để xem hẳn muốn nói gì. Tôi gỡ tay Đức Nhân, cậu ta không chút phản đối trước khi quay lưng vào lớp tôi thoáng thấy cậu ta khẽ nhếch môi cười tựa có tựa không.

- Sao lại đi cùng cậu ta?
- Có gì thì nói nhanh lên, tớ còn phải vào lớp

Tôi bỏ lơ câu hỏi của Thiên Huy làm bộ dạng khảnh trương

- Cậu giận à? Tớ chỉ đưa Nhu Ngọc về nhà hôm nay thôi, cậu việc gì phải giận? Lần sau tớ giải thích với cô ấy rằng tớ chỉ đưa đón mình cậu thôi.
- Không cần, tớ không làm phiền hai người
- Cậu đây là đang giận sao? Cũng đâu phải chuyện gì to tát
- Đã bảo không giận rồi, Bạn Huy hôm nay bạn cứ đưa Nhu Ngọc về, tớ có chân có tay tự đi được, hơn nữa tớ cũng không vì chút chuyện nhỏ này mà giận đâu. thế đã được chưa?
- Rõ ràng là đang giận, sao còn phải giấu, chẳng lẽ cậu đang ghen à?

Hắn nửa thật nửa giả khích vai tôi hỏi, nét cười trên mặt đùa cợt thấy rõ, tôi nổi điên lấy hết sức đập thẳng vào chân hắn hét lớn

- Phải đấy, tớ ghen đấy thì đã làm sao?

Hắn ngây ra tôi cũng ngây ra, sau cùng tôi là người bỏ chạy trước tiên, trở về lớp.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tuyết Hoa đưa tôi về, nó chẳng hỏi gì, cũng không châm chọc hay chế giễu như mọi khi. Chiều hôm đấy nó kéo tôi đi loanh quanh mua sắm tiện thể ra ngoài giải tỏa căng thẳng. Có đôi lúc tôi cũng chẳng hiểu nó đang nghĩ gì.

- Này, sao mày không thử thích người khác đi?
- Thôi nào sao mày lại tiếp tục...

Tôi im bất khi ngược lên nhìn nó, không phải thái độ đùa cợt như mọi khi, lần này Tuyết Hoa hoàn toàn nghiêm túc, sự im lặng đầy nghiêm túc với người đối diện. Tôi cúi đầu không trả lời cho đến khi Tuyết Hoa đứng dậy và đi đâu đó.

Quán trà vintage mang màu sắc cổ điển, lần gặp mặt trước Tuyết Hoa đã từng đưa tôi đến đây nhưng tôi chẳng có tâm trạng để ý đến không gian của nó. Bây giờ để ý kỹ lại mới thấy vintage thật đẹp. Những bức tranh đa màu sắc nguệch ngoạc nhưng lại độc đáo trên tường, chậu hồng gai bên cửa sổ tĩnh lặng trầm uất, đèn chùm đơn giản lạ mắt và ánh sáng vàng nhạt phủ lên quán một gam màu buồn. Tôi chống tay ngăn ngó suy nghĩ, cuối cùng thờ dãi thườn thượt.

Cô gái bước vào quán, mái tóc nâu hạt dẻ xoăn nhẹ bồng bênh, làn da trắng trẻo hòa cùng màu nắng, bộ váy xanh dương phiêu phiêu bởi một ngọn gió. Tôi dõi tầm mắt khỏi cô gái vờ như không thấy, nhưng cô gái đó lại rất thân mật chạy lại chỗ tôi.

- Chị Vy, trùng hợp quá ta lại gặp nhau rồi. Phải nói là rất có duyên đấy nhì.
- Nhu Ngọc cũng thích đến đây sao?

Tôi cười khan hai tiếng, khách sáo hỏi chuyện.

Ngóng mãi không thấy Tuyết Hoa quay lại, tôi đành ngồi tiếp chuyện cùng Nhu Ngọc.

- Em cùng với anh Huy hẹn đi dạo, trời nóng quá nên em đến đây trước, có lẽ anh ấy cũng sắp đến rồi. À mà em nghe anh Huy nói rồi. Xin lỗi, tại em không biết hai người thường về cùng nhau, em xin lỗi.

Cô bé cúi đầu chân thành nói, tôi xua tay bảo không sao cũng không phải chuyện gì to tát. Rồi Nhu Ngọc kể rất nhiều chuyện về Thiên Huy, những chuyện tôi biết cả những chuyện tôi không biết giống như cô ấy đang kể về một con người khác của Thiên Huy mà hần chưa từng thể hiện với tôi. Tôi lặng im lắng nghe đôi lúc lại xen vào cười đùa vài câu làm như chẳng để tâm. Cách mà Nhu Ngọc nói về hần khiến tôi ghen tị.

- Anh Huy ấy, anh ấy chắc phải thích chị lắm, rất hay nói về chị. Em đoán chị phải rất hoàn hảo thì anh ấy mới thích như vậy. Sau khi gặp chị thì đúng là thế thật.

- Em quá lời rồi. Mà em... thật sự thích thiên Huy vậy sao?

- Rất thích, chắc chắn là rất thích. Thật ra hồi đầu em rất sợ phải gặp chị, anh ấy thích chị như vậy, em sợ đối với chị không đơn thuần là bạn, nhưng gặp chị rồi em lại thấy yên tâm. Bởi vì chị Khả Vy rất tốt bụng mà.

Nhu Ngọc khẽ cong môi cười vừa điềm điềm lại đáng yêu. Tốt bụng sao?

Giờ thì tôi hiểu tại sao Tuyết Hoa lại nói người như cô bé mới đáng sợ rồi, tôi không thể ghét một người ngây thơ lương thiện như vậy được. Cũng không thể...so sánh với Nhu Ngọc được. Tôi ngước lên, cười rất sáng khoái, vỗ vai cô bé

- Chị với thiên Huy chỉ là bạn thôi, hần không thích chị, chị cũng không thể thích hần, em không cần nghĩ nhiều. À Tuyết Hoa quay lại rồi, chị đi trước đây.

Tôi vội đứng dậy vọt thẳng tới chỗ Tuyết Hoa kéo nó ra khỏi quán trà vintage. Tuyết Hoa sóng bước bên vai tôi, cắn miếng kem mát lạnh, nhướn mày hỏi

- Sao, cảm thấy thua cuộc rồi hả?

- Mày núp sau tường phải không? Mày rõ ràng đã quay lại từ lâu rồi.

- Hừm, muốn cho mày thấy cô gái đó thế nào thôi, nếu Thiên Huy thật sự thích Nhu Ngọc mày sẽ mất hết cơ hội đấy.

...

Từ đầu tôi vốn đã chẳng có cơ hội rồi.

- Đúng là không sợ kẻ địch mạnh như hổ chỉ sợ đồng đội ngu như bò, chưa gì đã muốn tìm đường lui rồi

- Ờ mày thì khôn lắm con ngu ạ

- Nói với bạn mày thế à? Bạn bè sinh ra là để nhờ vả nhờ không được thì phải vả

- Mất dạy, còn dám đánh tao, chán sống rồi à?

- Thượng đế cho tao hạ phàm là để kèm cặp mày, nếu không tại mày vô dụng quá thì tao đã sớm về thiên đàng từ lâu rồi.

- Mày có xuống địa ngục cũng chẳng ai thèm nhận đâu.

- Không có tiền thiên đàng nhưng có đô-la âm phủ đấy, tao mà xuống địa ngục mày phải đốt tiền cho tao

- Đùng hòng.

OK FINE! Đây chỉ là cuộc cãi vã thông thường giữa hai người bạn thân đến mức có thể đào sẵn mộ cho nhau thôi, chẳng qua người đi đường còn tưởng chúng tôi sắp đánh nhau đến nơi nên chuẩn bị lao vào can ngăn.

Nhưng sau khi to tiếng xong chính tôi cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, tâm trạng được giải tỏa.

- Tuyết Hoa, cảm ơn mày.

- Khỏi, mời tao đi ăn coi như bồi thường tổn thương tâm lý là được.

Hừm! Biết ngay mà.

Tôi đứng trước cổng nhà, ngấm ngấm vuốt vuốt lại lần nữa xem có chỗ nào không ổn không, tự mình trang điểm khiến tôi hơi lo, mọi khi đều là Tuyết Hoa làm giúp cho mà.

Chiều nay tôi sẽ đi cùng với Kỳ Khôi, còn đi đâu thì tôi cũng chẳng rõ, nhưng thái độ của anh qua điện thoại khiến tôi nghĩ đây là buổi hẹn quan trọng, hoặc bởi chính tôi đã sớm biết đáp án cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Sau 10' làm thịt xong khối đứng dưới nắng mặt trời tôi cảm thấy... mình ngu vậy luôn cơ đấy. Trong nhà điều hòa máy lạnh không ngồi, tự nhiên mò ra ngoài rồi sớm đứng hừng nắng mặt trời. Cũng may trước khi tôi quay người bỏ vào nhà thì anh đã kịp đến.

Vẫn cái dáng người cao dong dỏng và nụ cười hiền lành ôn nhu, anh kéo chiếc nón vành tròn trên đầu mình đội lên cho tôi. Chính lại vành mũ cho mình rồi nhìn anh một lượt. Áo sơ mi trắng mặc trong, gi lê xanh đậm khoác ngoài, quần bó ống khoe chân dài gọi cảm, cà vạt xanh tôi tặng anh hôm nọ được phối rất bắt mắt vừa phóng túng lại lãng tử. Chà xem ra quà tôi tặng thật sự rất hợp đấy.

Tôi nuốt khan nước bọt, trông anh cứ như main trong mấy bộ manga mà tôi thường cúi mũi vào xem vậy.

- Hôm nay trông em xinh lắm.
- Thật sao? Phải thế thôi chứ không sao có thể xứng với soái ca đứng bên cạnh đây?
- Lại nói đùa rồi.

Tôi kéo thấp chiếc nón, anh vỗ đầu tôi cười nhẹ.

Cũng may thay lần đi chơi này anh không dẫn tôi vào trại khi hổ hay cá sấu gì đấy, chứ nếu không tôi thà còi giầy đạp dép chạy thực mạng về nhà trùm chăn ngủ còn hơn.

Kỳ Khôi hôm nay rõ ràng năng động hơn hẳn, anh kéo tôi đi ăn, xem phim, đi khu giải trí, kéo tôi dạo quanh các con phố sôi động, hòa vào đám đông xem các thanh niên mở những buổi nhạc dạo tại quảng trường rộng lớn.

Tôi vén lọn tóc sau tai, giữ lại chiếc mũ đen của anh trầm trồ thán phục nhìn những người trẻ tuổi đàn hát, nhảy múa. Âm nhạc đường phố là đây.

- Haha vui thật đấy, âm nhạc đúng là tuyệt diệu mà.
- Nắm lấy tay Kỳ Khôi tôi kéo anh lắc lư xoay vòng theo những điệu nhạc.
- Em muốn nghe anh đàn thử không?
 - Có thể sao?
 - Cô gái, đứng ở đây xem nhé, em còn nhảy múa nữa anh sợ người ta bắt cóc em đấy.
 - Tại sao, trông em quái dị thế à?

Kỳ Khôi "hừm" nhẹ một tiếng, sau đó dứt khoát kết luận rằng tôi quá ngốc. Tôi nào có, anh đừng tưởng rằng mình đẹp trai thì muốn nói gì cũng được nha, tôi cần à.

Anh tiến về phía ban nhạc, nói với họ điều gì đó rồi vẫy tay gọi tôi lại. Chúng tôi ngồi trên bậc thềm của quảng trường, người vây xung quanh xem rất đông, hầu như đều là các bạn trẻ. Kỳ Khôi nâng cây ghi ta thử lên dây đi vài nốt nhạc. Tôi ngồi bên cạnh chăm chú nhìn anh.

- Bài này là để dành tặng cho cô gái ngồi bên cạnh tôi đây.

Và anh bắt đầu hát, giai điệu, âm nhạc, dáng vẻ đều khiến người ta chăm chú.

"Chẳng dám hứa quá nhiều chuyện ngày mai

Hay vu vơ về chặng đường dài

Hôm nay anh bên em...

Ta sẽ luôn như hôm nay và anh chỉ cần có thể

Nếu đến lúc 2 ta giận hờn nhau

Hay yêu thương không như những phút đầu

Em hãy cứ tin rằng và hãy nhớ mãi là...

Anh...sẽ không nghi ngờ để tình ta chớm tắt

Anh...sẽ không bao giờ để em rơi nước mắt

Anh sẽ không bao giờ, anh sẽ không bao giờ...để em buồn dù chỉ là vài giây

Anh...sẽ lắng im những khi em hay cúi gắt

Anh...sẽ yêu em hơn bản thân, anh hứa chắc

Anh sẽ mãi mãi là, anh sẽ mãi mãi là..."

E hèm tôi có thể cho rằng đây là anh đang ngảm tỏ tình với tôi không? Khoảng trời cạnh anh vừa trong xanh lại rực rỡ, phản chiếu trên người một loại cảm giác nhẹ nhàng trầm miên. Tôi cứ ngỡ người nhìn Kỳ Khôi như vậy, giống như vô số lần anh quấn hút tôi bằng sự dịu dàng của mình.

Chẳng qua không nghĩ Kỳ Khôi lại hát được bài này. Tôi có nên tỏ ra đồ mặt thẹn thùng không nhĩ? Hay là nên tỏ ra vui sướng hạnh phúc? Kỳ Khôi hướng tôi tiếp tục dạo đàn.

"Từ nay anh là của em

Ta đã thuộc về nhau

Yên vui hay buồn đau...ta kề bên suốt đời

Từ nay em là của anh

Ta mãi thuộc về nhau

Yên vui hay buồn đau...em đừng lo..."

Bất kì cô gái nào rơi vào hoàn cảnh như tôi nhất định sẽ rất cảm động, đứng trên phương diện khách quan mà đánh giá thì là vậy. Lời bài hát này chẳng hợp với hai chúng ta đâu.

Tôi đợi anh dừng đàn.

- Bạn gái cậu xinh thật đấy, không trông coi cẩn thận là bị cuỗm mất đấy.

Ai đó trong ban nhạc nói với anh như vậy, tôi đảo mắt đi chỗ khác vờ như không nghe, bởi anh cũng không trả lời cho câu hỏi đấy tôi chẳng việc gì phải giải thích.

- Anh đang tỏ tình với em phải không?

Kỳ Khôi ngạc nhiên nhìn tôi, có lẽ anh không nghĩ tôi sẽ hỏi thẳng. Anh gãi đầu ngáp ngừng, hai bên má hơi đỏ hồng che tay ngang mặt. Nhìn như chú thỏ con đang cố lấy đôi tai dài che sự xấu hổ. Tôi bất giác cười lớn, Kỳ Khôi thuộc tuýp người cổ điển, tôi lại để anh ngêu ngao giữa phố hát một bài tình yêu giữa bao nhiêu người như vậy, hoặc là tôi có sức hút rất lớn hoặc là anh ngốc rồi.

Tôi dướn người với được vai Kỳ Khôi, kéo anh thấp xuống ngang với mình, chụp chiếc nón vành đen lên đầu anh khẽ thì thầm rồi nhanh chân chạy biến.

- Baka!!!

- Này, anh hiểu nghĩa của nó đấy nhé, này...

Trên phố có rất nhiều sạp hàng nhỏ bày bán đồ linh tinh, gọi là chợ thì cũng không lớn lắm nhưng mặt hàng lại rất phong phú. Tôi dừng lại trước một quán bán kẹp tóc, định chọn lấy cho mình một chiếc kẹp để xử lí mái tóc đang bay tán loạn này. Nếu không phải vì muốn ra về liền lành thực nữ trước mặt anh tôi sẽ chẳng thả tóc đâu, nóng phát khùng luôn.

- Lấy cái này đi em mà cài lên sẽ rất đẹp đấy.

- Nhưng em không..

- Em cũng thích hoa hồng phải không? Anh tặng em

Kỳ Khôi chọn giúp tôi một chiếc kẹp mái nhỏ, là hình dáng bông hoa hồng đính đá đỏ, tôi muốn lên tiếng từ chối rồi lại thôi. Anh đã sớm giúp tôi cài lên tóc, ngón tay ấm áp mảnh khảnh lướt nhẹ qua trán, vén gọn tóc mái còn đang xõa ra.

- Đúng như anh nghĩ, rất đẹp đấy.

Tôi chạm lên chiếc kẹp, trong lúc đợi anh trả tiền. Tôi không thích hoa hồng, nhất là hồng đỏ, tôi không thích dáng vẻ kiêu ngạo kiêu diễm của nó.

Nhưng Kỳ Khôi đã cất công chọn giúp, dù sao tôi cũng chỉ muốn cố định tạm mái tóc mình, không cần suy nghĩ quá nhiều. Chỉ là anh...lại vậy nữa rồi.

Nơi cuối cùng hai chúng tôi đến là vòng quay khổng lồ thu hút khách nhất thành phố. Từ nơi cao nhất của vòng quay này có thể nhìn thấy mặt biển phía xa và toàn thành phố. Hầu như hè nào tôi cũng cùng Thiên Huy đến đây.

- Anh nghe người ta nói khi lên đến nơi cao nhất của vòng quay...

- Anh định nói nếu như ước một điều gì đó thì nó nhất định sẽ thành hiện thực hay định nói nếu tỏ tình với người mình thích cả hai sẽ mãi hạnh phúc bên nhau?

Tôi nghiêng đầu cười, khề khàng hỏi anh.

- Em lại phá hỏng bầu không khí nữa rồi

- Trong manga với anime đều có cảnh này mà.

Tôi nhỏ giọng thì thào. Hướng mắt qua lớp cửa kính, mặt biển phía xa nhạt dần trong sắc chiều hoàng hôn, bầu trời bị mờ bởi những ánh mây lơ lửng, phố phường bên dưới lấp lánh trầm mình trong ánh đèn hào nhoáng, và chàng trai bên cạnh nhìn tôi đầy mơ hồ trống trải. Tia nắng xiên qua lớp cửa kính, chiếu nghiêng nghiêng khuôn mặt anh, ở nơi cao nhất của vòng quay, Kỳ Khôi cười hiền lành mà ấm đạm.

- Có lẽ anh muốn nói cả hai. Anh có một điều ước và cũng có một lời tỏ tình. Diệp Khả Vy, làm bạn gái anh được không?

Con người này chậm rãi hỏi, rõ ràng đang nhìn thẳng vào tôi lại giống như đang lảng tránh. Anh...lại vậy nữa rồi. Như Tuyết Hoa nói, tôi rất đơn thuần, đơn thuần đến ngốc nghếch. Tôi không giỏi thấu hiểu người khác nghĩ gì, cũng không giỏi phán đoán tình hình. Biết chắc anh sẽ nói vậy nhưng giây phút này tim tôi không thể ngừng đập, rộn rập, điên loạn, từng nhịp từng nhịp trong lồng ngực.

"Này, sao mày không thử thích người khác đi?"

"Rất thích, chắc chắn là rất thích. Thật ra hồi đầu em rất sợ phải gặp chị, anh ấy thích chị như vậy, em sợ đối với chị không đơn thuần là bạn, nhưng gặp chị rồi em lại thấy yên tâm. Bởi vì chị Khả Vy rất tốt bụng mà."

"Cô ấy đáng yêu như vậy lại nhã nhặn hiền chuyện, rất khác những cô gái tớ từng hẹn hò trước kia."

"Phải đấy, tớ ghen đấy thì đã làm sao?"

Từng chút từng chút kí ức hiện lại trong đầu. Phải rồi sao tôi không thử thích người khác nhỉ?

Vươn tay chạm vào gò má lạnh lẽo của anh, tôi miết nhẹ cánh môi đỏ hồng dưới nắng nhẹ nhàng gật đầu.

- Được.

Chúng ta đều đang nhìn một con người khác thông qua đối phương mà thôi.

Tháng 9 trời xanh lam, tôi và Kỳ Khôi chính thức hẹn hò.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Tôi chuẩn bị bữa tối, hôm nay ba mẹ lại không có nhà nên Tuyết Hoa cũng đến ăn cùng. Phải nói là bà mẹ chồng nào vô phúc lắm mới có đứa con dâu

như nó. Trên đời có ai đến nhặt rau cũng không biết như nó không. Một thân tài nghệ đầy mình như tôi đây vô cùng khinh bỉ người chỉ biết phá hoại như Tuyết Hoa. Nhưng mỗi lần tôi đề cập đến nó đều vênh mặt kiêu ngạo hỏi "cơm hộp sinh ra để làm gì? Đồ ăn nhanh sinh ra làm gì? Shipper sinh ra làm gì? Tao chỉ đang tạo công ăn việc làm cho người ta thôi"

Được rồi, tôi không cãi tạo được cái đầu bất thường của nó.

- Hôm nay mày không đi chung với Thiên huy, sao vậy lại chiến tranh lạnh à?

- Làm gì có, vẫn bình thường mà.

- Tao có thể tin được không? Tin chứ. Tin thế quái nào được hả?

Tuyết Hoa hét vào mặt khi tôi gấp miếng thịt sống để bên miệng nó.

- Chị, anh Huy đến kìa. Khả Vũ vò vò đầu từ trên phòng bước xuống, xem ra là vừa ngủ dậy. Tôi bỏ lơ câu nói của nó bê một đĩa trứng xào cà chua ra ngoài bàn. Thiên Huy đứng ở cửa mà không bước vào, mặt hần năn như khi ăn ớt, không nói không rằng. Tôi chỉ đành tiến đến hỏi

- Có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì đừng đến tìm tớ, có chuyện thì càng không nên đến tìm.

- Khả Vy còn giận à

... Này, một mấy người làm rồi đấy nhé. Sao ai cũng cho rằng tôi đang giận dỗi vậy? Chỉ vì chút chuyện nhỏ kia mà cũng để trong lòng, tôi nhỏ nhen đến thế sao?

Tôi và hần cứ trần trần đứng nhìn nhau như thế, tôi xoay người bê đĩa trứng xào trên tay đi về phía bàn.

Boss Miêu và Tiểu Hắc vẫn không hòa đồng hơn là bao, tụi nó vòn nhau một hồi, chạy đến vòn quanh chân tôi, thân hình mập mạp của Boss Miêu lao về phía tôi làm tôi mất thăng bằng, đĩa trứng trên tay bay lên không trung tao nhã xoay xoay mấy vòng, trứng, cà chua, hành lá trong đĩa cũng bay theo uốn lượn nhẹ nhàng rồi rơi xuống. Một màn mưa trứng xào diễn ra trước mắt. Tôi vờn tay ra muốn vớt vớt chút gì, thế nào chiếc đĩa lại lấy tốc độ bay của UFO đập thẳng vào trán rồi lạch cạch rơi xuống đất.

Trong nhà là một khoảng tĩnh lặng ỉn~

- Chẹp, người ta gặp mặt trong cảnh hoa bay trong gió, trắng treo trên đầu còn hai tụi bay lại lấy trứng xào cà chua làm nền, thật là... khẩu vị lạ nha.

Tuyết Hoa dựa tường cảm thán than thở. Tôi kinh hãi nhìn tổ hợp hỗn tạp trên đầu mình, rút chiếc dép dưới chân phóng về phía Boss Miêu, nó né được kiêu ngạo nhìn tôi, ngoay ngoáy móng bỏ đi. Tiểu Hắc rón rén lại gần, liếm sạch chỗ trứng còn sót lại trong đĩa, xem ra rất vui vẻ.

- Tôi nay...tất cả nhin dối

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi ra đạo thánh chỉ.

Sau đó, đi tắm chứ còn làm gì, giờ không phải trứng xào cà chua mà là trứng xào thịt người đấy.

Tôi thay một bộ váy đơn giản, ngồi trên giường lau khô tóc, cảm thấy trên người mình còn lưu lại mùi dầu mỡ, có chút ám ảnh. Thiên Huy bước vào tôi chẳng buồn nhìn hần tiếp tục lau khô.

- Tôi đây, tớ sấy tóc cho

Hần vờn tay vẩy vẩy, tôi bấu môi chậm chạp di chuyển về phía hần. Thiên Huy giúp tôi chải mượt tóc, nhẹ nhàng sấy chúng rồi tung lên. Ngoài cửa sổ trời chuyển một mảng xanh thẫm, trắng bàng bạc mờ ảo, dịu dàng tỏa sáng. Tôi miên man cảm nhận đôi tay hần luồn qua từng kẽ tóc cẩn thận chậm rãi.

- Ngày mai tớ chờ cậu đi học được không?

- Được!

Tôi xuống bếp, nấu lại bữa tối, Tuyết Hoa cứ như con mèo ồn ào xung quanh luôn miệng kêu đói.

- Khả Vy hôm nay phải thịt giả rồi, rõ ràng thịt lúc đầu có màu hồng, sao xào nấu một hồi lại nâu nâu thế kia, nhất định là có hóa chất rồi, để tao ăn cho.

- Mày làm nhầm cái gì đấy

- Khả Vy, tao không ngờ mày có thể ác thế, mày nhìn miếng thịt bò kia, nó ở trong chảo mỡ đang kêu gào khổ sở, mày mau vớt nó ra để vào miệng ta để tao hóa kiếp cho nó

- Còn chưa chín mà
- Thế cá thì sao, sao mày lại đổ nước và người nó thế, nào để tao ra tay cứu nó khỏi chết đuối
- Mày quay về làm người vượn luôn đi.

Cách đây khoảng 10" trước trong bữa cơm tôi chậm chậm nói ra 5 từ, đồng loạt Tuyết Hoa, Thiên Huy và Khả Vũ đều tròn mắt nhìn tôi mỗi người một biểu cảm khoa trương. Boss Miêu và Tiểu Hắc còn đang giành đồ ăn bất giác dừng lại, "ngoao" một tiếng rồi im lặng không động tĩnh. Sau 10" bọn họ vẫn không ai nói gì. Tôi cảm thấy có phải mình đã vô tình ấn nhầm vào cái công tắc thần kinh nào của họ không?

- Mày, vừa nói gì ấy nhỉ
- Tao có người yêu rồi!

Đấy, chỉ 5 chữ thế thôi mà họ làm như thể nhìn thấy người ngoài hành tinh không bằng.

- Thiên Huy, còn bao lâu nữa mới tới 1/4 vậy? _ Tuyết Hoa lạnh nhạt quay sang hỏi hấn
- Bây giờ mới tháng 9 thôi, còn lâu lắm
- Vậy nhất định là do tai mình có vấn đề rồi, phải đi khám mới được
- Thật trùng hợp, tớ cũng cảm thấy thế
- Em lại cho rằng mình bị ảo giác rồi, có lẽ là vì ngủ không đủ giấc chăng?

...

- Cái em gái mấy người, thái độ không tin tưởng đấy là sao hả?
- Mày nói là thật à
- Lừa mày thì tao cao thêm được vài centimet chắc.
- Không, cùng lắm thì mày cao thêm vào milimet thôi

nếu không phải pháp luật Việt Nam nghiêm cấm giết người thì tôi đã bóp chết nó từ lâu rồi.

Vậy là để khai thông cho cái đầu mịt mờ của bọn họ, tôi thân nhiên kể lại quá trình hẹn hò của tôi và Kỳ Khôi, tất nhiên có lược bỏ một vài tình tiết không cần kể.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Cũng không hiểu tin tôi nói ra động trời đến đâu mà ba người bọn học cộng với hai con mèo đều biểu lộ rõ sự bất mãn ra mặt. Cứ làm như tôi là hàng hết hạn sử dụng k ý. Khả Vy tôi vốn xinh đẹp khả ái, lại dịu dàng điềm đạm như vậy cơ mà.

Boss Miêu chẳng buồn tranh ăn với Tiểu Hắc, hất cái đuôi xù đầy lông của mình, ngoe ngậy bỏ đi đâu mất. Khả Vũ và Thiên Huy bỏ ra ngoài nhà chơi game, kì quái, mọi khi bọn họ ồn ào như sắp đánh nhau tới nơi hôm nay lại yên ắng vậy, lẽ nào đang liên minh đánh Boss?

Vậy là tôi, thanh niên nghiêm túc, có tấm lòng mẫu tử bao dung lại phải xả thân đi rửa bát. Thật cái tình hầu dọn ra rồi lại dọn vào.

- V này
- Ơi
- Khả Vy
- Gi

- Này!

- Làm sao?

- Tao bảo này.

- Con dở hơi kia mày có tin tao đổ sunlight vào mồm mày không, có gì bầm tầu không có thì biến.

Tuyết Hoa cười phá lên, nghiêng người tránh né cái nhìn bức dọc của tôi. Nó nhón chân đi lại ôm lấy tôi. Tuyết Hoa khá cao, vì vậy lúc này trông hai đứa chẳng khác cặp tình nhân đang ôm ấp là bao. Giờ thì tôi đã hiểu nguyên nhân nào khiến cho 17 năm nay xung quanh mình không có lấy con ruồi đục nào vo ve rồi.

- Khả Vy, mày thích Kỳ Khôi thật đấy à?

Nó lại làm cái giọng nghiêm trọng, bàn tay ôm trước eo tôi đan vào nhau, khe khẽ nắm. Tiếng nước chảy từ vòi róc rách vang vọng quanh căn nhà bếp tĩnh lặng. Tôi hơi cúi đầu, tiếp tục lau bát, không suy nghĩ gì gặt đầu

- Thích!

- Giống như cảm giác của mày đối với Thiên Huy?

- Không giống!

- Vậy giống như nào?

- Không biết.

- Mày... Bỏ đi, tao giúp mày lau bát.

...

- Mẹ trẻ, mẹ giận cái gì thì cũng đừng đem nốt mấy cái bát sứ của em ra đập, trôi ra ngoài kia mà ăn lạc đi.

Tuyết Hoa không cam lòng bị xua đuổi, bấu môi khinh bỉ bỏ đi.

Học nhóm buổi tối tại nhà tôi luôn là một bãi chiến trường, không thể nhò nhét bất cứ thứ gì vào đầu khi hai con "nhon" liên tục éc éc bên tai. Đầu tiên là Thiên Huy, hần phun ra một tràng công thức toán học đủ để người chết bật mồ sống dậy vãi hần 3 vãi.

Tiếp đến là Tuyết Hoa, mỗi lần không hiểu bài nào là nó sẽ liên tục hỏi "Why? Why? Why?". Sau khi hiểu rồi nó sẽ lật bàn vênh mặt tự khâm phục bản thân mình. Sau đó chỉ cần tôi mở miệng, bất kể là nói câu gì hai người họ cũng sẽ "Mày ngu lắm Vy ạ" và "Công thức, cứ lấy công thức áp vào rồi chém thôi" Ví dụ nhé

Tôi: Ê tui mày, bài này nó cứ sao sao ấy?

Thiên Huy: Công thức tất cả đều là công thức.

Tuyết Hoa: Mày hỏi ngu lắm Vy ạ.

...

Tôi: Có ai muốn uống nước không? Trong tủ có me đấy

Tuyết Hoa: Mày ngu lắm cơ "kon" ạ!

Thiên Huy: Đã bảo là công thức rồi mà

...

Tôi: Sáng hôm nay...

Tuyết Hoa: Mày lại ngu nữa rồi, cái nào trong học bàn cho mới à?

Thiên Huy: Áp dụng công thức trang 397 ấy

Tao đã nói gì đâu?

...

Tôi: Tao đi vệ sinh chút.

Tuyết Hoa: Mày ngu lắm c...

Thiên Huy: Công thức đâu? Lấy công thức...c...

(ノ益彡)

- FUCK!!! Công cái CC tao nhin tui mày đủ rồi nhá đi vệ sinh thì liên quan gì đến ngu với dốt ở đây? Đem công thức vào nhà vệ sinh để lót chân à?

^(" ")^

Tôi thật sự không biết mười mấy năm nay mình đã sống như thế nào bên cạnh một đám tâm thần này. Chỉ muốn nó với bản thân mình rằng "Vất vả rồi, Khả Vy thật giỏi a~" Chỉ riêng chuyện không bị lây bệnh điên mãn tính của bọn họ là đã rất giỏi rồi a~

Bạn đang nghĩ rằng chuyện đến đây là kết thúc? Bọn họ sẽ im lặng vì sợ tôi nổi điên. Không, bạn sai rồi. Với cái vẻ mặt "trái đất này là của bố mày!" chúng nó chẳng sợ ai. Thế nên một cuộc chiến bằng giấy bút thước tẩy meo meo và gâu gâu thú khác đang diễn ra. Tất nhiên chỉ có vẻ mặt thờ ơ cá chết của em trai tôi mới có thể tạm dập tắt cuộc chiến.

- Ai lên sân thượng ngắm sao không?

Gió, trăng, bầu trời.

Vẫn là khung cảnh quen thuộc, vẫn là những con người ấm áp gần gũi, vẫn là vài câu chuyện vụn vặt chẳng đầu chẳng cuối, vẫn là hương vị nước me ngâm chua chua thanh thanh của mùa hè. Tôi bất giác cười nhẹ, bình yên thật đấy.

Ngước mắt lên nhìn mặt trăng tròn vành vạnh trôi nổi giữa tầng không, tôi dựa vào người Thiên Huy xem Tuyết Hoa và Khả Vũ đang chỉ chóc với nhau đứa nào cao hơn. Cuối cùng bọn họ quay ra kết luận đang thép tôi là người thấp nhất. Nay còn cần họ nói sao?

- A~ thoải mái thật đấy, muốn ngủ quá!

- Còn chưa làm xong bài tập đâu đấy, đừng có lười.

- Rõ ràng tớ học chăm chỉ hơn cậu, tại sao cậu lại thông minh hơn tớ?

- Đều do cậu kém môn tự nhiên thôi, nên tớ đành phải tranh thủ thời gian học tập.

(?-?) Chuyện tôi kém môn tự nhiên thì liên quan gì đến hần, mà tôi kém môn tự nhiên bao giờ, tôi chỉ kém toán thôi.

- Ngồi yên nhé!

Thiên Huy chỉnh lại tư thế ngồi của tôi, bàn tay thô ráp của hần lướt qua kẽ tóc, gạt những sợi tóc dài lòa xòa của tôi sang một bên. Hần lấy ra chiếc kẹp tóc hình hoa tường vy đỏ rực. Phải rồi tôi thích nhất tường vy, bởi Vy trong Diệp Khả Vy là chỉ loại hoa này. Quả Nhiên Thiên Huy vẫn hiểu tôi nhất.hông có ai cần

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Dưới ánh trăng mờ ảo, tôi lưu luyến đôi mắt của hần, sáng ngời như hàng vạn tinh tú trong đêm đen, lại tĩnh lặng nhưng mặt biển yên sóng. Không biết bao nhiêu lần tôi có bộ dạng si mê như vậy, nhưng Thiên Huy chưa từng hiểu tâm tư của tôi, hoặc hần không muốn hiểu.

Một đêm mùa hè cứ như vậy trôi qua, từng chút từng chút kết thúc trong điệu nhạc không lời nhẹ nhàng.

Mùa hạ là mùa của những cơn mưa, chẳng có gì lạ khi đang đi trên đường bất ngờ bị mưa tập kích. Tôi từ lớp học thêm về tiện đường ghé qua thư viện tìm Kỳ Khôi, nhưng người bán hàng nói anh không có ở đây nên tôi đành cắt công đến nhà anh một chuyến. Không hiểu sao tôi chẳng muốn về nhà,

bỗng nhiên muốn đi lang thang đâu đó, vô định, mờ nhạt. Vậy là tôi đến tìm anh.

Chuyến xe bus giờ tan tầm luôn đông khách, người lên kẻ xuống tấp nập. Đường phố nhìn từ khung cửa kính dường như tĩnh lặng hơn, xa cách và nhỏ bé.

Tôi bước xuống xe, nhìn bầu trời u ám đã bắt đầu sắp chuyển mưa, gió lạnh càng quét từng đợt trên hè phố kéo theo cát bụi mù mịt. Thời tiết chuyển biến đột ngột, giống như có một con bão bất ngờ sắp ập tới.

Tôi men theo trí nhớ vòng qua những khúc qua ngõ nhỏ nhưng ông trời quá đê cao IQ của tôi, rút cục là vẫn đi lạc. Chẳng lẽ gọi cho anh ra đón, mà tôi còn chẳng biết mình đang đứng chỗ nào ấy chứ. Nếu có Thiên Huy ở đây thì tốt rồi, có hẳn là kim chỉ nam tôi có bao giờ phải quan tâm hướng đi đâu?

Mây đen trên trời vần vũ, gió càng lúc càng mạnh, lạnh buốt, dữ dội. Đám lá khô trên đất xào xạc, những cây nhỏ bên đường nghiêng ngả chống đỡ, chẳng lẽ thật sự sắp có bão?

Đi lang thang một hồi tôi chợt nhận ra mình đã đến khu đất trống lần trước, nơi vô tình bắt gặp Đức Nhân. Khi ấy cậu ta mặc một chiếc áo khoác đen có mũ trùm che khuất nửa mặt, tia nắng như sợi chỉ dát vàng chiếu xuyên qua kẽ tóc, khiến cả người cậu ta tản mạn loại cảm giác ôn nhu gần gũi. Mặc dù bản thân Đức Nhân chẳng có chút quan hệ nào với hai từ "gần gũi". Khi ấy Đức Nhân đang nô đùa với mấy con mèo hoang, đáng vẻ vừa tùy tiện vừa cung chiêu.

..Meo~

Đây, tiếng mấy con mèo nó giống thế này này...

- Ôi cha mẹ ơi!

Tôi giật mình nhảy sang bên cạnh khi thấy con mèo nào đó có bộ lông vàng rực đang dụi quanh chân mình. Tôi ngồi xuống thân thiện vuốt ve bộ lông xo cứng của nó.

Cái bóng cao lớn phủ lên mặt đất, trong con gió vội vàng, tôi ngược lên nhìn người con trai trước mặt, vẫn cái mũ đen che khuất mắt, vẫn tóc mái lòa xòa, cậu ta cúi xuống bế mất con mèo tôi đang cưng nựng sau đó lạnh lùng quay đi.

Này chỉ ít cũng là bạn cùng lớp, không thì cũng là bạn cùng bàn, hơn nữa tôi còn giúp cậu ta nuôi Tiểu Hắc nữa, sao có thể coi như không quen biết tôi vậy chứ. Bất nhân bất nghĩa. Đúng, đây rõ ràng là hành vi đáng lên án.

Vậy là tôi nhất quyết bám theo Đức Nhân, dù biết rõ ràng là cậu ta chẳng mấy thân thiện, nhưng đám mèo xung quanh cậu ta thì có. Lũ mèo nhỏ xúm lại quanh một gốc cây, hóa ra là Đức Nhân đang cho chúng ăn, nhìn sơ qua cũng phải tầm 5, 6 con. Đức Nhân như một ông bố chu đáo chăm sóc cho đàn con, mèo nhỏ ăn xong sẽ tùy ý trèo lên người cậu ta đu qua bám lại. Lúc này Đức Nhân rõ hiền lành, vậy mà sao khi lên lớp cậu ta cứ phải giữ cái bản mặt than lăm lăm dọa người kia chứ?

Tôi đứng đó hơn 10' cũng chẳng ai đã động gì tới, giống như lúc này ngoài mấy con mèo ra thì tất cả trong mắt cậu ta đều tự động lập chế độ vô hình vậy.

- Con mèo vàng này xinh quá, là của cậu nuôi à?

- Mèo hoang

À, ra là còn biết trả lời, tưởng cậu câm rồi chứ.

- Tên nó là gì?

- Tiểu Hoàng

Ồ Tiểu Hoàng, Tiểu Hắc, hợp đấy chứ

- Đúng rồi con mèo đen mà tớ nhờ cậu nuôi đấy, vẫn rất tốt. Cậu có định đến thăm nó không?

Thật ra là cậu có định vác nó về nhà giùm tớ không? Nhưng tôi không có can đảm nói ra.

Đức Nhân như nhớ ra điều gì đó, cậu ta hơi ngẩng đầu, từ góc này chỉ nhìn thấy bờ môi bạc khe khẽ cong lên. Đức Nhân đột nhiên đứng dậy, nắm lấy tay tôi, kéo ra khỏi khu đất trống.

- Đi thôi

- Đi đâu cơ? Đến nhà tớ tìm Tiểu Hắc á? Không được, hiện tại tớ còn bận việc nữa, hôm khác đi.

Tôi vùng tay ra chỉnh lại nhip thờ rồi nói. Đức Nhân im lặng, không trả lời, sau đó cậu ta gật đầu, quay lại khu đất trống.

- Này, trời có thể sẽ mưa đấy, cậu nên về nhà sớm thì hơn. Mấy con mèo này chắc sẽ tìm được chỗ trú mưa thôi.

-...

Cậu ta lại bỏ lơ lòng tốt của tôi. Lần này thì tôi đi thẳng, không kiên nhẫn với con người tiết kiệm cả câu chữ như Đức Nhân.

Chẳng mất bao lâu cho đến khi tìm được nhà Kỳ Khôi. Di Khương vẫn niềm nở như vậy, chu đáo đón tiếp tôi. Hôm nay tôi vẫn không gặp người nhà anh, cả cậu em trai mà anh thường hay nhắc đến. Căn nhà to lớn lại hiu quạnh đến nao lòng.

Kỳ Khôi đang chăm sóc mấy chậu lưu ly, trông anh cứ như ông lão 70 tuổi về già chỉ còn thú vui với cây cảnh vậy. Tôi trên danh nghĩa là bạn gái anh, như dường như mối quan hệ của cả hai trước kia và bây giờ đều không khác nhau là mấy. Dẫu sao tôi cũng không biết mấy cặp đôi thường làm những chuyện gì, thôi thì kệ xác nó đi.

Đức Nhân ngồi bên cạnh tôi quan sát ngoài trời

- Xem ra trời có thể sẽ có mưa lớn đấy
- không phải xem ra, mà thật sự sẽ mưa rất lớn.
- Vậy em ở lại đây tối nay đi
- Sao có thể được?

Tôi đặt tách trà xuống, cảm thấy này giờ mình cũng uống đến no một bụng nước. Trời quả nhiên đã tối sầm, không bao lâu nữa một cơn giông lớn chắc chắn sẽ đến. Cất lại quyển sách và kệ, tôi thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

- Anh còn tưởng sẽ được ở với em cả đêm nay chứ, tiếc thật đấy
- Anh đùa chán quá rồi.
- Để anh đưa em về, nếu mưa giữa đường thì sao?
- Không cần, em có đem theo ô.

Mà hình như trọng điểm không phải tôi có cầm ô hay không, mà là Kỳ Khôi là bạn trai tôi, để anh đưa tôi về chẳng có gì không phải cả. Nhưng cuối cùng tôi vẫn từ chối, hôm nay tôi chỉ muốn lang thang một mình nên mới đến chỗ anh, nghỉ lại thì, đến quán Caffe Mèo của chị Anh ngắm mưa, nhâm nhi trà sữa và đọc sách với mấy con mèo cũng không phải ý tưởng tệ. Một ngày mưa lãng mạn thay vì ảm đạm.

Kỳ Khôi cũng không quên được sự ương ngạnh của tôi, anh liên tục dặn dò đi đường phải cẩn thận rồi này này kia kia, tôi chỉ biết bật cười vì bản tính già cỗi của anh.

Trời dẫu sao cũng chưa mưa mà.

Khi thượng đế đóng một cách cửa của bạn thì ngài ấy còn tiện tay lấy luôn cánh cửa ấy kẹp đầu bạn. Giống như hiện tại khi tôi vừa từ biệt thụ bước ra trời còn chưa có giọt mưa nào thì chưa đầy vài phút sau một cơn mưa xối xả, ào ạt, mưa như tát nước vào mặt đồ ập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Cũng may tôi luôn chuẩn bị chu đáo nên lúc nào cũng cần sẵn theo ô, mặc dù trong thời tiết này hơi khó dùng. Gió và mưa quất vào mặt đau rát, chiếc ô trong tay nghiêng ngả chỉ trực chờ bay. Đi ngang qua khu đất trống khi này tôi vô tình liếc qua nghĩ đến liệu khi nào Đức Nhân còn ở đây không, mà mưa bão thế này cho dù là kẻ ngốc cũng phải biết đường về nhà rồi chứ.

- Vẫn còn đứng thật kia...

Xem ra ví cậu ta với kẻ ngốc chẳng khác nào si nhục IQ của họ.

Đức Nhân đứng dưới thân cây lớn, hai tay để trong túi áo, vẻ mặt thản nhiên như không, chẳng để ý bản thân mình đang trong hoàn cảnh nào. Cậu ta bị mắc kẹt ở đây sao?

Tôi lưỡng lự một hồi cuối cùng tiến về phía Nhân, kiễng chân nghiêng ô che cho cậu, cái tên hươu cao cổ này còn từ trên cao quắc mắt nhìn tôi.

- Lúc này đã bảo trời sẽ mưa mà, sao không về?

-...

- Nói gì đi chứ?

- Đưa ô đây

Đức Nhân đoạt chiếc ô trong tay tôi một cách dễ dàng, có lẽ tại thấy tôi kiễng chân chặt vật quá, hoặc thấy tôi sắp cuộn theo chiều gió cùng ô nên muốn giúp đỡ. Cậu ta nghiêng ô che cho tôi, nói thật bây giờ có che chắn cũng vô dụng, vì cả hai đã ướt hơn phân nửa rồi.

- Đi thôi

- Hà? Đi đâu cơ?

- Nhà cậu

- Làm gì

- Thăm Tiểu Hắc

- Chẳng lẽ này giờ cậu đứng đây là để đợi tớ?

Lại không trả lời, nhưng có lẽ tôi đoán đúng rồi. Tôi bất giác bật cười, bỗng nhiên cảm thấy, Đức Nhân cũng có mặt ngốc ngốc dễ thương.

- Đẳng nào cũng ướt rồi nhanh hay tới trạm xe Bus về nhà tớ sẽ pha trà gừng cho cậu uống.

Dáng người dong dỏng cao của cậu chắn trước tôi, cả hai nhanh chóng di chuyển trong mưa.

Tôi lục tìm chìa khóa trong túi sách, giờ này mà ba mẹ vẫn chưa về, cả Khả Vũ nữa, có khi nào họ cũng bị kẹt bởi cơn mưa này không?

Tôi pha hai cốc trà gừng, lấy giúp Đức Nhân một chiếc khăn bông còn mình thì lên lầu thay đồ. Lúc xuống tới nơi đã thấy Đức Nhân tìm được Tiểu Hắc ôm nó khư khư trên ghế sofa.

Tôi ngồi phía đối diện nhâm nhi vị cay cay ấm nóng của ly trà, không khí trong phòng lúc này là một mảng tĩnh lặng~~~

Vừa gượng gạo vừa kì cục, chẳng có ai chịu lên tiếng.

- Uống chút trà đi, nếu không sẽ cảm lạnh đấy.

Ai đó yên lặng uống trà.

- Lau khô người đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy.

Ai đó yên lặng lau khô.

- Nha, bỏ mũ ra đi chứ, không thì làm sao lau được tóc?

Tôi thành thật hỏi, từ lúc bước vào nhà đến giờ Đức Nhân chưa từng bỏ mũ trùm, trông cậu ta cứ như thành phần nguy hiểm vậy.

Tiểu Hắc nhận ra người quen, ở trong lòng chủ dụi tới dụi lui kêu meo meo mấy tiếng. Lúc này Boss Miêu mời nhảy đến bên cạnh tôi cuộn người nằm trên đùi, dường như nó nhận ra con mèo đen kia sẽ không còn tranh giành với nó nữa

- Mèo của cậu?

- À, cậu hỏi nó à? Boss Miêu đấy

Tôi chỉ vào con mèo trắng đang xù lông bên cạnh mình, cậu ta hơi gật đầu.

Chuông cửa reo lên không rõ là ai còn đến vào lúc mưa gió thế này. Đúng như tôi đoán, Thiên Huy thân nhiên bước vào cầu nhàu mấy câu về thời tiết. Sau khi nhìn một vòng quanh nhà thì trợn mắt nhìn tôi và Đức Nhân, vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

- Sao cậu ta lại ở đây?

Bọn họ đồng thanh hỏi, ngạc nhiên gì chứ, tôi mới là người phải ngạc nhiên vì độ ăn ý của hai người đấy.

Giải thích qua loa vài câu, tôi hỏi Thiên Huy sao lại rảnh rang chạy đến nhà tôi trong lúc này, chắc không phải nổi hứng ngắm mưa đâu nhì.

- Bố mẹ tôi vừa mới về, bảo tớ đem quà qua cho cậu, tiện thể bảo nhà cậu tôi qua đó ăn cơm.

- Cô chú đã về rồi sao? Vậy là mẹ có người để gây chuyện rồi.

- Còn cười, đến lúc đấy xem cậu cười nổi không, mau đi lấy cho tớ cốc trà nóng đi.

Thiên Huy bắt đầu hếch sách, tôi chỉ đành pha thêm một tách trà.

Tôi vừa rời khỏi đến khi quay lại đã thấy Thiên Huy bá đạo đứng trước mặt Đức Nhân dáng vẻ như muốn nuốt sống cậu ta. Chẳng hiểu bọn họ vừa nói gì, nhưng xem ra Thiên Huy đang tức giận.

- Nay bạn, cậu cũng có thời gian rảnh chạy đến nhà bạn cùng lớp sao? Chỉ để thăm con mèo của cậu thôi hả.

- Ồ

Ai đó chỉ thờ ơ liếc liếc rồi chuyển mục tiêu sang Boss Miêu vuốt ve bộ lông của nó

- Con mèo này là của tôi tặng Khả Vy đấy, tính ra tôi chẳng khác nào bố nó, còn Khả Vy là mẹ nó

Phụt... Hấn đảo đầu ra cái suy nghĩ quái đản đấy? Nhưng đáp lại cũng chỉ là tiếng "Ồ" bình thản của Đức Nhân

- Phiền cậu lần sau đừng theo con gái người ta về nhà, nhất là lúc trong nhà chỉ có hai người thế này.

- Huy, đủ rồi, cậu đừng bắt nạt Đức Nhân nữa

- Con mắt nào của cậu thấy tớ bắt nạt cậu ta? Cái mặt quan tài như thế ai bắt nạt cho nổi?

- Sao lại gắt với tớ.

- Còn không phải do cậu sao? Dám đưa người lạ về nhà, lại còn một nam một nữ ở trong phòng, sao cậu chẳng có ý tứ gì vậy?

- Cậu quá đáng vừa thôi chứ, tớ nói rồi còn gì Đức Nhân là bạn cùng lớp tớ giúp cậu ấy là điều bình thường thôi mà.

- Phải rồi, trong mắt cậu ai chẳng bình thường, cậu có biết đề phòng cái quái gì đâu?

Thiên Huy vung tay bỏ đi, đùa à, tôi làm gì mà hấn lại nổi giận thế chứ, lâu rồi không cãi nhau nên hôm nay đổi gió hả? Chẳng lẽ tôi lại để cậu ta bắt nạt rồi ung dung bỏ đi như thế còn lâu ý.

Hấn ta vô cớ gây sự

Hấn ta vô cớ mắng tôi

Hấn ta vô cớ bắt nạt người khác

Quá đáng lắm rồi

- Trịnh Thiên Huy, cậu là đồ xấu xa

Tôi đem hết sức lực phi thẳng về phía Thiên Huy định bụng vung một cước đá hấn bay ra ngoài cửa. Mà, chắc cũng không đến nỗi thế, nhưng chung quy cũng có thể đập hấn ngã sấp mặt ôm hôn đất mẹ tiện thể còn có thể ra uy.

Nhưng người tính không bằng trời tính, trong lúc tôi hùng hục khí thế lao về phía hấn lại đập phải một vũng nước sau đó mơ màng nhìn thấy Thiên Huy quay lại phía tôi vờn tay ra, nhưng ai đó ở đằng sau cũng nắm lấy bả vai tôi. Có khi nào tình huống cầu huyết như trong phim sẽ xuất hiện, chàng hoàng tử xuất hiện đỡ lấy nàng công chúa, sau đó cả hai xoay vòng xoay vòng xoay vòng.

Tĩnh lại đi, ờ mà cái vụ xoay vòng là có thật bằng chứng là tôi lăn vài vòng trên mặt đất rồi đập đầu vào tường sưng u một cục, sau đó tròn mắt nhìn hai chàng trai trước mặt môi kề môi...

...

LÀ MÔI KỀ MÔI ĐÁY. Mother, tôi còn chưa từng chạm môi với Thiên Huy lần nào.

Theo quá trình hồi tưởng, hình như lúc tôi ngã Thiên Huy đã lập tức quay lại đỡ tôi, nhưng Đức Nhân cũng đột ngột lao đến, chẳng hiểu bọn họ đỡ thế nào lại đẩy tôi văng sang một bên rồi ngã đè lên nhau vậy là...

Tôi ấy à, ngồi đờ ra 3s thế nào lại quả quyết rút điện thoại nhanh chóng chụp lại khoảnh khắc có 1-0-2 này. Bỗng nhiên cảm thấy làm nữ phụ đam mê cũng là loại cảm giác không tệ, Tuyết Hoa à, may thành công truyền thụ kinh nghiệm cho tao rồi đấy.

Mất khoảng 10s nữa hai đương sự mới lưu luyến rời nhau ra. Thiên Huy hét một tiếng y hệt heo bị chọc tiết, lao ra khỏi nhà cả ô cũng không thèm cầm ô, Đức Nhân ngồi trên nền đất, im lặng một hồi rồi đưa tay áo lên môi điên cuồng lau lau quẹt quẹt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Tôi lén lén nhìn khuôn mặt u ám của Đức Nhân, cậu ta sẽ không thẹn quá hóa giận mà ngộ sát tôi chứ? Nhưng xem chừng Đức Nhân không có ý định ấy, bởi ai kia vẫn còn đang bận ngồi quẹt mồ. Nghĩ lại cảnh khi nãy tôi lại không nhìn được ôm bụng cười, phen này Thiên Huy có chui xuống mồ cũng bị tôi đào nắp bắt sống đây.

- Này

- Sao vậy?

- Chốc nữa nếu gặp cậu bạn kia nhớ nói lại rằng môi cậu ta...tôm lăm.

(OwO)

Cậu... cũng đâu cần sĩ nhục chút lòng tự trọng cuối cùng của cậu hấn thế chứ.

Mưa ngoài kia vẫn không có dấu hiệu dừng lại, tôi hỏi Đức Nhân có muốn ở lại ăn tối không, cậu ta lắc đầu bỏ về, đoán một lúc thế nào tôi lại chạy theo kéo cậu ta vào nhà, mưa gió thế này đề kè ngốc đi ngoài đường thật sự rất nguy hiểm. Amen tôi quả là bò tót sống mà.

Bữa tối diễn ra rất yên lặng và nhanh chóng, Đức Nhân hầu như chẳng có bất cứ ý kiến gì ngay cả gặt đầu lắc đầu cũng lười. Quả nhiên tôi không thể hòa hợp với người đến lời nói cũng tiết kiệm như vậy mà.

Ngồi nhìn Boss Miêu cuộn tròn bên cạnh, trong ánh đèn mờ mờ phòng khách, tôi thu người trên sofa nghe một bản nhạc ngẫu nhiên chờ đợi người nhà về. Đức Nhân đã về từ lâu, trong nhà chẳng có ai, có chút cô độc, còn có chút đáng sợ nữa. Đúng rồi, đáng sợ đấy, nhờ có cái gì đó nhảy ra thì sao? Nhờ có cái gì-gì đó bắt cóc tôi thì sao? Nhờ có cái gì-gì-gì đó bóp cổ tôi thì sao? Đùa thôi, chắc không có đâu, nhì.

- Ôi trời đất thần phạt ơi

Tôi tung điện thoại nhảy bật lên khi thấy thứ gì-gì-gì-gì đó đập vào vai. Hóa ra là em trai khả ái chết trôi ở xó xỉnh nào đó đến giờ này mới mò về hại chị đây ngồi nhà thấp thỏm lo sợ.

- A mẹ, lúc nãy Thiên huy nói cô Giang về rồi, mẹ có qua thăm không?

- Hừ, Tiểu Giác về rồi, ông xã anh có qua đấy không?

- Mẹ có thể đừng gọi thế được không? Cô Giang sẽ nổi giận đấy.

Mặc kệ tôi nói gì, mẹ còn chẳng để tôi cào cào lại tóc hay chỉnh lại quần áo đã lồi lồi kéo kéo tôi phi như bay ra ngoài cửa.

Ấn tượng của tôi về hai người phụ nữ này khác sâu đậm. Mỗi lần gặp mặt họ đều làm loạn lên, đầu qua đầu lại không thôi. Vậy mà trước mặt mọi người vẫn luôn duy trì hình tượng chị em tốt, thật không hiểu nổi phụ nữ nghĩ gì.

Cô Giang vừa thấy hai mẹ con tôi đã vui vẻ kéo vào nhà, liên tục hỏi thăm tôi. Từ nhỏ tôi đã rất thích cô, vừa xinh đẹp tài giỏi lại chu đáo cẩn thận, không tùy tiện giống mẹ. Cô Giang thân mật vỗ vai tôi.

- Chà chà xem Khả Vy càng lớn càng xinh, năm sau là 18 rồi phải không? Có thể gả qua đây rồi đấy nhì

- Cô lại đùa rồi cháu còn...

- Có gả cũng là thằng nhóc kia gả sang nào có chuyện con gái nhà này gả đi.

Mẹ tao nhả uống một ngụm trà chặn đứng họng tôi, giọng đã cao vút lên tận mây xanh. Mà khoan, câu chuyện sao lại đi theo hướng này, ai muốn gả đi chứ?

- Làm gì có đạo lý đấy, xuất giá thì phải tòng phu chẳng nhẽ Linh không biết sao?

- Haha cái mặt thì rõ đẹp mà suy nghĩ lại lạc hậu thế, người ta sắp xây sân bay trong hồ đen rồi mà còn ở đây nói chuyện tam tòng tứ đức.

- Phải phải, tôi lạc hậu làm sao dám so sánh với ai kia, tân tiến quá mà đến úp một tô mì cũng không biết.

- Nhà hàng mở ra để trưng thôi à? Cậu phải biết rằng tôi làm như thế là tạo công ăn việc làm cho người ta, nếu tôi không đi mua đồ, cửa hàng sẽ không bán được, không bán được sẽ không có tiền, không có tiền sẽ phải đóng cửa vì không trả nổi tiền lương cho nhân viên, nhân viên sẽ thất nghiệp làm suy giảm nền kinh tế dẫn đến lạm phát đói nghèo, đói nghèo dẫn đến chiến tranh cướp bóc, rồi từ đó dẫn đến ô nhiễm môi trường do khai thác tài nguyên để chế tạo vũ khí, vì thế dẫn đến hiệu ứng nhà kính làm trái đất nóng lên. Trái đất nóng lên sẽ làm khí hậu biến đổi khí hậu biến đổi con người sẽ tuyệt chủng do không thể thích nghi tất cả chỉ vì tôi không đi mua mì mà tự nấu. Cậu hiểu chưa? Cậu không hiểu phải không, trông cá mặt ngu ngơ kia là biết không hiểu rồi.

- Nói nhiều vậy có khát không? Nhà vệ sinh bên kia khỏi phải cảm ơn

- Phùng Thiệu Giang, cậu có ý gì?

- Làm cái gì mà lôi cả họ cả tên ra thế, muốn té sống tôi sao? Há?

...

Có phải tôi từng nói cô Giang hiền lành tao nhả phải không? Thôi thì coi như tôi chưa nói gì đi.

Phòng khách bắt đầu sặc mùi thuốc súng, mẹ kéo tay tôi muốn thêm viện binh cùng bà xông lên khiêu chiến đối phương. Đã nói rồi, làm được thì làm làm không được thì trốn đánh được thì đánh đánh không được thì chạy. 36 kế vẫn nên chuẩn trước thì hơn tránh cho trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, hơn nữa ba ba đại nhân lại không theo cùng tự bảo toàn mạng sống vẫn hơn. Vậy là tôi nhón chân lạng lẽ lẩn lẩn khỏi chiến trường, chạy lên phòng Thiên Huy.

Hắn ta đang ở trong phòng dùng laptop, chắc lại chat với em nào chứ gì. Thấy tôi bước vào Thiên Huy nhìn liếc qua rồi lại cúi mặt vào màn hình. Hờ dăm bơ tôi, to gan đấy, không phải còn giận vụ lúc chiều ấy chứ? Đàn ông nhỏ nhen, đã vậy tôi càng phải chọc tức hắn. Vậy là tôi gờ ra bức ảnh chụp lại khoảnh khắc ngàn vàng của hắn hôm nay.

- Huy ơi huy à, thấy cái gì đây không?

- Đ*ch, xóa ngay, muốn chết à?

- Á à, dám nói bậy nha, khoe cô Giang.

- Đứng lại, đưa tấm ảnh đây, rồi cậu muốn gì cũng được.

- Ừ, chính nhân quân tử sao có thể bị mua chuộc.

Tôi lùi 3 bước cười khà ồ vui vẻ thưởng thức bộ mặt tức bốc hỏa của ai kia lắc lắc điện thoại trong tay. Giá như da hắn có khả năng đổi màu như tắc kè thì hiện tại tôi đã có thể thấy đủ bảy sắc cầu vồng rồi, nhưng đáng tiếc hắn giống một con trâu điên hơn, lao về phía tôi nhanh chóng giật mắt điện thoại, chiều cao hắn áp đảo tôi trong nháy mắt. Xóa xong ảnh còn xoa đầu tôi cung nụng

- Em gái ngoan, lần sau không được nghịch bừa, lùn như vậy mà muốn đấu với anh.

Móe, tên khốn kiếp, tướng cao thì ngon lắm sao? Tôi ầm ừc giật lại điện thoại, cúi mặt ủy khuất, cư nhiên dám xóa ảnh của tôi, dám xóa bỏ chứng cứ chối bỏ mối tình vụng trộm, ầy nhầm không phải vụng trộm, họ công khai trước mặt tôi mà.

- Hức, quá đáng

- Cho chừa, ai bảo cậu chụp bậy bạ? Còn chưa hỏi tội cậu đâu.

- Hỏi tố? Cậu có khả năng sao?

Tôi đổi giọng, ngồi lên ghế vắt chéo một chân vênh vao.

- Sớm biết kiểu gì cũng bị người đoạt bản cung đã đem ảnh gửi cho Tuyết Hoa rồi.

...

...

...

- Khả Vy kì này cậu chết chắc

Khuôn mặt thiên Huy đỏ bừng, lần này không xong rồi, tôi thật sự chọc giận hắn rồi.

- A mì phò phò thí chủ bản tăng tiện tay chỉ là tiện tay thôi mà.

Hắn ta bẻ tay rôm rốp, không phải định treo cổ tôi rồi dẫu xác đấy chứ? Đừng a~

- À đúng rồi, Đức Nhân bảo tớ nhắn lại với cậu rằng "môi cậu...tôm lắ" vậy tức là cậu ta cũng không muốn để ý tới cậu rồi, cậu không cần phải tự mình đa tình, chuyện chiều nay cứ coi như nổi nhục lớn nhất trong đời cứ gói gém lại rồi quăng đi là được. Tớ đảm bảo chuyện Huy và Đức Nhân h..hồ..hôn nhau chỉ có trời biết đất biết cậu biết tớ biết thêm Đức Nhân biết, tuyệt đối không ai nói ra. Còn về việc Tuyết Hoa có nói hay không thì...à đừng có câu mà...

Tôi đã văng hết nước bọt nói đến khô cả cổ họng mà hình như phản tác dụng, thành công chọc hắn điên lên. Thiên Huy đẩy ngã tôi lên giường, tà ác xông đến, sau đó...sau đó hắn đánh mông tôi.

Mất dậy, lại dám đánh mông tôi, tiết tháo a~ rớt sạch tiết tháo rồi.

- Khốn kiếp, hạ lưu, bỉ ổi, tiểu nhân, vô sỉ, lưu manh, cường hào, ác bá, rõ ràng là hai người tự h..hôn nhau liên quan gì tới tớ chứ? Sao lại giận cá chém thớt như vậy? Dù sao cũng không phải nộ hôn đầu, cậu câu cái gì

Tôi còn chưa câu cậu câu cái gì, môi cậu tôi còn chưa chạm qua đâu.Hứ!

- NỤ HÔN ĐẦU?

- Không lẽ đây thật sự là lần đầu? Thật hả cậu nhiều bạn gái lắm mà lẽ nào còn trong trắng sao? Chà chà người ta bảo nộ hôn đầu thường khó phai lắm đấy, cậu...à đừng đánh nữa mà tớ không nói nữa là được chứ gì?

Tôi vừa xoay ngược người hào hứng bình luận đã bị hắn lật ngược lại tiếp tục tét vào mông. Tiểu nhân a~ Sau này sao tôi dám lấy chồng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vấn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Có quỷ mới tin đó là first kiss của hắn, hắn chỉ đang viện cớ đánh tôi thôi chứ gì?

Thiên Huy bỗng nhiên kề sát mặt tôi, cười gian tà mà nhỏ nhẹ hỏi

- Ban nãy cậu bảo cái gì? Môi tớ làm sao cơ?

- Cái này là Đức Nhân nói, có thù oán gì thì đi tìm cậu ta, tìm tớ làm gì?

- Còn dám nhắc? Cái tên khốn đó, cậu ở riêng với hắn thì thôi đi, còn để hắn...thật sự muốn đánh chết cậu.

Oan khuất quá đi, người nhắc đề Đức Nhân rõ ràng là hắn sao bây giờ lại giậu đổ bìm leo chứ?

Tôi dứt khoát xoay người phản kháng, không thể chịu thêm ủy khuất, gơ tay khiêu chiến với Thiên Huy. Hắn tiến một bước tôi lùi một bước cho đến khi lưng đã dính vào tường, tôi suy nghĩ chút có nên hét lên cầu cứu phụ huynh bên dưới không. Vẫn là thôi đi, không chừng bên dưới khói lửa còn đầm máu hơn.

Thiên Huy lại lần nữa kề sát tôi, ngón tay hắn chuyển động trước trán, trượt xuống má, vỗ vỗ mặt tôi, giọng điệu nhỏ như muỗi kêu.

- Hay là, cậu thử xem một chút.

- Thử...thử cái gì?

- Thử xem, môi tớ có mềm không.

- Méo nhé!

Hắn giữ chặt hai tay tôi căn bản không cựa quậy được, sao tôi lại quên hẳn ta ngoài tập bóng rổ còn tập võ nhì, muốn trốn cũng không có cách nào. Vậy là môi Thiên Huy kề xuống má tôi, mềm mềm, ẩm ẩm giống miếng lòng gà vừa được luộc xong. Tưởng gì, chỉ là thơm má thôi há, có phải chưa từng làm qua đâu?

Tôi trừng mắt nhìn Thiên Huy, còn không mau thả tôi ra, muốn gì nữa đây?

Thế rồi rất nhanh, chỉ trong một khoảnh khắc hắn kề sát tôi, môi chạm môi, nhẹ như chuồn chuồn đập nước rồi rời đi, chỉ thấy chút mềm mại ngay cả hơi ấm còn chưa kịp cảm nhận.

Thiên Huy thả tay, tôi xoa xoa cổ tay nhìn vành tai đang đỏ hồng của hắn, sau đó hắn lén lén quay đầu lại, ánh mắt chớp chớp trong veo như thiếu nữ đang e thẹn. Mợ, bà đây còn chưa xấu hổ hẳn xấu hổ cái gì, rõ ràng người cường hèn là hắn sao tôi lại cảm thấy mình mới là người đi bắt nạt dân nữ nhà lành vậy?

Học trên lớp rồi lại đi học thêm, học thêm rồi lại về nhà học, cuộc sống của học sinh cuối cấp cơ bản đều là vậy. Sáng nay thầy toán quăng bài kiểm tra 8 điểm vào mặt tôi rồi thét lớn, hỏi tôi còn muốn thi đại học không? Còn muốn đi du học không? Sau đó chê đủ đường rằng với trình độ hiện tại ngay cả việc ngồi xổm chợ bán lông gà tôi cũng không làm được chứ đừng nói ra nước ngoài. Có phải tôi bất mãn với thầy hay tôi đến trường chỉ để phá thầy mà những môn khác thành tích đều cao còn môn toán điểm không ngóc lên nổi.

Thầy nổi điên gì chứ? Thầy có biết vì 8 điểm mà thầy khinh bỉ tôi đã phải nhọc công học tập thế nào không? Sao thầy cứ biến tôi thành tội đồ thiên cô vậy?

- Còn giận thầy toán à? Thầy cũng vì muốn tốt cho mày thôi

Tuyết Hoa cầm ly sinh tố một hơi uống cạn, lại giơ tay gọi thêm ly khác.

- Thì tao cũng biết, nhưng lòng nhiệt huyết say mê toán học mà thầy muốn truyền cho học sinh cũng quá biến thái quá rồi.

Tôi chọc chọc chiếc bánh kem ăn dở, nhìn cửa hàng đang dần thưa khách.

- Ở mà, tao qua siêu thị mua ít đồ, tối nay không có tiết học tao đến nấu cơm cho Kỳ Khôi, dì Khương về quê rồi.

- Hề, kinh nha, bây giờ đến cơm tối cũng nấu cho người ta, muốn lên xe hoa sớm sao?

- Lắm chuyện. Mà mày có đi không, tới nhà Kỳ Khôi ăn tối luôn.

- Thôi khỏi, tao không mặt dày đến nỗi đi làm bóng đèn, mới lại tao hẹn bạn rồi, anh sinh viên năm nhất soái vô cùng.

- Tưởng gì, hóa ra lại hẹn trai, trọng sắc khinh bạn

- Nhìn lại mày đi rồi hãy nói tao.

Nó xua tay ý muốn đuổi tôi đi tôi cũng chẳng định nán lại.

Tôi ghé qua siêu thị mua chút đồ rồi bắt xe bus đến nhà Kỳ Khôi, lúc đi ngang qua khu đất trống không tự chủ quay đầu lại tìm kiếm bóng dáng một người nào đó. Tôi tự bật cười, làm gì có chuyện trùng hợp gặp Đức Nhân ở đây nữa chứ, đúng là ngớ ngẩn.

Kỳ Khôi cứ đảo qua đảo lại quanh người khen tôi nấu ăn giỏi, khoe miệng anh liên tục cong lên, có gì mà anh phải vui thế chứ?

Tôi làm thêm bánh kem để trắng miệng, thuận tay qua lại quẹt một chút kem lên mặt anh, thế là anh có một bộ râu trắng hoàn mỹ, tôi ôm bụng cười lăn. Kỳ Khôi cũng chẳng chịu kém cạnh đem bột bánh vẽ mặt hề cho tôi, khắp người đều bị anh bôi cho trắng xóa.

Hình như trên phim thường vậy phải không? Cặp tình nhân nô đùa trong nhà bếp, tôi thường rất khinh bỉ những tình tiết máu chó rề tiền này, nhưng thử qua rồi cũng thấy khá vui. Có điều tốn kem tốn bột quá, vẫn là thôi đi thì hơn.

Bữa tối vui vẻ diễn ra, tôi lại than thở vài chuyện trên trường với anh, kể đôi ba câu chuyện cười, thoải mái tâm sự. Đôi lúc tôi thấy anh giống tri kỉ của mình, người tôi có thể tin tưởng dựa dẫm.

Mặc dù trên danh nghĩa là bạn gái, nhưng giữa chúng tôi hầu như chẳng có gì thay đổi, vẫn giống trước kia.

- Anh giúp em rửa bát

- Cái này còn đợi em đề nghị sao?

Anh bật cười, nhanh chóng thu dọn bàn anh. Không tồ, rất ra dáng người đàn ông nội trợ.

Tôi dạo quanh sân vườn, tỉ mỉ nhìn từng chậu cây cảnh với những kiểu dáng đẹp mắt, ngắm nghía đài phun nước. Kỳ Khôi bê đĩa bánh nướng thơm phức đặt lên bàn, tôi lảng xảng chạy đến vừa ăn vừa ngắm trăng.

- Em làm bánh vẫn ngon vậy nhì.

- "Vẫn?" Em từng làm bánh cho anh ăn rồi à? Hay là cô nào hả? Nói mau.

- Bây giờ còn biết ghen cơ đấy, trông em... ngốc chết đi được

- Đừng có đánh trống lảng, khai mau không ta chém bây giờ

- Được rồi, tiểu nhân khai là được chứ gì, em nấu ăn ngon vậy thì tất nhiên làm bánh cũng ngon rồi, không phải sao?

Kỳ Khôi phối hợp với tôi hoa chân múa tay, tôi được khen liên dương dương tự đắc vô cùng.

- Mà anh có quà tặng em đấy

- Quà á

- Xem kia hai mắt sáng lên rồi, để trên bàn trong phòng anh đấy.

Còn chẳng nghe anh nói hết, tôi cắn nhanh miếng bánh hí hửng nhảy chân sáo lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Trong phòng Kỳ Khôi luôn phảng phất mùi hương cây cỏ, thanh mát dịu dàng. Vẫn cách bố trí giản đơn quen thuộc, tôi nhanh chóng đi đến bàn lục quà mà anh nói. Trên bàn gọn gàng không có bất cứ vật dụng nào, có lẽ anh để trong ngăn kéo mà quên nói với tôi. Vậy là tôi mò tủ, quả nhiên có một hộp quà màu hồng nhỏ nhắn, bên trong là chiếc lắc tay bạc hình hoa hồng đỏ, đằng sau có khắc hai chữ "K.V" có lẽ là tên viết tắt của tôi.

- Thế nào, em thích chứ?

- Thích, con gái đều thích đồ trang sức mà.

- Đúng vậy nhì

Kỳ Khôi dựa cửa cười với tôi.

Tò phát hiện trong ngăn tủ của anh có một album ảnh loại nhỏ liền tò mò lấy ra xem

- Kỳ Khôi, ảnh nhỏ như vậy là ảnh chụp lúc bé à? Em xem một chút xem khi còn nhỏ trông anh thế nào

- Đừng đụng vào.

Anh hét lớn, tôi giật mình buông tay, quyển album rơi xuống đất. Kỳ Khôi khấn trương vào phòng nhặt lên xấp ảnh, một tấm ảnh không biết vô tình hay cố ý rơi ngay bên chân tôi. Trong ảnh là cô gái có dáng người nhỏ nhắn, tóc xõa ngang vai ôm bó hoa lưu ly tím cười rạng rỡ. Tôi trân trân nhìn bức ảnh, rồi quay sang nhìn anh.

- Cô ấy đẹp thật đấy, ai vậy anh?

- Sau này đừng tùy tiện lục đồ của anh đấy

Anh thu lại vẻ dọa người vừa rồi, xoa xoa đầu tôi. Lần đầu tiên thấy Kỳ Khôi thất thố như vậy có chút không quen. Cô gái kia, có lẽ là bạn gái cũ của anh đi. Tôi nhún vai chẳng có chút cảm xúc với cái suy nghĩ cầu huyết của mình.

Điều kinh khủng nhất của sáng thứ 2 chính là còn 6 ngày nữa mới đến chủ nhật. Tôi vận dụng hết sức lực trong người mới có thể miễn cưỡng rời giường

lết tới trường. Kỳ Khôi đợi sẵn dưới cổng, luôn miệng lầu bầu tôi xuống muộn, tôi cười cười hồi lỗi, lật đặt leo lên xe vòng tay ôm eo hấn áp đầu vào lưng mơ màng ngủ tiếp. Ngủ được giây nào hay giây đấy, phải không?

- Mới đầu tuần mà chẳng thấy mày có tí tinh thần nào vậy hả?

- Đêm qua học bài khuya quá, sáng nay kiểm tra toán còn gì. Tao không muốn bị mắng nữa đâu

Tuyết Hoa nhìn tôi gật gật đầu thông cảm

Lớp học vẫn chẳng có gì thay đổi, ồn ào, náo nhiệt. Tôi gục mặt xuống bàn ngủ, bảo Tuyết Hoa khi nào giáo viên vào nhớ gọi mình dậy, còn chưa kịp nhắm mắt đã thấy ai đó đập vào người theo bản năng đứng phắt dậy chào.

Tuyết Hoa phía sau ôm bụng phì cười, tôi lúc này mới mở mắt nhận ra người đứng trước mình là Đức Nhân, hôm nay xung quanh cậu ta hình như có phần u ám hơn, vì sao tôi nhận ra ấy hả? Bản năng phòng vệ của bạn cùng bàn thôi.

Giờ ra chơi Tuyết Hoa lon ton chạy xuống canteen trước, dám cá là nó chưa ăn sáng nên mới vội vàng như vậy, tôi thông dong gấp sách vở xếp ngay ngắn vào học bàn sau đó lại tiếp tục tiến vào mộng đẹp.

Chộp mắt một lúc lại nghe tiếng Đức Nhân gọi tôi, lạ nha thường cậu ta chẳng bao giờ chủ động bắt chuyện.

- Này

- Sao vậy?

- Cậu đang hẹn hò?

-...S.sao cậu biết?

- Chia tay đi

Nếu có thể tôi cũng muốn phun máu ngay tại đây như trong phim kiếm hiệp, cậu ta không mở miệng thì thôi, mở miệng là khiến người khác cứng họng. Tôi vẫn kiên trì nhỏ nhẹ.

- Ý cậu nói chia tay Kỳ Khôi? Cậu quen anh ấy à?

-...

Cái thái độ này là quen hay không quen hả?

- Tớ thích ai là quyền của tớ, cậu quản làm gì?

- Tùy cậu.

Đức Nhân mất hút sau cửa lớp để lại tôi ngồi ngơ ngẩn với câu chuyện chẳng đầu chẳng cuối. Cậu ta lúc nào cũng tỏ vẻ bí hiểm như vậy thật khiến tôi khó chịu.

Tuyết Hoa từ dưới canteen học tốc chạy về cái mặt nó nhăn nhó như vừa bị rơi mất tiền.

- Tiêu rồi, tiêu rồi tao gây họa lớn rồi, khi nãy xuống canteen nghe được tin động trời tao bỏ của hộp mì xào để chạy lên đây nói với mày đấy.

- Chuyện gì mà khiến mày bỏ cả ăn vậy, tao rất có hứng thú đấy nha

Khác với vẻ mặt hóng chuyện hào hứng của tôi, Tuyết Hoa thật sự căng thẳng. Nó dè dặt nhìn tôi, ngồi sát lại thì thầm.

- Mày phải đảm bảo là sau khi biết mày không bóp chết tao nhé

- Tao sẽ cố, tin tao đi.

- Tin mày mà ăn cám à? Nhưng thôi không nói có khi còn chết sớm hơn

Tuyết Hoa lấy điện thoại, lên confession của trường, tôi cũng chẳng hiểu nó đang làm cái gì, nhưng khi nó đưa bản tin mới nhất ra trước mặt tôi, tôi đã hiểu vì sao nó sợ hãi như vậy.

...

...

...

Cái này không phải hình môi chạm môi của Thiên Huy và Đức Nhân lần trước tôi gửi cho nó sao? Thôi xong đời rồi.

Tôi oán trách quay sang Tuyết Hoa gằm gù, nó giờ tay thè thốt.

- Không phải tao đăng, đảm bảo luôn ấy, tao chỉ thấy ảnh kích thích quá nên cho một cô bạn xem nào ngờ cô ta lại... Khả Vy bình tĩnh, bình tĩnh, gây án mạng là phải ngồi tù đấy

- Đăng nào cũng chết, trước tiên bóp chết mày trước sau đó tao sẽ theo sau.

Nếu để Thiên Huy hay Đức Nhân biết được chuyện này tôi sẽ sống không yên ổn đâu, nghĩ đến thôi mà đã muốn khóc rồi. Thiên a!~ Oan này nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Tôi hùng hổ lao vào Tuyết Hoa, lại nghe trước cửa lớp một trận xôn xao, bóng dáng cao cao quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, về mặt hằm hằm tức giận nhìn lại như khi tiến về phía tôi, ngoài Thiên Huy ra còn ai đến tìm tôi tính sổ?

- Diệp Khả Vy, cậu chán sống rồi phải không?

Thiên Huy hỏi với nụ cười trên môi, càng khiến tôi lạnh sống lưng, đừng bảo hấn định tét mông tôi ngay tại đây nha, tôi sẽ thật sự không lấy nổi chồng đấy.

- Không phải tớ, chắc chắn không phải tớ, đều là do Tuyết Hoa cả.

Tôi vội vàng chỉ sang thủ phạm bên cạnh, Tuyết Hoa thoát khỏi ma trảo của tôi nhàn nhã ngồi trên ghế, tròn mắt giả ngu.

- Sao lại đổ cho tao? Tao có làm gì đâu?

#@#\$\$%^&*><

Con bạn mất dạy mày nhớ mặt tao đấy.

Bây giờ không quan trọng hấn có tin hay không, bởi ảnh ban đầu ảnh ở trong tay tôi, hiện tại ai đăng lên thì cũng đều là tôi chịu trách nhiệm, hấn tính lên đầu tôi cũng chẳng phải lạ. Tôi ngửa mặt cười lớn, lao ra vỗ vỗ vai hấn, nhân lúc thiên Huy đang bất ngờ vì hành động của mình tôi co chân bỏ chạy, mặc dù chẳng bao giờ đạt môn thể dục nhưng trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc con người luôn phát huy bản lĩnh tiềm ẩn. Chạy chưa xa còn nghe tiếng Tuyết Hoa đang hát vui vẻ.

- Mông lung như một trò đùa, tao xin giờ tay rút lui thôi, trách ai bây giờ đây? Ế Ế Ế!

Đằng sau Thiên huy vẫn đang đuổi theo tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Chạy quanh trường vài vòng trong lòng tôi nảy sinh cảm giác thù hận, đùa chứ hóa ra trường mình rộng vậy sao? Xây để cho học sinh chơi đuổi bắt à? Tôi chạy đến mức sắp thổ huyết mà vẫn không thoát khỏi cặp mắt cú vọ của Thiên Huy, hấn bám theo sau vô cùng nhón nhơ. Là vô-cùng-nhón-nhơ, rõ ràng hấn biết thể lực tôi không tốt nên cố tình chọc tức tôi đây mà. Đản ông con trai gì mà nhỏ mọn, chuyện cũng chỉ bé xiu xiu bằng cái đầu ngón tay vậy mà hấn đuổi theo bạn thân từ bé đòi một sống hai chết thế kia có đáng mặt không cơ chứ?

Tôi cắt đuôi Thiên Huy ở góc khuất cầu thang, xông vào lớp 10 nào đó tránh tạm rồi mới lên ra bãi cỏ trống sau trường, còn chưa kịp lấy lại hơi thở đã thấy điện thoại trong túi réo ỳnh, không lẽ Thiên huy gọi cho tôi? Hấp tấp rút điện thoại ra tôi nhìn số trên màn hình, còn may là của Tuyết Hoa.

- Thiên Huy đâu?

- Còn dám nói, tại ai chứ hả? Lỡ rồi, tao cúp một tiết, mày viện cớ gì với giáo viên giúp tao đi.

Tôi bực bội đập máy, thành ra như vậy đều do nó ép chứ ai?

Trường học trở thành một mảng tĩnh lặng, nghe đâu đây tiếng giảng bài, tiếng côn trùng kêu. Tôi nằm xuống bãi cỏ nhìn trời xanh khẽ thờ dài, cuối cùng đăng nhập facebook lên confession của trường xem tình hình thực hư thế nào.

...

Đọc qua vài bình luận trên đây quả là một mớ hỗn loạn, bảo sao Thiên Huy lại nổi điên với tôi. Có vài người quen cũng hào hứng chạy vào bình luận, loạn càng thêm loạn

: Chuyện mấy thím nói là thật à? Trong trường mình có couple cực phẩm vậy á?

: Chứ còn tôi nhận ra mà, khối 2 đấy

: Mấy bạn có nhầm không vậy? Anh Huy có người yêu đấy

: Che mắt thiên hạ thôi gái ơi, không thấy người ta đến hôn cũng làm rồi à?

: Đúng rồi chỉ là che mắt thôi, đẹp đôi thế cơ mà

: Vậy mọi người nói xem ai công ai thụ?

: Cái này còn phải hỏi, Anh Huy chứ ai, trông thế thôi chứ ảnh khỏe lắm

: Sai rồi, bạn trai kia cũng lạnh lùng mem lý lắm chứ bộ

: Nào chúng ta mở một cuộc bình chọn nhá, mấy bạn mau về đội của tớ

...Cái gia tộc này thật là đáng sợ!!!

: Haha giờ thì mày nổi nhất trường rồi nhá "kon" cần tao tag mày vào không?

: Này Hoàng, hai thằng trong ảnh nhìn quen quen

: Một thằng lớp mình một thằng bên 12T mày thấy quen không

:... Quen

: Shit làm gì mà lại kéo nhau lên đây thế này, không sợ nhục mặt lớp à, về viết bản kiểm điểm ngay, tao còn thấy thành viên nào của lớp là cho cái giấy vào mồm à!

: Lớp phó câu rồi lớp trưởng ơi

: Mấy bạn sử dụng điện thoại trong giờ, mình báo cô giáo

: Đừng mà~~~~

Tôi cảm thấy sống lưng mình càng lúc càng lạnh, cả người đang toát mồ hôi, liệu bây giờ mình chạy lên thanh minh thì có thể hóa giải hiểu lầm không. Tất nhiên là không thể rồi.

- Cậu đang làm gì?

- Đức Nhân, sao cậu ở đây?

Vừa hỏi xong mới nhận ra mình hỏi thừa, Đức Nhân thường hay cúp tiết trốn ở đâu đó trong trường để ngủ, hôm nay thật trùng hợp cậu ta bắt gặp tôi cũng đang trốn tiết. Tôi cười toe giấu vội điện thoại ra sau lưng, hành động giấu đầu hở đuôi của tôi thế nào lại lọt vào mắt của Nhân, nếu để cậu ta biết chuyện liệu có bắt tôi ra không nhỉ? Mà thôi đành nào rồi Đức Nhân cũng sẽ biết, thành thật khai báo sẽ sớm được hưởng khoan hồng.

Đức Nhân liếc qua màn hình, mặt không biểu thị chút cảm xúc, liệu có phải thẹn quá không nói lên lời không?

- Mau về lớp đi.

- Cậu không giận hả?

-...

- Cậu thật sự không giận hả? Có phải tức đến nội thương rồi không?

-....

- Bây giờ trong trường có rất nhiều tin đồn đấy, cậu thật sự không tức giận à?

- Ôn quá!

Nói xong lại nằm xuống gốc cây gần đó ngủ tiếp. Hóa ra cậu ta bực vì bị tôi phá giấc ngủ. Thấy không, làm người phải đi tìm tỉnh như vậy, đâu có như Thiên Huy đâu cơ chứ?

Tôi khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh dựa người vào gốc cây nhắm mắt ngủ một giấc, đằng nào cũng đã trốn tiết rồi, còn quay về gì nữa.

Trốn tiết ba vừa đi đúng lúc tôi thức dậy, suy đi tính lại một hồi con người tôi vẫn là rất có trách nhiệm, chuyện tôi làm phải chịu trách nhiệm tôi cùng (thật ra nếu không chịu nhất định sẽ chết rất thảm). Tôi đi chuyển đến chỗ khuất, cách xa Đức Nhân đang ngủ gần đó để cậu ta không thức giấc rồi gọi cho Tuyết Hoa.

- Biết rồi, mà này, tuần san bán cái héo xuyên lục địa là cái gì vậy? Tao thấy đều là nhóm đấy đáng tin.

Mày không biết thật à? Nhóm viết báo nổi tiếng trong trường với những tin tức tạp nham biến thái soi mói đời tư đời chung của tất cả học sinh đấy, nhưng bị ném đá nhiều quá nên phải tạm dừng một thời gian rồi. Mày thử tìm xem>

- Vậy làm sao mới xóa bài viết đấy được

Tuyết Hoa còn chẳng đợi hỏi hết đã đập máy, vậy là tôi đành tự xoay sở một mình, đi tìm Minh Hoàng. Giờ thì tôi hiểu vì sao cậu ta bất quá như vậy cái gì cũng biết rồi.

Bây giờ việc ưu tiên đầu tiên là phải tìm Minh Hoàng, nhưng nếu để Thiên Huy tóm được thì cũng xong đời. Cuối cùng, tôi liều mạng gọi Đức Nhân dậy, nhất quyết kéo cậu ta lên lớp cùng, gương mặt ai đó nhăn lại vì bị đánh thức không cam tâm đi theo tôi.

Vừa lên tới cầu thang đã thấy Thiên Huy đứng chờ sẵn ở đó, tôi hốt hoảng chạy ra nấp sau lưng Đức Nhân, chính bản thân mình còn không hiểu vì sao lại có hành động kì cục như vậy.

- Diệp Khả Vy cậu trốn cái gì chứ, tưởng người mình nhỏ lắm, sao? Mau rút ra đây tớ đảm bảo sẽ không đánh chết cậu

- Nếu ra thì tớ đúng là nã hồng rồi

- Có ra không thì bảo?

- không ra

Tôi nhất quyết núp sau lưng Đức Nhân cãi tay đôi với hắn. Thiên Huy nhìn chăm chăm Đức Nhân chắn trước mặt, vòng qua người cậu ta kéo tay tôi, tưởng đầu kì này xong rồi, nhưng khi Thiên Huy còn chưa kịp kéo tôi đi Đức Nhân đã túm tay tôi lại thản nhiên nói

- Vào lớp rồi, bỏ ra

- Cậu mới là người phải buông tay

Vậy là tôi ở giữa bị lôi lôi kéo kéo như tấm ghê sắp rách làm hai, mà hai người bọn họ giằng co qua lại cũng thờ dốc không thôi.

...

...

...

Đây là vì sao? Cái tờ báo mất nét không nhìn thấy tôi bị đẩy sang một bên mà dám đổi trắng thay đen trắng trợn như thế hả? Lại còn chụp trong tư thế vô cùng ám muội nữa chứ, nhất định phải đập nát tờ báo này.

Sau ngày hôm ấy tin đồn Thiên Huy và Đức Nhân là một cặp ngày càng truyền xa, tôi cũng hết cách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Trời bắt đầu vào thu, không khí trở nên dịu mát hơn hẳn, trời xanh và trong cao vút trên không. Mấy ngày gần đây thời tiết mát mẻ, tâm tình tôi cũng đột nhiên tốt hơn hẳn.

Sáng sớm vừa đến lớp đã bắt gặp một trận mưa lớn, thi thoảng còn thấy sấm chớp lóe lên bùng sáng một góc trời. Tôi lơ đãng ngồi gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài ngắm mưa, tự nhiên cảm thấy tốt hơn hẳn.

Mưa rào rích hết 5 tiết học, tôi theo Tuyết Hoa xuống sân đứng đợi Thiên Huy, cuối cùng lại trông thấy Kỳ Khôi đứng ngay cổng trường. Vừa thấy tôi anh vẫy tay chào, nhanh nhẹn tiến lại nghiêng ô che đầu tôi.

- Sao anh lại ở đây? Lại nha

- Có chuyện muốn nói với em

Anh vẫn cười với tôi như mọi ngày, nhưng hôm nay trông anh nặng nề đến lạ. Tôi không hỏi anh có chuyện gì, chỉ nhắn Thiên Huy mình sẽ đi trước rồi theo anh đến hiệu sách.

Sân thượng của hiệu sách vẫn treo đầy những chậu lưu ly, gần tới mùa hoa nở vài cây đã điểm nụ nhỏ nhỏ tím biếc. Tôi ngồi trên ghế dài, lơ đãng nhìn nước mưa chảy xuống từ trên mái tôn dẹt thành một tấm màn ngọc trong suốt tí tách. Chậu hoa lưu ly ngậm mình dưới mưa thấm ướt lá mềm.

Kỳ Khôi đem cốc capuchino đưa cho tôi, khói trắng từ từ bốc hơi vẩn vút lơ lửng trong không trung. Tôi nhắm một ngụm nhỏ, nóng đến phỏng lưỡi.

Hai người cứ như vậy trầm mặc nhìn trời mưa dần nặng hạt.

- Anh từng yêu một cô gái.

Giọng của Kỳ Khôi rất khàn, hòa vào tiếng mưa rồi như lắng lại, hoàn toàn không còn nghe thấy. Tôi nghiêng đầu nhìn anh, tách capuchino trong tay đang nguội dần vẫn chưa hết quá nửa. Tôi lại hướng mắt ra ngoài màn mưa khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

- Cô ấy rất giống em, lần đầu tiên thấy em ở hiệu sách anh đã rất ngạc nhiên.

- Không cô gái nào muốn bị so sánh như thế đâu.

Tôi nhăn mày nhăn nhó, nếu như mọi khi tôi nhất định sẽ cười lớn chế giễu. Thích một người vì người đó giống với tình yêu trong quá khứ, đúng là tệ hại mà. Nhưng lúc này bản thân tôi rất bình tĩnh tiếp lời.

- Cô ấy có phải cũng nhỏ nhắn giống em, thích động vật, thích trẻ con, thích hoa hồng đỏ, nấu ăn cũng khéo phải không? Là cô gái trong tấm ảnh em thấy lần trước.

- Sao em biết?

Tôi hơi nhún vai không trả lời. Anh áp đặt lên tôi hình ảnh của cô ấy, tự mặc định tôi là người anh thích.

- Bọn anh quen nhau từ năm cấp 3 lên đại học thì chính thức hẹn hò, sau khi tốt nghiệp đã tính đến chuyện đính hôn, nhưng cô ấy bỗng nhiên nói chia tay, nói muốn ra nước ngoài xây dựng sự nghiệp.

- À, anh không giữ lại sao?

- Anh không đủ can đảm

- Anh hết yêu chị ấy rồi à?

- Chưa từng.

Chàng trai bên cạnh tôi mặt mày cúi đầu, rõ ràng đầy luyến tiếc hối hận, mà tôi lại bình tĩnh nghe anh nói về người yêu cũ của mình.

- Hoa lưu ly là chị ấy tặng anh sao?

- Phải

- Cả hai người đều ích kỉ thật đấy. Anh không dám giữ chị ấy lại nhưng vẫn ở đây chờ đợi, em chẳng thấy như thế là si tình gì cả, anh chẳng qua là hèn nhát yếu đuối thôi, còn muốn tìm một người thay thế, anh không sợ tổn thương cả em sao? Còn người yêu của anh, nếu đã muốn cùng anh chấm dứt rồi sao còn khiến anh chờ? Anh biết ý nghĩa của hoa lưu ly không? Nó có nghĩa là "Xin đừng quên em".

Tôi nghe tiếng trách cứ của mình vang đều đều trong không gian của mưa. Chậu lưu ly khẽ khẽ rung động bởi một trận gió. Tôi không nhìn Kỳ Khôi, không để ý ánh mắt của anh dần tối lại.

- Anh sao lại nói cho em biết, không sợ em đau lòng sao?

Tôi đổi thái độ, bám lấy tay Kỳ Khôi bốn cột, làm vẻ mặt tổn thương.

- Có người nói với anh, nếu không trân trọng em thì đừng lợi dụng để thỏa mãn lòng tham của mình. Lúc bắt đầu anh thật sự thích em, nhưng lâu dần mới

nhận ra, anh không coi em là bạn gái.

- À ra thế.

- Cái vẻ mặt khinh bỉ này là sao? Em còn nói mình bị tổn thương

- Thế, vòng vo một hồi anh cảm thấy chúng ta không thích hợp làm người yêu nên muốn chia tay phải không

- Em nói thẳng ra vậy sao?

- Dừng lại, cho dù có nói thì cũng là em nói, tránh để sau này bị Tuyết Hoa làm nhảm em bị tình đầu của mình đá.

Tôi nghiêm nghị đứng dậy, hất tóc sang một bên, hít một hơi thật lớn nghênh ngang chống một chân lên ghế túm lấy cổ áo Kỳ Khôi hét rõ ràng.

- Kỳ Khôi anh nghe kĩ, hôm nay Diệp Khả Vy chính thức bỏ rơi anh. Anh bị đã rồi đấy.

Tôi phui phui tay, ngồi phịch xuống ghế bình thản nhìn anh. Kỳ Khôi có lẽ không ngờ tôi ngang ngược như thế, anh hóa đá tại chỗ sau đó phá lên cười rất sảng khoái.

- Còn tưởng sẽ làm em đau lòng, hóa ra em mới tuyệt tình tuyệt nghĩa ngược lại anh

- Chứ không anh muốn thế nào, em quý xuống một khúc hai nháo ba thất cổ cầu xin anh đừng đi à? Dựa vào!

- Không đến mức đấy, nhưng chỉ cần em nói em ở lại anh cũng sẽ ở lại vì em.

Kỳ Khôi kẻ sát mặt xoa đầu tôi, anh vẫn dịu dàng ôn nhu, vẫn giống như trong kí ức của tôi, đẹp đẽ vô cùng.

- Hèn nhất, em chẳng cần, anh đừng dùng mũ nam ké dụ dỗ em nữa đi.

- Ban đầu có người nói muốn anh chia tay em anh còn lưỡng lự, bây giờ anh hối hận rồi, bản thân lại bị đá không thương tiếc như vậy. Khả Vy, em thật sự có thích anh không vậy?

- Có, em coi anh là tỷ muội tốt, sau này chúng ta vẫn là bạn bè.

Kỳ Khôi cười khổ. Tôi hỏi anh có dự định gì cho sau này anh trầm ngâm suy nghĩ nói muốn đi tìm cô ấy tôi rất thoải mái chúc anh thành công.

Mưa ngoài kia nặng hạt như thế, tôi lấy ô ra về, Kỳ Khôi muốn đưa tôi về nhà, sự quan tâm lúc này của anh có phần khiến tôi chán ghét nên dứt khoát từ chối, nếu đã kết thúc không nên dây dưa quá nhiều.

Rời Khôi hiệu sách tôi chẳng muốn về nhà, nghĩ lại chuyện vừa xảy ra bản thân tự cảm thán, dạo này nhất định là bị máu chó bám người rồi, phải đi đâu đó giải xui mới được. Tôi luôn cho rằng cuộc sống của mình vô cùng bình lặng đến mức nhàm chán, không ngờ có ngày lại bị một xô máu chó roi trúng đầu như vậy. Ta hận~

Tuyết hoa từng hỏi tôi đối với Kỳ Khôi như nào, tôi luôn lập lờ không muốn trả lời, bây giờ mới hiểu tôi không thật sự thích anh.

Chẳng qua chỉ vì giận dữ Thiên Huy, chẳng qua vì thích sự ảm áp dịu dàng của Kỳ Khôi, chẳng qua vì sự thúc giục của Tuyết Hoa, hơn thế là vì tôi quá ích kỉ chỉ nghĩ cho bản thân mình. Tôi cho rằng mình thích anh, nhưng cái tôi thích cũng chỉ là vẻ ngoài của anh như bất cứ nàng công chúa từng mơ mộng chàng hoàng tử cổ tích sẽ đến với mình, chẳng phải xuất phát từ tận trong lòng, nếu không tôi đã chẳng bình tĩnh nghe anh kể về tình cũ của mình như một điều hiển nhiên.

Tôi vẫn đi trên phố, gọi cho Tuyết Hoa, nếu nó biết được sẽ mắng tôi ngốc, mắng tôi tối tăm mặt mũi. Tôi nói chia tay với kỳ Khôi rồi, tưởng rằng nó sẽ cười một trận lớn, thế nào lại thành hốt hoảng bảo tôi đừng nghĩ quẩn, đợi nó đến tìm.

Có cái con khi, chỉ vì chút chuyện nhỏ mà đòi làm tổn thương tôi, mơ đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Về đến nhà mà mưa vẫn chưa dứt, tôi ngẩng đầu một góc 45° đau lòng nước nở, thiên a~ ngài thật là có lòng, lúc chia tay còn cho mưa xối xả như vậy, có phải tôi nên học tập phim truyền hình vớt ô sang một bên đau khổ dầm mưa rồi ôm một trận bê bết không?

ヽ (͡° ͜ʖ) ͜ʖ

Vẫn là nên về nhà đắp chăn ngủ cho yên phận.

Thời tiết đặc biệt mát mẻ nên tôi ngủ rất thoải mái, chẳng biết mê man qua bao lâu thì nghe thấy tiếng bước chân bình bịch dưới nhà như đi đánh trận. Sau đó một vật thể không xác định nặng nề đè lên người đến mức không thở nổi, mắt cũng không thể mở, bị bóng đè rồi chẳng?

- Vy Vy, mày không được đau lòng mà nghĩ quẩn, dù mày chia tay thì cùng lắm là ế cả đời tuyệt tử tuyệt tôn chứ có gì to tát, không sao mà còn có tao đảm gánh vác cục nợ này, nhưng mày vì thế mà đau lòng tự tử thì có đáng không? Tội nghiệp, thất tình rồi thì về nhà khóc đến sưng cả mắt đây mà.

- Cút, chưa thấy đứa nào an ủi mà nghe chối tai như mày, muốn ăn đòn hả? còn đè nữa là chết người thật đấy.

Tôi cương quyết đẩy nó ra, Tuyết Hoa vẫn nước mắt lưng tròng vắng mưa xuân khắp nơi liên tục khuyên bảo giáo huấn tôi còn đem kinh nghiệm tình trường của nó ra làm gương sáng. Sao tôi có cảm giác mình đang bị mẹ giáo huấn nhỉ?

Thuận lại chuyện cho Tuyết Hoa, tôi không có ý kiến ngồi nhìn nó lên án gay gắt Kỳ Khôi lừa gạt trái tim thiếu nữ, không đáng mặt đàn ông.

Trước kia là ai hết lòng ca ngợi ủng hộ tôi đến với anh vậy nhỉ?

- Được rồi, chuyện này kết thúc ở đây thôi, sau này đừng nhắc đến nữa.

- Tao hiểu mà, Khả Vy tội nghiệp của tao đã bị tổn thương một cách sâu sắc rồi.

- Mày chắc là đến đây an ủi ta chứ không phải kiếm chuyện gây sự đấy chứ?

- Được rồi tao biết mày cứng miệng nhưng đau tận trong tim mà, nào sà vào lòng chị mà khóc đi.

Muốn lộn cái bàn là nó không hiểu tiếng việt hay tại tôi không có khả năng diễn đạt vậy hả???

Ba ngày sau tôi nhận được cuộc điện thoại của Kỳ Khôi, anh nói anh sẽ ra nước ngoài tôi chỉ có thể vui vẻ chúc anh bình an. Sau này hiệu sách sẽ không có ai cười ầm áp chờ tôi, không có ai kiên nhẫn dạy tôi làm bài, cũng không có ai nghiêng mình chăm sóc lưu ly làm tôi đỡ dần nhìn cả buổi, thật sự có chút nuối tiếc.

Thiên Huy nói sẽ đi thư viện cùng tôi làm bài, vậy là sáng sớm đã đến nhà đón tôi đi, về chuyện kia ít nhiều tôi cũng chỉ nói qua loa mà hán cũng chẳng hỏi gì.

Chúng tôi im lặng ôn bài suốt cả buổi sáng, cho đến khi rời thư viện đến quán trà bên cạnh mới bắt đầu trò chuyện.

- À phải rồi, ngày 20/11 sắp tới lớp cậu định làm tiết mục gì?

- Diễn kịch, Nhật Nam và Phong Thương gào thét vụ này từ lâu lắm rồi, kịch bản đã qua đã lại một hồi thế nào lại roi trúng đầu tó.

- Vậy kịch bản là cậu viết? thế thì thăm rồi

- Đúng, quá thăm rồi.

Thiên Huy cười một tiếng, chẳng biết trong đầu hán đang nghĩ gì, tôi cũng lười quản.

Hai người vừa rời quán trà, ra đến bên ngoài tôi va phải một người khá cao vội cúi đầu xin lỗi. Người kia rất khách sáo bảo không sao, vậy là tôi định kéo tay Thiên Huy đi thẳng lại nghe tiếng người đó gọi lại.

- Bé con thật sự không nhận ra anh à?

Chất giọng rất thanh, rất cao còn có phần oán trách, tôi quay đầu lại lập tức kinh ngạc. Người trước mặt khá cao, ngũ quan thanh tú trắng trẻo, mái tóc vàng vuốt ngược bành bao, tùy ý mặc áo sơ mi cộc tay khoác ngoài một cái gilê trắng.

Người đó cời bỏ kính râm để lộ đôi mắt đen láy và hàng lông mi dài kiêu ngạo, dưới đuôi mắt bên phải còn có một nốt rồi gọi cảm. Tôi nhìn đến ngay người liên tục lục tìm trong kí ức so sánh xem đây là ai, đơ ra một hồi mới kinh hoàng hét lên.

- Anh Nhật? Anh về nước khi nào vậy?

- Vừa mới thôi, anh định đến nhà tìm em như di bảo em đi ra ngoài rồi, anh theo em cả buổi sáng thế mà em chẳng nhận ra.

Anh Nhật xoa đầu tôi sùng nịnh, đáng người cao ráo của anh dễ dàng ôm tôi vào lòng hôn nhẹ lên trán, lại tùy tiện thế nữa rồi.

Thiên Huy kéo tôi lại, vẻ mặt rất ngạc nhiên chỉ chỉ Anh Nhật, tôi lập tức giới thiệu.

- Đây là Anh Nhật hơn bọn mình 4 tuổi là họ hàng với tớ, Anh Nhật đây là Thiên Huy.

- Ô, là thằng nhóc này sao? Cũng được đấy chứ!

Anh Nhật nhướn mày đánh giá Thiên Huy, âm thầm cười trộm khiến tôi chột dạ.

Tôi và Anh Nhật rất ít khi gặp nhau, từ nhỏ anh đã sang Mỹ với gia đình, chị gái của mẹ kết hôn rồi định cư bên nước ngoài nên hai chúng tôi không gặp nhau thường xuyên nhưng tình cảm lại rất tốt.

- Sao lần này anh lại về đây mà không báo trước? Bác gái đâu.

- Ahaha về chơi chút thôi nên mẹ anh không đi cùng, em không hoan nghênh anh à?

- Sao có thể, em mong còn chẳng được, anh càng ngày càng đẹp trai ra nha.

- Em cũng thấy vậy phải không? Nếu thế thì gả cho anh đi, anh thích nhất là những cô gái nhỏ nhỏ xinh xinh như em đấy

- Đừng có đem bản mặt này đi lừa con gái nhà lành.

Tôi bám tay anh rào bước về nhà, trực tiếp bỏ quên ai đấy một bên.

Hồi nhỏ tôi đã rất hay bám lấy Anh Nhật, một người mặt xinh như hoa lại rất đáng tin cậy, rất nhường nhịn nên luôn bị tôi bắt nạt. Ví dụ như khi tôi đi bấm chuông cửa nhà người ta sẽ nhanh chân chạy trước Anh Nhật chạy theo không kịp sẽ bị người ta tóm được mắng cho một trận tội bởi. Hay ví dụ như tôi đạp đuôi con chó nhà hàng xóm xong sẽ treo vôi lên cây nhãn gần đấy, Anh Nhật ở dưới không treo kịp bị chó cắn cho tội bởi, mỗi lần nhắc lại anh đều gờ vết sẹo ra lên án tôi, người ta lúc ấy cũng là trẻ người non dạ thôi mà, nào có ác ý chứ?

Nhưng từ sau chuyện đó... Anh Nhật thay đó hẳn, mà chuyện đó là gì thì cứ để nói sau đi. Từ ngoại hình đến tính cách đều quay ngoắt 180°, chuyển sang bắt nạt tôi biến tôi thành yếu điệu thực nữ như bây giờ, đoạn chuyện cũ này mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy đau lòng và hối hận không thôi.

Về đến nhà bà Linh đã đứng trước cửa chẳng thèm quan tâm con gái là tôi lập tức ngó lơ đi đến nắm tay đứa cháu yêu quý dặt vào, thật vô tình mà. Lúc này tôi mới nhớ ra, ban sáng mình rời nhà cùng Thiên Huy, hẳn đứng sau lưng oán khí đã ngút trời rồi. Tôi quay lại cười rục rịch, kiễng chân nhéo hai bên má hẳn xoa xoa vỗ vỗ lại bị gạt ra phũ phàng. Nha~ giận rồi.

- Sao tớ chưa từng thấy anh ấy trong nhà cậu?

- Anh ấy rất ít khi về nước, có về cũng chỉ ở một khoảng thời gian ngắn, có ở cũng chỉ quanh quẩn bên cạnh tớ, cậu sao thấy được chứ?

Thiên Huy nhướn mày xem chừng không vui vẻ, hẳn ta hất tay bỏ về trước nó có hẹn với Nhu Ngọc, thế mà dám bảo sẽ kèm tôi học toán, lừa gạt.

Thiên Huy vừa rời đi chưa lâu Tuyết hoa đã lại đến, mũi chó quả nhiên thính hơn người thường. Nó cũng trực tiếp bỏ lơ tôi lao vào Anh Nhật hôn lấy hôn để như tình nhân lâu ngày mới gặp.

- Nhật, em nghe cô Linh bảo anh về nên lập tức qua đây, có nhớ em không?

- Nhớ, tiểu thư xinh đẹp của anh sao anh nỡ quên được.

Lại một màn sến sẩm hại mắt tôi mù rồi, không thấy gì nữa đâu.

Chẳng hiểu vì sao mà Tuyết Hoa lại rất có thiện cảm với Anh Nhật từ lần đầu gặp mặt, bọn họ cùng nhau ở một chỗ thật đúng là trai tài gái sắc. Tôi cạp miệng bánh, lâu bầu oán trách trong họng.

- Sao lại xì mặt ra rồi? Tình yêu à, cười lên mới đẹp chứ!

- Anh có để ý đến em sao?

- Không ngờ tính chiếm hữu của em vẫn cao như vậy, không sao đêm nay anh là của em, em muốn lăn lộn thế nào cũng được.

... Mặt quả nhiên là đây.

- Cậu bạn kia của em đâu rồi?

- Về rồi. Đừng quan cậu ta nữa, trưa nay em trở tài nấu cho anh một bữa thật ngon, đến chiều sẽ đưa anh ra ngoài đi dạo.

- Được!

Anh Nhật xoa xoa đầu tôi cười.

Buổi chiều tôi cùng anh và Tuyết Hoa ba người đi dạo phố nói chuyện rôm rả, lâu ngày không gặp thật nhiều chuyện để nói.

Đi mua sắm, chơi game giải trí, xem vũ đạo đường phố, lướt lò hàng quán ven đường ba người hợp thành cái chợ ồn ào thu hút sự chú ý của rất nhiều người trên đường. Tất Nhiên công lao đều nhờ hai người nào đó vừa đi vừa trêu hoa ghẹo nguyệt tôi thật không biết nói gì.

Ba người cùng vào rạp chiếu phim xem một bộ phim bom tấn, tôi thật sự chẳng mấy khi hào hứng với thể loại hành động nên xung phong đi mua nước và bông ngô.

Ngần vịn lần không ngờ ngày hôm nay tôi có thể chiêm ngưỡng lại cảnh tượng kinh hoàng thêm lần nữa, ngần vịn lần không ngờ sau khi chứng kiến ti mi cận cảnh tôi lại trở thành kẻ bị oán trách không thôi.

Biển người mênh mông, ân oán của các người tự tìm nhau mà giải, đừng có kiếm tôi.

Rạp chiếu phim mờ mờ tối, tôi mò mẫm tìm ghế ngồi không cẩn thận dẫm phải chân người bên cạnh vừa mở miệng ra xin lỗi đã nghe giọng nói quen thuộc khinh bỉ vang lên.

- Hậu đậu

Tôi ngẩng đầu thấy Thiên Huy ngồi trước mặt bên phải là Nhu Ngọc đang bám lấy tay hắn cười rất thiện cảm với tôi, mà bên trái Anh Nhật giờ tay vẩy vẩy kéo tôi ngồi xuống. Thật khéo, lại có thể đụng mặt hơn nữa còn có thể ngồi chung một hàng, thật khéo nha.

Phim vừa mới bắt đầu, Anh Nhật ghé tai tôi hỏi cô gái ngồi bên Thiên Huy, tôi thuận miệng trả lời đấy là bạn gái hắn, lại ném một nắm bông ngô vào miệng nhai rộn rạo.

Trong khi tôi còn đang mải mê với sự nghiệp nhai bông của mình đã thấy xung quanh vang lên tiếng "Ồ" kinh ngạc, gì vậy phim đang đến đoạn gay cấn à? Nào có, nam chính nữ chính vẫn đang hôn môi nồng nàn mãnh liệt lắm mà.

Người A: Hôn kia hôn kia

Người B: Thật sự hôn rồi, dám công khai trắng trợn vậy luôn sao?

Người C: Ahìhi tôi thích.

Móe, chỉ là hôn thôi mà, chưa từng thấy qua à? Tôi khinh bỉ méch mép, lại thấy tuyết Hoa bên cạnh cứng ngắc xoay đầu tôi 45°. Oa cảnh tượng trước mặt thật khiến người ta run rẩy.

...

Bọn họ, kia Thiên Huy với Anh Nhật đang môi chạm môi a!

Mà là Anh Nhật chủ động giữ gáy người ta nha!

...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

Rút cục thì cái thằng quần què nào đẩy câu chuyện vào tình huống này? Muốn tôi sống sao đây hả???

Tôi bật mình dậy bông ngô và nước văng tung tóe khắp nơi lấp bắp một chữ cũng không nói lên lời.

Thiên Huy sau một hồi bàng hoàng chưa kịp phản ứng lập tức đẩy Anh Nhật ra điên cuồng chùi mép, bộ dạng này thật giống lần trước.

Tôi dựa vào người Tuyết Hoa lập tức cảm nhận được nộ khí phát ra từ người hắn đủ để dùng ánh mắt giết người, mà Anh Nhật hiện tại tiêu sái hất ngược tóc mái, mị hoặc mỉm cười nhìn hắn. Muốn nói da gà.

Tôi âm thầm cầu nguyện, kì này anh tiêu rồi, hắn sẽ không bỏ qua cho Anh Nhật đâu. Thảm. Quá Thảm!

Đấy tôi biết là hắn chuẩn bị phần nộ đấy.

- Khốn kiếp. DIỆP KHẢ VY cậu chán sống rồi, lần này tự mình cầu phúc đi.

...

Thiên Huy chỉ thắng mặt tôi mà hết. Vì sao? Vì sao? Rút cuộc là vì sao? Người cường hôn hấn rõ ràng là Anh Nhật mà? Sao lại oán trách tôi? Tôi cũng không có gián tiếp gây chuyện như lần trước sao lại tính lên đầu tôi, chuyện của hai người sao lại lôi người vô tội vào?

Thiên Huy kéo tay Nhu Ngọc phần uất rẽ đám người rời khỏi nơi ồn ào đầy thị phi này, mà tôi lòng đau như cắt nước mũi đầm đìa hận không thể rống lên chửi thề. Bà nó chứ!

Tôi ai oán nhìn anh Nhật, nghẹn ngào thốt ra hàng vạn từ cuối cùng gói gọn trong hai chữ.

- Vì sao?

Vì sao? Vì sao? Rút cuộc là vì sao? Em đã đắc tội anh ở chỗ nào? Vì sao vừa mới về nước đã cướp nộ hôn của người ta? Em còn chưa cướp mà...

Mà đương sự tất nhiên không vì tôi oán trách sẽ cảm thấy ăn năn, ngược lại tâm tình còn vui vẻ ra mặt, tao nhã đứng dậy vỗ vai tôi nhả ra một chữ đủ để tôi rút dép lao tới.

- Anh thích!

...

Thính? Chỉ vì anh thích? Haha đời đúng là buồn cười.

Tuyết Hoa sau một hồi phân tích tình hình cuối cùng cũng bình luận được một câu.

- Thật là mẫn nhãn. Die as orange intestine(chết cũng cam lòng).

Nếu mọi chuyện chỉ dừng lại ở đây thì đã không có chuyện gì lớn xảy ra, nhưng sáng hôm sau khi Tuyết Hoa chia tin tức mới nhất trên bản tin ra cho tôi xem, thật muốn đập đầu vào tường tự tử cho xong.

Trang nhất của trường hôm nay không biết ai đã nhanh tay chụp lại ảnh tại hiện trường tôi qua đăng lên, mà Thiên Huy bị chỉ trích là bỏ tình cũ theo tình mới.

Hiện tại hẳn lại tiếp tục đứng trước cửa lớp chặn tôi, thiên a tôi có thể chửi thề không???

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Trong trường rộ lên một tin đồn mới, Thiên Huy và Đức Nhân là một đôi tình nhân ngầm nhưng bỗng nhiên một ngày tiêu tam thứ ba xen chân vào, ai cũng rất hào hứng đoán già đoán non xem chuyện tình của bọn họ rồi sẽ đi về đâu.

Đối với vấn đề này tôi quả thực không muốn bàn đến, thôi thì chúng ta gác nó sang một bên đừng đào xới làm gì.

...

...

...

- Muốn chuẩn, vậy cũng phải xem bản lĩnh cậu đến đâu.

- Gì chứ bản lĩnh bà đây có thừa!

Tôi lập tức vênh mặt tuyên bố lại một lần nữa chơi mèo đuổi chuột với Thiên Huy, cứ thế này đến cuối tháng chắc phải giảm được cả tấn mỡ chứ chẳng chơi, đùa thôi tôi cũng đâu béo đến thế.

Chơi đuổi bắt trong sân chán tôi lại lên lút trở về lớp học, tránh đông tránh tây như đi trộm cắp.

Nhật Nam rụt rè đến trước mặt tôi đan hai tay vào nhau ấp úng, muốn nói cái gì đó lại thôi. Với cậu bạn này tôi rất quý mến, nhìn xem hiền lành nhu mì như một cái bánh bao sữa ai ghét cho được, mà nếu tôi dám có ý gì với cậu ta cam đoan Phong Thương sẽ cầm dép phi chết tôi ngay.

Tôi chóng cảm thấy lạnh lẽo

- Bạn Nam có gì cần nhờ vả tớ thì cứ nói, không phải ngại.

- Thật à? Thì chuyện vở kịch sắp tới ấy, tuy rằng cậu đã viết kịch bản rồi, nhưng có một vấn đề mà cả lớp ngoài cậu ra chẳng ai làm được.

Nhật Nam nhào lên kích động nắm tay tôi, trong mắt tràn ngập sự tin tưởng như có thể đem cả tính mạng đặt cược, tôi bắt đầu thấy chột dạ hơn là hạnh diện.

- Cô Oanh bảo muốn cả lớp cùng tham gia hoạt động, mà cậu biết đấy bạn cùng bàn của cậu đến ngang đầu gối nhìn bằng còn lười làm thì sao chịu tham gia chứ, tớ và cán bộ lớp bàn bạc rồi, chuyện này ngoài cậu ra chẳng ai làm được cả.

Nói rồi vỗ vai tôi gật đầu chắc nịch.

Sao tôi cứ thấy có gì đó sai sai, đồng ý là Đức Nhân chẳng bao giờ ham gia hoạt động, nhưng sao lại là tôi đi mời cậu ta? Trong lớp thiếu người sao?

Tôi hướng Phong Thương đứng cạnh dò hỏi

- Sao Thương không đề nghị, cậu ta không nghe thì cứ dùng chiêu phi dếp thần chương ấy

Phong thương nhăn mặt như bị táo bón, "xì" dài một hơi không thốt ra lời.

- Vậy thì để Minh Hoàng, mồm mép cậu cũng được đi.

Hoàng vừa nghe tôi nhắc đến tên liền lặng lẽ quay đầu quỳ xuống đất uốn éo vãi tôi 3 vãi.

- Nếu không, Quang Mạnh thì sao?

Anh chàng to cao khỏe mạnh nhất lớp kinh hoàng nhìn tôi, e lệ lên tiếng

- Đừng~ Người ta sợ!

...Bà đây mới thấy sợ này.

Lớp học vẫn ồn ào bàn tán mà đương sự bên cạnh tôi còn đang say giấc nồng, hoàn toàn không để tâm đến xung quanh, tôi cũng muốn nghiêng mình nể phục. Đức Nhân rút cục đã gây ra chuyện gì mà để tiếng xầu xẻo ồn ào xa như vậy chứ? Trong ấn tượng của tôi ngoài việc cậu ta trầm lặng ít nói, đôi khi dùng ánh mắt trợn ngược hằm học liếc người và tỏ thái độ không hòa đồng với giáo viên thì cũng đâu đáng sợ lắm. Sau vài lần tiếp xúc thì tôi cho là vậy, thậm chí còn thấy có phần trẻ con đáng yêu.

Thiên Huy vẫn còn giận tôi ra về cũng không thèm đợi cứ lẳng lặng bỏ đi trước, tên này ăn trúng cái gì vậy không biết?

Tôi định bụng nhờ Tuyết Hoa trở về thì lại thấy Anh Nhật ở trước cổng đợi sẵn. Dáng vẻ tùy hứng dựa bên xe mô tô mái tóc vàng xoắn nhẹ ánh lên rực rỡ trong nắng, khuôn mặt xinh đẹp hoàn hảo, môi hồng khê nhếch lên như đang nhạo báng, Anh Nhật luôn luôn giữ điệu cười khinh bỉ như thế.

Đám con gái vây xung quanh bắt đầu hau háu nhìn như hổ đói.

- Khả Vy, mau lại đây!

Tôi hấp tấp chạy lại, Anh Nhật đem mũ bảo hiểm đội lên cho tôi, lúc ở gần anh còn có thể ngửi thấy một mùi hương rất nhẹ, mê hoặc như hương hoa hồng.

Cài quai mũ cho tôi xong anh lại nhếch môi cười gian xảo xoay người đi hướng khác, nhìn theo bóng anh tôi thấy Thiên Huy đang dắt xe ra đến cổng trường, bọn họ lần nữa chạm mặt. Tôi vội vàng chạy ra chỗ Anh Nhật sợ anh lại gây họa.

Hai người đứng đối diện, nếu Thiên Huy là cái nhìn cảnh cáo khó chịu thì Anh Nhật lại thâm tình trìu mến. Sau đó anh tiến lên một bước mặc dù chiều cao không áp đảo Thiên Huy nhưng đủ để anh xoa xoa đầu hằm thì thầm sát bên tai.

- Nhóc, bỏ Khả Vy mà về một mình như thế là không được đâu đấy!

Chỉ nhiều đấy thôi đủ cho đám con gái trong trường hò hét và tụi con trai nhìn rớt tròng mắt, riêng Tuyết Hoa đứng bên cạnh đã sớm cười đến đau ruột khổ sở bám víu vào tôi, nó quay sang bảo nhỏ.

- Thế này thì ngày mai lại tha hồ lên trang nhất báo lá cải của trường rồi.

Tôi gật đầu đồng tình.

Tôi vẫn theo thói quen đến hiệu sách vào chiều chủ nhật mỗi tuần, Kỳ Khôi không còn ở đây nơi này trở nên xa lạ hơn trước.

Tự mình lấy vài quyển sách tham khảo, đến khu vực đọc sách làm bài tập tôi chăm chú suốt cả buổi chiều.

Rời nhà sách tôi đến siêu thị mua đồ cho bữa tối, trên đường luôn cảm thấy có người theo dõi, là ảo giác chăng? Rẽ đông rẽ tây đi lòng vòng một hồi người đằng sau vẫn luôn lén lút theo sau tôi giả vờ xem cái này ngó cái kia.

Đúng là rất khả nghi mà.

Tôi xách theo túi đồ hốt hoảng bỏ chạy quả nhiên chàng trai đó cũng đuổi theo, bắt cóc tống tiền? Buôn bán nội tạng? Cướp của giết người? Trong đầu tôi vẽ ra đủ loại viễn tưởng kinh dị mà báo chí tin tức thời sự đưa tin hàng ngày, người đó đã đuổi kịp túm lấy cánh tay tôi, dứt thế nào cũng không ra.

- Buông ra, anh là ai vậy hả?

- Cô đi theo tôi, nhanh lên.

- Bệnh thần kinh à? Buông ra, anh kéo tôi đi đâu vậy, tôi là lên đấy.

Tôi hoảng loạn muốn dứt ra thế nào cũng không được, anh ta gì chặt tay tôi đến sưng đỏ mà tôi cho dù có la mắng thế nào cũng không xong, tay không thể với lấy điện thoại cầu cứu, người đi đường bắt đầu chú ý, tôi lấy giọng hét la cứu mạng cố sức thoát khỏi người lạ mặt.

- Anh buông ra, tôi báo cảnh sát đấy, ai đó giúp tôi..

Chàng trai kia bịt miệng tôi lại trừng mắt cảnh cáo, còn làm ra vẻ ngượng ngùng giải thích với những người xung quanh.

- Em gái tôi bỏ nhà đi, nó bú lông bình không theo tôi về, chuyện gia đình thôi đừng để ý.

Em gái cái b**p lại xài chiêu nhận người thân, tôi lao ra cắn vào bàn tay anh ta nhất quyết không chịu nhả mà anh giờ tay lên định đánh tôi ngáp ngừng một lúc lại hạ xuống giằng co nhau liên tục.

Người qua đường có người đi thẳng thật sự chẳng để tâm, có người đứng lại nhìn bàn tán bảo có khi tôi thật sự bỏ nhà đi, có người lại bảo biết đâu anh ta nói dối, nghi ngờ như vậy chẳng ai ra mặt giúp.

- Tôi chẳng quen biết gì anh cả, không buông ra tôi sẽ báo cảnh sát, anh lấy bằng chứng gì bảo tôi là em gái anh?

- Diệp Khả Vy, 17 tuổi còn có ảnh của em anh vẫn luôn giữ, em bỏ nhà đi như vậy bố mẹ rất lo lắng.

Anh ta thật sự lấy ra một tấm ảnh tôi chụp cách đây 2 năm trước khi sang Mỹ cùng gia đình, so với bây giờ nhìn tôi không khác trong ảnh là mấy. Mà nghe anh ta bịa chuyện rất chân thực đến tôi cũng suýt tin là mình thật sự có người anh trai, thật sự bỏ nhà ra đi còn người qua đường đã sớm làm ngơ.

Cầu người không bằng tự cầu mình, tôi dứt khoát lao vào cắn thêm lần nữa, anh ta thực sự đau đến mức buông tay, tôi cầm ngay hòn gạch ven đường đập vào chiếc Toyota đồ gần đây bẻ cửa kính, ánh mắt mọi người đều lóe lên kinh hoàng. Làm xong chuyện xấu còn đứng đấy chờ chủ xe đến mắng quả nhiên người chủ xe hốt hoảng chạy ra định bắt đền. Tôi cười giả là đến gần chỗ anh ta.

- Anh đúng là anh trai em rồi, đáng ra em không nên bỏ đi như thế, vậy anh trai giúp em đền tiền nhé. Bác ơi anh trai cháu bảo sẽ đền tiền sửa xe cho bác mau đến đây đòi đi.

Người chủ xe ấy vừa cao to lại hung tợn mà khi nãy anh ta luôn khẳng khái là anh trai tôi, muốn nhận tôi là em gái còn phải xem anh là ai.

Nhân lúc còn chưa ai hiểu chuyện gì tôi đã lên vào đám đông bỏ chạy còn anh chàng kia trước sự xác minh của mọi người là anh trai của kẻ đã phá xe đã bị chủ xe túm lấy.

Đến khi tôi lên tới xe bus vẫn còn run rẩy, mồ hôi thấm ướt hai bên thái dương và lưng áo, trống ngực đập thình thịch. Tôi hoảng loạn bấm số gọi cho Thiên Huy, khi hắn bắt máy giọng nói bên kia đầu dây hơi gắt gỏng nhưng lại khiến tôi hoàn toàn bình tĩnh hơn hẳn một lúc lâu sau vẫn không nói được gì, người bên kia bắt đầu sốt ruột.

"Khả Vy, cậu đang ở đâu vậy? Gọi mà không nói gì"

"Cậu không nói rõ lập tức cúp máy đấy"

"Cậu sao vậy? Có chuyện gì à?"

- Ra đón tớ được không?

Tôi nghe giọng mình run run nhenh lại, nghe thấy tiếng hắn trở nên lo lắng liên tục hỏi han, bản thân lúc này thật sự được an ủi rất nhiều.

Lúc xe bus đến trạm vẫn không thấy Thiên Huy đâu, tôi tự trấn an mình rằng không sao sẽ không gặp lại tên xấu xa khi này nên yên tâm rảo bước về nhà. Nhưng sự thật chứng minh tôi không có khiếu làm thầy bói, "anh trai hờ" đã đuổi kịp đứng ngay sau lưng tôi, trên mặt anh ta hiện lên một loại cảm xúc căm phẫn thù hận khó tả, tôi kinh hoàng lùi lại.

- Khả Vy!

Giọng của Thiên Huy rất nhanh vang lên bên tai, quay đầu đã thấy hắn đứng trước mặt mình đầy bất an lo lắng, tôi cứ như vậy vô thức lao về phía Thiên Huy một mực ôm chặt hắn không buông, mà hắn nhẹ nhẹ vỗ đầu an ủi.

- Không sao rồi, không sao.

Chàng trai kia tiến gần về phía chúng tôi, tôi lập tức trốn sau lưng Thiên Huy méo máo như đứa trẻ bị bắt nạt chạy về mách mẹ.

- Anh ta đột nhiên đi theo tớ, còn nhận là anh trai đòi bắt tớ đi.

Giọng tôi nhỏ mà nũng nịu đến mức bản thân cũng không dám tin, Thiên Huy chấn trước tôi đôi tay thô ráp của hắn chặt chẽ bao phủ tay tôi. Thứ tình cảm tin tưởng dựa dẫm nảy sinh trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Chàng trai kia đã tiến lại kiên nhẫn giải thích

- Khả Vy, tôi chỉ muốn hỏi em vài điều thôi, không có ý xấu

- Tên tuổi người ta cũng biết, quá biến thái rồi còn bảo không có ý xấu.

Thiên Huy bẻ cổ tay, trong mắt chỉ thấy sự tức giận tràn ngập, tôi biết Thiên Huy vẫn còn tập võ nhưng không biết hắn ta đứng thế gì chỉ thấy chớp nhoáng hai người lăn xả vào đánh đấm, mà chỉ thấy trong chớp nhoáng "anh trai hờ" nằm lăn ra đất bất tỉnh nhân sự, Thiên Huy quắc mắt khinh miệt.

- Sao lại yếu như vậy?

Chàng trai kia khắp người bầm tím, tôi trốn sau lưng Thiên Huy dùng chân đá đá cái xác vô cùng thỏa mãn thuận tiện mắng vài câu. cái xác kia nằm rạp trên đất thờ hèn hèn đột nhiên bị phần vung dây chỉ thẳng tôi mà hét.

- Tôi chỉ muốn hỏi tung tích của Anh Nhật thôi, các người cũng đâu cần quá đáng đánh bầm tím bản mặt đẹp trai của tôi hả?

- Anh quen Anh Nhật, anh tìm anh ấy để làm gì?

Tôi nóng nảy đề phòng còn "anh trai hờ" cúi đầu đầy e thẹn.

- Đến cầu hôn thôi!

....

Tôi và Thiên Huy đã sớm đóng băng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra chẳng qua ta có đỡ nổi hay không thôi.

"Anh trai hờ" phũ tay đứng dậy giới thiệu với chúng tôi.

- Anh là Tuấn Bảo là bạn học bên Mỹ của Anh Nhật lần này về nước để theo đuổi Anh Nhật.

- Thật sự có quen sao?

- Thật!

Tôi nghi ngờ hỏi lại, Tuấn Bảo vội vàng khẳng định, nói vậy là tôi hiểu lầm rồi? Nhưng ai bảo anh cứ lén lút lại còn giờ trò giữa đường với tôi. Tuấn Bảo tiến về phía tôi một bước bị Thiên Huy đứng trước chặn lại, hắn ghé sát tai tôi hỏi

- Anh họ cậu cũng lắm hoa đào thật trai gái đều không tha.

- Sức hút của anh ấy vốn lớn mà cậu không biết sao?

Thiên Huy trừng mắt nhìn tôi cảnh cáo, hần hân cũng hân qua rồi còn không biết Anh Nhật quyến rũ thế nào sao? Thiên Huy thở dài âu sầu xoa đầu tôi.

- Thế giới này càng ngày càng loạn rồi, sao đàn ông lại có thể theo đuổi nhau chứ.

Lần này đến tôi tròn mắt nhìn Thiên Huy, hóa ra tôi chưa nói gì à?

- Anh Nhật vốn dĩ là nữ mà

- Nữ á?

Thiên Huy hét lên ngạc nhiên, hần mở to mắt gần như không tin vào tai mình mặt mày nhăn nhó như bị tào tháo đuổi lúc lâu sau vẫn không thể tiêu hóa nổi dữ liệu tôi vừa cung cấp. Cũng phải, người đẹp trai lăng tú ga lăng giờ tay nhắc chân đều có khí chất nam nhi như Anh Nhật không ai nhận ra cũng chẳng có gì lạ.

Chuyện Anh Nhật là nữ chỉ có người trong nhà biết vậy là Tuấn Bảo cũng biết xem ra quan hệ bọn họ không bình thường.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời đau lòng cảm thán, Anh Nhật trở nên như này cũng hoàn toàn là do tôi.

Tô Anh Nhật, cháu gái yêu quý của mẹ tôi trước kia là một cô bé hết sức dễ thương nữ tính, da dẻ trắng hồng, tóc vàng mắt nâu, môi hồng mọng như trái anh đào mà giọng nói lại ngọt ngào trong trẻo. Cực kì thích những loại váy tầng diêm dúa, trang sức lộng lẫy hành xử đi đứng nói năng đều nhẹ nhàng. Nói chung Tô Anh Nhật chẳng khác nào một tiểu thiên sứ hạ phàm.

Lẽ ra Anh Nhật có thể mãi mãi làm một tiểu thiên sứ thuần khiết ngây thơ như thế nếu như bên cạnh không xuất hiện một tiểu quỷ là tôi.

Đó là chuyện từ trước khi tôi quen thiên Huy đại khái là khoảng 4, 5 tuổi gì đi. Mỗi lần Tô Anh Nhật về nước đều đến nhà tôi chơi quần quýt lấy tôi. Mà khi ấy Anh Nhật rất hiền lành lại luôn nhường nhịn tôi muốn gì anh đều chiều theo vậy là anh bị tôi kéo đi chơi đủ các trò nghịch ngợm.

Có một lần hai chúng tôi chơi trò cô dâu chú rể tôi nhận làm cô dâu còn Anh Nhật tất nhiên là chú rể. Nhưng chẳng có chú rể nào lại xinh gái hơn cô dâu, lại còn có mái tóc dài óng ả như thế vậy là tôi dụ dỗ Anh Nhật cắt đi mái tóc vàng óng ấy, Anh Nhật lập tức đồng ý còn đi tìm kéo đưa tôi.

Có trời mới biết hồi ấy tôi ăn nhầm thuốc gì còn tự nhận mình là nhà tạo mẫu thiên tài cắt tóc của Anh Nhật nham nham nhờ nhờ nhìn chẳng ra hình thù. Thế là đến bây giờ tôi không muốn nhìn lại tác phẩm của mình khi ấy. Về sau mẹ tôi phát hiện tôi bị đánh cho sưng đỏ mông mà mái tóc Anh Nhật không có cách nào cứu vãn đành phải cạo trọc.

Sau lần ấy tôi rất áy náy vậy là luôn chạy theo nịnh Anh Nhật để tóc như này cũng rất đẹp rất ngẫu, anh ấy nhất mực tin là thật. Tôi vẫn kéo Anh Nhật đi đông tây nam bắc phá làng phá xóm, dần dần cô bé nhả tiểu thiên sứ bị tôi dạy hư.

Mẹ Anh Nhật vốn là nhà thiết kế nên thường tạo ra rất nhiều trang phục mà anh là người mẫu chính, nhưng từ khi con gái bà bị cạo trọc đầu bà không may nữ phục mà chuyển sang may nam phục cho anh. Mà tôi trong một lần nhìn Anh Nhật mặc nam phục đã bùng phát bản tính hám zai nhìn đến ngây người.

Khoảng 2 năm sau tôi mới gặp lại Anh Nhật, mà khi ấy anh hoàn toàn biến đổi không nhìn ra chút nữ tính nào càng ngày càng có khí chất nam nhi chỉ thích đùa giỡn trò lưu manh với tôi.

Bản thân tôi cũng tự ý thức rằng mình gây ra họa lớn thế nào nên hoàn toàn không phản kháng. Tôi cũng đổi cả cách xưng hô gọi thành "anh" thực sự biến anh Nhật trở thành tomboy hoàn chỉnh.

Về sau tôi hỏi anh sao lại muốn làm con trai anh trước kia chẳng phải rất đẹp sao? Anh cười rất vô si bảo "Nếu anh là nữ em sẽ không nhìn anh đến chảy nước miếng"

Σ(° △ °|||) anh sai rồi chỉ cần đẹp thì trai hay gái tôi đều mê mẩn cả.

Vậy là Diệp Khả Vy 5 tuổi đã vô tình giết đi một đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành như vậy.

Gomen nasai!!!

Thiên Huy vẫn còn ngờ người nghe tôi kể lại câu chuyện đầm nước mắt của mình, hần cứng ngắc quay sang tôi run giọng hỏi

- Nói vậy tớ là hôn một cô gái hả?

- Yên tâm Đức Nhân vẫn là người đàn ông đầu tiên và duy nhất của cuộc đời cậu.

Quả nhiên nói xong câu này tôi bị hấn cốc cho sưng đầu tôi lập tức nhăn mặt phản đối bạo hành.

Lúc này tôi mới đánh giá Tuấn Bảo cẩn thận. Anh ta đáng người không tính là cao ráo cùng lấm thì ngang bằng Anh Nhật, vẻ mặt khá trẻ con ngây ngô, hai má trắng mềm đến nỗi bung ra sữa, tóc hơi nâu vuốt ngược, bộ dạng nhìn thế nào cũng không thấy đáng tin.

Anh ta bị tôi nhìn đến cháy từng tấc da thịt ngưng ngừng quay mặt đi, ban nãy là ai quyết liệt lao vào lôi kéo tôi giữa đường hả?

- Sao anh biết Anh Nhật là nữ?

Tôi hỏi ra thắc mắc trong lòng, Tuấn Bảo lập tức đỏ mặt, ấp úng một hồi mới nói

- Anh... gặp cô ấy trong nhà vệ sinh nam nên...

- Quả nhiên là biến thái, Thiên Huy đánh hấn

- Đừng đánh đừng đánh mà, rõ ràng Anh Nhật tự vào nhà vệ sinh nam biến thái phải là cô ấy mới đúng.

Ồ cũng có lí ha!

- Anh thật sự thích Nhật hả?

Tôi lại e dè hỏi, người không có chút nữ tính như Anh Nhật còn có đàn ông thích sao?

Tuấn Bảo tiến thêm một bước sát về phía tôi về mặt đầy tôn sùng, giả sử như nhìn thấy Anh Nhật xuất hiện tại đây không khéo còn lập tức quỳ xuống dập bần thờ cúng bái.

- Em không biết đâu cô ấy là cô gái cá tính đặc biệt nhất anh từng gặp. Mạnh mẽ phong lưu nam tính, cô ấy còn có tài hoa hơn người. Hát, nhảy, người mẫu, ca sĩ, thiết kế,...không gì không giỏi. Cô ấy là cô gái đẹp nhất, dịu dàng nhất nữ tính nhất. Anh và cô ấy là bạn cùng trường, cũng là người cùng nghề, sau khi biết Anh Nhật là nữ anh cũng có bày tỏ nhưng không hiểu sao cô ấy còn chưa trả lời đã một mạch chạy về Việt Nam. À cho em xem thư này.

Nói rồi Tuấn Bảo đưa cho tôi một tập ảnh của Nhật chụp trong những buổi concert chụp hình giao lưu fan. Còn có rất nhiều bức ở nhà riêng, một số bức cá nhân còn lẫn cả ảnh của tôi chụp cùng Anh Nhật khi sang mỹ.

Tôi biết Anh Nhật theo học trường nghệ thuật nhưng không biết anh ấy thật sự có mị lực như vậy, hóa ra tôi quen với người nổi tiếng và hóa ra tên Tuấn Bảo này biến thái đến vậy, cảm ảnh của con gái người ta chạy long nhong khắp nơi.

Sau khi cố gắng chứng thực quan hệ của mình tôi tạm tin Tuấn Bảo. Tôi gọi điện cho Anh Nhật câu trước còn cười đùa câu sau vừa nhắc đến Tuấn bảo đã nghe đầu dây bên kia có tiếng đồ vật rơi vỡ còn Anh Nhật vội vàng cúp máy như gấp tà.

Nhất định là có ẩn tình!

Tôi không vội nói cho Tuấn Bảo biết nơi ở của Anh Nhật mà lặng lẽ chạy đến nhà anh tra khảo. Đối diện với vẻ mặt tò mò của tôi Anh Nhật chẳng có tí hứng thú nào kể chuyện cả.

- Nhật, anh nói thử xem anh có quan hệ gì với Tuấn bảo chứ em thấy người ta si mê anh lắm đấy.

Có thể nhìn ra chút nữ tính còn sót lại trong anh Nhật người như thế không còn nhiều đâu, nếu có thể để Anh Nhật trở về con đường chính đạo thì chẳng phải tôi đã chuộc lại được lỗi lầm trong quá khứ rồi à.

Trước sự nài nỉ của tôi, Anh Nhật chỉ tiết lộ chút ít. Lâm Tuấn Bảo là bạn học cùng khóa vô tình phát hiện ra Anh Nhật là nữ vậy là từ đó một màn truy đuổi khủng khiếp xảy ra.

Người ta nói đẹp trai không bằng chai mặt Tuấn Bảo là điển hình của câu nói này. 24/24 chạy theo Anh Nhật bày tỏ lòng si tình dài như sông Trường Giang. Ăn cơm bị bám uống nước bị bám đến công ty bị bám đi lưu diễn bị bám thậm chí trong mơ cũng có thể bám theo..

Nhìn vẻ khủng hoảng của Anh Nhật dù không kể chi tiết tôi cũng có thể tưởng tượng ra anh bị làm phiền tới cỡ nào.

- Anh cũng vì trốn cậu ta nên mới chạy về đây, cậu ta sớm tối bỏ bớ cái mồm người ta còn chưa phát hiện anh là nữ còn tưởng anh có quan hệ đồng tính.

Anh làm vẻ mặt chán ghét mà tôi đã sớm cảm thấy mối tình này không dễ thành rồi.

Những ngày tiếp theo tôi rất chăm chỉ ở nhà mài móng trên ghế vắt óc viết một kịch bản thật hoành tráng cho lớp, bây giờ mới nhận ra bản thân mình ôm một quả bom nổ chậm.

Chuông cửa dưới lầu reo lên chỉ một hồi rồi ngưng lại có lẽ là ai đó trong nhà đã ra mở cửa, tôi không bận tâm tiếp tục nghĩ ý tưởng. Điện thoại bên cạnh

đỏ chuồng một dây số lạ mà tôi không biết

- Cho hỏi ai gọi vậy ạ?

"xuống mở cửa"

Sau đó đầu dây bên kia lập tức dập máy. cái giọng này...là Đức Nhân mà. Sao cậu ta lại chạy đến nhà tôi?

Tôi ngây người một hồi mới nhớ ra, sáng nay cậu ta nói sẽ đến thăm Tiểu Hắc tôi đã đồng ý nhưng lại quên khuấy đi mất.

Đức Nhân ôm theo một đồng thức ăn và vài vật dụng linh tinh khác cho mèo đứng trước cửa, về mặt cậu ta vẫn tỉnh lặng như vậy dọa tôi khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Đức Nhân đứng ngoài nắng hai má đã đỏ hồng nhưng cũng không mở miệng oán trách. Vẫn cái áo đen trùm đầu và bộ dạng bất cần đời, cậu ta hờ hững bước vào nhà.

Tôi lấy cho Đức Nhân cốc nước lạnh cậu không nhanh không chậm uống hết.

Tiểu Hắc nhận ra người quen lập tức kêu meo meo mấy tiếng nhào vào lòng chủ nũng nịu. Tôi mặc kệ một người một mèo ngồi đó nhìn nhau bỏ lên lầu tiếp tục viết kịch bản, khoảng hơn tiếng sau mới nhớ ra việc Nam nhò.

Tôi dựa người vào ghế, mắt nhìn màn hình tivi hỏi băng quơ.

- Lớp mình đang có hoạt động đấy, cậu biết không?

-...

- Lần này lớp trưởng muốn cả lớp tham gia, mọi khi chẳng bao giờ thấy mặt cậu, cậu có định đi không? Đảm bảo rất vui.

-...

- Dù sao cũng nên hòa đồng với lớp hơn, cậu tham gia có gì tớ sẽ giúp đỡ cậu.

Cậu không tham gia Nhật Nam sẽ bám lấy tôi khóc lóc đủ kiểu, tôi nào nỡ để Nhật Nam đau lòng chứ.

Nhân ngẩng đầu nhìn tôi dường như chẳng mấy bận tâm vấn đề tôi vừa đề cập, tôi thật sự hết cách rồi.

- Thế này đi, cậu tham gia hoạt động lần này tớ để cậu đến thăm Tiểu Hắc thường xuyên.

Đề nghị này cũng hơi thiệt thòi đi nhưng Đức Nhân lại lập tức đồng ý, cũng coi như tôi giải quyết xong một gánh nặng.

- Cậu viết kịch bản?

Đức Nhân chủ động hỏi thăm, tôi kinh ngạc nhìn, khe khẽ gật đầu, cậu ta buông Tiểu Hắc xuống, bước đến bên ghế ngồi cạnh tôi đầu khẽ đầu nghiêng nhìn vào kịch bản trong tay tôi. Một mùi hương rất nhẹ ngọt như mùi hoa quả thoảng trong không khí, vài sợi tóc đen mỏng như tơ vương trước trán cậu ta, cả hai càng lúc càng gần, tôi hoảng sợ nhích sang một bên bất ngờ Đức Nhân ngược lên

- Viết không tệ.

Tôi được khen mà kinh sợ chỉ biết cười gượng. Kịch bản này chính tôi còn thấy biến thái, cậu ta lại khen hay xem ra khẩu vị cũng không bình thường đi.

Tóc mái của Đức Nhân luôn lòa xòa dấu sau lớp mũ rất ít khi nhìn rõ toàn mặt, ở khoảng cách này tôi mơ hồ nhìn thấy da mặt mềm mịn trắng hồng, chưa từng biết chủ nhân của nó có khuôn mặt như nào, tính tò mò lại nổi lên tôi vươn tay vén lớp tóc của Đức Nhân.

Lông mày cậu thanh mảnh, hai mắt đen huyền nhìn vào như vòng xoáy sâu hun hút, con ngươi hờ hững dù là nhìn thẳng cũng không thấy chút hồn thái nào tạo ra vẻ lạnh nhạt. Cánh môi cong xuống làm như giận dữ. Lúc tóc mái bị vén lên khuôn mặt thanh tú như thiếu nữ, không có chút đe dọa nào, khác với mọi ngày khi bị che nửa mặt chỉ thấy môi cậu luôn kiêu ngạo rủ xuống.

Tôi nhìn đến ngây người, lần đầu tiên mới thấy thấy toàn mặt của Đức Nhân không khỏi ngơ ngẩn.

- Nhìn nữa là thu phí đấy.

Tôi vội vàng buông tay, liếc xéo ai đó. Cậu mà cũng biết nói đùa sao?

Tai nghe không bằng mắt thấy, dù rằng Anh Nhật từng cảnh báo trình độ đeo bám của Tuấn Bảo là tuyệt đỉnh nhưng được chứng kiến tận mắt mới biết Tuấn Bảo có tài cỡ nào.

Anh nhật có một căn nhà ở sát nhà tôi nói xa không xa bảo gần không gần nhưng thi thoảng anh lại chạy đến nhà tôi đòi ở nhờ. Tuyết Hoa từ sớm đã gọi cho tôi kêu làm ít đồ ngọt đem đến nhà anh, tôi cứ vậy mà đồng ý.

Vừa vào đến sân đã thấy hai người một ôm một đập quyết liệt vật lộn mà Tuyết Hoa trong tay cầm một cây chổi vể mặt còn chút hoảng sợ.

Tuyết hoa kinh hãi kể lại, vì tôi không nói địa chỉ của Anh Nhật cho Tuấn Bảo biết thế nào anh ta lại tìm thấy Tuyết Hoa, vậy là sống chết bám theo. Tính Tuyết Hoa vốn nóng nảy bị theo đuổi thì lập tức xoay qua đánh người. Vậy mà Tuấn Bảo cũng lì lợm sống chết bám theo tìm được địa chỉ của Anh Nhật.

Hiện tại Anh nhật một chân bị Tuấn Bảo nằm bò dưới đất như con sâu đo ôm lấy không buông, chân kia thẳng dài tiêu sái đập mặt Tuấn Bảo đẩy ra khinh bỉ như đẩy một con côn trùng phiền phức.

- Cậu có buông ra không?

- Không buông!

- Có buông ra không?

- Không buông, chết cũng không buông!

- Thế thì chết đi. Tuyết Hoa, đánh

Tuyết hoa cầm chổi đứng một bên nghe lệnh liền xông vào đánh. Tôi bày trà bánh trên bàn xong xuôi tao nhã ngồi một bên xem kịch.

Trời hôm nay vẫn rất đẹp nha!

Tuấn Bảo bị đánh thê thảm nằm trên đất hấp hối, Anh Nhật còn không thương tiếc đập một cái cái xác lập tức lăn vào góc vườn thù thảo vuron tay đau lòng nín kén.

- Anh là thật lòng với em, sao em đối xử với anh tàn nhẫn vậy?

- Ghê tởm!

Anh Nhật dù nửa con mắt cũng không thèm liếc phui phui quần áo chạy đến bên tôi ngồi.

Tôi cắt miếng bánh đưa cho Anh Nhật thông cảm với Tuấn Bảo

- Anh cũng thật là, người ta lặn lội tới tận đây anh không cảm động thì thôi còn đánh người thế.

- Cậu ta? Cho dù có đẩy từ tầng 3 xuống, nhấn nước nửa giờ, ném vào trong lửa cũng không tổn hại gì đâu.

... Anh đã đối xử ác độc với người ta như thế nào vậy?

Góc vườn Tuấn Bảo bò dậy vuron vai, bị đánh nhiều thành quen xương cốt mềm dẻo hơn người thường chạy đến chỗ tôi xu nịnh ồn ào bên tai, tôi chịu không nổi phiền phức trực tiếp đập anh nằm rạp ra đất. Người gì đâu mà yếu thấy sợ nếu không phải khung xương chắc khỏe thì anh ta sớm đắp áo quan rồi.

Tuyết Hoa và tôi hai người ngồi chuyện phiếm nhìn bọn họ diễn một vở kịch lâm li bi đát. Tuyết Hoa đột nhiên quay sang tôi mở lời.

- Ban nãy mày nói Đức Nhân ở cùng là thật hả, khi không hẳn chạy đến nhà mày làm gì?

- Chút chuyện linh tinh thôi.

- Nghe mờ ám chưa kia. Đạo này tao thấy mày thân với Nhân lắm đấy.

- Nếu mày thấy vậy thì mắt mày để dưới móng rồi.

Tuyết Hoa buồn chán thờ dãi, tôi cũng chẳng còn gì để nói.

Tiết học buổi chiều trên trường tôi tình cờ gặp Nhu Ngọc, cô bé thân mật kéo tôi tới ghế đá ngồi chuyện trò đủ thứ, tôi không nhớ mình có thân thiết với Nhu Ngọc đến thế.

Nhu Ngọc búi tóc cao tóc mái rối tung vài sợi trước trán mỗi khi cười sẽ lộ ra hai lúm đồng tiền duyên dáng, lúc nào cũng lanh lợi cười đùa.

Tôi thật tình chẳng có chuyện gì để nói, chỉ yên lặng cầm chai nước trong tay nghe Nhu Ngọc nói đến hoa cả đầu.

- Chị Vy, chị có nghe không đấy? Đạo này trường mình rộ lên tin đồn của Anh Huy và một nam sinh trong lớp chị, em tức chết đi được. Chuyện như vậy mà bọn họ cũng nghĩ ra, rõ ràng anh Huy có em rồi còn gì.

- À, là chuyện này sao?

Tôi chống cằm suy tư nhìn hai má căng phồng vì giận dữ của Nhu Ngọc phớt hồng dưới nắng trong lòng thầm nghĩ, có khi mình nên ở đằng sau tác hợp Thiên Huy và Đức Nhân, vừa có trò vui xem vừa đỡ bị Nhu Ngọc làm phiền. Tôi lập tức bật cười với cái suy nghĩ quái đản ấy.

Chưa được bao lâu đã thấy Thiên Huy từ xa đi tới trên tay cầm một chiếc ô màu tím hướng đến chỗ tôi ngồi. Hắn nghiêng ô che cho Nhu Ngọc giọng trách móc nhưng lại mang theo vài phần cung nệm.

- Nắng vậy không biết vào lớp ngồi sao? Đã yếu còn thích ra gió, có ốm anh cũng không đến thăm đâu.

- Chị Vy, chị xem anh ấy kìa

- Còn oan khuất lắm sao? Mau lại đây khỏi nắng.

- Em cũng đâu còn nhỏ, anh thật là...

Tôi quăng chai nước vào thùng rác, trong lòng rủa thầm, muốn ân ân ái ái thì biến khuất mắt tôi trước đã. Thiên Huy đưa tôi và Nhu ngọc về lớp, tôi lơ đãng nhìn cái nắng trải dài trên sân vừa ngọt ngào vừa oi bức, khó chịu đến không thở nổi.

Đạo gần đây tôi và Nhu Ngọc rất có duyên, thường xuyên chạm mặt, bất kể là có Thiên Huy ở cạnh hay không. Có khi Nhu Ngọc chạy hồng học lên cầu thang để đuổi theo tôi hai bên trán đầm mồ hôi, có khi lại to nhỏ gọi dưới sân trường hào hứng giơ tay lên vẫy vẫy, có khi là lúc tôi và Thiên Huy ngồi ăn ở căn-tin hay hóng mát ngoài hành lang. Nói chung trong mọi tình huống tôi đều chạm mặt Nhu Ngọc không khỏi có chút phiền hà.

Tuyết Hoa bảo tôi phải cẩn thận, biết đâu Nhu ngọc đang ra uy hay đề phòng tôi, tôi chỉ cười nó suy nghĩ linh tinh.

Gần đây bận rộn cho vở kịch, tôi hầu như đều ở trên trường cùng bạn học tập dượt. Một tay cầm kịch bản cuộn tròn, một tay cầm quạt giấy thét gào học mấy ông đạo diễn hống hách trên phim nạt nộ chê bai người ta, biết sao được ai bảo tôi là mẹ đẻ của vở kịch này chứ, đối với đứa con tinh thần này tôi phải cẩn thận từng chút. Oán khí của bạn học trong lớp đối với tôi đã sớm ngút trời, tôi nào để tâm.

Kịch bản tôi viết dựa trên chuyện cô bé quảng khăn đỏ, thêm thắt vài chi tiết về cơ bản thì cũng khá đặc sắc mà Nhật Nam và Phong Thương thì rất hài lòng.

Tôi lười kéo dùi đồ ăn và dừ lăm Đức Nhân mới đồng ý nhận một vai trong vở kịch, vậy mà tôi phải bám theo cậu ta cả tuần chịu đựng ánh mắt hờ hững ghê lạnh, dùng hết nội công tích góp 17 năm qua thuyết phục Đức Nhân đồng ý. Thành ra cả tuần nay trong trường sẽ xuất hiện cảnh một con bé lùn tẹt leo đồ chạy theo một tên mặt mày hung tợn nài nỉ cầu xin chửi bới la hét đủ kiểu tôi bận đến nỗi chẳng nhìn thấy mặt Thiên Huy nổi vài lần, Nhu Ngọc vì thế cũng không ồn ào xung quanh.

Trong vở kịch của tôi có vai thợ săn già giao cho Đức Nhân, hợp quá còn gì về mặt nguy hiểm của Đức Nhân không cần diễn chỉ cần đứng thôi đã dọa người.

Tuyết Hoa đóng vai bà ngoại, sau khi biết tin này Tuyết Hoa lao từ cửa lớp cho tôi ăn trọn một cú song phi cước hò hét với tôi cả buổi hỏi có phải tôi ghen tị với nhan sắc của nó không mà sắp cho nó một vai vừa già vừa xấu như vậy. Thế là sau một hồi vật lộn cãi cọ đủ các kiểu tôi và nó cùng cho ra đời một nhân vật bà ngoại nhuộm tóc bạch kim, mặc váy cúp ngực đeo giày cao gót cầm súng săn bá đạo.

Được rồi dù sao cũng là truyện cổ tích cái biến tôi không thêm so đo.

Kịch bản trong lớp tôi viết cho mỗi người một vai, cả lớp đều phải tham gia, mà tôi người duy nhất đảm nhiệm việc viết kịch bản không phải tham gia tha hồ đứng ngoài la hét lên giọng như thể bố của đoàn kịch. Sau cùng tôi bị bọn họ đánh hội đồng, mất dạy dám lão với đạo diễn, cắt vai hết.

Phần trang phục và hậu cảnh cũng khá rắc rối, một số vài vóc có thể đi thuê nhưng một số bắt buộc phải may tay, còn tô tô vẽ vẽ các kiểu. Lúc kế hoạch ở trên giấy sao đơn giản thế đến khi đem ra thực tế đủ loại rắc rối phát sinh.

Cũng may trong lớp có một Phong Thương uy vũ chỉ đạo đầu ra đây, tất cả khoản thu chi đều được nó dàn xếp ổn thỏa, chỉ uy một việc khiến nó đau đầu.

- Trang phục và phong cảnh bắt buộc phải tự làm thêm mới đủ cho các thành viên mọi người có ai biết may vá hay vẽ vời không?

Đồng loạt hơn nửa lớp lắc đầu lia lịa kinh hãi lùi xa, mắt mặt quá thể. Mà tôi khá hào hứng với việc này cảm giác như chuẩn bị cho buổi cosplay vậy.

- Tôi biết may trang phục.

- Có thể vẽ.

Gần như cùng lúc tôi và Đức Nhân mở lời, tôi thì không nói nhưng Đức Nhân chủ động nhận công việc như vậy dọa cả lớp im bật.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cũ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Chiều hôm ấy tôi cùng Tuyết Hoa, Phong Thương đi mua vật dụng, Nhật Nam, Quang Mạnh, Minh Hoàng bị lớp phó đe dọa ép giúp đỡ, bắt đắ dĩ phải theo Đức Nhân về nhà vì theo lời Đức Nhân nhà cậu ta có nhiều màu vẽ có thể sử dụng.

Chúng tôi xuống xe bus ôm theo đồ đạc linh kinh đi theo con đường mà Đức Nhân chỉ dẫn, càng đi tôi càng thấy kì lạ cho đến lúc đứng trước cổng nhà Kỳ Khôi tôi vẫn không tưởng tượng nổi.

Đám người Nhật Nam giúp chúng tôi đem đồ vào trong khi tôi còn liếc ngang ngó dọc, đây rõ ràng là nhà Kỳ Khôi sao tôi có thể nhầm được. Vậy người em trai mà Kỳ Khôi thường nhắc tới là Đức Nhân?

Di Khương vừa đi chợ về nhìn thấy tôi thì rất vui vẻ bắt chuyện, tôi hỏi đi điều vừa nghĩ trong đầu di lập tức khẳng định. Bây giờ tôi hiểu vì sao lần đầu tiên đưa tôi tới đây Đức Nhân có thái độ kì lạ, cũng hiểu vì sao cậu ta biết tôi hẹn hò với kỳ Khôi. Hóa ra Đức Nhân trước nay cái gì cũng biết nhưng chưa từng nói cho tôi, luôn làm ra vẻ thần thần bí bí.

Tốt lắm.

Lưu Đức Nhân, cậu thật sự tốt. Đứng một bên nhìn tôi loay hoay như con ngốc hẳn phải vui lắm nhỉ?

Sáng nay Phong Thương thông báo thêm tiết mục của lớp nào đoạt giải sẽ có thưởng lớn, chưa cần nghe giải thưởng là gì cả lớp 12V đã nhao nhao lên hào hứng khí thế vô cùng cứ như kiểu giải thưởng đã chắc chắn là của mình không bằng.

Tôi căng vai đo đạc, không nói một lời thuận thảo dùng máy khâu trong lòng chỉ cảm thấy một cỗ nộ khí uất nghẹn. Bọn họ đều tự động tránh xa, có lẽ cảm nhận tôi đang tức giận dù không rõ nguyên nhân.

Tuyết Hoa xếp lại vài vóc nhướn mày hỏi tôi

- Mày từng đến đây rồi à?

- Sao lại hỏi thế.

- Ban nãy mày nói chuyện thân mật với di giúp việc, mày chẳng cần ai chỉ cũng biết tách trà để đâu, bếp nằm chỗ nào.

- Nếu tao nói đây là nhà Kỳ Khôi mày có tin không?

- Trên đời này có chuyện trùng hợp vậy sao?

Tuyết Hoa ngạc nhiên thốt lên, tôi nhún vai từ chối trả lời.

Tiếng trầm trồ tán thưởng vang lên, đám bạn xúm lại quanh Đức Nhân. Trên tấm bìa giấy trắng trải dài, bút vẽ của Đức Nhân thuần thực từng nét, vẽ ra núi non trùng điệp hoa cỏ rạng ngời vẽ ra một khu rừng xanh tươi xinh đẹp.

Đức Nhân xắn cao tay áo, ngón tay thanh mảnh thon dài cầm chắc cọ vẽ, bảng màu trong tay hơi vương vãi, môi hơi mím chặt đôi mắt khuất sau mái tóc hẳn đang chăm chú. Tôi hừ lạnh trong lòng.

- Làm màu.

- Sao vậy Khả Vy, Đức Nhân vẽ đẹp vậy mà

- Lo việc của cậu đi

Tôi đẩy tay Minh hoàng gác trên vai mình ra hơi gắt gỏng.

Việc chuẩn bị đi vào quỹ đạo, mỗi người một việc bận rộn vô cùng. Tôi cầm thước đo đến chỗ Đức Nhân lấy số cho trang phục, cậu ta phối hợp đứng lên tôi thuận tay quãng thước đo cho Nhật Nam đứng gần đấy nhờ lấy hộ. Một lúc sau số đo được đưa đến để trên bàn, tôi vẫn đang mãi mê suy nghĩ bản vẽ trang phục.

Khuôn mặt Đức Nhân kề sát bên tôi, cậu ta trầm ngâm rồi cầm lấy bút chì bên cạnh giúp tôi vẽ một bộ trang phục khác. Đức Nhân đưa tay rất nhanh chẳng mấy chốc đã vẽ xong, tôi nghiêng cứu một hồi cảm thấy cũng rất đẹp mắt nhưng vẫn tò thái độ.

- Làm màu

Đức Nhân không so đo với tôi tiếp tục miệt mài với công việc của mình.

Ngồi hơn 3 tiếng đồng hồ chân tay tôi bắt đầu tê cứng, mọi người cũng dần mệt mỏi vậy là tôi theo thói quen vào phòng bếp làm chút đồ ăn vặt.

Đức Nhân cũng vào theo đứng sau lưng tôi rất lâu không nói gì, tôi tùy tiện sai cậu làm cái này lấy cái kia cậu cũng ngoan ngoãn nghe theo.

- Cậu biết đứng không?

-...

- Cậu biết tớ và anh trai cậu có qua lại.

- Vậy thì đã sao?

Giọng cậu ta lạnh nhạt dọa tôi ngây người. À, vậy thì đã sao? Biết hay không cũng đâu liên quan gì đến tôi không thân không quen tôi sao có thể quản.

Tôi đem bánh và nước ngọt ra ngoài đám bạn xông vào giành như hổ đói vô mồi. Hôm nay làm cũng được rất nhiều việc nên cả đám dọn dẹp rồi ra về. Tuyết Hoa chấp tay ăn năn xin lỗi tôi, anh trai nó vừa về nó vội vàng chạy đi không thể đưa tôi về nhà tôi xua tay bảo nó mau đi sao có thể ngăn cản màn anh em trùng phùng cảm động được chứ?

Tôi lững thững đi ra trạm xe bus, Đức Nhân chậm chạp theo sau, tôi quay ngoắc lại trừng mắt với cậu ta

- Cậu đang đi theo tớ đấy à?

-...

- Cậu đang đi theo tớ có phải không?

- Sợ cậu lạc thôi.

Tôi bủi bối không vừa ý, đường này tôi đi đã quen sao còn có thể lạc được chứ?

Tôi dựa người vào ghế nhìn đường phố qua lớp cửa kính, Đức Nhân bám vịn vào thành xe đứng ngay bên cạnh mặc dù ghế kế bên tôi còn trống. Cậu ta duy trì trạng thái cool boy bất cần đời trên xe bus tôi đành kéo tay Đức Nhân ngồi xuống bên cạnh mình.

- Không phải tớ không nói chỉ là thấy không cần thiết.

Xe bus huyền ảo ồn ào người lên kẻ xuống tấp nập, Đức Nhân khe khẽ nói bên tai. Tôi ngây người suy nghĩ lúc sau mới "à" được một tiếng. Xung quanh ồn ào là thế hai chúng tôi lại yên tĩnh vô cùng như thể hoàn toàn tách mình khỏi thế giới.

Về đến đầu đường tôi vô tình gặp Thiên Huy, cũng khéo thật đấy.

Đôi khi tôi cảm thấy cuộc đời mình y như một cuốn tiểu thuyết mà tôi thay vì sắm vai chính lại luôn là chất xúc tác thúc đẩy câu chuyện của người khác.

Có một sự thật là mỗi khi Đức Nhân và Thiên Huy ở cùng một chỗ nhất định sẽ xảy ra chiến tranh.

Có một chân lí là mỗi lần Đức Nhân và Thiên Huy ở cùng một chỗ mà có mặt tôi là y như rằng phát sinh đủ chuyện oái oăm.

Có một điều kì lạ là dù tôi hoàn toàn không làm gì nhưng phút cuối cùng mọi tội lỗi đều bị đổ lên người tôi.

Ví dụ rõ ràng nhất là hiện tại hai bọn họ nhìn nhau tóe lửa, tôi rất an phận nhanh chóng lên đi tuyệt đối không muốn làm bóng đèn rực rỡ.

- Khả Vy, cậu đi đâu về vậy sao lại phiền tới bạn học đưa về?

- À chút chuyện linh tinh thôi

Tôi gần đầu giải thích, tự nhủ lòng nếu Đức Nhân như mọi khi cậ miệng cũng không nói thì cùng lắm là Thiên Huy nổi giận một lúc sẽ nguôi. Nhưng Lưu Đức Nhân rõ ràng hôm nay ăn phải thuốc nổ nói nhiều hơn thường ngày.

- Đưa bạn học về cũng cần thông báo với cậu sao?

Đức Nhân không nhanh không chậm mở lời thái độ đều tức người đối diện.

- Cũng không đến mức đấy, nhưng theo tớ biết hai người vốn không thân thiết là bao, cậu lại ở đây lãng phí thời gian đưa Khả Vy về hay là cậu có ý gì khác?

- Có thể cậu nói đúng rồi đấy

- Nếu vậy thì cậu nên sớm từ bỏ đi để khỏi uổng phí tâm tư

- Anh trai của Khả Vy rất biết quan tâm em gái nhỉ?

Lời này của Đức Nhân hướng tới mà nói nhưng rõ ràng là nhắm vào Thiên Huy, mùi thuốc súng trong không khí nồng nặc, mồ hôi sau lưng tôi lạnh toát.

Bọn họ đấu cái gì a~

Hai người bốn mắt lườm nhau thâm tình thâm thiết mà tôi đi không được ở cũng không xong, lúc này một vị cứu tinh thành linh xuất hiện. Anh Nhật không biết từ đâu về phi moto dừng lại trước mặt tôi quét một làn gió cuốn theo đầy bụi mù.

Anh Nhật xuống xe cũng không hiểu tình huống gì đang xảy ra ghé đầu hỏi tôi. Cái gì tôi cũng không biết a~

Anh Nhật không sợ thiên hạ đã loạn còn loạn thêm xoa xoa đầu Thiên Huy

- Nhóc lâu rồi không gặp

- Bà chị tránh xa ra

Thiên Huy vắt chéo tay trước ngực đề phòng nhảy sang một bên, xem ra hấn ta bị Anh Nhật hù dọa chết khiếp rồi.

- Làm gì mà như tránh tà vậy, thế bé trai dễ thương này là ai đây?

Nói xong liếc nhìn Đức Nhân, đúng như dự đoán Anh Nhật giữ cổ Đức Nhân hôn lên môi cậu.

...

....

.....

Tôi thật sự muốn bóp chết anh.

Lần này Thiên Huy khoai trá đứng một bên cười lớn, Đức Nhân cũng không có phản ứng nào thái quá lạnh lùng quay lưng bỏ đi.

Anh nhật khẽ hôn lên má tôi thì ào

- Vẫn là Khả Vy dễ ăn hơn. Tối nay anh đến ngủ với em

...

...

....

Nhất định phải trời anh bán cho Tuấn Bảo để diệt trừ tai họa.

Thiên Huy có vẻ rất vui khi thấy có người chung cảnh ngộ, hấn dất tay tôi về tôi ngoan ngoãn đi theo.

- Gần đây cậu thân thiết với Đức Nhân quá thì phải, có ý gì sao?

- Em trai của bạn trai cũ tớ có thể có ý gì sao?

Thiên Huy trợn mắt nhìn tôi, tôi làm vẻ không quan tâm miễn cho ý kiến.

Hôm sau trên trang nhất của trường có đăng ảnh chụp cảnh Anh Nhật chạm môi Đức Nhân còn Thiên Huy lẻ loi đứng một bên kèm theo dòng chữ "Người thứ ba xuất hiện liệu lão công có thành công cướp lại vợ mình" bên dưới là vô số comment ủng hộ Thiên Huy xua đuổi tiểu tam dành lại vợ hoặc là tội nghiệp hẳn v.v.

Người cản tội nghiệp là tôi đây này, tại sao mỗi lần xảy ra chuyện đều tìm tôi tính sổ chứ? Báo lá cải của trường cũng nhầm quá rồi, tôi có thù hằn gì với chủ bút à? Bọn họ ngồi không rảnh rồi thì đi nhổ cò quét sân lao động cống hiến đi sao suốt ngày chạy theo tung tin nhảm vậy?

- Trịnh Thiên Huy cậu không phân trắng đen!

- Di ngôn của cậu đấy à?

Thiên Huy tà ác hỏi lại nhanh chóng đuổi theo tôi chạy quanh sân trường.

Lớp 12V được gần đây được chứng kiến một cảnh tượng hết sức siêu nhiên lại vô cùng lạ mắt. Đạo gần đây sáng nào cũng thấy Diệp Khả Vy đứng sẵn ở cửa lớp cầm lược kéo, kéo vuốt tóc các kiểu đuổi theo Lưu Đức Nhân hò hét inh ỏi trong trường.

- Khả Vy thuần được hồ hoang rồi à? _Thanh Phong vừa uống sữa hộp vừa đưa mắt nhìn sân trường.

- Nó bảo đang khai quật cái đẹp _Tuyết hoa dựa lan can trả lời.

- Đức Nhân mà đẹp thì tớ trồng cây chuối chạy quanh trường _Thanh Phong tiếp lời

- Còn tớ sẽ nhận cậu làm bạn trai.

Tuyết Hoa nhàn nhạt nói chỉ nghe Thanh Phong sắc sữa ho đến chảy cả nước mắt. Tồi đứng sau lưng bọn họ chống hông uy vũ

- Thế thì hai người chuẩn bị nhận thua đi.

Sau đó lại thực mạng đuổi theo Đức Nhân.

Từ hôm nhìn thấy khuôn mặt của Đức Nhân tôi đã rất trầm trồ cảm thán, nhưng không hiểu vì sao cậu ta luôn để tóc mái che khuất gương mặt.

Thiên Huy là một kiểu mạnh mẽ nam tính, Kỳ Khôi theo hướng ôn nhu ấm áp còn Đức Nhân với khuôn mặt trời ban đã bị liệt cơ mặt bẩm sinh ấy vẻ đẹp lạnh nhạt bất cần của cậu ta cuốn hút hơn cả.

Tôi là một người tốt bụng sao có thể ích kỉ chiêm ngưỡng một mình phải để cho mọi người cùng thưởng thức chứ.

Thật ra chỉ cần Đức Nhân lộ mặt không cần diễn cũng có thể thắng rồi, giải thưởng kia có thể nằm gọn trong túi hay không cũng một phần dựa vào cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Đức Nhân dựa sát vào tường không phục mà liếc xéo tôi. Anh bạn nhỏ, đừng nhìn tôi thù hằn như thế, dù tôi chưa từng học qua một khóa huấn luyện tạo nầu nào nhưng với kinh nghiệm hơn 10 năm cắt lông mèo tôi đảm bảo tóc cậu sẽ không bị vuốt thành lông chó.

- Tránh ra _Đức Nhân gần giọng cảnh cáo.

Tôi nào có để cậu ta uy hiếp vẫn cười hề tiện sán lại dụ dỗ.

- Tớ giúp cậu tạo kiểu tóc phù hợp với vở kịch đảm bảo đẹp, hơn nữa cậu sao phải giấu nhan sắc xinh đẹp chìm sa cá lặn của mình chứ...được rồi là tuần tú phi phạm

Tôi sửa lại lời, chẳng chàng trai nào thích bị nói là xinh đẹp cả trừ khi anh ta "cong". Đức Nhân hừ lạnh một tiếng khoanh chân ngồi xuống bãi cỏ, tôi biết cậu ta đồng ý nịnh nọt chạy lại.

Tóc Đức Nhân rất mềm lại xoắn nhẹ, rủ xuống như lá liễu trong hồ thu, mùi hương bạc hà lạnh lạnh thanh mát vờn quanh cánh mũi. Tôi loay hoay chải chải vuốt vuốt một hồi cảm thấy khá hài lòng.

Đức Nhân nhắm nghiền mắt hơi dựa vào người tôi, phần tóc bị hất lên để lộ vầng trán trắng trẻo tròn mịn, hàng lông mi cong dài cương nghị, tôi nhìn không rời mắt.

12V là cả một lũ háo sắc vây quanh Đức Nhân như nhìn thấy động vật tuyệt chủng, thường ngày mọi người vẫn e dè cậu ta thì hôm nay cho dù Đức Nhân có nhú màu cau có cũng được xem là bá đạo có khí chất, thậm chí còn có người khen để thương. Tôi cũng cảm thấy vậy rõ ràng Đức Nhân rất giống một đại mỹ nữ.

Công việc chuẩn bị cho vở kịch càng tất bật mọi người càng đoàn kết mà Đức Nhân dù không tình nguyện cũng đã hòa đồng hơn với lớp, bạn học không sợ cậu ta như trước nữa khiến người làm mẹ như tôi vô cùng hạnh diện.

- Thế nào, Đức Nhân đẹp thật đúng không? hai người thua rồi nhé

Tôi hích vai Tuyết Hoa và Thanh Phong trêu chọc. Thanh Phong giờ tay cam đoan

- Trồng cây chuối chạy vòng quanh trường là chuyện nhỏ, làm bạn trai Tuyết Hoa mới là chuyện lớn tớ thà cả đời này không có bạn gái còn hơn
- Vậy tức là muốn có bạn trai chứ gì, tưởng thế nào chứ chuyện nhỏ ngày mai tớ dẫn cậu đi xem mắt mấy soái ca đảm bảo tốt on cậu vạn vạn lần
- Nằm mơ cả đời này của cậu sợ rằng chỉ gặp được duy nhất thằng con trai tử tế là tớ
- Vậy thì đời này tớ quả thật bất hạnh rồi vớ phải cậu ăn cơm cũng ghen chết đi vệ sinh rửa cũng không ra
- Tuyết Hoa. Xem có đứa con gái nào thô bỉ như cậu không? Rồi xem ai dám rước
- Dù ế già cả đời cũng không phiền đến cậu

Bọn họ ở một bên cãi qua cãi lại tôi chỉ lặng yên đứng xem kịch, hai người thân nhau thật đấy.

Tối hôm nay tôi ngủ lại nhà Tuyết Hoa, vẫn con ác mộng leo cầu thang lên tầng 20 ấy Tuyết Hoa rất ra dáng giảng đạo đức cho tôi rằng đi bộ tốt cho sức khỏe thể nào. Cho xin đi tôi sắp học mẫu tại đây rồi.

Chẳng biết leo được bao nhiêu cầu thang, tôi dựa tường thờ đốc nhìn ra cửa sổ chỉ thấy một bức màn tối đen và gió lộng quét qua, cầu thang yên tĩnh không một tiếng động.

Tôi nhất quyết ngồi ăn vạ, hoặc nó để tôi đi thang máy hoặc cổng tôi lên. Tuyết Hoa lau mồ hôi trên trán ngồi sát bên tôi tươi cười

- Khả Vy tao kể chuyện cho mày nghe nhé, cho đỡ mệt
- Kể đi
- Một cô gái đi chơi về khuya, nhà cô ta ở chung cư tầng 20 thang máy hôm ấy lại bị hỏng, cô nhìn lên cầu thang bộ đen kịt lạnh tóc gáy, vậy là cô gái gọi điện cho mẹ xuống đón, chỉ một lúc sau mẹ cô đã xuống tới nơi cả hai người cùng đi bộ lên tầng 20. Mày nói xem tiếp theo thế nào?
- Còn thế nào nữa? Cô ta về phòng ngủ chứ không ở ngoài chơi đập muỗi chấy.
- Sai. Khi lên tới nhà cô nhận được cuộc điện thoại của bà mẹ " Con gái mẹ xuống rồi, con đang ở đâu".
- Á!!!! Hạ Tuyết Hoa mày là đồ khốn nạn.

Tôi kinh hãi đập Tuyết Hoa sang một bên hít một hơi thật sâu phi thẳng lên tầng 20 khóa chặt cửa run rẩy. Tuyết Hoa mày được lắm biết tao sợ mà còn ở đây kể chuyện kinh dị.

Chỉ một lúc sau thấy Tuyết Hoa u oán đẩy cửa bước vào, Anh Nhật chẳng biết từ đâu chui lên diu Tuyết Hoa ngồi xuống ghế. Tôi để ý mới thấy tay phải của nó hơi sưng, liệu có phải do ban nãy tôi xô không? Chắc vậy rồi.

Tuyết Hoa vớ lấy gối dựa bên cạnh nhắm tôi mà đáp

- Tao chỉ dọa mày chút thôi mà mày đập tao xuống cầu thang, may mà Anh Nhật có ở đấy không thì bây giờ tao ngồi trên bàn thờ ngắm phao câu gà ngửi mùi nhang rồi.

- Tao biết lỗi rồi, mày xin lỗi tao đi.

- Cái zè?

- Thì cũng do mày dọa tao còn gì, tao muốn đâu

Tuyết Hoa lại lấy gối đắp tôi. Tôi ăn năn cười hòa, sau đó đi luộc trứng gà giúp nó xoa lên vết bầm, trứng gà luộc xong để lên bàn tôi bận đi tìm thuốc bôi khi quay lại chỉ còn vỏ trứng. Tuyết Hoa xoa bụng "ợ" một hơi.

- Bà nó 3 quả trứng tao luộc cho mày lăn tay mày lại ăn hết.

- Lăn ngoài da chỉ là chữa ngoại thương thôi, ăn vào bụng mới chữa được nội thương trong ngoài đều tốt. Nào á phi lại đây bôi thuốc cho trắm.

- Bôi cái con khi

Tôi đắp thuốc về phía Tuyết Hoa, giơ cao chân đạp nó ra vô cùng khinh bỉ. Anh Nhật chỉ đứng một bên cười lớn.

- Sao Anh Nhật ở đây vậy?

- Đến ngủ với hai đứa

- Bị Tuấn Bảo quần như cháy dính đít nổi thì nói đại đi còn bày đặt

- Con bé này chẳng nữ tính chút nào cả

Anh Nhật cốc đầu tôi, tôi lè lưỡi cười tại vừa cãi nhau với Tuyết Hoa nên vẫn còn hăng hái.

Tôi ôm quần áo vào phòng tắm mở nước ngập bồn, vừa ngâm người vào nước cửa phòng lập tức bật mở, Tuyết Hoa từ ngoài lao vào cười đê tiện

- Ái phi hôm nay trắm và nàg thị tắm

- Nghe có vẻ vui đấy, anh cũng muốn

- Biến thái, cút

- Mò đừng ngại mà, ái phi của trắm hôm nay muốn nằm trên hay nằm dưới?

- Ngâm mồm vào bốt ăn nói bậy bạ đi

- Anh có thể nằm giữa được không?

- Tô Anh Nhật đừng có hùa theo nó

Tôi vơ tất cả những gì gần tầm tay đập về phía hai người họ Tuyết hoa né trái né phải cười vui vẻ, tôi nghiêng răng rủa thảm, tiếp tục với lấy thứ gì đó dài dài đằng sau đập về phía cửa, Tuyết Hoa lãnh trọn cái thứ đó... Đó là cây chổi cọ bồn cầu a~

- Diệp Khả Vy mày chết chắc.

- Bệ hạ, thần thiếp biết sai rồi!!!

Thay xong quần áo tôi hong khô tóc rồi mới bước ra đi về phòng khách. Anh Nhật tuần lảng về mặt mê mang lướt tay trên phím đàn, cổ áo mở hờ, một đường cong hoàn hảo từ sống mũi trượt xuống chiếc cổ thon mảnh. Tuyết hoa một thân áo ngủ mỏng tanh nhìn thấy cả nội y đỏ rực bên trong ngồi dự lưng bên Anh Nhật. Bọn họ một đàn một hát gió thổi tung tấm rèm cửa, bầu trời không trăng đen như mực phối cảnh trong phòng mê hoặc phóng khoáng

Tuyết Hoa rất nhanh phát hiện tôi đứng ngây người một góc, nó nhón đôi chân trần, miệng vẫn ngâm nga hát một điệu nhạc u ám dai dẳng vươn tay bắt lấy tôi xoay vòng nhảy múa trên nền đá hoa cương lạnh lẽo.

Tôi ngồi dưới gốc phượng già ngáp ngán ngáp dài dựa vào người Thiên Huy thêm thiếp ngủ, hần chỉnh lại tư thế nằm giúp tôi thoải mái tránh đi cái nắng dưới sân trường.

- Sao bây giờ còn chưa tỉnh ngủ?

- Hôm qua ngủ lại nhà Tuyết Hoa, còn có cả Anh Nhật thức đến nửa đêm bày trò chơi. Mà Tuyết Hoa đâu rồi?

- Đi mua nước với Thanh Phong rồi

Tôi khe khẽ gạt đầu lại thoải mái vươn tay ôm lấy eo hắn dụi dụi mặt vào vạt áo lau mặt, Thiên Huy lười chẳng muốn đẩy ra. Tôi mơ màng nhìn hắn lòng thầm nghĩ có nên đẩy hắn ngã xuống đất rồi nằm lên không? Như vậy là có một chiếc giường êm ái để ngủ rồi.

- Anh Huy, chị Vy cũng ở đây hả?

Giọng nói thanh thúy nhẹ nhàng cất lên làm tôi giật bắn vội buông tay khỏi Thiên Huy, Nhu Ngọc vẫy tay chào.

- Huy, chiều nay chúng ta đi xem phim nhé

- Chiều nay anh bận rồi trường mình đang có hoạt động em biết mà

Tôi che miệng ngáp dài liếc nhìn Nhu Ngọc khẽ cúi đầu đượm buồn miệng hơi cong xuống, Thiên Huy lập tức an ủi

- Không thì cuối tuần này anh đi cùng em, em muốn đi đâu cũng được

- Thật sao?

- Có bao giờ nói dối em chưa?

- Em biết anh thương em nhất, chị Vy nói đúng không?

Nhu Ngọc lao vào ôm vai Thiên Huy hôn lên má hắn trắng trợn, tôi tiếp tục ngáp dài chẳng buồn nhìn.

Tuyết Hoa và Thanh Phong mỗi người hai chai nước vừa đi vừa cãi nhau vang cả sân, hai người này vẫn thân thiết như vậy. Tôi lấy một chai nước khoáng ngửa cổ uống một hơi mới miễn cưỡng tỉnh táo lại. Tuyết Hoa đứng sát bên tôi, chẳng hiểu sao mặt đờ đờ sát khí liếc Nhu Ngọc công khai, tôi nhéo nó một cái nhắc nhở.

- Chị Vy, vậy chị có rảnh không? chiều đi dạo phố cùng em!

Nhu Ngọc như một con gấu bông mềm mại ghé sát tôi tươi cười, cô bé vừa chân thành vừa dễ thương đôi mắt nâu sữa lấp lánh như đọng một màn sương, chỉ thiếu mỗi cái đuôi ngoe nguẩy. Tôi vươn tay xoa xoa hai bên mặt Nhu Ngọc cảm giác mềm mại thơm mát vô cùng.

- Ngoan~ Chiều chị cũng bận rồi

- Có cảm giác chị vừa coi em là chó

Tôi ngượng ngùng cười vì hình như mình thật sự nghĩ thế. Nhu Ngọc lại nắm lấy tay tôi ghé sát tai hỏi như bí mật lắm

- Dạo gần đây em thấy chị hay đi với anh Nhân bạn trai chị à?

- Sao em lại hỏi thế

- Thì thấy hai người thân nhau lắm, với lại cũng đẹp đôi nữa

- Xích ra xích ra coi, làm cái gì mà thậm thụt thế?

Tuyết Hoa chen ngang tách hai chúng tôi ra về mặt không mấy hoà nhã tôi cũng chỉ cười cho qua chuyện xách cổ Tuyết Hoa về lớp học.

- Sao mày cứ khó chịu với Nhu Ngọc vậy?

- Tao thì có thái độ gì chứ, mày đây không biết nghi ngờ không biết đề phòng không biết làm bộ yếu đuối dễ thương không biết giả tạo có ngày bị Nhu Ngọc kia đá cho thì mới biết đau.

- Mày nói quá rồi, tao thấy con bé dễ thương hiểu chuyện mà có làm gì đâu, với lại cũng do tao lúc nào cũng thân với Thiên Huy qua Nhu Ngọc phải đề phòng tao mới phải.

- Mày ngốc thì cũng đừng kéo tao ngốc theo

Tôi vỗ vai Tuyết Hoa giúp nó nguôi giận rồi cũng về lớp lúc này thật sự không muốn tranh cãi gì.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cút Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Không phải tôi không biết Nhu Ngọc đang đề phòng mình. Gần đây cô bé cứ rảnh là xuất hiện trước mặt tôi ân ái khoe tình cảm với Thiên Huy. Trục giác của phụ nữ luôn nhạy bén mà người đang yêu còn sắc sảo hơn. Nếu tôi là Nhu Ngọc tôi cũng đề phòng, hai từ "bạn thân" này quá nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể đe dọa tình cảm của bọn họ.

Nhưng tôi lại không phải Nhu Ngọc, tôi cũng nhận ra Thiên Huy cưng chiều cô bạn gái này thế nào lại tuyệt đối không có ý định phá hoại tình cảm tốt đẹp của bọn họ. Vậy nên Nhu Ngọc chẳng cần đề phòng tôi làm gì.

Chiều hôm ấy tôi rời trường rất muộn, cả người đều mệt mỏi. Hoàng hôn là một đốm lửa tàn hui hắt trên nền trời xanh nhạt kéo dài ánh sáng màu cam sau những tòa nhà cao chọc trời.

Tôi không cùng về với Thiên Huy, lớp hắn còn đang bận rộn chuẩn bị cho ngày lễ nghe đâu là múa hát nhảy nhót gì đấy. Tuyết Hoa bị Phong Thương giữ lại học kịch vì nó liên tục quên lời thoại và xuyên tạc kịch bản vở văn.

Tôi cứ như vậy vừa đi vừa ngẩn ngơ rồi đụng phải một người, người đó bị đụng ngã cũng không càu, giọng điệu vui vẻ

- Chị Vy thật khéo lại có thể gặp chị ở đây

- Nhu Ngọc em có sao không? Xin lỗi chị không nhìn đường

Nhu Ngọc cười lắc đầu, tôi còn muốn bỏ đi trước lại bị cô bé giữ lại nói chuyện. Hai người chúng tôi chọn một quán nước gần đấy, Nhu Ngọc gọi một cốc kem dâu lớn trong khi tôi chung thủy với trà sữa matcha của mình.

Nhu Ngọc vén lọn tóc xoắn nhìn tôi chăm chú, cô bé không cười hiền lành nữa đôi mắt nâu trở nên nghiêm nghị hiếm thấy lạnh giọng hỏi tôi.

- Chị Vy, chị thích Thiên Huy phải không?

Bằng một sự bình thản hết sức, Nhu Ngọc chống tay cắt lời thẳng thắn không vòng vo nhiều chuyện.

Tôi khuấy đều cốc trà sữa tay vẫn không dừng lại cũng không nhìn Nhu Ngọc trong lòng chỉ cười lạnh. Thấy không cuối cùng thì Nhu Ngọc cũng nhìn ra, nữ chủ nhân chân chính đang chất vấn tôi.

Tôi biết mình chẳng có tư cách gì tranh giành với Nhu Ngọc, một kẻ hèn nhát luôn giấu diếm tình cảm chỉ biết đứng một bên ghen tị. Tôi không hiểu nổi cảm xúc của Nhu Ngọc khi hỏi mình như thế. Là cảm giận, khinh bỉ hay ghê tởm.

Nếu là tôi tôi cũng sẽ cảm thấy như vậy, chẳng ai thích kẻ thứ ba xen vào cuộc tình của mình bạn gái đề phòng bạn thân cũng là hợp lý.

Mồ hôi sau lưng tôi lạnh toát, đã dám hỏi tức là cũng đã biết. Nhu Ngọc vẫn chờ tôi trả lời mà tôi cũng chẳng muốn dấu giếm.

- Em yên tâm, chị không phá hoại chuyện tình cảm của hai người

- Em biết chị tốt cũng biết chị sẽ không xen vào giữa em và Thiên Huy. Nhưng chị nghĩ chỉ thế là xong sao?

Nhu Ngọc nhe răng về mặt đau lòng như sắp khóc, tôi đã làm gì đâu a~

- Nếu chị thật sự không có chút tình cảm với Thiên Huy em sẽ không lo lắng nhưng em nhìn ra chị thích anh ấy. Bất cứ cô gái nào rơi vào hoàn cảnh như em cũng sẽ lo lắng. Chị Vy chị cách xa Thiên Huy ra được không?

- Chị...

Nhu Ngọc khấn cầu một cách yếu ớt núm tay tôi đôi mắt đã ửng đỏ.

- Em rất thích Thiên Huy, thật sự rất thích. Em biết trước kia anh ấy phong lưu thế nào nhưng bây giờ anh ấy có em rồi chị xem Thiên Huy tốt với em như thế chị sao có thể...

- Sao có thể tranh giành được phải không?

Nụ cười bên môi tôi nhếch lên tự giễu Nhu Ngọc thật sự khóc trước mặt tôi nhe răng.

- Em biết chị sẽ không cướp anh ấy, em cũng biết mình yêu cầu ích kỷ nhưng chị Vy em thật sự chỉ còn Thiên Huy thôi ngoài anh ấy ra em chẳng còn ai quan tâm cả. Đối với em anh ấy là tất cả. Em cũng biết cho dù chị cách xa Thiên Huy cũng không có tác dụng gì bởi vì anh ấy... Thiên Huy anh ấy luôn quan tâm chị, quan tâm một cách thái quá. Em rất ghen tị em rất khó chịu rất sợ mất Thiên Huy. Thiên Huy đối với chị không đơn giản.

Nhu Ngọc nói rất nhiều đa phần đều hi vọng tôi đừng đoạt lấy Thiên Huy, Nhu Ngọc đã lo xa rồi tôi sao có thể chứ? Rõ ràng Nhu Ngọc là người chất

vấn tôi, tôi cũng không có ta định ngang ngạnh sao lúc này lại giống như tôi bắt nạt cô bé, làm người xấu cũng có nỗi khổ tâm.

Tôi đưa khăn giấy cho Nhu Ngọc cố giương lên một nụ cười.

- Em nghĩ nhiều rồi nếu em vì chuyện này thì không cần lo lắng.

- Khả Vy em nhắc nhở chị bạn thân cũng chỉ là bạn, dù tiến một bước có thể thành tình yêu nhưng lùi một bước sẽ không thể quay về làm bạn. Em cũng tin tình cảm của Thiên Huy với em. Chuyện hôm nay có thể chị nghĩ em xấu xa nhưng dù vậy...

- Được rồi, bên cạnh thiên Huy không ít ong bướm em đề phòng là đương nhiên nhưng chị bảo này, lần sau đánh ghen cảnh cáo thì phải mạnh mẽ tự tin hơn nữa, có thể chửi cứ chửi có thể đánh cứ đánh. Mà tốt nhất là tạt thẳng cốc nước vào mặt ấy. Em như này chỉ có thể ra uy với chị thôi.

Tôi đẩy cốc nước ra trước mặt Nhu Ngọc mỉm cười, lấy túi xách bên cạnh bình tĩnh ra khỏi cửa.

Lúc đầu thì mềm mỏng khóc lóc van xin về sau thì đe dọa nhắc nhở. Tranh thủ sự thương cảm và ăn năn của người khác cách này quả thật rất có tác dụng với tôi. Nếu bạn gái hấn chưa ngoa đánh đá chạy đến trước mặt tôi làm loạn tôi nhất định sẽ đánh đuổi cô ta như trước kia nhưng Nhu Ngọc lại yếu đuối trước mặt tôi. Trước tiên phát cho tôi thẻ "người tốt" rồi kết luận tôi có tội. Tuyết Hoa nói đúng, tôi không có cách chống trả.

Trong đầu lúc này chỉ là một mảng hỗn tạp mờ mịt, tôi đến sức bước đi cũng chẳng còn. Ngày hôm nay bản thân chân chính nhận ra mình không hề có chút tư cách nào cũng không đủ dũng khí đối mặt. Nhu nhược yếu đuối cùng thất bại.

Tôi lại va phải ai đó hoặc là ai đó va phải tôi, tôi chẳng buồn ngược mắt lên tiếp tục lầm lũi bước đi.

- Dù sao cũng phải ngược lên xin lỗi chứ.

Người đó nắm lấy tay tôi giọng điệu bốn cột, tôi nhận ra giọng Đức Nhân.

A~ đạo này nhất định là bị máu chó dính người rồi đi đâu cũng đụng phải người quen. Vừa bị cảnh cáo xong lại lập tức gặp phải bạn cùng lớp có phải thấy tôi chưa đủ thảm không?

Tôi cau kinh vung tay thoát khỏi Đức Nhân lớn giọng hét.

- Vậy cậu muốn thế nào? Đến cậu cũng muốn bắt nạt muốn ra uy với tớ, mấy người xem nhiều phim truyền hình quá rồi phải không? Về nhà dùng Vim tẩy lại não đi.

Có lẽ tôi to tiếng đáng co bên thu hút người đi đường chú ý, tôi bức dọc quát tháo. Đức Nhân chỉ khẽ nhàu mày trực tiếp vác tôi lên vai đi thẳng.

- Buông ra, có buông ra không? Muốn bị cắn chết à? Thích gây chuyện à? Mấy người xem giờ hoàng đạo đề xuất hiện trước mắt tôi phải không? Có buông không thì bảo?

- Đừng nháo nữa!

Không biết tôi vui đầu tròn sau lưng cậu ta bao lâu, cũng không biết vì sao tôi tùy tiện để Đức Nhân đưa đi như thế, tôi lúc này thật sự chẳng muốn làm bất cứ điều gì.

Lúc mở mắt ra chỉ thấy một màu xanh ngọc trong veo trải dài, gió biển nồng mặn và cát vàng lạo rạo dưới chân. Tôi thất kinh hét lớn

- Biển kia!

- Làm như lần đầu nhìn thấy không bằng.

Đức Nhân khinh bỉ hất ngược tóc mái tùy tiện ngồi xuống nền cát vàng.

Tôi nhìn ngấm mặt trời phía xa bắt lực yếu ớt lặn xuống mặt biển. Nước trở lên lấp lánh ánh bạc nền trời dát một màu kem tươi đỏ rực.

Về mặt khăn thiết của Nhu Ngọc quanh quẩn trong tâm trí, những lời cô bé nói vang lên bên tai tôi không đề tâm là giả nói đề tâm... tôi có thể làm được gì chứ? Hôm nay bị vạch mặt như thế chính tôi cũng không ngờ. Nhu Ngọc đều vì muốn bảo vệ hạnh phúc của mình, tôi cũng không phải thánh nữ không thể vì người khác mà hi sinh bản thân.

Tôi buông người nằm xuống bãi cát nghe tiếng sóng biển trong lòng đủ loại hỗn loạn uất nghẹn.

Bạn thân suy cho cùng cũng chỉ là bạn, tiến một bước sẽ thành tình yêu nhưng lùi một bước không thành tình bạn được. Thật ra thích một ai đó không nhất thiết phải trở thành người yêu, bạn bè là đủ rồi có như vậy mới được lâu dài.

Tôi bật người dậy chạy hướng ra biển hét lớn, hét cho tắt cả cảm xúc lúc này hoàn toàn vỡ tan vứt bỏ tất cả gánh nặng xuống biển sâu.

Biển dù đã vắng nhưng vẫn có người tản bộ, tôi bị nhìn như người ngoài hành tinh bị mất đĩa bay. Đức Nhân chậm rãi bước đằng sau hai tay để trong túi áo hồ hững nhìn tôi. Tôi nắm tay cậu ta kéo về phía mình, Đức Nhân bị kéo bất ngờ ngã người về hướng tôi, nhân lúc đẩy tôi buông tay cậu ta mất thăng bằng ngã xuống biển, lúc nhận ra thì đã ướt hơn nửa người.

- Hahaha mặt ngu chưa kìa

- Điên!

- Ở đây điên thì đã sao?

Tôi vênh mặt cười lớn, cười sáng khoáy cổ lờ đi khó chịu trong lòng.

Đức Nhân đứng dậy lần nữa vác tôi lên vai xoay vài vòng trên biển rồi quăng tôi đi như quăng túi rác.

Tôi chìm xuống biển nước mặn chất tràn vào miệng, dòng chất lỏng ấm nóng bao quanh cơ thể, ngọt ngào nghẹt thở. Lúc Đức Nhân kéo tôi lên cả người đã ướt sũng tôi ho khan gần chết trong miệng vẫn còn vị mặn của muối, tôi oán trách.

- Cậu thần kinh hả, tớ không biết bơi, muốn giết người sao?

-...

- Cậu... hức...cậu...

Tôi còn muốn đứng lên tranh cãi với cậu ta một trận nhưng lời đến miệng đều nghẹn lại chỉ thấy nước mắt trào ra nóng hổi lăn trên mặt, hai mắt mờ nhòe đi bản thân không phân biệt nổi đâu là vị mặn của nước mắt đâu là vị mặn của biển. Đức Nhân ngồi xuống bên cạnh tôi túm cổ túm áo cậu ta gào thét.

- Cậu bắt nạt tớ, đều là cậu bắt nạt tớ. Hức

Tôi tiếp tục khóc, vừa lay vừa kéo Đức Nhân mà khóc, rõ ràng biết tôi chỉ đang kiểm soát nhưng Đức Nhân lại không nói gì để mặc tôi làm loạn như vậy, ở trên bờ cát khóc ngon lành.

- Cậu thích Thiên Huy thế sao?

Giọng Đức Nhân rất nhỏ, lại không giống như chế giễu chỉ đơn thuần là quan tâm an ủi. Một câu này của cậu ta cửa vào lòng tôi. Phải rồi, tôi thích Thiên Huy như vậy sao? Tôi thật sự thích hẳn thế sao? Rút cuộc tôi khó cái gì chứ? Tôi thích hẳn suốt 10 năm nay cuối cùng lại bị bạn gái hẳn hoi là đồ thừa, tôi đã làm cái gì vậy?

Cô ấy nói với tôi rất thích Thiên Huy, vậy chẳng lẽ tôi không?

Cô ấy nói hẳn là tất cả, vậy chẳng lẽ tôi không?

Chẳng biết tôi khóc bao lâu đến khi khàn cả giọng mới ngừng, quần áo cũng bị gió biển hong khô. Tôi sống chết úp mặt vào một góc dứa trên bờ biển thề không quay đầu lại nhìn Đức Nhân.

Tôi ôm cậu ta khóc trời khóc đất khóc lên khóc xuống nước mắt nước mũi nhầy nhụa bây giờ tỉnh táo lại rồi xấu hổ chỉ muốn chui đầu xuống đất. Chỉ vì chuyện cá nhân vì bản thân vô dụng mà khóc lóc như vậy.

Thiên a~ cho một quả dừa rơi xuống đập trúng đầu cho con mắt trí nhớ đi a~ Da mặt của tôi cũng quá dày rồi sao có thể làm toàn chuyện mất mặt như thế. Sáng nay ra khỏi nhà bằng chân trái hay chân phải vậy? Hay là trên đường đi đâm phải bãi phân chó nào rồi.

Tôi mặc kệ dù trời có sập xuống tôi cũng không đổi mặt với cậu ta.

Đức Nhân ngồi xuống bên cạnh dứt một cây cỏ dại gần đấy chọc chọc má tôi

- Đây, có về không?

-...

- Đây

-...

-...

-...

- Nghe đâu buổi tối trên biển có rất nhiều oan hồn đi lang thang...

- Về, cậu đợi tớ, không được đi trước, này đứng lại đừng có đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Tôi thì thầm đuổi theo Đức Nhân trong lòng thầm chửi rủa. Tên khốn nhà cậu tự tiện kéo tôi ra đây còn dám lên mặt tỏ thái độ. Đạo lí ở đâu ra.

Đức Nhân đột ngột dừng lại tôi đuổi theo va phải lưng cậu ta đập cả mũi, xương cậu làm từ canxi hay từ sắt thép hả?

- Đói chưa?

- Há?

- ...

- Có phải cậu đói rồi không?

...

Tôi: Cậu đói rồi hả?

Đức Nhân:...Im lặng im~

Tôi: Cậu muốn ăn gì?

Đức Nhân:...Im lặng im~

Tôi: Cậu muốn ăn ở quán nào?

Đức Nhân:...Im lặng im~

Được rồi cậu thắng.

Đại ca à cậu cũng khó hầu hạ quá rồi.

Tôi tùy tiện kéo Đức Nhân vào một quán ăn gần đấy gọi một tô phở, Đức Nhân nhìn ngang ngó dọc vẫn không gọi món gì.

- Cậu chưa từng ăn ở ngoài?

- Từng ăn đồ cậuu nấu có tính không?

... Tính cái b**p muốn lật bàn mà. Cậu sao còn phiền phức hơn cả anh trai cậu nữa.

Tôi gọi thêm một tô phở lau sạch đĩa và thìa đưa cho cậu ta ánh mắt đe dọa

- Tớ cam đoan là ăn vào không chết nên cậu ngoan ngoãn xử lí đi nếu dám chê ông chê eo như mấy tên công tử là tớ tổng ra ngoài đấy.

Đức Nhân gật gật đầu không nhiều lời lặng lẽ cúi xuống ăn. Ngoan~

Tính tiền xong rời khỏi quán ăn tôi và Đức Nhân bắt xe bus về nhà. Thành phố chỉ cách biển 10km nên không cần đi quá lâu.

Tôi đeo tai nghe ngồi yên lặng trong xe bus, không ai nói gì không khí càng kì cục.

- Sao hôm nay lại đem tớ ra biển?

- Mặt cậu sau khi rời khỏi quán như ăn phải bã chó vậy.

Đức Nhân nhắm hờ mắt như nín thở trả lời. Cậu ta có khiếu hài hước thật đấy có phải bây giờ tôi nên ôm bụng cười hahaha không? Nói vậy chuyện trong quán trà...

- Cậu nhìn thấy hết rồi

- Vô tình thôi

Có quý mới tin cậu.

Dù sao cũng là chuyện cá nhân tôi chẳng buồn nhiều lời.

Đức Nhân vẫn lẻo đẻo theo sau đưa tôi về, tôi quay lại lờm cậu ta. Nếu để Thiên Huy hay Anh Nhật đụng mặt kiểu gì cũng xảy ra chuyện nữa cho xem

- Tớ cam đoan sẽ không lạc đường không cần cậu tiễn

-...

- Nếu cậu đòi thăm Tiểu Hắc thì để sáng mai hiện tại muộn rồi

-...

- Cậu thật sự không cần đưa tớ về

-...

- Không bằng cậu hát một bài đi, như vậy tớ sẽ không quản cậu nữa.

Tôi đề nghị với Đức Nhân, tính cách của cậu ta tôi thừa biết kiểu gì cậu ta cũng lạnh lùng quay người rồi đi, tôi có thể an tâm tung tẩy về nhà rồi.

Nhưng tôi tính trên tính dưới tính trái tính phải tính ngang tính dọc không tính ra Đức Nhân thật sự hát cho tôi nghe, da gà da vịt cơ hồ nổi đầy người.

Đức Nhân ngâm nga một bài hát tiếng anh chậm rãi giọng cậu lại vô cùng hay. Trầm ổn từ tốn vang lên, tôi đi sát bên lắng nghe. Khi Đức Nhân ngưng hát thì tôi cũng vừa về đến nhà. Tôi làm bộ chê bai

- Cậu hát dở chết đi được, khúc đầu thì chưa như cú mèo khúc sau đích thị nghe như mèo bị thông cú, lần sau hát lại để tớ ghi âm làm chuông báo thức nhé.

-... Chỉ có mình cậu nói thế thôi

Tôi xi dài cúi đầu đi đi mũi chân không thừa nhận, tôi chỉ trêu cậu chút thôi mà.

- Mau vào đi dính nước biển để lâu sẽ cảm đấy.

Biết thế sao còn quăng tôi xuống biển? Nhưng thật sự hiện tại tôi thấy nhẹ nhõm hơn, khóc xong thì không còn khó chịu nữa.

Tôi rón rén vào nhà sợ bị phát hiện định chuồn êm lên phòng lại thấy Khả Vũ ngồi vắt chéo chân ở sofa có vẻ không được vui.

- Khả Vy chị đi đâu mà bây giờ mới về? Điện thoại cũng tắt máy.

- À chắc điện thoại hết pin, chị có hoạt động ở trường mà.

- Nói xạo, chị Hoa bảo chị về lâu rồi. Mới lại trên người chị có mùi gì lạ lắm. Nói chị đi đâu về?

- Nhìn em kia còn nhỏ mà đã như ông già rồi, chị đi tắm trước đã.

- Tốt nhất đừng để em bắt được chị làm chuyện mờ ám gì nếu không em cạo lông hai con mèo của chị làm thảm lót chân.

Haizzz em trai bảo bối lại đem pi-sà ra dọa nạt.

Tôi tắm rửa xong xuôi lén lút chạy vào phòng làm việc của ba nũng nịu gọi

- Ba~

- Còn biết đường về, con đi đâu mà chẳng ai liên lạc được, Thiên Huy nó tìm con cả tối đấy

- Con biết rồi mà, ba đừng mách mẹ nhé.

- Chỉ cần con không đi với bạn trai thì mẹ sẽ không tố cáo con ra ngoài đường đâu, nhưng nếu con thật sự đi với bạn trai thì cam đoan là mẹ trói cả tay cả chân quăng con cho người ta để giải quyết hàng tồn kho đấy.

- Ba~ Sao ba cứ bao che cho mẹ thế còn con thì sao?

- Ai bảo mẹ con có chồng còn con thì không!
- Lần sau con sẽ lấy máy của ba tải hết game về cho ba tha hồ ngồi xoá
- Được rồi mau đi ăn cơm đi kẻo đói.

Tôi nịnh nọt xoa hai vai cho ba rồi mới dòi phòng, Khả Vũ đã hâm nóng thức ăn chờ tôi xuống.

- Chị nhanh đến ăn đi. Mà nhớ gọi cho anh Huy đấy chị mất tích cả tối anh ấy cũng đợi cả tối rồi.

Tôi ậm ừ cho qua chuyện chỉ nhắn tin cho hắn lúc này tôi không có tâm trạng nào gặp mặt Thiên Huy.

Tôi trái một miếng gạo cho Boss Miêu phải một miếng gạo cho Tiểu Hắc nhưng cả hai có vẻ đã nó nên không thèm ăn vậy là tôi lại giờ một miếng nhét vào miệng Khả Vũ, đồ thừa của pi-sa đấy. Em trai nổi điên cầm súp lơ tống vào mồm tôi thô bạo sau đó tức giận bỏ lên phòng

Sau hôm đó mọi thứ vẫn diễn ra như cũ tôi mỗi ngày đều tắt bật với trường lớp, đi đi về về cùng Thiên Huy, chơi đùa với Tuyết Hoa, chiều chủ nhật đến nhà sách cùng Đức Nhân. Mọi sinh hoạt hầu như không vì chút đau lòng mà xáo trộn

Tôi tung bộ y phục công chúa may lóc loét đồ rực cho Nhật Nam ngắm, cậu nhăn nhó một hồi ưỡn khuỷu nhìn tôi

- Tớ không mặc đâu nhìn kì cục lắm
- Dám chê đồ tớ may là kì cục chán sống rồi hử? Tớ đã phải thức trắng đêm se chỉ luôn kim đâm nát 10 đầu ngón tay mới may xong trang phục của quảng khăn đỏ. Đại mỹ nữ của tôi đảm bảo cậu sẽ là công chúa xinh đẹp nhất vở diễn.
- Sao lại là xinh đẹp chứ?

Nhật Nam cắn môi đôi mắt to tròn bắt đầu xao động chỉ thiếu điều quỳ xuống ôm chân tôi than khóc. Có trách thì trách cậu quá shota đáng người lại nhỏ nhắn, cứ chỉ rụt rè e thẹn cậu khóc với tôi thì có tác dụng gì?

Tuyết Hoa lại khác, nó lẻo đẻo theo tôi chê trang phục của bà nội chỗ này không đủ hở chỗ kia không đủ xê. Nó định trình diễn thời trang áo tắm đấy à? Tôi không ngại tài trợ cho nó bao xi măng quần người đâu.

Thời gian cứ tuần tự như vậy thoáng chốc đã đến lễ hội của trường. Sân khấu băng rôn bóng bay đủ màu sắc treo khắp nơi không khí vui tươi rộn rã làm lòng người cũng hân hoan theo.

Lớp tôi ai nấy đều vội vàng chuẩn bị sân khấu hóa trang học thuộc lời thoại. Lại thêm Phong Thương động một chút là kêu gào không ngớt hôm nay "bà đi" đến thăm nó hay sao mà dữ dằn thế.

Anh Nhật và Tuấn bảo cũng ở đây phụ giúp, nếu không có Anh Nhật tôi còn chẳng biết sẽ bơi về bạn học thành thế nào. Tuyết Hoa đứng một bên không giữ chút thể diện chê bai tôi

- Tao nói này mày mà làm nhân viên hóa trang nhà ma thì đảm bảo sẽ nổi tiếng
- Mày muốn tao giúp tô son không?
- Mày ghen tị với sắc đẹp của tao đến thế sao

Tôi còn chẳng thèm trả lời trực tiếp đập cho nó một cú trời giáng chỉ hi vọng nó nhanh chóng tiếp đất đừng bay cao quá kẻo mắc phải cành cây.

Vậy là trong khi 37 con người ở trên sân khấu chỉ có mình tôi ung dung ngồi dưới khán đài ăn bỏng ngô uống nước ngọt dùng đôi mắt cá chết nhìn lên sân khấu.

Thiên Huy một thân tây phục lịch lãm ngồi xuống nên tôi tiện tay dặt cốc nước

- Sao còn ngồi đây không bận việc gì à?
- Nha, hôm nay đẹp trai quá ta
- Chưa còn tâm điểm của sự chú ý mà
- Đừng cười nữa ruồi bay vào mồm rồi kìa

Tôi khinh bỉ liếc mắt tiếp tục chăm chú xem vở kịch. Thiên Huy ở bên cạnh chốc chốc lại lắc đầu tặc lưỡi tôi không chịu được nhéo hắn một cái

- Có gì thì nói cậu tỏ thái độ gì chứ hả
- Chỉ có biến thái như cậu mới viết được kịch bản siêu cấp biến thái thế này
- Không đọc sao đoạt giải?

Ai đó gọi Thiên Huy, hấn nháy mắt với tôi rồi chạy lên sân khấu, bọn họ nhảy hiện đại. Thiên Huy thật sự nổi bật giữa đám người. Tôi chống tay ăn bông ngô, mắt vẫn không rời hấn, ăn giống gì mà đẹp dữ thần.

Tuyết Hoa nhanh chóng chạy đến bên tôi cướp mất túi bắp

- Lớp 12T cũng tài quá đi, mày nói xem chúng ta có đoạt giải không?
- Sao lại không, đứm con tinh thần của tao mà lại

Tôi tiện miệng một câu vậy mà không ngờ lớp 12V đoạt giải thật. Minh Hoàng lập tức quay ngoắt sang nhìn tôi quỳ gối lao một đường đến trước mặt gọi.

- Mẹ! Mẹ thật là giỏi dù chiều cao khiêm tốn nhưng được IQ bù trừ

Tôi nổi điên đập cậu ta ra một bên, đồng loạt bạn học khác đều hướng tôi gọi "Mẹ!". Tôi còn chưa có chồng thì mọc đầu ra đàn con lớn vậy chứ thật bậy hết sức.

Tuyết Hoa lao vào lòng tôi ôm chặt xoa xoa đầu tôi

- Mẹ, không nhờ mẹ thì lớp mình cũng không thể đoạt giải tuy mẹ thật sự lùn...
- Mày nói thêm câu nữa là tao trang điểm cho mày vào thẳng nhà xác luôn đấy.

Tối hôm đó trong trường buổi lễ hội chính thức diễn ra, lần đầu tiên học sinh được phép vui chơi quây phá mà không có sự quản thúc quả thầy cô. Tin tôi đi ngày mai thầy hiệu trưởng nhất định sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

Lớp nào đó chơi ném bóng nước, có lớp lại ném bột màu, một số lớp cầu mong dự bình yên chỉ ngồi một bên yên lặng ăn uống. Phong Thương vung tay hào phóng

- Hôm nay mọi người tùy ý ăn uống mọi khoản chi tiêu đều do nhà trường chi hết

Chỉ chờ có thể một cuộc ăn chơi thác loạn thật sự diễn ra

Tuyết Hoa và Minh Hoàng vẫn là người đứng ra bày trò như thường ngày, hai người bọn họ chuẩn bị rất nhiều bánh kem

- Trong 37 chiếc bánh kem này có 5 chiếc do chính tay Tuyết Hoa làm mùi vị thì mọi người biết rồi đấy chuột ăn còn chết chứ nói gì người. Tổ sẽ phát tùy ý cho mọi người rồi cùng nhau đoán xem ai là người ăn phải bánh kem do Tuyết Hoa làm, nếu đoán trúng thì người ăn bánh kem bị phạt nếu đoán không trúng thì người đoán bị phạt.

Tôi còn chưa hiểu tình hình gì Tuyết hoa đã đặt bánh kem trước mặt tôi cười mờ ám rồi bỏ đi. Nhất định có vấn đề.

Tôi chọc chọc miếng bánh phát hiện phần nhân bị làm bằng một thứ gì đó không xác định tỏa đầy mùi hắc ám đây đích thị là bánh nó làm rồi. Móa, Tuyết hoa mày nhớ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Tôi thảm than chết tiệt, ăn xong bánh Tuyết Hoa làm tôi không tâm tình cùng WC thì cũng đi dạo một vòng âm phủ. Còn ai lạ gì khả năng nấu nướng của nó.

Tôi suy tính xem làm thế nào để phi tang cái bánh thì bên cạnh Đức Nhân đã tráo đĩa bánh của tôi với cậu ta một cách tinh bơ trong khi tôi mất tròn mắt dẹt chưa hiểu chuyện gì.

Bạn học trong lớp bắt đầu ăn bánh đúng như dự đoán người nào vô phúc lấy phải bánh do Hoa làm lập tức "thăng" ngay không kịp trần trối, Đức Nhân

về mặt vẫn lạnh tanh.

Tôi cảm động trong lòng, cậu ta không trao bánh thì giờ người chết là tôi, mà lạ ở chỗ Đức Nhân không có bất cứ biểu hiện gì, liệt cơ mặt bẩm sinh có khác.

Tuyết Hoa cắn thù nhìn tôi, nó thù thâm bên tai

- Rõ ràng phần bánh của mày là do tao làm mà mày lại không sao?

- Ahôhồ đây là do mày ngu thôi

Tuyết Hoa liếc xéo tôi rồi ngang ngược bỏ đi.

Minh Hoàng lại bày trò quay chai, đơn giản là quay phải ai thì hôn người ấy, tôi thêm vào mà hứng thú ý. Bạn học trong lớp chơi rất vui vẻ, nam nữ gì cũng bắt chập hết chỉ nghe tiếng cười rộ lên trên đùa gán ghép nhau, tôi ở một bên góp vui.

Chai coca bỗng chuyển đến trước mắt tôi, tôi nhanh tay xoay một vòng miệng chai hướng về phía tuyết Hoa. Nó giật nảy người lên một cái nhảy ra xa tôi nhất quyết không cho tôi chạm vào, vật lộn một hồi mới miễn cưỡng hôn được vào má nó, nó bung cổ áo ngồi xuống đất mắt đăm lệ nhìn tôi.

- Mày phải chịu trách nhiệm cho sự trong sáng của tao.

...Có cái cù cái ấy.

Chai coca lại chuyển đến tay Đức Nhân, cậu ta nhìn một vòng quanh lớp từ đầu đến cuối không hề có hứng thú với trò chơi này. Đức Nhân trắng trợn đẩy miệng chai coca về phía tôi, đến xoay cũng không thêm tiếng "Ồ" "Ôa" nào động vang lên.

Tôi tròn mắt nhìn Đức Nhân, cậu muốn gây chuyện hả? Sau cùng, Đức Nhân cũng không có động tĩnh gì mà bạn trong lớp chẳng ai đủ can đảm thúc ép cậu ta.

Sau đó cả đám 12 lớn đầu sắp ra trường hò hét nhau chơi trốn tìm.

Không đỡ nổi luôn.

Sân trường tràn ngập tiếng la hét như xảy ra cướp bóc, cả đám xông vào lẫn xả túm tóc giật áo tôi đến nhìn cũng không nỡ nhìn, đây là giết người chứ trốn tìm cái gì?

Tôi trốn sau gốc cây phượng già, trời tối đen trong trường lại sáng mờ mờ ở đây là an toàn nhất.

Đức Nhân ngồi sau lưng tôi từ lúc nào, cậu ta nghịch lọn tóc của tôi rất vui vẻ, tôi nổi cáu quay đầu lại gắt.

Bạn cùng lớp vẫn đang chơi đùa vui vẻ, tôi cẩn thận nấp sau gốc cây kế bên Đức Nhân khe khẽ gọi

- Khả Vy

- Sao vậy

Cậu ta tiến sát lại gần tôi mùi bạc hà thanh nhẹ thoang thoảng, trận gió nào đó lướt qua làm lay động tóc máy lộ ra đôi mắt đen mị hoặc.

Tôi chợt dạ dựa sát vào gốc cây vẫn không biết Đức Nhân định nói gì. Đức Nhân kề sát tôi môi cậu ta ấm và mềm hôn lên má tôi, tất cả chỉ diễn ra trong khoảng khắc tôi đang ngáy người

...

- Gì... Gì vậy hả

Tôi thất kinh hét lên, cậu ta vừa mới làm gì vậy ăn nhầm thuốc à?

Tôi hậm hực bỏ đi chỉ nghe sau lưng có tiếng động nhẹ quay lại đã thấy Đức Nhân nằm rạp trên đất ôm bụng, không lẽ nào bánh của Tuyết Hoa phát tác? Tôi vội vàng chạy lại đỡ cậu ta to nhỏ gọi, Đức Nhân ngẩng đầu lên nhìn tôi, lần đầu tiên tôi trông thấy cậu ấy cười, một nụ cười gian xảo hết sức.

Cánh môi mỏng khẽ cong lên lập tức nhào lại chạm vào môi tôi. Da mặt tôi nóng ran não hầu như không xử lý được bất cứ thông tin nào theo bản năng đẩy Đức Nhân ra, trước khi bỏ chạy còn co chân đạp cậu ta ngã lăn ra đất cho bỏ tức.

Tôi trốn ở một góc nhà vệ sinh để rửa mặt vậy mà vẫn cảm thấy như có lửa đốt dưới da. Cậu ta... Cậu ta ép tôi điên rồi. Sao tự nhiên lại hành động kì lạ vậy chứ?

- Nay còn định ở đây đến bao giờ

- Thiên Huy? Cậu rình mò cái gì trước cửa WC nữ thế?

Tôi tiện tay lấy khăn giấy hắt ta đưa cho rồi trở lại buổi lễ. Đức Nhân cũng đã quay về lớp đang bị bạn học vây quanh.

Tôi ở ngoài hành lang cùng Thiên Huy nói chuyện phiếm.

- Nhu Ngọc đâu sao không thấy?

- Đang ở cùng bạn

- À bảo sao cậu lại rảnh rỗi ở đây với tớ

- Ý gì thế. Chứ không phải khi này cậu và Đức Nhân... còn nói ai chứ

- Cậu nhìn thấy gì rồi

- Cậu nói xem tớ nhìn thấy gì rồi?

Thiên Huy nhướn mày cao ngạo hỏi, tôi phồng má không thèm trả lời. Ban nãy coi như bị mèo liếm đi.

- Cậu ta có ý với cậu đấy

- Không thể nào

- Nói thật đấy. Sao cậu không thử tìm bạn trai đi một mình như vậy không cô đơn à?

- Không phải việc của cậu

- Sao lại không chứ? Cậu không có bạn trai lại suốt ngày ở bên tớ, người không biết còn tưởng tớ có tình nhân. Nhu Ngọc mà hiểu lầm thì phải làm sao?

- Hoá ra là trịnh công tử sợ bạn gái ghen vậy tớ cách xa cậu chút là được

Tôi nổi điên đạp chân hắt xoay lưng về lớp.

Sau buổi tối hôm đó tôi tránh mặt Thiên Huy có lẽ từ sâu trong lòng tôi thật sự giận hờn. Trước nay Thiên Huy chưa từng vì bạn gái mình mà gây chuyện với tôi, có lẽ tôi đã quá đề cao mình. Ngoài Thiên Huy tôi còn tránh mặt cả Đức Nhân sau tối hôm đó cả hai chưa từng nói chuyện lại. Một tuần nữa cứ vậy bình lặng trôi qua.

Tôi vẫn đến hiệu sách vào chiều chủ nhật như bình thường, ngồi cắn bút làm mấy đề toán khó hay viết lách bài văn nào đấy.

Đức Nhân lại chọn một chồng sách toàn những thứ vĩ mô khó hiểu đặt xuống trước mặt tôi xong thản nhiên ngồi xuống lật giở từng trang đọc chăm chú. Tôi làm như không thấy tiếp tục cúi đầu vật lộn với đề toán.

- Chuyện lần trước... Xin lỗi

- À!

...

Tôi trả lời một tiếng làm như không để tâm Đức Nhân cũng không nói gì thêm tiếp tục đọc sách. Không khí im lặng như vậy kéo dài rất lâu.

Cho đến tận khi ngồi trên vòng quay ngựa gỗ nhìn đám trẻ con xung quanh nhào nhào chạy quanh tôi vẫn không hiểu tại sao mình lại ở đây.

Cách đây 30" tôi thu dọn sách vở chuẩn bị ra về Đức Nhân kéo tôi lại nói muốn cùng tôi đến một nơi thế quái nào tôi lại đồng ý.

Sau đó tôi xuất hiện tại khu vui chơi giải trí bên cạnh một lũ con nít ồn ào phiêu phước.

- Thế, nơi cậu muốn đến là đây à?

Tôi không thể cười nổi u ám nhìn Đức Nhân, cậu ta gạt đầu lia lịa về mặt đầy háo hức, tôi còn nhìn thấy mấy bông hoa lấp lánh xoay vòng xung quanh cậu ta tạo hiệu ứng. Nhất định là hoa mắt rồi.

Trái với vẻ chán nản của tôi Đức Nhân rất có hứng thú với nơi này có lẽ lần đầu cậu đến đây. Rút cục tuổi thơ của cậu dữ dội đến nhường nào vậy?

Tôi không cưỡng lại được vẻ mặt ngây ngô đáng yêu đầy mong chờ của Đức Nhân, bản năng người mẹ trời dạy tôi nắm tay cậu ta hào hứng

- Đi thôi!

Chúng tôi cùng chơi đủ trò nô đùa đến khi mệt, hôm nay lại thấy một mặt khác của Đức Nhân tôi không khỏi cười thầm.

Tôi đưa cho Đức Nhân một cây kem socola còn mình vẫn trung thành với vị matcha. Đức Nhân nhìn tôi rồi nhìn cây kem trong tay tôi ảo não thờ dài

- Không phải chứ chẳng lẽ đến kem cũng chưa từng ăn?

- Chưa từng ăn ở ngoài

- Ăn đi đảm bảo ngon

-...

- Ngon mà đúng không?

- Ừm~

Đức Nhân có vẻ rất vui tôi thuận tay xoa xoa đầu cậu ta cưng nựng.

Chúng tôi đi đến dọc bờ hồ, mặt trời lúc này đã lặn hoàng hôn tàn mạn một loại cảm giác buồn tẻ cô đơn

Đức Nhân bước sau lưng tôi, khuôn mặt trầm ngâm cùng khí chất lạnh nhạt cao ngạo. Đức nhân trầm giọng gọi.

- Diệp Khả Vy

- Làm gì mà gọi cả tên họ ra vậy?

Tôi xoay người lại đã thấy cậu ta đứng sát tôi cúi đầu nhìn, có chút gì đó khác biệt trong đôi mắt đen tuyền mê hoặc. Đức Nhân giữ lấy hai bên vai tôi rất bình tĩnh nói ra.

- Tôi thích cậu.

Âm thanh xung quanh không còn nghe rõ nổi, tôi ngay cả hô hấp cũng quên mất cả người hoá đá tại chỗ không tin nổi những gì mình nghe thấy. Đức Nhân nói thích tôi.

Loạn rồi loạn rồi đầu tôi sắp nổ tung rồi, tôi muốn chạy trốn khỏi tình huống này nhưng chân tay không sao cử động nổi.

- Tôi chỉ muốn cho cậu biết vậy thôi. Diệp Khả Vy tôi thích cậu.

Đôi tay của cậu chạm lên mái tóc tôi xoa nhẹ, Đức Nhân cúi người hôn lên trán dịu dàng mà cẩn trọng.

Tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ cứ nhìn theo bóng lưng Đức Nhân mờ dần rồi biến mất. Một loại cảm giác khó tả len lỏi trong tim.

Tôi không nhớ rõ mình về nhà bằng cách nào nằm cuộn tròn trong chăn tự an ủi mình.

Cảm giác được tỏ tình này là lần đầu tiên biết đến không giống với khi tôi hào phóng đáp ứng Kỳ Khôi. Trong tim thật sự có một ngọn lửa nhen nhóm âm ỉ. Chính bản thân tôi cũng không phân biệt được mình đang vui hay đang sợ hãi.

Trong mắt tôi Đức Nhân là một người bạn kì lạ bởi vậy nên mới thú vị. Cậu ta kiêu kì, lúc nào cũng lạnh lùng nhìn tôi. Cậu ta lười nhác, trốn học sau tán cây xem truyện tôi. Cậu ta trẻ con đôi lúc ngây ngô dễ thương làm nũng với tôi. Cậu ta luôn xuất hiện vào lúc tôi khó xử nhất dùng bàn mặt bất cần thờ ơ trên tức tôi.

Càng ở bên cạnh Đức Nhân càng cảm thấy cậu có rất nhiều điều thú vị.

Nhưng đây có thật sự là tình yêu không? Hay chỉ đơn thuần giống như cảm giác của tôi đối với Kỳ Khôi, chỉ là mền mọ? Đức Nhân đối với tôi là thật lòng hay hứng thú nhất thời, giống như khi nói thích tôi trong mắt không hề có một gợn sóng.

Tôi cũng không rõ tình cảm của mình nữa.

- Chị, chị có nghe em gọi không đấy. Chị, cá cháy rồi.

Em trai lay người tôi hốt hoảng gọi, trong chảo con cá đáng thương bị chiên đến cháy khét lẹt, tôi giật mình đổ một bát nước vào chảo lửa lập tức bùng lên. Khả Vũ tắt vội bếp vội vàng cầm tay tôi xem có bị bỏng hay không còn tức giận trách móc tôi.

- Chị, chị, cái đó là muối trắng không phải đường đâu

- Chị, chị nấu cho người ăn hay lợn ăn thế? rau nát hết rồi

- Khả Vy chị có biết nấu không vậy?

Khả Vũ hoàn toàn bùng nổ thất thanh hét lên với tôi. Tôi thờ dài một hơi nhìn nhà bếp hỗn tạp cuối cùng quyết định ra ngoài ăn để đảm bảo không bị bản thân mình tự hạ độc chết.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Đêm ấy tôi không ngủ nổi, lăn từ đầu giường tới cuối giường, cuối cùng ôm gối sang chiếm giường Khả Vũ. Em trai khinh bỉ nhìn tôi lớn đầu còn giành chỗ ngủ với nó nhưng vẫn ngoan ngoãn nhường tôi một nửa giường.

Tôi vòng tay ôm lấy Khả Vũ dù thế nào nó cũng lớn hơn tôi, tôi dễ dàng nằm gọn bên cạnh nó.

- Chị như vậy sau này em làm sao lấy vợ

- Không sao em còn có thể lấy chồng mà

- Diệp Khả Vy chị cut

Vũ trụ nhỏ lại bắt đầu bùng cháy.

Gần đây Anh Nhật rất hay đến nhà tôi, ăn cơm chỉ tính là chuyện thường ngủ lại càng lúc càng thường xuyên hơn. Tôi không chịu được có thêm một người trong phòng mình u ám bám Anh Nhật ca thán.

- Anh nhà rộng tường cao không ở, sao suốt ngày bám em không tha vậy

- Bị chó đại quấy nhiễu

Được rồi, tôi rất thức thời biết anh ám chỉ ai chỉ đành ngậm miệng roi lệ. Dù thế thì anh cũng đừng tìm đến em chứ.

Anh Nhật nửa nằm nửa ngồi trên ghế kéo tôi lại gần giọng có chút buồn ngủ

- Sao gần đây anh không thấy Thiên Huy nữa vậy mọi khi hai đứa dính nhau như mèo dính với chuột mà.

- Anh có thấy con mèo nào dính với chuột không mà nói há? Cậu ta chắc gần đây bận rộn gì đấy, sao em biết được?

- Vợ chồng trẻ cãi nhau là chuyện thường, anh để ý làm gì?

Tuyệt Hoa từ trong bếp đi ra trên tay ôm rất nhiều đồ ăn vặt ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi lười cãi nhau với nó.

Thiên Huy quả thật gần đây không tới tìm tôi tôi cũng lười quan tâm tới hắn. Mỗi ngày đều thấy hắn và Nhu Ngọc lượn trước mặt khoe ân ái, khoe đến hào quang chói lóa đeo kính râm cũng không cần nổi làm cho thành phần cầu FA nổi điên lên kế hoạch đánh úp.

Tôi thật muốn chạy đến trước mặt hắn cười lớn, nếu có một ngày hắn và Nhu Ngọc kết hôn tôi sẽ hát tặng bài "đôi thông hai mộ" nếu có một ngày bọn họ chia tay tôi sẽ hát tặng bài "chia tay là hạnh phúc". Ấy nghĩ xa quá rồi, lòng dạ đàn bà thật nguy hiểm.

Bên ngoài có tiếng gọi tôi ghé mắt nhìn ra thấy Tuấn Bảo đứng ngoài cổng khua tay múa chân như thể lên cơn động kinh. Tôi lay gọi Anh Nhật dậy, dù sao cũng là rác của anh quét đi sớm cho sạch nhà.

Anh Nhật một bên còn buồn ngủ Tuấn bảo đã lao đến ôm chân gào khóc.

- Sao em lại tránh mặt anh anh đã làm gì sai em nói đi anh sẽ sửa.

- Khỏi đi anh chỗ nào cũng sai cả

- Em không thích anh lấy khăn tắm của em anh sẽ không lấy, em không thích anh dùng cốc của em anh sẽ không dùng, em không thích anh giặt quần áo của em anh sẽ không giặt, em không thích anh trộm đồ cá nhân của em anh sẽ không trộm em không thích anh nhìn trộm em t....

- Ngâm mô vào rồi biến. Anh không lấy khăn tắm của tôi nhưng anh lấy khăn mặt, anh không dùng cốc của tôi nhưng anh dùng bát, anh không giặt quần áo của tôi nhưng anh giặt đồ lót, anh không trộm đồ cá nhân của tôi nhưng anh xâm phạm cuộc sống riêng tư của tôi, anh còn dám nhìn trộm đứng là chán sống mà.

Anh Nhật chỉ cần một cước đã có thể đá bay Tuấn Bảo đập mặt vào tường. Tuấn Bảo quay sang ôm chân tôi gào khóc

- Nếu không Khả Vy em cho anh ở đây đi anh sẽ nghe lời mà.

Tiếp theo không cần nói cũng biết Anh Nhật túm cổ áo Tuấn Bảo quăng ra ngoài sân cài then đóng cửa xong phui phui tay coi như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi cũng không phải muốn làm ngơ nhưng nhà tôi đâu phải trại tị nạn ai muốn đến ở cũng được.

Tuyết Hoa đi đến ôm lấy Anh Nhật nũng nịu

- Thằng cha biến thái ấy sống dai vậy tưởng đâu phải chết rồi chứ

- Là mày có ác cảm với người ta thôi, chẳng phải Tuấn Bảo cũng đẹp trai lắm à sao mày lại chê thật vậy? Ăn chay rồi à?

- Động tới chồng tao tao ghét

Nói xong ôm ghì lấy Anh Nhật.

Tôi nhìn không nổi nữa chỉ có thể lui về phòng đắp chăn niệm phật chờ ngày tu thành chánh quả.

Thời tiết gần đây chuyển biến rõ ràng, trời bắt đầu se lạnh, gió heo may ùa về trên từng góc phố theo mỗi bước chân nẻo đường.

Tôi chọn lấy một buổi chiều mát mẻ cùng Tuyết Hoa xuống phố mua đồ thu đông. Nói vậy chứ tôi chỉ chăm chăm tìm vài cuộn len màu sắc đẹp để đan khăn. Tuyết Hoa, Thiên Huy, Khả Vỹ, ba mẹ mỗi người đều có khăn len tôi đan tặng. Tôi không thích dùng đồ len nhưng lại thích đan lát vậy nên mỗi năm đều tặng họ một cái treo đến chật tủ.

Tuyết Hoa lựa cuộc len màu đỏ tươi đưa tôi nói muốn một cái khăn len lưới thật đẹp. Mùa đông năm nay Anh Nhật ở đây tôi định tặng cả anh, nếu vậy hay sẵn tiện tặng cho cả Đức Nhân? Như vậy có kì quá không?

- Mày mua nhiều len vậy để về nhà thất cổ à?

- Không để tắm dầu đốt chung với mày

Tôi phớt lờ ánh mắt của Tuyết Hoa xách hai túi len lớn ra khỏi cửa hàng.

Tôi nhâm nhi cốc trà sữa ngồi nhìn đàn mèo nằm thoải mái trên cầu thang trong quán chị Ánh. Tuyết Hoa hết túm con mèo này lại vật lộn với con mèo kia xem ra chơi rất vui vẻ. Hôm nào đó phải đem Boss Miêu và Tiểu Hắc đến đây chơi mới được.

Tôi giúp chị Ánh làm bánh ngọt cho khách trong khi chờ Tuyết Hoa đùa chán với đám mèo.

Ngoài cửa quán một cặp nam nữ bước vào thân thiết nắm tay nhau Tuyết hoa cao giọng tôi ở trong cũng nghe nó nói.

- Chà chà, trùng hợp chưa kìa hôm nay lại có thể gặp Thiên Huy ở đây.

- Quán cũng không phải của cậu sao tớ không được đến chứ?

Tôi bê ra hai ly trà sữa Thiên Huy đã ngồi xuống đối diện Tuyết Hoa, bên cạnh còn có Nhu Ngọc.

- Chị Vy, chị cũng thường hay đến đây à?

- Ừ, quanh đây chỉ có quán chị Ánh là ngon nhất lại có mèo nữa.

Tôi đảo mắt qua chị Ánh đứng gần đó khen ngợi, chị cười hiền với tôi rồi trong vào chuẩn bị đồ uống.

- Em với anh Huy vừa đi dạo về ngang qua đây đột nhiên muốn ghé vào may mắn lại gặp hai chị.

- May cái con khi khô.

Tuyết hoa lạnh mặt túm đuôi con mèo gần đấy nó kêu ré lên rồi chạy mất. Tôi huyếch nhẹ vai Tuyết Hoa cau mày với nó.

- Anh Huy em muốn thêm bánh anh lấy giúp em được không?

- Được!

Thiên Huy rất cung nụng xoa đầu Nhu Ngọc sau đó đứng dậy đi vào quầy. Tuyết Hoa lần nữa bĩu môi cao giọng

- Vy chốc nữa mày đi đến bệnh viện với tao nhé!

- Mày sao vậy khó chịu à?

- Đi khám mắt thôi, tao sợ mình bị đau mắt đỏ.

... Cái con này!

Nhu Ngọc có lẽ nhận ra sự bài xích của Tuyết Hoa, cô bé im lặng cúi đầu sau đó dè dặt nhìn tôi.

- Chị Vy chuyện lần trước là em không tốt, em quá đáng với chị. Chị đừng giận nhé

- À, không sao.

Tôi uống một ngụm trà sữa vị ngọt mát lan xuống cổ họng, tôi khe khẽ gật đầu cười rất tự nhiên. Trước khi Thiên Huy quay lại tôi cùng Tuyết Hoa nhanh chóng rời khỏi quán.

Tuyết Hoa chẳng hiểu sao nổi giận trên đường đưa chân đá lung tung về hậm hực. Tôi không muốn để ý cũng không được

- Mày lại sao vậy?

- Cái con nhỏ đó tao nhìn là thấy khó chịu. Thà ngốc ngốc đần đần như mày còn hơn kiểu bạch liên hoa sen ra vẻ thánh nữ như nó

- Là do mày có ác cảm với người ta thôi, mà mày bảo ai ngốc ngốc đần đần?

Tuyết Hoa trừng mắt nhìn tôi lúc lâu sau mới lẩm bầm

- Tao đánh giá cao IQ của mày rồi có ngày bị thất tình đừng đến ôm chân tao khóc lóc. Mà chuyện lần trước Nhu Ngọc nói là chuyện gì cơ?

Tôi lơ đãng câu hỏi của Tuyết Hoa coi như không nghe thấy, nó lại không buông tha đeo bám bên cạnh ồn ào. Sau cùng tôi kể cho nó nghe chuyện tôi gặp Nhu Ngọc ở quán trà, chuyện Đức Nhân thích tôi cả chuyện tôi cãi nhau với Thiên Huy. Tuyết Hoa nghe xong gào thét một hồi

- Mày lại dám giấu tao nhiều chuyện thế, bảo sao mấy hôm nay cái mặt như bị trĩ suốt ngày nhăn nhó

- Có mày nhăn nhó cả nhà mày mới nhăn nhó ấy.

Tuyết Hoa lại hỏi tôi tính như nào với Đức Nhân tôi trầm mặc rất lâu không biết làm sao để trả lời.

Tôi không ghét Đức Nhân nhưng cũng không có nghĩa là tôi thích cậu ta. Đức Nhân khác Kỳ Khôi không tìm đến tôi vì muốn thay thế người trong lòng, tôi cũng không muốn đùa giỡn với Đức Nhân, tôi không muốn tổn thương cậu.

Tôi gặp Đức Nhân vào một buổi chiều trời mưa phùn, mưa giăng giăng trên phố lớn hòa trong không khí se lạnh của mùa thu càng khiến lòng người thêm ảm đạm. Tôi cụp ô bước và trong hiệu sách tiếp tục với đồng bài tập còn gang giò. Đức Nhân từ sau tiền lại đem cho tôi một ly capuchino nóng hổi có điều cái bản mặt vẫn lạnh nhạt cao ngạo không ôn nhu như anh trai cậu.

Đợi Đức Nhân ngồi xuống tôi mới hỏi

- Gần đây Kỳ Khôi vẫn ổn chứ?

- Vẫn ổn, anh ấy đang tìm Hạ Ngân.

Tôi gật gù đầu. Tôi và Kỳ Khôi thi thoảng vẫn liên lạc, Hạ Ngân là người Kỳ Khôi yêu tôi và chị có vài nét tương đồng vì vậy anh mới chú ý đến tôi.

Tôi cắn bút nhẩm tính bài toán trước mặt vẫn không tìm ra cách giải. Đức Nhân rất nhanh đoạt lấy bút trong tay tôi chẳng mấy chốc đã là xong bài, tôi ngưỡng mộ khen ngợi

- Cậu tài thật đấy thường ngày ở trên lớp cậu ngủ suốt vậy mà vẫn làm được bài. Trước kia có Kỳ Khôi giảng cho tớ hiện tại..

- Cậu một câu Kỳ Khôi hai câu Kỳ Khôi đây là muốn ám chỉ gì sao?

- Đầu có

Tôi ngượng ngùng cười, chỉ là nhắc lại vài việc thôi.

- Vừa hay tớ lại rất giỏi toán tớ cũng không phiền làm gia sư riêng cho cậu đâu.

Đức Nhân kẻ sát bên tai tôi môi hơi cong lên cười. Tôi kinh hãi lui ra xa sống chết gật đầu. Vậy là những ngày sau đó Kỳ Khôi thật sự tuân thủ lời nói rất tận tâm dạy kèm tôi, thành tích của tôi nâng cao rất nhiều.

Sáng tới lớp tôi ngồi một bên làm bài, Đức Nhân tựa đầu lên người tôi nhắm mắt ngủ. Tôi coi như không thấy hành động này.

Chiều tôi ngồi dưới gốc cây sau trường Đức Nhân tựa lưng tôi ngủ. Tôi coi như không thấy hành động này.

Giờ thể dục ới chạy không kịp Đức Nhân kéo tay tôi chạy vuron lên về đích. Cả tôi và giáo viên thể dục coi như không thấy hành động này.

Bữa sáng của tôi Đức Nhân cướp trắng trợn. Tôi vẫn thủy chung coi như không thấy chuyện này.

Thi thoảng Đức Nhân thân nhiên theo tôi về nhà chơi đùa cùng Tiểu Hắc cái này thì tôi hoàn toàn không thể làm ngơ.

Mẹ hỏi tôi đây có phải bạn trai con không? Tôi chưa nói gì Đức Nhân đã cướp lời

- Phải ạ!

Cậu ta giải thích "tớ không là bạn trai chẳng lẽ là bạn gái? Nếu nghi ngờ giới tính của tớ cậu có thể kiểm tra"

Tôi nhin cảm giác muốn chửi người.

Ba hỏi tôi hai đứa đang tìm hiểu à quen nhau lâu chưa? Tôi vừa mở miệng Đức Nhân đã nhanh hơn một nhịp

- Lâu hay không không quan trọng, Khả Vy là người thuần khiết không cần mất thời gian tìm hiểu

Cậu ta giải thích "Tớ không thể nói tại cậu quá ngốc lại quá đơn giản căn bản chẳng có gì để tìm hiểu cả"

Tôi nhin cảm giác muốn đánh người.

Khả Vũ hỏi sao anh có thể thích một người chẳng có ưu điểm gì như chị em? Tôi chưa kịp thanh minh Đức Nhân đã chen ngang

- Ưu điểm lớn nhất của Khả Vy là không có ưu điểm gì

Cậu ta giải thích "Tại nào cậu thiếu hụt IQ nên về căn bản hơi ngốc nghếch nhưng không sao tớ sẽ cố coi đây là ưu điểm của cậu"

Tôi nhin cảm giác muốn giết người.

Boss Miêu lại hỏi "meo meo méo méo gru". Tôi câm nín, tôi nào hiểu nó muốn nói gì. Vậy mà Đức Nhân có thể ngồi giao tiếp ngôn ngữ với nó cả buổi tôi thật muốn ngả mũ bái phục.

Tôi nhìn nhăm người rồi, Đức Nhân ngoài vẻ mặt lạnh nhạt ra đôi khi còn rất trẻ con dễ thương nhưng thực chất là tên lưu manh có văn hóa ăn không nói có. Sao tôi lại không nhận ra từ đầu cứ chẳng lẽ do IQ thật sự thiếu hụt?

Nhưng chắc chắn tôi không khó chịu với hành động của Đức Nhân nếu không đã không ngầm cho phép cậu làm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Người nhà tôi nhất quyết tin Đức Nhân là bạn trai tôi, có giải thích thế nào cũng không được. Mỗi lần tôi hướng Nhân cầu cứu cậu ta lại trưng ra bộ mặt thờ ơ hững hờ liên-quan-gi-tới-tớ hại tôi bị Khả Vũ lườm đến cháy da mặt.

Mẹ! Họa rõ ràng đều do cậu gây ra.

Ngoài những lúc đầu óc cậu ta bị ỉu phăng hay não bị thiếu nếp nhăn lâu lâu tỏ ra trẻ con thì thường ngày vẫn hay thấy bản mặt quan tài thiếu máu làm li

của cậu ta lượn lờ bên cạnh.

Tôi mắt nhắm mắt mở coi như mù không để ý đến người ăn cơm nhà mình, ngủ trên sofa nhà mình, bắt cóc mèo quả mình, quan trọng nhất là tên mặt than kia thường xuyên nằm lên đùi tôi mà ngủ.

Tôi khó chịu ra mặt.

- Hoặc là cậu tránh ra kia hoặc là tạm thời tịch thu đầu cậu để vào thùng xốp. Nào chọn đi

-...

Được rồi, tôi không có bản lĩnh uy hiếp cậu

Tôi đập quyển sách xuống bàn cố giữ nụ cười trên môi nhỏ nhẹ hết sức với Đức Nhân

- Cậu muốn ngủ tới có thể cho cậu mượn giường để ngủ, cậu nằm ở đây sẽ không yên tĩnh đâu.

- Không sao, chỉ cần cậu nín thở là mọi thứ sẽ yên tĩnh lại ngay.

- Trong phòng có đủ gối đủ chăn biến vào đấy mà nằm

-...

-...

- Trên người cậu êm hơn.

Nói xong còn chọt chọt vào eo tôi. Đây là ngầm chê tôi béo đấy hả. Lão hồ không ra uy còn tưởng là mèo bệnh, tôi nổi điên đẩy Đức Nhân ngã xuống ghế thể nào lại bị cậu ta kéo theo nằm đè trên người Đức Nhân.

Thường thì trong phim cảnh này sẽ rất lãng mạn kiểu như nữ chính hóa ngọc nhìn nam nhân yêu nghiệt trước mặt còn người kia sẽ nói ra câu gì đó tổ đẹp với nữ chính. Sau cùng bọn họ e thẹn nhìn nhau cười.

Thức tỉnh dậy, sau khi bị kéo lăn xuống đất tôi va đầu vào cạnh bàn sừng nguyên một cục chảy cả nước mắt chỉ có thể ôm đầu nằm co quắp trên người Đức Nhân. Lí ra cậu ta nên an ủi tôi vài câu đằng này lại thần nhiên chỉ trích.

- Cậu không những nặng mà còn ngớ ngẩn nữa.

...

Tôi bóp chết cậu ta nhé, được không?

Tôi chỉ vừa mới nổi lên sát ý đã bị tiếng động phát ra bên cửa làm giật mình. Thiên Huy đứng trước cửa tay làm động tác cầm nắm thứ gì đó, trên đất là mấy em bánh ngọt, trà sữa lăn lóc, mặt hân hoan ra hóa đá tại chỗ. Khoảng 15s sau cúi đầu lịch sự

- Xin lỗi đã làm phiền hai người cứ tiếp tục đi

...Nhưng 15s sau nữa Thiên Huy bắt chọt giật mình đập cửa quay lại hét lớn

- Ôi gọi ơi xuống ngay, ai cho cậu trèo lên người đàn ông lạ thế hả?

...

Tôi ngượng ngập lặn từ người Đức Nhân xuống, lại ngượng ngập lặn vào một góc ngồi lủi thủi một mình trên đầu là một đám mây đen dữ dội kéo đến.

Thiên Huy đứng bên cạnh vỗ vai mặt hắc ám đe dọa

- Cậu càng ngày càng giỏi đấy

- Quá khen quá khen

- Giỡn mặt à? Cậu có chút nhân phẩm nào không vậy lại để người ta ra giữa thanh thiên bạch nhật như vậy là tính làm gì hả?

- Có làm gì đâu chứ rõ ràng chỉ là vô tình, làm như tớ chưa từng đè cậu bao giờ ấy.

Tôi nhỏ giọng lầm bầm vậy mà hẳn cũng nghe thấy trừng mắt nhìn tôi dứ dứ nắm đấm. Tôi né sang một bên trong lòng thầm mắng đồ vũ phu.

Bàn tay Thiên Huy nhẹ nhàng xoa trán tôi đang bị sưng đỏ vì cú va đập ban nãy lâu lâu trách móc.

- Làm cái gì mà để trán sưng như trái ổi thế này? Cách trang điểm mới của con gái bọn cậu đây à?

Tôi bấu môi không thêm trả lời liền bị hấn vác trên vai quăng xuống dưới ghế. Thiên Huy giúp tôi chườm đá rồi dán miếng giảm đau, thật ra cũng không nghiêm trọng đến thế nhưng hấn vẫn tỉ mỉ chăm sóc.

Từ nhỏ đã vậy mỗi lần tôi ngã hay gặp chuyện đầu tiên hấn phải mắng mỏ công kích tôi xong mới chịu quan tâm hỏi han, lâu dần tôi cũng quen.

Năm 7 tuổi bị chó nhà hàng xóm cắn thay vì quan tâm xem chân tôi thế nào hấn vác gậy sang đập què chân con chó nhà hàng xóm sau đó mới quay lại ôm tôi về nhà. Hôm sau con chó ấy lia đời.

Năm 10 tuổi bị bạn nam ở lớp trêu chọc hấn chẳng thêm dỗ tôi trước tiên mà cầm thước đập con nhà người ta tím mặt sau đó mới quay lại an ủi. Tất nhiên vì hành động anh hùng rom ấy mà Thiên Huy bị giáo viên mắng cho một trận.

Thiên Huy khi ấy trẻ con vậy đấy!

Tôi vẫn ngược mắt nhìn Thiên Huy dán miếng giảm đau cho mình, hấn nửa ngồi nửa quỳ trước mặt tôi cười cười

- Vốn định đem bánh sang dỗ dành cậu hoá ra lại thành đem sang phúng viếng

...

Không trù ẻo tôi một ngày hấn ăn không ngon cơm sao?

Hơn nữa... Tôi liếc nhìn đồng hồ tạp kinh hoàng trước cửa thờ dài đứng dậy tìm chổi để dọn dẹp.

Mà có phải tôi quên cái gì đúng không nhỉ? Sao nãy giờ cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Một luồng khí lạnh lan tỏa phía sau lưng, tôi bất giác quay đầu, Đức Nhân dùng tốc độ tên lửa lao đến dính chặt trên người tôi ngậm ngùi.

- Diệp Khả Vy cậu là đồ khốn nạn, ăn táo rào sung, có trăng quên đèn, qua cầu rút ván, một chân hai thuyền, trêu hoa ghẹo nguyệt, cậu coi tôi là không khí à? Hay tưởng mắt tôi mù rồi?

Tôi trầm mặc nhìn người đang bám lấy mình làm ra vẻ đau khổ kia chỉ muốn vờ như không quen. Có phải lúc này tôi nên nâng cằm Đức Nhân mờ ám nói "ái phi nàng dám mắng trẫm?"

Tôi sống 17 năm trên đời không thẹn với Tổ Quốc với nhân dân với Đảng và lí tưởng cách mạng vĩ đại, càng không thẹn với lòng trung thành chủ nghĩa cộng sản và Mác Lê-nin

Vậy thì tại sao? Tại sao một người tốt hết phần thiên hạ như tôi lại không được báo đáp? Tại sao?

- Tại mày đen thôi mà đồ vẫn thế!

- Sao mày lại xuất hiện ở đây.

- Tất nhiên là để ăn hại và phá hoại cuộc đời mày.

- Mày ở đây chỉ để chọc giận tao thôi phải không? Nếu thế thì biến!

- Sai rồi, tao ở đây còn để cười vào mặt mày nữa cơ. Muaahaha!

Tuyết Hoa ngẩng đầu cười như chó vào mùa đại tôi chỉ có thể đỡ trán bị thấm rơi lệ.

Cách đây 30" Thiên Huy và Đức Nhân mặt đối mặt nhìn nhau đầy "triu mến" có đánh chết tôi cũng không hiểu vì sao nhà mình lại biến thành bãi chiến trường đầy mùi thuốc súng như vậy.

15" sau khi hai người bọn họ vẫn súng bên súng đầu sát à nhằm không phải, hai người bọn họ vẫn đang bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình thì Tuyết Hoa đến.

Tôi với nó ngồi chồm hổm ngược nhìn hai người bọn họ. Tôi phải cố lắm mới áp chế được ham muốn lôi điện thoại ra chụp lại khoảnh khắc ngàn vàng này của nó, ngày mai trên trang nhất của trường mà còn có tin lá cải gì nữa thì chắc chắn Thiên Huy sẽ cho tôi đi bán muối ngay tập lự.

Tuyết Hoa vênh mặt nói giác quan thứ sáu của hủ nữ mới chẳng tâm linh tương thông gì đấy giúp nó đánh hơi mùi đam mê. Có mà bản năng của cầu gâu gâu thì có.

Tuyết Hoa nhìn chán bất ngờ đứng bật dậy khua hai tay cổ vũ

- Đánh nhau đi chứ, đứng nhìn hoài vậy không thấy mỏi mắt à? Lao vào xử đẹp luôn đi.

- Vì sao phải đánh?_ đồng thanh a~

Tuyết Hoa ngây mặt tức giận giậm chân.

Bọn họ sau cùng vẫn thủy chung nhìn nhau thêm vài phút nữa, tôi nhìn cũng phát bực mình đành trái ôm phải ấp hai con mèo dựa vào người Tuyết Hoa mà gà gât.

Tôi nhắm mắt chưa được bao lâu đã nghe tiếng Đức Nhân lạnh giọng.

- Có gì cần nói cứ nói không có gì cần nói thì cậu về được rồi đây

- Cậu lấy quyền gì đuổi tôi về? Cậu quen Khả Vy được bao lâu. Cô ấy té giềng từ nhỏ đầu óc không được thông minh dễ tin người cậu đừng có lừa gạt Vy.

- Tôi lừa gạt? Cứ cho là vậy đi thế thì đã sao? Cậu lấy tư cách gì mà xen vào? Thanh mai trúc mã? Hay là bạn thân?

- Không cần biết là tư cách gì chỉ cần cậu tránh xa Vy ra là được.

- Cậu có a cảm với tôi?

- Đâu có! Chỉ là nhìn không thuận mắt thôi.

....

Tôi nói này, hai người đều là nam nhi đại trượng phu đầu đội trần nhà chân đi dép bông hường phần có thể ra dáng đàn ông chút không, lao vào đánh nhau đi chứ ở đầu đầu võ mồm thì giỏi lắm hả?

Tôi dựa vai Tuyết Hoa thì thào

- Hai người đó bị gì vậy? Nói cái gì tao chẳng hiểu

- Không sao với IQ âm vô cực như mày thì khó hiểu là đúng rồi

- Mục đích mày đến trái đất chỉ là để đá kích tao thôi phải không?

- Lại sai rồi, tao đến còn để đưa mày về hành tinh của mày tránh để người trái đất chê cười người ngoài hành tinh chúng ta kém hiểu biết. Đi thôi UFO đang chờ sẵn ngoài kia rồi.

... Tôi muốn về nhà trái đất đáng sợ quá rồi.

Tôi đặt cốc me lạnh trước mặt Thiên Huy liếc nhìn vẻ mặt không vui của hắn. Suốt ngày cau có như vậy mà cũng có người thích thật không hiểu nổi.

- Ngày mai có muốn đi xem phim không?

- Muốn!

- Vậy được, tờ qua đón cậu

- Bỗng nhiên cảm thấy Trịnh công tử đáng yêu kinh khủng.

Tôi cười vui vẻ xoa đầu hắn cưng nựng. Lâu rồi tôi và Thiên Huy không cùng nhau đi chơi thật sự cảm thấy bản thân bị bỏ rơi.

Một chiếc cốc lấy vận tốc ánh sáng phi đến đập thẳng vào đầu tôi mà người ném không ai khác ngoài con nhỏ Hạ Tuyết Hoa Không biết trời cao đất dày kia. Tôi bị nó chọc chi nổi điên.

- Mày định mưu sát chồng mày đấy à?

- Mày vẫn còn nhớ mày là chồng tao, thế con nầm nào quăng tao sang một bên ân ái mặn nồng với hắn?

Tuyết Hoa đập bàn chỉ thẳng mặt Thiên Huy, chỉ thế thôi mà nó làm căng dăm quăng cốc giấy vào đầu tôi.

- Nếu mày không phục thì nam nhi đại trượng phu quyết đấu đi

- Khoan tao là nữ mà mới lại mày đi hơi xa rồi đấy? Sao lại thành quyết đấu

- Như hai thằng đàn ông chúng ta quyết đấu sinh tử đi
- Đã nói tao là nữ rồi mà mày nghe không hiểu tiếng người à?

Tôi gào lên trước gương mặt tỉnh bơ của Tuyết Hoa chẳng biết đích nó xuất hiện hôm nay là để tấu hề hay ép điên tôi nữa

Khi bạn thân điên việc đầu tiên là phải đánh cho nó tỉnh sau đó dốc thuốc vào mồm nó. Tin tôi đi bệnh điên của bạn thân chỉ dùng thuốc áp chế được thôi chứ không có cách nào để chữa khỏi đâu.

Vì thế tôi đưa tay thủ thế hằm hằm chờ nó lao vào tấn công.

...

- Thế! Đây là cách quyết đấu của hai thằng đàn ông à?

Tôi cầm máy chơi game tay liên tục bấm nút roi lệ hỏi Tuyết Hoa, nó quay sang cười gật đầu với tôi trong thoáng chốc đã tiễn nhân vật của tôi đi tây thiên trên dưới 8 lần.

Mother! Nếu có cơ hội nhất định phải bóp chết đừng cho nó đẻ trứng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Tôi cá là nếu hỏi học sinh cả nước thì phải đến 99% học sinh trả lời ghét nhất ngày thứ hai, 1% còn lại đã sớm trốn học cmnr biết thế nào mà ghét.

Ngày đầu tuần này thật sự làm cho người ta uể oải khó chịu. Nhưng với học sinh khối 12 thì ngày nào mà chẳng như nhau. Học từ đầu tuần đến cuối tuần chủ nhật chẳng qua là được ngủ đến 7h sáng sau 7h cấp cấp đi học thêm

Tôi không tình nguyện treo xuống khỏi xe của Thiên Huy mí mắt còn lưu luyến chưa muốn mở, với lịch học đáng sợ hơn xem phim kinh dị cùng Tuyết Hoa thế này tôi chẳng biết thân xác yếu đuối của mình trụ được bao lâu nữa.

Thiên Huy từ nhà để xe tiến lại thấy tôi vẫn đứng đần mặt ở cổng trường đành phải xách cổ tôi vào lớp giao cho Tuyết Hoa trước khi đi không đành lòng nhìn tôi vật vờ như xác chết trôi ân cần tát sung hai má giúp tôi tỉnh ngủ.

◀) ㄱㄴ

Chờ đầy lát nữa gặp mặt tôi sẽ báo thù.

Tiết đầu của cô Oanh Đức Nhân không hề có mặt trong lớp cô chẳng đã động gì đến việc cậu ta vắng mặt không lí do mà lớp cũng chẳng ai ý kiến. Học sinh cá biệt cũng có lợi đây chứ.

Sau lễ hội của trường Đức Nhân hòa hợp với lớp không ít. Cậu ta nói 3 câu "phiền phức" với lớp trưởng 5 câu "không làm" với lớp phó và cả thầy 25 câu "cút" với toàn thể thành viên trong lớp. Một tiến triển vượt bậc đấy chứ. Ít nhất thì Đức Nhân còn mở miệng trả lời còn hơn để cậu ta đóng kịch câm.

Mà gần đây cậu ta nói nhiều hơn hẳn rồi ấy chứ, một câu dài đủ chủ ngữ vị ngữ chứ không phải vài câu cụt lùn như trước nữa.

Tuyết Hoa ở đằng sau với tay tôi mặt nhăn nhó.

- I no want learn, i want go home(tao không muốn học tao muốn về nhà)
- Ừm tao cũng muốn.
- Nếu có cỡ mấy thời gian mày sẽ làm gì?
- Quay về quá khứ đập mít vào đầu Niu-ton. Tiết sau là vật lí đấy.
- Mày thật sự là chị em seven peanut(thất lạc) của tao. Tới đây cho hôn một cái đi.
- Thật ra tao đang nghĩ xem có nên dùng băng dính dán mồm mày lại không.

Giờ ra chơi tôi ôm hai chai nước lạnh ra sau trường ngược lên cây cổ thụ lớn là bắt gặp bộ dạng mèo lười vắt vẻo của Đức Nhân. Biết ngay lại trốn học ra đây ngủ mà.

Đức Nhân hé mắt liếc nhìn tôi xong thân nhiên quay người vào trong tiếp tục ngủ. Dám bơ tôi? Đã thế tôi đập tôi đá tôi rung cho cậu rụng như trái mít. Uống công tôi ra sức đập cái cây to lớn kia chẳng có chút rung chuyển.

Tôi nghe tiếng Nhân khe khẽ cười, cậu ta vươn tay về phía tôi.

- Leo lên đây

- Từ khi có giấy khai sinh đến giờ tớ chưa từng trèo cây

- Tớ biết cậu thấp như vậy sao trèo nổi

凸(¬_¬)

Tôi thì phải đập đổ cái cây này.

...

Tôi đưa cho cậu ta hai chai nước rồi mới nắm cánh tay Đức Nhân chặt vật lăm mới miễn cưỡng leo được lên ngọn thấp nhất vậy mà cũng mất gần nửa cái mạng. Tôi sống chết nằm sấp người ôm lấy cành cây không dám mở mắt. Đức Nhân ở phía trên khẽ phì cười tôi ngược lên tròng cậu ta.

Gió nhẹ phiêu tán làm lá cây lay động, nắng chiếu qua kẽ lá tạo thành những mảng sáng tối luân phiên chiếu sáng khuôn mặt Đức Nhân, vẻ tươi tỉnh và nụ cười hiem thấy của cậu còn đẹp hơn nắng đầu xuân.

Đức Nhân lại vươn tay gọi

- Tôi đây

Tôi liên tục lắc đầu không muốn tiếp tục trèo lên cao, Đức Nhân cau mày không vui khuôn mặt lập tức trầm lại. Tôi dù không tình nguyện cũng phải vươn tay bám lấy cậu ta chậm chạp leo lên cành cao ngồi.

Cha mẹ ơi lần đầu tiên trong đời tôi thật sự muốn quý xuống gọi lũ khi tiếng "sư phụ". Động lực nào giúp tụi nó leo cây chuyển cảnh thoãn thoát trong khi tôi ngồi trên cây tìm đập chân run chỉ sợ lỡ may cành cây kêu "rắc" một cái hay đột nhiên có em sâu róm cu-te nhảy ra trước mặt tôi hoặc bỗng nhiên trên trời có một đạo thiên lôi đánh xuống là đủ để tiễn tôi đi gặp nội ngoại tổ tiên rồi.

Đức Nhân vòng tay qua eo ôm lấy tôi, lúc này tôi chẳng rảnh chi trích cậu ta có thể an toàn ngồi trên cây là tốt rồi.

- Mở mắt ra đi rơi từ độ cao này xuống cũng không chết nổi đâu.

- Thật?

- Ừm, nặng lắm thì cũng chỉ tàn phế thôi không phải sợ.

-...

Cậu tốt nhất đừng bao giờ mở miệng.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, ở độ cao này cảnh vật quả thật khác hẳn bãi cỏ xanh dưới đất như trái rộng hơn gió cũng mạnh mẽ hơn, bao quát được cả thành phố ở phía sau bức tường chắn. Tôi hít một hơi không khí căng tràn lồng ngực. Trên này yên tĩnh mát mẻ bảo sao Đức Nhân lúc nào cũng chạy ra đầu ngủ, đến tôi cũng muốn ngủ theo rồi.

Tôi với tay lấy chai nước, Đức Nhân dựa vào vai tôi nhắm mắt ngủ.

Tôi im lặng nhìn khuôn mặt của Đức Nhân, thật sự rất điển trai, phần mái gọn gàng không che khuất mắt, sống mũi cao và thẳng miệng lúc nào cũng kéo xuống lạnh nhạt.

Tôi biết Đức Nhân chưa ngủ vì vậy lúc này tôi muốn nói cho rõ mọi chuyện. Lưu Đức Nhân là một người tốt, tính cách cũng không tệ, thật sự tôi có thiện cảm với cậu. Nhưng tôi sợ mình sẽ làm tổn thương Đức Nhân, sợ bản thân mình ích kỉ lợi dụng.

Đơn phương chờ đợi một ai đó thật sự rất mệt mỏi mà tôi không nỡ để cậu mệt mỏi. Hoặc cũng có thể tôi chỉ đem Đức Nhân ra làm cái cớ cho mình, cho sự thật bản thân không dám đối diện. Tôi trước giờ chưa từng muốn quên Thiên Hủy, tôi không muốn Đức Nhân trở thành người thay thế thứ 2.

Vậy nên dù có thể nào cũng phải nói cho rõ

- Chuyện lần trước cậu nói. Xin lỗi, tớ không đáp ứng được

Tôi thu hết can đảm, lồng ngực khẽ nhói lên mồ hôi sau lưng ướt đẫm, người bên cạnh chậm chạp mở mắt dường như không hoàn toàn bắt ngờ vì lời tôi nói giống như ban đầu đã không mong chờ có được kết quả như ý. Đức Nhân vươn vai lúc này còn có tâm tình ngáp dài một cái giống như vừa thức sự tỉnh ngủ.

- Không sao, tớ biết chắc chắn cậu sẽ nói thế. Cậu vẫn thích bạn thân của mình sao?

Đức Nhân chống tay nhìn tôi bình thản hỏi. Cậu ta đã biết tôi thích Thiên Huy tôi cũng thẳng thắn gật đầu. Đức Nhân khẽ cười khẩy, lần này mang đầy vẻ tự giễu chế nhạo. Rất nhanh cậu ta nhảy từ trên cây đáp an toàn xuống đất. Lúc này mới quay lên nhìn tôi ngồi tơ trời một mình trên cao giọng đầy kiêu ngạo

- Cho tớ cơ hội theo đuổi cậu tớ sẽ giúp cậu xuống, nếu không cậu có thể ngồi trên đấy ngắm mặt trời lặn. Mà thật ra cậu không đồng ý tớ vẫn theo đuổi thôi.

... Cái thái độ ngang ngược ấy là từ đâu mà có hả? Lúc nào rồi mà cậu ta còn muốn đùa?

Nhưng tôi thật sự không cười nổi, cảm giác tội lỗi cứ ngập tràn trong lòng.

- Cậu hà tất phải làm đến vậy? Không phải tớ thì sẽ là một người khác trên đời đâu thiếu người tốt.

- Đúng nhĩ, nhưng tớ chỉ nhìn trúng cậu. Trước giờ trong mắt chỉ có cậu.

Khi nói câu này Đức nhân có chút bị thương không đành mà tôi càng bối rối không biết làm sao cho phải. Bản thân tôi còn không dám tin Nhân thích mình.

Trống đánh vào lớp vang lên tôi không có khả năng tự leo xuống, Đức Nhân lại thản nhiên nhìn tôi xoay xở một mình. Tôi lần theo thân cây dù có ngã cũng phải tự mình trèo xuống, cho Đức Nhân cơ hội cũng chính là đẩy bản thân vào hoàn cảnh khó xử.

Tôi thật sự không có khiếu trèo cây gần chạm đến đất rồi còn trượt ngã dù không đau cũng đủ để tôi choáng váng một hồi.

Đức Nhân nhặt chiếc lá khô trên đầu tôi trầm giọng hỏi.

- Cậu vì từ chối tớ mà làm đến mức này sao? Thật sự chưa từng thích tớ sao?

Tôi cúi gầm mặt không dám ngước lên, cuối cùng tôi vẫn hèn nhát như vậy đối với tình cảm cả mình không dám nhìn nhận đối với tình cảm của người khác lại không dám đáp trả.

Ha, Diệp Khả Vy này thật sự quá vô dụng rồi.

Tôi nhìn thấy Đức Nhân xoay lưng bỏ đi bước chân như trở nên nặng nề trong lòng lại dấy lên một loại mất mát khó chịu. Rõ ràng người từ chối là tôi, sao tôi lại đau lòng tới mức muốn khóc chứ?

Đứng lên một cách chậm chạp, giờ tôi mới để ý khuỷu tay trái của mình đang chảy máu ban nãy còn không cảm thấy đau. Tôi tự mình cười nhạo lững thững đi về lớp học.

Sân trường không còn một bóng người nhưng hành lang vẫn có học sinh nô đùa trước khi giáo viên vào lớp. Tôi ngước mắt nhìn cầu thang đã thấy Thiên Huy đứng ở đầu cầu thang chờ đợi ánh nhìn trách móc.

- Cậu đi đâu vậy, Tuyết Hoa đang tìm cậu kìa. Hôm nay lại đột nhiên mất tích không đi cùng mọi người.

Tôi vẫn đứng cách xa thiên huy im lặng không trả lời, vết thương ở tay trái đau xót, tôi ngước lên nhìn Thiên Huy, hấn hoảng hốt hỏi tôi.

- Sao vậy? Sao lại buồn rồi, quần áo cũng nhếch nhác nữa.

Chẳng hiểu sao sự quan tâm của hắn lúc này lại như một đòn nặng nề giáng lên người tôi, tôi cắn chặt môi lao về phía hắn lúc này thật sự chỉ muốn thu nhỏ chui vào lòng hắn yên ổn ngủ một giấc.

Thiên Huy bị bất ngờ loạng choạng ôm lấy tôi, mà tôi rút cục hôm nay cũng hiểu câu đã "đã xui là xui tận mạng". Tôi bước hụt trượt chân từ trên cầu thang xuống, lúc cảm giác được bản thân mình ngã ra sau tôi lại bình thản đến đáng sợ. Có ai đó hét tên tôi rồi ôm lấy, dường như tôi đã lăn vài vòng nhưng hoàn toàn không có cảm giác đau đớn. Lúc mở mắt ra mới thấy mình đang nằm gọn trên người Thiên Huy, còn hấn nhấn này đau đến bất tỉnh. Tôi thật sự đã kéo hắn từ trên cầu thang xuống.

Tôi hoảng hốt gọi hét lạc cả giọng không ngừng lay gọi hắn. Tuyết Hoa và Thanh Phong có lẽ ở gần đấy nhanh chóng chạy đến. Tuyết Hoa hình như đang hỏi tôi điều gì đó còn Thanh Phong đã vội vàng cõng hắn đến phòng y tế. Tay chân tôi hóa đá tại chỗ không tài nào nhúc nhích.

Hắn sẽ không sao chứ? Thiên huy sẽ không sao chứ?

- Vy, mày bị gì thế? Vy?

Tuyết Hoa ở bên cạnh lo lắng, tôi lắc đầu nói không sao, tự cầu vào bắp tay mình lấy lại cảm giác nhanh chóng theo đến phòng y tế.

Tôi luôn miệng hỏi Tuyết Hoa liệu Thiên Huy có sao không? có xảy ra chuyện gì không? Hắn sẽ không chết chứ? Sẽ không bị thương nặng chứ?

Tuyết Hoa dường như khó chịu, nó cau mày hỏi

- Chỉ là ngã cầu thang thôi mà mày hoảng loạn vậy làm gì? Lần trước mày đẩy tao xuống tao cũng có chết đâu?

Tôi biết Tuyết Hoa đang chọc cười tôi, muốn tôi bớt căng thẳng nhưng tôi cười không nổi. Tuyết Hoa ôm choàng lấy tôi vỗ về như dỗ trẻ con.

- Không sao, không chết được đâu mà sợ. Mà nếu có chết hẳn chắc chắn phải bật dậy xin phép mày trước rồi mới dám chết. Tâm trạng của mày hơi bất ổn có muốn nghỉ ngơi không?

Tôi lắc đầu ôm ghì lấy nó. Khi nãy ngã xuống lí ra Thiên Huy có thể an toàn nếu dùng tay chặn, nhưng hắn lại ôm lấy tôi che chắn cho tôi, tôi không làm sao vậy thì bao nhiêu thương tích nhất định đều là hắn gánh hết. Chỉ cần nghỉ vậy thôi tôi đã đủ kinh hoàng.

Tuyết Hoa ở bên cạnh to nhỏ hét

- Khả Vy, tay mày sao vậy?

Lúc này nhìn xuống mới thấy tay áo có một mảng ướt máu, Tuyết Hoa tưởng do lúc ngã cầu thang ban nãy vội vàng kéo tôi vào phòng y tế tìm bông băng, thuốc sát trùng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Tuyết Hoa giúp tôi rửa vết thương, thế chứ sau này nó mà làm bác sĩ tôi tuyệt đối không bước chân vào bệnh viện nữa bước. Lúc đầu chỉ là vết xước còn con con nhờ đại on đại phúc của nó mà da thịt tôi đều bị lột sạch rồi.

Thanh Phong không đành nhìn tôi nhăn nhó đau khổ hoặc là không đành nhìn Tuyết Hoa tiếp tục phạm tội đi đến giúp tôi băng bó.

Thanh Phong làm rất cẩn thận sau khi xong mới ngược lên hỏi tôi

- Sao hai người lại ngã cầu thang vậy?

- Là tớ trượt chân kéo cậu ấy ngã theo.

Tuyết Hoa và Thanh Phong cầm nín, một lúc sau giọng cái hướng tôi khen ngợi.

- Làm tốt lắm lần sau tiếp tục phát huy.

... Cũng may hiện tại Thiên Huy chưa tỉnh chứ không hẳn đã sớm tím ba đứa tôi quăng xuống lầu 1 từ lâu rồi.

Tâm trạng tôi thoải mái hơn một chút. Thanh Phong nói hẳn không có gì đáng ngại cùng lắm là bầm tím một thời gian dùng thuốc sẽ khỏi, tôi nhìn Thanh Phong lòng đầy biết ơn, trong lúc tôi còn đứng ngây ra không biết phải làm gì cậu ta đã đem Thiên Huy đến phòng y tế.

- Được rồi đừng nhìn tớ thế nữa cứ như kiểu cậu chuẩn bị quỳ xuống bái lạy không bằng. Cậu mà làm thế bà la sát bên cạnh bóp chết tớ ngay đấy.

- Đứng rồi cậu hiểu là tốt đấy bà la sát này không hiền đâu. Khả Vy bọn tao về lớp trước ở lại chăm sóc Thiên Huy nhé tao xin cô cho.

Nói xong nó nhanh chóng biến mất cùng Thanh Phong.

Phòng y tế của trường không thể nói là đầy đủ tiện nghi, đôi khi nó còn là nơi ngủ trưa của một số học sinh trốn tiết.

Tôi kéo rèm đi vào trong ngồi xuống bên cạnh Thiên Huy, hắn vẫn chưa tỉnh. Cũng phải, va chạm mạnh như vậy sao có thể sớm tỉnh. Từ nhỏ Thiên Huy đã luôn bảo vệ tôi, việc gì hắn cũng ở bên giúp tôi vậy nên hiện tại tôi cái gì cũng không biết, vừa vô dụng lại ngốc nghếch.

Có lẽ Thiên Huy không tỉnh thì tôi còn phải suy nghĩ miễn man thêm một chút nữa, hấn vừa tỉnh đã có thể trêu chọc tôi.

- Còn tưởng sẽ thấy cậu ngồi khóc lóc ỉ ôi một hồi chứ? Ban nay gặp trông cậu như sắp khóc đến nơi. Sao lại buồn vậy?

Hấn hoang mang hỏi, vươn tay về phía tôi được một nửa thì khẽ rên nhẹ có lẽ động phải chỗ đau.

Tôi ghen ngào nhìn thiên Huy, hấn bỗng nhiên hỏi vậy càng làm cho tôi rối bời, giống như đứa trẻ bị trêu chọc được an ủi sẽ tủi thân bật khóc tôi lao vào ôm lấy hấn âm ức khóc. Tôi không thể gào to khóc cho đã, nhưng vẫn nức nở vùi đầu vào người hấn nước mắt lau hết lên áo Thiên Huy.

Tôi hôm nay từ chối Đức Nhân, khi nhìn cậu ta quay lưng bước đi cảm thấy rất khó chịu, có phải tôi đã làm tổn thương Đức Nhân rồi không? Vì Thiên Huy hay vì bản thân tôi? Tôi thật sự làm tổn thương Đức Nhân rồi.

Đức Nhân luôn xuất hiện lúc tôi thể thâm nhất, dùng biểu cảm lạnh nhạt của mình chọc tức tôi quên luôn cả buồn. Sau này có thể thấy đáng về ấy của cậu nữa không?

Tôi còn khiến Thiên Huy ngã cầu thang, lúc hấn nằm bất động trên nền đất mọi tế bào trong tôi đều tê dại sợ đến không cử động nổi, tôi thật sự vừa vô dụng vừa ích kỉ.

Thiên Huy vỗ lưng tôi an ủi, trên người hấn thoang thoảng một mùi hương dễ chịu tôi càng ôm hấn chặt hơn quên cả việc hấn bị thương.

- Được rồi, nói cậu khóc cậu khóc thật. Từ bé chỉ giỏi mỗi khoản nước mắt, sau này sao tớ dám an tâm để người khác lau nước mắt cho cậu chứ?

- Lúc đấy cậu không nên lao ra đỡ tớ mới phải

- Trước khi nào kịp suy nghĩ thì cơ thể đã chuyển động rồi. Nhưng nếu cậu áy náy như thế thì lần sau nếu cậu có ngã thay vì đỡ cậu tớ sẽ gọi xe cứu thương trước. Thế nào như vậy là vừa lòng rồi chứ?

- Cậu dám?

- Dám, chẳng qua không nở thôi.

...

Cũng may Thiên Huy không có chuyện gì tôi có nên kéo Tuyết Hoa đi chùa cảm tạ trời Phật không nhỉ? Mà thôi bỏ đi tôi cũng không phải người tín Phật. Tuyết Hoa hay cười nhạo tôi rõ ràng không tin có thần thánh lại tin có ma quỷ đều là tự mình dọa mình.

Sáng nay sau khi bị cô Oanh mắng cho một trận vì cô tưởng tôi nỏ đùa đẩy bạn học xuống cầu thang. Trông tôi giống người ác nhân thất đức thế sao?

Dù thế nào thì tôi cũng bỏ lỡ một tiết học để nghe bài văn nghị luận dài 20 trang cáo buộc tội ác của mình. Dẫu sao cũng là do tôi gây ra chỉ có thể đứng im chịu tội.

Thật ta buổi chiều tôi định bụng sẽ đến thăm Thiên Huy một mình, chỉ là không hiểu vì sao lúc tới trước cổng xung quanh lại xuất hiện một bầy con thơ nheonhóc.

Tôi ảo não hỏi

- Tại sao mấy người lại ở đây?

- Thăm viếng a~

Đều đồng thanh trả lời

Quả nhiên là bạn tốt.

- Tao chỉ là đi theo mầy thôi_ Tuyết Hoa thờ ơ

- Đến ngó thử xem nó sẽ chết thế nào_ Thanh Phong còn thần nhiên hơn

- Tớ... Tớ chỉ là lo lắng cho Thiên Huy, lỡ cậu ta có chuyện gì thì phải báo cho cô Oanh ngay _Nhật Nam nhò giọng, tôi có ăn hiếp cậu ta sao?

- Tư vấn dịch vụ ma chay, tang lễ_ Phong Thương dường như thật sự có ý định này.

- Đến chơi Liên Minh cùng Huy_ Minh Hoàng và Quang Mạnh thật sự rất ăn ý.

Kiếp trước phải ăn ở thất đức đến mức nào kiếp này mới có thể gặp được bạn bè tốt như này? Thiên Huy à Thiên Huy xem ra cậu sống cũng không dễ dàng.

Khi tôi vào nhà thì gặp mẹ Thiên Huy, cô Giang vẫn niềm nở với tôi nắm tay cười.

- Khả Vy đến thăm Huy à? Nó ở trên phòng đấy mấy cháu lên đi.

- Cô, cháu xin lỗi

- Ôi dào lỗi làm gì, tuổi trẻ kích động cô hiểu mà, hồi nhỏ cháu còn từng cầm gạch đuổi theo nó thế này đã ăn nhầm gì

- Cô, cháu thật sự xin lỗi

- Sao lại xin lỗi? Cũng nhờ cháu mà nó mới chịu ngoan ngoãn nằm nhà, suốt ngày ra ngoài sáng học chiều học tối học nó có nhìn thấy mẹ nó đâu cơ chứ. Uống công cô bỏ việc về đây chăm sóc nó nó lại dám lơ cô đi. Lần sau có đấy thì cháu phải đẩy từ lan can xuống ấy xem nó còn lết được đi đâu.

- Cô...

Cô quả là tri âm tri kỉ của mẹ cháu.

- Được rồi cháu lên thăm nó đi.

Tôi gật đầu rồi xách túi hoa quả lên phòng hắn.

Thật sự không nằm ngoài dự đoán. Có lẽ hôm nay Thiên Huy không chết vì đau mà chết vì tức đến nội thương thổ huyết.

Thiên Huy thấy tôi như nhìn thấy cứu tinh lập tức lao đến ăn vạ. Cả đám người trên danh nghĩa đến thăm hắn thật chất chẳng ai quan tâm tới chuyện hắn sống chết thế nào, tụ tập cá cược. Nào là xem "hôm nay Thiên Huy mặc nội y màu gì" rồi "giấu sách cấm ở đâu" "lịch sử Web có gì mờ ám không", cả chuyện tôi ở dưới nói gì với mẹ hắn cũng bị lôi ra làm trò tiêu khiển.

Nếu không phải Thiên Huy bị thương hắn đã sớm vác chổi quét hết lũ gián này ra ngoài rồi.

- Cậu ở dưới nói gì với mẹ tớ vậy?

- Mẹ cậu bảo lần sau nên đẩy cậu trên lầu xuống hôm nay còn nhẹ lắm.

- Biết ngay mà, ông già còn đĩnh ninh tớ trên giường nên mới bị quạ báo. Trước khi đi còn bảo tớ tắm rửa ăn chay niệm Phật sám hối.

Tôi haha cười hai tiếng thật sự nghi ngờ Thiên Huy liệu có phải con ruột của bố mẹ hắn không.

Chúng tôi ồn ào cả buổi chiều chẳng có tí nghiêm túc của người đi thăm bệnh.

Khi tất cả chuẩn bị ra về thì lại có người đến, là Nhu Ngọc. Sao tôi lại quên nhỉ? Hắn còn có một cô bạn gái dịu dàng xinh đẹp.

Ngu Ngọc cúi người chào rồi vội vã đến bên cạnh hỏi han hắn. Tôi vẫn giữ nguyên nụ cười nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Tiếng Thiên Huy sau lưng vọng lại

- Khả Vy tối nay cậu nấu cháo cho tớ đi.

- Được! Hết nguyên liệu rồi tớ cùng Tuyết Hoa đi mua.

Tôi kéo Tuyết Hoa ra ngoài, nó dằng khỏi tay tôi nhẵn mặt

- Ban này mày cười... Thật sự khó coi lắm. Nếu đã không thích sao phải giả vờ?

Tôi thật sự không có cách nào phản bác nó, Tuyết Hoa thở dài gọi tôi

- Không phải mày nói đi mua đồ về nấu ăn sao? Còn không đi.

- Không cần.

Không cần. Có Nhu Ngọc ở đấy còn sợ hắn không có cái ăn không có người chăm sóc sao? Tôi còn tiết học thêm tối nay nữa thật sự không rảnh.

Dạo gần đây những người xung quanh tôi thường xuyên có biểu hiện lạ, mà họ vốn đã lạ sẵn rồi chẳng qua giao mùa nên bệnh càng nặng hơn thôi.

Ví dụ như Đức Nhân, cậu ta gần đây tiết kiệm thời gian ngủ của mình bám theo tôi mọi lúc mọi nơi, chỉ cần tôi sắp sửa nổi cáu sẽ trung ra về mặt cún con vô tôi tôi có muốn xuống ta lương tâm cũng không cho phép.

Ví dụ như tôi luôn luôn vô tình gặp Đức Nhân ở bất kì nơi nào từ trường học đến ngoài phố.

Ví dụ như mỗi khi tôi bị gọi trả bài mà không làm được sẽ có một mảnh giấy ghi đáp án đẩy sang chỗ tôi mà người ngồi cạnh vẫn giả vờ đang ngủ.

Ví dụ như ai đó không có tiết tháo tự tiện nhét một bên tai nghe vào tai tôi rồi dựa người ngủ.

...

Tôi đã nói rất rõ quyết định của bản thân rồi, cậu như vậy chẳng phải làm khó tôi sao?

- Cậu là đang theo đuổi tớ đấy à?
- Đẹp trai không bằng chai mặt, tớ vừa khéo lại có cả hai cậu có muốn suy nghĩ lại không?
- Rút cục thì cậu muốn gì?
- Muốn cậu.
- Tớ thật sự không đủ tốt.
- Nhận ra được bản thân không tốt là ưu điểm duy nhất của cậu, tớ chấp nhận được.
- Cậu nên thử thích một cô gái khác, có thể chỉ vì cậu cảm thấy nhàm chán nên mới có hứng thú với tớ thôi.
- Vậy sao cậu không thử thích tớ biết đâu tớ mới là người phù hợp với cậu?

Tôi thật sự không còn gì để nói, ngưng một lúc Đức Nhân tiếp lời

- Tớ chưa vợ cậu chưa chồng hơn nữa theo đuổi cũng đâu bị coi là bất hợp pháp phải không?

Phải cậu nói cái gì thì là cái đó.

Tôi không nói nổi Đức Nhân đành ngậm ngùi bỏ về lớp. Tôi còn cho rằng sau khi bị từ chối Đức Nhân sẽ coi như chưa từng quen biết tôi đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn hoặc cậu ấy sẽ tỏ ra như chưa có chuyện gì, quay lại mối quan hệ lạnh nhạt trước kia. Giả như Đức Nhân làm như vậy trong lòng tôi hẳn đã bớt áy náy hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Thời tiết thoáng chốc đã trở lạnh, khoảng đầu tháng 12 là có thể cảm nhận không khí lạnh bao phủ lên thành phố.

Tuyết Hoa kéo chiếc khăn len tôi đan tặng quấn chặt quanh cổ, xoa xoa hai tay vào nhau cho ấm áp. Tôi nhìn một loạt hành động của nó bĩu môi khinh bỉ

- Trời đầu lạnh tới mức đấy? Mày trên quần khăn len dưới mặc váy ngắn chẳng có chút liên quan nào cả.
- Thì thời trang phang thời tiết mà, mày nhìn đi đây là hình tượng cô gái mùa đông mỏng manh yếu ớt đấy, thế nào có cảm thấy muốn lao ra bảo vệ che chở tao không?
- Có, có cảm thấy muốn lao ra tát cho mày tỉnh.

Tuyết Hoa không thèm để ý lời tôi nói vẫn tiếp tục ngắm soi chỉnh sửa mái tóc của mình qua gương.

Tôi ngáp dài mệt mỏi gục xuống bàn, sáng chủ nhật còn phải chạy đi học thêm, đêm thi ở nhà tự học thời gian để ngủ cũng chẳng có vậy mà lại phung phí thì giờ ở đây tám nhảm với con nhỏ này, thật cái tình mà.

Tuyết Hoa ngừng ngắm vuốt nhìn ra ngoài trời chau mày ủ dột nói

- Trời lại sắp mưa rồi, mày xem con giông lớn chưa kia?

- Đúng nhĩ, đầu tháng 12 còn có mưa sao?

Tôi theo hướng Tuyết Hoa chỉ nhìn ra ngoài trời, quả thật là mây đen đã vùn vủ, một chốc một khắc trời lập tức sẫm tối, tôi đảo mắt nhìn đồng hồ, mới có 10h hơn chứ mấy sao lại tối nhanh thế?

Tuyết Hoa chẳng để tôi ngần ngại thêm lâu vội kéo tôi về, thế nào cũng có trận mưa lớn nếu không mau về nhà chẳng phải sẽ chết không kịp hoi hay sao?

Quả thực vừa về đến nhà thì trời đổ mưa lớn, tôi ngoái đầu ra ngoài cửa nhìn chỉ thấy sấm chớp lóe lên, một tia lửa điện rực rỡ đánh thẳng xuống mặt đất, tôi lắc đầu kinh sợ.

Dự báo thời tiết đúng là lừa người, cái gì mà có nắng nhe không có mưa rào chứ? Thế cái gì từ trên trời rơi xuống kia? Mưa to như vậy may mà tôi về kịp chứ không với đũa vừa lùn vừa không biết bơi như tôi đã sớm trôi ra Thái Bình Dương thậm chí heo lâu rồi.

Mẹ vừa trông thấy tôi rất vui mừng tiến lại, hiếm khi thấy mẹ chào đón tôi thế. Trong phòng khách còn có Anh Nhật đang ngồi dựa ghế về bọc bội, Khả Vũ chăm chú đọc quyển sách trên tay, Tuyết Hoa theo tôi vào vừa thấy Anh Nhật mắt đã sáng lên lao vào như muốn ăn thịt con nhà người ta.

- Khả Vy về rồi hả? Vào đây giúp ba nào hôm nay nhà mình ăn lẩu đấy.

Tiếng ba tôi vọng ra từ nhà bếp, Tuấn Bảo cũng ló đầu ra mỉm cười chào tôi, giờ thì tôi hiểu vì sao Anh Nhật khó chịu vậy rồi, công phu bảm người của Tuấn Bảo quả không phải hư danh. Tôi xắn tay xuống bếp phụ giúp bố, mẹ cũng vì nguyên nhân này mà mừng rỡ khi thấy tôi về nhà.

Nhắc đến mùa đông nhất định phải có lẩu, mà lẩu thì phải nhiều người cùng ăn mới vui vẻ. Tay nghề của ba tôi thì khỏi phải bàn.

Khói trắng từ nồi lẩu bốc lên lượn lờ quanh không trung, nước sôi sùng sục, mùi vị thơm ngon lan tỏa.

Bên ngoài lạnh lẽo mưa lại rơi dày đặc còn trong nhà không khí ấm áp vui vẻ.

Một cuộc tranh cướp diễn ra trên bàn ăn, tôi chỉ cần quay mặt đi chưa quá 0,3s là miếng thịt trong bát không cánh mà bay. Đũa vừa chạm đến miếng thịt bò chín tái dai dai lập tức bị người khác cướp mất, tôi tức đến phun máu, cái đám thổ phỉ mặt dày này

- Có thiếu đồ ăn đâu sao mấy người cứ thích cướp thịt của em vậy?

- Của cướp được mới là của ngon còn nói nữa là đến rau cũng chẳng còn mà ăn đâu

- Xi....

Mọi khi đại chiến bàn ăn thế này đều là Thiên Huy dành phần cho tôi, tôi không lo không có thịt ăn, hôm nay hán không ở đây tôi triệt để hiểu được tâm trạng của gà con phải rời xa gà mẹ dù biết bên ngoài là lũ điều hâu đang nhắm nhe trực sẵn.

Tôi trông đũa nghĩ ngợi cuối cùng quyết định gọi cho Thiên Huy, ăn lẩu phải đông người mới vui.

Khả Vũ khinh bỉ đẩy Tiểu Hắc sang một bên bình thản nói với tôi

- Chị đừng gọi làm gì phí công, cô Giang bảo anh Huy không ở nhà, em có gọi cho anh ấy nhưng chẳng ai bắt máy cả.

- À

Tôi "À" một tiếng coi như đã biết, sáng nay không thấy hán chẳng biết hán có việc gì. Trong khi tôi vẫn còn ngần ngại suy nghĩ thì bàn ăn đã bị càn quét quá nửa, cái đám người này chẳng nề mặt ai cả rõ ràng tôi bỏ công nấu nướng mà.

Mưa rơi cho đến tận chiều tối vẫn không ngớt, tôi dựa người bên cửa sổ nhìn giọt nước loang lổ chảy dài trên tấm kính, thành phố đã lên đèn, màu vàng cổ điển dịu dàng hòa lẫn trong làn mưa đường như có chút thê lương.

Tuyết Hoa vẫn ở lại, nó ngồi trong phòng ôm lấy Boss Miêu về mặt rất thỏa mãn.

- Con mèo béo của mày chỉ ăn với ngủ chẳng được tích sự gì được cái mùa đông làm lò sưởi thì hết ý.

- Dám chê Boss Miêu? Trả nó lại đấy. Mà hình như dạo này Boss Miêu béo ra nhiều thì phải.

- Tao cũng thấy thế, béo phì không tốt có thể chết sớm đấy, mày phải cho nó giảm cân đi.

Boss Miêu hình như nghe thấy tôi và Tuyết Hoa nói chuyện, nó đứng dậy vờn vai ngoáy mõng chui vào tổ nằm cuộn trong đay không cho Tuyết Hoa đụng vào nữa. Mèo của tôi ngoài béo còn lười nữa thế nên đừng hi vọng nó chịu tập thể dục giảm cân.

Tuyết Hoa không nựng được Boss Miêu đành phải quay qua Tiểu Hắc. Tôi mặc kệ nó.

- Mưa to thế này liệu có bão không nhỉ?
- Bây giờ lấy đâu ra bão nữa mà cứ khéo tưởng tượng
- Nhưng ngoài kia sấm ghê lắm

Tôi vừa nói dứt lời một tiếng sấm khô khốc lóe lên vang ngay trên đầu đánh ngang trời dọa tôi giật mình, ba chân bốn cẳng nhảy lên giường bám lấy Tuyết Hoa. Dọa chết người rồi.

- Có thể mà cũng sợ
- Tao không sợ, đây là do bất ngờ nên giật mình chứ bộ.
- Rồi rồi!

Tuyết Hoa dù cười nhạo vẫn đưa tay vỗ lưng tôi an ủi.

Ông trời ơi ngài đừng có thuận mắt chỗ này chỗ kia không có gì làm cho sét đánh xuống nghe cho vui nhà vui cửa thế chứ, tôi mong manh yếu đuối như vậy làm sao mà chịu nổi.

Tôi kéo rèm che đi cảnh mưa nhạt nhòa, tập trung vào sách vở đây chữ là chữ trước mặt cúi đầu cặm cụi làm bài tập.

Không biết bao lâu nhưng tôi đã ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh dậy đã hơn 11h đêm. Boss Miêu đã cuộn tròn ngủ trong lòng tôi từ lúc nào, cả Tiểu Hắc cũng đang mơ màng nằm trên bàn học ngay bên cạnh tôi, Tuyết Hoa cũng đã về mưa như vậy mà nó không ngủ lại.

Tôi khẽ khàng vươn vai sợ đánh thức hai con mèo, buộc lại tóc gọn gàng rồi ngồi ngơ ngẩn một hồi. Tôi cứ mơ màng như thế cho đến khi chuông điện thoại reo, là Thiên Huy gọi đến, tôi nghe máy cao giọng chất vấn hấn

- Cậu cả ngày nay đi đâu mà không...

"Vý"

- Chuyện gì vậy?

"..."

- Sao lại không nói gì vậy? Sóng yếu à? Đâu có vấn đề gì mà.

"Ừ vẫn rất tốt"

- Có chuyện gì à? Cậu đang ở đâu thế?

"Trước cửa nhà cậu"

- Trước cửa nhà tớ?

"Ừ, tớ muốn ăn chè trôi nước cậu nấu"

- Điên hả? Mưa to như vậy mà còn chạy sang đây

Tôi ôm cả Boss Miêu đến bên cửa sổ kéo rèm nhìn ra ngoài, bên ngoài mưa to như thế, xuyên qua giàn hoa ti-gôn tôi thấy bóng dáng Thiên Huy đứng dưới mưa, đến ô hấn cũng không cảm. Tôi hốt hoảng chạy xuống lầu cầm theo ô vội vã ra ngoài cổng.

Thiên Huy quả nhiên ướt từ đầu đến chân, áo khoác sưng nước nhỏ từng giọt, áo sơ mi bên trong dính chặt vào cơ thể, dưới ánh đèn vàng nhạt tôi vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt hấn đã trắng bệch đến môi cũng không còn chút khí sắc. Tôi vội nghiêng ô về phía Thiên Huy nắm lấy tay hấn kéo lại cảm nhận được bàn tay đầy nước lạnh đến run người. Tôi nổi giận quát

- Cậu điên à? Muốn bị cảm lạnh à?

Thiên Huy không nói gì cười có lệ với tôi, tôi cắn môi kéo hấn ta vào nhà, không biết hấn đã đứng dưới mưa bao lâu mà có thể thấm hại đến mức này.

Tôi rón rén vào phòng Khả Vũ lục trộm quần áo của nó, nếu ngày mai em trai nhỏ phát hiện bị mất đồ không biết nó sẽ bạo phát theo phương thức nào. Mà thôi kệ đi quản nhiều thế làm gì.

Tôi cưỡng ép một hồi Thiên Huy mới chịu vào phòng tắm, tôi không thể để một con chuột lột ướt từ đầu tới chân đi qua đi lại trong nhà mình được, hơn nữa lúc này không ngâm nước nóng hần ta sẽ cảm lạnh mất.

Một mình lục tìm bột bánh và nhân đường trong bếp chẳng hiểu sao hơn 1h đêm rồi còn muốn làm bánh trôi cho hần. Tôi thuần thục nhào bột nặn viên nấu nước sôi rồi thả bánh vào nước, những động tác đều rất hoàn hảo, bỗng nhiên tôi bật cười.

Lần đầu tiên tôi xuống bếp chính là tập làm bánh trôi, hôm ấy ba nói là ngày tết đoàn viên, tôi nào biết tết đoàn viên với đoàn cục là cái gì. Trẻ con ấy được nghịch bột là thấy thích rồi, tôi còn tưởng đâu bột bánh giống đất nặn mà mình thường dùng trên lớp. Nhà bếp bị tôi quậy cho banh chành. Bánh nặn tròn không ra tròn méo không ra méo, nhân đường chảy hết ra ngoài. Ấy là chưa kể đến còn làm đổ nồi nước sôi suýt chút nữa thì bị bỏng.

Tôi không biết làm sao vậy là ôm chân ba khóc ngất nhà đến ba tôi còn đỡ trấn thõ dài với khả năng phá hoại thiên phú của tôi. Lúc ấy chỉ có Thiên Huy là đủ bình tĩnh gấp miếng bánh trôi đến tôi cũng không nỡ nhìn bỏ vào miệng nhai. Tôi chăm chăm nhìn hần mong chờ đợi hần khen ngợi một câu, dù sao tôi cũng đã rất cố gắng rồi, phải không?

Thật ra sau đó Thiên Huy có xoa đầu tôi noãn miệng cười khen ngợi "ngon lắm" nhưng chỉ sau 0,1s hần quay đầu phun toàn bộ vào bồn rửa bát.

☞(¬_¬)☞ Giả vờ ngầu cái con khi.

Sau lần đấy tôi trao cho Thiên Huy vinh dự làm chuột bạch, tất cả sản phẩm đầu tay đều để hần thử độc trước có an toàn tôi mới dám ăn.

Giờ nghĩ lại hình như tôi và Thiên Huy có rất nhiều lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Tôi vừa múc ra một bát chè trôi nước đã thấy Thiên Huy bước ra, trên người phảng phất mùi sữa tắm, mái tóc nhiều nước dường như chưa được lau qua. Hần vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau dụi đầu vào vai tôi đáng về một mối.

Hần rõ ràng tâm trạng không tốt, tôi vươn tay xoa đầu hần mỉm cười dịu dàng.

- Bà nội chứ đầu tóc còn ướt sũng như thế mà chạy quanh nhà, còn dám dựa vào người bà đây, muốn ốm cả lũ hả?

Tôi phát tiết xong còn chán ghét đẩy Thiên Huy sang một bên, tự lấy cho mình một bát chè trôi nước đem ra bàn ngồi ăn. Thiên Huy bị tôi mắng đứng ngây người một hồi, lúc sau mới chịu rũ bỏ vẻ mặt đau khổ như bị cả thế giới quay lưng. Thật ra còn phải xem thử bản thân có bản lĩnh gì để được cả thế giới quay lưng trước đây.

Tôi thật sự không nhìn nổi con chuột lột chạy quanh nhà văng nước tứ tung đành đi đến lau đầu sấy tóc cho hần, tên này đôi khi còn khó hầu hạ hơn Boss Miêu nữa.

- Mau ăn đi nguội không ngon nữa đâu.

Tôi hào tâm nhắc nhở, chỉ thấy Thiên Huy chọc chọc miếng bánh trôi trắng tròn mềm mịn trong bát, hồi sau mới chịu ăn.

- Ngọt quá!

- Còn muốn có ý kiến, nếu không phải tớ dịu dàng lương thiện thì đã sớm đá cậu ra khỏi cửa từ lâu rồi, mở to mắt ra mà nhìn xem đã mấy giờ rồi?

- Quen cậu hơn 10 năm thời điểm cậu dịu dàng nhất chính là khi "bà di" tới thăm.

Khụ...Hiện tại tôi nhìn không đập chết hần đã đủ dịu dàng chưa? Nửa đêm mưa gió sấm chớp bão bùng tiếp nhận một cái xác ướt sũng còn xuống bếp đích thân nấu cho ăn, tôi đi nhận giải người tốt việc tốt cũng được ấy chứ.

Không thèm đếm xỉa đến Thiên Huy tôi yên lặng ăn bánh.

Ngoài kia mưa dần nhỏ lại, không nghe tiếng sấm chớp nữa, gió đập vào khung cửa kính tạo nên những âm thanh kì lạ, thi thoảng lại có ánh đèn pha ô tô hắt vào sân chiếu lên vũng nước mưa loang lổ trong sân vườn.

Tôi thu dọn bát đĩa đem rửa, rồi mới quay lại đến chỗ Thiên Huy. Hần vẫn yên vị ngồi nguyên trên ghế mắt nhìn tôi mà tâm tình chẳng biết lạc trôi tận chỗ nào. Thiên Huy lần nữa vươn tay ôm lấy eo tôi nũng nịu như một con mèo nhỏ.

Tôi chẳng rõ vì sao hôm nay tâm tình hần thất tưởng như thế, hoàn toàn không giống mọi ngày.

Bản năng làm mẹ trời dấy tôi xoa xoa đầu hần, sao nóng vậy không phải cảm lạnh rồi đấy chứ?

- Buông ra tớ đi lấy thuốc cho cậu
- Không buông
- Buông ra, tớ đi lấy thuốc
- Không uống
- Cho dù thế thì cũng buông ra, ôm cái quý a~
- Không muốn
- Hôm nay cậu sao vậy? Cậu đã đi đâu cả ngày thế?
- Không nói

Mẹ nó đây là muốn khiêu khích sự nhẫn nại của tôi phải không? Tôi trực tiếp đập cho hần một trận thành công gỡ được hần khỏi người. Đến lúc đem thuốc về thì Thiên huy đã ngồi một góc xịu mặt u ám nói tôi ngược đãi trẻ em ruộng bỏ hần. Tôi có sao?

Đợi đến khi Thiên Huy an ổn uống thuốc thì cũng đã hơn 1h sáng, tôi thật sự không thể thức thêm chút nữa, mai là thứ 2, thứ 2 đấy, tôi còn phải đi học còn phải báo ân cho Tổ quốc, còn phải noi theo tấm gương của Hồ chủ tịch, vì vậy

- Trịnh công tử tha cho tớ đi, cậu mau về đi chứ.
- Không về, tớ mà về mẹ không đánh gãy chân tớ mới lạ.

Làm như sáng mai về mẹ không đánh gãy chân cậu ý.

- Được rồi, vậy thì cậu ngủ ở sofa đi, không thì qua phòng Khả Vũ ngủ cũng được
- Tớ ngủ phòng cậu

Lúc này tôi không chỉ muốn thẳng mặt hần mà hét "cút" không thôi đâu, tôi còn muốn dựng ngón giữa với hần nữa cơ. Tiểu nhân mặt dày.

- Không được, nam nữ thụ thụ bất thân không nghe à?
- Hồi trước vẫn có thể ngủ chung mà
- Đây là hồi trước

Hơn nữa có ngủ chung thì cũng là lúc thanh thiên bạch nhật hiện tại lại là đêm khuya thanh vắng, tôi chẳng nghi ngờ gì nhân phẩm của Thiên Huy, tất nhiên cũng chẳng nghi ngờ gì bản thân mình, nhưng con gái phải biết giữ khí tiết chứ?

Cuối cùng hần vẫn mặt dày mò vào phòng tôi nhưng rất tự giác ôm chăn đệm xuống dưới đất nằm, tôi không kìm được mà khóc ròng khen ngợi,

- Cậu cố ý phải không? Cậu lấy chăn của tớ chẳng phải đêm tớ sẽ chết cóng sao?
- Không sao tớ nhân từ cho cậu nằm cùng

Nói xong vỗ vào đồng chăn mềm ấm áp bên cạnh hần. Đây là đang khoe khoang với tôi phải không? Đồ cướp được mà còn dám lên mặt.

Tôi hậm hực lục lọi trong tủ lòi ra một cái chăn bông cũ thôi kệ có còn hơn không.

Trong phòng đèn ngủ sáng mờ mờ, không gian tĩnh lặng chỉ nghe tiếng hít thở đều đều và tiếng đồng hồ trên tường kêu tích tắc. Ngay cả tiếng mưa ngoài cửa sổ cũng chìm dần vào hư không.

Tôi xoay người cuộn chặt lớp chăn.

Căn bản là tỉnh như sáo không tài nào ngủ được a~

Đều tại cái tên đang nằm dưới đất kia nửa đêm nửa hôm chạy đến nhà khua tôi dậy hiện tại có muốn ngủ lại cũng không được. Nghĩ tới đây tâm tình kích động thật sự muốn lao a đá hần một cái lăn xuống cầu thang.

Tôi lăn lộn hết trái rồi phải cũng không có chút buồn ngủ, đếm số đếm cừu đếm sao cũng không thể ngủ, buồn bực một hồi. Thiên Huy nằm rất ngay ngắn, đến ngủ mà cũng gọn gàng như vậy quả không hồ là soái ca trong lòng bao cô gái.

... Có sao tôi không ngủ được mà hẳn lại ngủ được? Bà đây không phục.

- Thiên Huy, trong phòng yên tĩnh quá nói gì đi!

- Hoá ta cậu có sở thích trò chuyện đêm khuya.

Cha mẹ ơi dọa chết người rồi.

Thiên Huy xoay người nghiêng đầu cười với tôi, hẳn ta cũng chưa ngủ. Tôi chỉ băng quơ gọi một câu hẳn lại thật sự trả lời.

- Hay cậu hát đi

- Buổi đêm mà hát sợ thu hút nhiều "cái đó" đến nghe lắm đấy cậu có muốn thử không?

- Không... Không cần thử nữa

...

...

...

- Vậy cậu kể chuyện đi

- Ngày xưa ngày xưa có một cô gái đòi nghe kể chuyện lúc nửa đêm, sáng hôm sau đã chết vô cùng khó coi.

- Tào lao

...

...

...

- Thiên H...

- Cậu muốn thế nào đây? Nửa đêm rồi muốn dựng cả nhà dậy chơi với cậu sao?

- Biết rồi, tớ đi ngủ là được chứ gì?

...

....

....

- Thật ra cũng có một câu chuyện kể cho cậu nghe

Thanh âm của hắn trầm ấm, tôi nhòm đầu dậy háo hức nhìn hắn

- Chuyện gì, kể đi

- Tớ thích cậu

...~(〃▽〃~)

- Ờ, biết rồi

- CMN Diệp Khả Vy cái thái độ đấy là sao hả?

- Ừ ừ biết rồi cậu thích tớ. Ngủ ngon.

Tôi xoay người chui sâu vào trong chăn, chỉ nghe tiếng thở dài của Thiên Huy tiếp sau đó là tiếng hô hấp đều đều, hẳn ngủ rồi.

Thiên Huy chẳng qua chỉ muốn đuổi tôi đi ngủ thôi hoặc là hắn đang đùa cợt, tôi còn lạ gì mấy câu nói đùa của hắn, tôi cũng chẳng đủ sức để tỏ ra tìm đập chân run e thẹn như mấy thiếu nữ đầy mơ mộng. Ấy chẳng phải đang tự mình đa tình.

Tôi vừa mở mắt dậy đã đụng phải thứ gì đó rất ấm áp, nghĩ bằng đầu gối cũng biết là ai nằm bên cạnh. Tôi co chân đạp Thiên Huy một phát, hỗn đản dám trèo lên giường con gái nhà lành.

- Ai cho cậu leo lên giường

- Sáng ra chưa uống thuốc hả? Đã vu oan lại còn đánh người, lấy dầu gió nhỏ mắt nhìn cho kĩ xem ai trèo lên giường ai.

A~ là tôi lăn xuống đất nằm trên giường hắn, vô lí tôi có bao giờ ngủ lăn xuống đất đâu, tư thế ngủ dù không ưu nhã nhưng chắc chắn không lộn xộn tới mức lăn xuống đất cũng không biết.

Đêm qua có quý???

Sáng hôm sau, xin khẳng định luôn là chẳng có trời xanh mây trắng nắng long lanh hay con chim rảnh hơi rồi việc nào bay đi bay lại hót líu lo cả, chỉ có bầu trời xám ngắt lạnh lẽo mặt đường đầy nước mưa trơn trượt không cần thật là có thể bye bye cả hàm răng và cả đồng lá rụng đầy trong sân đang chờ tôi quét dọn.

Tâm tình Boss Miêu đặc biệt tốt vườn dài người tao nhã bước ra ngoài sân đùa nghịch cùng Tiểu Hắc, lát sau hai con mèo đem bàn chân đen dính đầy bùn đất chạy quanh nhà in đầy những vết trên trên mặt sân. Tôi chỉ mặt Boss Miêu định mắng nó một trận nhìn về mặt vô tội ngây thơ của nó đành nhin xuống.

Thường thì mùa đông con người lười hoạt động chỉ nhích mông thôi cũng rất khó khăn. Trời chưa lạnh hẳn nhưng cũng đủ để lớp 12V túm năm tùm ba ôm nhau sưởi ấm. Cả một đám thi nhau ngủ đông đem đủ chăn gối túi sưởi, mì gói, đồ hộp lên chất trong lớp. Xem chừng mặt ai cũng rất háo hức kể về kế hoạch nghỉ đông của mình. Nếu an nhàn thế thì mấy người trực tiếp đập khình khí cầu ra bắc cực sống trong nhà băng luôn đi.

Tuyết hoa ôm túi sưởi hello kitty trong lòng vừa trông thấy tôi đã rất vui vẻ liến thoắng.

- Khả Vy, tháng 12 rồi đấy, chẳng mấy chốc sẽ đến giáng sinh, sau giáng sinh là tới tết rồi, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy kích động

- Mày không nhớ để tao nhắc cho mày nhớ, chúng ta còn chưa thi học kì, còn chưa họp phụ huynh, sau tết sẽ là tháng này ngược luyện tình thâm chỉ học và học, sang học kì II lại thi, rồi thi tốt nghiệp thi đại học, thấp thỏm chờ đợi kết quả sống trong ngày tháng u ám đen tối. Xin hỏi mày đang vui cái gì vậy?

Tôi tình bơ nói với Tuyết Hoa, vậy mà toàn bộ ánh mắt của thành viên trong lớp đổ lên tôi đầy oán hận. Tôi có lòng nhắc nhở bọn họ, thù hận với tôi làm gì chứ? Tôi cũng có phải bộ giáo dục đâu?

Không khí trong lớp vì vậy mà trùng hẫng xuống, tôi haha làm người đứng là không uống phí mà.

Chỉ một lúc sau đã thấy bóng dáng cô Oanh xuất hiện thông báo công việc trong tháng tới với lớp, về cơ bản thì cũng chẳng khác gì những lời tôi nói, đồng loạt cả lớp hướng tôi oán hận nói tôi thật sự là học trò của cô

- Cockroach butterfly (gián điệp)

Mợ! các người học theo tuyết Hoa làm phản đấy à?

Những ngày sau đó quả thật là ôn thi không góc đầu dậy nổi, có lẽ để giải tỏa stress trong thời gian này mà bạn học cùng lớp quậy phá hơn bình thường, thứ 2 nào thầy hiệu trưởng cũng phải điếm mặt vài nhân trong lớp mới yên, vậy mà qua vài hôm đầu lại vào đấy. Cô Oanh mắt nhắm mắt mở cho qua, còn ngằm bao che bao nhiêu lần.

Mama vĩ đại luôn hiểu tâm tình các con ^(' ')^ ^ ^ ㄝ ^ ㄝ ^

Tôi lẳng xằng cầm hai chai nước ra gốc cây sau trường không cần nhìn xem trên cây có người không trực tiếp đưa lên

- Này! Lần sau ra căn-tin ăn với tớ đi

- Không thích, đồ ăn không an toàn

- Tớ vẫn ăn đấy thôi, cũng đã chết đâu

- 80 năm sau kiểu gì cậu cũng chết.

... Cậu hít không khí 80 năm cũng sẽ chết đấy thôi, sao không nín thở từ bây giờ luôn đi

Tôi ngồi dưới gốc cây phải thừa nhận rằng mùa hè nơi này mát mẻ thật đấy, nhưng mùa đông thì lạnh run người, chẳng hiểu cậu ta có hứng thú gì nữa.

- Từ cành cây cao nhất của cây cổ thụ này có thể nhìn thấy cửa sổ lớp mình đấy

- Thật á?

Đức Nhân gật đầu khẳng định, dù sao tôi cũng chẳng có ý định leo lên ngọn cao nhất, quan tâm làm gì.

Đức Nhân trực tiếp nhảy từ trên cành cây xuống, an toàn tiếp đất, tiêu sái hất khăn len ra đằng sau cười với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vãn Cũ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Kì thi cuối học kì II cứ thế trôi qua, thi học kì, thông báo điểm số, họp phụ huynh mọi chuyện đều suôn sẻ êm đềm trôi qua.

Trong khi tôi đã lên kế hoạch cho một ngày nghỉ chỉ có ăn rồi ngủ rồi lại ăn bất chấp tương lai có thể hóa thành heo để tự thưởng cho những tháng ngày miệt mài của mình thì Tuyết Hoa lao đến đá tung cửa với vẻ mặt rất đáng ăn đánh.

- Bây giờ mà mày còn ngủ?

- Tao chết rồi, đừng tìm tao nữa.

- Dậy ngay, có biết hôm nay là ngày gì không?

- Đã đến ngày giỗ của mày đâu? Hiện lên sớm thế làm gì?

Tuyết Hoa chẳng thèm đếm xỉa một cước đá lăn tôi xuống giường kéo vào phòng vệ sinh. Đừng hòng, tôi chỉ muốn ngủ thôi, hiện tại chỉ muốn ngủ thôi ai cũng đừng mong phá đám.

Cho dù tôi biết chắc chắn kết quả sẽ thành như vậy nhưng vẫn kiên trì phản kháng, rút cục cũng không tránh khỏi số trời đã định.

... Số trời cái con khi! Rõ ràng là do con quỷ nữ này ép tôi thì có.

Quay đầu sang bên cạnh bắt gặp nụ cười hiền hòa của Tuyết Hoa tôi đành nuốt cục tức này xuống bụng. Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn huống chi tôi lại chẳng phải quân tử không cần đợi lâu đến thế.

Mục đích mà Tuyết Hoa đến tìm tôi hôm nay chỉ có một, dạo phố mua đồ chuẩn bị cho đêm Noel, nếu Tuyết Hoa không nhắc tôi cũng quên mất mai là giáng sinh.

Noel hàng năm nhà tôi rất náo nhiệt, trong nhà được trang trí đèn neon, dây kim tuyến, bánh kẹo linh tinh... tất cả đều là chuẩn bị cho Tuyết Hoa vì nó theo đạo thiên chúa. Thành ra đêm giáng sinh năm nào Tuyết Hoa cũng kéo tôi đến nhà thờ cầu nguyện. Năm nay cũng thế.

Tôi chọn mua vài vật dụng trang trí linh tinh, giấy gói quà, đồ ăn gì đấy đến khi cảm thấy đủ rồi mới xách về.

Tuyết Hoa xoa hai bàn tay vào nhau kêu lạnh, đáng đời, ai bảo cứ thích kiểu thời trang phang thời tiết cơ bây giờ đã lạnh chết chưa? Tôi mừng còn chưa bao lâu Tuyết Hoa đã đưa tay nó vào túi áo tôi cười lém lỉnh.

Hừm! Cho nó mượn tạm túi áo cũng được.

- Giá như bây giờ có tuyết rơi nhỉ!

- Thần kinh, muốn có tuyết vào trong tủ lạnh mà ngồi.

- Ứ nhé. A đúng rồi, đi ăn kem đi tao mời.

- Ứ nhé!

- Phản kháng không có hiệu lực

Muốn lật bàn à! Vậy là tôi và Tuyết Hoa dạo quanh bờ hồ mỗi người một cây kem vừa ăn vừa cảm nhận cái lạnh thấu xương, kiểu hành hạ của về thể xác và tâm hồn này cũng vui đấy chứ?

Rõ ràng đã hẹn thề nguyện ước cùng nhau vì sao người lại thất hứa?

Tôi hăm hăm nhìn muốn thủng màn hình điện thoại hận không thể xuyên qua màn hình kéo cổ cái đứa bên kia về đây bóp chết nó.

- Hạ tuyết Hoa, mày giải thích rõ ràng đi, hôm qua là đứa mất dạy nào kéo tao chạy quanh phố chuẩn bị lễ giáng sinh bây giờ lại bảo không làm nữa là sao? Hả?

"Thì tao bận mà"

- Mày bận cái gì mà đến tao cũng bỏ rơi?

"Anh Quân về rồi, tao đón giáng sinh cùng anh"

- Chém gió, anh Quân vừa gọi cho tao bảo tao chăm sóc mày, mày còn không nói thật đừng trách tao nhúng đầu mày vào bồn cầu xả nước

"Người ta bận đi hẹn hò mà"

.... Sét đánh giữa trời quang

☾(∩_∩) | (∩_∩)☾

Rút cục là thằng nào? Thằng nào mà tôi không biết? Thằng trời đánh nào dám cướp Tuyết Hoa của tôi? Thằng nào có thể hẹn hò trong ngày giáng sinh với Tuyết Hoa? Là thằng mất dạy nào?

- Cho mày 3s để nói ra tên nó

"Mày định làm gì?"

- Thiến!

...Tút..Tút...

Con mất dạy kia dám tát máy, nó tưởng làm thế là có thể bảo vệ người yêu bé nhỏ của nó sao? Đừng hòng! Bạn thân của bà đứa nào dám cướp???

Tôi nhìn điện thoại đen kịt trong lòng nổi một cơn giông bão buồn đến tận xương. Sáng ngày lễ giáng sinh ba mẹ vắng tôi ở nhà tay nắm tay đi hưởng thụ tình yêu. Có ai để ý đến tâm trạng của tôi không cơ chứ?

Tôi quay đầu nhìn thấy Khả Vũ đang rón rén xách giày ra khỏi nhà vô cùng mờ ám, tôi lao đến ôm lấy em trai nhỏ gào khóc.

- Vũ a~ Không được đi, chị bị tuyết Hoa bỏ rơi rồi, em mà đi thì ai đón giáng sinh với chị, sao em nỡ để chị bơ vơ vậy chứ?

- Mọi năm chị còn đi cùng với anh Huy mà?

- Hấn á?

Tôi bủn xỉn, hấn bây giờ còn đang bận cuốn lấy Nhu Ngọc thời gian đâu mà để ý đến tôi?

- Dù thế nào em cũng không được đi

Khả Vũ bất đắc dĩ nhìn tôi, xoa xoa đầu an ủi, nó dỗ dành tôi một hồi chung quy vẫn muốn đi. Em trai nhỏ dạo này rất mờ ám, luôn luôn lén lút đi ra ngoài, tôi vô cùng nghi ngờ liệu có phải nó có bạn gái?

...Tin Khả vũ có bạn gái thì tin mùa hè có tuyết rơi còn hơn!

Tôi ngồi thẫn thờ ở bậc thềm đau lòng nhìn Khả Vũ dứt áo ra đi. Năm nay một mình tôi cô đơn a~

Sau 15" suy sụp cuối cùng tôi cũng phấn chấn trở lại, lên lầu trang điểm thay đồ rồi ra ngoài. Hừ một mình tôi cũng có thể hưởng thụ giáng sinh nhé.

Ra đến cổng đã thấy dáng người rất quen thuộc đứng chờ sẵn, người đó hôm nay mặc một chiếc áo khoác đen, dáng người cao cao cùng vẻ mặt hồ hững, nhìn thấy tôi đôi môi hơi khẽ cong lên vui mừng.

- Đức Nhân? Sao cậu lại ở đây?

- Đón giáng sinh với cậu

Đức Nhân cười, nụ cười của cậu ta có phần giống Kỳ khôi, nhẹ nhàng ấm áp. Tôi gật đầu coi như đã biết cùng Đức Nhân đi dạo phố.

Đức Nhân nắm tay tôi bao trọn trong tay cậu ta, tôi không thích dùng đồ len, không có găng tay cũng không có khăn quàng cổ tay đã sớm lạnh ngắt, mũi cũng đỏ dần lên.

Chúng tôi chen vào quảng trường náo nhiệt, cây thông lớn được dựng giữa quảng trường quần những dải băng kim tuyến đầy màu sắc, đèn neon sáng rực, chỉ tiếc bây giờ trời chưa tối hẳn không thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của đèn. Trên cây treo quả cầu tuyết đồ trang trí, bên dưới đầy những hộp quà sinh động. Tôi háo hức ngắm nhìn, hòa vào không khí náo nhiệt của dòng người trong lòng cũng vui vẻ theo.

- Khả Vy, người bên kia...

Tôi còn say sưa với cây thông lại thấy Đức Nhân chỉ về một phía khác, theo hướng Đức Nhân nhìn tôi suýt chút nữa rớt quai hàm rơi tròng mắt. Đó chẳng phải là Anh Nhật và Tuấn Bảo sao? Bảo sao hôm nay Nhật không thềm đi giáng sinh với tôi, hóa ra là có tình nhân.

Tôi kéo Đức Nhân chen vào dòng người chạy đến chỗ họ xem náo nhiệt.

Từ xa đã nhìn thấy Anh Nhật mặt lạnh lùng đứng một bên sự chán ghét lộ ra rõ ràng còn Tuấn Bảo quỳ một chân cầm một bó hồng cực lớn, tôi đoán đây hẳn là 99 đóa hồng nhỉ?

Rất nhiều người qua đường có cùng suy nghĩ ở lại xem náo nhiệt, xì xào bàn tán.

Đức Nhân nhỏ giọng nói với tôi

- Hình như là đang cầu hôn

Lão nương đây có mắt tự biết nhìn, suy nghĩ bằng đầu gối cũng biết là đang cầu hôn. Chỉ không ngờ Tuấn Bảo dám chơi lớn vậy thôi.

Tuấn Bảo thật sự cầm một chiếc hộp dro bên trong là chiếc nhẫn bạc tinh xảo lấp lánh, tôi còn có thể nhìn thấy viên kim cương trắng sang trọng lóe lên.

Tuấn Bảo giọng đều đều

- Anh ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã thích em, trước kia thích em sau này sẽ càng thích em hơn. Bất kể em có làm gì có trở thành thế nào anh cũng đều bao dung đều chờ đợi em.

-...

- Anh Nhật, lấy anh nhé, anh cam đoan sẽ cho em cả đời hạnh phúc.

Xung quanh tiếng reo hò cổ vũ của mọi người rất náo nhiệt đại loại đều là "đồng ý đi", "lấy anh ấy đi", "ủng hộ namxnam".

Có phải cầu hôn họ đâu họ vui cái gì chứ?

Tuấn bảo mặt long lanh dạt dào tình ý nhìn Anh Nhật, mà Anh Nhật vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh như băng, khuôn mặt xinh đẹp không lộ chút biểu cảm, khóe mắt có chút tức giận. Rất lâu sau đôi môi mỏng hồng hào mới khẽ nhếch lên

- Đéo!

... Phũ vậy luôn???

Chỉ khổ cho Tuấn Bảo, hôm nay đã chuẩn bị màn cầu hôn hoành tráng như vậy, giữa quảng trường bao nhiêu người nhìn, lại một thân âu phục điển trai vậy mà bị từ hôn thẳng thừng, nếu là tôi tôi thật sự muốn đi tự sát cho rồi.

Nhưng tuyệt đối không thể coi thường độ mặt dày của Tuấn Bảo, anh vút luôn hình tượng của mình chạy theo hướng Anh Nhật truy hỏi "tại sao?" Tôi thầm cảm thán trong lòng, với tính cách của Anh Nhật chưa quay lại đáp cho Tuấn Bảo vài ba cái đã là nhân nhượng lắm rồi.

Đức Nhân đắm chiêu nhìn tôi, về mặt lóe lên một tia hắc ám ghé sát tôi hỏi

- Hay là tớ cũng quỳ xuống cầu hôn cậu nhỉ? Khả Vy lương thiện như vậy biết đâu lại đồng ý thì sao?

- Khỏi đi. Nếu cậu quỳ hai chân thì tớ còn suy nghĩ lại

- Quỳ hai chân thì thành đi viếng mộ rồi còn gì

Thì đúng rồi, cậu quý hai chân đập đầu ba cái gì một tiếng "mẹ" người có lòng lương thiện như tôi đây nhất định thu cậu làm con.

Tôi vốn định về nhà sớm lúc đi ngang qua quán trà Vintage lại nhìn thấy dáng người quen thuộc. Người ung dung nhàn nhã ngồi trong quán đích thị là Tuyết Hoa cười đầy tình ý, tràn ngập sắc xuân với người đối diện. Tôi đưa mắt nhìn người ngồi đối diện Tuyết Hoa, mở to mắt không thể tin nổi, có nằm mơ cũng không ngờ bạn trai của Tuyết Hoa lại là Thanh Phong.

Cái tiêu chuẩn không "ăn" gần nhà của nó đâu rồi? Mỗi ngày đều thấy nó và Thanh Phong gà bay chó sủa ai biết được sau lưng tôi bọn họ sớm đã có gian tình bắt đầu từ lúc nào mà thần không biết quỷ không hay.

Chút tức giận trong lòng tôi bỗng hóa thành hứng thú, trên môi nở nụ cười xảo quyệt đến Đức Nhân bên cạnh cũng không tự chủ được lùi xa 3 bước.

Tôi kéo Đức Nhân bước vào quán đảo mắt một hồi, làm bộ như vô tình phát hiện ra Tuyết Hoa vẫy tay với nó. Tuyết Hoa vừa trông thấy tôi mặt mũi nhăn như bị tảo bón, rất nhanh sau đó đã niêm nở trở lại.

Tôi cũng nhanh chóng cũng Đức Nhân ngồi xuống.

- Hoa Hoa thật trùng hợp lại gặp mày ở đây, cả Thanh Phong cũng ở đây luôn hả? Tao tưởng mày đi gặp bạn trai cơ mà?

- "Hoa Hoa"? Mày có ý đồ gì thế hả?

- Có ý đồ gì đâu, tao chỉ thắc mắc bạn trai mày là ai mà mày có thể bỏ rơi tao đi cùng hắn. Ban nãy tao cũng nói rồi, đừng để tao gặp được, nếu gặp được tao thiên..

Tay tôi làm động tác cầm kéo mặt mày hung tợn cười, Đức Nhân ở bên cạnh phụ họa

- Chuyện bản tay như vậy không cần cậu làm, tớ giúp cậu là được

Tôi gạt đầu đồng tình, nụ cười trên môi Thanh Phong và Tuyết Hoa đã sớm đông lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Thấy hai cậu ngồi cùng nhau thế này tớ còn tưởng Thanh Phong là người yêu của Tuyết Hoa cơ. Phong hay cậu cũng đoán thử xem đây là ai.

Tôi cười với Thanh Phong rất bình thản hỏi, cậu ta lắc đầu cười khan nói không đoán ra.

- Sao có thể thế được? Mày lại nghĩ linh tinh rồi

- Đúng nhì, lần trước mày chẳng tuyên bố dù có ế cả đời cũng không lấy Phong còn gì, tao nghĩ linh tinh rồi.

Tuyết Hoa nhử mày nhìn tôi, sự cảnh giác của nó nâng lên cao độ đầu mắt với tôi một hồi.

Tôi chuyện gì cũng kể cho nó trước tiên vậy mà nó dám dẫu tôi có tình nhân bên ngoài, theo tình bỏ bạn, không chính chết nó thật ổng công quen biết mấy năm nay.

- Đúng rồi, tao có nói thế, mắt tao đâu có mù chứ, sao có thể thích cái tên đàn này được?

- Cậu nói ai đàn?

- Chẳng lẽ tớ tự nói tớ, thấy không rõ ràng nào có vấn đề mà.

- Phải rồi, nào tớ có vấn đề, chỉ khổ cho bạn gái tớ hẳn nào cô ấy cũng có vấn đề.

- Cậu...

Đức Nhân đẩy đĩa bánh ngọt của cậu ta sang cho tôi, không thích ăn liền thái cho người khác vậy hả?

Tôi chống tay ăn bánh nhìn hai bọn họ anh một câu tôi một câu cãi qua cãi lại chẳng biết đang diễn cho tôi xem hay thật sự đã nội chiến rồi. Tôi che

miệng ngập dài một cái, chẳng có gì thú vị.

Đến lúc về rồi, tôi kéo theo Đức Nhân đứng dậy đến bên cạnh ôm Tuyết Hoa cười xán lạn.

- Hôm nay giảng sinh hai người là tình nhân phải tương thân tương ái một chút chứ, cãi nhau như vậy còn ra thể thống gì? Hoa Hoa à chừng nào hẹn hò xong về nhà nhớ tự tìm đến bốn cung khai báo nhé.

Nói xong tôi cũng rời quán trà để lại về mặt u ám đen như đáy nồi của Tuyết Hoa. Haizz ăn vụng sau lưng là không tốt, ăn vụng mà còn bị bắt được càng thâm hơn.

Tâm tình tôi vô cùng vui vẻ vừa đi vừa ngâm nga hát. Tuyết Hoa có thể ở bên Thanh Phong thật sự quá tốt rồi, ít nhất cũng có người quản được tính cách tùy hứng của nó, nếu nó có thể thật lòng sau này chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Đức Nhân này giờ im lặng cuối cùng cũng chịu lên tiếng

- Nhờ cậu mà hiện tại bọn họ hẳn không được vui vẻ.

- Chút trừng phạt nhỏ này có đáng là gì chứ?

- Cậu cũng đâu phải ghét Thanh Phong sao phải làm vậy?

- Ahihi tất nhiên là không ghét rồi, bạn bè phải càng đông càng vui chứ.

...

Có cái khi ấy bớt tin người đi, bạn thân là tài sản cá nhân miễn chia sẻ nếu không thuận mắt chú rể trong ngày cưới tôi còn có gan cướp cô dâu luôn đấy.

Trên đời này có một loại đá kích, trong lúc bản thân mình đang rơi vào cô đơn hiu quạnh thì những người xung quanh mình ai cũng có đôi có cặp, sống trước chưa qua sống sau đã ào tới.

Tôi cảm thấy nếu tuyết rơi giữa mùa hè cũng chẳng còn gì lạ nữa rồi, em trai bảo bối của tôi thật sự có bạn gái mà cô bạn gái kia chính là Lâm Bảo Thư người lần trước chạy đến trước mặt Khả Vũ ồn ào.

Thế giới này thật nhỏ bé, chuyện máu chó gì cũng có thể xảy ra. Còn nhớ ngày ấy Khả Vũ đem tôi ra làm bia đỡ đạn sống chết cũng không muốn có quan hệ với Bảo Thư, hiện tại hai đứa lại tay trong tay mặn nồng khiến người ta ghen tức đến độ mất thế kia. Người làm chị như tôi cũng cảm thấy kinh hãi.

Tôi chỉ là ngồi ở đài phun nước đợi Đức Nhân đi mua nước về, không nghĩ đến vô tình gặp em trai ở đây. Với tính cách của Khả Vũ nếu để nó biết tôi phát hiện ra nó nhất định sẽ giết tôi để diệt khẩu, thôi thì cứ giả vờ như không biết cho vẹn cả đôi đường.

Vì vậy tôi rón rén xách túi quay đầu rời khỏi chưa được nửa đoạn đường đã trông thấy Đức Nhân vội vàng chạy lại hơn nữa còn giơ tay hét lớn tên tôi.

Tổ tông nội ngoại a~ tôi trốn cũng không kịp rồi

Y như suy đoán, Khả Vũ và Lâm Bảo Thư đều nhìn về hướng tôi. Được rồi, đằng nào cũng bị họ nhìn thấy rồi, thôi thì tiếp tục giải ngu không biết vậy. Tôi liếc Đức Nhân bên cạnh mặt hầm hầm tức giận, tên ngốc này không thấy bộ dạng muốn rời đi kín đáo của tôi sao còn gào lên như thế, nếu để cậu ta đi đánh trận nhất định sẽ là người chết đầu tiên?

- Tôi đã làm gì sai à?

Đức Nhân ngậy thơ nhìn tôi, vẻ mặt ngây ngô vô tội khiến người ta vừa nhìn đã muốn lao vào cắn.

...Được rồi, cậu không sai, ngàn sai vạn sai đều là do tôi.

Lần này Lâm Bảo Thư không tỏ ra bộ dạng chán ghét tôi như trước, cô bé rất nhanh níu tay Khả Vũ tiến về phía tôi, Khả Vũ bị kéo đi có chút không tình nguyện bước chân cũng chậm rì rì.

- Chị, chị còn nhớ em không?

- À tất nhiên là nhớ

Cái con nhỏ hỗn láo dám chỉ vào mặt tôi quát tháo bảo tôi tổng thể ngoài ngực ra chẳng có gì sao tôi có thể quên được cơ chứ, để lại ấn tượng sâu sắc lắm đấy

- Em nghe Khả Vũ nói rồi, hóa ra chị là chị của Khả Vũ, lần trước là em sai chị đừng giận nhé. Em giới thiệu lại em là Lâm Bảo Thư là bạn gái của Khả Vũ.

Tôi tròn mắt nhìn Bảo Thư, mà Khả Vũ cũng sớm tròn mắt nhìn cô bé, bộ dạng bặm môi tức giận hận không thể bịt mồm Bảo Thư lại.

Câu đầu tiên Bảo Thư nói thì không sao, nhưng mà câu thứ hai rõ ràng tự tìm đường chết, tôi đã định vờ như không biết rồi cô bé còn giới thiệu rành mạch thế. Chẳng lẽ tôi phải ngược mắt lên nhìn trời điểm đám nói "Hôm nay gió lớn quá, chị cái gì cũng không nghe thấy" à?

Đúng như dự đoán của tôi, Khả Vũ giằng tay ra khỏi Bảo Thư chán ghét nói

- Nếu cậu còn dám ăn nói linh tinh thì biến được rồi đấy.

- Tớ nói đều là sự thật mà, chính miệng cậu bảo không ghét tớ rồi còn gì.

- Nhưng tớ cũng đâu có nói thích cậu.

- Không ghét thì tức là thích rồi còn gì? Chẳng lẽ cậu... cậu thật sự thích chị ruột của mình à?

... Hóa ra trên đời vẫn tồn tại người có thể chọc điên em trai nhỏ chỉ với vài câu đơn giản, Khả Vũ thật sự tức giận rồi. Tính cách của Khả Vũ rất kiêu ngạo, cho dù nó có thích cũng tuyệt đối không thừa nhận, sẽ không làm bất cứ chuyện gì nó cho là mất mặt làm tổn hại thanh danh của nó. Nói chung là vừa cứng đầu vừa sĩ diện.

Khả Vũ trừng mắt với Đức Nhân sau một hồi mới cất tiếng hỏi

- Sao chị lại đi cùng anh ta?

- Em trai bỏ chị ở nhà để đi với người khác, chị không biết tự ra ngoài tìm niềm vui sao?

- Chỉ giỏi!

- Quá khen~

Tôi mỉm cười khiêu khích hai tay lại bận rộn đẩy Lâm Bảo Thư sang một bên, sao tôi lại không biết con bé này phiền phức như vậy chứ? Nãy giờ sẫm soi nhìn tôi hỏi đến chục câu nếu không phải thói quen sở thích của Khả Vũ thì cũng là công việc thường ngày, không phải mắc bệnh cuồng theo dõi đấy chứ.

- Chị Vy, Khả Vũ có mắc bệnh tâm lý hay bệnh gì khó nói không? Ở bên cậu ấy cả ngày em thấy mặt cậu ấy lúc nào cũng khó chịu nhăn nhó.

- Em trực tiếp hỏi nó đi

- Hỏi được thì còn cần đến chị sao? Em phải năn nỉ cả tuần Khả Vũ mới chịu đi chơi cùng em hôm nay đấy, chị xem có ai đối xử với bạn gái thế không?

Tôi có cần phối hợp cười haha không? Bỏ đi sau khi nhìn về mặt Khả Vũ tôi cũng không có gan đấy.

Đức Nhân trực tiếp xách cổ Bảo Thư trao trả tận tay cho Khả Vũ, dù muốn dù không em trai vẫn phải nhận lấy. Lâm Bảo Thư bị quăng trở về bám lấy Khả Vũ luôn miệng ồ ồ, Khả Vũ rút cục đã vớ phải cũng nợ gì thế này.

Bất quá cục nợ này cũng rất đáng yêu còn có chút bản lĩnh. Nếu Khả Vũ thật sự không thích sao có thể để Lâm Bảo Thư lằng nhằng bám theo cả ngày chứ? Lại còn nói cho Bảo Thư rõ quan hệ của tôi và nó nữa chứ. Em trai nhỏ xiêu lòng rồi.

Tôi tiến lên phía trước kiễng chân bắt lấy hai vai Khả Vũ thâm tình dặn dò

- Chị tin em, ba mẹ tin em, hai con mèo ở nhà cũng tin em. Em dâu này chị chấp nhận. Cố lên!

- Ai nói với chị đây là bạn gái em?

- Biết mà biết mà em không cần nói gì nữa đâu.

Nếu Khả Vũ không sớm có bạn gái tôi sợ nó sẽ bị Tuyết Hoa tẩy não một ngày nào đó dắt bạn trai về nhà cũng nên.

Sắc mặt Khả Vũ tím đen một lời cũng không nói, tôi có phải làm nó giận rồi không? Tôi chỉ là cổ vũ tinh thần cho nó thôi mà đâu cần phải tức tối như thế, giống như muốn lao vào đánh người đến nơi rồi ấy.

Khả Vũ bất ngờ xoay lưng bỏ đi hại Bảo Thư đuổi theo không kịp, cũng không thèm đoái hoài đến tôi. Chẳng phải khi nãy còn tốt lắm sao? Vì sao a?

- Cậu lại thành công phá hoại thêm một cặp nữa rồi đấy.

Tôi liếc xéo Đức Nhân, trong lòng hậm hực cuối cùng lấy điện thoại ra gọi cho mama vĩ đại. Mẹ vừa bắt máy tôi đã gào lên

- Mẹ cháy nhà rồi, mẹ mau về xem đi, cháy sạch đồng tap chí thời trang với mỹ phẩm quần áo của mẹ rồi. Chết cha lửa cháy cả chồng bằng đĩa phim Hàn của mẹ rồi.

Chỉ nghe bên đầu dây ồn ào có tiếng hét hốt hoảng của mẹ tôi, tôi lu loát đập máy nghe răng cười với Đức Nhân

- Như thế này mới gọi là phá hoại hiểu chưa?

Đức Nhân ghen hòng nhìn tôi, có lẽ không nghĩ đến hôm nay tôi sẽ quậy đến vậy. Ai bảo bọn họ đều có đôi có cặp bỏ rơi tôi chứ? Người ta tui thân thôi mà.

Khoảng 3" sau tin nhắn của ba gửi đến vồn vẹn hai chữ "Được lắm!". Xem ra tối nay về xác định ăn đòn rồi. Đã thế không về nữa, hôm nay bốn cung muốn đi chơi tung hoành ngang dọc đông tây nam bắc đều phải náo loạn hết một phen.

Chỉ nghĩ vậy thôi cũng đủ để tôi kích động ngẩng đầu cười lớn ba tiếng.

- Thật ra cậu cũng đâu cần làm vậy? còn có tớ quan tâm cậu cơ mà?

Rõ ràng là một câu hỏi lại chẳng có chút ngờ hoặc, chất đầy sự thương hại ôn nhu. Tôi lườm Đức Nhân, tôi cần người quan tâm sao? Vớ vẩn.

- Cậu muốn phá, sao lại để sót Thiên Huy vậy?

Một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, lạnh đến thấu tim gan, tôi thu đôi tay vào trong túi, nắm thật chặt.

Ai bảo tôi không muốn phá? Tôi cũng rất muốn chứ, nhưng hiện tại hấn đang bận ở bên cạnh Nhu Ngọc rồi, tôi có mặt dày hơn nữa cũng không thể giả vờ như không biết chạy đến trêu chọc hấn được.

Tên hấn đàn áy giáng sinh năm nay lại dám bỏ rơi tôi, không điện thoại không tin nhắn không hỏi thăm, tôi chủ động liên lạc cũng không thèm nhắc máy. Hấn muốn chọc tôi tức chết mới vừa lòng phải không?

Cả ngày hôm nay luôn cố lờ đi sự thiếu vắng của hấn, hiện tại tôi không cách nào làm ngu được nữa. Lần đầu tiên tôi phát hiện ra tôi không đơn thuần chỉ ghen tị với Nhu Ngọc. Năm đầu tiên giáng sinh bên cạnh Thiên Huy xuất hiện một cô gái khác mà tôi chỉ có thể âm thầm trốn ở một góc.

Tôi ngồi xuống thu người lại, xung quanh ồn ào náo nhiệt, ánh đèn lung linh rực rỡ, cả thành phố này đều bị chiếu sáng đến ám áp. Chẳng lẽ chỉ có tôi cảm thấy cái lạnh buốt giá này?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

- Tớ sẽ không nói cho Thiên Huy biết tình cảm của cậu đâu. Như vậy biết đâu sau này cậu sẽ thay đổi chủ ý, sẽ nhìn thấy còn có tớ đứng ở phía sau chờ đợi cậu.

Thanh âm ấy văng vẳng bên tai tôi, thứ tình cảm Đức Nhân dành cho tôi khiến tôi hồ nghi. Mặt nước trong lòng như bị thả xuống một hòn đá khẽ gợn sóng lăn tăn. Sau cùng tôi ngẩng đầu lên chỉ thấy Đức Nhân đứng trước mặt không lộ chút biểu cảm, lạnh lẽo và cô độc như khoảng thời gian trước khi cả hai không quen biết.

Khi màn đêm buông xuống cả thành phố chìm trong không khí hân hoan, tiếng chuông tiếng nhạc tiếng người huyền ảo hò hét. Những cửa hàng lấp lánh ánh đèn tỏa ra một loại cảm giác an nhiên dịu dàng vỗ về lòng người. Dòng người tấp nập trên đường, không khí giáng sinh náo nhiệt vô cùng.

Đức Nhân hỏi tôi có muốn đến nhà thờ không, suy nghĩ một lúc rồi tôi gật đầu, dẫu sao cũng chẳng muốn về nhà tôi không thể phung phí ngày nghỉ của mình được.

- Cậu mà cũng muốn đi cầu nguyện sao?

- Có gì lạ à?

- Rất lạ là chẳng khác

Tôi tưởng người như Đức Nhân phải không tin thần không tín phật mới đúng chứ.

- Đến nhà thờ chưa chắc đã để cầu nguyện.

Tôi gật đầu cho rằng lời cậu ta nói đúng. Có rất nhiều chuyện đều phải tự dựa vào bản thân mình, thần thánh không phải là toàn năng.

Đức Nhân đi sát bên tôi, chen chúc trong dòng người đi lễ, ép đến mức tôi sắp trở thành khô mỡ.

Tôi hết bị xô bên này lại bị đẩy sang bên kia, tức giận đến đỏ mặt. Rất nhanh sau đó Đức Nhân kéo tôi vào lòng kéo tôi đến bên đường tách khỏi dòng người đông nghịt.

Tôi nhận được điện thoại của Tuyết Hoa, một lúc sau đã thấy nó cùng Thanh Phong xuất hiện theo sau còn có đám người Nhật Nam đang vui vẻ nói chuyện. Tuyết Hoa vừa trông thấy tôi đã chạy lại bày ra bộ dạng xu nịnh tôi tròn mắt lườm nó. Còn chưa tính sổ với nó đâu.

Sau đó tôi mới biết hóa ra Tuyết Hoa và Thanh Phong qua lại từ sau lần cá cược với tôi, ấy đã nói vậy mình cũng có khiếu làm bà mối lắm ấy chứ, còn làm miễn phí cho người ta nữa, thật đúng là quá tốt mà.

Tuyết Hoa đảo mắt sang Đức Nhân bên cạnh, dù không tỏ vẻ ghét bỏ như trước kia nhưng cũng không có mấy phần thiện cảm hỏi tôi vì sao lại ở cùng Đức Nhân mà không phải Thiên Huy. Tôi nhún vai từ chối trả lời. Làm sao tôi biết hiện tại hắn đang chết ở xó xỉnh nào chứ? Hừ!

Khi tiếng chuông nhà thờ điểm 12 giờ âm thanh ấy ngân vang trong không trung tinh khiết trong trẻo. Tuyết Hoa ghé sát bên tôi thì thầm

- Tao cầu nguyện hai chúng ta sẽ được ở bên cạnh nhau mãi mãi bất chấp sau này xảy ra chuyện gì.

- Mà lại lên con đây à?

- Mà đừng có phá hoại không khí bi thương mà tao vừa tạo ra được không, tụt hết cả cảm xúc.

Tuyết Hoa dang tay đập lưng tôi đau đến chảy nước mắt, nếu không phải đây là nơi công cộng tôi đã tháo giày đập chết nó lâu rồi.

Chúng tôi lang thang trên phố, hàng quán nào cũng sáng trưng không hề có ý định đóng cửa, ngày lễ có khác.

Mười người cùng kéo nhau vào quán lẩu bất chấp vẻ mặt nhăn nhó như nhìn thấy bệnh dịch của Đức Nhân ăn uống hắt hủi loạn suốt một đêm. Lần này tôi không cần Tuyết Hoa uống say nữa đâu sao bây giờ nó cũng có Thanh Phong tội vạ đâu cậu ta chịu tôi phải mông ra về là được.

Rời khỏi quán lẩu ra đến bên ngoài tôi không tự chủ được co người lại, bên ngoài thật sự rất lạnh. Tôi đưa tay sờ hai má đồ ửng phồng hồng của mình, hình như uống say rồi, lần đầu tiên tôi uống nhiều như thế, bụng dạ có chút nao nao muốn nôn.

Tôi lao đảo đi trên đường thế nào cũng không duy trì được một đường thẳng tức mình ngồi xuống tháo giày ra quăng ở một góc. Có lẽ tôi thật sự say rồi. Chân trần đi trên đất lạnh, móng chân chuyển sang trắng bệch. Cô bé bán diêm liệu có lạnh giống tôi không nhỉ? Tôi muốn mua diêm, cô bé bán diêm ở đâu tôi muốn mua diêm, sau đó đốt cháy toàn bộ dãy phố này lúc ấy xem tôi còn thấy lạnh nữa không.

- Cậu say rồi

Đức Nhân này giờ không nói gì lẳng lặng đi sau tôi, cậu ta mà tiếp tục không lên tiếng tôi cũng quên luôn sự tồn tại của cậu. Tôi cười hi hi, tôi chưa say, ít nhất tôi biết nhà mình ở đâu chỉ là không biết phải rẽ bên phải hay bên trái thôi. Không về nữa, tôi không về nữa phiền phức.

Nương theo cột đèn tôi ngồi xuống bám lấy nó, bà đây không thêm về nữa.

Mơ hồ có ai đó kéo tôi lên công tôi trên lưng tôi nằm rạp trên lưng người đó một tới mức không mở nổi mắt. Nằm một lúc tôi lại không yên thân hua tay múa chân loạn xạ nghe ngao hát một bài hát chẳng có nhịp điệu. Người công tôi không chịu nổi quát nạt

- Nằm im còn ồn nữa tớ ném cậu xuống đường

- Ném đi, giỏi thì ném đi

-...

Tôi mơ màng ngủ được một lúc cảm thấy trong dạ dày rất nhộn nhạo khó chịu nằm trên lưng người kia nôn một trận. Ai da vị đại ca thật xin lỗi tiểu đệ nhịn không nổi nữa rồi.

- Diệp Khả Vy cậu dám nôn trên người tớ?

- Có gì mà không dám chứ....Oe...

Người kia thật sự quăng tôi xuống đất khinh bỉ nhảy sang một bên mặc kệ tôi vật vờ nửa sống nửa chết. Một lúc sau mới thấy tiếng bước chân vội vàng chạy lại chìa ra trước mặt tôi một chai nước và khăn giấy.

Đầu óc tôi trở nên tỉnh táo đôi chút quay đầu lại nhìn mới thấy Đức Nhân đang đứng sau lưng, áo khoác trên tay cậu bị tôi nôn vào nên nhìn có chút kinh tởm. Không, phải là rất kinh tởm mới đúng.

Đức Nhân mặt nhăn như khi ăn ớt cái giận vút áo khoác trên tay vào thùng rác bên cạnh. Người cầu toàn sạch sẽ như Đức Nhân bị tôi hại cho thê thảm như vậy chưa nổi điên lên lao tới đánh chết tôi đã là nhân nhện lắm rồi. Nghĩ vậy tôi lại thấy rất vui vẻ ngáy ngốc nhìn Đức Nhân cười.

- Không biết uống mà còn uống nhiều như vậy, muốn chết sao?

Đức Nhân mặc dù cầu nhàu nhưng động tác lại dịu dàng lần nữa cồng tôi trên lưng, tôi áp mặt vào lưng cậu ta không lên tiếng trả lời. Đức Nhân đành giọng cảnh cáo

- Nếu cậu còn nôn nữa tớ đáp cậu xuống không thêm quản.

- Cùng lắm tớ đền áo cho cậu có gì to tát chứ!

- Còn dám nói hả?

- Sao không dám, cậu cảm được à?

-...

Tôi nằm trên lưng Đức Nhân ngủ được một giấc lúc tỉnh dậy thấy Đức Nhân đã dừng lại không tiếp tục bước lên. Tôi ôm cổ cậu ta hò hét làm như mình đang cười đùa đòi phi lên phía trước, Đức Nhân chỉ khẽ cười bảo tôi đừng làm loạn.

Tôi ngênh cổ nhìn về phía trước, à, hóa ra xuất hiện một con "khủng long" chắn đường bảo sao Đức Nhân không dám đi tiếp. Tôi leo xuống đất chỉ về phía con khủng long trước mặt thét lớn

- Khủng long xấu xí, rút về thời tiền sử của mi đi. Không rút? Không rút bà đáp cho mày rút, giày đâu rồi? Giày đâu? Thằng nào lấy mất giày của bà rồi?

-...

Đức Nhân kéo tôi xuống hóa ra nãy giờ cậu ta vừa phải cồng tôi vừa giúp tôi nhặt giày, khi dây giày được buộc tới nút cuối cùng tôi hài lòng vươn tay xoa đầu Đức Nhân

- Khủng long xấu xí, bây giờ hãy xem phi giày thần chường đây.

- Khả Vy đừng nghịch nữa đây là người.

- Nói vậy, có người nào mặt mũi khó coi như thế kia à? Mặt đàng đàng sát khí thế là định đi giết người à? Cảnh sát, cảnh sát đâu? Gọi cảnh sát ra đây bắt tội phạm đi.

Tôi làm loạn một hồi, kéo tay Đức Nhân đòi cậu ta gọi cảnh sát. Con khủng long kia hình như nổi giận thật rồi, có lẽ là khủng long bạo chúa cũng nên, mắt nó rõ ràng đang lườm tôi còn đang hùng hổ tiến về phía này nữa. Mẹ! sở thú nào lại dám để khủng long chạy loạn trên phố thế này? Phải tru di cửu tộc phải tru di cửu tộc cả nhà bọn họ.

- Diệt Khả Vy cậu loạn đủ chưa?

Con khủng long kia gầm lên với tôi. Khủng long bây giờ tiếng hóa thế à? Đã có thể nói tiếng người rồi.

Tôi bám lấy Đức Nhân nhún chân nhảy lên lưng cậu ta ôm chặt, có Nhân ở đây ai còn sợ con khủng long đấy chứ?

- Thả cậu ấy ra.

- Mất cậu có vấn đề à? Không thấy Khả Vy tự động ôm lấy tôi à?

- Vậy thì đưa cậu ấy đây, tôi đưa cậu ấy về.

- Không cần, tôi có thể tự đưa cậu ấy về.

Tôi nằm trên lưng Đức Nhân ngược mắt lên nhìn bầu trời đen kịt một đốm sao tàn cũng không có chứ nói chi là trăng. Tôi lắc đầu thờ dài lại lần nữa chạm chân xuống đất lao đảo đi về phía con khủng long kia giờ tay chào như học sinh chào cờ đầu tuần.

- Ban nãy mắt mờ nhìn không rõ hóa ra không phải khủng long mà là bạn Thiên Huy của tớ. Chào~

- Theo tớ về, cậu uống thành bộ dạng này không có tớ xem cậu qua mắt bố mẹ cậu kiểu gì.

Tôi "À" một tiếng, phải rồi ở nhà còn có hai vị đại nhân chờ tôi về chịu tội sao tôi lại quên được nhỉ. Tôi nhìn Đức Nhân khó xử tiến về phía cậu ấy hi ha cười ngốc giờ tay tạm biệt, tôi phải theo con khủng long bạo chúa này về rồi.

Đức Nhân cúi người hôn lên má tôi, môi cậu ta lạnh ngắt dán lên bên má nóng bừng của tôi, loại cảm giác dễ chịu dần lan tỏa.

Tôi xoay người tiến về phía Thiên Huy không cần quay đầu lại cũng biết Đức Nhân vẫn đứng phía sau nhìn mình.

Thiên Huy nắm lấy tay tôi bước đi, tôi chậm rãi từng bước đi đằng sau không khí giữa cả hai duy trì sự im lặng.

- Sao còn không giả say nữa đi

... Hẳn phát hiện rồi tôi còn giả say làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Tôi thật sự đã say nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo. Len lén liếc sang nhìn khuôn mặt Thiên Huy trong lòng tôi thầm hừ lạnh, tưởng đâu hắn ta sẽ mất tích cả ngày chứ? Sao giờ còn vác mặt về đây?

Thần sắc Thiên Huy có phần mệt mỏi, vẻ mặt lạnh tanh lại thêm đôi mắt lơ đãng như thiếu ngủ, quảng thâm quanh mắt làm tôi nghi hoặc liệu hắn ta có quan hệ học hành hóc gì với mấy con gấu trúc Trung Quốc.

Có lẽ cảm nhận được tôi đang nhìn Thiên Huy quay sang lòng mày khẽ nhủ lại cuối cùng biến thành giận dữ

- Cậu cũng to gan lắm, dám uống say còn dám để trai đưa về nhà.

- Thì đã sao chứ? Cậu quản được chắc

- Giỏi lắm, uống say rồi gan cũng to hơn hẳn nhỉ, không để mất tới cậu là cậu lập tức đi cùng người khác, muốn chọc tức tớ vậy sao?

- Thiên Huy, cậu vô lý vừa thôi chứ, cậu cả ngày chạy nhông cùng Nhu Ngọc quản tớ đi với ai để làm gì? Thần kinh!

Sắc mặt Thiên Huy trở nên khó coi hơn, hắn nắm chặt hai bả vai tôi như muốn bẻ gãy khớp xương, khoe miệng hết kéo lên lại cong xuống, sau cùng Thiên Huy bất ngờ gục đầu lên vai tôi hơi thở gấp gấp nặng nề. Vừa mới gây chuyện với tôi xong bây giờ còn tỏ ra yếu đuối làm như tôi bắt nạt hắn không bằng.

- Tớ chờ cậu suốt 2 tiếng vậy mà lúc cậu về lại vui vẻ đi cùng người con trai khác cậu nói xem tớ có nên tức giận không?

Tôi chờ hắn cả một ngày trời vậy mà khi vừa về hắn vô cớ nổi điên với tôi nói thử xem ai mới là người nên tức giận?

Lúc về tới nhà nếu không nhờ Thiên Huy qua mắt ba mẹ để họ biết được tôi uống say nhất định sẽ bị tổng ra ngoài đường. Tôi tắm rửa thay đồ xong cảm thấy còn hơi choáng váng vậy là ôm theo Boss Miêu và Tiểu Hắc lên sân thượng hóng gió. Hai con mèo này gần đây hòa hợp không ít khiến người làm mẹ như tôi cũng cảm thấy vui lòng.

Nghe tiếng bước chân tiến lại gần tôi cũng đoán ra được người đằng sau là Thiên Huy nên không mấy để tâm tập trung chú ý vào hai con mèo nhỏ. Cốc kem mát lạnh áp vào bên má tôi hơi lạnh lan tỏa ngấm vào da thịt tôi rừng mình lờ mờ hẳn.

- Kem matcha đây ăn không?

- Không!

- Thật sự không ăn? Vậy tớ ăn.

- Ồ. Hừ!

Thiên Huy cười sảng khoái đặt cốc kem vào tay tôi. Mùa đông chạy lên sân thượng hóng gió ăn kem đúng là dở người. Dù nói thế tôi vẫn không cưỡng lại được vị trà xanh thơm mát trong cổ họng tâm tình cũng vui vẻ hơn nhiều.

Thiên Huy ôm lấy Boss Miêu ngồi bên cạnh tôi, hắn nghiêng đầu xoa xoa bộ lông trắng xù của mèo nhỏ nét mặt tươi cười. Tôi vẫn luôn cảm thấy hôm nay hắn kì lạ có lẽ hắn không khỏe cho lắm.

Khi tôi chạm tay vào gò má lạnh lẽo của hắn, đôi tay hắn cũng bắt lấy tay tôi. Tôi thoáng sững người ngây ngốc nhìn người con trai trước mặt chậm rãi lại gần mình khuôn mặt phóng to hết cỡ.

Khoan, dừng lại hân đi sát thế làm gì hả? Định giờ trò gì hả?

Σ(° △ °|||)

- Cậu...muốn làm gì?

- Tặng quà giáng sinh

Mẹ kiếp vậy mà tôi còn tưởng hân sẽ hôn tôi đúng là vớ nhảm đưa bờ mả. Tôi xòe tay về mặt cao ngạo, không phải nói tặng quà sao mau đem ra đây nếu nhìn thuận mắt biết đâu tôi lại hết giận, hân mắt tích cả ngày thực sự đã kích tôi.

Nụ cười trên môi Thiên Huy trở nên mờ ám, khóe mắt ngập tràn ý cười phong lưu lúc này có chút đê tiện, hơi thở ấm nồng sát bên má tôi. Tôi chưa kịp phản ứng đã cảm nhận đôi tay rắn chắc của Thiên Huy sau gáy giữ lấy đầu mình, cánh môi khô ấm phủ lên môi tôi.

Mẹ! Hân ta hôn thật.

Cả quá trình tôi trọn ngược mắt với hân hoàn toàn rơi vào thế bất động. Lúc Thiên Huy rời đi tôi còn lưu luyến liếm cánh môi ẩm ướt của mình.

Không phải nói khi hôn sẽ có cảm giác thỏa mãn kích thích sao? Sao tôi lại cảm thấy như bị tra tấn vậy? Cứ như có mấy cái tua mực ở trong miệng mình quét khắp nơi ấy, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn.

Tôi dùng tay áo lau miệng ánh mắt oán hận tố cáo hân.

- Kính tởm

Mặt Thiên Huy đầy vạch đen sẫm bị gió lạnh làm cho đông cứng không mở miệng nói. Sau vài giây bất động hân bỗng dỗi nhiên bật cười dùng về mặt rất gọi đòn áp sát tôi cột nhà hỏi

- Quà thì không có chỉ có người muốn lấy thì lấy

- Lấy

Tôi nhanh chóng trả lời thuận tiện hôn lên môi hân, muốn đùa? Tôi đùa cho hân xem. Thấy không? chạm nhẹ như vậy là được rồi dây dưa môi lưỡi bản chết đi được

Thiên Huy không ngờ tôi dứt khoát như vậy tay chặn ngang môi trọn mắt về không tin mặt sẫm đã bị nhuộm đỏ thẹn thùng nhìn tôi. Người bị cướp tiện nghĩ là tôi sao hân cứ chừng ra bộ mặt dân nữ nhà lành bị hại vậy hả.

Dù hành động và lời nói bất đồng nhưng hân vẫn vô si bồi thêm một câu

- Cậu phải chịu trách nhiệm cho sự trong sạch của tớ.

Kháo. Trong sạch cái QQ a~ còn tưởng mình là người bị hại thật hả? Câu này phải là lời thoại của tôi mới đúng chứ. Đừng có mặt dày cướp mất câu độc quyền của nữ chính có được không Sẽ bị trời đánh chết đấy. Tự tôn của hân bị chó tha rồi hả.

Tôi vất chéo chân không nhanh không chậm liếc nhìn hân

- Cậu đang tỏ tình với tớ đấy hả

- Chứ không cậu nghĩ sao?

- Thật hả?

- IQ của cậu có phải lại không đủ dùng không?

Hình như thật sự không đủ dùng. Khi bất ngờ có được thứ bản thân thầm mong muốn con người có xu hướng nghi ngờ tính chân thực của nó.

Tôi thích Thiên Huy lâu như vậy bỗng nhiên một ngày hân nói hân cũng thích tôi giống như cả đời không mua vé số một hôm trời đẹp lại trúng được giải độc đắc.

Trong đầu tôi bắt đầu xuất hiện vô số câu hỏi tay chân trở nên lỏng lẻo không sao cử động, ngay cả trái tim cũng như ngừng đập có khi nào tôi chưa tỉnh rạo không?

- Cậu... Thật sự không đùa

- Không đùa.

Thiên Huy còn khản trương hơn tôi dù ngoài mặt vẫn làm ra vẻ bình tĩnh nhưng động tác lại cứng nhắc từ đầu đến cuối vẫn luôn chăm chú quan sát biểu hiện của tôi.

Thiên Huy hít một ngụm khí đem hết can đảm hỏi

- Khả Vy cậu thích tớ chứ?

- Thích

Từ lần đầu nhìn thấy hấn đã thích, trên con đường trường thành vẫn thích cho đến tận bây giờ vẫn luôn luôn thích.

Tôi cười không ngấm được miệng, có một loại cảm giác chèn ép trong lồng ngực khó tả. Hóa ra tình cảm khi được đáp trả lại hạnh phúc như vậy, hóa ra sự kì vọng của bản thân không phải là uống phí.

Tôi còn rất nhiều rất nhiều điều muốn hỏi Thiên Huy nhưng lúc này lại cảm thấy không cần thiết. Chàng trai trước mặt đã đi cùng tôi một chặng đường của tuổi thanh xuân giờ đây đã thuộc về tôi, những chuyện tiếp theo đều không cần nghĩ đến.

Khi tôi nói "Thích" Thiên Huy cười rạng rỡ ôm lấy tôi, hấn như một đứa trẻ dè dặt được nhận lấy quà, thì ra hấn cũng lo lắng hồi hộp giống tôi.

Thiên Huy lấy trong túi một chiếc nhẫn bạc đơn giản có khắc hai chữ cái đầu tên tôi và hấn ở mặt sau, chậm rãi đeo vào ngón giữa tay phải cười rất đê tiện

- Thế này để chứng minh cậu là hoa đã có chủ rồi, đừng có ra ngoài thả thính thằng nào nữa biết chưa.

- Tớ nói câu này mới đúng

- Đợi khi trường thành rồi tớ sẽ chuyển chiếc nhẫn từ ngón giữa sang ngón áp út của cậu.

☞ (□ ☞)... Cậu đây là chuyển từ tỏ tình sang cầu hôn đấy phải không? Cậu vô sỉ như vậy bố mẹ cậu có biết không?

Bầu trời đêm đen kịt gió lạnh lẽo quét qua, người bên cạnh nắm chặt tay tôi thay tôi cản trở lạnh lẽo thiêu cháy sự ấm áp.

Khi đó tôi đã nghĩ bất luận sau này có xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không hối hận tuyệt đối không hối hận vì những gì bản thân đã lựa chọn.

Thời gian sau đó đối với tôi là khoảnh khắc đẹp nhất của thanh xuân, có thể cùng người mình yêu nắm tay công khai quan hệ, có thể nhận được sự cưng chiều của hấn, có thể tỏ ra quan tâm thái quá, làm những điều trước nay chưa từng thử.

Mà thật ra tôi cảm thấy nó kì quặc thì đúng hơn, kiểu như...

Thằng cha thần kinh nào đấy sáng sớm chạy đến trước cửa dựng tôi dậy chỉ để nói một vấn đề nhạt toẹt

- Đổi xưng hô đi

- Sao phải đổi?

- Gọi "anh" đi!

...

...

...

- Đéo!(ノ益益)ノ

Vậy là hấn lần ra ăn vạ với tôi, tôi cần bạn trai không cần con trai a~ có bán manh cũng vô dụng biết chưa? Tôi là thiếu nữ e thẹn tôi sẽ ngại đấy biết chưa?

Rồi thì một buổi chiều nào đó mây xám âm u sắc trời âm đạm hấn nghiêm túc quay sang hỏi tôi

- Nếu một ngày nào đó tớ và Đức Nhân cùng rơi xuống nước cậu sẽ cứu ai?

Câu hỏi này...lí ra phải dành cho phái nữ chứ nhí, hấn ta không cần mặt mũi hỏi tôi vậy có thấy bản thân đang bán đứng chí khí nam nhi không?

- Sao đột nhiên nhắc đến Đức Nhân?

- Thì cậu trả lời đi.
- Thế thì xui cho hai cậu rồi vì tớ đâu có biết bơi, nhưng tớ có thể đặt trước quan tài giúp cậu.
- Không sao tớ biết bơi tớ sẽ ra sức dìm chết cậu ta.

...(¬_¬')

Đức Nhân cậu tuyệt đối đừng ngã xuống nước cùng con người độc ác này.

Thế rồi một đêm không sao trời đen như đổ mực, tên thần kinh kia gọi cho tôi lâu lâu

- Tại sao không trả lời tin nhắn? Cậu đã làm gì hả?
- Tắm.
- Tắm xong rồi sao không trả lời?
- Lười.
- Cậu không còn thích tớ nữa phải không?

- ...

Cho hỏi cậu lại quên uống thuốc sao? Nếu quên thì mau uống thuốc đi nước có sẵn trong bồn vệ sinh đây đừng để tôi nhắc chứ.

- Khả Vy, tớ thích cậu

- //(o~o)//... Ừ tớ biết

Sau đó tên thần kinh kia cả đêm nhắn hơn 70 tin "tớ thích cậu". Thế là tôi không giận đâu thật đấy.

Mà thật ra tôi cũng không được bình thường cho lắm ví như 12h đêm tỉnh dậy đi uống nước lại nhớ tới hân nên lấy điện thoại ra nhắn tin.

- Cậu đã ngủ chưa? Tớ bảo này...
- Ngủ rồi, nhưng cứ bảo đi
- Ừ thế ngủ đi, gọi cậu dậy chơi vậy thôi ai bảo dám ngủ trước tớ, đáng đời
- !\$%^&*()_(

Hai chúng ta cùng thức cho có bạn có bè. Nhi!

Lại còn một hôm trái nắng trở trời nào đấy tôi bị nước vô não làm chap vài cái dây thần kinh lục tù quần áo của hân tìm sơ mi trắng. Thật sự tôi không biết lúc ấy ăn nhầm thuốc gì lại hí hửng đi mặc sơ mi trắng của hân vào rồi đứng ờ ờ trước gương.

Cái gì mà bạn gái dễ thương nhất khi mặc trộm áo sơ mi của bạn trai chứ? Cả đời này tôi chắc chắn không thể quên ánh mắt kinh hoàng khó tả mà Thiên Huy nhìn tôi lúc ấy, hân nhìn xong lập tức đóng sập cửa phòng lao vào nhà tắm cười vang trời không cho tôi chút mặt mũi.

- Khả Vy của anh cũng đáng yêu đấy chứ.
- Cút!
- Đến đây anh xem nào nằm trong chăn sẽ chết ngạt đấy.
- Anh cái con khi. Cút~

Thì thoảng tôi lại lên con hỏi hân

- Cậu nói xem tớ có đẹp không?
- Muốn kiểm soát đánh tớ thì cứ nói đại đi lại còn vòng vo.
- Người ta hỏi thật mà.

- Đẹp!

- Vậy tớ và bạn gái cũ của cậu ai đẹp hơn?

-... Thôi cậu đánh luôn đi

Tôi chỉ thật tâm hỏi thôi mà về mặt đau khổ bất đắc dĩ của hắn này là sao hả tôi bắt nạt hắn sao? Tôi nào có?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Khi tôi nói tôi và Thiên Huy chính thức hẹn hò về mặt của Tuyết Hoa lại bình thản tới mức không thể bình thản hơn kiểu như muốn nói tao-biết-từ-lâu-rồi. Tôi còn tưởng nó sẽ lao vào tra khảo tôi, kêu trời gọi đất làm âm ỹ lên chứ. Nó yên lặng như vậy làm tôi không khỏi nổi da gà.

Tuyết Hoa khó chịu nhìn tôi hỏi

- Mày đừng có nhìn thế tao biết tao đẹp rồi. Dù gì bây giờ mày cũng là hoa có chủ sao có thể dùng ánh mắt triu mến ấy nhìn tao.

- Tuyết Hoa, mày thật sự không sao đấy chứ? Trong trường hợp này lí ra mày phải chăm chọc bới móc hay phản bác tao mới đúng.

- Mày thích Thiên Huy thế nào không phải tao không biết. Yên tâm dù mày có chống lại cả thế giới tao cũng sát cánh bên mày.

... Thế giới có 7 tỉ người cũng không phải ăn không rồi ngồi, ai rảnh đi chống lại tôi?

Mặc dù nói thế nhưng gần đây Tuyết Hoa luôn hành động mờ ám, nó thường xuyên mất tích, gọi điện không nghe máy, đến nhà tìm cũng không thấy, tôi còn cho rằng nó bận hẹn hò cũng Thanh Phong nhưng cậu ta bảo không phải. Con nhỏ này rõ ràng có chuyện giấu tôi.

Từ lớp học thêm về tôi gặp Tuyết Hoa bước ra từ một nhà hàng sang trọng, quần áo mặc trên người và cách trang điểm cũng chính chu nghiêm túc hơn thường ngày, không có vẻ tùy hứng ngang ngược thường thấy.

Tuyết Hoa quay đầu nhìn thấy tôi, nó trân trân đứng bất động 3s sau co chân bỏ chạy.??

Tôi còn chưa kịp làm gì mà.

Vậy là tôi cũng nhanh chóng đuổi theo nó, Tuyết Hoa chỉ chạy một đoạn rồi đứng lại chờ tôi, nó biết rõ thể lực tôi không tốt đuổi kịp nó là không có khả năng.

Tuyết Hoa ôm đầu cảm thán

- Cuộc đời tao là một đường thẳng chỉ vì trốn mày mà rẽ ngang.

- Mày còn dám nói? sao đột nhiên lại bỏ chạy hả?

- Giúp mày rèn luyện thân thể sợ mày mãi yêu đương quá hao tổn khí huyết

Tuyết Hoa nhún vai vô tội trả lời trong khi tôi đã thở không ra hơi chỉ muốn nằm vật trên đất mà nghỉ. Con nhỏ này vẫn tùy hứng như vậy.

- Nào đứng dậy chúng ta chạy thêm mấy vòng nữa.

- Đẹp, Thần kinh mày không ổn định thì đừng có lây bệnh sang tao.

- Muộn rồi!

Khi tuyết Hoa nói "muộn rồi" tôi không hiểu nó có ý gì, nhưng chỉ vài giây sau tôi sinh ra một loại cảm xúc muốn giết người. Con bạn thần kinh kia dám đi trêu chọc nhà người ta, trong lúc tôi không để ý Tuyết Hoa đã cầm đá đập vào con chó beagle nhà đối diện. Con chó kia hung hãn gầm gừ ngay lập tức lao ra đuổi theo tôi, nó không có IQ à tôi đâu phải người đáp nó, đuổi đuổi cái khi a~

Tuyết hoa hất văng đôi giày cao gót ngựa cổ cười man rợ kéo tay tôi bỏ chạy. Vậy là trên phố xuất hiện hình ảnh một chó hai người bán mạng đuổi nhau.

- Mẹ kiếp vì vậy tao mới ghét chó, cái lũ chỉ biết sủa gâu gâu cắn người sao có thể bì với mèo của tao chứ?

- Vừa chạy vừa nói là cần vào lưới đây

Tuyết Hoa cảnh cáo, nó vẫn hí hửng nắm tay tôi bỏ chạy, con chó đằng sau răng nanh đầy mồm co bốn chân đuổi theo, người đi đường tròn mắt ngoái đầu nhìn chằm chằm chưa từng thấy cảnh tượng hãi hùng như vậy. Đều là tại tuyết Hoa cả, nó muốn thi chạy maratong với chó sao lại kéo tôi vào cùng?

Có một việc người biết làm nhưng chó không biết làm. Leo cây.

Khi ở giữa ranh giới sống và chết con người có thể phát huy hoàn toàn năng lực tiềm ẩn của bản thân cũng nhờ thế mà hiện tại tôi đã an toàn ngồi trên nhánh thấp nhất của cây phượng vĩ.

Mùa đông phượng vĩ trông âm đạm với những trái phượng đen dài treo lủng lẳng. Tuyết Hoa ngồi trên cành cao hái trái phượng đập xuống con chó bec ghê dưới gốc cây. Bà cô của tôi ơi bà còn không sợ mất mặt nữa hả, trong tình cảnh này còn chơi vui như thế.

Sau khi thoát khỏi con chó bec ghê kia tôi an toàn hạ cánh xuống mặt đất, thật sự là dọa chết người mà. Tôi trừng mắt với Tuyết Hoa oán trách vậy mà nó vẫn có thể cười hi hi như thể không có chuyện gì xảy ra.

Hai người chúng tôi đi bộ về nhà Tuyết Hoa luôn miệng nhắc với tôi rằng sắp đến tết rồi, nó muốn cùng tôi đón mừng năm mới. Nhìn nó vui cứ như thể ngày mai là tết ngay không bằng.

Tôi gật gù nghe nó lải nhải, kéo cao mũ áo khoác tự tìm đến sự ấm áp.

- Khả Vy

- Oi

- Cuối cùng tao cũng chờ được đến ngày mày lên xe hoa rồi, người mẹ như tao thật sự không cần phải ôm quả bom nổ chậm là mày nữa rồi, tao có chết cũng không hối tiếc

- Khùng!

Tôi đẩy Tuyết Hoa đang sát lại gần mình ra rào bước về nhà

Trên chiếc bàn gỗ nâu có đặt một chậu xương rồng nhỏ, chẳng biết là ai thêm vào nhưng chậu xương rồng ấy đã sắp ra hoa. Lại một chồng sách mạng tầm vĩ mô bác học để bên cạnh, một đoạn tiếng anh phát ra từ chiếc băng ghi âm đen tuyền mà chủ nhân của nó đang ngủ gục trên bàn.

Tôi chôn chân đứng một góc nhìn Đức Nhân ngủ gục trên những cuốn sách, tóc mái che khuất gương mặt, mơ hồ thấy được sống mũi thẳng và đôi môi hơi lạnh bạc.

Đào mắt sang kệ sách bên cạnh tôi bước nhanh chân đến đó cố gắng tìm một góc cách xa Đức Nhân. Khi tôi cố gắng với một tập tài liệu trên cao ai đó bất ngờ xuất hiện bên cạnh đã lấy nó xuống nhưng không phải lấy giúp tôi. Tôi nhìn biểu tình lãnh đạm trên mặt Đức Nhân rồi lại nhìn tập tài liệu ôn tập trên tay cậu sau cùng cố kéo khóe miệng tươi cười.

- Cậu không định giành mất tài liệu ôn tập quý báu của tớ đây chứ?

Đáp lại tôi chỉ là vẻ mặt lạnh tanh vô cảm của Đức Nhân. Tôi nhớ lần đầu gặp cậu ấy ở hiệu sách Đức Nhân cũng lấy cuốn truyện mà tôi đã chọn rồi quay lưng đi thẳng, hiển nhiên không hề nghĩ đến chuyện giúp tôi. Đức Nhân khi ấy đối với tôi là một người hoàn toàn xa lạ lại có chút đáng sợ khó gần. Còn con người hiện tại rõ ràng từng cười với tôi lúc này đây lại dùng ánh mắt vô hồn nhìn tôi.

Tập tài liệu nằm trong tay tôi từ lúc nào, chỉ nghe giọng Đức Nhân thoáng qua.

- Thứ tớ muốn hiện tại đã không giành nổi nữa rồi.

Khi cậu ta biến mất như thế tôi không rõ cảm xúc trong mình là gì, có chút hụt hẫng lại có chút vui mừng. Vốn dĩ nên là vậy, tôi không thể đáp lại cậu ấy nên để người con gái khác tốt hơn tôi ở bên cậu ấy.

Khoảng thời gian sau đó tôi không còn đến hiệu sách mà chuyển đến tá túc trong thư viện trường. Nơi này dù không thoải mái hay xinh đẹp như hiệu sách kia nhưng ít nhất tôi sẽ không phải gặp Đức Nhân. Điều này tốt cho cả hai.

Có lẽ Đức Nhân cũng nghĩ vậy, gốc cây sau sân trường, hành lang nhỏ hẹp khuất nắng, hay kể cả trong lớp học tôi đều không còn tình cờ bắt gặp Đức Nhân. Cậu ấy vẫn như trước, trốn tiết, không hòa đồng, ngủ trong giờ, chộc cho cô Oanh tức điên lên.

Chỉ là Đức Nhân không còn nhìn tôi nữa, không còn dùng vẻ mặt khó chịu cau có với tôi giống như tôi hoàn toàn biến mất trong thế giới của cậu ấy.

Sáng sớm Thiên Huy đã đứng đợi ở trước cửa, vẫn là điệu bộ vĩnh vào ra lệnh cho người khác kéo tôi đến công viên chạy bộ. Mùa đông chạy bộ là cả

một quá trình tự ngược đấy biết không hả? Còn nữa sao lại có loại bạn trai vô si ngồi trên xe nhìn bạn gái mình thực mạng chạy theo thể hả, có đáng mặt nam nhi không cơ chứ?

- Cố gắng lên chạy thêm chục vòng nữa rồi về.

- Sao cậu không bảo cố gắng lên chạy thêm chục vòng nữa rồi vào viện luôn thể?

Thiên Huy không trả lời mà chỉ cười vang, khi tôi không thể lết thêm 1 cm nào nữa mới dừng lại đưa nước cho tôi.

- Mệt không? Lại đây cho cậu hôn miễn phí này.

Tôi đen mặt hất tung chai nước về phía Thiên Huy khiến hắn ướt một mảng áo.

Trong công viên có rất nhiều người ghé thăm vào sáng sớm, trên thảm cỏ còn ướt đầm sương đêm tỏa ra hơi thở lạnh lẽo. Hướng mắt về phía đằng đông chỉ thấy một vệt sáng đỏ cam cô độc giữa tầng mây xám xịt.

Tôi đan hai tay vào nhau thở ra từng làn khói trắng, chạy bộ xong chẳng thấy ảm hơn chút nào.

Thiên Huy ở bên hơi trách móc

- Bạn trai có mà không biết sử dụng. Đến đây.

- Lúc mua cậu về làm gì có tặng kèm hướng dẫn sử dụng bạn trai chứ.

Tôi giả bộ cãi lại

Hắn dễ dàng kéo tôi vào lòng, người hắn quả thật rất ấm, tôi sát lại bên hắn dúi tay vào túi áo Thiên Huy.

- Đây, cậu cho bao nhiêu cô gái để tay trong túi áo cậu rồi?

- Cậu nói xem

- Trên dưới 50 người

-

- Chẳng lẽ nhiều hơn à

- Chỉ có mình cậu thôi.

Chém gió. Bà đây úp tin.

Hắn nhìn ra suy nghĩ của tôi chỉ hờ hững không thêm phản bác, thấy không rõ ràng đang nói đùa mà.

Hắn nghiêng đầu quan sát tôi làm như kiểu thú vị lắm, sau đó ôn nhu xoa đầu tôi.

- Giống như một giấc mơ vậy, tớ cứ cho rằng cả đời này chỉ có thể dùng tư cách bạn thân ở bên cậu.

- Cậu thích tớ từ khi nào?

- Chắc chắn là từ trước khi Khả Vy thích tớ.

Lúc nói câu này giọng điệu Thiên Huy tự mãn khoe khoang cứ như đã giành được chiến thắng. Tôi thật muốn đập bàn hét "điều ngoa" lần đầu tiên gặp tôi đã thích Thiên Huy sao hắn có thể thích tôi trước khi tôi thích hắn được chứ?

- Vậy còn Nhu Ngọc?

Không hiểu sao lúc này tôi lại nghĩ tới cô ấy, người đã luôn ở bên Thiên Huy suốt một thời gian, người nhận được sự quan tâm đặc biệt của hắn, hóa ra tôi cũng ích kỷ như bao người khác, tôi không rộng lượng để người mình yêu chứa chấp một người con gái khác.

Từ lúc bắt đầu mối quan hệ này Thiên Huy chưa từng nhắc nửa câu về Nhu Ngọc, tôi cho rằng bản thân mình sẽ không truy hỏi nếu hắn không muốn nói. Cuối cùng vẫn không thắng được sự ghen tuông nhỏ mọn trong tim. Suy cho cùng tôi chỉ là một cô gái bình thường, tôi không phải thánh nữ cũng không phải nữ chính hoàn hảo luôn cao ngạo trong tình cảm.

Sắc mặt Thiên Huy trầm xuống, có chút bất đắc dĩ dường như đang suy nghĩ gì đó, hắn siết chặt tay tôi.

- Nhu Ngọc, cô ấy đã không còn liên quan tới chúng ta. Yên tâm trước sau tớ chỉ động lòng với mình cậu.

- Còn nhớ tớ cậu và Tuyết Hoa đã hứa gì không? Sau khi tốt nghiệp sẽ cùng nhau sang Pháp du học. Móc ngoéo đi, cậu phải đi cùng tớ.

Nếu Thiên Huy đi cùng tôi hẳn sẽ không còn liên quan gì với Nhu Ngọc, tôi sẽ không cần lo nghĩ nhiều.

Tôi giờ ngón út kiên định nhìn Thiên Huy, hẳn thoáng sững sờ rồi bật cười sáng khoái.

- Tớ hứa

Ngón út của Thiên Huy thon dài, chiếc nhẫn bạc trên tay tôi ánh lên trong thoáng chốc, tôi tin, nếu Thiên Huy đã hứa hẳn nhất định sẽ làm được. Hẳn rất ít khi hứa hẹn nhưng tuyệt chưa từng thất hứa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cừ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Mỗi một người thầy đều là người cha thứ hai, vậy thì có gì người cha thứ 2 của tôi lại hung bạo như vậy? Chặn trước cổng trường thì thôi đi, dùng ánh mắt dữ tợn lườm tôi từ trên xuống dưới cũng thôi đi như tại sao? tại sao lại ghi tên tôi vào sổ cơ chứ?

Tôi chỉ đi học muộn thôi mà chứ có giết người, cướp của, phạm pháp đâu. Thầy ghi tên tôi như thế là tiễn tôi lên đoạn đầu đài đó, cô Oanh sẽ cho tôi nghe một bài ca trường kì bất tận đó, thầy có hiểu không? Thầy làm sao mà hiểu được người phải nghe là tôi chứ đâu phải thầy?

Tôi ủy khuất nín áo thầy giám thị năn nỉ

- Thầy...

- Không thầy trò gì cả, cuối năm rồi thất chặt kỉ cương tôi không bỏ qua cho bất kì học sinh nào cả.

- Thầy~ Cô Oanh vừa mới hỏng một buổi xem mắt.

- Em nói thật?

Tôi gật gật đầu lia lịa. Thầy chẳng lẽ nỡ nhìn học sinh bé nhỏ của thầy bị giáo viên chủ nhiệm đem ra trút giận sao? Cô Oanh trong thời kì này chính là Dung mama tái thế đấy.

Thầy giám thị "hừm!" một tiếng vẫn nghiêm mặt cảnh cáo tôi rồi đuổi tôi về lớp học, tiếp theo thầy lặng lẽ gạch tên tôi trong sổ đi.

Đã bảo thầy đáng yêu lắm mà.

Tôi học tốc chạy lên lớp, tất cả đều là tại tên bạn trai chết bầm ấy, sáng sớm đã kéo tôi chạy quanh công viên bảo sao không đi muộn.

Đáng đánh.

- Còn làm gì ở ngoài đây, có thấy cô sắp vào rồi không?

Phong Thương cảm quyền sách đập "bộp" vào đầu tôi, tôi xịu mặt bước vào lớp. Người xung quanh đều bắt nạt tôi, tôi tốt nhất nên về chỗ yên lặng ngủ cố gắng làm một mỹ nữ an tĩnh thì vẫn hơn.

Tuyết Hoa sáng nay rất có tinh thần, ờ mà hôm nào nó chẳng có tinh thần vậy nên mới sinh ra bệnh tâm thần chữa mãi không khỏi đấy.

Tuyết Hoa kéo tôi xuống bàn nó bí mật lấy ra một chồng truyện khoe với tôi. Mắt tôi sáng lên vội vàng lao tới, là manga đấy sao có thể không kích động cơ chứ.

Nhưng tôi cũng quá tin tưởng Tuyết Hoa rồi, đầu óc của nó tôi nào có theo kịp.

Mở trang giấy đầu tiên tôi lập tức gấp truyện lại. Im lặng bước về bàn mình mặt y hệt bài "không cảm xúc" trong lòng chỉ có thể khóc thầm, lặng lẽ gục mặt xuống bàn nhắm mắt mặc niệm không màng nhân tình thế thái bên ngoài nữa.

Thế giới này thật là đáng sợ những người xung quanh cũng thật đáng sợ tôi muốn về hành tinh mẹ.

Tuyết Hoa không an phận khêu khêu tôi hỏi

- Siêu phẩm như thế mà mày không đọc à? Uống lắm đấy

- Siêu cái qq a~ Mày... Mày đọc thì đọc một mình đi còn dám vấy bẩn tâm hồn "chong xáng" của tao. Cút!

Tôi còn tưởng nó tìm được bộ manga nào hay thế quái nào đấy lại là yaoi đã thế còn là yaoi 18+ vừa vào truyện đã...đã... Thật muốn chui xuống đất luôn mà.

- Trên đời chỉ có tình yêu vượt qua giới tính mới là hoàn mỹ

- Sao mày lại có loại truyện này?

- Sao? Muốn đọc? Tao còn nhiều lắm có thể cho mày mượn.

- Cút!

- Mày muốn thế loại nào cũng có, nam nam, nam nữ, nữ nữ kể cả nhân thú cũng có.

Tao muốn đánh chết mày có được không? Vô sỉ!

Tuyết Hoa hắc hắc cười đề tiện khoác vai tôi thì thầm

- Mua của bạn học trong trường đấy. Trường mình có một trang web ngầm có bán rất nhiều thứ thú vị mấy cái này đã là gì. Mày có muốn tao đưa mày đi tham quan không?

- Trong trường lại có thứ này tồn tại hả? Sao tao không biết?

Tuyết Hoa nhìn tôi nhún vai không thêm bình luận, được được tôi biết rồi nó đang khinh thường tôi là người rùng cái gì cũng không biết chứ gì? Tôi mới không thêm chấp với người tâm lý biến thái nhân cách méo mó như nó.

Tôi mê mẩn nhìn thẳng vào đôi mắt đối diện mình, lông mi giả gần hơi lệch, vành mắt hơi đỏ có lẽ đã thức cả đêm cày phim Hàn, con ngươi sắc bén đang lóe lên với tôi. Tôi vẫn bình tĩnh mỉm cười rất tự nhiên.

- Coi như cô cầu xin em đây Diệp Khả vy, bóng rỏ em không đạt, nhảy xa em cũng không đạt, ném tạ em lại càng không đạt vậy thì chạy bền em làm ơn đem hết sức từ khi chui ra từ bụng mẹ hoàn thành cho cô, như vậy cô mới cho em điểm thể dục được.

- Cô yên tâm, em nhất định sẽ làm cô thất vọng nữa rồi. ~(^~^~)

Giáo viên thể dục hoàn toàn bạo phát với tôi, cô trách em làm gì cơ chứ cột bóng rỏ cao như vậy là lỗi của em sao? Xà roi xuống cũng là lỗi của em sao? Ném tạ không qua vạch cũng là lỗi của em sao? Nếu cô nghĩ thế thì cô đứng rồi đấy, đều là lỗi của em cả.

Sao khi tôi thành công hoàn thành bài kiểm tra chạy bền giáo viên thể dục nhìn tôi bằng ánh mắt cảm tạ, còn tôi nhìn về hướng lớp học của Thiên Huy với vẻ mặt đầy biết ơn.

Đều nhờ hần mỗi ngày đều đá tôi từ trên giường xuống dưới đất, dùng đủ 72 phép thần thông kéo tôi ra công viên chạy bộ cuối cùng tôi cũng có thể đạt một hạng mục trong môn thể dục. Cũng nhờ thế mà tôi mới biết 3 năm cấp 3 này tôi đã để lại ấn tượng sâu sắc nhường nào trong lòng giáo viên thể dục.

Tuyết Hoa hướng tôi giờ ngón cái

- I informatics you do get(Tao tin mày làm được mà).

Tôi xua xua tay không thêm đếm xỉa đến nó.

Trong trường học có hai bảng thông báo, một bảng của phía nhà trường dùng để thông báo xếp loại các lớp hoặc các hoạt động công việc của nhà trường. Một bảng là của học sinh dùng để thông báo tìm đồ, tìm lớp học phụ đạo, vài dòng ghi chú vớ vẩn của học sinh thậm chí cả thư tỏ tình, thường là những ghi chú trên giấy nhó dán lên đấy.

Bảng thông báo của học sinh hôm nay rất đông người chú ý, mà tôi vốn đang tranh giành miếng bánh mì với Thiên Huy cũng bị Tuyết Hoa xách cổ lôi đi xềnh xệch. Chuyện khiến Tuyết Hoa hứng thú luôn khiến tôi cảm thấy lo sợ. Đã bảo tôi không theo kịp tư duy của nó mà.

Sự thật chứng minh tôi quá hiểu Tuyết Hoa. Trên bảng thông báo có dán một tấm áp phích lớn của một em lớp 10 nào đấy tuyên bố sẽ tỏ tình với một anh lớp 12 trong khối tôi. Chuyện nhạ toẹt đến giáo viên còn không thêm quan tâm làm gì chứ?

- Gượm đã, mà ở lại xem đi đã đảm bảo vui.

Tôi bị Tuyết Hoa kéo chen vào dòng người trên sân trường, bọn họ tụ tập thành một vòng tròn để chờ khoảng trống giữa sân. Tôi neho mắt nhìn thấy

một nam sinh lạ mặt đứng trong vòng tròn đó, trên tay cầm một lá thư màu đen rất có khí chất, đây là tỏ tình hay đi khiêu chiến vậy?

Nam sinh kia khuôn mặt rất đáng yêu thay vì nói đẹp trai nên nói là non nớt shota kinh khủng.

Tôi kéo Tuyết Hoa hỏi nhỏ

- Khỏi 12 bọn mình có nam sinh nào shota thế kia à?

- Không, học sinh lớp 10 đấy.

Lớp 10? Tức là sẽ tỏ tình với một anh lớp 12? Bảo sao Tuyết Hoa và cả trường có hứng thú ra đây hóng chuyện vậy. Tôi đưa tay đỡ trán, tam quan của tôi sắp bị bóp méo rồi, vẫn là nên về nhà tìm phi thuyền trở về hành tinh mẹ thì hơn, người trái đất thật đáng sợ.

Tuyết Hoa khích vai tôi cười khề

- Chờ một chút, chuyện vui còn ở đằng sau kia.

Tôi gật gật đầu trong lòng kì thực chẳng quan tâm, đợi thêm một chút thấy bóng dáng Thiên Huy từ đằng xa, tôi giơ tay ra hiệu với hắn. Thiên Huy còn đem cho tôi một hộp sữa có thể uống trong lúc chờ đợi.

Đợi thêm một lúc nữa tôi thấy Nhật Nam đang bị hai người Minh Hoàng và Quang Mạnh kéo đến, đưa Nhật Nam tới làm gì? Không sợ cậu ta lại rút điện thoại đe dọa "trong trường có người yêu đương đồng tính, pháp luật còn chưa đồng ý, phải gọi cho cô Oanh thôi" à?

Tôi ngần vịn lần không ngờ tới nam sinh lớp 12 mà bọn họ nhắc tới lại là Nhật Nam. Nhìn cậu nhóc lớp 10 cúi người 90 độ đưa lá thư thu hết can đảm hét

- Em thích anh từ lần đầu gặp mặt em cố gắng thi vào trường cũng chỉ để gặp anh, anh làm người yêu của em được không?

Σ(° △ °|||)

... Khụ...khụ...tôi sặc sữa rồi.

Thật sự lúc này tôi rất muốn lao lên bịt mồm cậu nhóc kia lại có biết lớp trưởng là hoa của ai không mà dám đòi hái hả? Nhưng tôi chưa kịp ra tay một cái chổi đã hướng tới phi tới, thẳng giữa trán tôi mà đáp.

Mẹ kiếp. Thằng nào con nào dám đập bà?

- MẸ KIẾP THẲNG NÀO CON NÀO DÁM CÓ Ý ĐỒ BẤT CHÍNH VỚI RAU BÀ TRỒNG?

Tiếng hét còn uy vũ hơn cả tôi, Thiên Huy đỡ tôi dậy xoa xoa cái trán bị sung đỏ của tôi, tôi chỉ đứng xem thôi cũng trúng đạn là sao hả?

Hướng mắt về phía người vừa phi chổi vào mình trong lòng tôi sớm đã có đáp án. Người duy nhất có thể nổi khùng lên khi có người đụng vào Nhật Nam chỉ có thể là lớp phó hung bạo của chúng ta.

Phong Thương hồ báo xách chổi đến bên nam sinh kia vênh mặt đe dọa

- Cậu muốn chị đập chết cậu hay cậu bị chị đập chết?

Nam sinh:... Có khác gì nhau sao?

Thật ra cả lớp 12V đều biết cậu nam sinh kia sớm không có cơ hội lựa chọn gian tình của lớp trưởng và lớp phó rõ ràng thế a~ Tụi này đều không có mù a~.

Phong Thương trực tiếp cầm chổi đập cậu ta chạy vòng quanh trường.

Bọn họ chẳng ai đoán hoài đến Nhật Nam đang ngồi thu lu một góc về mặt ngây ngốc còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Đột nhiên được một nam sinh tỏ tình sau đó nhảy ra một bà chặn lửa hung dữ đuổi đánh nam sinh kia. Nếu lúc này Nhật Nam có ý định gọi cho cô Oanh tố tội tôi cũng sẽ không ngăn cản đâu.

Tôi âm ỉ náo loạn một hồi, còn tôi xoay người hướng Thiên Huy phụng phịu, xem đi tôi hoàn toàn không làm gì tự nhiên ăn nguyên một chổi hỏi xem có oan ức không cơ chứ?

Thiên Huy vốn muốn kéo tôi vào phòng y tế nhưng ở đây náo nhiệt như vậy tôi sao nỡ bỏ đi? Hắn chỉ có thể tiếp tục nhìn tôi làm một mỹ nữ an tĩnh tao nhã uống nốt nửa hộp sữa còn lại

Nam sinh bị đuổi đánh kia cuối cùng cũng lấy hết dũng khí phản kháng quay người gào lên với Phong Thương

- Chị gái này chị vô lí quá vậy, em chỉ bày tỏ với đàn anh có cướp chồng chị đâu mà chị hung dữ.

- Hử? Cậu nói gì cơ?

- Em... Em nói... Em nói em thích anh Nam thì đã sao chị quản được à?

- Chị đây không quản được nhưng nắm đầm của chị quản được

Lại một màn gió tanh mưa máu mà nhân vật nam chính vẫn bị ngó lơ, mấy người cướp đầu hay phá hoại vậy?

Cuối cùng Phong Thuong bị Nhật Nam cản lại bằng vẻ ôn nhu hiền lành hết sức Nhật Nam khuyên can

- Cậu đừng dọa đàn em khoá dưới dù sao chuyện cũng không to tát gì cả.

Toàn trường ồ lên ngạc nhiên, trong mắt cậu ta chuyện thế nào mới là to tát.

Phong Thuong bỗng nhiên nổi điên túm lấy cổ áo Nhật Nam hét lớn không chỉ cho nam sinh kia nghe mà còn muốn thông báo cho toàn trường.

- Cao Nhật Nam cậu nghe cho rõ bà đây thích cậu. Mẹ nó dù biết cậu khiếm khuyết EQ thì có thể bù trừ bằng IQ không ngờ cậu lại đàn đến thế. Sau này ngoài tôi ra đừng hòng ai dám tơ tưởng đến cậu.

Khụ...khụ... sặc lại sặc sữa rồi. Lớp phó đại nhân cậu như vậy sẽ dọa chết nàng dâu nhỏ của cậu đấy.

Phong Thuong nói xong còn hôn lên má Nhật Nam đánh dấu chủ quyền xung quanh bỗng xuất hiện hiệu ứng cánh hoa và nhạc nền vô cùng sinh động lãng mạn.

Chính là hai tên dở hơi Quang Mạnh và Minh Hoàng vừa tung bông vừa mở nhạc, con nhỏ này đừng vậy bản lớp trưởng của tôi. (□□)

Nhật Nam tròn mắt bị dọa đến ngất ngốc sau đó ưu thương xách váy à không xách quần thẹn thùng bỏ đi, Phong Thuong tiêu sái đáp chỏi qua một bên vênh vác bỏ đi nốt.

...

Lớp trưởng và lớp phó nào loạn xong đều đã phui mông đi thẳng tôi còn ở lại làm gì?

Thiên Huy trừng mắt với tôi

- Còn không mau đến phòng y tế hay là muốn tở ở đây bày tỏ với cậu?

...Hắn vĩnh viễn sợ thiên hạ chưa đủ loạn!(“□□”)/

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Tôi bám lấy Thiên Huy nằng nặc đòi hắn đưa vở bài tập toán, một chút nữa thầy toán sẽ vào mà bài tập tôi còn chưa làm xong, tôi không muốn bị tiến lên giàn hỏa thiêu đâu.

Thiên Huy lại cứng đầu không chịu đưa tôi, còn lên lớp với tôi rằng không được chép bài bạn phải tự làm bài mới có kiến thức. Những lời này đi nói với trẻ con mẫu giáo tui nó cũng chẳng tin, chỉ là vài bài toán thôi mà có thể gây ra chuyện gì cơ chứ?

Tôi giận dữ định quay người thì hắn đem một quyển vở quăng vào tay tôi, trước sau gì cũng đưa lại còn làm bộ học sinh gương mẫu

- Bạn Huy bạn dung túng cho tớ như vậy có được không?

- Nếu không thì thế nào?

Hắn tròn mắt hỏi ngược lại, tôi cười hi hi nhảy chân sáo vào lớp.

Sau sự kiện trên sân trường ban nãy không khí trong lớp có phần khó xử. Lớp trưởng chẳng biết đã chạy đi đâu còn lớp phó mặt mày u ám không ai dám động vào. Một mảng tĩnh lặng ỉn~

Tôi vừa đặt mông xuống ghế mới thấy Tuyết Hoa bước vào vẫn không quên quay đầu cùng Thanh Phong chỉ chốc vài câu, đến giờ vẫn không tương

tượng được nếu hai người này về cùng một nhà thì sẽ gà bay chó sủa đến đâu.

Tuyết Hoa đặt xuống một bịch bánh trắng trộn nhìn tôi chép bài tập toán

- Chiều nay có muốn đi dạo phố với tao không?

- Không, chiều đi xem Thiên Huy tập bóng rổ rồi

Nó bủn rủn không thèm đếm xỉa với tôi, ngoái mông đi về chỗ. Tôi cười cười nín tay Tuyết Hoa

- Có cả Thanh Phong đấy, mày không định đi xem à?

- Đi chứ, phải đi chứ sao không, tao còn phải mở to mắt xem động lực nào khiến cho một đứa chưa từng có hứng thú với thể thao như mày mò ra sân bóng.

Giọng Tuyết Hoa ngân dài chế giễu, tôi mặc kệ sự mỉa mai của nó.

Chiều hôm đấy tôi áo trong áo ngoài trong lòng thầm chửi rủa trăm nghìn lần, đám người thần kinh uống nhầm sữa hết hạn đấy không thể chọn ngày đẹp hơn sao? Mùa đông lạnh như vậy còn muốn thi đấu bóng rổ, nếu không phải đầu óc có vấn đề thì cũng là tâm lý vẩn vơ.

Bóng rổ thi đấu trong nhà đa năng của trường vừa rộng rãi lại ấm áp bất chấp thời tiết bên ngoài, tôi cũng vì vậy mà thoải mái hơn chút. Chỉ là không ngờ đến chỉ một trận đấu bóng rổ lại thu hút nhiều người tới xem vậy. Tôi còn đang loay hoay tìm chỗ ngồi thì Tuyết Hoa từ đâu đó chạy đến về mặt rất hào hứng.

- Đến rồi? mau lên mau lên tao nhờ Phong Thương giữ chỗ cho bọn mình rồi đấy

- Tưởng mày không muốn xem cơ mà

- Hừ một cuộc ân oán tình thù trộn lẫn xác thịt sao tao có thể bỏ qua chứ?

... Mày đang nói ngôn ngữ gì vậy?

Tuyết Hoa nhìn về mặt góc ghech của tôi thờ dãi chẳng buồn nói, trực tiếp kéo tôi lên khán đài từ từ giàng giải.

Theo như tin tức thập cẩm lăng bà nhăng mà Tuyết Hoa thu được đội bóng của trường tôi và một trường trung học khác có chút ân oán xích mích từ thời đội trưởng tiền nhiệm, bây giờ kể cả đội trưởng tiền nhiệm đã ra trường rồi đội bóng vẫn duy trì truyền thống mỗi lần chạm mặt là oán hận ngút trời.

Còn về việc khúc mắc kia thì có rất nhiều lời đồn thổi tôi cũng không rõ. Tuyết Hoa nói đội trưởng đội bóng của trường trung học kia vì theo đuổi đội trưởng trường tôi vì bất thành mà sinh thù hận. Có người lại nói hai người bọn họ vì tranh giành một cô gái mới xảy ra mâu thuẫn.

Mà dù vì lý do gì thì cũng... kệ bà nó đi tôi còn chưa từng nhìn thấy mặt bọn họ quan tâm làm gì?

Nhìn xung quanh khán đài có rất nhiều học sinh của các trường khác cũng đến xem cổ vũ reo hò náo nhiệt bất chấp trận đấu chưa bắt đầu. Chỉ là bóng rổ thôi mà có gì phấn khích đầu cơ chứ?

Dưới sân ai đội bắt đầu bước ra, tôi trợn mắt lên nhìn trong thời tiết này có thể mặc áo cộc tay quần đùi thật sự muốn quỳ gối bái phục mà. Tuyết Hoa đột nhiên trở nên kích động túm lấy vai tôi lay lay

- Mày thấy chưa? Đã thấy chưa nhiệt huyết của những chàng trai trẻ hùng hực khí thế chưa? Lại còn những màn va chạm xác thịt nóng bỏng nữa chứ

... Giờ thì tôi hiểu tại sao nó bỏ thời gian chạy đến đây xem bóng rổ rồi!

Tôi ngáp dài một cái nhìn đám người trên sân lẫn xả vào ôm ấp vật lộn đầy huých các kiểu chỉ để tranh giành một trái bóng. Thật nhàm chán thà về nhà xem Boss Miêu và Tiểu Hắc đánh nhau còn thú vị hơn. Chưa kể ra một đám fan nữ sẫm soi hù hết tia trai đẹp nữa, còn cái tên Thiên Huy nữa, đừng có ở đây tạo dáng ngẫu, hần là hoa có chủ rồi đấy.

Tôi thu lại ánh mắt thù hận với đám nữ sinh quanh mình dựa vai Tuyết Hoa nhằm chán theo dõi. Tôi nào có hiểu luật thi đấu xem cũng chẳng hiểu gì.

Chẳng biết bao lâu thì trận đấu đã kết thúc, đội bóng trường tôi thắng áp đảo, Tuyết Hoa vui vẻ kéo tôi xuống sân bóng chen qua đám người đang bùng nổ như ong vỡ tổ.

Sân bóng đầy tiếng hò reo, bọn họ túm lại tung hô nhau, Tuyết Hoa vừa kéo tôi xuống tới nơi đã đá tôi sang một bên nhào đến chỗ Thanh Phong tưởng đâu nó sẽ ôm lấy cậu ta chúc mừng thì nó lại rút giày đáp thẳng vào đầu Thanh Phong.

- Cậu yếu sinh lý à? Từ đầu đến cuối không đáp được quả nào vào rổ cả

- Đau, cậu không thấy nhòe có tờ chuyển bóng mà Thiên Huy mới có thể ghi bàn à?

- Còn dám cãi?

Bọn họ lại ồn ào chí choé vang cả sân. Tôi lấy nước và khăn bông đưa cho Thiên Huy, hắn như vừa trải qua một trận đánh lớn thở hổn hển ngồi xuống uống nước ừng ực

- Biểu hiện của cậu hôm nay tốt như vậy tối nay tớ sẽ làm một bàn thức ăn chúc mừng cậu.

- Có Khả Vy ở đây tớ phải cố sức thể hiện một chút chứ. Thế nào? Lúc đưa bóng vào rổ có phải tớ soái lắm không?

- Soái, rất soái!

- Nói dối, tớ để ý mấy lần cậu đều không tập trung vào trận đấu.

Thiên Huy cốc đầu tôi trách móc tôi cũng không phản bác lại hắn, trong thời gian thi đấu còn có thời gian rảnh để ý đến tôi vậy sao?

- Tớ biết là cậu không có hứng thú với thể thao rồi, có muốn thử ghi bàn một lần không?

Trái bóng rổ đột nhiên xuất hiện trên tay tôi trong lúc tôi còn chưa kịp phản ứng Thiên Huy đã nhắc bóng tôi lên chạm tới vành rổ, tôi không dám ngo ngoáy sợ hắn sẽ làm ngã mình.

Trái bóng trong tay bay lên không trung một đường parabol đẹp mắt rồi rơi và rổ. Tôi xoay người cười phản kích lao vào người Thiên Huy mà quên mất mình còn đang ở trên không. Dù vậy khi ngã xuống cũng là ngã vào lòng hắn, rất an toàn.

Hóa ra Thiên Huy đã cao như vậy, hóa ra hiện tại hắn có bản lĩnh như vậy, những thay đổi nhỏ của hắn tôi kì thực không nhận ra.

- E hèm! sờ đủ chưa? Thật ta cậu chỉ cần nói về nhà tớ cho cậu sờ bao lâu sờ ở đâu cũng được nhưng mà ở đây...

Tôi lập tức ngậy người phát hiện bàn tay mình đang vô thức làm loạn trên người hắn trước mặt bao nhiêu người ở đây. Hai tai tôi nóng bừng xấu hổ chỉ muốn chui đầu xuống đất.

- Không sao dù gì tớ cũng là của cậu, cậu chỉ đang tận hưởng quyền lợi của mình không tính là phạm pháp

Nói xong còn hôn lên trán tôi một cái. Với hành động này của hắn cũng đủ để khiến đám con gái trong trường đỏ mặt ghen tị bắn dao găm về hướng tôi. Tôi vênh mặt đắc ý, đây là bạn trai của chị mấy người cứ thoải mái ghen tị đi Muahaha! E hèm phải chú ý thực nữ thực nữ.

Khi tôi và Thiên Huy còn ở đây dây dưa thì một góc của hội trường bỗng xảy ra ẩu đả, thành viên trong đội bóng rổ của trường kia đang gây sự với một nam sinh trong trường tôi, hỗn loạn vô cùng. Tôi đưa mắt về hướng đám đông, thân hình của nam sinh kia đổ rạp dưới đất đám người trường bên muốn lao vào đánh học sinh trường tôi ra sức ngăn cản.

Người kia... Tôi mở to mắt kinh hoàng, người bị đánh kia sao lại là Đức Nhân

- Tránh ra mấy người làm trò gì vậy?

Tôi lao về phía đám đông quỳ gối đỡ lấy Đức Nhân, quần áo trên người cậu ấy dính chút bụi bẩn, khóe môi bị đánh còn vương máu, tôi nóng mắt nhìn bọn họ.

- Làm cái trò gì vậy hả?

- Thằng chó này va vào tao mà không xin lỗi, sao? Nhỏ như mày mà muốn xen vào không muốn bị đánh thì cút.

Nam sinh kia ngang ngược trợn trừng mắt với tôi, rõ ràng là vì thua mà sinh ra căm tức mượn cớ đánh người tưởng tất cả mọi người ở đây đều mù sao?

Tôi không muốn phí sức cãi lí với bọn họ định đưa Đức Nhân đi, vài người xung quanh cũng đi đến giúp tôi dìu cậu ấy. Nam sinh kia lập tức túm vai tôi dẫn mạnh.

- Đứng lại thằng kia còn chưa xin lỗi mày muốn đưa nó đi đâu?

Nhận thấy tôi không có ý định trả lời nam sinh kia đẩy ngã tôi, đồng bọn của cậu ta cũng lao vào vô cớ gây sự với học sinh trường tôi.

Tôi ngã trên đất trong lòng đầy căm tức, cái thằng mất dạy kia không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả phải cào rách mặt nó.

- Có sao không? Lần sau mấy chuyện này để tớ xử lí là được rồi cậu lao vào làm gì?

Tôi ngẩng đầu lên bắt gặp khuôn mặt cực đại của Thiên Huy, hắn kéo tôi đứng dậy phui sạch bụi trên người tôi cười rất hiền lành

- Nói, cậu muốn tớ đánh thằng khốn kia ở đâu?

Tôi nghiêng răng tức giận trừng mắt trả lời

- Mặt! Đánh cho ba má nó không nhận ra luôn.

Thiên Huy vẫn cười, nhưng nụ cười tỏa ra sát khí, rất hiếm khi tôi thấy hắn giận như vậy.

Tôi tiến lại chỗ Đức Nhân, cậu ấy được một bạn học diu lấy mắt vẫn nhắm nghiền, tóc rũ xuống che hơn nửa khuôn mặt, tôi đỡ lấy Đức Nhân trong lòng có chút ghen lời.

Thiên Huy thật sự đánh bầm dập đám người trường kia, hắn so với lúc ở trên sân bóng còn ngầu hơn bảo sao có lắm con gái đổ hắn như vậy.

Thiên Huy túm lấy cổ áo nam sinh đã đẩy ngã tôi nụ cười hiền lành vẫn chưa biến mất trên khuôn mặt.

- Thua thù cũng thua rồi việc gì phải tự làm mình mất mặt như thế?

Nam sinh kia bị dọa đến ngậy người không mạnh miệng chửi bới như lúc đầu nữa hoặc là mặt đã biến dạng tới mức không mở miệng nổi. Thiên Huy dứt lấy chai nước muối từ một bạn học bên cạnh đổ xuống mặt cậu ta lại ghé vào tai thì thầm điều gì đấy mà tôi nghe không rõ nhưng nam sinh đó rõ ràng đang run rẩy.

Tôi vẫn loạng choạng ôm lấy Đức Nhân cả cơ thể cậu đều dựa vào người tôi, khi tôi sắp không đỡ nổi thì nghe tiếng Nhật Nam bên cạnh lo lắng.

- Khả Vy cậu không sao chứ?

- Thăng nào? Thăng nào dám động vào vợ bà? Tao cho nó tuyệt hậu luôn.

- Động vào học sinh lớp tao mà chưa xin phép, giỏi lắm.

Tuyết Hoa cùng Phong Thương xách theo một túi nước uống bọn họ có lẽ vừa ra canteen nên không biết vụ ẩu đả ở đây.

Tôi chỉ về phía nam sinh bị đánh bầm dập trong tay Thiên Huy thoát cái đã thấy Phong Thương cầm chổi lao đến bên kia còn có Tuyết Hoa giờ móng vuốt xông lên. Tôi nuốt khan nước bọt quay đầu nhìn Nhật Nam và Thanh Phong

- Hai người không ngăn lại à? Không sợ chiến tranh lại bùng nổ à?

Hai người họ mặt tỉnh bơ không thêm bình luận nhún vai biểu hiện không quan tâm.

Vậy là một vụ ẩu đả nữa lại xảy ra mãi cho đến khi giáo viên phát hiện đến can thiệp.

Hôm ấy tất cả học sinh tham gia đánh nhau đều bị phạt viết kiểm điểm tôi cũng không ngoại trừ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Thiên Huy giúp tôi đưa Đức Nhân tới phòng y tế, tôi đem Đức Nhân nằm xuống giường.

Tôi loay hoay lấy thuốc sát trùng cùng bông băng trong tủ, mùi thuốc nồng nặc lan tỏa khắp căn phòng.

Đức Nhân vẫn không tỉnh, tôi cố nhẹ nhàng hết sức làm sạch vết thương trên người cậu, một cổ nộ khí tuôn trào trong họng.

- Ra tay nặng như vậy, thật muốn quay lại đập cho bọn họ thêm một trận.

- Sao vậy? Xót à?

- Tất nhiên là x... Cậu ghen đấy à?

Tôi cười đùa cợt với Thiên Huy hắn nhăn mặt bỏ ra ngoài.

Tĩnh tĩnh Đức Nhân vốn trầm lặng lại không thích chỗ ồn ào, không nghĩ tới cậu ấy sẽ đến xem trận đấu bóng. Lại còn bị đánh tới mức này.

Tôi đóng lại hộp thuốc, nhân lúc cậu ấy chưa tỉnh tôi tốt hơn vẫn nên rời đi.

Cẩn thận chỉnh lại chiếc chăn trên người Đức Nhân tôi khẽ khẳng ra khỏi phòng.

Thiên Huy đứng dựa người ngoài cửa mắt nhìn về một khoảng không vô định, tập trung vào điểm xa xăm nào đó trên nền trời lạnh lẽo xám ngắt. Thấy tôi mới quay đầu hỏi

- Cậu ta chết chưa?

- Chưa, để cậu thất vọng rồi

Hắn thở dài một tiếng phôi hợp làm như thật sự tiếc nuối, sao tâm tư hắn càng ngày càng xấu xa vậy?

- Ban nãy bị đẩy ngã có đau không!

- A

- Sao vậy? Quên luôn bản thân mình cũng bị thương à?

Tôi xua xua tay phản bác, lúc này mới sực nhớ ra mình từng ngã sấp mặt ôm hôn đất mẹ thấm thiết, giờ mới thấy đầu gối hơi tê.

Thiên Huy thở dài bất lực hất khụy người xuống tôi ngậy ra một hồi mới biết hắn muốn cống mình, Thiên Huy bước đi rất chậm, trên người chỉ khoác một chiếc áo mỏng chẳng có chút hơi ấm nào. Tôi xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau rồi áp lên má hắn.

(づ_づ)づ ♥"

- Đi nào về nhà mở tiệc ăn mừng.

- Đừng có quậy muốn lao xuống cầu thang nữa à.

- Hừ nếu thế chỉ trách cậu yếu thôi

- Nương nương, là thần vừa ra tay cứu người đấy, ai yếu hơn ai chưa biết đâu.

- Bốn cung không cần biết, bốn cung nói gì thì chính là như vậy.

- Ngang ngược.

- Phạm thượng có tin bốn cung chém đầu người không?

Trong lớp 32 con người ngồi im lặng bất động, cúi gằm mặt không dám đối mắt với ma ma vĩ đại, mồ hôi sau gáy lạnh toát như du lịch đỉnh núi evoret.

Cô Oanh dạo một vòng quanh lớp khuôn mặt chẳng hòa hoãn hơn chút nào, trong mắt bắn ra tia lửa giận dữ.

Cô chỉnh lại tập giáo án trên bàn cao giọng

- Làm cái gì mà mặt hình sự cả đám vậy, tôi ăn thịt các cô các cậu à?

... Còn không phải sao?

- Nghỉ tết từ ngày mai

... Tin quan trọng như vậy mà cô thông báo tùy tiện thế hả?

Cả lớp nghệt mặt ra phải đơ hơn 3s mới ồ lên hò hét, chẳng ai quan tâm cô đang khản cổ chỉnh volume lên hết cỡ để nhắc nhở.

Đã là học sinh cấp 3 thì phải có tính tự giác, lớn rồi không cần ai nhắc nhở, chưa cần cô cho phép đã tự động xách cặp ra về. Minh Hoàng quả thật là tên không sợ chết trước khi vác cặp dứt tóc ra đi lại dám chạy lên trêu nên nhìn cô nhăn nhu.

- Cô, nhân lúc nghỉ tết cô cố gắng tìm chồng đi nhé, em mong chồng cô còn hơn cả cô đấy.

...

Băng dính đâu? Dính mồm nó lại treo lên cây không chết cả lũ bây giờ.

Đáng lí ra tôi phải tay trong tay dạo phố cùng Thiên Huy, lí ra ngày nghỉ hiếm hoi của tôi phải được tận dụng một cách triệt để nếu không có đũa bọ trời ơi đất hời như Tuyết Hoa.

Tôi mở điện thoại, bưng bưng nổi giận nhìn màn tin nhắn vừa được gửi đến.

"Sở thú vừa mất một con tinh tinh hiện đang đọc tin nhắn này. Về chuồng!"

Tôi nghiêng răng ắn số gọi cho Tuyết Hoa nhưng rất nhanh nó đã gọi đến trước

"Cháy nhà cháy nhà rồi mày mau về nhanh lên"

- Mày lại bày trò gì thế hả?

"Muốn biết thì về nhanh lên, đừng có tung tăng ngoài phố khoe ân ái nữa, lết cái mông về đây"

- Không về!!!

"Tao vừa tìm được vài bộ phim kinh dị, liệu mày có hứng thú xem không?"

- Vì mày mà tao tin vào kiếp trước kiếp này tin vào duyên phận hết thấy là do trời cao quyết định. Kiếp trước rút cục tao đã tạo nghiệt gì a~

"Bớt phí lời mau lặn về chuồng"

Nói xong kiểu ngạo tất máy. Nó đúng là muốn ép chết tôi mà, cái con gia hỏa này là ai đã để nó hạ phạm?

Tôi ai oán nhìn điện thoại hận không thể cho vào mồm nhai rồm rộp cho bõ tức. Thiên Huy xoa đầu tôi an ủi. Sau cùng vẫn phải về nhà, tôi không muốn nửa đêm thấp nham muỗi xem phim kinh dị đâu.

Khi tôi về đến nhà còn phải lộn lại xem lại biển số nhà, đây đúng là nhà tôi mà vì sao hiện giờ lại biến thành.... Ba chấm thế này?

Anh Nhật thô bạo đập Tuấn Bảo vào góc tường, tóc tai quần áo hai người đều lộn xộn, trên đất đều là vãi vốc y phục phụ nữ, kinh hoàng hơn là trên người Tuấn Bảo mặc một chiếc váy hương phấn công chúa, đầu còn cài kẹp tóc bướm bướm khoa trương.

Tuyết Hoa nằm dài trên ghế xem ti vi trên đất đâu đâu cũng thấy vỏ bánh vỏ kẹo, nếu nói đây là bãi rác công cộng tôi sẽ tin ngay. Đây không phải nhà tôi tôi nhất định đã đi nhầm nhà rồi.

- Trong lúc ba mẹ vắng nhà mấy người đã làm cái quỷ gì vậy hả?

- A Khả Vy mày cuối cùng cũng về rồi, tao vừa thấy mày trên ti vi đấy, trên kênh thể giới động vật.

- Khả Vy cuối cùng em cũng về, mau lại đây giúp anh bóp chết tên này.

Tôi đẩy Tuyết Hoa sang một bên nhìn Anh Nhật đang dùng vẻ mặt của mục di ghê độc ác dùng vải siết cổ Tuấn Bảo, Tuấn Bảo vươn tay về phía tôi cầu cứu tôi lại nhắm mắt làm ngơ. Đáng đời, muốn ép Anh Nhật mặc váy anh đúng là tự tìm đường chết mà.

Tuyết Hoa cũng rất phối hợp hoàn toàn bỏ qua màn bạo hành SM full hd không che kia, nói chuyện với tôi.

- Mẹ bảo đi mua sắm đồ tết.

- Là mẹ tao bảo mày nói cứ như mẹ của mày đấy.

- Nếu mẹ đã bảo vậy thì chúng ta tự đi thôi.

Thiên Huy chen ngang một câu tôi tròn mắt nhìn hắn

- Lại đến cậu nhận vơ

- Không sao, cô cũng không để ý đâu tớ tập dần đi là quen

...

- Cút cút đừng có ở đây ngược chết cậu FA.

Tuyết Hoa phẩy tay như đuổi ruồi cái mặt xị ra chạm gần tới đất. Ở đây còn có cậu FA nữa sao?

Tôi nhìn lại nhà một lần nữa, nếu chút nữa Khả Vũ về nhìn thấy bãi hỗn tạp ngồn ngộn này nó nhất định tức đến phun lửa, em trai nhỏ một khi bùng

choáy rất đáng sợ a~

Mà thôi kệ đi...

Vậy là 5 người rùng rần nối đuôi nhau ra khỏi nhà.

Tôi vừa chinh lại áo khoác vừa hỏi Tuyết Hoa

- Thanh Phong đâu? Sao không đi cùng cậu ấy?

- Hấn á, cái tên cà lơ cà phát ấy nhắc làm gì? Suốt ngày cãi nhau với tao.

... Rõ ràng là mày bắt nạt người ta mà.

Nghĩ ngợi một hồi Tuyết Hoa bổ sung thêm

- Tao chỉ thích những người đàn ông tài hoa tỏa ra ánh hào quang xung quanh, có nụ cười xán lạn ấm áp.

- Ý mày là phát tổ như lai???

- Hứ.

Tuyết Hoa kiêu ngạo hất tóc không thèm cãi với tôi.

Nơi đầu tiên dạo qua chính là chợ hoa, tôi bị choáng ngợp bởi màu sắc hoa cỏ nơi đây. Violet đơn thuần, thướt thướt lộng lẫy, hồng nhung kiêu ngạo, ly trắng quyến rũ, hoa đào hoa mai xếp thành một rừng tỏa ra mùi hương đặc trưng.

Tôi dạo được một vòng chợ hoa khi quay đầu lại chỉ có thể cảm thấy hận không thể một phát đá hết đám người này này bay sang phi Châu chơi với khi.

Tuyết Hoa tay trái ôm một chậu hồng to tay phải còn một chậu ly Đà Lạt cực đại. Anh Nhật vác về một cây đào lớn che kín cả mặt anh. Không biết Tuấn Bảo nghĩ gì nhất quyết không buông tha cây vạn tuế xum xuê lá. Mấy thứ này bày ở nhà tôi để mở triển lãm hoa à hay là tái hiện phong cảnh rừng rậm Amazon?

Tướng đầu Thiên Huy là người đơn giản nhất vì hắn có vẻ hứng thú với vài chậu xương rồng cảnh kết quả hắn làm tôi tức chết khi ôm cả chục chậu xương rồng về nhà. Sao không ra Sahara mà ở luôn đi.

Thiên Huy len lén nhìn tôi

- Ông chủ bảo đây là cả gia đình xương rồng cây, cao nhất là bố tiếp tục là mẹ còn có ông bà anh chị em... Nếu đã mua phải mua cả bộ.

Vậy sao cậu không tới sa mạc đào cả họ hàng tổ tiên nội ngoại cô di chú bác của nó về thờ luôn đi. Nghe thôi cũng thấy vô lí rồi, bị lừa mà còn không biết.

Trình công tử cậu ngây thơ như vậy bố mẹ cậu có biết không?

Tôi mỗi miệng thuyết phục cũng không ngăn bọn họ đem đồ rác này về nhà dành bát lực mặc kệ.

Trong lúc chờ bọn họ khuôn nửa cái chợ hoa về tôi ngồi nhìn thợ làm kẹo bông. Những cây kẹo đủ màu sắc mềm mềm bồng bênh nhìn rất thích mắt. Tôi chọn mua hai cây kẹo bông một trắng một xanh nhưng không có ý định ăn, tôi đâu có thích ăn kẹo bông, thấy đẹp thì mua vậy thôi.

Thiên Huy vẫn khăng khăng ôm cả dòng họ nhà xương rồng lằng lằng chạy đến cạnh tôi, tôi chìa cây kẹo ra trước mặt hắn.

- Cậu thích ăn cái nào?

- Thích cậu

Thiên Huy khoe miệng cười gian tà, cúi thấp đầu dí sát mắt tôi. Tôi coi như không nghe thấy đưa cho hắn cây kẹo bông trắng. Thiên Huy cắn một miếng rồi nhả mồm chê bai.

- Ngọt quá!

- Thế sao? Đưa tớ thử xem nào.

Tôi vờ như không biết kiễng chân liếm miếng kẹo trên môi hắn, tiếp đó thuận đà di di cánh môi hắn một hồi rồi giả bộ suy tư

- Ngọt thật

- Cậu...cậu cậu phi lễ tở!

Hắn lại bày ra dáng vẻ nàng dâu nhỏ bị khi dễ, đã nghiệm còn ngại.

Tuyết Hoa đi ngang qua liếc mắt cong môi cảm thán

- Mùi mất rồi.

Dạo chợ hoa xong chúng tôi lại kéo nhau đi siêu thị mua kẹo bánh thực phẩm, nhìn tiền trong tay cứ vui dần vui dần tôi cảm thấy máu trong người mình như đang bị rút mòn. Ba ba vĩ đại về nhà còn cướp tiền của ba bù lại tổn thất hôm nay.

Lúc về tới nhà cả người như cái mắc treo quần áo chỗ nào cũng đầy túi này túi kia nhìn chẳng khác nào bang chủ cái bang, nhưng là bang chủ cái bang có khí chất và phong cách độc đáo nhất.

Tôi còn chưa kịp đặt mông xuống ghế nghỉ lấy hơi đã thấy bóng Khả Vũ ngùn ngụt lửa vác chổi lao ra mắt đối mắt hung tợn nhìn tôi, cười như có như không hỏi.

- Chị cũng chịu về rồi đấy hả?

- V..ề...về...rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Tôi vẫn duy trì nụ cười gương gao trên môi mắt không chớp nhìn Khả Vũ. Có lẽ cảm thấy sự uy hiếp bản thân toát ra chưa đủ đe dọa tôi, Khả Vũ nhướn mày xích lại phía tôi, cây chổi trong tay vung lên dọa nạt, tôi tròn mắt nhìn nó.

Khả Vũ đảo mắt một vòng quanh nhà cao giọng chất vấn

- Cái ổ chuột này là ai bày ra, còn nữa, đồng rác rưởi gì kia?

Em trai nhỏ chỉ tay năm ngón khắp nhà sau đó dừng lại tại đồng cây cảnh vừa được khuôn vẽ về mặt thập phần khinh bỉ mặc kệ ánh mắt oán trách của ai kia.

Tôi qua loa trả lời

- Chẳng qua chỉ là bẩn một chút, dọn lại là được ngay, em là 15 tuổi chứ đâu phải 75 tuổi. Già chát như vậy bảo sao bạn gái em cũng không thích.

- Em không có bạn gái

- Không có? Không thể tin được, em đến giờ vẫn không qua lại với Lâm Bảo Thư kia? Em... Có còn thích con gái không?

- Ý gì?

- Thì, mỡ dăng đến miệng còn chê...

Khả Vũ lần nữa ghé sát tôi zoom bản mặt lên hết cỡ, hừm nó bắt đầu nổi mụn rồi, dấu hiệu của tuổi dậy thì đây mà, mai phải bảo nó dùng ít mỹ phẩm của mẹ mới được.

Tôi chỉ vừa lơ đãng vài giây đã bị Khả Vũ cốc ngay vào đầu còn đạp tôi nằm rạp xuống ghế

- Đau! Em đánh chị thế à?

- Dù không biết chị nghĩ gì nhưng em thừa biết chị lại nghĩ toàn chuyện tào lao vớ vẩn.

Tôi ảm ức ôm đầu, rõ ràng tôi là chị nó mà còn hơn nó 3 tuổi nữa, thế mà nó chẳng biết tôn ti trật tự trên dưới trái phải gì cả.

Còn nhớ hồi nhỏ Khả Vũ xinh xinh ngu ngu mặt tròn đáng yêu suốt ngày bị tôi đè ra tết tóc cài hoa các kiểu, bây giờ thì hay rồi nó đủ sức vật tôi lăn quay ra đất chứ đừng nói là đè.

Quá trình tiến hóa vùng lên của em trai nhỏ khi vào thời kì nổi loạn thật đáng sợ.

Làm chị đúng là không dễ dàng mà.

Tôi nghiêng đầu cảm thán, Khả Vũ rất không vui vì sự mất tập trung của tôi, đại loại nó lại cho rằng tôi có suy nghĩ xấu trong đầu, vậy là không cần nói nhiều trực tiếp xách tôi từ trên ghế lên. Chị nó mà nó làm như bao gao ấy muốn chuyển đi đâu thì chuyển.

Nhưng tôi không ngờ tới việc tiếp theo Khả Vũ làm lại là quăng tôi vào toilet đóng cửa cài khóa, kinh hoàng hơn là cả Boss Miêu và Tiểu Hắc cũng bị nhốt trong đây.

Nó đã làm gì với quảng thượng của tui???

Mother nhà nó.

- Diệt Khả Vũ! Mở cửa, hôm nay chị phải đánh tét đít mày.

- Cứ từ từ ở trong đây xám hời đi

- Xám cái QQ có mở không thì bảo? Không nờ chị đập tan cửa

- Có bản lĩnh cứ việc.

- Oát con, không hợp ý liền nhốt chị lại, mày học từ đâu thế hả?

- Từ chị

- Đừng có nói bậy chị chưa từng làm thế... Có làm cũng phải bày trò ác hơn

- Chị thường xuyên để em ở nhà một mình.

... Muốn lộn cái bàn như thế gọi là nhốt à, cô giáo em mà biết em có nhận thức sai lệch như vậy sẽ thất vọng thế nào? Tôi chỉ là tuổi nhỏ ham chơi để nó ở nhà một thời gian nó liền ghi hận đến tận bây giờ.

Vô lý đừng đừng.

Tôi nổi giận đập cửa, nếu trong tay mà có một cái búa tôi cũng không ngại đập nát cửa lao ra ngoài. Nhưng hiện tại gần tôi nhất có bộ bàn chải đánh răng siêu mềm và xa tôi nhất là cái cọ bồn cầu.

Boss Miêu cùng Tiểu Hắc nằm trong bồn rửa mặt quần lấy nhau ngủ chẳng thèm quan tâm thế giới này đang có gì biến động.

Học hỏi tinh thần không sợ chết và ứ care bố con thằng nào của quảng thượng nhà mình, tôi lôi điện thoại ra lướt face nghe nhạc.

Đúng là wi-fi nhạy hơn mà cảm xúc cũng thăng hoa hơn, bảo sao Tuyệt Hoa suốt ngày ôm lấy toilet trút bầu tâm sự.

Cửa toilet bật mở, một ánh sáng rực rỡ chiếu mù con mắt lan tỏa, đáng người đứng ngược sáng cao lớn bao phủ trong ánh hào quang như một vị thần. Là quan âm bồ tát hay phật tổ như lai hạ phàm cứu tôi vậy?

- Xem ra cậu sống trong này khá thích hợp, tiếp tục đi nhé!

Nói xong Thiên Huy lịch sự đóng cửa lại.

Cái mother nhà hần sao cứ khiến một thiếu nữ hiền thực nét na như tôi phải nổi điên thế hả.

Quay lại đây, quay lại, đảm bảo tôi sẽ không đánh chết cậu đâu.

Họ hàng xương rỗng của Thiên Huy thật sự rất chướng mắt, mỗi nơi hần đặt một chậu nói là để hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt bốn phương tám hướng, còn chậu to nhất hần đặt ở giữa phòng để kết tinh tinh hoa linh khí cái gì gì đó.

Là ai ban đầu khẳng khái đây là một gia đình đã mưa phải mưa trọn bộ không thể chia cắt, bây giờ "gia đình" người ta bị hần làm cho tan đàn xẻ nghé không sợ ra đường bị sét đánh chết à?

Có một việc mà bất kì nhà nào cũng phải làm trước khi tết đến rằm đông rằm tây đều không tránh đi đâu được. Tất nhiên việc này là Tổng- vệ- sinh chuồng lợn à nhằm tổng vệ sinh nhà cửa.

Dù một năm có 365 ngày, một ngày có 24 giờ và 1 giờ có 60 phút tôi đều rất chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa, nhưng ứ hiểu sao mỗi lần dọn vệ sinh là lại bói ra cả đồng rác.

Thiên Huy sớm đã về nhà lẫn lộn cùng bố mẹ hắn. Anh Nhật đem theo một tên ăn bám ở lại nhà tôi, tất nhiên khoản dọn dẹp này họ có phần. Khả Vũ sớm đã học theo trường phái ninja trên dưới bịt kín mít xách chổi đi quét phòng.

Hàng năm Tuyết Hoa đều đến nhà nói một cách lịch sự là phụ giúp tôi dọn dẹp còn nói theo kiểu đập thẳng dùi thật vào mặt là nó tha thêm rác về làm ổ.

Còn ba mẹ tôi... Thôi đừng nhắc nữa, mẹ tôi mỗi lần nghe đến chuyện dọn vệ sinh đều hắt mặt lên trời kiêu ngạo "Mẹ không dọn, mẹ xinh đẹp mẹ có quyền" tôi cạn lời rồi.

Sau khi dọn ở nhà mình xong tôi sẽ đến nhà Tuyết hoa giúp nó thu xếp, dọn dẹp, trang trí. Dù sao cũng nhận lời với Hạ Hòa Quân làm bảo mẫu cho nó tôi không thể trơ mắt nhìn hai anh em họ ăn mì tôm đón giao thừa được.

Thường thì đêm 30 tết anh Hòa Quân mới về, công việc bận rộn nên anh em bọn họ chỉ có ngày tết mới có thời gian ở chung vài ngày. Nếu không phải anh Hòa Quân thường xuyên gọi điện hỏi thăm lại rất thương Tuyết Hoa tôi còn nghi ngờ anh ấy liệu có phải đã quên ở nhà còn có em gái đang đợi mình?

Tôi gõ gõ mũi giày xách túi đi ra cửa vẫn lải nhải nhắc nhở Tuyết Hoa.

- Đồ ăn làm sẵn đều để trong tủ hâm lại là được, đừng có đốt pháo trong nhà kéo lại lên phùng nữa đấy, không có việc gì làm thì ngoan ngoãn ở nhà đường có ra ngoài dọa ma hàng xóm, đừng có...

- Biết rồi, biết rồi năm nào mày cũng nhắc, tao nghe đến mồm tai rồi.

- Nhưng có năm nào mày chịu nghe theo đâu? Tao về trước có việc gì nhớ gọi đấy!

- Gọi mày đến giúp bảo lãnh hay là gọi đến dọn rác cho tao?

Tuyết Hoa là loi dựa cửa cười hì hì, tôi trợn mắt với nó cảnh cáo rồi khoác áo trở về.

Thời gian thế mà nhanh thật, thoát cái đã sang năm mới cũng chẳng còn bao lâu nữa tôi sẽ tốt nghiệp.

Trên nền trời đen mờ phản chiếu ánh sáng lung linh từ những ngọn đèn dưới phố, không gian tràn ngập niềm vui mừng phấn khích.

Kéo cao cổ áo tôi chậm rãi trở về nhà.

Đêm 30 tết mẹ tôi một thân y phục diêm dúa mặt dày đến trước mặt tôi chia tay

- Con gái, mau phát tiền lì xì

Tôi có thể lật bàn không? Vậy mà mẹ tôi thật sự có cách để tôi móc tiền ra cống nạp còn không thêm mừng tuổi lại tôi.

Mẹ là một tên địa chủ xấu xa.

Ba tôi coi như không nhìn thấy chỉ hỏi tôi muốn ăn gì

- Con muốn ăn vị nào?

- Chưa ạ!

- Hôm qua ăn cay mà?

- Tâm tư con gái mới lớn thật khó hiểu, anh kệ nó làm ngọt đi.

... Mẹ, mẹ thật sự không định an ủi tâm hồn đang tổn thương của con à?

Tôi ôm trái tim mong manh dễ vỡ lao về phía Khả Vũ ăn vạ, nó chỉ liếc xuống từ trên cao xoa xoa đầu tôi còn không thêm mở miệng an ủi.

30 tết đã bị bỏ rơi, thật cô độc.

Tôi lẩn nửa đứt áo ra đi, ôm túi ôm áo chạy ra khỏi nhà vậy mà còn nghe tiếng mẹ vọng ra tố tội

- Anh xem, con gái chúng ta ngày càng giỏi, đêm giao thừa dám bỏ bố mẹ đi theo trai.

- Vậy lát nữa anh có cần khóa cổng hay không?

- Cứ khóa vào, kiểu gì nó chẳng có chỗ ngủ qua đêm

- Nhưng Anh Nhật và Tuấn Bảo ra ngoài chưa về.

- Chốc nữa hai đứa nó về rồi khóa sau vậy.

... Hai vị không lo lắng cho tiểu nữ ở ngoài gặp nguy hiểm sao? Không lo lắng sao?

Tôi "xiii" một cái thất vọng, nhún nhún điện thoại gọi cho Thiên Huy, năm nào tôi cũng cùng hắn đi xem pháo hoa ba mẹ tôi không lo lắng cũng chẳng có gì lạ.

Đường phố đông nghẹt người, tiếng còi xe hỗn tạp không thể phân biệt, kẻ qua người lại mang đủ loại tâm trạng biểu cảm khác nhau.

Tôi thở ra một làn khói trắng mỏng, giấu tay trong túi áo, thu người nhìn bóng mình nghiêng nghiêng dưới ánh đèn đường.

Thứ gì đó nóng hổi chạm vào mắt làm tôi giật bắn, mùi thơm phảng phất quanh cánh mũi, Thiên Huy chìa ra một bịch hạt dẻ còn đang bốc khói.

- Lạnh không?

- Hời thừa!

Chúng tôi không hòa vào dòng người, không đến quảng trường xem pháo hoa mà cùng nhau tới một chung cư cao tầng gần đấy.

Trên sân thượng của chung cư có thể trông thấy toàn cảnh thành phố và cảnh pháo hoa nở rộ trên bầu trời, tất nhiên nơi có địa thế đẹp như này cũng không ít người biết tới.

Tôi bám lấy bức tường rào đưa mắt nhìn thành phố hoa lệ bên dưới, gió lạnh thổi qua như kim châm vào da thịt, bên tai vang lên tiếng đếm ngược, một vài người đang đốt pháo bông ánh sáng bùng tỏa từ hàng vạn tia lửa chụm lại.

5

4

3

2

1

Bùm!!!

Một loạt tiếng nổ liên tiếp, sự rực rỡ mỹ lệ trên bầu trời không sao tả hết được. Những bông hoa đủ màu sắc kiêu dáng đua nhau nở rộ đem trời đen làm phông nền nổi bật rồi chậm rãi rơi xuống tàn lửa.

Bàn tay ấm áp của Thiên Huy nắm lấy tay tôi, đôi mắt hắn phản chiếu vạn bông hoa xinh đẹp.

Năm nay tôi có thể nắm tay hắn, có thể ở bên hắn với một tư cách khác, cùng người mình yêu danh chính ngôn thuận ngắm nhìn vẻ đẹp của thế giới. Loại cảm giác này ở trong lòng còn đẹp hơn cả pháo hoa trên trời.

Thiên Huy ghé sát tai tôi nói điều gì đấy mà chính tôi cũng không rõ, tất cả đều bị át đi trong âm thanh ồn ào xung quanh.

Tôi thắc mắc nhìn Thiên Huy, miệng mấp máy hỏi hắn vừa nói gì hắn chỉ ra phía sau tôi.

- Có muốn thả đèn trời không?

- Há?

Cảm giác khi này hắn nói không phải câu này. Nhưng mà bạn Huy à, nhà nước cấm thả đèn trời đấy, bạn muốn công an tăng ca trong ngày tết đấy à?

Nhận ra sự chần chừ của tôi Thiên Huy chỉ một vòng xung quanh. Mợ! sao mấy người cũng muốn thả đèn vậy? Không sợ bị bắt cả lũ à?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Được rồi, làm người cũng không cần quá nghiêm túc, tôi không ngại lách luật đâu, nhất là khi bên cạnh có rất nhiều người là đồng phạm.

Tôi ngồi nghịch bật lửa ngón tay lướt qua ngọn lửa xanh xanh đỏ đỏ cảm nhận hơi ấm của nó rồi nghiêng đầu hỏi Thiên Huy

- Cậu biết thả đèn trời không?

- Biết, thả từ trên tầng xuống là được

...Có tin tôi đập cậu từ trên tầng xuống không?

Tôi lấy ra một chiếc bút dạ ghi ước nguyện đầu năm mới của mình lên đèn trời, Thiên Huy ngó sang tò mò tôi lập tức đẩy hất ra. Điều ước là phải giữ bí mật như vậy mới linh nghiệm...

Tôi ừ tin nhé!

Đem cây bút đưa cho Thiên Huy hất bừa rồi nói tôi trẻ con sau cùng vẫn cầm cái ghi ghi gì đó lên đèn, tôi muốn xem hất cũng không cho xem. Keo kiệt.

Khi nến trong đèn được thắp sáng, đèn trời dần dần rời khỏi tay tôi đem theo ước nguyện bay lên không trung, một mình nó đơn độc lẻ loi tỏa ra một thứ ánh sáng yếu ớt chẳng thể nào so sánh nổi với pháo hoa rực rỡ trắng lệt bên trên, nhưng ánh sáng của nó lại ấm áp kì diệu, một đốm lửa mang hơi ấm thực thụ, mang cả những mơ mộng hư ảo mà bay lên.

Trong tiết trời lạnh giá, chiếc áo khoác rộng thùng thình của Thiên Huy bao bọc lấy tôi, để tôi nảy sinh tính ỷ lại mà dựa dẫm hất nhiều hơn. Tôi miết nhẹ chiếc nhẫn bạc trên tay khoe miệng cười ngọt ngào, thật lòng hi vọng có thể mãi mãi chìm trong an nhiên thế này.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt điển trai của hất tôi lại mê mẩn ngắm nhìn, Thiên Huy cúi đầu hôn nhẹ lên môi tôi cười rất xấu xa, trên mặt viết rõ từng chữ tó-tự-biết-tớ-đẹp-mà. Tôi nhăn mặt vội cúi đầu lẩn trốn vào trong áo khoác của hất.

Pháo hoa trên trời dần kết thúc, đèn trời tôi cùng Thiên Huy thả cũng nương theo gió bay thật xa rồi bị bóng đêm nuốt chửng, hoặc cũng có thể nó đã rơi xuống đâu đấy. Tôi ở trong lòng hất vẫn mơ màng nhìn ra xa. Thiên Huy đặt cằm lên đầu tôi, giọng nói và hơi thở đều trầm trầm bên tai

- Cậu viết gì lên đèn trời vậy?

- Không nói cho cậu biết.

- Có phải ước sang năm mới sẽ cao thêm 1cm không?

- Đầu năm đã muốn đổ máu rồi hả?

- Haha, đôi lúc có cảm giác như tớ đang vụng trộm quan hệ với trẻ em ấy.

Thiên Huy ghì chặt người tôi trong lòng hất, hất như một con gấu bông khổng lồ dễ dàng ôm lấy tôi. Tôi phồng má giận dỗi không thèm tiếp lời. Thiên Huy cười cười đem tôi bế lên

- Nhưng không sao nhỏ như vậy sau này tớ để cậu vào va li xách đi đâu cũng được.

Nghe hất nói vậy tôi khẽ rung mình đột nhiên nhớ đến vụ án mạng trên báo gần đây, một cô gái trẻ bị giết chết cắt nhỏ sấy khô rồi bị người yêu giấu xác vào va li. Ôi chúa tôi.

Tất nhiên Thiên Huy không thể giữ tôi lại qua đêm, dù thế nào tôi cũng là con gái phải biết ý tứ nha. Nhưng tôi thật không ngờ ba mẹ lại thật sự khóa cổng nhốt tôi ở ngoài, thật sự muốn gả tôi đi sớm thế sao? Không cần tôi nữa thật sao?

- Nếu không qua nhà tớ ngủ đi, ba mẹ tớ không để ý đâu.

- Cô chú không để ý nhưng tớ để ý.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi một cước song phi đập tan khóa cửa tiêu sái bước vào nhà. Đùa đấy đừng có tin, tôi nào có bản lĩnh lớn như vậy. Tôi ở ngoài ấn nút chuông cửa gọi khản cả cổ trong nhà vẫn làm ngơ coi như không nghe, hết cách tôi đành gào lên

- Mẹ, còn có Thiên Huy đến chơi này, mẹ thật sự không ra mở cửa sao?

- Đầu nó đâu? Không được lừa mẹ. À Thiên Huy mau vào đi cháu, con đứng ngoài đấy 5 phút sau hất vào đầu năm mới mà để con xông đất nhờ xui cả năm thì sao?

...

Mẹ! mẹ nói thật cho con biết đi, mẹ nhặt con ở bãi rác nào để con đi nhận.

Sự thật chứng minh mẹ tôi quả là địa chủ hút máu người, ngay đêm giao thừa đã tổ chức bài bạc ăn tiền. Chỉ số may mắn của tôi cao hơn mẹ đánh đâu thắng đó thu về không ít tiền nhưng chỉ số mặt dày của mẹ cao hơn tôi lừa lấy sạch tiền tôi thắng được.

Người ta muốn kiện ra tòa à~ Mẹ bắt nạt con như thế mà xem được à? Mẹ có tin con bắt nạt lại chồng mẹ không???

Một đêm này gia đình tôi phải thức đến 3 giờ sáng mới chịu đi ngủ, sáng hôm sau lúc tỉnh dậy đã là 9h hơn. Đầu năm mới của tôi cứ như vậy mà thê thảm trôi qua.

Tôi vắt chéo chân ngồi trên sofa vừa xem phim vừa ăn bánh kẹo, Boss miêu và Tiểu Hắc đều cuộn tròn trên bụng tôi mà ngủ. Kể cũng lạ, hàng năm mới sáng sớm mùng 1 đã thấy anh Hòa Quân và Tuyết Hoa đến nhà chúc tết sao năm nay muộn như vậy vẫn chưa thấy người đâu? Chẳng lẽ đêm qua thật sự lại bị công an mời lên phường uống trà đàm đạo nhân sinh rồi?

Không thể nào có Hòa Quân ở đây còn sợ không giải quyết được vấn đề hay sao? hay là...

Tôi chống cằm suy nghĩ 1001 lí do vậy mà bên cạnh Tuấn Bảo bên cạnh cứ xoay trái xoay phải léo nhéo bên tai.

- Khả Ky, em nói giúp anh đi mà, Nhật chỉ nghe lời mình em thôi, em bảo cô ấy cùng về Mỹ với anh đi, anh không thể ở lại lâu hơn nữa.

- Vậy anh cứ về trước đi

- Không được, anh sang đây mục đích là để đưa cô ấy về cơ mà.

- Việc của Anh Nhật phải để anh ấy tự mình quyết định, em không can thiệp đâu.

- khả Vy~~~ Đừng vậy mà~

Một loạt da gà trên người tôi nổi lên kháng nghị, tôi dứt khoát đứng dậy đi đến bên cửa toilet ngoắc ngoắc tay gọi Tuấn Bảo, anh không nghi ngờ gì vội đuôi chạy đến. Tôi lưu loát một cước đạp móng anh vào trong toilet thuận thực khóa cửa lại. Tuấn Bảo ở bên trong đập cửa gào thét

- Khả Vy, em làm gì vậy mau mở cửa ra, em học đâu cái trò này hả?

- Học Khả Vũ đấy.

Tôi xoay xoay chìa khóa trong tay lắc mông đi thẳng vừa khéo gặp Anh Nhật từ trên lầu bước xuống tươi tỉnh hỏi

- Khả Vy, có muốn đi chùa cùng anh không?

- Muốn!!!

Vậy là tôi cùng Anh nhật, còn có Khả Vũ vui vẻ kéo nhau đi chùa, cái người trong toilet kia tự cầu phúc đi vậy.

Điện thoại ấn đi ấn lại một dãy số gọi bao nhiêu lần cũng không có người bắt máy tôi bắt đầu sốt ruột. Anh Nhật đáng vẻ tiêu sái cất giọng hỏi

- Sao vậy? Vẫn không gọi được cho Tuyết Hoa à?

- Không gọi được, cả Hòa Quân cũng không gọi được!

- Đừng nôn nóng, chắc không có chuyện gì đâu.

Tôi gật gật đầu, có lẽ họ bận chuyện gì đấy dầu sao cũng là mùng 1 tết còn nhiều việc phải làm. Cất lại điện thoại vào túi tôi theo chân Anh Nhật vào chùa.

Thiên Huy lúc này cũng rất bận rộn, hẳn chẳng có thời gian để ý đến tôi, sáng sớm mở điện thoại tôi nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới của hắn.

Khả Vũ có vẻ khá khó chịu vì phải đến nơi đông người, tôi nhéo nó một cái, đi chùa lễ phật thì nên thả lỏng một chút mặt mày bí xì thế kia không sợ đắc tội với thần thánh à?

Khả Vũ vẫn chẳng hòa hoãn hơn chút nào để mặc tôi kéo đi đông tây nam bắc ở đâu cũng được.

Tôi chậm chạp tản bộ quanh chùa chìm vào trong cảm giác linh thiêng nơi đây, mùi hương khói nồng đậm ngệt thở, những mâm lễ vật được người nối người bê lên.

Tôi thuận tay rút một quẻ bói vừa đọc xong quay đầu cái liền quên sạch quẻ bói kia cũng không nhớ đã để đâu. Đối với loại chuyện này Khả Vũ chỉ duy trì một biểu cảm khinh bỉ, em trai nhỏ không tin chuyện bói toán.

Anh Nhật cùng tôi rút một quẻ không muốn để tôi lè loi chịu đựng ánh mắt ghê lạnh của Khả Vũ.

Khi ba người chúng tôi trở về đã thấy Tuyết hoa cùng Hòa Quân ngồi đợi ở nhà, tôi sáng mắt lên lao vào người Tuyết Hoa xoay nó một vòng xác định không có tổn thất nào mới yên tâm thở phào.

- Tao còn lo mầy xảy ra chuyện

- Mày lo cho tao thật à? Cảm động chết mất!

Tuyết Hoa nhào vào người tôi ôm ấp, nó ấy nhìn thấy thì luôn cảm thấy phiền không nhìn thấy lại cảm thấy lo lắng bất an. Không biết là do tôi nhạy cảm hay thật sự nó có chuyện giấu tôi.

Tôi nhủ mầy, mắt tròng lớn kẻ đang bám dính lấy mình đưa tay bắt lấy bàn tay đang cơ hội sờ mó trên người tôi, Tuyết hoa cúi đầu nhìn tôi cười hề tiện.

- Năm nay nhìn như mầy lại "lớn" hơn thì phải~

Thật không chịu nổi con người vô sỉ như nó mà, chẳng bao giờ nghiêm túc được. Tội giờ tay lạnh lùng cho nó một cái tát, nó rõ ràng né được còn chạy đến bên Hòa Quân làm bộ ủy khuất ai oán nhìn tôi.

- Làm sao có thể chạm đến trái tim em khi vừa chạm tay tới ngực đã bị ăn tát?

... Không biết xấu hổ.

Những ngày tiếp theo của kỳ nghỉ tết khá thoải mái an nhàn. Đến thăm họ hàng nội ngoại, tụ tập đi chơi cùng bạn bè, ngao du chỗ này chỗ kia xoay một vòng đã hết kì nghỉ.

What the f**k sao có cảm giác tôi vừa ngủ một giấc tỉnh dậy kì nghỉ đã kết thúc rồi vậy? Thực chất hôm nay mới là 30 tết thôi phải không? Thề là nếu đời tôi là muốn cuốn tiểu thuyết và tôi là nhân vật chính trong đó tôi sẽ rửa sạch tác giả, có lương tâm không vậy hả? Có đạo đức nghề nghiệp không vậy hả? Chui vào đây nói chuyện nhân sinh cái coi.

E hèm! Đùa thôi!

Khi quay trở lại trường có rất nhiều thứ đang chờ đón tôi, đề cương này, bài kiểm tra này, chuyện thi cử này, cả thầy giám thị nữa.

Người đàn ông trước mặt đầy gọng kính lạnh lùng nhìn tôi, cuốn sổ trên tay tỏa ra tử khí nặng nề

- Em Khả Vy? Ngày đầu tiên của năm mới mà có thể đi muộn em đáng khen thật đấy.

- Thầy, thầy nghe em giải thích.

- Khởi giải thích, đầu năm tôi không muốn có học sinh bị ghi sổ. Nhìn cái gì còn không vào nhanh lên.

- Thầy, chút nữa em mời thầy uống trà sữa nhé!

Thầy giám thị trừng mắt với tôi, tôi biết điều nhanh chân chạy vào trường nhanh chóng về lớp học. Đều tại hần, cái tên trời đánh đó hôm nay hần xin nghỉ lại không báo trước cho tôi, tôi cứ vậy mà ngủ quên

mất. Mà vì sao hôm nay Thiên Huy lại nghỉ học nhỉ? Còn muốn níu kéo kì nghỉ tết sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Tuyết Hoa khúc khích cười thâm dáng vẻ vội vàng thâm thẳm của tôi, tôi coi như không nhìn thấy. Giáo viên bước vào lớp mắt nhìn về phía tôi rồi thở dài trực tiếp vào bài giảng, tôi cũng ngoái đầu nhìn sang bên cạnh mình. Đức Nhân lại không đi học.

Tôi nằm rạp xuống bàn nghịch ngòi bút chỉ tâm trạng không mấy tốt đẹp cứ như vậy lơ đãng đến khi trống ra chơi vang lên.

Tuyết Hoa đã từ cantin trở về đem cho tôi một hộp sữa lạnh

- Thiên Huy đâu?

- Sao lại hỏi tao? Làm sao tao biết?

- Không hỏi mày chẳng lẽ hỏi cái đầu gối? Mày không xích lại cẩn thận hán xổng đi mất đấy.

... Mày đang nói về người hay chó vậy.

Tuyết Hoa không đợi tôi trả lời đã ba chân bốn cẳng nhảy chân sáo ra khỏi lớp vui vẻ trò chuyện cùng Thanh Phong. Tôi ngăn người hỏi lâu rồi mới lấy điện thoại nhắn tin cho Thiên Huy hỏi thăm hán. Chờ hồi lâu cũng không có tin trả lời mà tiết học tiếp theo đã bắt đầu.

Khi tôi về đến nhà đã thấy Anh Nhật vội vàng ra khỏi cửa đến áo khoác cũng không cầm theo, tôi lật đật chạy theo sau cầm theo áo khoác và khăn len đưa cho anh.

- Chuyện gì mà anh vội vàng vậy? Bên ngoài lạnh lắm đấy.

- Tuấn Bảo đang ở sân bay.

Anh Nhật khăn trương, dáng vẻ bình thản lạnh lùng thường ngày đã biến mất. Hôm tết Tuấn Bảo có nói phải trở về không ngờ lại sớm như vậy, tôi hỏi anh có cần tôi đi cùng không anh nhẹ nhàng lắc đầu.

Tiếng xe moto xa dần tôi ngồi dựa vào xích đu đưa qua đưa lại ngược mắt nhìn trời.

Khi nào mới tới mùa hoa ti-gôn nhỉ?

Anh Nhật vẫn chưa có ý định về Mỹ nhưng khi anh từ sân bay trở về trên tay xuất hiện một chiếc nhẫn lấp lánh kiêu ngạo. Tôi nhìn anh cười mờ ám ngâm nga một bài hát rồi đi lên lầu.

Những ngày tiếp theo thật sự rất bận rộn tôi không còn thời gian để ý đến bất cứ điều gì, sự tập trung đều dồn vào kì thi tốt nghiệp sắp tới. Áp lực lo lắng hỗn loạn thật sự có thể bức chết người.

Cả tuần trời rất ít khi có thể gặp Thiên Huy ngay cả Tuyết Hoa cũng thường xuyên biến mất.

Tôi vẫn vô tâm không để ý mà chính bản thân mình không biết tất cả là khởi đầu của những sóng gió sắp tới.

Một buổi chiều giá lạnh trời đột nhiên mưa lớn, cái lạnh hòa vào hơi nước đủ để rã trên răng dưới va đập vào nhau. Khoảng trời xám bạc mờ nhạt trong bức màn mưa trắng xóa âm ảm gieo vào lòng người một cảm giác lạnh lẽo cô độc.

Tôi ôm hai bả vai khẽ run rẩy, từ trên hành lang hướng mắt xuống sân trường nhìn học sinh đang dần rời khỏi. Thiên Huy hôm nay không có tiết học chiều, mà Tuyết Hoa cũng xin nghỉ, tôi thờ khẽ đột nhiên cảm thấy cô độc.

Chiếc ô xanh lá trong tay mãi không muốn bung lên tôi chậm chạp từng bước từng bước đi xuống cầu thang không muốn bước ra màn mưa ngoài kia.

Người nào đó vượt lên trước tôi bóng dáng rất nhanh đã chìm dưới mưa, hai tay vẫn thong dong để trong túi áo rồi đi. Tôi ngậy người nhìn theo một hồi.

Là Đức Nhân tôi còn cho rằng hôm nay cậu không đến trường.

Đức Nhân đi dưới mưa hai bả vai đã ướt hết, thoát cái đã bị mưa che phủ. Cậu ấy cứ như vậy bước đi mưa lớn cũng chẳng thể ngăn cản, gió lạnh hôm nay không thể coi thường vậy mà nhìn từ sau lưng vẫn chẳng thấy vẻ nao núng. Hai chân tôi cứng đờ do dự, nếu đã không muốn liên quan thì đừng tiến lên làm gì nhưng cuối cùng tôi vẫn chạy theo. Không biết là thanh cao giả tốt bụng hay là ích kỉ bốc đồng.

Khó khăn lắm mới đuổi kịp Đức Nhân cả người cậu ướt gần hết khuôn mặt lạnh nhạt trắng bệch càng làm người ta sợ hãi mà lùi xa. Tôi tiến lên một bước nghiêng ô che cho Đức Nhân lại nhận được ánh mắt vô hồn vô cảm từ cậu.

- Cái này... Tổ cho cậu mượn ô

-.....

- Trạm xe bus gần đây tớ có thể bắt xe về

-....

Đức Nhân một lời cũng không nói nhưng tầm mắt chưa từng rời khỏi tôi, tôi đem ô đặt vào tay cậu ta chiếc ô cứ vậy bị hất bay lên một vòng trên đất. Nước mưa lạnh lẽo xối vào mặt như kim châm, hóa ra bấy giờ Đức Nhân lại cảm nhận cái lạnh thấu xương tùy như vậy. Tôi khom người nhặt lại ô thật rất muốn bỏ chạy, tôi đang làm trò ngu ngốc gì vậy? Bối rối tình cảm hay cho mình là thánh nữ?

Đức Nhân dù vậy cũng không rời đi đứng nhìn tôi loay hoay hồi lâu cũng không mở lời.

Tôi cắn môi nặn ra nụ cười tự nhiên hết sức

- Cậu không sợ bị cảm à? Thời gian này không thể ốm đâu, mau cầm lấy.

-...

- Vết thương lần trước khỏi hẳn rồi chứ?

Đức Nhân vẫn im lặng không tỏ rõ thái độ, tiếp theo cướp lấy ô từ tay tôi, khi tôi cho rằng cậu ta đã chịu thỏa hiệp thì lại bị cậu ta kéo đến sát bên. Tôi cứ như vậy đưa cậu ta về nhà.

.... Mợ! Sao lại thành thế này tôi đâu có ý định đưa cậu ta về tận nhà cơ chứ.

Tôi luôn duy trì một khoảng cách với Đức Nhân, chân tay lạnh toát cứng đờ bước theo sau. Mãi cho đến khi đi ngang qua khu đất trống quen thuộc, ngang qua con đường tôi từng lạc vô số lần tôi mới nhận ra đã rất lâu mình không đến đây.

Di Khương ở trước cổng hốt hải chạy ra nhìn thấy bộ dạng thê thảm của hai chúng tôi bị kinh sợ một phen. Sau cùng đi nhất quyết không để tôi về muốn tôi vào nhà lau khô người trước. Tôi chỉ có thể ngửa cổ lên oán trách trời cao.

Bầu không khí giữa tôi và Đức Nhân vẫn luôn gượng gạo căng thẳng, cậu không nhìn cũng không để ý đến tôi, tôi xoay cốc trà gừng trong tay định sau khi uống xong sẽ đi ngay lập tức.

Di Khương chu đáo chuẩn bị cho tôi khăn bông còn giúp tôi sấy tóc, đi cời mở nói chuyện

- Cháu dạo này chẳng đến chơi đi buồn lắm đấy. Cả cậu Nhân cũng buồn, bạn trước cháu hay ghé qua cậu ấy vui về hẳn dạo này à, haizz còn rầu hơn trước.

- Vậy à?

- Cậu ấy trước kia ít khi ở nhà bây giờ lại suốt ngày ở trong phòng lúc nào cũng thờ thần, đi nói cũng chẳng nghe vô. À cháu đem trà gừng lên cho cậu Nhân đi, đi đem lên sợ cậu lại không chịu uống.

Dù Khương thu dọn rồi đưa tôi khay trà, tôi gật đầu với đi.

Đứng rất lâu trước cửa phòng tôi mới gõ cửa bước vào, trong phòng không có người tiếng nước từ nhà tắm vọng ra. Dưới đất những bức tranh vát la liệt màu sắc ngồn ngộn hỗn độn phối trộn với nhau không nhìn ra bố cục.

Tôi đặt khay trà lên mặt bàn, trên bàn cũng đầy họa cụ vương vãi một quyển sổ vẽ còn chưa gấp lại, với tính cách của Di Khương chắc chắn sẽ không để phòng ốc bừa bộn thế này, chỉ có thể là Đức Nhân không cho đi vào phòng.

- Đừng có động vào

Tôi giật mình làm rơi tập trang trên bàn, ánh mắt Đức Nhân nhìn tôi lúc này ngập tràn tức giận tôi nhỏ giọng xin lỗi. Đức Nhân tiến lại gần trên người còn mùi sữa tắm thoảng qua cậu cúi người cẩn thận nhặt lại cuốn sổ vẽ. Tôi đưa lại tập tranh trong tay mình.

- Cái này là em cậu vẽ à?

-...

Kiểu im lặng này ý muốn nói là do cậu vẽ hả? Những bức tranh màu sắc như bị rây mực hòa vào nhau như tranh của trẻ con lúc tập tô. Cái này là trường phái trừu tượng phải không? Bảo sao người phạm tục như tôi nhìn không hiểu. Tôi chỉ có thể cười khan khen phong cách thật đặc biệt.

- Nếu không còn việc gì tớ về trước.

- Vội vàng như vậy vì muốn tránh mặt tớ sao?

- Haha sao có thể chứ chẳng qua...bạn chút việc thôi
- Việc gì mà phải gấp vậy chẳng lẽ không thể ở lại thêm chút nữa sao?
- Đều là bạn bè thời gian gặp mặt rất nhiều mà. Hiện tại tớ thật sự có việc.

Cái lạnh toát ra từ người đối diện khiến tôi run người Đức Nhân tiến lên gắt gao nắm lấy cổ tay tôi đầy giận dữ

- Cậu đang nhắc nhở chúng ta chỉ là bạn. Cậu có thể nghĩ vậy nhưng tớ thì không. Cậu thừa biết tớ đối với cậu...nếu đã muốn tuyệt tình thì đừng tỏ ra quan tâm. Chẳng lẽ không thể là tớ sao?

- ...

- Khả Vy cậu quá đáng lắm

Tôi không biết mình đã rời khỏi nhà Đức Nhân như thế nào mà cũng không muốn nghĩ tới. Tâm trí tôi chỉ có khuôn mặt bi phẫn cùng tuyệt vọng của Đức Nhân, khi cậu ấy ép sát tôi gần từng chữ khăn đặc tôi mới biết mình làm tổn thương cậu nhường nào.

Không có cách nào vẹn toàn cho tất cả chúng ta giống như không có cách nào để tôi đáp lại tình cảm của cậu ấy. Tất cả mọi hành động tôi làm chỉ là nguy hiểm là đối trả tôi vì áy náy mà vội vàng muốn ù đắp vội vàng phân rõ ranh giới với Đức Nhân. Tôi quả thật chẳng tốt đẹp gì.

Khu đất trống không người bùn đất nhộp nháp, tôi kéo bước chân ngồi xuống bên vệ đường mưa lạnh thấm vào da thịt khiến đầu óc tỉnh táo hơn nhưng không thể khiến trái tim tê liệt.

Khi ngẩng đầu lên tôi không ngờ đến mình sẽ nhìn thấy Thiên Huy, hắn đứng trước mặt chau mày nhìn tôi rồi khom người chậm rãi buộc lại dây giày bị bung của tôi. Sau cùng Thiên Huy nhặt chiếc ô bên cạnh che cho tôi. Tôi vươn tay về phía hắn cắn môi than nhẹ

- Huy tớ khó chịu lắm
- Tớ biết, vì cậu ngốc lắm

Tôi cười tự giễu hình như đúng thật. Tôi không hỏi vì sao Thiên Huy xuất hiện ở đây cũng như hắn không hỏi tôi rút cục có chuyện gì xảy ra. Nhưng tôi biết hắn đã đứng chờ tôi rất lâu rồi, lâu đến độ da tay bị nước mưa làm cho nhẵn lại cả người cũng không còn độ ẩm.

Hắn trùm áo mưa lên người tôi rồi khẽ thở dài, lần này lại không trách mắng tôi dầm mưa. Tôi ngồi phía sau vòng tay ôm ngang hông hắn trở về nhà.

Lúc tôi tỉnh dậy đã quá nửa đêm gói thuốc trên bàn xếp ngay ngắn bên cạnh còn một tô cháo nóng. Trên trán còn dán miếng hạ nhiệt. Bên ngoài cửa phòng có tiếng trò chuyện khe khẽ của ba mẹ

- Con đã tỉnh chưa?
- Anh nghĩ nó tỉnh chưa? Em vừa thay miếng dán hạ nhiệt cho nó rồi, làm cái gì mà lại chạy đi dầm mưa thế chứ. Muốn tắm nước đá thì bảo em, em tái hiện lại cả bác cục cho nó.
- Mẹ xót con thì cứ nhận đi lúc nào cũng cứng miệng như vậy?
- Con muốn vào nằm chung với chị không? Tin mẹ đánh cho tía má cũng không nhận ra mà không?
- Được rồi em khẽ thôi cho con ngủ sáng mai là nó khoẻ lại ngay thôi.

Tiếng bước chân bên ngoài khẽ khàng rồi đi tôi liếc mắt sang bên cạnh nhìn con thú mỏ vịt xấu kinh hồn, nó là con vịt bông mẹ mua cho tôi hồi nhỏ, mắt nhắm nhắm của mẹ quả thực rất có vấn đề, vậy mà hồi bé tôi còn coi nó như bảo bối mỗi lần cảm sốt lại ôm nó mới có thể ngủ yên. Chắc mẹ lại loay hoay lục thùng đồ chơi cũ đem lên cho tôi, nghĩ vậy trong lòng thật sự rất ấm áp.

Cửa phòng hé mở Khả Vũ len lén bước vào thấy tôi ngồi trên giường thì mặt mày trở nên tươi tỉnh hẳn

- Chị tỉnh rồi?
- Ừ!

- Đo nhiệt kế đi xem hạ sốt chưa, chị vừa về là ngủ li bì cả người phát sốt dọa cả nhà một trận. À mà phải uống thuốc đấy, mà chị đã ăn gì đâu, mau ăn đi lớn rồi cứ phải để nhắc.

Tôi cười khổ có đứa em trai kĩ tính như này sống cũng không đơn giản đâu.

- Lần sau mắt ô thì bảo em em đến đón, nếu anh Huy không đến đón chị chị định cứ thế đi bộ về nhà à?

- Hà? À ừ!

Vậy là Thiên huy đã giúp tôi kiếm một lí do qua mắt ba mẹ rồi.

Uống thuốc hạ sốt xong tôi chầm chần ngủ tiếp Khả Vũ vẫn đứng bên giường

- Sao còn chưa về phòng ngủ đi?

- Tối nay em ngủ với chị giúp chị giữ ấm.

- Khỏi đi, có 2 con mèo là đủ ấm rồi với cả em lớn rồi còn đòi ngủ chung với chị, sau này làm sao lấy vợ?

- Chị ồm nên em nhốt 2 con tiểu yêu ấy lại rồi, với cả em đâu có ý định lấy vợ.

- Chẳng lẽ định lấy chồng?

- Tuần trước ai nửa đêm chạy sang phòng em ngủ ké thế lúc đấy chị có nghĩ đến sau này phải lấy chồng không?

Đây là tại Tuyệt Hoa khủng bố tôi bằng một đồng phim kinh dị tôi không ngủ được mới phải mò sang phòng Khả Vũ. Em trai nhỏ không nhiều lời ngoan ngoan chui lên giường nằm ngủ bên cạnh, khe khẽ thì thầm

- Thật ra sau này chị không lấy chồng cũng được, em nuôi chị.

Tôi nhoen miêng cười cảm giác như vừa được ăn thứ mật ong hào hạo.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Khi tôi mở mắt ra đập vào mắt là bản mặt phóng đại hết cỡ của Tuyệt Hoa. Tôi bình tĩnh nhắm mắt lại trong lòng thầm niệm a di đà phật, giấc mơ này cũng quá đáng sợ rồi. Mở mắt thêm lần nữa vẫn là bản mặt dọa người kia, không lẽ tôi sốt cao quá nên mơ thấy quỷ hiện hình?

- Vy Vy tội nghiệp của tao mày ốm đến hòng não luôn rồi à? Mau lại đây tao xem nào.

Nói rồi Tuyệt Hoa nhào vào tôi cọ tới cọ lui, tôi duy trì một biểu cảm miễn cưỡng đem con thu mỏ vịt bên cạnh đập cho nào nó quay lại đúng vị trí.

Tuyệt Hoa ôm đầu meo meo ăn vạ

- Mày không thương tao, uống công tao nghe tin mày sắp chết vội vàng nghìn dặm xa xôi về phúng viếng.

- Mày mới sắp chết ấy, sáng ra đã muốn gây sự.

Tuyệt Hoa vờ như không nghe thấy tôi nói trước sau vẫn ồm ồm bên cạnh.

Điện thoại đổ chuông, tôi đẩy nó sang một bên với lấy điện thoại trên mặt bàn.

"Hạ sốt chưa?"

- Đỡ hơn rồi

"Vậy thì tốt, hôm qua cậu về nhà cả người đều nóng rực hại tớ lo chết đi được"

- Cũng chỉ ốm thôi mà chưa chết được đâu

"Bây giờ tớ có việc chút nữa sẽ qua thăm cậu có muốn ăn gì không?"

- Bánh kem của chị Ánh

Đầu dây bên kia có tiếng cười khẽ rồi lập tức cúp máy, tôi xoay xoay điện thoại trong tay hân hạo này bạn rợn cái gì chứ?

Tuyết Hoa che một bên miệng mờ ám cười

- Ai gọi mà vui vậy?

- Biết rồi còn hỏi

- Hần không đến thăm mày à, bạn trai mà vô tâm vậy?

- Hần bảo bạn

- Hừm? Có thật không? Mày phải cẩn thận đấy biết đâu hần nuôi tình nhân bên ngoài thì sao?

- Còn nói Thiên Huy cả mày dạo này cũng lặn đầu mất tăm có khi tao gọi còn chẳng thèm nghe máy. Khai mau mày đang làm gì mờ ám hả?

- Ngoan~ mày chưa được tao cưới hỏi đăng hoàng thì không nên quăn quai, chừng nào mày về làm vợ tao sổ hộ khẩu sổ tiết kiệm, ATM đều cho mày giữ hết.

Tôi bĩu môi không thèm tranh luận với nó lão đảo bỏ vào phòng tắm, lúc trở ra Tuyết Hoa đã lấy sẵn quần áo bộ dạng sùng sịnh ngồi chờ tôi.

- Tình yêu à, hôm nay mày dành trọn một ngày cho tao đi.

- Há?

- Không hiểu tiếng việt à? Hôm nay chúng ta đi chơi nguyên ngày, lâu lâu phải quậy phá thác loạn thế mới là thanh xuân.

Có lí, dù sao cũng cần thư giãn đầu óc, tôi gật đầu đồng ý. Vậy là hôm đấy cùng Tuyết Hoa lang thang hết chỗ này đến chỗ kia.

Con gái luôn có ước mơ một rất đơn giản, cùng cô bạn thân của mình dạo phố, mua đồ, đi siêu thị mua đồ ăn vặt rồi về nhà nằm xem phim không cần quan tâm hình tượng hay vẻ bề ngoài, thi thoảng làm vài trò vớ vẩn cũng không sao.

Sau khi nhận ra mình phải ăn hết nửa quán thịt nướng của người ta tôi mới kéo Tuyết Hoa đứng dậy. Đi xem phim, đi tàu lượn, vòng quay khổng lồ... Tôi và nó còn bị người ta nghi ngờ là một cặp chỉ vì hành vi quá biến thái của Tuyết Hoa. Nói vậy người ta là hoa có chậu rồi đấy.

Tuyết Hoa ngồi vật vờ trên ghế đá nhận chai nước ngọt tôi đưa ngửa cổ uống ừng ực, hồi sau giọng điệu oán thán

- Chóng mặt chết đi được, sao mày có thể chơi cái trò xoay cốc đấy chứ? Buffalo cows fall(trâu bò vãi).

- Do mày vô dụng thôi.

- Có tin tao kéo mày vào nhà ma không hả?

- Tao biết tao sai rồi.

- Know cashew is good (biết điều là tốt)

Tuyết Hoa gật gù tán thưởng tôi nhân cơ hội nó không để ý cốc đầu nó một cái, kết quả bị nó đuổi đánh còn nữa cái mạng.

Dựa vào gốc cây gần đó tôi thở không ra hơi, đảo mắt một vòng thấy Tuyết Hoa đang trò chuyện với một bé trai khoảng 7 tuổi. Tôi tiến lại quan sát, bé trai kia đặc biệt dễ thương, còn rất đẹp trai, Tuyết Hoa không hiểu ăn nhầm thứ gì lại giờ trò trêu ghẹo với cả đứa trẻ con

- Em trai, ba mẹ nhóc đâu rồi? Có muốn đi với chị không? Chị nuôi!

- Có xếp hàng cũng không đến lượt chị, quá già.

Bé trai lạnh lùng vênh mặt, lời nói và cử chỉ chẳng chút đồng nhất với dáng vẻ trẻ con của nó. Tôi ôm miệng cười trộm, cảm giác bị một đứa nhóc kém mình 10 tuổi khinh thường thế nào? Lại còn bị chê già. Tuyết Hoa mặt mày khó chịu vì lộn mải tóc xinh đẹp của cậu nhóc

- Oát con muốn ăn đánh hả? Chị đây đẹp như vậy mà không nhìn thấy? Mất mù à?

- Kiếp trước chị cứu cả dải ngân hà hay sao mà kiếp này tự tin vậy, sao không lên trời luôn đi. Sáng dậy không soi gương à?

Tôi nhin không được cười lớn nhìn một vẻ đầy khinh thường của cậu nhóc đang lạnh lùng hất tay Tuyết Hoa ra. Nó quay sang tôi lờm nguyt

- Mày còn dám cười người lên trời sẽ là mày đấy

- Haha, ai nói..haha..ai nói tao cười chứ?

- Có giỏi thì cười tiếp xem

- Ahahahahahahahaha.....!

- Mà...

Xin lỗi đều do mà chọc tao cười thôi. Tôi còn đang ôm bụng nín cười đứa bé kia đã tiến lên một bước níu tay tôi gọi

- Chị gái này, em thấy chị khá thuận mắt, về nhà với em đi, em nuôi!

- AHAHAHAHA... Khả Vy khẩu vị của mà nặng vậy sao?

Lần này đến lượt Tuyết Hoa cười ngược lại tôi, nằm không cũng trúng đạn, em trai nhỏ chị không thích trẻ con càng không thích phi công.

- Chị thấy chúng ta không hợp nhau đâu

- Ai bảo chị không hợp, với chiều cao này 3 năm nữa em sẽ cao hơn chị, còn nữa tài sản sau khi cưới em đều cho chị hết.

Ai dạy thằng oắt con này thả thích vậy hả?

Bé trai nhìn tôi bổ sung thêm một câu

- Nếu chị không thích thì làm nàng dâu nuôi từ bé cũng được, mẹ em bảo nếu thấy người xinh xắn dễ thương như mẹ thì phải dất về ngay.

Mẹ em đang hủy hoại mầm non của tổ quốc đấy, đừng có dụ dỗ thêm chị nữa.

Tôi cười cười gỡ tay đứa bé, nắm cổ Tuyết Hoa chạy một mạch còn nghe giọng nhóc con vọng lại từ đằng sau

- Nếu chị đổi ý thì có thể quay lại tìm em

Đổi ý cái b**p trẻ em bây giờ đều thành tinh hết rồi, còn gì là trang giấy trắng nữa chứ?

Tuyết Hoa này giờ vẫn vịn vai tôi cười run người, hồi lâu mới nghiêm túc nhìn tôi kết luận

- Sao bây giờ tao mới nhận ra mà thật sự rất có sức hút nh?

- Đừng có nhìn chăm chăm vào ngực tao, đen tối ít thôi.

Buổi chiều gió lạnh trên vỉa hè, lá vàng rơi thành thảm, tiếng giòng tan khô khốc vang lên theo từng bước chân, tàn cây nơi đâu cũng héo úa trơ ra cảnh lá khô khau.

Tôi đập lên miếng là khô lắng nghe âm thanh như đang tan vỡ của nó, nhảy nhót trên ô gạch như một đứa trẻ.

Lúc bắt chợt quay lại lại bắt gặp vẻ mặt buồn bã của Tuyết Hoa, nó cúi đầu đá đá cục sỏi dưới chân, không nhận thấy chút hoạt náo thường ngày mà trở nên trầm lắng lạ thường, khi ngược lên đôi mắt nâu đầy bất đắc dĩ và mệt mỏi. Bước chân của tôi dừng lại chăm chăm nhìn về nó.

Tuyết Hoa bắt gặp ánh mắt của tôi lập tức trở nên vui vẻ

- Mùa đông hợp nhất để áp dụng hình tượng cô gái u sầu, mà nói xem nếu tao tỏ ra buồn thảm thêm chút nữa liệu có vớ được anh nào không nh?

- Mà không sợ Thanh Phong té sống mà à?

Tôi cười hùa theo nó, rút cục nó vẫn không chịu nói thật cho tôi biết nó gặp vấn đề gì.

Chúng tôi vào một cửa hàng trang sức Tuyết Hoa đột nhiên nói muốn mua hoa tai, tôi sờ sờ tai mình, đã lâu rồi tôi không đeo hoa tai chọn một cái cũng được.

Tôi chọn một mẫu hoa tai đơn giản chỉ là một viên đá xanh ngọc cùng kiểu với chiếc nhẫn trên tay mình. Tuyết Hoa lại khác kiểu dáng nó chọn có chút cầu kỳ hơn, là một đôi hoa tai hình thánh giá có tua ngắn, chỉ cần cử động chiếc tua sẽ lay động.

Tuyết Hoa lấy một chiếc hoa tai của tôi đeo cùng hoa tai của nó, sau khi ngắm nghía trong gương chán chê mới quay sang hỏi tôi

- Đẹp không?

- Sao lại đeo cộc cạch như vậy?

- Thì cũng đâu có sao?

Nói rồi nó giúp tôi đeo lên một bên hoa tai đính đá bên kia là hoa tai thánh giá của nó. Tôi xoay người nhìn qua gương, cũng không đến nỗi tệ. Chỉ là không biết tại sao Tuyết Hoa lại kì lạ như vậy.

Khuôn hết nửa cái siêu thị tôi và Tuyết Hoa mới thông dong về nhà, vẫn cái màn leo cầu thang 20 tầng ấy lết tới cửa phòng tôi đã thờ không ra hơi.

Tuyết Hoa vừa vào đến cửa lại bày ra bộ dạng lười nhác phóng túng nằm vật vờ trên ghế xem ti vi.

- Ít nhất thì mày cũng phải phụ tao nấu bữa tối chứ?
- Không muốn, bây giờ tao chỉ muốn thờ ơ cả thế giới thôi
- Đừng có cời áo nữa, mày không thể nghiêm túc chút à?
- Nhà tao cho dù tao có đội patsu lên đầu cũng chẳng ai nói gì.
- Điện thoại reo kìa mau nghe máy đi, ồn quá.
- Tao lười nhác tay lăm kệ nó đi

Tôi nói không nổi nó đành lấy điện thoại áp vào tai nó, Tuyết Hoa chép chép miệng trả lời

- Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang nằm chờ chết vui lòng gọi lại vào mùa xuân năm sau.

Nói xong gục đầu xuống gối ngủ, tôi đen mặt nhìn màn hình lạnh lẽo. Người vừa gọi là anh Quân không biết anh làm thế nào mà chịu đựng được tính cách tùy tiện của em gái mình.

Tuyết Hoa mơ màng ngủ, mặc trên người là áo ren mỏng xuyên thấu, mái tóc xoăn nhẹ phủ xuống trán, tay trắng nõn ôm lấy gối mềm một điệu lười nhác nhất quyết không chịu dậy. Tôi thờ dãi với lấy chăn mỏng đắp cho nó rồi đem đồ ăn vào bếp

Thật không hiểu nổi nó sống kiểu gì, tủ lạnh trống không trong bếp cũng chẳng còn gia vị nhìn người đang làm biếng ngủ trên sofa tôi chỉ có thể khoác áo tụt ra ngoài mua đồ.

Tu 9 kiếp mới tránh được nghiệp chướng có lẽ kiếp trước tôi tu hành mới được 8 kiếp nên kiếp này mới phải gặp nó

Đàn bà con gái luôn như vậy, nghĩ rằng đi chợ chỉ mua thứ mình cần thôi nhưng nhìn thấy cái gì hay cũng đều vơ hết vào giỏ. Tôi cũng không ngoại lệ, rõ ràng nói chỉ mua thêm gia vị nấu nướng cuối cùng lại khuôn bao nhiêu thứ linh tinh về mà nhìn cái nào cũng không nỡ bỏ. Tôi với tay lấy một túi súp trên cao bỏ vào giỏ lại nghe thấy đằng sau quầy hàng có tiếng người nói chuyện, giọng nói rất quen thuộc

- Huy, em lấy thêm cái này nhé.
- Tùy em.
- Anh thích ăn cay không? Em không ăn được cay.
- Vậy thì đừng lấy đồ cay.
- Vâng!

Cô gái xinh xắn cười rạng rỡ ôm lấy cánh tay chàng trai đôi mắt tròn linh động liếc ngang qua tôi, khóe miệng cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Cô gái kia sau khi nhìn thấy tôi thì thân mật kéo chàng trai ra khỏi siêu thị, giọng điệu mềm mại nũng nịu

- Lần này em đảm bảo sẽ nấu thật ngon cho anh, đảm bảo sẽ không như lần trước đâu.

Cho đến khi bọn họ rời khỏi tôi vẫn ngỡ người đứng đấy. Cấn chặt môi dưới cổ chèn ép cảm giác khó chịu trong lòng. Tay thành thạo ấn một dây số quen thuộc, chờ một hồi mới có người nghe máy

- Cậu đang ở đâu vậy? Hôm nay tớ đến nhà Tuyết Hoa có muốn đến ăn cơm cùng không?

"Hiện tại tớ bận rồi, lúc khác nhé"

- Bận? Có việc gì mà không thể cùng bạn gái ăn cơm.

"Đang giận hả? Được rồi đừng nóng lúc khác sẽ bù lại cho cậu"

Tiếng tút tút lạnh ngắt vang lên cửa từng chút vào tim tôi. Nếu hôm nay không tình cờ thấy hắn đi cùng Nhu Ngọc tôi còn cho rằng hai người họ thật sự đã kết thúc.

Gió bên hồ lạnh buốt nhưng không ngăn nổi sự run rẩy của tôi. Thiên Huy nói hắn và Nhu Ngọc không còn quan hệ gì nữa, tôi vẫn luôn tin, nguyện ý tin tưởng hắn chưa từng nghi ngờ. Mỗi lần tôi gọi đến hắn đều nói bận tôi còn cho rằng hắn thật sự không có thời gian nếu không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy bọn họ thân thiết đi bên cạnh nhau có đánh chết tôi cũng không tin. Vậy mà hắn vẫn cố lừa dối tôi, loại cảm giác bị đâm sau lưng này thật sự chẳng dễ chịu chút nào.

Sống mũi cay cay và khóe mi nhòe nước, tôi thu người cố gắng không bật khóc. Có lẽ bản thân tôi vẫn hi vọng đây chỉ là một sự hiểu lầm, tình cảm tôi bỏ ra bao lâu nay không phải là trò cười, là vô nghĩa. Có ai muốn thừa nhận thất bại của mình đâu cơ chứ?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, bên kia Tuyết Hoa hỏi tôi đang ở đâu sao còn chưa về, lúc này tôi thật sự muốn nhào vào lòng nó khóc lóc kể lể cuối cùng lại mỉm cười bình thản thu dọn rồi ra về.

Tuyết Hoa đứng khoanh tay trước nhà định hỏi tôi đi đâu mà quên đường về, nhưng nhìn vẻ mặt mắt hờn của tôi nó chuyển sang lo lắng. Tôi lắc đầu ý bảo mình không sao nó cũng thôi truy hỏi.

Tuyết Hoa vòng tay ôm lấy tôi từ sau lưng giống như một thói quen, mỗi lần thấy tôi vào bếp nó đều bám dính lấy tôi. Nó cúi đầu mân mê lọn tóc sau gáy tôi giọng điệu như chỉ tùy tiện hỏi

- Này, Khả Vy sau này nếu tao không ở cạnh mày nữa thì sao?

- Đùa cái gì vậy không ở cạnh tao thì mày ở cạnh ai?

- Thì cứ trả lời đi

- Có lẽ...sẽ rất khó khăn

Đôi tay đang bận rộn rửa rau của tôi khẽ dừng lại trầm ngâm trả lời, Tuyết Hoa đang nghiêm túc, nó không phải thuận miệng đùa cợt hỏi.

Tôi xoay người nhìn chòng chọc vào mắt nó gần như gắt lên

- Mày định đi đâu à?

Tuyết Hoa chớp chớp mắt rất nhanh khôi phục vẻ nhợt nhạt hàng ngày, không trả lời mà nhanh chóng ra phòng ngoài. Tiếng đàn piano vang lên giữa ngày đông lạnh lẽo trầm bổng du dương lại làm lòng người trĩu nặng.

Tôi đột nhiên sợ, sợ Thiên Huy sẽ không ở cạnh mình, sợ Tuyết Hoa cũng sẽ rời xa, chỉ mới nghĩ thôi mà lòng ngực đã nghẹt thở, sự bất an xâm chiếm lấy từng tế bào. Tôi giống như loài cây tầm gửi luôn dựa dẫm vào người khác càng gắn bó lâu càng sinh ra ý lại cho đến một ngày bản thân không thể tự tồn tại.

Phím đàn cuối cùng ngân lên kết thúc một bản nhạc, cô gái lướt nhẹ ngón tay trên phím trắng ánh mắt nhuốm màu tâm sự.

Khi tôi gặp Thiên Huy là vào một buổi sớm đẹp trời, ít nhất thì mặt trời cũng chịu vén mây thức dậy sau nhiều ngày dài lười biếng. Chút nắng yếu ớt chẳng có nhiệt độ chẳng có hơi ấm chậm rãi lan tỏa.

Tôi kéo mũ áo khoác che kín tai thở ra một làn khói mỏng rồi mới tươi cười leo lên xe hắn vòng tay ôm từ sau lưng.

- Thời tiết có vẻ sẽ ấm lên đấy!

- Ừ

- Mùa xuân sắp đến rồi

- Ừ

- Tớ vẫn muốn được nhìn thấy tuyết rơi, chỉ tiếc ở đây không có tuyết.

- Ừ

- Ăn c*t không?

- Tớ vẫn đang nghe đấy.

Dù không nhìn thấy vẻ mặt hắn lúc này nhưng tôi cam đoan hắn lại nhũn mỳ khó chịu. Tôi cười khe khẽ áp mặt vào lưng hắn hít lấy một ngụm khí lạnh lẽo.

Có chút mệt mỏi.

- Cậu dạo này bận gì vậy? Có phải đang nuôi tình nhân bên ngoài không?

- Lại nghĩ lung tung rồi

Thiên Huy cao giọng chế giễu, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi đặt lên bụng mình.

Mợ nó lo lái xe đi kéo kéo giựt giựt cái gì muốn vào viện truyền muối biển cả lũ sao?

Đường như giữa chúng tôi không có sự thay đổi gì, vẫn cùng nhau đi về, hắn ở bên tôi thường xuyên hơn giống như đứa trẻ sau khi bị nhấc nhờ sẽ chột dạ. Tôi không truy hỏi cũng vờ như không biết chuyện gì.

Nếu tôi nói điều này cho Tuyết Hoa nó nhất định sẽ mắng tôi nhu nhược, mắng tôi ngốc nghếch muốn tôi ra mặt làm rõ vấn đề. Nhưng tôi không đủ can đảm hoặc tôi vẫn muốn tin tưởng Thiên Huy. Cũng có thể tôi muốn bảo vệ tình cảm này, con người là vậy một khi càng trân trọng nâng niu càng ra sức bảo vệ dù là mù quáng.

Cuối cùng tôi vẫn nhắm mắt làm ngơ, bởi sau cùng tôi không có cách nào từ bỏ Thiên Huy giống như không thể từ bỏ một thói quen đã bén rễ tận trong tim.

Khi tôi và Thiên Huy quấn lấy nhau như sam Tuyết Hoa đột nhiên biến mất. Không đến trường, không ở nhà cũng không thể liên lạc, tôi càng ngày càng mơ hồ vì những gì xảy ra xung quanh mình.

Cho đến một đêm, có lẽ là khoảng 12h Tuyết Hoa gọi điện đến. Nó im lặng rất lâu tôi hỏi gì cũng không trả lời tôi hỏi nó ở đâu nó mới trả lời "nhà".

Lúc đến trước phòng cửa cũng không khóa, tôi đẩy cửa bước vào suýt chút nữa thất thanh hét lên lúc nửa đêm. Nhà nó so với chuông lợn đúng là xúc phạm con lợn, chỗ này căn bản không dành cho người ở.

Quần áo, giấy vụn, túi bóng, rác từ đồ ăn nhanh vứt đầy dưới đất, Tuyết Hoa không bật đèn ánh sáng từ ti vi hắt lên mặt nó làm làn da trắng nhợt nhạt thiếu sức sống, tóc không theo quy luật nào xoa tung ôm lấy hai bên vai, khi tôi đến nó thu người ngồi trên sofa ánh mắt đảo qua tôi rồi lại bình thản nhìn màn hình một cách trống rỗng.

Trời vẫn còn rất lạnh trong phòng cũng không bật máy sưởi, Tuyết Hoa chỉ có một chiếc áo khoác ren mỏng trên người xung quanh là những mảnh giấy bị xé nát vụn.

Nó nửa đêm muốn đóng phim kinh dị nên mời tôi đến cho nhận xét phải không? Nếu nghĩ thế thì nó sai rồi, bộ dạng này giống hệt như người thất tình chán đời vậy.

Tôi lần mò tìm công tắc điện sau khi căn phòng sáng sủa tôi không nỡ nhìn, nó làm thế nào mà sản xuất ra được cả tấn rác vậy?

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Tao đói, gọi mày đến để mày nấu cơm cho tao ăn.

- Giỏi lắm! Nửa đêm gọi điện, tao còn tưởng này gặp chuyện gì hóa ra là đến để làm phiếu cơm cho mày sao mày không gọi tao là mẹ luôn đi

- Mẹ! đói~

=_=!!!

Tôi đánh giá thấp trình độ mặt dày của nó rồi. Trước khi nấu com phải dọn đồng rác này đã, này giờ tôi đập phải đủ thứ linh tinh trên đất chân cũng sắp biến dạng rồi.

Sau khi tổng Tuyết Hoa vào phòng tắm tôi bắt lực thờ dài, cả người nó đều lạnh toát có lẽ đã ngồi rất lâu chân tay đều tê cứng hết cả. Không thể để tiếp tục như vậy lần này nhất định phải truy hỏi được nguyên nhân.

Tôi thu dọn qua loa rồi nấu chút đồ ăn nhẹ, khi Tuyết Hoa trở ra mới không phục lại điệu bộ cao ngạo bình thường.

- Tao thấy trên bàn ăn còn có cả mì tôm sống, mày ăn uống kiểu gì vậy? Sao không đến nhà tao ăn?

- Sợ mày tính phí!

Mày ăn trực bao năm rồi tao có thu được một đồng nào của mày sao?

Đội khi nó xong bữa tôi mới nghiêm túc ngồi đối diện, nổi nóng với nó.

Mấy ngày liên đều mất tích hiện tại lại sống rất cầu thả ăn uống tùy tiện nó muốn chết sớm sao?

- Tao đang nói mày đấy đừng có thờ ơ như không thể chứ. Hôm nay mày không nói thật mày gặp chuyện gì tao không để yên cho mày đâu.

Tôi vẫn lên giọng trách mắng đối lại chỉ có sự bình thản như không của Tuyết Hoa. Khi tôi bắt lực quay đi nó lại bất ngờ nhào đến ôm chặt lấy tôi ngã xuống thảm nhưng trên đất, cả người khẽ run lên.

Phải rất lâu rất lâu sau đó tôi mới nghe thấy tiếng thờ đều đều của nó.

...

...

...

Nà nì? Lao vào ôm tôi rồi cứ nhiên lăn ra ngủ, gọi chị đây đến nấu com rồi kiêm luôn cả gối ôm đấy à? Có trả tiền công không thế? Tưởng muốn ôm là ôm được à?

Phải rất chặt vật tôi mới có thể kéo nó về phòng, tổng lên trên giường, một chết tôi rồi.

Đêm hôm ấy tôi ngủ lại nhà Tuyết Hoa, cả đêm không ngủ nổi vì bị nó coi như gối ngủ ôm chặt cứng.

Lớp trưởng lượn qua lượn lại đất dưới chân cũng sắp bị cậu ta mài mòn. Tôi không kiên nhẫn nhìn Nhật Nam đảo tới đảo lui chóng cả mặt đành nín tay cậu lại.

- Cậu bôi dầu ăn dưới chân hay gắn nhằm động cơ thế hả? Có gì thì nó mau còn không thì lượn đi cho nước nó trong.

- Khả Vy à~

Tôi bắt giác nhích vào trong góc bàn, đã nói tôi không kháng cự được với vẻ mặt kawaii của Nhật Nam rồi, mà cậu còn làm vẻ thảm thương như vậy không sợ chút nữa tôi bị Phong Thương hỏi tội à?

- Có rắm mau đánh

- Tớ... tớ muốn hỏi làm sao để thổ lộ tình cảm?

Đối diện với vẻ mặt lúng túng của Nhật Nam người ăn chay niệm phật thanh tâm quả dục như tôi cũng không nhận được trêu ghẹo, nâng cằm cậu ta dùng ánh mắt triu mến và giọng nói dịu dàng hết mức.

- Dễ mà nói theo tớ này. I love you~

- I love you?

Tôi vẫn dùng ánh mắt đắm đuối nhìn Nhật Nam trong khi cậu ta đỏ mặt ngay tắp lự ngại ngùng cúi đầu.

Mọi! Cậu cũng đâu phải thích tôi ngượng cái khi khô gì cơ chứ. Tôi vờ tay xoa đầu Nhật Nam bẹo bẹo má cậu vẻ mặt vô cùng thoải mái mà dụ dỗ

- Nói lại lần nữa cho tớ nghe nào

- I love you

- Ngoan~

Cùng lúc ấy luồng khí lạnh tràn về, Phong Thương đứng sau lưng tôi hằm hằm tức giận. Thiên ơi không cần thận chọc phải la sát rồi

- Hai người đang làm gì thế?

Nhật Nam tất nhiên đánh chết cũng không khai cậu ta có ý định thổ lộ với Phong Thương, tôi làm người lại vô cùng có nguyên tắc không thể bán đứng bạn bè nhất là người bạn dễ thương như Nhật Nam, sao có thể nói tôi đang dạy người ta tỏ tình?

Sau cùng tôi bị Phong Thương vác chổi hời hợt chạy vòng quanh trường, giáo viên thể dục trông thấy còn vui vẻ hỏi có phải tôi đang tập luyện không

Tuyết Hoa từ đầu đến cuối không xen ngang nửa câu sau khi nhật xác tôi về mới hỏi tôi có cảm tưởng gì

Đưa nước ép cà chua đây tôi phun máu cho mà, xem ở đây mà cảm với chẳng tưởng. Sao ai cũng thích bắt nạt một đứa trẻ tội nghiệp khuyết tật té bào vận động như tôi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Có đôi lúc con người ta thường không nhận ra những điều mình luôn tìm kiếm ở ngay bên cạnh mình mà cứ mãi mê theo đuổi những thứ hư vô, xa tận chân trời gần ngay trước mắt, thứ ta trân trọng thật chất luôn ở cạnh ta.

E hèm! Nói đơn giản hơn nhé. Tôi bị mất ngủ nhưng từ khi thầy toán bước vào lớp con buồn ngủ của tôi ập đến như thủy triều trào dâng. Hóa ra viên thuốc ngủ mà tôi luôn tìm kiếm lại chính là thầy.

Tôi nhìn lên bảng chỉ chỉ chữ, nó y hệt một tấm phù chú của mấy ông đạo sĩ chuyên tự phong có tài hàng yêu trừ ma có điều rồi nào hơn nhiều.

Gấp dãi một cái tôi cúi thấp đầu xuống nhắm mắt ngủ.

Qua khoảng vài phút tôi gần như đã đi gặp Chu Công lại nghe tiếng gõ gõ trên mặt bàn giong nói vang lên len lỏi vào tận giấc mơ kéo tôi tỉnh dậy.

- Em Khả Vy em đang ngủ ttrong giờ đây à?

- Đầu có em đang nhắm mắt dưỡng thần.

- Em dưỡng đến đâu rồi?

- Khi nào tỉnh dậy em sẽ nói cho thầy biết

- Giỏi lắm. Em ra ngoài đứng cho tôi

Thầy thật là...thầy phải thông cảm cho em chứ, đêm qua ngủ lại nhà Tuyết Hoa em có chợp mắt được chút nào đâu?

Tôi chấp nhận con thịnh nộ của thầy, bước thấp bước cao đi ra ngoài cửa đứng, được một lúc lại dựa vào tường gà gật.

Em biết em có lỗi với thầy, có lỗi với tổ quốc, có lỗi với non sông đất nước nhưng em thà phụ người trong thiên hạ chứ không thể phụ mí mắt đang sụp xuống của em

- Còn muốn ngủ? Chạy 5 vòng quanh sân cho tôi xem em còn ngủ được nữa không?

Arimasen(đừng mà) thầy ơi em biết lỗi rồi.

Sau cùng tôi vẫn phải chạy hết 5 vòng sân chạy xong thì cũng hết giờ. Hôm nay ăn gan hùm nên mới dám đi chọc giận thầy.

Thiên Huy âm thầm đứng một bên nín cười, hần dù ngoài miệng trách tôi sao lại dám vuốt râu hùm nhưng vẫn giúp tôi kéo cơ xoa bóp khớp chân.

Tuyết Hoa ngẩng đầu cao giọng giảng đạo lý

- Mà cũng thật là...có câu kính trên nhường dưới, kính già yêu trẻ, kính lão đắc thọ, kính cần nghiêng mình, kính...

- Kính thực tế ảo 3d. Mà định đi buôn kính à?

- Đang yên đang lành mà đi trêu thầy làm gì. Nhưng đừng có lo, nếu thầy không thể trừ chết mà ngày hôm nay thì vẫn còn ngày mai, ngày mốt, ngày mốt nữa... đến khi mà xuống mộ mới thôi.

- Biến ngay cho sạch không khí.

Nó đưa cho tôi chai nước làm như không để ý ôm cổ khoác vai Thanh Phong đi mất dạng. Nó muốn có bạn trai hay muốn tuyển huynh đệ kết nghĩa vậy?

Tôi vòng một vòng quanh siêu thị tìm mua bột làm socola, cũng sắp đến valentine rồi còn gì. Mọi năm tôi đều làm rất nhiều bánh socola tặng cho mọi người làm như vậy để kiếm có tặng cho Thiên Huy mà không bị nghi ngờ năm nay có thể quang minh chính đại tặng cho hắn rồi.

- Đừng có cười ngốc nữa

- Ý kiến gì à? Đây là làm cho cậu đấy!

Tôi quay ngoắt sang bên cánh cáo Thiên Huy, hắn ngoan ngoãn gật đầu không tranh cãi với tôi nữa.

Đổ hỗn hợp đặc quánh vào khay rồi cho vào tủ lạnh tôi chuẩn bị túi đựng quà. Thiên Huy thích thú cắn mẩu vụn socola tôi nghiêm mặt cảnh cáo hắn.

- Đừng có động vào

- Trước sau gì cũng đều cho tớ ăn cả thôi

- Không giống, cái này tặng đúng ngày mới ý nghĩa

- Nếu là cậu thì tặng ngày nào cũng đều ý nghĩa.

Bớt thả thính, nhà không nuôi cá không ai đón cho đâu.

Mê socola đầu tiên ra lò tuy hình thức không được đẹp nhưng cái quan trọng là chất lượng, ăn cũng không tệ cứ làm dần dần rồi sẽ ngon.

Tôi cho socola vào túi buộc cẩn thận dưới ánh mắt tò mò của Thiên Huy, tôi cất giọng giải thích

- Đem cho Tuyết Hoa đấy, để nó thử xem có ngon không, còn cho cả mấy người bạn cùng lớp nữa.

- Không được, sản phẩm đầu tay phải tặng tớ mới đúng chứ?

- Cậu ăn này giờ còn chưa đủ no à?

- Chưa đủ, cậu là của tớ vậy socola cậu làm cũng là của tớ miễn chia sẻ. Có điều nếu cậu hôn tớ một cái tớ có thể rộng lượng một chút.

Tôi nhìn về trẻ con của hắn, tươi tắn mỉm cười rồi tiến lại, nhón chân rướn người cầm thìa khuấy bột đánh vào một bên má hắn.

- Bớt-áo-tường-đi cái này định sẵn không dành cho cậu rồi.

- Lão bà chưa cưới về nhà thiên vị người ngoài hơn chồng chưa cưới, cầu an ừ à~

Tôi haha hai tiếng không nhin nổi khi thấy hắn bán manh, đang vui vẻ như vậy thì có điện thoại gọi đến. Là anh Hòa Quân? Anh có chuyện gì sao?

- Anh Quân, 14/2 anh có về không em chuẩn bị cho anh một phần socola.

Thiên Huy đứng bên cạnh đen mặt, bạn gái của hắn muốn đem socola tự làm phân phát toàn vũ trụ hắn không phải người duy nhất được nhận. Cảm giác thật đau lòng nha~ ٩_٩

Tôi đẩy người đang cọ bên cạnh làm nũng sang một bên chăm chú trò chuyện với Hoà Quân.

Chỉ là tôi không ngờ đến cuộc gọi này không giống như những cuộc gọi hỏi thăm trước đây.

Tôi khó chịu đè nén cảm xúc bất ổn trong lòng, nghẹn giọng hỏi

- Anh nói thật?

Bên kia không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng thở nặng nề lạnh lẽo như ngầm thừa nhận cho câu hỏi của tôi. Đôi tay đang cầm điện thoại của tôi buông

thông, run rẩy không biết phải làm gì.

Thiên Huy hỏi gì tôi cũng không nghe rõ, trong đầu chỉ văng vẳng tiếng của anh.

"Tuyết Hoa sẽ sang Mỹ, anh đoán nó không nói cho em biết, có lẽ hiện giờ nó đã ở sân bay rồi. Anh muốn em thay anh tiễn nó"

Thiên Huy lo lắng nhìn tôi, hẳn tất cuộc trò chuyện kéo tôi đứng dậy chạy như bay, tôi cứ hỗn loạn chuyển động theo nhịp chân của hắn, lúc định thần lại đã thấy mình ngồi trên taxi đến sân bay.

- Bình tĩnh, thế nào cũng kịp!

Hắn nắm lấy tay tôi kiên định trấn an, tôi lo lắng gật đầu.

Tôi quả nhiên rất vô tâm dù biết Tuyết Hoa gần đây rất kì lạ nhưng không hề hỏi tới, cho rằng khi nó muốn nói sẽ tự nói cho tôi biết. Rút cục Tuyết Hoa vốn muốn cả đời này không nhắc đến.

Quen biết nhau 7 năm điều tối kị nhất của Tuyết Hoa chính nhắc đến là gia đình nó. Tuyết Hoa rất ít khi đề cập đến chuyện này, nó chỉ luôn vui vẻ khi nhắc đến Hoà Quân, còn đối với cha mẹ mình lại có sự bài xích rất lớn.

Tôi chỉ biết gia đình Tuyết Hoa giàu có, thuộc hào môn thịnh thế mà Tuyết Hoa từ nhỏ chịu rất nhiều sự kì vọng đã phải luôn nỗ lực học tập để trở thành một tiểu thư hoàn hảo.

Mãi cho đến khi cha mẹ Tuyết Hoa li thân, nhưng đây cũng chỉ là về mặt pháp lí, hai người họ chẳng khác nào đã ly hôn, đều có gia đình khác ở bên ngoài.

Hạ Hoà Quân vì thương em gái mình nên đưa Tuyết Hoa rời khỏi nhà tự xây dựng sự nghiệp. Công việc của anh bận rộn, căn hộ chỉ có hai người ở nhưng Tuyết Hoa lại thường xuyên phải ở một mình.

Không ai quản thúc nó ngang ngược nổi loạn, tùy hứng vứt bỏ hoàn toàn con người trước đây trở thành một Hạ Tuyết Hoa thích đùa cợt không biết xấu hổ như bây giờ. Chẳng qua cũng chỉ vì muốn che giấu tổn thương, che giấu cảm xúc yếu đuối của mình.

Đối với Tuyết Hoa mà nói trong mắt nó chỉ có Hoà Quân là người thân, anh là tất cả của nó nên dù có làm chuyện gì nó cũng không bao giờ chạm quá giới hạn của anh.

Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Tuyết Hoa kể về cha mẹ mình là vào một đêm mưa lớn, bị tiếng điện thoại đánh thức tôi thật sự rất bức mình, nhưng đầu dây bên kia chỉ nghe thấy tiếng nước nở uất ức của nó tôi hỏi thế nào cũng không nói. Nếu không phải chuyện xảy ra vượt quá giới hạn chịu đựng thì người kiêu ngạo như Tuyết Hoa cũng sẽ không phẫn uất gọi cho tôi vào đêm khuya như vậy.

Chuyện này xảy ra vài năm trước, khi Tuyết Hoa nói cha mẹ muốn ép nó sang Mỹ, bọn họ đã quyết định ly hôn. Tuyết Hoa bỏ nhà đi một thời gian nếu không phải Hoà Quân đảm bảo nó có thể ở lại cùng anh sợ rằng nó không có ý định về nhà.

Hiện tại chủ ý sang Mỹ là tự Tuyết Hoa đề ra tôi cũng không hiểu vì sao nó làm vậy. Nó không nói gì với tôi chẳng lẽ muốn giấu đến khi đặt chân lên xứ người? Con giận dữ phẫn uất trong tôi bùng lên

nhưng chỉ cần nghĩ đến sau này không thể gặp lại Tuyết Hoa tìm lại đau như thất lại.

Sân bay đông người huyên náo ồn ào, một biển người này trở thành bức tường ngăn cách đáng sợ, tôi làm sao để tìm thấy nó đây?

Thiên Huy trấn tĩnh tôi, đem tôi kéo về phía trước, bất kì ai giống Tuyết Hoa đều không dám bỏ sót. Tôi xoay người nhìn khắp bốn phía lo sợ dấy lên trong lòng, điện thoại trong tay chỉ có tiếng...tút...tút lạnh lẽo tuyết không có ai nghe máy.

- Bình tĩnh, nhất định sẽ tìm ra

Ánh mắt chắc chắn của Thiên Huy níu lại cho tôi một tia hi vọng khiến tôi yên tâm phần nào.

Thiên Huy chợt nghiêng đầu nhìn về phía sau tôi về mặt thoáng vui mừng, theo hướng nhìn của hắn tôi thật sự trông thấy Hạ Tuyết Hoa, một thân y phục đơn giản cùng một va li nhỏ, kế bên còn có một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp đang cùng trò chuyện.

Tuyết Hoa trông thấy tôi ánh mắt có chút buồn, nói gì đó với người phụ nữ rồi chờ tôi chạy đến, khóe miệng miễn cưỡng cười

- Tao biết mà, thế nào mà cũng đến.

Giờ phút này tôi không biết phải nói gì, nhìn người trước mặt quen thuộc đến từng nét mày tôi rất muốn mắng nó, hỏi nó, câu giận với nó vì sao không nói với tôi, vì sao muốn âm thầm bỏ đi, vì sao lại im lặng chịu đựng, vì sao lại bỏ rơi tôi?

Nhưng cổ họng không thốt lên được âm thanh nào, tôi đưa tay ôm lấy nó. Thật may còn kịp, còn có thể chân thực ôm lấy nó như này, nước mắt thi nhau

lăn xuống tất cả oán trách đều chuyển thành nước nở.

- Ngoan~ đừng khóc, đừng có khóc mà được không? Mà như vậy sao tao nở đi

- Vậy thì đừng đi nữa

- Đừng có nói ích kỉ như vậy.

- Mặc kệ, tao mặc kệ, đừng có đi có được không?

Tuyết Hoa cúi đầu, chôn sâu khuôn mặt trên vai tôi, nước mắt nóng hổi ẩm ướt của nó thấm đầy trên áo, nó ôm tôi thật chặt uất ức thét lên

- Mà tưởng tao muốn sao? Tao thật sự không muốn đến Mỹ, không muốn gặp bọn họ, không muốn bị ép buộc bị tranh giành, càng không muốn xa mày xa anh Quân, mày tưởng tao muốn đi sao? Thật sự tao không hề muốn mà. Tao rất sợ, rất sợ!

Tôi cũng rất sợ, sợ đáng về yếu đuối của nó, sợ lớp vỏ nguy trang của nó bị phá vỡ, trước mặt chỉ là một cô gái đáng thương, mà tôi lại bất lực không thể làm được gì.

Tuyết Hoa đã phải bỏ ra bao nhiêu dũng khí để đưa ra quyết định này tôi lại vì nghĩ cho mình mà ngăn cản nó. Tôi không phải Tuyết Hoa, tôi không thể hiểu nó đã phải trải qua những gì.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

Tôi cố kìm lại tiếng nước nở, cắn môi để không ồa khóc

- Vậy nên tao mới không muốn cho mày biết, sợ nhìn thấy mày bao nhiêu dũng khí tao bỏ ra đều tan biến, không muốn xa mày.

Tôi cúi đầu dùng tay áo lau sạch nước mắt, kì lạ là càng lau nước mắt càng liên tục lăn dài. Tôi muốn cười thật tươi tiễn biệt Tuyết Hoa, muốn nó an tâm rời đi, vậy nên

- Vậy nên phải cười thật tươi, sau này có phải không gặp lại nữa đâu? Có thể liên lạc thường xuyên mà.

- Ừm!

Tuyết Hoa gạt đầu, đẩy tôi sang cho Thiên Huy giọng điệu chán ghét

- Bây giờ tao giao mày cho Thiên Huy, sau này bị hấn bắt nạt tao cũng không còn cách nào giúp đâu.

Lúc sau không yên tâm lại hung hăng kéo cổ áo Thiên Huy

- Nói cho cậu biết nếu không chăm sóc tốt Khả Vy tớ dù có ở xa ngàn dặm cũng sẽ có cách khiến cậu chết không kịp hối.

- Tớ biết! Đi đường bình an.

- Không cần biết cậu có ý định gì, đừng làm tổn thương Khả Vy nếu không cậu dùng cả đời này để hối hận cũng không được.

Tuyết Hoa qua loa ôm lấy Thiên Huy nhân cơ hội cảnh cáo dọa cho Thiên Huy méo xẹo.

Thiên Huy đưa tôi túi socola được gói cẩn thận, hấn cầm theo từ lúc nào tôi cũng không biết, là socola tôi nói muốn chuẩn bị cho Tuyết Hoa.

- Hoa, quà valentine, tặng trước cho mày.

Tuyết Hoa nhận lấy gói quà, khòe mặt phủ một tầng nước, cúi người hôn lên trán tôi, giọng như sắp vỡ ra

- Khả Vy phải hạnh phúc nhé, tình yêu của tao.

- Ừm, mày cũng phải hạnh phúc!

Người phụ nữ khi nãy đi về phía chúng tôi hơi cúi người nói

- Tiểu thư chúng ta phải đi rồi

Nụ cười chua xót giễu cợt thoáng hiện trên môi Tuyết Hoa, nó khẽ gật đầu.

Tuyết Hoa xoay người giờ tay chào dứt khoát rảo bước đi, khuyên tai chữ thập khẽ lay động ánh lên một tia sáng bạc rực rỡ, tôi đưa tay chạm vào hoa tai của mình mỉm cười nhìn theo nó.

Có người nào đó lao về phía Tuyết Hoa vừa đi, va vào người tôi vội vàng đến mức không quay đầu lại xin lỗi, người đó đuổi theo một đoạn có lẽ xác định không đuổi kịp, khum tay hét lên

- Hạ Tuyết Hoa tôi đợi cậu, dù bao lâu cũng nhất định sẽ đợi cậu.

Bước chân Tuyết Hoa hơi khựng lại, không quay đầu nhìn vẫn kiên quyết bước đi. Người vừa hét lên không cần nhìn cũng biết là Thanh Phong, chắc chắc Thiên Huy là người gọi tôi.

Thanh Phong quay người nhìn tôi rõ ràng rất đau lòng lại cố mỉm cười, nụ cười bi thương.

- Bạn của cậu tuyệt tình thật đấy

Phải, tuyệt tình thật đấy.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng Tuyết Hoa nữa tôi mới ngã khụy xuống đất không quan tâm đây là đâu gào khóc một trận.

Sao trước giờ tôi không biết tình bạn cũng có thể đau khổ chẳng kém gì tình yêu.

Hình như tôi đã khóc rất lâu đến mức cả người tê dại nhắm mắt lại cũng thấy cay xè, hai bên mắt vẫn còn ẩm ướt tóc bết lại dính vào da mặt. Tôi không rõ mình đã thiếp đi trong bao lâu, đầu óc mơ hồ không còn phân biệt được điều gì.

Lúc tỉnh lại tôi đã nằm trên giường ngủ, căn phòng trống tĩnh mịch, ngoài trời đã là màn đêm, ánh đèn hắt vào phòng phản chiếu những hình thù kì dị.

Tôi ngậy người hồi lâu sắp xếp lại trí nhớ, chấp nhận sự thật rằng Tuyết Hoa đã không còn ở cạnh mình, rồi đi đột ngột đến đáng sợ.

Cổ họng khô khốc, tay chân ngưng ngạo cử động, tôi vẫn cứ ngồi bất động thật lâu trên giường cho đến khi có người bước vào.

- Tỉnh? Có muốn uống nước không?

- Ừm

Tôi dùng âm mũi trả lời đầu ngón tay khô rát chạm lên miệng cốc lạnh lạnh mơ hồ nhìn Thiên Huy

- Không phải khóc đến ngốc rồi đấy chứ? Số mấy đây?

Thiên Huy khua khua bàn tay trước mặt chọc ghẹo, nhưng đến hơi sức đáp trả tôi cũng không có. Nhoài người từ trong đóng chặn bóng dày cộm, tôi lao vào ôm hân. Hình như lại muốn khóc tiếp.

Có lẽ tôi sợ người mình trân trọng sẽ lại rời bỏ mình, tôi không muốn trải qua cảm giác mất mát này cũng không dám đối mặt với sự đáng sợ của nó, nghĩ vậy vòng tay siết Thiên Huy càng chặt hơn.

Hân khẽ phì cười như chế nhạo tính trẻ con của tôi, tay xoa xoa mái tóc rối mù đầy mồ hôi sau khi ngủ dậy, thấp giọng an ủi

- Còn có tớ ở đây, tớ sẽ không rời xa cậu

Tôi ồm một tiếng lại mê man ngủ thiếp đi

Khả Vũ gần đây không thường xuyên đi đá bóng mà hay về nhà sớm hơn, quanh quẩn bên tôi kể đủ thứ chuyện mặc dù chuyện nó kể có đồ thêm cả tấn muối cũng chẳng bớt nhạt. Tôi có đem Boss Miêu cùng Tiểu Hắc dí sát vào mặt Khả Vũ trên chọc nó cũng chỉ trưng ra vẻ mặt bất mãn chứ không dùng đũa nổi giận.

Ngay cả mẹ tôi cũng rất hay dành thời gian đi dạo cùng tôi, có hôm hai mẹ con cùng lang thang ở trung tâm mua sắm cả một ngày trời, đã rất lâu rồi tôi không cùng mẹ ra ngoài.

Công việc của ba khá bận rộn vậy mà vẫn sắp xếp thời gian cùng gia đình đi dã ngoại

Tôi đem mỗi nghi ngờ ôm trong lòng, người trong nhà sao đột nhiên quan tâm tôi thái quá vậy? Chẳng lẽ vào một ngày đẹp trời nào đó mẹ thật sự có thể chứng minh cái đứa lùn tịt đột biến gen duy nhất ở trong nhà không phải con ruột của mẹ nên đang bù đắp cho tôi trước khi tống cổ tôi ra khỏi nhà? Hay là ba phát hiện ra trên người tôi có dị năng đặc biệt có thể lợi dụng để kiếm tiền?

Được rồi, dạo này đọc hơi nhiều chuyện viễn tưởng nên não được nâng cấp quá đà, tưởng tượng thêm chút nữa chắc tôi còn cho rằng mình có thể cứu cả hệ mặt trời quá!

Vẫn là nên đi hỏi Khả Vũ thì hơn.

Em trai nhỏ chần chừ trước cửa phòng, từ trên cao cúi xuống về mặt hậm hực không cho tôi vào trong, tay nắm chốt cửa đang run lên, cố kiềm chế để không đập tôi lần vài vòng.

- Bỏ hai con nghiệt súc ấy ở ngoài thì em cho chị vào không thì miễn đi.

Cái mặt lạnh của Khả Vũ pha thêm vài phần gian ác rõ ràng rất muốn lao đến hất văng hai con mèo trên tay tôi.

Dám chửi quàng thượng là đồ nghiệt súc, mất dạy. Pi-sà mau cho người lôi nó xuống cho thần thiếp.

Khả Vũ nhướn mày thật sự không muốn cho tôi vào phòng, không mấy chuyên tâm nghe câu hỏi của tôi nhưng ngay lập tức đã trả lời.

- Còn không phải sợ chị nghĩ nhiều sao? Chị Hoa vừa đi chị đã như người mất hồn, mọi người sợ chị buồn thôi.

Tôi chớp chớp mắt nhìn Khả Vũ, đột nhiên cảm thấy em trai nhỏ thật đáng yêu. Tâm tình trĩu nặng mấy hôm nay tốt lên rất nhiều, vui vẻ nhảy chân sáo về phòng đóng cửa thả Boss lướt face.

Có người nhà quan tâm thật sự rất tốt mà.

Phải mất một tuần mới có thể liên lạc được với Tuyết Hoa, thần sắc nó có chút mệt mỏi nhưng vẫn giữ điệu bộ vui vẻ nói chuyện với tôi. Tưởng như chỉ cách nhau một màn hình máy tính vậy mà lại xa xôi ngàn dặm.

Tôi và nó nói chuyện thâu đêm không nghỉ, đều là những chuyện vui, chuyện trên trường lớp chuyện nơi ở mới của nó.

Sau cùng Tuyết Hoa mới trầm mặc

- Có lẽ tao sẽ không về Việt Nam nữa.

- Không sao tao đến thăm mày, không phải hiện tại chúng ta vẫn có thể gặp mặt nhau được đấy thôi.

Tôi lại theo thói quen đưa tay ra nhưng khi đầu ngón tay đụng phải màn hình lại hụt hẫng thu tay, về nụ cười bên miệng cứng đờ.

Tôi vội lớn giọng trừu trọc nó

- Mày qua bên đấy không có tao quản, nhờ bị anh đẹp trai nào hốt mắt thì sao?

Tuyết Hoa nhún nhún vai ngân nga hát

- Tao là cây nến vàng/ tự làm cây nến xanh/ tao làm luôn nến hồng/ tao tự biết lung linh/ la là la la/ ừ muốn lập gia đình.

- Khục...ngồi im ngay ngắn để tao vái một vái nào. Nhảy quá thể, thể còn Thanh Phong thì sao chẳng lẽ mày định...

Tôi chợt giật mình nhận ra mình đã nói quá nhiều, quả nhiên Tuyết Hoa rũ mi mắt về mặt thoáng buồn hơi nghẹn giọng nói.

- Có thể thay tao nói xin lỗi cậu ấy được không? Nói cậu ấy đừng đợi làm gì. Vô ích thôi.

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại thì Tuyết Hoa đã tắt máy, tôi thần thò nhìn màn hình dường như còn nhìn thấy bóng lưng và nụ cười chua xót của Thanh Phong hôm ấy.

Bọn họ thật sự không dễ dàng, lời hứa năm 17 tuổi sao có thể thực hiện? Có lẽ Tuyết Hoa cũng nghĩ như vậy.

Tiết trời ẩm áp hơn nhiều đủ để khoác lên mình những bộ áo thu đông gọn gàng kiểu cách. Tôi dạo bước rất chậm trên đường cúi đầu nhìn những phiến đá hoa lát trên vỉa hè chẳng mấy chốc đã dừng lại ở trước cửa quán trà Vintage.

Trong quán, cô gái có khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp đang chống cằm nhìn ly trà nóng hổi khói trắng lượn lờ trước mặt, cô gái quay đầu nhìn thấy tôi sau lớp cửa kính vội vội tay vui mừng ra mặt. Tôi đẩy cửa bước vào vẫn gọi một tách capuchino để mặc cô gái kia kéo mình ngồi xuống.

- Chị Vy, lâu lắm rồi mới gặp chị, chị khỏe chứ?

- Vẫn ổn, em thì sao?

- Em? Có lẽ vẫn ổn

Nhu Ngọc khẽ cười thoáng chút trầm ngâm. Tôi không hiểu vì sao hôm nay Nhu Ngọc lại hẹn tôi gặp mặt, nhưng chắc chắn cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Xoay tách capuchino trong tay tôi đợi Nhu Ngọc mở lời trước.

- Chị Vy, chắc chắc anh Huy không nói gì với chị về chuyện của em phải không?

Nhu Ngọc ngước mắt, đáy mắt long lanh khẽ chuyển động, tôi vẫn yên lặng đợi cô bé tiếp lời.

- Xem ra anh ấy thật sự không nói gì rồi. Em biết tình cảm của hai người rất tốt đẹp, từ trước khi gặp em Thiên Huy nhất định đã thích chị rồi. Nhưng chị có thể nào...có thể nào nhường anh ấy cho em được không?

Tôi nhấp một ngụm sữa vẫn không có ý định cắt lời, qua hồi lâu Nhu Ngọc cười khổ

- Chắc chị cũng không biết em đã nghỉ học rồi phải không? Thời gian gần đây sức khỏe em ngày càng tệ, đều là Thiên Huy chăm sóc cho em. Nhưng em biết, anh ấy chưa từng có tình cảm nam nữ với em, có điều em thật sự thật sự yêu anh ấy.

Lần này thì tôi mới có phản ứng, chuyện này quả thật tôi không biết. Đùng là lâu rồi không thấy Nhu Ngọc đến trường, mà Thiên Huy hóa ra vẫn luôn quan tâm chăm sóc cho cô ấy. Tôi làm như không để tâm, tùy tiện hỏi

- Em mắc bệnh?

- Là bệnh máu trắng

Cô gái trước mặt tự nhiên trả lời vẫn tươi cười như mọi ngày. Tôi nheo mắt nhìn kĩ mới phát hiện Nhu Ngọc có điểm khác ngày thường, lớp phấn trang điểm hồng hào cùng màu son môi đỏ đậm không giống vẻ ngọt ngào tự nhiên trong trí nhớ.

- Có cách nào chữa trị không?

- Nếu không tìm thấy tủy phù hợp thì em chỉ còn 6 tháng nữa

Khi nói chuyện với tôi Nhu Ngọc dường như không quan tâm đến bệnh tình của mình, ngay cả 6 tháng ít ỏi kia cũng chẳng thể đe dọa cô bé, tôi cảm thấy da đầu tê dại hít sâu một ngụm khí lạnh. Sao trên đời lại lắm máu cho vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Bây giờ dù có một bịch khăn giấy ở đây cũng không đủ để lau sạch thau máu chó tôi vừa bị hắt lên mặt.

Một cô gái xinh xắn dễ thương mắc bệnh nan y vì vậy cần tôi ban phát tấm lòng từ bi nhường bạn trai cho cô ấy. Cuộc sống vô vị của tôi từ lúc nào lại được đồ thêm cả kí muối vậy?

Tôi thở một hơi nặng nề, không có ý định uống nốt tách sữa đã nguội ngắt, chậm chậm hỏi

- Có phải em cảm thấy chị nên nhường Thiên Huy cho em?

- Em...em không có ý đấy, em chỉ...ngoài anh ấy ra em không còn ai khác, thời gian của em cũng không còn nhiều em không muốn chết rồi vẫn mang muối tiếc.

- Vậy nếu em còn sống thì sao? Em muốn độc chiếm cậu ấy cả đời à?

Nhu Ngọc mở to mắt, có lẽ không tin tôi sẽ nói vậy, đến cả bản thân tôi cũng còn không tin. Rõ ràng người ta đã bị bức đến đường cùng, ranh giới sống và chết trở nên mong manh, tôi lại vẫn ích kỉ nghĩ cho mình.

Nhưng tôi không muốn hiểu cũng không cần hiểu tình cảm của Nhu Ngọc. Vì thế nên

- Nên sẽ không có chuyện chị nhường bất cứ ai hay bất cứ điều gì cho em. Thiên Huy không phải đồ vật muốn mua thì mua muốn bán thì bán, càng không phải bản thân chị, chị không thể quyết định giúp cậu ấy.

Tôi đứng dậy vốn định rời đi, nhưng Nhu Ngọc đã kịp níu tay áo tôi kích động đến mức làm đổ tách trà trên bàn, một làn khói mờ uyển chuyển uốn lượn trong không khí.

Nhu Ngọc viền mắt hoen đỏ cắn chặt môi đến trắng bệch bả vai hơi run rẩy, nhưng không phải khuôn mặt khiến người ta động lòng thương mà là dáng vẻ căm hận ghen ghét, tôi chưa từng thấy Nhu Ngọc có địch ý với ai. Xem ra tôi nên hạnh diện vì là người đầu tiên bị Nhu Ngọc thù ghét nhỉ?

- Chị có tất cả

- Gì cơ?

Tôi mơ hồ nghe câu nói rít từ kẽ răng của Nhu Ngọc, giọt nước mắt như pha lê chảy dài trên gò má trắng hồng. Nhu Ngọc lúc này là một khuôn mặt méo mó đau khổ, ngoài giận dữ cũng chỉ có giận dữ.

Ha, hình như tôi vừa biến thành người xấu rồi.

- Chị có tất cả. Bạn bè gia đình tình yêu tình thân chị đều có, chị có cuộc sống hạnh phúc mà bao người ao ước thậm chí đổ kị. Chị có thể cười có thể khóc có thể cảm nhận cuộc sống này, chị có cả quãng đường dài để đi để chứng minh rằng bản thân mình tồn tại. Từ nhỏ đến lớn chị đã sống trong hạnh phúc nên chị coi đây là hiển nhiên, có thể ý lại vào ba mẹ, có thể dựa dẫm bạn bè, có sự che chở chiều chuộng của Thiên Huy, chị còn muốn gì nữa? Sao lại...sao lại muốn tranh với em? Sao lại muốn tranh với em???

- Nhu Ngọc?

- Vì sao chứ? Em có điểm nào không bằng chị? Tại sao mỗi lần nhắc đến chị Thiên Huy đều làm về mặt ấy, giống như chị là trân bảo mà anh ấy nâng niu, tại sao trong mắt anh ấy lại không có em, tại sao luôn đem em so sánh với chị? Tại sao đều là người nhưng em và chị lại khác nhau như vậy. Cuộc sống của chị hoàn hảo từ khi chị sinh ra, dĩ nhiên chị không thể hiểu cảm nhận của người khác, không hiểu được cảm nhận của một kẻ sinh ra đã bị ruồng bỏ, không bạn bè, không gia đình, không có cả quyền làm chủ của bản thân. Cha mẹ từ đầu đến cuối đều như người xa lạ cả năm chẳng trông thấy mặt một lần nói gì đến tình cảm? Xung quanh đều là những kẻ chỉ biết lợi dụng xu nịnh, em cố gắng bao nhiêu đau khổ bao nhiêu uất hận bao nhiêu có ai để tâm đến chứ? Nếu không có Thiên Huy em còn nghi ngờ có thật mình còn sống hay không. À mà đáng nào em cũng sắp chết rồi. Cái cuộc sống chó má này cũng sắp kết thúc rồi. Nhưng chị lại muốn em chết trong nuôi tiếc

...

Có thứ gì đấy, một loại khó chịu nghẹt thở chèn ép tim phổi nóng nực trong cổ họng. Cả người tôi cương cứng nhìn Nhu Ngọc đã mất bình tĩnh. Con người nàu sữa đầy màu tuyệt vọng và u ám nhưng khi ngược nhìn tôi nó lại loé lên đầy căm giận.

Cái em gái nhà em, em đang bộc bạch nỗi niềm tìm sự thương cảm à? Vậy thì em thắng rồi, em tìm trúng yếu điểm rồi đấy.

Nhu Ngọc gạt tách trà trên bàn xuống, tiếng gốm sứ vỡ tan chói tai, vệt nước xanh lam thấm xuống tấm thảm hoa văn bên dưới. Người trong quán tất cả đều quay đầu lại nhìn chúng tôi.

Tôi đến ngón tay cũng không thể cử động, có lẽ thật sự hoảng sợ, Nhu Ngọc trước nay luôn hiền lành dễ thương hiện tại lại như trở thành một con người khác.

Tôi không muốn tiếp tục dây dưa, không muốn nghe Nhu Ngọc nói, có liên quan gì đến tôi cơ chứ? Tôi không muốn nghe cũng không muốn hiểu.

- Hèn nhất. Diệp Khả Vy chị là đồ hèn. Ban đầu vì sao lại để Thiên Huy cho em, nếu chị đã thích anh ấy vì sao còn để anh ấy quen em? Đây là trò chơi tình ái của chị đấy à, hay chị căn bản vốn luôn tự tin rằng sau cùng anh ấy vẫn quay về bên chị? Chị hơn em chính là 10 năm trời, 10 năm hai người ở bên nhau, chị lệ thuộc anh ấy như một thói quen, chị có dám chắc mình không nhầm lẫn thói quen với rung động? Chị từng đồng ý sẽ không đoạt Thiên Huy đi, chị đã từng đồng ý. Chị không chỉ hèn nhất ích kỉ mà còn dối trá.

- Đủ rồi!

- Chưa đâu. Có phải chị cảm thấy em rất đáng cười khi chạy đến trước mặt chị làm loạn kêu gào van xin chị? Có phải chị cảm thấy em rất vô lý? Nhưng chị đâu phải em? Các người chỉ phán xét dựa trên vị trí của mình quan niệm của mình. Chỉ muốn thỏa mãn bản thân mình. Khả Vy, em cũng sớm biết hôm nay chị sẽ không đồng ý, vậy thì bằng mọi cách em sẽ giữ anh ấy lại, chị chờ mà xem.

Nhu Ngọc bước ngang qua tôi không nhìn lấy một cái. Tôi bất động hồi lâu mới có thể trở mình.

Cuộc sống này vốn đã không có công bằng chỉ có cân bằng. Có người được thì phải có kẻ mất, có người hưởng lấy hạnh phúc thì phải có kẻ gánh chịu đau khổ, có người mỉm cười ắt có kẻ phải rơi lệ. Mỗi một thời điểm đều có người phải trải qua từng loại hoàn cảnh, này đây là quy luật của cuộc sống.

Nhưng vì sao tâm trí tôi bắt đầu lung lay? Vì sao vẻ mặt căm hận của Nhu Ngọc lại khiến tôi ớn lạnh, đốt lên một đốm lửa âm ỉ bóng râm trong lồng ngực. Giống như tôi đang ngầm thừa nhận tất cả thầy Ngu Ngọc nói đều là thật. Những lời cuối cùng ấy...

Tôi luôn miệng nói muốn để Thiên Huy tự lựa chọn chẳng qua là tôi sợ, sợ hắn sẽ rời xa tôi, sợ hắn sẽ bỏ mặc tôi. Tôi lời nào cũng không thể phản bác, nhưng lại càng không muốn thừa nhận.

Lắc lắc đầu tôi cắn chặt môi dưới ngăn thứ cảm xúc sắp ép chết mình, giống hệt như hồi nhỏ bị mẹ nắn vắn cứng đầu vênh vênh mặt ra về ta đây, chẳng qua sau đó có thể nhào vào lòng Thiên Huy mà nheo mách hắn, dù biết hắn không làm được gì nhưng vẫn thích được hắn an ủi.

Tôi lúc này đứng bất động trên đường lớn, vô số khuôn mặt lướt qua đều không có chút quen thuộc, vừa lẻ loi vừa lạc lõng.

Tôi không ngẩng đầu cất giọng khàn khàn

- Cậu, lại nhìn thấy hết rồi?

-...

- Cậu là vô tình hay cố ý xuất hiện trước mặt tớ?

-...

- Nhường đường

Tôi ngược mắt nhìn người con trai đứng trước mặt, một biểu cảm lạnh lùng, áo khoác đen trùm kín nửa khuôn mặt, không nhìn ra biểu cảm nơi đáy mắt đang cố níu tay tôi lại.

Vì sao? Vì sao lúc tôi thể thăm nhất cậu lại luôn xuất hiện? Vì sao lại làm tôi khó xử như vậy?

- Tớ đưa cậu về nhà

Đức Nhân ngoài câu thoại này, một chữ cũng không nói. Tôi coi như không nghe thấy tránh sang một bên vẫn tiếp tục rảo bước đi, nhưng tôi biết Đức Nhân vẫn luôn đi đằng sau. Cho tới tận lúc tôi vào nhà, từ trên cửa sổ phòng riêng nhìn xuống vẫn có thể thấy cậu ấy đứng ở xa xa ngược mắt lên nhìn, tôi buông rèm cửa xoay người vào trong.

Đã nói là tôi không xứng rồi mà, tôi có tài đức gì? Có gì tốt đẹp? Thứ duy nhất tôi có thể làm cho Đức Nhân là cách cậu càng xa càng tốt, đừng để cậu chịu bất cứ tổn thương nào.

Khăn len đỏ đựng đưa qua lại, Tiểu Hắc co người rồi nhảy lên cao ra sức bắt lấy khăn len đang tung bay, đối với loại hành động này Boss Miêu từ đầu đến cuối chỉ há miệng ngáp dài khoe hàm răng sắc nhọn, trên mặt viết rõ hai chữ "vô vị". Con mèo già thành tinh đã không còn thích những trò chơi này nữa rồi, nó thà nằm một chỗ dưỡng xương cốt còn hơn chơi cùng đám mèo loắt choắt 2,3 tuổi. Như vậy rất tồn tại đến phong thái tổng tài bá đạo của nó. ㄟ (ˊ ˋ ° ° O) ㄟ

Tôi ôm Tiểu Hắc, cúi đầu cười hi hi ha ha với nó, trong đầu xoẹt qua hình ảnh chàng trai lúc nào cũng khoác trên mình một chiếc áo đen lụng thụng biểu cảm khiến người ta phát run.

Đem mèo nhỏ thả xuống tôi đi tới cạnh bàn học vòng tay ôm lấy cổ Thiên Huy nhìn bảng dữ liệu hại não trên laptop hỏi

- Sửa được chưa?

- Sắp xong rồi, sau này phải thường xuyên diệt virus đấy.

- Bằng cách nào? Nhúng vào nước sôi hay nướng trên lửa?

- Khỏi đi, nếu laptop lại hỏng thì đưa tớ sửa là được rồi

Này còn phải nói sao? Tôi thỏa mãn cười hai tiếng, có trời mới biết cách sửa mấy loại máy móc này.

Thiên Huy vịn qua vịn lại chốc chốc lại len lén nhìn tôi, tôi cúi đầu khó hiểu

- Sao vậy?

- Cậu...đề sát quá (ˊ ˋ ° //ε// ˊ ˋ)

...CMN biến thái, dâm tặc, nguy quân tử, tôi một cước dứt khoát đánh u đầu hắn, Thiên Huy ôm đầu trừng mắt nhìn tôi.

- Đầu phải lỗi củ tớ chứ?
- Là lỗi của tớ nhưng tớ thích đánh câu đấy được không?
- Được!

Hắn nhu thuận mềm giọng rõ ràng giả bộ bán manh, tôi vẫn không nhịn được vươn tay véo véo má hắn một hồi.

- Sửa xong chưa? Xong rồi thì về đi tớ còn chat với Hoa nữa.
- Lợi dụng xong rồi vứt bỏ. Hức! cậu Cậu thật sự nở làm thế với tớ sao?

Thiên Huy ngồi trên ghế hai tay che trước ngực ông ọ nỉ non đòi lấy cho tôi tăng tăng lớp lớp da gà da ốc. Cái tên này lại ngửa đôn rồi, càng ngày càng trơ trẽn. Tôi không nhiều lời đóng kéo hắn ra ngoài đóng sầm cửa xua đuổi hắn cút về.

Nghe tiếng bước chân đi xuống lầu nét cười trên mặt tôi cũng tắt ngấm, tôi vẫn cứ vờ như không biết gì, vẫn muốn giả ngốc ở bên hắn.

Có sao đâu chứ? Nhu Ngọc có liên quan gì đến tôi, tình cảm của họ có liên quan gì đến tôi? Một chút quan hệ cũng không có, nếu chuyện gì cũng quan tâm thì tôi đã sớm chết vì phiền rồi.

Đợi tôi ngủ một giấc update lại não bộ sáng ngày mai tỉnh dậy vẫn là Diệp Khả Vy vô địch thiên hạ, ày nha lúc này bảo tôi lên trời tôi cũng có thể làm được.

∩ (¯ ω ¯) ∩

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Thật ra tôi cho rằng chỉ cần ngủ một giấc sáng hôm sau tỉnh dậy sẽ trở lại vui vẻ như bình thường, nhưng vừa mở mắt bản mặt của con hàng Thiên Huy đã đập vào mặt thật không khỏi dọa tôi sợ chết khiếp.

Thiên Huy nằm rạp xuống đất ôm một bên mặt run rẩy, nha, hình như tôi vừa đập vào mặt hắn thì phải.

- Cậu...cái đồ vũ phu này, sao cứ động tay động chân thế hả?
- Vô tình thôi, mà ai bảo cậu vào phòng không gõ cửa?
- Gõ cửa cậu sẽ nghe thấy sao?

Thiên Huy bủi môi một lượt giẫm cọt, tôi hừ lạnh quán quán chặn trên chặn dưới lết vào phòng tắm trước ánh nhìn quái dị của hắn. Tôi trừng mắt nói

- Người ta không mặc đồ. Sao? Có muốn nhìn không? Cho cậu sờ thử này!
- C.cậu...không đứng đắn

Kháo! ai mới không đứng đắn chứ? Hắn đồ mặt cái gì? Đồ mặt cái gì?

Khi tôi xuống lầu Khả Vũ đã ăn xong bữa sáng, nhìn thấy tôi cũng chỉ gật đầu một cái coi như chào hỏi, mắt liếc qua khuôn mặt của Thiên Huy vẫn còn hơi sưng.

Khả Vũ uống nốt li sữa trên bàn, quay sang chỉ trỏ Thiên Huy

- Sao anh có thể chịu nổi chị gái em nhỉ? Đến bây giờ anh bỏ chạy thì vẫn còn kịp đấy.

Nói xong xách cặp tiêu sái đi mất dạng.

Thiên Huy mắt chớp chớp mồm đớp đớp nhìn tôi dạt dào tình ý, nếu không phải chưa có gì bỏ bụng thì bây giờ tôi đã úp mặt vào bồn cầu nôn sạch cả

ruột gan lòng mề ra rồi.

- Vy ơi!

-...

- Vy à!

-...

- Em yêu

-...

Hắn lại bắt đầu không an phận tiến đến cạ cạ tới lui trên người tôi, còn dám thè lưỡi ra liếm, mợ hắn cầm tinh con chó à?

- Có gì muốn nói?

- Cậu đập một bên má tớ sung như vậy không thấy nên chịu trách nhiệm à? Mau tới hôn một cái an ủi đi.

- Không. Tôm

-... Có bạn gái nào chê hôn bạn trai là tôm không hả? Hôn một cái cũng keo kiệt, cậu...um

Thiên Huy mềm mỏng rên một tiếng mắt mở lớn trừng trừng đối diện với mắt tôi, hai bên tai đều đã phấp phồng, tôi liếm qua môi hắn một cái rồi lại đằng sau phì phì lau miệng, bắt hắn nuốt thứ trong họng xuống.

Đừng hiểu lầm, ban nãy tôi chỉ nhét vào miệng hắn một miếng tôi cay thôi, cũng không tính là quá đáng gì đi, nhỉ?

- CMN Diệp Khả vy cậu nhét cái thứ c*t chó gì vào mồm tớ vậy hả?

À suýt quên, hắn không ăn được tôi, bảo sao mặt mày lại xanh lét, liên tục nôn khan thế kia. Tôi rất quan tâm đưa cho hắn cốc nước lọc, sờ sờ bụng hắn hai ba cái xoa xoa nhẹ hỏi

- Máy tháng rồi? Sắp đẻ chưa?

Nha, hắn thật sự muốn đánh người rồi, tôi rất thức thời dịch ra sau một chút tay vẫn xoa xoa bụng hắn, cơ bụng không tề, không biết trên ngực thế nào nhỉ.

Tôi còn chưa sờ được lên trên đã bị hắn xách cổ lôi ra xe phóng đi vèo vèo, xem ra la giận đến không nói được luôn rồi. Chỉ là một miếng tôi thôi mà, có gì đáng giận cơ chứ?

Trong lúc tôi cho rằng hắn phải giận đến thổ huyết thì hắn lại nắm lấy tay tôi, ngón tay dài thô rất khê siết nhẹ đem tay tôi đặt vào trong túi áo, hơi ấm từ người hắn chạm rã rười ảm cả bàn tay.

Khóe miệng tôi khẽ cười, nhớ tới mùa đông khi mình còn nhỏ, vẫn thường thấy Thiên Huy cuộn kín chăn bông ngồi trên giường hồi lâu, khi thấy tôi sẽ vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình nhỏ nhẹ nói "tối đây" lúc ấy chắc đều bị hắn ủ ấm cả, tôi cứ vậy bám sát lại hắn thoải mái hưởng sự cưng chiều của hắn một cách nghiêm nhiên.

Trước khi vào trường Thiên Huy có đưa tôi một cốc trà sữa và bánh kem hắn mua từ tiệm chị Ánh, chẳng biết là mua từ lúc nào, Thiên Huy xoa xoa đầu tôi

- Tại tối qua thấy tâm trạng cậu không tốt nên sáng đặc biệt đến sớm thăm cậu. Đáng tiếc chỉ có tớ có lòng mà người ta đâu có dạ.

Nói đến đây mặt hắn lập tức đen lại, nhuộm màu u ám. Nói vậy sáng giờ hắn đều đang lo lắng cho tôi sao? Vẫn luôn để ý từng biểu hiện nhỏ của tôi?

Tôi gạt tay hắn ra cười ngọt ngào, kiễng chân xoa xoa đầu hắn khen ngợi.

- Đúng là bạn trai có thể không có nhưng chó phải có một con.

Nói xong tung tẩy vào trường mặc kệ ai kia ức đến bốc khói.

Thời tiết bắt đầu ấm hơn rất nhiều, hôm nay đã có thể nhìn thấy ánh nắng chan hòa bao trùm vạn vật. Quả là một ngày rực rỡ ánh dương.

Tôi vẫn nghiêm chỉnh ngồi đọc sách cố gắng nhồi nhét toàn bộ công thức tiếng anh vào đầu, không bao lâu đã khóc ròng oán thán.

Tại sao? Tại sao mấy nhà phát minh không tạo ra bánh mì trí nhớ của Doraemon, nếu phát minh được thứ ấy tôi cam đoan học sinh cả nước sẽ đem họ đội lên đầu thờ như thờ thần linh.

Đào mắt ra cây cổ thụ lớn phía sau lớp học tôi mơ hồ cảm nhận được cảm giác khi ngồi trên ngọn cây, có gió mát, có nắng vàng có thảm cỏ xanh dưới chân còn có cả dáng vẻ lười biếng như mèo bệnh của ai đó. Tôi lại ngẩn ngơ nhìn vị trí trống bên cạnh mình.

Đám con trai trong lớp túm 5 tụm ba bàn bạc điều gì đó mờ ám, tôi nhàm chán đồng tai lên nghe ngóng

- Màu trắng hôm qua là màu đen, hôm trước nữa là màu hồng.

Minh Hoàng là tên hăng hái nhất.

- Màu sắc có gì quan trọng? kiểu dáng mới quan trọng kìa, viền ren là đẹp nhất, hoàn hảo.

Quang Mạnh hạ giọng thì thầm.

- Mấy cậu có thể đừng nói những chuyện này không? Không hay đâu.

Nhật Nam lại bắt đầu sọt sệt

- Cậu có phải đàn ông không vậy? Chẳng lẽ cậu không muốn biết cỡ của Phong Thương sao?

- M...muốn à không muốn.

- Ngực Phong Thương là cup C, màu áo hôm nay là hồng nhạt, kiểu áo dây chéo.

Tôi khoanh tay đứng đằng sau đám con trai hào hứng chen miệng.

Giỏi lắm! giỏi lắm, đám dâm tặc này lại dám ngồi đây soi mói áo ngực của nữ sinh trong lớp, chán sống rồi. Phong Thương bê một tập tài liệu tham khảo vào lớp, tôi hướng nó mà hét

- Lớp phó, lớp trưởng và nam sinh trong lớp đang soi áo ngực của các bạn nữ kìa.

....

Dứt lời bạn học nam đều đồng loạt biến sắc, bạn học nữ đều e lệ cười tay chậm rãi rút thước kẻ, tập vở sẵn sàng xấn tay áo chờ hiệu lệnh.

Phong Thương bộ dạng ngạc nhiên bê theo chồng tài liệu đi đến trước mặt Nhật Nam nghi ngờ hỏi

- Cậu muốn biết thật à?

- Không phải...không phải mà, xin lỗi, cậu đừng có giận

- Muốn biết thì hỏi thẳng tớ là được rồi, cho cậu nhìn hết tớ cũng chẳng sợ lỗ vốn nữa là.

Tuy rằng Phong Thương có thể vô si nói vậy nhưng Nhật Nam đã sớm ngượng chín mặt ảm ứng không nói lên lời.

- Lớp phó, vậy bọn tớ có đặc quyền ấy không?

Minh Hoàng quả thật là tên không sợ chết, Phong Thương vẫn cười hiền lành rút lấy thước kẻ gõ trên bàn.

- Cậu á? Các chị em, xông lên "thiến"

Lại một màn gà bay chó sủa ầm ỹ, tôi sẽ không thuận lại cuộc chiến nhưng tôi có thể tiết lộ rằng ngày hôm ấy toàn thể nam sinh trong lớp đều bị lột trần nửa trên đập ra ngoài cửa lớp, dĩ nhiên là sau khi ăn hành ngập mặt.

Minh Hoàng vậy mà vẫn đủ sức hét lên với tôi.

- Khả Vy, cậu ác độc

- Haizzz gieo nhân nào gặt quả ấy, tiện tay, tiện tay.

Tuyết Hoa không ở đây, tôi thay nó đi phá làng phá xóm vậy.

Thời gian cứ như vậy trôi qua thoáng chốc mùa xuân ấm áp đã tràn về, một mùa xuân muộn khởi điểm bằng những tia nắng hè.

Tôi đi đi mũi chân xuống đất, ngẩng đầu nhìn trời nhuộm một mảng xanh thẫm, chờ thêm một chút mới thấy Thiên Huy từ đằng xa đi đến nghiêng đầu cười dịu dàng, tôi cũng như vậy bất giác cười theo.

- Biết rằng trời ấm hơn rồi nhưng đừng có ăn mặc phong phanh quá chứ.

- Rồi rồi, biết rồi khổ lắm nói mãi.

Tôi "hừ" một tiếng bất mãn vung vẩy đôi giày trắng đế cao, nín lấy cánh tay hấn cùng nhau tản bộ trên đường. Hiện tại bên cạnh tôi cũng chỉ còn lại mình hấn.

Hôm nay có thời gian rảnh tôi và hấn cùng nhau đi xem phim, đầu tiên sẽ xem thể loại phim hành động viễn tưởng cái gì gì đó yêu thích của hấn, kế tiếp xem thêm bộ anime chiếu rạp mà tôi đã hóng nửa năm trời. Hình như cũng khá lâu rồi chúng tôi chưa ra ngoài cùng nhau.

- Combo nhân đôi cho tình nhân, chị bán hàng cứ nghi ngờ hỏi cậu có thật là bạn gái tớ không.

- Sao lại nghi ngờ?

- Cậu "cao" quá chứ sao nữa, nào mau lại đây hôn một cái chứng tỏ cho chị ấy thấy đi.

Tôi đập hấn một cái, giựt lấy túi bóng ngô lớn đi vào trong rạp mặc kệ ai kia ở đằng sau oán trách.

Kì thực tôi không có hứng thú với mấy thể loại này nên từ đầu đến cuối buổi chỉ tập trung ngồi ăn hết túi bóng to chà bá lửa, cái này không phải công khai kì thị FA à?

- Nhìn cậu kia, người ta xem phim đều e lệ nép vào lòng người yêu nếu không cũng nắm tay dựa vai, chỉ có cậu là ăn quên trời quên đất không sợ biến thành heo à?

- Cậu có từng thấy con heo nào xinh đẹp quyến rũ động lòng người như tớ không?

Tôi chớp chớp mi mắt chu môi khiêu khích hấn, Thiên Huy chăm chăm nhìn tôi hồi lâu mới rừ mi mắt né tránh nói "kh...không"

Hấn lại ngại ngùng cái khi gì vậy?

Rút lấy tờ giấy bên cạnh lau sạch dầu ăn dính trên miệng, mấy thứ như bóng ngô này thật nhiều dầu mỡ mà.

Cho đến khi Thiên Huy lay tôi dậy tôi mới biết mình đã ngủ gật còn dựa trên vai hấn rất lâu, tôi chép chép khoe miệng mơ màng ngáp một cái, từ tốn đứng dậy ra ngoài mua thêm bóng ngô và nước trước con mắt kính hải của thiên Huy.

Nha, đừng làm vẻ mặt ấy, tôi còn có thể ăn nhiều hơn nữa kia.

Tôi đứng ở quầy hàng đôi ba câu với người bán, ngoắc ngoắc tay gọi Thiên Huy lại, hấn vậy mà cũng lảng xãng chạy tới, tôi túm cổ áo hấn rướn người hôn chụt lên má hấn.

Đành chịu thôi, chị gái kia thật sự không chịu tin tôi là bạn gái hấn, hơn nữa ánh mắt si mê của bà chị khi nhìn Thiên Huy thật sự làm tôi nóng máu. Vừa có thể ra uy, vừa có combo nhân đôi lại vừa được thưởng thức biểu tình phần uất mà không nói lên lời của Thiên huy, tôi cũng hơi quá rồi.

Thiên Huy nhảy sang một bên, môi khẽ run rẩy rõ ràng rất ủy khuất nín nín tay áo tôi ăn vạ, tên cao kều 1m8 lại cố bám lên người con bé còn chưa được 1m5 khóc lóc kêu gào

- Trong mắt cậu tớ còn không bằng gói bóng ngô sao? Bảo cậu hôn cậu không hôn, bây giờ còn vì đồ ăn mà bán rẻ bạn trai, bồi thường đi

- Há mồm nào...

Tôi thuận tay nắm một ít bóng hướng hấn tung lên như rải thức ăn cho cún, ai kia vạch đen đầy mặt, nhất quyết không thêm đoái hoài đến tôi.

Bạn Huy à, bạn trẻ con như vậy bố mẹ bạn có biết không? Được rồi, được rồi dẫu sao hấn cũng chỉ trẻ con với mình tôi, tôi không ngại nuôi thêm một em cún để làm bạn với Boss Miêu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Tôi thích Thiên Huy lộ tính trẻ con, vui đầu vào vai tôi mềm mọng nũng nịu, cũng thích hần khe khẽ gọi tên tôi, chẳng nói gì nhiều, chỉ là lẩm nhẩm gọi đi gọi lại tên tôi.

Tôi thích giả bộ không biết hần hay ngây người nhìn mình, lúc bắt chợt quay ra vừa vặn có thể bắt gặp tình cảm trong mắt hần, còn có thể trêu hần đỏ mặt tía tai. Đôi lúc tôi lại thích dựa vào lưng hần, tấm lưng thẳng thướt rắn chắc trở thành chỗ dựa khiến tôi tạm quên đi những phiền toái.

Có khi lại thích nắm lấy tay hần mân mê cả buổi, yên lặng ngồi hết một chiều. Dường như mỗi một nơi mỗi một việc chỉ có ở bên hần tôi mới thấy thỏa mãn.

Tôi ngồi trong rạp ngây người, bộ anime tôi trông đợi chẳng vào đâu được là bao, chỉ thấy hiện lên trong mắt là dáng vẻ vợ ỉa của hần, có chút hoảng loạn lại có chút bất đắc dĩ, nói tôi không cần lo lắng, cũng không cần chờ đợi hần sau đó lập tức rời đi.

A~ phim cứ như vậy mà kết thúc.

Tôi rời rạp, gọi cho hần lại chẳng ai bắt máy, đầu vậy tôi lại rất rõ hần đang ở đâu.

Lần tiếp theo nhìn thấy Nhu Ngọc tôi thật sự rất bất ngờ. Cô gái khi trước đứng trước mặt tôi gào khóc oán trách hiện tại suy yếu đến cùng cực.

Nhu Ngọc nằm dưới một tán cây, khoác trên mình áo bông rộng thùng thình, cả người như đang thu nhỏ trong cái bao lớn. Nắng chiếu xuyên qua kẽ lá đọng lại trên khuôn mặt đầy yếu ớt mệt mỏi kia, làn da trắng bệch đến trong suốt cơ hồ có thể nhìn thấy cả mạch máu xanh đen dưới da, mái tóc màu đỏ rồi bù nhưng chủ nhân của nó chẳng buồn chỉnh lại.

Nhu Ngọc có lẽ đang ngủ, hai bên lông mày khẽ nhú lại mi mắt rung động, ra sức cắn chặt môi dưới làm nhọt nhọt đi vết son bóng trên môi.

Có cảm giác chỉ cần vươn tay ra chạm vào Nhu Ngọc sẽ lập tức tan biến.

Tôi đứng sau tấm biển che, nhìn một hồi lâu cho đến khi một nữ y tá tiến lại gần Nhu Ngọc cau mày trách móc gì đó cũng chỉ thấy Nhu Ngọc làm mặt hề cười qua loa. Sau khi chị y tá đi khuất mới dựa vào thân cây nhú mày ngủ tiếp.

Tôi...nhìn thấy một Nhu Ngọc yếu ớt hư nhược như vậy không khỏi có chút thương cảm. Vốn định lặng lẽ bỏ đi nhưng khi định thần lại con người trong treo nân nhật của Nhu Ngọc đã phát hiện ra tôi.

Nhu Ngọc chống tay đứng dậy, thu người thật sâu vào trong áo khoác thùng thình yên lặng nhìn tôi tiến lại.

Nhu Ngọc nhoen miệng cười dù chẳng có chút rạng rỡ vui tươi.

- Chị đến thăm bệnh hay đến tìm người? Nếu là thăm bệnh thì phải đem theo quà chứ.

- A, đúng thật, em muốn ăn gì không?

- Haha đùa chị thôi, chị sao lại ngây thơ vậy chứ?

Nhu Ngọc run run cười, áp hai từ "ngây thơ" chẳng chút liên quan lên người tôi, lại kéo chặt áo khoác nói

- Ở trong phòng bí bức nên mới trốn ra ngoài chơi, ai ngờ bị phát hiện, còn bị Thiên Huy mắng cho một trận, em lại gây rắc rối cho anh ấy.

-...

- Xem ra anh ấy vẫn chưa nói thật với chị nhì! Cũng đúng, Thiên Huy đâu muốn chị bận tâm. Nếu đã đến rồi có muốn vào trong ngồi một chút không?

- Không cần

- Không cần? Hay là không dám? Thiên Huy không nói chị cũng không hỏi. Hai người thú vị thật.

Nụ cười của Nhu Ngọc mang theo chút chế giễu, trào phúng.

Tôi cũng từng không hỏi Tuyết Hoa bất cứ chuyện gì, sau cùng đến khi nó rời đi tôi mới thấy hối hận. Chẳng nhẽ tôi lại muốn hoàn cảnh này lặp lại lần nữa?

Phòng bệnh ở tầng 5, không khí vốn phải rất thoáng đãng nhưng lại bị mùi của thuốc làm lẩn át. Hoa quả trên bàn khá nhiều có vẻ chẳng ai động đến.

- Chị uống gì? Mà cũng chỉ có trà và nước lọc thôi

- Sao cũng được

Nhu Ngọc gật gật đầu định pha trà nhưng tôi đã nhanh tay dành lấy nói cô lên giường nghỉ ngơi, nụ cười thê lương mệt mỏi thoáng qua trên gương mặt nhợt nhạt.

Tôi nhúng túi trà vào nước sôi, sắc đỏ mê hoặc hòa dần trong nước, phản phát hương thơm thanh nhẹ.

- Em thế nào rồi?

- Vẫn ổn, hiện tại chưa chết được.

Chiếc thìa trong tay tôi ngưng lại Nhu Ngọc ôm bụng cười khanh khách.

- Đùa chị thôi, sao chị lại cứ căng thẳng vậy? Em còn có thể ăn thịt chị sao?

Ngừng một lúc mới nghe giọng nói nhẹ đến mức không lắng tai âm từ lập tức tan biến

- Không có tùy phù hợp, ngày nào cũng đau đến chết đi sống lại, chị nói xem có ổn không? Em cũng biết em gây rất nhiều phiền toái cho anh Huy, nhưng không có anh ấy em sợ em không đủ dũng khí tiếp tục đối mặt.

-...

- Em...cho dù dùng bệnh tật làm cái cớ cũng muốn giữ anh ấy lại, vậy nên...

Về tươi cười biến mất, khóe mắt chảy ra một dòng lệ trong trẻo đến mức hòa vào làn da trắng bệch, trước khi tôi kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy Nhu Ngọc lao về phía mình, cả người cô ấy nhẹ bẫng ngã ra đằng sau, mà tay tôi đang lơ lửng giữa không trung, bị kéo đến suýt ngã.

Nhu Ngọc nằm trên đất ôm lấy người, đầu đập vào thành giường. Tôi tròn trừng mắt, tôi không có đẩy cô ấy, mọi nó em gái à em muốn diễn thì cũng phải báo trước một tiếng chứ.

Tôi quay đầu ra cửa quả nhiên thấy Thiên Huy đứng ở đây trên mặt đầy hoảng hốt.

Tốt lắm, tôi quả nhiên không có tâm cơ quả nhiên không theo kịp.

Tự giác đứng lách người sang một bên nhìn Nhu Ngọc đau đến trắng bệch nằm trên đất, đến hơi thở cũng yếu dần, mắt nhắm nghiền mồ hôi hai bên thái dương dính bết vào tóc không còn đủ sức để liếc tôi một cái.

Bây giờ tôi thanh minh với hân "không phải tớ đẩy" liệu hân có tin không nhỉ? Đến 90% là không tin đâu.

Thiên Huy không hỏi tôi một lời cũng không nhìn một cái lập tức ôm Nhu Ngọc đặt lên giường lay người gọi tỉnh, một bên hô gọi bác sĩ chỉ chốc lát sau căn phòng đã chật kín người. Tôi tự biết mình dư thừa lảng lạng thối lui, dù sao cũng không phải tôi đẩy, chẳng có lí do gì phải ở lại xin lỗi.

Chỉ có điều, ngoài uất ức còn có thứ gì đó lớn hơn đau khổ hơn xoắn chặt vào tâm phổi. Tận mắt chứng kiến mới thấy bản thân rất khó chấp nhận. Dù tôi có tội nghiệp Nhu Ngọc vậy ai sẽ tội nghiệp tôi?

Chiều muộn, gió lạnh tràn về thổi bay đám lá cây khô khốc trên đường, màu sắc xám xịt âm u nhuốm sạch không khí.

Tôi ngồi ở một góc khuất của quảng trường nhìn những chùm bong bóng xanh đỏ trong suốt bay lên không trung, đám trẻ con thì nhau bắt lấy đuổi theo bong bóng nô đùa vui vẻ.

Sau cùng khi tất cả những trái bong bóng được thổi ra vỡ tan hết chúng mới chịu về nhà.

- Muốn chơi thử không? Bong bóng ấy?

Tôi không quay đầu, qua giọng nói cũng có thể đoán là ai

- Hồi nhỏ vẫn thường hay chơi bây giờ nhìn lại có chút hoài niệm.

Thiên Huy ngồi xuống ngay bên cạnh tôi, ngẩng đầu nhìn trời thu vào trong mắt một mảng sẫm tối

- Cậu biết từ khi nào? Mà thôi, cũng chẳng quan trọng, sớm muộn cậu cũng sẽ biết.

- Nếu tớ nói không phải tớ đây cậu tin không?

- Tin. Khả Vy của tớ rất hiền lành tốt bụng không phải sao?

- Không phải!

Tôi nghe thấy mình đang hét lên, phản chiếu trong con người của hắn là khuôn mặt phần nộ méo mó. Đã bảo tôi không phải người hiền lành tốt bụng rồi mà, dù Nhu Ngọc có đáng thương thế nào tôi cũng không muốn nhường đi Thiên Huy, thậm chí còn muốn ích kỉ ép Thiên Huy vứt bỏ cô ấy. Nhu Ngọc nhu mì yếu ớt như vậy đến tôi còn đau lòng làm sao có thể đảm bảo Thiên Huy sẽ không chứ? Sao có thể đảm bảo?

Tâm tình tôi hiện tại rất kích động có lẽ Thiên Huy nhận ra điều này, rất lâu sau mới hỏi

- Cậu không tin tớ?

- Kh...không phải

Tôi run rẩy trả lời, hóa ra niềm tin của tôi đối với hắn luôn đầy những nghi ngờ lo toan. Từ khi nào tôi lại ôm nhiều bất an như vậy?

- Vậy cậu sẽ nhường tớ cho Nhu Ngọc chứ?

- Không thể!

Dù thế nào cũng không thể. Dù hắn có ghét bản tính ích kỉ của tôi đi chăng nữa tôi cũng không thể.

Thiên Huy ngạc nhiên nhìn tôi, không nhìn rõ hắn nghĩ gì, tôi vò đến nát vạt áo lại đổi lại tràng cười hả hê của hắn, choàng tay ôm lấy tôi vẫn cười rất thoải mái

- May là cậu còn biết giữ, tớ còn sợ cậu sẽ đóng gói đem tớ đi cho luôn cơ.

- Là sao?

- Tính cậu quá tốt, ngoài miệng nói một kiểu trong lòng nghĩ một kiểu, lại hay suy nghĩ nhiều. Tớ sợ cậu biết chuyện của Nhu Ngọc cậu sẽ lại ôm vào người, nhờ đâu Nhu Ngọc yêu cầu cậu rời xa tớ cậu cũng gật đầu làm theo thì sao? Vậy nên tớ mới giấu, xin lỗi.

Người con trai trước mắt nheo mày cười buồn, tay chạm lên sợi tóc xõa ra trước mặt tôi muốn bao nhiêu nhu tình có bấy nhiêu.

- Chẳng lẽ cậu không biết Nhu Ngọc thích cậu?

- Nhưng tớ thích cậu.

A~ cậu cũng thật ích kỉ.

Thiên Huy nói với tôi về hoàn cảnh của Nhu Ngọc kì thực cô ấy rất đáng thương, cha mẹ đều không quan tâm, bạn bè không có tri kỉ, kể cả hiện tại bản thân nằm viện cũng không có người động viên chăm sóc, chịu đựng bệnh tật gầy vò.

Nhu Ngọc không có một người anh trai hết lòng bảo vệ như Tuyết Hoa cũng không có bạn bè ở bên cạnh giúp đỡ so với tôi lại càng bất hạnh hơn. Tôi quả thật đã hưởng rất nhiều hạnh phúc từ khi sinh ra, Nhu Ngọc này sinh ghen ghét với tôi cũng là dễ hiểu.

- Lại đang nghĩ gì à?

- Không có

- Thật?

- Thật!

Tôi gật gật đầu mân mê chiếc nhẫn bạc trên tay, màu sắc của nó chìm dần trong ánh đèn đường vàng ngọt.

Tôi đặt tay vào trong túi áo Thiên Huy, nắm lấy tay hắn rào bước trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Những ngày tiếp theo tôi gần như ngằm đồng ý để Thiên Huy gặp Nhu Ngọc, thi thoảng tôi vẫn giả ngơ coi như không biết hắn đang ở đâu.

Tôi vẫn cứ thương tiếc cô ấy.

"Mày hết thuốc chữa rồi, tao sợ mày rồi"

Ở bên kia màn hình, Tuyết Hoa giả bộ chấp tay vái lạy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Nó không tiếp tục tranh cãi với tôi nhưng xem chừng rất tức giận. Cũng may hiện tại tôi và nó cách nhau cả ngàn kilomet nếu không nó đã sớm chinh chết tôi rồi. Tôi cười lảng sang chuyện khác không muốn tiếp tục đề tài về mình.

- Không nói tao nữa, mày thì sao? Sao lại gầy đi rồi?

"Còn không phải do này à? Tao ăn cơm mày nấu quen miệng rồi đồ ăn ở đây căn bản không nuốt nổi"

Này cũng tính là lỗi của tôi à?

- Chú ý sức khỏe một chút, mày có chết bên đây tao cũng không có cách nào nhặt xác cho mày đâu.

"Khỏi lo, tao ăn được ngủ được lại luôn được ngắm trai đẹp mòn mắt, tao lại xinh đẹp như vậy người theo nhiều hơn cát trên sa mạc"

- Hẳn là fan nào tàn chuyên nghiệp, trình độ ảo tưởng cũng được update lên một tầm cao mới

"Quá khen"

Tuyết Hoa không biết xấu hổ vênh váo kiêu ngạo. Tôi với nó lại dành cả buổi chỉ để nói chuyện phiếm.

Anh Nhật vẫn không chịu cuốn gói về mỹ, mỗi lúc rảnh rỗi đều sẽ đến tìm tôi bám dai như vi khuẩn bám lấy bồn cầu.

Nói vậy tôi đang tự nhận mình là bồn cầu à?

Anh Nhật ôm lấy Boss Miêu xoa xoa bộ lông xù của nó chẳng mấy chốc một nhúm lông trắng đã dính đầy trên tay. Tôi giựt lại Bosd Miêu, nếu còn để anh xoa con mèo của tôi sẽ rụng lông mất.

- Anh cũng không còn việc gì nữa, sao còn chưa đi? Không thấy Tuấn Bảo ngày ngày đều gọi điện thúc dục à?

- Cậu ta? Nghĩ đến lại thấy phiền phức.

Tôi bĩu môi, liếc nhìn chiếc nhacn trên ngón áp út của Anh Nhật. Đây là tâm tình của thiếu nữ đang yêu nghĩ một đằng nói một nẻo phải không?

Có lúc Thanh Phong sẽ đến tìm tôi hỏi chuyện của Tuyết Hoa, tôi dám chắc rằng nó không liên lạc với cậu ấy. Nghĩ đến cô gái xinh xắn hoạt náo ngày nào bây giờ lại thường xuyên mặt mày, cách một màn hình vẫn có thể cảm nhận tiếng thở dài của nó tôi không khỏi đau lòng.

- Rất tốt, mỗi ngày đều ăn được ngủ được

- Thật sao?

- Thật

- Vậy thì tốt.

Thanh Phong gật đầu xem như đã biết. Cậu chỉ hỏi thăm tình hình của Tuyết Hoa, không nhờ tôi nhắn nhủ điều gì, cũng không hỏi xem Tuyết Hoa có nhắc đến mình. Chỉ đơn giản là đứng từ xa quan sát thông qua một người trung gian. Tất cả những gì biết được chỉ là lời nói một phía từ tôi, nhưng cũng đủ để Thanh Phong yên tâm.

Lớp trưởng chính thức hẹn hò với lớp phó, nghe đâu Phong Thương hôm ấy đến tận nhà ép Nhật Nam thổ lộ. Sau khi bọn họ thành đôi thần dân 12V mừng đến kêu cha gọi mẹ những tưởng lớp phó có người thương rồi sẽ hiền lành thực nữ hơn trước, ai ngờ lớp trưởng vừa vô dụng lại sợ vợ. Chế độ độc tài của Phong Thương ngày càng hắc ám, ai dám có ý kiến lập tức ăn chổi bay.

- Nhật Nam do tao quản lớp này do tao trị ai muốn roi rãng thì bước ra đây.

Từ khùng long bạo chúa biến thành hồ cái hóa ra cũng cách nhau không xa lắm.

Khả Vũ có đánh chết cũng không nhận có tình cảm với cô bé tên Lâm Bảo Thư kia, ngoài miệng tuy nói vậy nhưng trong lòng lại rất để tâm. Gần đây còn bắt đầu chú ý đến nhan sắc bản thân. Em trai nhỏ vốn dĩ đã rất đẹp trai rồi nếu chịu cười lên đến tôi còn muốn cưới về. Khả Vũ một thân áo sơ mi trắng lượn tới lượn lui trước mặt tôi.

- Em có đẹp trai không?

- Đẹp!

- Vậy chị có thích em không?

- Thích!

- Xếp hàng chờ đến lượt đi, không có vé ưu tiên người nhà đâu.

Nói xong vui vẻ đi ra ngoài, rút cục là ai đã thuần hóa em tôi từ một tên mặt than trở thành tên mặt dày thế này?

Băng đi một thời gian, đám bạn học đều đã lựa chọn được trường cho mình, bắt đầu bước lên con đường tìm kiếm tương lai. Chỉ trong thoáng chốc nhìn lại từng gương mặt thân thiết cảm giác vừa buồn ngủ vừa nuối tiếc. Thanh xuân có thể đi cùng bọn họ thật sự rất mãn nguyện.

Đám học trò vây lấy nhau nắm tay ôm hôn đều không rời, kí tên lên áo, viết vài dòng vào kỉ yếu lớp, hứa hẹn rất rất nhiều điều mà không cần biết có thể thực hiện được không. Tôi cũng hòa theo bọn nó nói vài câu sến sẩm, Minh Hoàng nắm tay tôi mất chộp chộp vài cái mới nặn ra được ít nước mắt.

- Sau này ra trường vẫn phải giữ liên lạc nhé

- Ừ

Cứ hứa trước đã

- Đám cưới phải mời tớ đấy nhé

- Ừ

Không mời để mất một khoản lì xì à?

- Không được quên tớ nhé

- Ừ

Hứa cho cậu vui vậy thôi

- Tụi mày làm cái gì mà bịn rịn vậy hả? Chia tay chia chân gì giờ này? Còn chưa thi tốt nghiệp đâu đấy, về chỗ lấy giấy làm bài kiểm tra mau lên.

cô Oanh bước vào thét lớn, hơn chục con mắt đều đổ dồn về người phụ nữ đang lạnh mặt đứng trên bục giảng.

Tụi em chỉ đang diễn tập thôi mà, cũng đâu tính là xấu.

Minh Hoàng lại lần nữa chứng minh cho cả lớp thấy mình là người không sợ chết, tí te tí tòn chạy ra nắm tay cô Oanh nước mắt lưng tròng.

- Cô, 10 năm nữa em về trường cô nhất định phải lấy được chồng rồi nhé, đến lúc ấy mà cô còn chưa lấy chồng thì...haha...cô ế cmnr!

....

1 phút mặc niệm bắt đầu. Trong lớp cũng chỉ có mình Quang Mạnh là đủ tỉnh nghĩ để đi nhặt xác cho Minh Hoàng.

Thoáng chốc đã tới mùa mưa, đầu hè trời bắt đầu ảm áp hơn nhưng kéo theo nó là những cơn mưa rào rích cả ngày không ngớt. Tôi ngồi dưới mái hiên nhìn đàn hoa ti gôn hồng phớt bị mưa làm cho rũ xuống, cánh hoa nhẹ bẫng trôi trên vũng nước mưa, gom thành một mảnh tím hồng.

Ti gôn thường nở quanh năm, cánh hoa giống như trái tim bị tan vỡ vì thế nó tượng trưng cho nỗi buồn thiếu nữ. Nhưng không hiểu sao tôi vẫn rất thích loại hoa này.

Cách đây mấy tuần Thiên Huy có đem đến vài chậu cẩm tú cầu, cứ đến mùa mưa là cẩm tú cầu nở rộ. Tôi hỏi hẳn vì sao tặng loại hoa này

- Cẩm tú cầu tượng trưng cho sự thay đổi trong tình yêu đấy.
- Nhưng nó cũng có nghĩa là sự chân thành trong tình yêu, phải không?

Thiên Huy tươi cười hỏi ngược lại tôi.

Kì thực trong vườn nhà tôi cũng trồng loại hoa này, nhưng ba vừa nhìn thấy cây cảnh là lập tức nhận ngay mặc kệ khu vườn đã chật kín cây cối.

Đến hôm nay cẩm tú cầu cũng đã nở xinh đẹp, diễm lệ, tao nhã khoe mình dưới mưa.

Tôi đưa mắt nhìn hai con mèo đang lười biếng nằm dưới chân mình lắng tai nghe tiếng mưa trong trẻo.

Cánh hoa mỏng như cánh bướm, trong nụ còn đọng lại nước mưa chậm rãi lăn trên phiến lá xanh đậm. Trắng ngà, hồng phớt, xanh biếc, thanh lục, tím nhạt...màu sắc của nó nở rộ, bung tỏa toả về lên một bức tranh rực rỡ kiêu ngạo trong mưa. Những quả cầu lớn chụm lại với nhau vươn mình hứng lấy làn nước đầu mùa mát lạnh.

Cẩm tú cầu nở rộ trong tháng tư, đẹp như lời nói dối hoa nữ nhất.

Cô bé đứng nép sau gốc cây kì thực không dấu được hết bộ váy hồng phấn bông bèo, đôi mắt tròn xoe len lén nhìn cậu trai xinh đẹp, đáng vẻ nghiêm túc đọc sách trái ngược với khuôn mặt bầu bĩnh trẻ con của cậu. Cậu bé ngồi rất lâu, nắng làm hồng hai bên má non mềm, dường như cậu không có ý định rời đi. Cô bé khẽ mỉm cười môi chu lên hồng hồng, ánh mắt mơ màng.

Có vẻ đứng quá lâu, chân đã mỏi nhừ chao đảo đứng không vững, có lẽ nên về rồi.

Cậu bé kia bỗng nhiên gấp sách lại chậm rãi tiến về phía gốc cây.

Chết rồi không phải bị phát hiện rồi chứ? Bị nhìn thấy nhìn lên người ta là mất mặt lắm có khi nào bị bắt vào tù luôn không? Mẹ ơi mau đến cứu Vy.

Chiếc váy hồng phấn di chuyển, cô bé lùi sau vài bước hốt hoảng đến mức vấp té ngã trên mặt đất, vài ren bao quanh váy bị rách một mảng lớn. Xong đời rồi, vừa bị ngã đau lại còn làm hỏng bộ váy thích nhất, còn sắp bị người ta bỏ tù. Mẹ ơi mẹ đến đón con đi mà.

Sau cùng tiếng khóc nức nở của cô bé dọa cậu hốt hoảng, cậu cái gì cũng chưa làm sao đã khóc rồi? Còn khóc rất thê thảm.

Làm sao để dỗ con gia nín khóc, trong sách không có dạy a~ tặng sách cho cô ấy có ấy liệu có nín không? Hay là tặng robot biến hình cậu mới mua? Hay là...

Cậu chợt nhận ra khi mình tiến một bước sẽ dọa cô bé lùi lại một chút, bộ dạng y hệt con thỏ nhỏ bị người lạ trông thấy chỉ muốn mau chóng trốn đi. Cậu thật sự chưa làm gì mà, chỉ là phát hiện có người nhìn mình nên mới đi đến xem thử thôi.

...Được rồi cậu thừa nhận cậu cố tình ngồi đây cho người ta ngắm, trong lòng còn rất hưởng thụ nữa nhưng khi thấy cô bé kia có vẻ mỏi chân sợ cô ấy bỏ đi mất nên mới vội vàng đến xem thử, cậu không muốn dọa người ta sợ đâu.

- Không cần sợ tớ đâu có làm gì cậu.
- ...
- Thật tớ không làm gì đâu, còn cho cậu kẹo này.
- Cho kẹo thật không?

Con gái dễ mua chuộc vậy à? Lúc nãy còn run rẩy mà sao bây giờ đã vẫy đuôi mừng rồi.

- Tớ là Trịnh Thiên Huy
- Khả Vy
- Ừm tớ biết. Vy trong tường vy phải không?
- Sao cậu biết? Chẳng lẽ cậu theo dõi tớ để bắt cóc? Trên phim đều diễn như vậy. Không muốn thả tớ vào tù còn hơn bị bắt cóc. Mẹ ơi cứu Vy.

Ngay lập tức cái miệng nhỏ lại oa oa lên hại cậu bé luống cuống chân tay, bình thường Thiên Huy đều rất chán ghét đám trẻ con chỉ biết khóc lóc ăn vạ nhưng đứng trước cô gái này cậu lại không biết phải làm sao.

Chỉ thoáng chốc đã thấy hai người phụ nữ từ trong nhà chạy ra, một người đang vội vàng chạy lại

- Vy? Sao lại khóc rồi, ai bắt nạt con?

- Trịnh Thiên Huy có phải con bắt nạt Khả Vy phải không? Mẹ bảo con phải hòa nhã với bạn nữ rồi mà.

- Con không có

- Mẹ, Vy không muốn bị bắt cóc đâu. Mẹ~

Đại loại là mặc dù ấn tượng lần đầu không tốt mấy nhưng giá trị nhan sắc cao của ai kia đã thành công thu phục con nhỏ có máu hám zai từ bé.

Khi tôi mở mắt ra thấy mình đang gối đầu lên đùi Thiên Huy, mưa ngoài hiên vẫn còn rả rích.

- Mơ thấy gì mà cười vui vậy?

- Không nói cho cậu biết đấy.

- Vậy cũng được

- Cậu phải năn nỉ tớ nói chứ

- Năn nỉ

- Thành ý đâu? Thành ý!!!

- Cho kẹo có được coi là thành ý không?

- Hừ, có phải con nít lên 3 đâu mà đem kẹo ra dụ dỗ.

- Cho thêm một cốc trà sữa nhé!

- Thế còn được.

...

Vẫn dễ dụ như ngày nào!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Buổi chiều mưa hôm ấy Thiên Huy nói với tôi Nhu Ngọc đã tìm được người hiến tủy phù hợp, một tháng nữa sẽ chính thức làm phẫu thuật. Lúc ấy tôi cũng không rõ mình vui hay buồn, mừng hay lo sợ, nhưng ít nhất Nhu Ngọc sẽ có cơ hội sống.

Tôi gật đầu coi như đã biết, lại thận trọng quan sát biểu tình trên khuôn mặt hắn. Tôi hỏi Thiên Huy sau khi Nhu Ngọc làm phẫu thuật xong có thể rời xa cô ấy ngay lập tức được không? Hắn chỉ cười lớn rồi không nói gì, có lẽ trong lòng đang cười nhạo tôi đa nghi.

Lần tiếp theo Tuyết Hoa liên lạc với tôi đã là 1 tuần sau. Không gọi webcam mà gọi điện thoại vì thế tôi không thể thấy nét mặt của nó, nhưng qua giọng nói tôi biết nó đang khóc.

Có ám ức, có uất hận có mong nhớ tất cả đều chỉ nghe được qua tiếng khóc cách xa mình ngàn dặm. Tôi chẳng thể với tay đến đất Mĩ xa xôi ấy, chẳng thể bênh vực hay chia sẻ, cũng chẳng thể can thiệp vào những rắc rối của Tuyết Hoa.

Nếu không phải nó mệt mỏi cùng cực chắc chắn sẽ không gọi cho tôi mà khóc như vậy, nó luôn cố không để tôi lo lắng.

- Được rồi đừng khóc nữa tao không đỡ dành mày được.

"..."

- Xin lỗi, cuối cùng tao vẫn chẳng giúp được gì cả

"..."

- Sao vẫn còn khóc vậy ngoan nào ngoan nào~

"..."

- Nếu không tao qua đây sống với mày nhé?

"T...thật?"

- Ủ, cũng chỉ là đổi điểm đến thôi, để mày ở đây một mình...tao đau lòng

Tôi tưởng Tuyết Hoa sẽ vui mừng chút đỉnh vậy mà nó khóc còn dữ hơn, không thể ôm nó vào lòng an ủi thật sự rất đau lòng.

Lại là một chiều mưa nữa, cầm tú cầu trong bệnh viện nở theo một hàng thẳng tắp, nhọt nhọt ừ rừ, nhìn thế nào cũng thấy thê lương. Tiếng gót giày trên nền đá hoa lạnh lẽo vang khắp hành lang tĩnh lặng, tôi xách một giỏ hoa quả thông thả đi lên lầu.

Nhu Ngọc hẹn gặp tôi, dù không biết vì chuyện gì nhưng dù sao tôi vẫn đến.

Vừa mở cửa phòng một bóng người nhỏ nhắn lao đến ngã vào lòng tôi, hai tay hơi gầy ôm ghì lấy hông tôi mềm mòng gọi

- Chị, chị đến rồi

- Nhu Ngọc?

- Mau vào đây, vào đây. Em cho rằng chị không đến cơ vậy mà chị còn đem theo quà nữa. Em không muốn ăn hoa quả nhưng dù sao vẫn cảm ơn chị.

Tôi bị xoay đến chóng cả mặt hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, dường như Nhu Ngọc đã trở lại như trước kia một cô bé hoạt bát vui tươi khiến người ta yêu mến. Có lẽ cô ấy vui vì tìm được người hiền tùy phù hợp, vui vì tìm được hi vọng sống. Như vậy cũng tốt.

Tôi ngồi nghe Nhu Ngọc huyền thuyên vài điều, về vài nhân viên y tá trong viện, về những người bệnh cô bé nhìn thấy, về cơn đau mà Nhu Ngọc phải chịu đựng, hay về sự chăm sóc của Thiên Huy.

Ở đây không có bạn lại không có ai trò chuyện cô ấy hẳn đã phát ngán.

Khi mà cơn người biết mình còn cơ hội sống họ sẽ không còn lo lắng bất an, sống trong rứt rứt sợ hãi, những suy nghĩ dày vò trong tháng ngày bệnh tật quay đầu là quên họ hẳn hoan một cách kì lạ bởi đã trải qua sinh tử mới biết giá trị cuộc sống là đáng quý. Những ngày chịu đựng bệnh tật căn bản không phải sống càng không phải sống như con người.

Nhu Ngọc khua tay trước mặt tôi, réo gọi liên tục

- Chị Vy chị có nghe không đấy? Ậy dà đừng gọt nữa em cũng không có ăn táo đâu. Nói chuyện với em này, anh Huy bình thường cậy miệng cũng chẳng nói.

- Haha có lẽ...

Tôi cười cho qua chuyện, chỉ khi không vừa lòng hẳn mới im lặng thôi chứ bình thường hẳn nói nhiều đến mức tôi chỉ muốn khâu cái mồm hẳn lại.

Tôi đặt đĩa táo đã gọt sạch sang một bên, đưa một miếng cho Nhu Ngọc cô bé thờ dài nhận lấy, cắn một miếng nhỏ rồi thôi.

Tuy hôm nay Nhu Ngọc rất vui vẻ nhưng thần sắc thực sự không tốt lắm, môi nhọt nhọt cũng không tô thêm lớp son, tóc vén gọn ra sau hơi rối tung, trên cổ tay trái còn quấn một lớp vải trắng hơi nhuộm đỏ rất dễ chú ý.

- Tay em bị thương?

- À cái này sao? Hôm qua lúc trốn ra ngoài chơi có một tên say rượu làm loạn trong bệnh viện, em tò mò đến xem nên bị hẳn cầm mảnh thủy tinh cắt vào tay. Cũng may là anh Huy đến kịp, chị biết không? Lúc đánh cho tên đó một trận anh ấy cực kì soái.

- Ủ về sau cẩn thận chút.

Nhu Ngọc ngoan ngoãn gật đầu.

Bên ngoài một người phụ nữ bước vào, vẻ ngoài khá trẻ nhưng lại toát ra khí chất cao ngạo quyến rũ. Người phụ nữ đó liếc nhìn tôi rồi lại nhìn Nhu Ngọc cất giọng

- Bạn con?

- Liên quan gì tới mẹ?

Nhu Ngọc ở trên giường gất lên như con nhím xù lông phòng vệ. Người phụ nữ không nói gì thêm đặt khay thức ăn lên bàn, cầm lấy bình nước rồi đi ra ngoài. Từ đầu đến cuối đều xa cách.

Hắn đấy là mẹ Nhu Ngọc hai người họ có phần giống nhau, tôi cũng không tiện hỏi, dù sao đối với chuyện gia đình Nhu Ngọc khá nhạy cảm.

Nhu Ngọc từ từ bình ổn tâm tình nhanh chóng chuyển sang tươi cười với tôi

- Khả Vy, lần này em phải cảm ơn chị.

- Vì sao?

- Vì chị cuối cùng cũng chịu để cho em và Thiên Huy ở bên nhau.

- Em... Nói gì?

- Anh Huy chẳng lẽ chưa nói gì? Ha, có lẽ thế thật.

Tôi nhìn nụ cười khê nhếch bên môi Nhu Ngọc một loại dự cảm không lành dấy lên.

Tôi thích Thiên Huy, thích từ lần đầu gặp mặt. Khi còn nhỏ chữ "thích" đó thật sự rất đơn thuần, chỉ là trẻ nhỏ cảm mến nhau. Lớn thêm chút nữa cuộc sống của tôi vẫn quay quanh hắn, không có người nào có thể xem chân vào quỹ đạo ấy. Cho tới một lúc nào đó mà chính bản thân tôi cũng không biết tôi đã hoàn toàn thích hắn hoặc hơn cả thích.

Hắn là mối tình đầu, là sự đơn phương của thanh xuân, là bạn thân, là thanh mai trúc mã.

Loại tình yêu này trước nay chỉ đẹp, chỉ là hồi ức chứ không dễ thành. Nhưng tôi lại rất cố chấp thậm chí là bướng bỉnh, nếu không phải hắn thì sẽ không là ai khác, đây là một loại mặc định từ trước.

Nhu Ngọc nói Thiên Huy đồng ý ở bên cô bất kể là cuộc phẫu thuật có thành công hay không. Điều này đồng nghĩa với việc hắn từ bỏ tôi. Nhu Ngọc còn nói rất nhiều nói xin lỗi, rồi lại nói cảm ơn nói tôi thành toàn cho họ, lại nói tôi buông tay sẽ tốt hơn

Trò cười này sao lại kéo tôi vào chứ? Chẳng thú vị gì cả, tôi nhàn nhạt đáp lại Nhu Ngọc

- Chị không biết em định giờ trò gì nhưng chị không có hứng thú với lời nói một phía của em

- Tức là nếu Thiên huy nói chị sẽ tin?

- Em nói xem

- Em cứ cho rằng Thiên Huy đã nói với chị, cho rằng chị đồng ý để em và anh ấy ở bên nhau. Trong tình yêu đến trước hay đến sau thì có gì quan trọng? Ngay từ đầu em cũng không sai, nếu tính ra chị mới là người chen chân vào. Lần này em không phải cầu xin chị, cũng không cần chị thương hại hay đồng cảm, dù sao Thiên Huy cũng đã đồng ý ở bên em.

Nhu Ngọc nhìn tôi, vẫn là vẻ đáng yêu ngây thơ thường ngày. Tôi "Ha" một tiếng, cảm thấy đến cười nhạo cũng chẳng đủ sức. Hoàn toàn không muốn ở đây cãi nhau với Nhu Ngọc vì vậy tôi xách túi ra về.

Ở bên Thiên Huy lâu như vậy ít nhất giữa tôi và hắn phải có lòng tin với nhau, chẳng có lí gì lại để lời nói vô căn cứ của người thứ 3 xen vào. Tôi tin Thiên Huy sẽ không bỏ rơi tôi, cũng như tin vào khoảng thời gian giữa tôi và hắn không phải vô nghĩa. Hơn nữa hắn không phải món hàng nói nhường là nhường nói bỏ là bỏ.

- Chị không tin phải không?

- Đúng, không tin. Chỉ dựa vào em?

Tôi ném cho cô ấy một cái nhìn thách thức, là tự tin cũng được là kiêu ngạo cũng được. Nhu Ngọc ngẩng đầu chớp mắt hỏi

- Vậy chị hỏi anh ấy đi, hỏi anh ấy chọn ai? Chúng ta cược một ván hỏi anh ấy sẽ đi cùng với chị hay là ở bên em. Nếu anh ấy đồng ý ở bên chị, yên tâm em sẽ biết mất không còn chút dấu vết, còn nếu không phiền chị rời đi cho.

Rõ ràng cô ấy rất tự tin như thể cô ấy mới là người chiếm ưu thế tuyệt đối còn tôi chỉ đang đợi làm trò hề.

Tôi xoay người ra cửa, từ giờ phút nhìn thấy Thiên Huy đứng bên ngoài tôi đã nhận ra có gì đó không ổn. Hắn đứng đó không biết từ khi nào, đi ngang qua tôi thẳng đến phía vòng tay đang vươn ra của Nhu Ngọc, cô như một con mèo nhỏ ôm lấy hông hắn nũng nịu.

Thật sự rất chướng mắt.

Không hiểu sau khi hắn bước vào như vậy tôi lại thấy sợ hãi, là trực giác mách bảo hay là linh cảm? Hắn ở ngoài đó bao lâu? Đã nghe được những gì? Tại sao lại im lặng?

Tôi cứ từng người chờ Thiên Huy giải thích điều gì đó, điều gì đó mà tôi hi vọng sẽ nghe được từ hắn nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng, căn phòng này bị một lớp sơn trắng nhợt nhạt nuốt chửng.

Sau cùng là Nhu Ngọc lên tiếng trước

- Anh chưa nói gì với Khả Vy?

- Vẫn chưa

Thiên Huy gật đầu, chỉ nghe thấy âm thanh khô khốc của hắn không thấy được biểu tình trên mặt, hắn quay lưng về tôi, từ đầu đến cuối đều không nhìn một lần.

Tôi hít sâu một hơi bình tĩnh nói

- Cho tớ một lời giải thích.

-...

- Sao vậy? tớ chỉ muốn cậu nói xem đang xảy ra chuyện gì mà cũng khó thế sao?

-...

- Vậy được. Tớ hỏi cậu, giữa tớ và Nhu Ngọc cậu chọn ai?

Thiên Huy vẫn không trả lời, tiến thêm một bước ôm lấy Nhu Ngọc áp cô vào lồng ngực mình, như thể sợ tôi sẽ nổi giận làm tổn hại đến người kia.

Mưa ngoài kia nhỏ dần rồi bị tiếng cười của tôi lấn át. Chưa xót, mỉa mai, phẫn nộ, nghi ngờ, đau đớn đủ lại tư vị hỗn tạp trong lòng.

Tốt lắm, bạn trai tôi đang có ý đồ tạo phản muốn bỏ tôi để chạy theo người tình bé nhỏ. Xô máu chó này bà đây cực tuyệt.

Tôi bước nhanh về phía Thiên Huy giằng mạnh hắn ra khỏi Nhu Ngọc túm lấy cổ áo kéo xuống, phẫn nộ hỏi.

- Trịnh Thiên Huy, cậu có gì để nói không? Từ bỏ tớ hay từ bỏ cô ta?

Mẹ kiếp tương im lặng là có thể xong chuyện sao? Tôi lại dễ bị bắt nạt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Kì thật bản thân tôi cũng cảm thấy câu hỏi này quá đáng. Giống như kiểu "anh chọn em hay chọn cô ấy". Tôi đẩy phần khó xử này cho Thiên Huy, chút lòng kiêu ngạo của tôi không cho phép tôi thương hại.

Thiên Huy đối mặt với tôi, vẫn là vẻ mặt không lộ chút cảm xúc ấy, nắm lấy đôi tay đang túm cổ áo hắn rồi đẩy ra. Trong thoáng chốc tôi cảm thấy mình đã đoán ra kết quả rồi.

- Tớ sẽ ở lại với Nhu Ngọc

- À, ra vậy

Tôi buông tay gạt đầu châm chọc. Cảm giác như vừa bị giáng một cái tát nổ đom đóm mắt tất cả đều mù mờ hư ảo. Hóa ra đây là câu trả lời của hắn.

Đáng lẽ bây giờ tôi nên làm ầm lên ồn ào chửi bới một trận hoặc nên quay người kiêu ngạo bỏ đi, chỉ ít chút tự tôn của mình cũng có thể giữ lại. Nhưng rút cục tôi vẫn luôn không có tiền đồ, vẫn hi vọng tất cả đều là sự hiểu lầm, vẫn muốn hỏi hắn một câu rất đáng thương hại.

- Vậy, cậu yêu tớ chứ?

Đúng không? Vẫn còn yêu tôi? Đúng không?

Tôi níu tay áo Thiên Huy, chỉ cầu hắn nói ra đáp án tôi muốn, mọi chuyện tôi đều có thể bỏ qua. Kết quả, hắn cái gì cũng không nói còn không dám nhìn tôi một lần.

- Ha, hiểu rồi, vậy là đủ để hiểu rồi.

- Không phải như cậu nghĩ

Thiên Huy gắt gao nắm lấy cổ tay tôi vội vàng nói, tôi vẫn muốn nghe hắn giải thích rằng tất cả đều là hiểu lầm, hắn biết đâu có nỗi khổ riêng.

Nhưng Nhu Ngọc ở bên đã hất tay tôi ra, rướn người hôn lên môi Thiên Huy, sau đó cười ám muội nhìn tôi

- Không cần nghĩ nhiều tận mắt thấy là được rồi.

Nhu Ngọc tiến một bước ép tôi lùi về sau, tôi đảo mắt nhìn Thiên Huy, hắn đã sớm chết lặng tại chỗ chẳng chút phản ứng.

Ghê tởm. Hiện tại tôi lại thấy ghê tởm.

Tôi một đường bước nhanh khỏi phòng bệnh, không nghe tiếng gọi đằng sau chỉ mong mau chóng ra khỏi đây biến mất càng nhanh càng tốt.

Mưa vẫn không ngớt, mưa có vị mặn chát lại nóng hổi, mưa thật kì lạ.

Tôi chưa từng nghĩ đến mình sẽ thế thảm như vậy, chưa từng nghĩ đến nếu một ngày Thiên Huy thật sự không cần mình tôi sẽ trở nên như nào.

Cảm giác thất tình còn khó chịu hơn cả đơn phương. Đầu óc trở thành một mảng mơ hồ hỗn loạn, tất cả những gì tôi có thể suy nghĩ lúc này chỉ có một chữ "đau".

Loại cảm xúc đau đến nghẹt thở, đau đến tê dại không phải từ xác thịt mà là từ tâm can. Da đầu tê buốt, từng ngón tay cũng đang run rẩy ở dưới mưa nhiệt độ cơ thể giảm dần, ngoài lạnh lẽo không còn bất cứ cảm giác gì khác.

Tôi rất muốn oán trách, rất muốn ồn ào chửi rủa một trận, rất muốn kiên cường ra vẻ, nhưng tôi không làm được. Cái gì cũng không làm được.

Tình cảnh than khóc thất tình dưới mưa này hợp với nữ chính, tại sao lại đem áp lên người tôi?

Ôm lấy thân người ngồi run rẩy bên vệ đường, tôi cũng không rõ mình đang ở đâu, cho đến khi có ai đó bước đến trong mưa, ông quần cùng đôi giày trắng của người đó đều ướt thấm hại, mưa xung quanh đều không chạm đến chỗ tôi.

Người đó trên tay cầm một cây dù đen, mái tóc che quá nửa khuôn mặt nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn đang rơi trên người mình.

Tôi cười đến dở khóc, biết ngay là cậu mà, tại sao lại xuất hiện?

Tại sao người xuất hiện lại là cậu mà không phải hắn? Tại sao?

- Thật ra, cậu cũng không cần phải khổ như vậy.

Thanh âm ấy vang ngay bên tai, chiếc áo khoác đen trùm lên đầu tôi, cách một lớp áo vẫn có thể cảm nhận hơi ấm của người đối diện, vòng tay đang kéo tôi vào lòng, xoa xoa tay an ủi như đang dỗ trẻ nhỏ.

Môi dưới bị tôi cắn rách, mùi máu tanh tươi đau xót làm tôi thêm mờ mịt, trốn trong lớp áo đen ôm mặt khóc. Đau đớn, uất ức, thất vọng, tuyệt vọng, tất cả đều trở thành tiếng khóc vô dụng bất lực.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa đã thấy mình nằm trên giường, căn phòng này cũng có chút quen mắt. Không cần đoán nhiều cũng biết đây là phòng của Đức Nhân, vậy là cậu ấy đem tôi về đây. Nghĩ đến mình chẳng khác gì một con mèo hoang nhếch nhác được nhặt về tôi không khỏi có chút cười nhạo trong lòng.

Di Khương đẩy cửa bước vào khiến tôi thôi mơ màng suy nghĩ, cốc trà gừng vàng nhạt tỏa hương thoang thoảng quanh phòng.

- Ai, tỉnh rồi đó hả? Thật tỉnh, cháu làm cái gì mà lại đi dầm mưa vậy hả? Con gái thì nên chú ý sức khỏe một chút, lúc cậu Nhân đem cháu về dọa đi sợ hết hồn, ướt còn thua mấy con mèo được cậu ấy vớt từ dưới cống lên nữa.

Tôi kéo khoe miệng định cười, chỉ cảm thấy cổ họng một trận đắng ngắt, lời phát ra từ miệng khàn đục. Di Khương đưa trà nóng rồi đi ra, nói làm cho tôi chút đồ ăn, tôi cũng chỉ gật gật đầu. Mùi của trà rất thơm, trong phút chốc hơi nóng đã sưởi ấm cơ thể, thoải mái hơn rất nhiều.

Tôi uống cạn cốc trà mới để ý thấy trên người mình đang mặc một chiếc áo somi rộng thùng thình, tóc cũng được sấy khô cẩn thận, áo là của Đức Nhân, cái này chắc di Khương thay đi.

Lúc trước tôi cũng mặc trộm áo của Thiên Huy, chọc hấn cười một phen.

Đúng vậy, là lúc trước.

Sống mũi lại thấy cay cay, nghe có tiếng người bước vào tôi đưa tay vội vàng chùi chùi nước trên mặt.

-Được rồi, đừng lau nữa

Đức Nhân đứng ở bên cửa nhìn tôi, tôi xấu hổ cúi đầu, lần nào cũng để cậu bắt gặp một lần còn có thể gọi là tỉnh cò, nhiều lần như vậy rõ ràng là cố ý.

Đức Nhân đưa cho tôi một tờ khăn giấy, còn thêm một viên thuốc cảm.

- Cũng may là không phát sốt

- Ừm. Cảm ơn!

...

...

...

Dường như chẳng còn chuyện gì để nói, tôi ngượng ngùng kéo thêm lớp chăn, vắn vò tắm vãi trong tay mình. Không khí ngượng ngập khó xử.

Tôi vốn muốn nói gì đó, ít nhất cũng phải cảm ơn Đức Nhân tử tế, lời chưa kịp thốt ra đã thấy người mình bị kéo lại. Đức Nhân vậy mà lại đột ngột ôm lấy tôi dùng sức mạnh mẽ ép tôi không thể cự quấy. Tôi đẩy không được mà ngồi yên cũng không xong, nhưng giọng Đức Nhân run rẩy bên tai như đang khẩn cầu.

- Chỉ một chút thôi. Để tớ ôm cậu chỉ một chút thôi.

Khi nghe vậy đáy lòng lại khẽ mềm xuống tôi cũng thôi phản kháng. Không biết hiện tại Đức Nhân nghĩ gì, thân người to lớn ôm lấy tôi run rẩy, mái tóc mềm chạm vào bên má còn có mùi hương bạc hà lạnh lạnh.

Kì thật nếu có thể tôi muốn tránh xa Đức Nhân. Càng xa càng tốt. Tôi không phải không biết tình cảm của cậu, chỉ là không thể đáp lại, không muốn là tổn thương một người tốt lại còn là người thích mình sâu đậm như vậy.

Tôi không muốn trong lúc tình cảm hỗn loạn chấp nhận bừa một người, tùy tiện tìm người thay thế. Như vậy thật không công bằng với cả tôi và Đức Nhân.

Bất động một hồi tôi đẩy Đức Nhân ra, khẽ cười cười nói cảm ơn.

Ánh mắt cậu trống rỗng, rất nhanh khẽ trầm xuống. Đức Nhân cũng không dễ chịu gì, bị cự tuyệt luôn luôn không dễ chịu.

Cậu ấy xoay người thất vọng rồi đi

- Tớ xuống lấy chút đồ ăn cho cậu

- Cảm ơn.

Câu "cảm ơn" này nói bao nhiêu lần cũng không đủ để bù lại một câu "xin lỗi" mà tôi gây ra.

Thích một người là như vậy, tình cảm vốn không phải thứ dùng lí trí hay logic để giải đáp, dù nhận tổn thương cũng chẳng thể oán trách. Dù sao cũng là bản thân cam tâm tình nguyện.

Tựa người và gối mềm, tôi nhìn một lượt căn phòng, vẫn giống lần trước tôi bước vào, cái gì cũng đơn giản chỉ có màu vẽ trên bàn là lợn xộn. Mất thấy cuốn sổ vẽ đen tuyền để trên mặt bàn, là cuốn sổ lần trước khi tôi động vào bị Đức Nhân nổi giận không cho.

Tôi vươn tay cầm lấy cuốn sổ, lớp bìa bên ngoài lạnh lẽo mờ mờ giống như đã mở ra chạm vào vô số lần. Tôi lật từng bức tranh, có tranh vẽ bằng bút chì, có tranh vẽ bằng màu, đều rất đẹp.

Nếu như bình thường tôi nhất định sẽ khen ngợi hết lời, nhưng hiện tại tôi một từ cũng không thể thốt lên. Cô gái trong tranh có khuôn mặt khả ái, nụ cười xinh đẹp tươi sáng trái ngược với vẻ mặt méo mó khó coi hiện tại của tôi.

"Cạch"

Tiếng cửa mở, Đức Nhân đem theo một tô cháo nóng, ánh mắt khê trùng khi nhìn thấy cuốn sổ trên tay tôi, rất nhanh lại hờ hững đảo mắt đi.

Tôi đặt lại sổ lên bàn đi đến nhận tô cháo, làm như thuận miệng hỏi

- Tranh cậu vẽ à? Người trong tranh là ai?

- Chỉ là...một người bạn

- À

- Cô ấy muốn tớ nghĩ thế.

Tôi gật gật đầu coi như đã hiểu, nuốt ngụm cháo xuống bụng, chẳng cảm nhận được vị gì.

Sao tôi có thể không nhận ra bản thân mình? Người trong tranh...đều là tôi. Xinh đẹp, vui vẻ, rục rờ, những khoảnh khắc hạnh phúc nhất đều được Đức Nhân lưu lại, tự tay vẽ ra.

Im lặng một lúc lâu tôi mới ngược lên nhìn thẳng Đức Nhân nói

- Thật ra, cậu cũng không cần phải khổ như vậy.

Câu này là trong cơn mưa kia tôi nghe cậu nói bên tai mình, hiện tại tôi hoàn trả lại cho cậu.

Đức Nhân thần người nhìn tôi, khê nhếch môi cười giễu cợt, ánh mắt có chút hung hãn nổi giận bỏ đi. Tôi thờ dãi nhìn theo bóng lưng cậu đang nhanh chóng biến mất.

Ngày hôm nay nặng nề trôi qua, tôi luôn nói mọi chuyện đều có thể giải quyết sau một giấc ngủ khi tỉnh dậy rất nhiều chuyện có thể nghĩ thông. Nhưng hôm nay tôi lại không dám ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại sẽ thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Thiên Huy, thấy nét thất vọng u ám trong mắt Đức Nhân, thấy bản thân vừa nhu nhược vừa vô dụng.

Đêm, trời vẫn mưa.

Khoảnh khắc ánh sáng bị bóng tối nuốt chửng, tâm trí con người cũng bị cuốn theo. Đêm là lúc cảm xúc bị chi phối bởi ngoại cảnh.

Tôi vẫn ngồi nguyên một góc giường lắng tai nghe tiếng mưa rơi, rất muốn quên toàn bộ những gì đã xảy ra hôm nay. Nhưng tôi không làm được.

Thu chặt người vùi đầu thật sâu trong gối, cảm giác cô đơn vẫn cứ từng chút từng chút xâm chiếm lấy toàn bộ thân thể, cơn đau từ lồng ngực lan ra như miệng vết thương bị rách toạc không chịu lành.

Tôi nghĩ rất nhiều nguyên nhân, nghĩ rất nhiều lí do để tự lừa dối bản thân nhưng đều vô dụng, thứ tôi cần chỉ là một câu nói của Thiên Huy, thứ tôi sợ cũng là lời giải thích của hắn.

Ánh sáng điện thoại mập mờ loang lổ, tôi vẫn đợi một tin nhắn một cuộc gọi, tôi vẫn muốn lao ra màn mưa kia bất chấp để đi tìm hắn, muốn nhấn dây số quen thuộc hỏi "tại sao".

Có thể cho tôi một lí do không? Đừng dùng phương thức tàn nhẫn này biến mất khỏi cuộc sống của tôi.

Nhưng sự thật chứng minh Diệp Khả Vy là một kẻ vô dụng lại không có tiền đồ, khi hắn thật sự tìm tôi thì tôi lại dùng đủ loại lí do để lẩn trốn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cú Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Tuyết Hoa hỏi tôi có còn nhớ lần hai đưa lên vào phòng Thiên Huy không? Đây là chuyện xảy ra từ lúc Thiên Huy bắt đầu quen Nhu Ngọc. Khi ấy hẳn vốn muốn tôi và Tuyết Hoa mở to mắt chứng kiến cái gì gọi là đỉnh cao của cửa ải. Sau đó tôi và Tuyết Hoa nhân lúc hấn không có ở nhà lên vào phòng lục lợi linh tinh.

Không hiểu vì sao Tuyết Hoa đột nhiên nhắc tới chuyện này nhưng tôi vẫn gật đầu bảo còn nhớ

"Lần đây tìm được một cái hộp khóa kín, mật mã mở hộp bị tao đoán một lần là đúng"

- Hộp? Đúng là có

"Mật mã mở hộp là ngày sinh của mày, tao cũng chưa kịp xem trong hộp chứa gì"

Tuyết Hoa nhún vai tỏ vẻ, sau đó lại nói

"Lúc đầu tao luôn khuyên đừng yêu Thiên Huy. Thật ra người ngoài cuộc nhìn chuyện gì cũng rõ ràng hơn, hấn thích mày tao nhìn ra. Nếu không phải thích mày hấn cũng chẳng vì mày làm nhiều chuyện như vậy"

Nếu không phải thích tôi hấn cũng không đột nhiên xuất hiện đưa tôi về nhà, đợi tôi tan học, vội vã chạy đến vì một cuộc gọi, bao dung tôi rất nhiều lần.

"Dù mày muốn làm gì tao cũng đều ủng hộ mày"

Đây là câu cuối cùng tôi nghe được từ Tuyết Hoa trước khi màn hình máy tính trở về một khoảng trống.

Thiên Huy rất nhiều lần đến tìm tôi, chỉ cần tôi không muốn gặp hấn sẽ không cưỡng ép vẫn luôn đứng bên ngoài đợi tôi.

Sớm hay muộn cũng sẽ gặp, nghĩ thông rồi thì không thể trốn tránh.

Tách hồng trà tỏa khói trắng lượn lờ, hương vị thanh thuần lại ngọt ngào kì thật không phù hợp cho một buổi chiều muộn âm ỉ.

Tôi đem tách trà đẩy đến trước mặt Thiên Huy rồi đến ghé đối diện ngồi xuống.

Hấn chăm chú nhìn tôi lại như trốn tránh không muốn nhìn, không vội vàng khấn trương giống như vốn không có gì để nói, vì vậy tôi mở lời trước

- Cậu đến đây làm gì?

- Là tớ sai, xin lỗi

- Cậu sai? Sai ở đâu? Sao tớ lại không biết vậy? Là sai khi lựa chọn Nhu Ngọc hay sai khi bỏ mặc tớ? Lúc tớ cần cậu ở đâu?

- Khả Vy

- Đủ rồi, tớ hiện tại vẫn rất bình tĩnh, cậu có thể giải thích rồi đấy. Sao vậy, vẫn không chịu giải thích?

- Tớ chỉ đơn thuần chăm sóc Nhu Ngọc.

- Nói hay lắm, chỉ đơn thuần chăm sóc, tận tình đến mức bỏ cả bạn gái.

Biểu cảm của hấn trong phút chốc ngưng trệ, ánh mắt khẽ nheo lại như khổ sở.

Tôi thu lại tâm tình kích động, mắt đối mắt với hấn, có một điều mà tôi vẫn muốn hỏi một điều tôi vẫn muốn níu kéo.

- Tớ chỉ hỏi cậu câu cuối cùng, đi cùng tớ hay ở lại với cô ấy, hiện tại đều tùy cậu chọn.

Không hiểu sao nụ cười lại hiện trên môi tôi, không có tấm gương nào trước mặt tôi không biết bây giờ mình khó coi méo mó đến thế nào.

Tôi cũng không ngờ hiện tại mình lại có thể cười mặc dù nụ cười này chẳng mấy vui vẻ

Thiên Huy hơi cúi đầu, trầm trầm giọng trả lời

- Người tớ thích là cậu, trước hay sau đều là cậu.

- Vậy được, tớ chờ cậu chứng minh.

Chỉ cần hấn xuất hiện bên tôi tôi có thể không tính toán bất cứ điều gì.

Tôi dù có mềm lòng yếu đuối cũng sẽ không chấp nhận người mình yêu quan tâm một cô gái khác, bất kể sự quan tâm ấy có xuất phát từ tình cảm hay không.

Tôi kéo lại tấm áo khoác mỏng, cả người đều thấy nặng nề mệt mỏi, tầm mắt nặng trĩu xuống.

Vốn định về phòng ngủ thêm một chút khi đứng lên lại đụng phải một người, vậy mà Thiên Huy đã đến bên cạnh, cánh tay vươn ra đỡ trên đỉnh đầu tôi. Tôi gạt tay hấn ra lại dùng lực đẩy hấn lùi về sau mấy bước, lạnh nhạt trừng hấn.

Thiên Huy bị hành động bất ngờ ép lao đảo lùi về sau, bàn tay nắm hờ trong không trung. Chỉ đứng đó nhìn tôi, tôi biết hấn đang đau lòng.

- Cậu có lẽ sốt rồi

- Ừ

Tôi trả lời một tiếng làm như không có gì thông thả trở về phòng

Người trong gương không nhìn thấy nét xinh đẹp vẻ mặt hốc hác, mắt lại sưng đỏ, nếu tôi nói là do đêm qua không ngủ được liệu có ai tin không nhỉ?

Dùng nước rửa sạch mặt cho tỉnh táo vậy mà lại thấy dòng chất lỏng trên mặt nóng hổi. Tôi chỉ có thể giả vờ như không có gì trước mặt hấn, nhưng khi không nhìn thấy hấn nữa lại không giữ được nước mắt.

Xung quanh đây có rất nhiều người, đều là những khuôn mặt xa lạ. Cô bé túm chặt vạt áo đồng phục vò đến nhàu nát, hoảng sợ đứng giữa sân trường rộng lớn.

Nơi này sao lại nhiều người thế?

Lớp học của mình nằm ở đâu?

Giáo viên chủ nhiệm là ai?

Mẹ đi đâu mất rồi?

Cô bé cái gì cũng không biết nước mắt đã trực chờ lăn xuống. Muốn về nhà xem Tom và Jerry, muốn ăn kem ba lát, ai muốn đi học chứ.

- Tìm thấy rồi!

Giọng nói ngây thơ của một bé trai vang lên có phần trách cứ lại có phần mệt mỏi. Cậu bé chống hai tay lên gối thờ dốc nheo nheo mắt nhìn.

- Diệp Khả Vy, đã không phân biệt được đông tây nam bắc, đã mù đường bẩm sinh mà còn dám chạy loạn, giỏi nhỉ.

- Hức...oa mẹ ơi, muốn mẹ cơ, hức...Mẹ có người nấng con...

- Đừng khóc đừng khóc tớ sai rồi, đừng có khóc mà.

Khi ấy chính bản thân Thiên Huy cũng không hiểu tại sao mỗi lần hấn đến gần đều dọa cô bé này sợ đến phát khóc, lần đầu tiên gặp mặt đã vậy rồi, ngày đầu đến trường cũng vậy nữa, hấn chỉ lo lắng thôi mà hấn đã sai ở đâu sao?

- Được rồi đừng khóc nữa. Cho cậu kẹo không được khóc nữa.

- Có kẹo? Kẹo cam cơ

- Ách, hiện tại không có

Một nam nhi đại trượng phu ai lại suốt ngày cầm kẹo trong người chứ?

Mắt thấy cô bé kia lại sắp khóc đến nơi hấn thật sự rất đau đầu, luống cuống không biết làm gì. Cô bé đột nhiên giơ ngón tay ngón tay ngắn ngón bé bé ra trước mắt hấn.

- Không cần cậu cho kẹo, chỉ cần sau này tớ đi lạc cậu có thể tìm ra tớ là được. Mẹ bảo Vy xinh đẹp như vậy đi lạc sẽ bị người ta bắt cóc.

Hấn ngăn người nhìn về mặt nghiêm túc, hai má trắng hồng bị nắng chiếu ửng đỏ, đôi mắt đen tròn ngây ngô của cô bé, nhìn đến mất hồn. Còn đẹp hơn cả những món đồ chơi tình xảo hấn có.

Khi ấy trong đầu một thằng nhóc chỉ mới 7 tuổi lại có ý niệm mạnh mẽ phải bảo vệ cô gái này, dù cô ấy có lạc đến chân trời góc bể nào hán cũng sẽ tìm ra.

Thiên Huy giờ ngón tay móc ngoéo với cô bé, mỉm cười nói "Được, tớ hứa" đã hứa nhất định sẽ làm. Hán thật sự chưa từng thất hứa.

...

- Cậu lại đang ở đâu hả?
- Làm sao tớ biết được? Nếu biết đã tự về từ lâu rồi.
- Xung quanh có gì để nhận biết không?
- Có, bên phải có 3 cái cây, bên trái có một hòn đá lớn, trước mặt và sau lưng đều là đường.
- ... Còn gì khác nữa không?
- A, tớ đang đứng dưới đám mây màu xám xám kia kìa cậu nhìn thấy không?
- Thấy, thấy cái quỷ ấy, còn không biết đường tìm chỗ trú mưa đi.

Khả Vy vui vẻ mỉm cười, đứng đưa chân ngồi thơ thẩn trên ghế đá. Có cho vàng hán cũng chẳng tìm nổi cô, hiện tại cô chỉ đang hóng gió ven hồ thôi, nhưng có một sự thực là trời sắp mưa rồi. Diệp Khả Vy thở dài ảo não.

- Haizzz lại không kịp về trước khi trời mưa rồi.
- Biết vậy mà còn không chi đường đảng hoàng
- Thiên Huy?

Vậy mà hán lại tìm ra, về mặt đây tức giận thờ dài một cái lại thành bắt đắc dĩ khoác tay gọi

- Về thôi, mẹ cậu đang đi tìm cậu đấy, sau này đừng có lần nào cãi nhau cũng bỏ nhà ra đi
- Không phải bỏ nhà ra đi là đi hóng gió, hóng gió hiểu chưa? Mà tại sao cậu lại tìm thấy tớ.
- Ai bảo tớ là thiên tài chứ?
- Đừng có đánh trống lảng, có nói hay không?

Thiên Huy phì cười không tiếp tục tranh chấp, một nam một nữ rào bước trên đường.

Tôi chậm chậm mở mắt, có cảm giác mình vừa trải qua một giấc mơ nhưng lại không nhớ rõ mình mơ thấy gì. Đa phần con người sau khi tỉnh giấc chỉ nhớ được khoảng 10% giấc mơ, tôi quên cũng không có gì lạ.

Đầu óc vẫn hơi choáng váng có lẽ tôi sốt thật bởi vậy mới ngủ thiếp đi. Trên bàn đặt một cốc nước và thuốc cảm còn có thêm một phong kẹo cam. Tôi đưa tay gỡ miếng hạ nhiệt trên trán rồi với lấy ly nước, khi ấy Khả Vũ đột nhiên bước vào.

- Chị tỉnh rồi? Uống thuốc chưa đấy?
- Uống rồi, em trai ngoan còn biết lấy sẵn thuốc cho chị

Tôi bóc một viên kẹo thuận miệng khen ngợi Khả Vũ, em trai nhún vai tỏ vẻ không liên quan.

- Không phải em, em cũng chỉ vừa về

Vị ngọt ngọt chua chua tan trong miệng, tôi khẽ gật đầu cho qua chuyện

Khả Vũ nhận lấy ly nước, chau mày nhìn tôi

- Chị cãi nhau với anh Huy?

-...

- Em đoán đúng rồi à?

- Cút về phòng đi

- Không muốn.

Khả Vu chống hông lạnh nhạt phản đối. Tôi coi như không nghe thấy trùm chăn kín người muốn giả ngủ.

- Còn muốn ngủ, kiếp trước chị là heo à?

-...

- Em không biết chị gặp phải chuyện gì. nhưng dù thế nào chị vẫn còn có em, với tính cách của chị sau này không gả được cũng không phải chuyện lạ. Không sao còn có em, em nuôi chị.

- Khả Vũ~ Muốn ăn đòn à? Có giỏi thì đứng lại đừng có chạy.

- Ngu gì mà đứng lại?

Trước khi chiếc gô bay đến em trai đã nhanh chóng lên đi, còn để lại một tràng cười khả ố chọc tức tôi, oắt con này độc mồm độc miệng ai có thể thích chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thi Sao? Vãn Cút Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Khi một chàng trai rơi nước mắt vì một cô gái thì cô gái đó hẳn phải là người rất quan trọng với anh ta.

...

Quan trọng cái b**p, đàn ông con trai lại ôm đầu khóc lóc mất mũi tèm lem nước, bắn chết đi được.

Tôi dịch người sang một bên dùng ánh mắt kì thị nhìn Minh Hoàng đang ngồi lê trên đất ôm chân mình gào khóc.

- Bạn Vy!

-...

- Chị Hai!

-...

- Đại tỷ!

-...

- Mẹ!

-...

- Bà nội!

- Cút, tao không có đứa cháu như mày!

Đáng sợ quá! Luôn có đám bại nào muốn nhận họ hàng với bọn cung.

Minh Hoàng bị tôi xua đuổi từ thân ôm trái tim tan nát chạy đến mách lẻo với Quang Mạnh, càng nói càng hăng say.

- Mày xem, tình cảm tao dành cho Vy suốt ba năm nay nó đều không nhận, sao nó nỡ làm tổn thương trái tim pha lê mặt trăng của tao, nó muốn bỏ tao đi du học kìa. Tao gọi nó là bà nội, đội nó lên đầu thiếu chút lập cả bàn thờ bái lạy vậy mà nó cũng không chịu ở lại. Tao đau lòng~~~~

- Mày im đi

- Cả mày cũng mắng tao? Tao khổ quá mà, tao còn sống trên đời này làm gì nữa?

Nói xong xách váy à nhăm xách quần tung tẩy chạy khỏi lớp.

Không phải định đi quyền sinh đấy chứ? Đã viết di chúc chưa, quay lại đây chuyển nhượng tài sản cho tôi rồi hãy đi chết.

Chỉ chưa đầy ba phút sau lại thấy Minh Hoàng xách quần trở lại thẹn thùng cười bảo

- Thiết nghĩ người như tao mà chết sẽ khiến bọn mày đau lòng, làm người ai làm thế

- Nhìn mặt tụi này có giống quan tâm không_ Đồng thanh~ ㄟ(ゝー)人(ゝ▽`)人(ゝД`)/

- Đưa nào cần tao đi chứ, tao nhảy thật à, nhảy thật đấy, đây là tầng ba đấy

- Nhảy đi còn đứng đấy chờ tụi này đấy à?_ Đồng thanh tập hai~ ㄟ(ゝー)人(ゝ▽`)人(ゝД`)/

Sau cùng Minh Hoàng chỉ có thể nhào vào lòng Quang Mạnh khóc ảm ức, khổ nỗi là người ta ứ thêm an ủi, khổ.

Cả buổi sáng hôm ấy chẳng ai học hành gì nếu không phải bày trò quậy phá thì cũng là chạy đến chỗ tôi nói chia tay, thật sự không nở rời đi.

- Có gì mà không nở? Đẳng nào cũng sắp ra trường, còn một tháng nữa là bị đá đít tống cổ khỏi trường rồi, đi sớm hay muộn đều thế thôi.

Phong Thương rất có phong thái ngự ti vắt chéo hai chân khoác vai tôi giảng giải. Một bên Nhật Nam nắm tay tôi dặn dò

- Vy cậu sang bên đấy phải giữ gìn sức khỏe, đừng để bị bệnh, ăn uống đúng giờ, nếu có chuyện gì khó khăn có thể gọi cho tớ...

- Nhật Nam tớ cảm động quá!

-...Tớ có thể gọi cho giáo viên chủ nhiệm giúp cậu.

Mẹ! Vì sao mày thích tên thiếu muối này hả Thương? (ノಠ益ಠ)/

Chúng tôi nói với nhau rất nhiều chuyện, cười cũng có mà khóc cũng có, quà chia tay thì không có nhưng cuốn sổ của tôi đều ngập tràn chữ kí cùng lời chúc.

Nhưng vì có gì đưa nào cũng chúc bà cao thêm vài centimet thế này hả? Không biết viết gì cho mùi mẫn lãng mạn hơn hả?

Tôi ôm trán thở dài nào nê, không khôn nạn không phải bạn bè à~ (つ●_●)つ ♥

Hình như đã rất lâu, tôi không tới gốc cây sau trường, lá trên cây đều ngả màu xanh vàng lốm đốm, xơ xác lại lạnh lẽo, ngược mắt lên nhìn tìm kiếm thân ảnh của cậu. Trên thân cây khô ráp đáng người lười biếng nằm vắt vẻo trên cây, tay vắt lên trán cố che đi ánh sáng chiếu về phía mình, Đức Nhân không nhìn cũng biết người đến là tôi.

Tôi tiến thêm một bước mỉm cười đưa ra cuốn sổ nhỏ

- Cậu có thể viết cho tớ vài dòng lưu bút không?

-...

Đức Nhân không nói gì lẳng lặng nhận lấy cuốn sổ ngồi khoanh chân tỉ mỉ ghi chú, nhận lại cuốn sổ từ tay cậu tôi khẽ mở ra xem

" Cao thêm 5cm là được rồi cao 10cm sợ cậu với không nổi"

...CMN chiều cao của tôi có thù hận gì với mấy người à? Cũng có ăn của mấy người bát cơm nào đâu???

Tôi phồng má nổi giận vậy mà lại nghe tiếng phì cười trên đầu, ngược lên thì vẫn thấy bộ mặt lạnh tanh của Đức Nhân, muốn cười thì cứ cười, nhịn nhiều quá bị táo bón đấy.

Đức Nhân vẫn giữ nguyên vẻ mặt, đưa tay hướng về phía tôi, lưỡng lự một hồi tôi cũng nắm lấy tay cậu chặt vật treo lên trên cây, âm thầm oán trách

- Nếu để bảo vệ bắt được thì tham rồi

- Không sao, lúc đấy tớ sẽ để cậu chạy trước, nhưng cũng phải xem chân cậu đủ dài không đã.

- Haha, có tin tớ đánh cậu không? (ಠ_ಠ) ㄟ(ゝー)人(ゝ▽`)人(ゝД`)/

~...

Còn dám vênh mặt, lại giờ bản tính trẻ con ra rồi

...

Trên cao nhìn xuống vẫn thấy thảm cỏ xanh quen mắt, hoa cúc dại trắng ngần bắt đầu nở thành những bụi cây cao, gió lạnh lẽo thổi tung mái tóc. Tôi đưa tay đỡ lấy một phiến lá ngả màu rơi xuống, xoay xoay trong tay nghịch ngợm.

Rất lâu sau đó tôi mới mở lời

- Đức Nhân, tớ biết cậu rất tốt với tớ, sau này tớ đi rồi cậu có thể bắt đầu tìm một người hợp với cậu hơn, sống thật hạnh phúc, không cần vì nhất thời mà lưu luyến tớ.

- Ừ!

Vậy mà lần này cậu lại đáp ứng, tôi còn tưởng cậu lại tức giận bỏ đi chứ.

Mà, vậy cũng tốt.

- Hấn sẽ đi cùng cậu chứ?

- Hấn. Có lẽ...

Tôi cũng không biết hấn có xuất hiện hay không. Bản thân tôi không nắm chắc điều gì.

Mẹ tôi không hề lo lắng chuyện tôi sẽ phải rời nhà đi xa, từ nhỏ để dành phòng tôi lớn lên cơm nước cũng nấu không xong, quần áo ba bốn ngày không chịu giặt, đôi mồm meo ôm tạm mì gói găm qua ngày mẹ đã tạo điều kiện cho tôi luyện tập. Từ nhỏ đều là tôi nấu cơm, chăm cây cảnh dọn nhà cửa, bây giờ tôi muốn đi mẹ lại là người ôm chân không cho.

- Con đi thì ai nấu cơm cho mẹ?

- Khả Vũ ý.

- Nó á? Đến luộc trứng còn không xong, không biết giống ai mà ngốc vậy.

Còn không phải giống mẹ sao?

- Còn có ba mà

- Ba con là để mẹ thương, không phải chân sai vật

Thế tức là trước nay trong nhà này con chỉ là chân sai vật thôi đúng không? Tồn thương sâu sắc.

- Mẹ chỉ lo cơm ba bữa thôi sao? Mẹ không thương con.

- Không phải mày cũng chỉ lo hai con mèo của mày thôi sao? Mày thương mẹ chắc?

Tôi cười "haha" hai tiếng ngượng ngùng, bỏ Boss Miêu và Tiểu hắc xuống. Người có thể mất nhưng mèo không được bỏ lại, không có tụi nó sống rất buồn tẻ nha.

Khả Vũ đem ra một hộp giấy lớn, tự mình ngồi vào đấy, dứt dứt vạt áo tôi hỏi

- Chị có thể thu nuôi thêm một con mèo nữa không? Em không biết bắt chuột nhưng có thể cho chị ôm.

...Đéo! ~ (▽ ~)

Ba ơi mau đến đây cứu vớt con đi, bọn họ đều không được bình thường.

Ba sau khi soạn xong đồ đạc giúp tôi, xoa xoa đầu âu yếm nói

- Thật ra ba cũng không nỡ để con đi, con đi thì ai tưới cây cho ba, hay là con ôm cây sang đấy luôn đi.

...Thật ra tôi được nhặt từ thùng rác về phải không? Phải không?

Thời gian làm thủ tục xuất ngoại không lâu cho lắm, đều là Anh Nhật giúp tôi lo liệu. Sau khi xong việc tôi đi đi mũi chân đứng chờ anh trước quán trà sữa. Anh Nhật đem áo khoác trùm lên đầu tôi hơi trách móc

- Trời còn lạnh ra ngoài phải mặc ầm vào chứ.

Tôi cười cho qua chuyện đón lấy cốc trà sữa, vừa đi vừa uống có vẻ không thấm mĩ cho lắm nhưng thôi kệ đi.

Thời gian này không nhìn rõ được mặt trời lặn, không có vệt sáng cuối chân trời tất cả chỉ là một màu ảm đạm.

Tôi níu tay anh thơ thẩn để anh kéo đi, dường như lại không muốn về, Anh Nhật đột nhiên hỏi

- Ngày mai là đi rồi, em không còn chuyện gì phải làm sao?

- Chuyện gì?

- Thiên Huy thì sao? Hai đứa giận nhau à? Nhìn một cái là biết.

Tôi xua tay lắc đầu, cũng không nói gì thêm. Anh Nhật để tôi một mình dạo quanh thành phố, chỗ nào nên đến đều đã đến, lưu lại vài bức ảnh kỉ niệm, chào hỏi những người thân quen. Cũng không phải sinh ly tử biệt nhưng nói chia tay thật sự rất khó khăn.

Thật ra tôi rất sợ phải xa nhà, không có ba mẹ, không có em trai, không có bạn bè, không có thành phố tôi quen thuộc. Vì tương lai sau này là một chuyện, vì Tuyết Hoa là một chuyện kì thực bản thân tôi cũng hiểu mình đang kiếm cớ trốn tránh. Gặp chuyện trắc trở là xách va li chạy trốn, mẹ nó mô-típ cũng quá quen thuộc rồi.

Tôi không tưởng tượng ra một mình ở nơi đất khách sẽ như thế nào, lúc nghĩ đến trong lòng rất sợ, tôi vẫn còn quá trẻ con.

Đêm cuối cùng bầu trời trong veo, một áng mây hay một tia sáng của tinh tú cũng không có, lại chẳng có ai đưa tay che mắt tôi thì thầm "không có trăng đâu đừng nhìn".

Tôi đứng đưa trên xích đu, ngẩng đầu nhìn giàn hoa ti gôn đang rung rinh dưới gió, cảm tú cầu đều đã héo úa khô tàn.

Hắn nói sẽ đi cùng tôi, tôi tin.

Sáng sớm đã nghe tiếng chuông báo thức réo khắp phòng, tôi theo thói quen định giờ tay tắt chuông thì đã thấy ai đoạt lấy ném vào một cái vào góc tường, đồng hồ báo thức hình con gà hoa của tôi nát vụn.

Cái quý gì vậy hả?

- Ôn ào cái gì? Có để cho ai ngủ không hả? Muốn đi bán muối hết à?

Người bên cạnh tóc tai bù xù, mặt mũi bơ phờ ngáp ngủ, từ trên người tôi bò dậy, dây áo mỏng tanh ngủ trễ xuống khiêu gợi

- Ừm...ồn quá!

Lại một người nữa dùng âm mũi cầu nhàu, cánh tay vất qua eo tôi dùng lực kéo tôi lại. Mái tóc cọ cọ vào tay tôi hơi ngứa ngứa.

Ba tôi mở cửa phòng trên người vẫn đeo tạp dề, ân cần hỏi

- Dậy rồi đấy hả, mau xuống ăn sáng đi

Tôi mờ mịt gật đầu lại lần nữa nhìn xuống. Ma ma vĩ đại nằm trên người tôi ngủ rất hăng say, bên cạnh còn có em trai đang ôm tay dụi dụi muốn thoát cũng không thoát được.

Hai con sâu lười này có dậy không hả? Có tin bốn cung bộc phát sức mạnh hồng hoang đập hai người xuống đất không?

Theo như những gì tôi nhớ, đêm qua mẹ tôi qua phòng kể đến là Khả Vũ. Đến hơn nửa đêm mẹ vẫn tràn đầy nhiệt huyết kể lại tiểu sử ra đời của tôi từ lúc ba bốn tuổi còn ngậm kẹo mút đến tận lúc trở thành một thiếu nữ hoa nhường nguyệt thẹn người gặp người yêu hoa gặp hoa nở...E hèm! Đi hơi xa rồi.

Nói sao thì ba mẹ cũng đều lo lắng cho tôi, dặn dò rất nhiều chuyện phút cuối cùng mẹ còn đòi vác hành lí cuốn gói theo tôi, nếu không phải ba ngăn lại chắc mẹ đã đặt xong vé máy bay rồi.

Khả Vũ không chịu đi tiễn tôi, nó nói không thích, lớn đầu rồi còn thích ôm ôm dựa dựa, tôi không đỡ được thân hình cao ngều của nó, khó chịu đẩy ra. Em trai nhỏ vậy mà lại khóc.

- Lớn rồi còn muốn chị đỡ sao? Chị còn chưa khóc mà khóc cái gì?

- Không cho chị đi, chị đi rồi ai thương em?

- Chồng à nhằm vợ mà thương mà chứ ai.

- Ai nấu cơm cho em?

- Shipper để làm cảnh à?

- Ai chăm sóc em?

- Ba mẹ còn sống em à.

- Ai ôm em ngủ?

CMN mày cút đi lấy chồng ngay đi! (͡° ͜ʖ ͡°)/

Trời hôm nay không trong xanh hơn là mấy, không vì tôi rời đi mà thay đổi quỹ đạo vốn có của mình. Tôi ngẩn người ngắm nhìn vườn hoa quen thuộc, nhìn ngôi nhà sơn trắng mình đã sống 17 năm, lại hướng tầm mắt về phía con đường nhỏ mình đã đi về vô số lần, trong lòng tự nhủ thậm không cần lưu luyến sau này sẽ còn trở lại.

...

Sau cùng tôi cũng biết mình đang nhìn ngắm điều gì.

...

Sân bay bị náo loạn bởi một đám bạn học vội vã chạy đến, người đưa nào cũng ướt mồ hôi thở không ra hơi mà Nhật Nam là người mau nước mắt nhất ôm lấy tôi thút thút

- Tôi sẽ nhớ cậu lắm đấy.

- Khóc cái quỷ gì, động một tí là khóc ra dáng đàn ông tí đi.

Phong Thương lớn giọng quát, còn nói người ta bản thân mình mắt cũng đã sưng hồng hòng.

Minh Hoàng cũng nghẹn ngào vỗ vai tôi

- Nhớ phải sống sót trở về nghen con

Nếu không phải Quang Mạnh nhanh tay kéo cậu ta lại tôi đã ghim chết cậu ta lâu rồi.

Người tiếp theo ôm lấy tôi là Thanh Phong vậy mà cậu cũng đến tiễn tôi

- Đi cẩn thận...cô ấy nhờ cậu chăm sóc.

Tôi gật gật đầu thật sự muốn khóc, vậy mà toàn bộ cảm xúc của tôi bị tiếng hô của Minh Hoàng giết chết.

- Cả lớp. Nghiêm. Cúi chào. Một phút mặc niệm bắt đầu.

Kèm theo tiếng nhạc đưa tang thể lương còn có cả tiếng khóc rầm rức.

Cảm động quá sao, tại mày không hạ huyết tao luôn đi?

Tôi rung rung nước mắt nhìn lại từng khuôn mặt quen thuộc, nghẹn ngào lời điện thoại ra bấm số

- Cô Oanh, lớp trưởng dẫn theo học sinh trong lớp trốn học này...vâng vâng.

Xong xuôi tắt điện thoại quay lại tươi cười như hoa

- Cô hỏi mấy bạn còn điều gì muốn trần trời không?

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao Nhật Nam hờ hững là đòi gọi điện mách giáo viên chủ nhiệm, cảm giác được đe dọa này đúng là không tệ.

Tôi vẫn tươi cười nhìn đám bạn hậm hực kéo nhau ra về, là học sinh ngoan không được trốn học bỏ tiết nha.

Vậy thì ai người ở lại thật sự không ngoan.

Tôi vẫn giữ nguyên nụ cười hỏi Thanh Phong và Phong Thương, hai cái vong này sao còn chưa lượn đi?

- Sao cậu còn ở đây?

- Đợi Thiên Huy phải không? Tớ đợi cùng cậu.

- Tao không biết mày có chuyện gì, nhưng nhìn mày cười giả tạo quá tao ngứa mắt. Đứa nào bắt nạt mày tao giúp mày xử đẹp nó.

Tôi gật đầu không nói gì, cong cong khóe miệng nhận lấy sự quan tâm này

Khi kim đồng hồ nhích lên một chút nỗi lo sợ trong tim tôi sẽ tăng lên một phần, soạn một tin nhắn gửi đi nhưng chờ rất lâu đều không có hồi âm.

Tôi có một người bạn thân là thanh mai trúc mã từ nhỏ, tôi biết tôi thích hắn.

Hắn nói sẽ đi cùng tôi, tôi hi vọng

Khi kim đồng hồ chỉ đến số cuối cùng lòng ngực như vỡ vụn cảm giác hụt hẫng như vừa rơi từ trên không trung xuống, xung quanh đều là âm thanh ồn ào, những khuôn mặt xa lạ vội vã lướt qua nhưng không nhìn thấy người tôi tìm kiếm.

Hoá ra đây là cảm giác đợi tàu thủy ở sân bay.

Ánh mắt mà mẹ nhìn tôi vừa chua xót vừa lưu luyến

- Con gái, sau này con sẽ trưởng thành hơn.

Sau cùng tôi vẫn để cho rất nhiều người phải lo lắng cho mình.

" Xin lỗi"

Đây là câu trả lời Thiên Huy cho tôi.

Máy bay rút cục cũng cất cánh, một nửa thanh xuân của tôi dành cho hắn, nửa còn lại tôi sẽ chỉ dành cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Hơn 4h sáng trong phòng vẫn sáng đèn, thiếu nữ ngồi trên ghế co người xoa xoa hai tay đan vào nhau, kéo chiếc áo len xám che kín cổ chỉ hận không thể chui cả người vào trong áo.

Bên ngoài cửa sổ mơ hồ nhìn thấy tuyết phủ trắng xóa một mảng, thành phố ngập trong tuyết trắng và ánh đèn hoa lệ, tấm rèm kéo kín mít như cổ ngăn cái lạnh tràn vào.

Trên bàn la liệt những tấm ảnh nhỏ chụp phong cảnh con người tràn ngập màu sắc. Laptop để bên cạnh dán đầy những giấy nhớ ghi lại công việc cần làm trong ngày cùng với giấy tờ tài liệu bẽ bộn.

Thiếu nữ ngồi vắt chéo chân, chỉnh sửa chiếc máy ảnh trong tay, dáng người nhỏ bé, mái tóc dài thả rơi rối tung cũng không để ý, chăm chú đến tận sáng.

Rất lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn thời gian, nghe một cuộc điện thoại, khe khẽ cười châm chọc cảm theo áo khoác bông rồi rời đi.

Tôi bung tán ô ngược lên nhìn bông tuyết trắng xóa li ti từ trên không trung rơi xuống. Tuyết đọng một lớp mỏng trên cảnh vật xung quanh, chẳng mấy chốc ô cũng phủ đầy tuyết.

Thời tiết thật lạnh.

Thở một hơi dài đầy khói trắng, tôi cầm theo com hộp tự làm lái xe rời đi.

Dù bên ngoài có tuyết rơi nhưng vì còn sớm nên đường phố không đông người không cần lo tắc đường. Tôi mở một bản nhạc vừa lái xe vừa đưa mắt nhìn cái lạnh của buổi sáng sớm.

...

Lái thẳng xe vào một bệnh viện lớn tôi vội vã đi vào, trên đường gặp một bác sĩ quen mặt, anh ta hướng tôi cười hỏi

- Khả Vy, lại tới đưa com cho chồng đấy à?

- John, anh đoán đúng rồi đấy, nhìn cô ấy cầm hộp com kìa.

Nữ y tá ở gần đấy trả lời, tôi chỉ cười cười nhìn hai người họ, ngại gần chết mà.

Lúc tới gần phòng cấp cứu thoáng thấy bóng người quen thuộc, cô gái trên người mặc áo blouse về mặt hung hăng khoe mắt thâm quầng vì thiếu ngủ tím cổ một người đàn ông quát mắng

- Anh ồn cái con khi, mẹ nó chứ 2 giờ sáng bà đây đã phải tắt tá chạy đến phẫu thuật cho vợ anh, anh không cảm ơn thì thôi còn đòi sa thải tôi? Bệnh viện do anh mở chắc? Vợ anh xảy ra tai nạn còn không phải do anh sao? Còn dám đe dọa tôi, giỏi thế sao không đẹp luôn bệnh viện đi.

Người kia bị mắng đến xây xẩm mặt mày, lại bị thô bạo đẩy ngã xuống ghế chờ, đành phải im lặng chờ đợi. Mấy nữ y tá bên cạnh vội vã giữ vị nữ bác sĩ hung bạo kia lại. Tôi ôm trán thở dài

- Lại thế nữa rồi.

Nữ bác sĩ kia nhìn thấy tôi, vẻ mặt lập tức tươi tỉnh lảng xãng chạy đến ôm chầm lấy tôi nũng nịu nói

- Đợi mãi mới thấy mày đến, tao đói~

- Đứng thẳng đây đây là bệnh viện đây

Bác sĩ và y tá đồng loạt nhìn chúng tôi xua tay cười không sao tội này đã nhìn quen rồi_

Tôi ngượng ngùng gật đầu, vác theo Tuyết Hoa về phòng nghỉ. Phải rồi, nữ bác sĩ đây là Tuyết Hoa đấy.

Vào một ngày đẹp trời nó nhẹ nhàng nói "tao muốn học y" thay vì đến công ty giúp đỡ anh Hòa Quân. Để bây giờ cả bệnh viện đều biết có một nữ bác sĩ cứ một lời không hợp là đòi đánh người nhà bệnh nhân.

Tuyết Hoa và tôi đều không quen bạn trai, lại dính nhau như sam, mỗi lần làm nũng nó đều ôm tôi gọi "vợ ơi vợ à" vậy là mọi người mặc định chúng tôi là một cặp, tôi cũng lười giải thích nhiều dù sao hiểu lầm như vậy cũng đỡ cho tôi không ít phiền phức.

Tuyết Hoa hậm hực thay áo ngồi xuống vắt chân kiêu ngạo vừa ăn vừa lau bàu

- Cái tên thần kinh đó uống say rồi gây tai nạn hại vợ hần phải nhập viện, còn dám tím cổ tao bắt tao bảo đảm vợ hần bình an, đúng là muốn ăn đòn.

Tôi dựa lưng vào ghế nghịch nghịch lọn tóc xoắn lắng nghe Tuyết Hoa xả giận. Tôi biết nó chỉ nói vậy thôi, nếu đã làm nó nhất định làm hết sức mình

5 năm trước khi đến Mỹ thay vì ở cùng Anh Nhật tôi đến ở cùng Tuyết Hoa. Gọi cho nó nửa ngày cũng chẳng thấy ai bắt máy, tự lặn mò tìm đến nơi thì phát hiện Tuyết Hoa nằm rạp trên đất. Lần đấy đưa Tuyết Hoa vào viện xong tôi mới biết nó bị đau dạ dày, cũng vì vậy mà tôi cãi nhau với Hòa Quân một trận trách anh không chăm sóc nó chu đáo, tôi tự ý đem nó về chỗ mình, giờ nghĩ lại thấy bản thân cũng quá đáng, không phải Hòa Quân không chăm sóc Tuyết Hoa, anh không có thời gian mà tính nó cũng rất bướng bỉnh.

Tuyết Hoa đột nhiên học y, ai cũng chẳng cản được nó, cũng giống như tôi đột nhiên lựa chọn làm nhà báo Tuyết Hoa cũng vui vẻ ủng hộ.

5 năm này hai chúng tôi đều dựa vào nhau mà sống.

Tuyết Hoa ăn xong đòi về nhà ngủ, dù có bao nhiêu năm nữa thì tính tùy hứng của nó cũng chẳng thay đổi, tôi đành lái xe đưa nó về nhà.

Căn hộ tôi và Tuyết Hoa sống nằm gần ngoại ô thành phố, nhưng vẫn rất đông đúc náo nhiệt.

Từ ban công nhìn ra đều là nhà cửa, cao ốc, đường xá nối nhau mọc lên như nấm.

Tuyết Hoa vừa về nhà đã hất văng giày xoắn tung tóc lao mình lên ghế nằm dài, nó cũng mệt cả đêm tôi để yên cho nó ngủ.

Thu dọn chút đồ rồi tưới cho mấy chậu tường vi ngoài ban công tôi lúc này cũng thấy buồn ngủ, dù sao cả đêm qua đều thức trắng.

Khi mới tới đây tôi đã mất rất nhiều thời gian để thích ứng làm quen, từ khí hậu, lối sống, sinh hoạt đến con người, nói nghe có vẻ đơn giản nhưng đó là cả một hành trình khó khăn. Có nhiều lúc rất muốn xách hành lý quay trở về.

Tôi mơ màng tỉnh giấc, đầu hơi choáng váng có lẽ ngủ đã khá lâu, quay người sang bên cạnh thì bị Tuyết Hoa dọa cho giật mình.

5 năm, Tuyết Hoa từ một cô gái vẻ ngoài xinh đẹp đã trở nên quyến rũ, từ dáng người cho đến nét mặt kiêu ngạo, ánh mắt câu hồn, tính cách cũng trầm ổn hơn rất nhiều.

Tôi chớp mắt nhìn Tuyết Hoa, âm thầm suy đoán nó gian chuyện gì.

Tuyết Hoa bỏ nhào đến ôm lấy tôi oán trách

- Khả Vy, ai cho mày uống chai rượu Scotch quý giá của tao? Mày có biết tao chôm mãi mới được từ chỗ anh Hòa Quân không?

- Tối qua trời lạnh nên uống một chút cho ấm người, mày tính toán với tao thế sao?

- Một chút? Một chút mà cạn con mịa nó nửa bình, mày uống nước lã à? Chai rượu quý báu của tao...

- Được rồi được rồi tao sai rồi, mày muốn thế nào?

- Sau này bớt uống đi. Rõ ràng là đêm qua mày lại mất ngủ.

Tôi trừng mắt nhìn Tuyết Hoa nó cũng vênh mặt trừng mắt lại với tôi ghi rõ bốn chữ còn- không-đúng-à?

Vì là cuối tuần nên được nghỉ, tôi đem theo Boss Miêu và Tiểu Hắc đến bệnh viện thú y, hai con mèo này cũng theo tôi sang đây. Boss Miêu đã quá già rồi, nó gần đây đều ngủ suốt, thi thoảng thức dậy ăn một chút rồi lại cuộn tròn trong ổ. Còn Tiểu Hắc cứ như vào thời dậy thì, ngày nào cũng chạy đông chạy tây, chơi chán lại về nằm ngoan ngoãn bên Boss Miêu.

Tôi ôm hai con mèo một đen một trắng ra ngoài cửa vẫn nghe tiếng Tuyết Hoa gọi theo nhắc tôi về sớm nấu cơm. Khả năng nấu ăn của Tuyết Hoa vẫn thâm như ngày nào.

Trên đường về ghé qua siêu thị mua chút đồ vậy mà trùng hợp lại gặp người quen. Người đó so với trước kia thay đổi rất nhiều, lịch lãm và khí chất hơn, chỉ có nét mặt là vẫn lạnh lùng xa cách như cũ.

Tôi chủ động rảo bước đến, bắt ngờ đập lên vai người nọ, cậu xoay người nhìn thấy tôi lập tức mỉm cười

- Khả Vy!

- Đang mua đồ à? Hiếm khi thấy cậu lại đi siêu thị.

- Không có tờ định đến thăm cậu.

- Thăm tở?

Đức Nhân gật gật đầu, nét mặt nghiêm nghị thoáng chốc giống trẻ con tròn mắt nhìn tôi. Tôi cười vui vẻ hỏi cậu có muốn đến chỗ mình ăn cơm tối không, Đức Nhân rất nhanh nhận lời.

Tuyết Hoa ngậm pizza đợi tôi trở về, vừa nhìn thấy tôi đã vắt miếng pizza trên miệng kêu đói, mè nheo một hồi khi nhìn thấy Đức Nhân sau lưng tôi nó lập tức đen mặt

- Cậu ta sao cũng ở đây?

- Đến ăn tối, dù sao tao cũng mua nhiều đồ mà.

- Mày còn không về tao thật sự không nuốt nổi mấy thứ này nữa.

Tuyết Hoa gật đầu coi như đã hiểu, về mặt chán ghét miếng bánh dầu mỡ trên bàn.

Quả thật sống nơi đất khách vấn đề ăn uống rất khó giải quyết, tôi thầm cảm ơn trời rằng mình biết nấu ăn. Hồi mới tới đây đều là ăn hamburger, McDonald's, một hai bữa còn thấy ngon ngày nào cũng ăn thì thà xuống mò ăn đồ cúng còn ngon hơn. Muốn nấu một bữa cơm rau muống cũng khó

nữa.

Nhưng quen rồi mọi chuyện cũng ổn.

Sau bữa cơm tôi mới hỏi Đức Nhân tìm mình có chuyện gì. Đức Nhân thoáng vui vẻ đưa cho tôi một tấm thiệp đỏ

- Anh Kỳ Khôi và Hạ Ngân sắp tổ chức hôn lễ rồi, muốn hỏi cậu có thể làm phù dâu không.
- A, chuyện này hả? Tôi qua Kỳ Khôi có gọi cho tớ thông báo rồi, anh ấy chưa nói với cậu sao?
- Nói rồi, là tớ tự muốn đến nên kiếm cơ vậy thôi.

Đức Nhân thẳng thắn trả lời chọc tôi bật cười. Tôi di chuyển từ chỗ ngồi của mình sang kế bên Đức Nhân, một tay gác lên vai cậu trêu ghẹo.

- Nếu đã vậy thì tối nay cậu ở đây luôn đi tớ không phiền đâu.
- Nhưng tao phiền, bọn này ra ngoài kia mà thả thính nhau, đừng ngược cầu độc thân.

Tuyết Hoa khoanh chân tổ cáo, tôi quên là còn có nó ở đây.

Sau cùng cả ba chơi game đến tận khuya mới chịu dừng.

...

Trước khi rời đi tôi nói Đức Nhân không cần lưu luyến tôi, có thể tìm một cô gái khác phù hợp hơn, cậu ấy đã đáp ứng. Không ngờ đến tôi lại gặp Đức Nhân tại Mỹ. Cậu ấy cười rất thê lương nói "Vì cô gái tớ thích ở đây nên tớ cũng phải ở đây".

Cậu ấy đến nay vẫn không quen bạn gái, vẫn luôn muốn chờ tôi. Mà tôi chỉ có thể đối mặt với Đức Nhân như một người bạn. Mấy năm qua đều lấy tư cách bạn thân ở bên nhau.

Tôi chỉ hi vọng Đức Nhân sẽ tìm được người yêu cậu ấy thực lòng, thay tôi đáp trả tấm lòng của cậu ấy, như vậy tôi sẽ không còn áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Vốn muốn đi xa một chuyến tìm kiếm tư liệu viết bài nhưng không ngờ sáng hôm sau tuyết đột nhiên rơi lớn như vậy. Thảm tuyết dày trắng xóa như lông mèo phủ lên mặt đường, cái lạnh xuyên qua lớp áo vải xâm nhập tận sâu trong da thịt.

Tôi từ ngoài trở về trên tóc và vai đều dính tuyết, sau khi tan thành nước đá thì ngấm vào người đau buốt vậy mà Tuyết Hoa vẫn ở bên ngoài phòng tắm cầu nhau

- Đã biết hôm nay tuyết lớn vậy mà còn đi ra ngoài, lỡ mảy cảm thì ai nấu cơm cho tao?
- Đây là do tao quên cầm theo ô đấy chứ.

Tôi từ bên trong trả lời nó. Mọi khi trời có tuyết tôi đều đem ô theo, hôm nay lại quên không cầm. Vốn nghĩ ngồi trong xe chắc không sao nhưng ai ngờ tuyết rơi lớn xe cũng không đi được phải để ở công ty, tôi đành quốc bộ về nhà. Cũng may lúc đi ngang qua một nhà hàng gia đình có một cậu bé chạy đến cho tôi mượn ô nếu không tôi còn thảm nữa.

Tuyết Hoa vẫn không thôi trách móc

- Vậy mày không biết tự mua à?
- Tiền và túi xách đều để quên trên xe
- Hờ, tuần này mày có vẻ xui xẻo tốt nhất bớt ra khỏi nhà kéo gập hợa sát thân.

Cái con chi giỏi ăn nói lung tung.

Tôi lau khô tóc đi đến bên cửa sổ nhìn tuyết trắng bay đầy trời, một cơn mưa tuyết dày đặc và lạnh lẽo.

Trước kia tôi từng mơ ước được nhìn thấy tuyết, sau này trông thấy rồi cũng không thấy đặc biệt. Cũng chỉ là nước hóa băng rồi rơi xuống mà thôi.

Tiếng đàn của Tuyết Hoa vang lên, giống như vô số lần nó ở sau lưng tôi đệm đàn, đem giai điệu quen thuộc da diết trầm buồn của mình lên vào dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi đi đến bên bàn làm việc mở laptop chat với Khả Vũ, vẫn là em trai nhỏ dăm ba hôm lại liên lạc với tôi kể một vài chuyện ở nhà.

Rời xa quê hương sống thật không dễ, có những khi nhớ nhà kinh khủng, ra ngoài mà gặp được đồng hương là chỉ muốn dán mắt vào người ta chạy lại làm quen.

Khả Vũ có bay sang hai lần thăm tôi, lần đầu là đi cùng bố mẹ còn lần thứ hai nó tự ý đi một mình. Mẹ vừa mắng nó còn mắng lây sang cả tôi.

Lịch múi giờ cũng là cả một vấn đề, Khả Vũ đều theo thời gian của tôi.

Em trai nhỏ hiện tại đã là sinh viên năm 2 đẹp trai ngời ngời, cũng may không gặp mặt trực tiếp nếu không tôi sợ chiều cao của nó sẽ đá kích tôi. Nó không còn là đứa em trai bé nhỏ cần tôi ôm mới ngủ được nữa rồi.

Khả Vũ đem về mặt chất vấn đều giọng hỏi tôi

- "Vậy năm nay chị có về không"

- Hừm, để chị nghĩ thử xem

"Lần nào chị cũng nói thế"

- Haha

Tôi cười ngượng ngùng, quả thật 5 năm nay tôi chưa về nước lần nào, lí do thì có nhiều lắm mà cái chính đều do bản thân tôi cả.

Kết thúc cuộc trò chuyện với Khả Vũ tôi quay trở lại với công việc.

Tôi trở thành một nhà báo, thật ra cũng chẳng phải ước mơ gì.

Đột nhiên tôi có hứng thú với khung ảnh, muốn lưu giữ kí ức muốn ngắm nhìn thiên nhiên đi đây đi đó. Có khi tôi đi những chuyến đi dài đến California rồi lại tới Arizona bỏ Tuyết Hoa ở một mình, nó lần nào cũng oán trách tôi.

Có khi tôi chỉ vì một bầu trời sao mà trèo lên đỉnh núi Alaska ở trên đó chịu lạnh nguyên đêm mới về, lại có khi vì nghe đồn về một vùng biển đẹp nào đó mà tôi không ngần ngại vác máy ảnh đi tìm. Đối với tôi chỉ có khi cất bước chân dẫm mình vào trong thế giới của bản thân tôi mới thật sự thoải mái.

Nhưng nói thật chẳng dễ dàng. Tôi vẫn mắc bệnh mù đường, lạc trên quê mẹ còn không tìm thấy nhà chứ nói gì lạc trên quê người.

Có lẽ chỉ số may mắn của tôi không tồi, nhiều lần đi lạc vẫn có thể toàn mạng trở về. Người qua đường luôn nhiệt tình giúp đỡ, khi tôi lạc lên tận vùng thảo nguyên không phân biệt nổi phương hướng lại gặp được một người nông dân tốt bụng gần đấy đề nghị đưa tôi về tận thành phố.

Tự sống tự lo tự làm, quen rồi cũng ổn. Huống chi tôi còn có rất nhiều người ở bên giúp đỡ.

Gần căn hộ tôi sống có một tiệm hoa, chủ tiệm cũng là người Việt. Khi biết có người là đồng hương với mình tôi vui đến phát khóc, lần nào rảnh cũng lăng xăng đến tiệm hoa giúp đỡ. Nói vậy chứ thời gian của tôi không nhiều có thể ra ngoài dạo chơi đã là tốt rồi.

Chủ tiệm tên Hán là một phụ nữ ngoài 30 nhưng vẫn rất xinh đẹp, chị lấy chồng nước ngoài nên sang đây định cư cùng chồng.

Mỗi lần nhìn thấy tôi đến chị đều tặng tôi một nhánh tường vi. Tôi cười hỏi chị không sợ lỗ vốn à chị xua tay nói "không sao".

Đột nhiên lại nhớ đến tiệm cà phê mèo của chị Ánh, muốn tới đó uống trà sữa ăn bánh flan ngắm mấy con mèo mà chị nuôi.

Tiệm hoa lúc nào cũng đông khách, thấy nhiều nhất là hoa hồng, oải hương, đều là hoa tươi. Tôi mua một bó hoa khô lớn, Tuyết Hoa không thích hoa cỏ tôi lại không có thời gian, hoa khô đẹp mà còn dễ được lâu ngày tôi không cần bỏ công chăm sóc. Nhánh tường vi hồng tôi cắm vào lọ nhỏ trên bàn còn bó hoa khô lớn trưng trong phòng khách.

Tuyết Hoa hôm nay sẽ về muộn, tôi gửi xong tài liệu cho đồng nghiệp, nhìn thời tiết có vẻ tốt hơn một chút lại xách máy ảnh chạy ra ngoài.

Đáng người đàn ông mặc áo trắng ôn nhu tao nhã, nụ cười bên khóe miệng vẫn luôn ấm áp. Tôi cũng chỉ quen duy nhất một người có khí chất ưu nhã như vậy_Kỳ Khôi.

Còn có cô gái mang vẻ ngoài đáng yêu đang cười hạnh phúc đứng bên cạnh tên Hạ Ngân.

Bọn họ đều đứng trước tiệm áo cưới chờ tôi giống như sợ tôi lại đi lạc đâm đầu vào nơi quái quỷ nào đó cũng không biết đường về.

Tôi đi tới chỗ họ gật đầu chào hỏi. Hạ Ngân ôm lấy một bên tay tôi đòi tôi cùng đi thử váy cưới bỏ mặc Kỳ Khôi ở một bên.

Tôi bị bộ sưu tập đồ cưới trong đây dọa cho khiếp sợ lùi lại sau mấy bước. Váy đẹp thì đẹp thật đấy nhưng từng tầng vải vóc quấn quanh thể kia tôi mặc không nổi, vẫn là nên yên lặng làm một mỹ nữ trong góc phòng thì hơn.

Trong lúc Hạ Ngân thử áo cưới tôi cùng Kỳ Khôi trò chuyện, anh vẫn là vẻ dịu dàng khiến cho người ta thoải mái. Kỳ Khôi thuận tay xoa đầu tôi

- Sao mỗi lần gặp đều thấy em cao hơn một chút vậy?

- Anh đang trêu chọc em đấy à?

Kỳ Khôi bật cười lớn, tôi giậm giậm đôi giày cao gót xuống mặt sàn nhà tỏ thái độ bất mãn.

Lúc sau mới làm về hòa hoãn nói với anh

- Dù sao vẫn phải nói một câu chúc mừng, chúc anh và Hạ Ngân trăm năm hạnh phúc.

- Cảm ơn em

- Kể ra thì cũng tiếc nhỉ? Nếu như chúng ta không chia ta biết đâu em cũng sẽ là cô dâu của anh.

- Em đang trêu anh đấy à?

Cả hai vì thế mà khẽ cười.

Tôi coi Kỳ Khôi như một người anh trai, năm ấy khi anh đuổi theo Hạ Ngân không nghĩ họ có thể tan rã rồi hợp đi đến kết cục viên mãn như hiện tại.

Hạ Ngân từ trong phòng thử đồ bước ra váy cưới tinh khiết điểm lệ, đầu cài đá quý lấp lánh mà tinh tế, trên ngón tay là nhẫn đính hôn e ấp, khuôn mặt chỉ trang điểm nhẹ không dấu nổi ánh trần ngập vui mừng. Từng dải lụa mềm quanh váy khẽ lay động theo bước đi cả người như tỏa ra một ánh sáng dịu dàng.

Thật sự rất đẹp.

Dường như tôi cũng từng mơ một ngày khoác lên mình áo cưới đưa tay cho người mình yêu sống với nhau cả đời.

Bây giờ mới nhận ra cả đời thật sự quá dài rồi.

Tuyết chỉ vừa tan là tôi lại đi xa, Tuyết Hoa vì vậy mà nổi giận đùng đùng nói tôi không quan tâm tới nó, thật mệt mỏi mà. Đôi lúc nó cứ như cô vợ nhỏ cần nuông chiều ấy.

Tôi lái xe rời khỏi thành phố dường như quên mất mình định đi đâu. Nơi nào đó có tuyết trắng còn đọng lại, có hàng cây bạch dương bị phủ tầng tầng lớp lớp bông trắng, nơi nào đó có con người nhộn nhịp, có mầm hoa còn ở sâu trong lòng đất.

Suốt 5 năm nay không biết tôi đã đi vô định như vậy bao nhiêu lần.

Có rất nhiều việc dần dần sẽ thay đổi, bởi tác động của thời gian tác động của ngoại cảnh và khao khát thay đổi của chính con người.

Khi bị đẩy đến giữa lưng chừng núi lùi không nổi mà tiến cũng không xong tôi thật sự chỉ muốn ngồi yên một chỗ. Không phản kháng, không hò hét, chỉ đơn giản là chấp nhận, không suy nghĩ không nhưng nhớ, không lưu luyến chỉ đơn giản là loại bỏ. Có cảm giác như tôi đang sống mà cũng có cảm giác như tôi chỉ đang tồn tại.

Bắt đầu từ lúc nào tôi lại sợ bóng đêm, sợ thời khắc vạn vật chìm trong tấm màn đen tuyền tĩnh mịch. Bắt đầu từ lúc nào tôi lại mất ngủ, những đêm dài thức trắng đứng trên ban công nhìn ra xa xăm không biết bản thân tìm kiếm điều gì.

Thứ ánh sáng lấp lánh mà tôi thấy chỉ là một vệt sáng của mặt trời đang dần héo tàn. Cô độc và lạnh lẽo là tất cả những gì tôi cảm nhận được. Một nỗi đến mức khóc cũng không nổi.

Tôi viết một bài báo về phong cảnh những nơi mình đi qua, nó có vẻ không được đón nhận cho lắm nhưng tôi coi đó là món quà bản thân tự tặng cho mình, vì thế tôi hay rong ruổi khắp nơi.

Nếu là tôi trước kia có đuôi tôi cũng chẳng chịu ra khỏi nhà, chỉ quanh quẩn trong một phạm vi quen thuộc nhất định, không trải nghiệm bất kì thứ gì mới mẻ vì tôi sợ phải thay đổi.

Tôi của hiện tại lại có thể đeo thuần thực một đôi giày cao gót, tìm kiếm những thời son cho riêng mình, lái xe đi đây đó một mình, đeo lên một khuôn mặt tươi cười niềm nở. Không phải vì thích chỉ vì bản thân đã chấp nhận hoặc vì đã trưởng thành.

Tôi không thể khiến người khác mãi lo lắng cho mình, cũng không thể do dự mãi được.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Sau này khi váy cưới em chạm đất trở thành cô dâu của người khác anh vẫn sẽ mãi là tín ngưỡng đẹp nhất trong lòng em.

Đây là lời của một fan hâm mộ gửi tới thần tượng của mình, tôi cũng không nhớ rõ mình đã đọc nó ở đâu. Nhưng tôi thật sự ngưỡng mộ, ngưỡng mộ cô gái ấy có tình yêu thật đẹp, thứ tình yêu mà dù biết không được hồi đáp nhưng vẫn tình nguyện cho đi vô điều kiện.

Trong câu chuyện cổ tích xưa, tình yêu của chàng hoàng tử và nàng công chúa sẽ đánh bại mọi cái ác và kết thúc với câu "họ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi".

Cứ như tình yêu của họ được thần thánh hóa, trở thành thứ gì đó thiêng liêng và vĩ đại.

Đáng tiếc thế giới này không có cổ tích, tình yêu đẹp như vậy thật sự có tồn tại hay không?

Khi khoác lên mình bộ váy cưới trắng thuần người em nghĩ đến là anh và người em hi vọng cũng là anh.

...

Tôi chạy vội vã trên hành lang lát đá hoa cương, mũ giày cao gót va chạm với nền nhà tạo nên âm thanh thanh thúy, trong ngực ôm một bó hồng đỏ thắm mê lệ.

Cánh cửa phòng mở tung cô gái trong phòng ngạc nhiên nhìn tôi rất nhanh kéo tôi vào trong

- Làm gì mà lâu vậy có biết mấy giờ rồi không?

- Vừa về tới nơi là phóng đến nhà thờ liền, mày còn chưa vừa lòng sao?

Tôi đẩy bó hoa đính kim tuyến và ruy băng về phía Tuyết Hoa, ngồi phịch xuống ghế cố ổn định lại nhịp thở.

Tuyết Hoa một thân lễ phục đỏ rực chói mắt khinh bỉ nhìn bộ dạng nhếch nhác của tôi. Trùng mắt đe dọa

- Còn không mau đi thay đồ chẳng phải mày là phù dâu sao?

- Ai nói vậy? Tao đã đồng ý đâu?

Lần này Tuyết Hoa nhe nanh nổi giận, thô bạo tống tôi vào phòng thay đồ thuận tay vút thêm một bộ lễ phục trắng diêm dúa.

Váy xòe ngọt ngào, trước ngực phủ một lớp ren bông bênh, hai bên vai áo để hở lộ ra da thịt trắng sứ, trang điểm nhẹ nhàng, tóc uốn xoắn, hình tượng công chúa này hình như rất lâu rồi tôi không thử lại.

- Mày định để tao cưa sừng làm nghề đấy à?

- Mày vốn đã giống trẻ con rồi còn cưa cái gì?

Tuyết Hoa vừa nói vừa giúp tôi tạo kiểu tóc, tôi không mấy bận tâm để mặc cho nó làm

Tuyết Hoa chê tôi quá đơn điệu, ngoài đôi hoa tai đồng bộ với Tuyết Hoa tôi không dùng thêm bất cứ phụ kiện nào cả.

Tôi bật cười nghĩ đến mỗi lần ra ngoài với Tuyết Hoa, đôi khuyên tai khắp khiêng một bên là thánh giá một bên là đá đỏ của chúng tôi khiến bao người hiểu lầm chúng tôi là một đôi, Tuyết Hoa cũng đỡ phí công từ chối người theo đuổi nó.

Cài lên tóc một chiếc kẹp đính đá đơn giản trong đầu tôi lại hiện ra từng đoạn kí ức, người nào đó nói tôi không hợp với hoa hồng rồi đính lên tóc tôi một đoá tường vi.

...

Tuyết Hoa vẫn không thôi trách cứ tôi

- Mày không nhận lời làm phù dâu để Hạ Ngân ồn ào một trận
- Chẳng phải có mày làm rồi đấy thôi

Tôi thờ ơ trả lời, phù dâu phù rể phải để một đôi làm mới ý nghĩa, trong đầu vừa nảy ra suy nghĩ này đã thấy phù rể bước vào.

Chàng trai bước vào dáng người cao ráo khuôn mặt ưa nhìn, một bộ vest trắng càng nghiêm túc chỉnh chu. Tôi xách váy chạy đến nắm lấy tay cậu ta vui mừng

- Đã lâu không gặp, Thanh Phong
- Ủ, đã lâu không gặp

Trong khi tôi hớn hở trò chuyện với Thanh Phong, Tuyết Hoa đứng một bên khoanh tay bĩu môi khinh bỉ.

Năm năm trước Tuyết Hoa không nói một lời bỏ đi, vậy mà Thanh Phong vẫn nguyên ý chờ đợi. Cho đến một ngày cậu ta xuất hiện trước mắt chúng tôi, tôi đã biết họ sẽ có một cái kết hoàn mỹ

Tôi hoàn toàn không tưởng tượng ra Thanh Phong lại là một cậu ấm sống trong nhung lụa, trong ấn tượng của tôi Thanh Phong luôn giản dị điềm đạm. Cậu ấy vẫn ở Việt Nam để phát triển sự nghiệp, công việc khá bận rộn nhưng chỉ cần có thời gian là sẽ bay đến đây thăm Tuyết Hoa. Tôi vừa có chút ngưỡng mộ vừa ghen tị với họ.

Lễ cưới rất đông người đến dự, lễ phục hoa lệ khắp nơi. Hôn lễ tổ chức tại một nhà thờ lớn. Hoa và nến ngập tràn tạo nên một khung cảnh lãng mạn, xung quanh đầy những cánh hoa phiêu tán trong không trung.

Cô dâu và chú rể trao nhẫn cưới, thề nguyện trước sự chứng giám của bao nhiêu người, từ giờ phút này họ đã thuộc về nhau cho đến hết cuộc đời.

Tôi còn nhớ ý nghĩa của hoa lưu ly là "xin đừng quên em", sau cùng cả hai đều ôm mãi kí ức về nhau nên sau cùng họ có thể tìm lại nhau, điều này rất đáng để nói chúc mừng.

Hạ Ngân đặc biệt xinh đẹp trong bộ váy trắng tinh xảo, khoe miệng cười ngọt ngào, trên mặt ngập tràn hạnh phúc chiếc nhẫn trên ngón tay e ấp. Đoá hồng mà tôi đem về được Hạ Ngân sử dụng làm hoa cưới, cô ấy nói thích màu đỏ tươi của nó.

Hai người bọn họ đứng bên nhau thật sự rất xứng đôi.

Tháp rượu được cô dâu và chú rể rót đầy, tôi nhận lấy một li rượu trắng chậm chạp uống cạn.

Trong lúc mọi người đang vui vẻ nhập tiệc, tôi rất có tinh thần nghề nghiệp cầm máy ảnh chạy khắp nơi chụp lại tất cả khoảnh khắc đẹp để này, giúp hai người họ lưu giữ giờ phút thiêng liêng nhất.

Tưởng tượng đến khi mình về già có con cháu xum vầy có thể đem ảnh cho chúng nó xem, hạnh phúc vừa đơn thuần vừa giản dị.

- Hoa cưới kia cô dâu tung hoa cưới kia
- Mau nhìn bên này, mau tung đến chỗ tôi, tôi muốn trở thành cô dâu tiếp theo
- Bên này bên này, đừng ai tranh với tôi

Tuyết hoa cũng xách váy xông xáo nhập cuộc hét lên trong đám đông

- River come rob flower go girls (xông lên cướp hoa đi các cô gái)
- Thật ra không cần cướp em vẫn sẽ là cô dâu tiếp theo thôi

Bên cạnh Thanh Phong rất chặt vật giữ Tuyết Hoa lại không để nó dẫn đầu ngộ sát cô dâu. Thật ra cũng có ai hiểu nó nói gì đâu, bao lâu rồi mà Tuyết Hoa vẫn không bỏ tật xấu thi thoảng sẽ nói tiếng anh lộn xộn, nó sống sót đến giờ này tôi cũng cảm thấy lạ.

Lễ đường huyền ảo vô cùng, mọi sự tập trung đều dành cho bó hồng đỏ trên tay Hạ Ngân. Bắt được hoa cưới để trở thành cô dâu tiếp theo à? Suy nghĩ đáng yêu thật đấy.

Tôi mỉm cười như có như không, giờ cao máy ảnh bắt trọn khoảnh khắc hoa cưới đỏ thắm được tung lên, bay một đường trên không trung ra sau lưng tôi.

Khung ảnh xuất hiện người bắt được hoa cưới, người đó đứng ngược sáng khuôn mặt bị vệt sáng che lấp nhưng có thể nhận ra là một nam nhân, trên người khoác âu phục đen, đứng giữa vô vàn cánh hoa đang bay trong gió, trên tay là bó hồng mỹ lệ.

Nam nhân đó cầm theo hoa cưới quay lưng bỏ đi.

...Ồ_Ồ???

Cái quỷ gì vậy? Đàn ông con trai lại đi tranh giành hoa cưới, đã tranh hoa cưới còn ôm đi mất chẳng để cho ai thấy mặt, cướp hoa để đợi người đàn ông của đời mình đấy à?

Tôi xem lại tấm ảnh mình chụp được quả thật không nhìn rõ mặt. Nhưng anh ta đứng giữa muôn ngàn cánh hoa trên tay lại cầm đóa hồng, khung cảnh này vừa đẹp vừa kì bí.

Tôi ngây người một hồi cho đến khi Đức Nhân bước đến khom lưng đưa một tay đến trước mặt tôi.

...???

Tiếng nhạc du dương vang lên, những người xung quanh bắt đầu khiêu vũ, tôi cứ như lạc vào một buổi dạ hội lớn.

Thật mẹ nó đau khổ, ai biết khiêu vũ chứ?

Nắm lấy bàn tay Đức Nhân tôi vụng về di chuyển theo nhịp điệu của cậu.

Đức Nhân hôm nay đặc biệt soái, tóc vuốt bồng bênh lộ ra hết vẻ tuấn mĩ, âu phục lam đậm trầm tính, chỉ có điều vẻ mặt vẫn rất cứng nhắc.

Tôi khẽ nói thầm với Đức Nhân

- Tôi không biết khiêu vũ.
- Không sao nhảy theo tôi là được.
- Thật à?
- Giả đấy, nãy giờ cậu đập trúng chân tôi cả thấy mới có 23 lần, không tính là nhiều.
- Haha /// ^^^///

Tôi cười ngượng ngừng áp mặt vào ngực Đức Nhân ngại ngừng không dám ngẩng đầu lên.

Không phải trong chuyện cảnh khiêu vũ lãng mạn lắm sao, sao đến lượt tôi lại đầy lỗi kĩ thuật thế này? Phản đối!

Tiếng nhạc vừa kết thúc cả hội trường xôn xao. Chú rể nắm tay cô dâu bỏ trốn trước bàn dân thiên hạ với lời nhắn "đi hưởng tuần trăng mật sớm, khỏi tìm".

Kỳ Kỳ, anh thật tài giỏi nha.

Khi tôi về đến nhà đã thấy một người mang vẻ mặt ảo não ngồi trước cửa, bên cạnh còn có một túi hành lí, vừa trông thấy người kia tôi lập tức quay gót bỏ đi nhưng không kịp

- Khả Vy, Khả Vy đừng có đi mà, giúp anh với.
- Tuấn Bảo, anh lại bị Anh Nhật đuổi ra khỏi nhà?
- Anh cầu hôn cô ấy, cô ấy lập tức ném anh ra khỏi nhà, em mau nói với Anh Nhật giúp anh đi nếu không cả đời này em sẽ không có anh đâu đâu.

Cuối cùng anh cũng biết mình chỉ là phận làm "dâu".

Hai người bạn họ qua lại suốt mấy năm nhưng vẫn luôn là một người đuổi một người đánh, cứ như diễn hề, lần nào cũng khiến tôi đau đầu.

Xét thấy Tuấn Bảo cũng khá tội nghiệp, tôi gọi cho anh Nhật nói vài câu, chỉ nghe thấy giọng anh bên kia đầu chán ghét tức giận "bảo hán nếu chịu mặc váy cưới thì kết hôn còn không thì đẹp".

Sau khi nghe tôi thuận lại nguyên văn lời Anh Nhật, Tuấn Bảo bị đát trở về.

Sau này có một đám cưới mà cô dâu mặc âu phục nam lịch lãm, còn chú rể lại khoác váy trắng khăn voan lên kiệu hoa khiến cho dư luận một phen bàn tán. Nhưng đó là chuyện trong tương lai không phải bây giờ.

Boss đại nhân nói đề tài tôi viết đều là phong cảnh thiên nhiên quá nhàm chán, nên đi sâu vào những lĩnh vực khác nữa. Tôi nói Boss không nên đứng núi này trông núi nọ, giống như cưới vợ thì chỉ cần chung thủy với một người duy nhất. Boss đại nhân lại nói có thể cưới một người vợ nhưng cũng có thể có tình nhân bên ngoài thì cuộc sống mới đa sắc màu. Vậy là tôi xắn tay áo cãi nhau tay đôi với Boss còn làm văng luôn bộ tóc giả của Boss.

Đồng nghiệp: Haha chúng tôi đều nhìn quen rồi.

Công việc của tôi mỗi ngày là xách máy ảnh chạy lăng xăng khắp nơi tìm tư liệu viết bài, ăn sáng, ăn trưa, ăn bữa phụ với đồng nghiệp và cãi nhau với Boss đại nhân, khá phong phú đấy chứ.

Tôi cùng một người đồng nghiệp đi tìm tư liệu cho bài phỏng vấn, vì phải đi xa nên không thể về nấu cơm giúp Tuyết Hoa, tôi vẫn luôn sợ bệnh đau dạ dày của nó tái phát mà nó thì cứ chủ quan.

Tuyết Hoa hầu như ở bệnh viện cả ngày, nó vẫn tùy tiện như trước, là bác sĩ nhưng rất ít chú ý đến sức khỏe của mình. Tôi nói với nó rất nhiều lần nhưng nó hầu như chẳng để tâm.

Chuyến đi kết thúc sớm hơn dự định, tôi trở về rất sớm, giữa đường còn hứng thú muốn rẽ vào tiệm hoa của chị Hân mua chút hoa khô về thay.

Chỉ là không ngờ lại gặp một người mà bản thân không hề muốn gặp.

Người đó đứng trước tiệm hoa, chỉ nhìn thấy nửa bên mặt, dù đã có nhiều nét thay đổi nhưng khuôn mặt ấy tôi cả đời này cũng không thể quên.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98

Tuyết trắng rơi nhẹ chạm xuống đất lập tức tan thành nước.

Hắn đứng giữa sắc trắng khiến cảnh vật xung quanh đều trở thành mờ ảo giống như chỉ còn mình hắn tồn tại.

Vì sao lại xuất hiện ở đây? Vì sao lại để tôi nhìn thấy?

Trịnh Thiên Huy trúc mã của tôi.

Những năm qua đều là tôi một mình xoay xở. Ốm thì tự uống thuốc, đói thì tự nấu ăn, có ngã đau cũng tự mình đứng dậy. Lâu dần tôi cảm thấy sống một mình thật ra cũng rất ổn. Khóc xong sẽ tự nín, khóc nhiều lần rồi cũng cạn nước mắt thôi không khóc nữa, cô đơn sợ hãi thì tập chịu đựng thành quen. Tôi sống như vậy thật sự rất ổn

Dường như tôi đã tự lập một hàng rào chắn bao quanh mình, như vậy tôi sẽ không chịu bất cứ tổn thương nào.

Nhưng cũng chỉ là tôi tin thế.

...

Tôi nếu đã thích ai sẽ muốn độc chiếm người đó.

Tôi có thích một người nhưng người đó không nguyện ý cùng tôi rời đi, vì vậy tôi bỏ chạy.

Cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không biết, chuyện gì cũng không để tâm vội vã chạy thật xa.

Tôi của hiện tại có thể không khóc, có thể không buồn, có thể không biểu hiện những cảm xúc thật lòng. Nhưng dù có như vậy tôi vẫn không muốn gặp lại hắn, tôi sợ.

Khoảnh khắc nhìn thấy hắn, trong lòng nổi lên một cơn gió lạnh lẽo đóng băng toàn bộ tâm trí tôi.

Hắn đứng ở đây, im lặng như đang chờ đợi ai đó, giống như vô số lần đợi tôi cùng về.

Chúng ta từng cùng nhau đi một quãng đường thật dài, thật đẹp chỉ tiếc thời gian không đứng, trưởng thành chưa đủ.

Hoa khô hôm nay có lẽ không cần mưa nữa.

Đêm nay tuyết Hoa lại về nhà khá muộn tôi hâm lại một chút canh nóng chậm rãi thưởng thức cafe đợi nó về.

Dường như thức đêm trở thành một thói quen khó bỏ, cũng chỉ đơn giản là không ngủ được, tôi cần tỉnh táo để giải quyết nốt công việc còn lại trong ngày.

Tuyết Hoa mỗi lần về muộn đều rất nhẹ nhàng mở cửa vào nhà, nó sợ tôi đang ngủ sẽ bị nó đánh thức nhưng thực tế chứng minh tôi chẳng mấy khi ngủ trước nó, hầu như đều đợi nó từ bệnh viện trở về.

Tuyết Hoa vứt áo khoác ngoài trên ghế, ngã người ôm lấy tôi giọng khàn khàn trong cổ họng

- Mày lại thức khuya nữa rồi.

- Trong bếp còn thức ăn nóng, tắm rửa ăn cơm rồi đi ngủ đi.

Tuyết Hoa gật gù đầu, cả người mệt mỏi lết xác vào trong phòng, chưa đầy 3s sau đã nghe nó hét văng nhà

- Diệp Khả Vy, mày lại uống sạch nửa chai rượu còn lại của tao

- Là Boss Miêu làm đổ đấy

- Vy Vy a~ từ khi nào học được cách nói dối vậy hả? Trên miệng ly còn in vết son môi này.

Tôi vờ như không nghe thấy nó buộc tội, cắm mặt vào máy tính tiếp tục gõ phím...lách cách lách cách... Tuyết Hoa thờ dài ảo ảo.

- Ngày trước mày không cho tao uống rượu, bây giờ mày lại uống. Mà tao uống vì tao vui còn mày thì sao?

- Đói thì uống..

- Tao lại đáp cái chai bể đầu mày bây giờ, bớt chống chế đi

Tôi quay lại nhe răng cười với Tuyết Hoa, nó không nói gì thêm, lóc cóc đi thay đồ, có lẽ đã khá mệt. Tôi chợt nhớ ra hôm nay Tuyết Hoa có ca phẫu thuật.

Sống với nhau 5 năm nhưng Tuyết Hoa có một thói quen mà trong mắt tôi đây lại là một tật xấu cần loại bỏ.

Xem phim kinh dị đêm khuya.

Thật ra tôi không có ý kiến gì với sở thích này của nó đâu, nhưng cái chính là nó đừng có lần nào cũng bê laptop đến ngồi bên cạnh tôi xem phim kinh dị, rồi trong lúc tôi không để ý áp hai tay lạnh ngắt của mình vào lưng tôi, thật sự rất muốn đập nó bay xuống mặt đất.

Nhiều lúc tôi hồ nghi có phải Tuyết Hoa xem quá nhiều phim kinh dị rồi nên mới muốn làm bác sĩ không, quá biến thái rồi.

Tôi ngáp dài một cái, vẫn không muốn đi ngủ, đẩy Tuyết Hoa sang một bên đứng dậy vươn người vài cái.

Trên đất Mỹ này chuyện gì cũng có thể gặp qua vài lần tốt xấu đủ cả, con người mới là thứ đáng sợ. Tôi căn bản không còn sợ phim kinh dị nữa, chỉ là không thích tiếng hú hét ồn ào trong phim thôi.

Những lúc thấy vẻ mặt chán nản không chút hứng thú của tôi Tuyết Hoa sẽ đổi một loại phim khác. Tôi sẽ không đề cập tới tên phim đâu, tôi chỉ muốn nhắc nhở rằng Tuyết Hoa thực chất là một con hủ lâu năm nào tàn biến thái, thể thôi.

Tuyết Hoa bám lấy tôi nũng nịu.

- Khả Vy, xem phim mà không có đồ ăn buồn lắm, mày mau đi mua đi.
- Muốn ăn tự lặn vào bếp, đừng có lười.
- Nếu không phải bác sĩ dùng dao ép tao ra khỏi bụng mẹ còn lâu tao mới ra ngoài.
- Đã lười còn hay nguy hiểm, để xem sau này ai dám cưới mày.
- Tất nhiên là mày chứ ai?

...Không nói chuyện với nó nữa, phải mau mau tìm cái gì đó lấp miệng nó lại tôi mới có thể yên tĩnh làm việc được.

- Khả Vy, mau qua đây bóp vai cho tao, mệt chết đi được, cả ngày nay tao chỉ thấy toàn máu là máu.
- Thế mà về còn xem phim kinh dị
- Sớm biết trần gian khổ thế này tao đã không hạ phàm
- Ủ, sớm biết trần gian khổ thế này tao đã không cùng mày hạ phàm

~0.0~

...Tôi có cảm giác da mặt mình dày lên nhiều rồi.

- Khả Vy hôm nay tao gặp một bệnh nhân rất đẹp trai đấy, anh ấy còn nói thích tao, chắc chắn là người tốt.
- Mới gặp đã nói người ta tốt.
- Thích tao là người tốt, không thích tao là người xấu, ghét tao thì đ*o phải người, ai bảo tao xinh đẹp như vậy.
- Đừng có liếc mắt đưa tình với người ta, mày còn Thanh Phong nữa đấy.
- Tao chỉ khen anh ấy đẹp trai thôi, hiện tại anh ấy nằm ở khoa chấn thương chỉnh hình rồi.
- Vì sao?
- Dám tán tỉnh tao tao tát cho lệch hàm, sau đó tao bị trường khoa kỉ luật.
- Tự hào lắm ấy mà khoe.

Tôi mệt tim với nó quá. Sao bệnh viện còn chưa sa thải nó vậy?

Tôi luôn nghĩ chúng ta gặp nhau chỉ là tình cờ, tôi cũng không dám tưởng tượng mình sẽ gặp lại Thiên Huy trong hoàn cảnh nào. Tôi cũng không tưởng tượng ra mình sẽ phải đối mặt với loại cảm xúc gì.

Thời gian là một liều thuốc kì diệu, vết thương đau đến mấy cũng bị nó chữa lành. Nhưng cũng vì thế mà thời gian là một liều thuốc đáng sợ, vết sẹo âm ỉ mãi mãi không biến mất.

Khi chúng tôi mặt đối mặt, tôi lại bình thần đến lạ lùng.

"Khả Vy, đã lâu không gặp, em vẫn khỏe chứ?"

Hắn nói như vậy, giống như chúng tôi thật sự đã lâu không gặp, chưa từng xảy ra mâu thuẫn gì, giống như khi gặp lại vẫn có thể ngồi xuống cùng nhau trò chuyện. Buồn cười thật.

Tôi nhìn thấy Thiên Huy, hắn vẫn đứng trước tiệm hoa của chị Hân. Hắn thật sự đang đợi tôi.

- Khả Vy, đã lâu không gặp, em vẫn khỏe chứ?
- Vẫn khỏe.

Tôi bình thần trả lời, bình thần bước đến chọn một bó hoa khô rồi bình thần rời đi, nhìn một lần cũng không muốn. Hắn chẳng có thay đổi gì nhiều cả, chỉ là cao hơn, chừng chạc hơn, giọng trầm hơn và vẻ mặt lạnh nhạt hơn.

Tôi lái xe rời đi, công ty có một cuộc họp không thể muộn, vậy nên tôi phải đi thật nhanh, chỉ vậy thôi.

- Fuck, tắc đường rồi.

Lão thiên a~ có thể nào trong lúc tâm trạng người ta đang sầu thảm đừng có quăng bi kịch thực tế ra ngăn đường vậy không, tụt cảm xúc lắm đó.

Hiện tại tôi chẳng còn tâm tình nào đau khổ hay lưu luyến nữa, sao lại tắc đường rồi? Phía trước tổ chức xiếc khi hà, dừng lại làm cái gì thế?

Tôi bực tức nhấn còi xe liên hồi, dựa lưng vào ghế. Nếu muộn giờ họp Boss Đại Nhân liệu có trừ tiền lương của tôi để đem đi mua tóc giả không nhỉ? Có thể lắm à.

Một chiếc xe đen ở ngay bên cạnh vượt lên chặn ngang đầu xe tôi, khoảng trống giữa các xe vốn rất hẹp lúc này chỉ có thể từ từ nhích lên từng chút.

Chiếc xe kia có tình rẽ sang ngang, tôi lùi không được tiến cũng không xong. Chiếc xe đen chặn đầu xe tôi lại, một vụ va đập xảy ra.

Tôi tức giận xuống xe đi đến gõ cửa kính chiếc xe đó, khuôn mặt mà tôi không muốn nhìn thấy nhất hiện ra

- Khả Vy, đã lâu không gặp

- ...

Lập tức quay người trở về xe, không muốn nhìn thêm một phút. Ấu trĩ.

Thiên Huy đột nhiên bước xuống xe đến gần xe tôi, tôi lập tức kéo cửa kính giả diếc.

Một cuộc điện thoại gọi đến, Boss đại nhân hỏi tôi đang lạc trôi ở nơi nào. Sao vẫn còn tắc đường?

Thiên Huy đứng ngoài cửa xe áp lên kính một mẫu giấy nhỏ có ghi dòng chữ

"xuống xe anh đưa em đi".

...

"Anh" cái em gái cậu ấy anh. Nóng máu. Mà khoan sao hắn biết tôi có việc gấp phải đi?

Lần này cửa xe lại bị gõ, tôi bực mình quay sang định quát một trận mới nhận ra người đứng ngoài là Đức Nhân chứ không phải Thiên Huy. Tôi vội vàng mở cửa xuống xe.

- Nhân, sao cậu lại ở đây?

- Biết ngay là cậu lại bị tắc đường mà.

- Đừng nói nữa Boss sắp phun ra lửa rồi, tớ chuẩn bị tinh thần tháo giày chạy chân đất rồi đây.

- Không cần phải thế.

Nói rồi Đức Nhân chỉ tay lên ra sau lưng, đằng sau có một chiếc moto màu xám bạc, trong hoàn cảnh tắc đường như này đây là giải pháp không tệ, chỉ cần tay lái điêu luyện một chút là có thể lách qua khoảng trống giữa các xe. Có điều...

- Có điều tớ nhớ moto của cậu màu đen cơ mà, mới đổi sao?

- không phải, cái đó là của hắn.

Tôi ngó ra sau một chút là thấy chiếc moto đen quen thuộc. Mà bên kia Thiên Huy và Đức Nhân âm thầm tỏa ra hàn khí.

Mịa gian tình ngút trời.

Tôi cam đoan 100% rằng bọn họ sẽ anh một câu tôi một câu đến tận sáng ngày mai. Tôi là một nhà báo có tinh thần trách nhiệm, ăn com của công ty phải làm cho công ty, mặc kệ họ ở đây tung gian tình, tôi đi trước.

Thế nên hiện tại chỉ có hai chàng trai đẹp trai rạng ngời đắm đuối nhìn nhau, còn cô gái kia đã phóng xe đi từ sớm rồi.

Tôi không quan tâm hai bọn họ nói những gì, trước khi đi còn giao lại chìa khóa xe của mình cho Đức Nhân nhờ cậu đem đến công ty giúp, giải quyết đại Boss để qua ải giữ tính mạng trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

- Bà cô của tôi ơi sao bây giờ cô mới đến? Boss chờ cô lâu đến nổi rụng sạch tóc rồi kia.

- Đừng nói đùa nữa Kevel.

Tôi xua xua tay đuổi chàng trai cao lớn trước mặt. Kevel cười thích thú khi thấy có người gặp nạn khiến mái tóc nâu của anh như rung lên.

- Chỗ các cô chẳng phải có câu "một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ"?

- Cười thêm tí nữa lấy rõ đặng răng

- Hay nha, Khả Vy mau đọc lại đề tôi ghi

... Tôi có nên đâm rụng răng anh ta không nhỉ?

Đồng nghiệp của tôi đều khá vui tính thoải mái, đây cũng là điều may mắn đối với tôi. Kevil là đồng nghiệp thân thiết nhất, anh ấy dẫn dắt tôi từ lúc còn là thực tập sinh. Kevil rất có hứng thú với văn hoá châu Á, lúc đầu tôi rất hào hứng kể về đất nước của mình khi thấy có người thích nó, sau cùng lại bị Kevil dọa cho bỏ chạy vì 1001 câu hỏi vì sao của anh.

Kết thúc buổi họp tôi ảo não về bàn làm việc, đồng nghiệp đều nhìn tôi với ánh mắt thương cảm. Không hiểu vì lý do gì tôi thường xuyên bị Boss đại nhân nhắc nhở. Chẳng lẽ tôi còn chưa chuyên nghiệp?

- Khả Vy, đi ăn trưa cùng chúng tôi không?

- Không có tâm trạng nhai nuốt bất cứ thứ gì.

Tôi cười khách sáo với nữ đồng nghiệp trước mặt, cô ấy gật đầu rồi quay đi.

Kevil chẳng biết đi từ đâu về đặt một hộp cơm lên bàn cho tôi, tôi liếc mắt nhìn anh nghi ngờ.

- Sao hôm nay độ nhiên tốt vậy? Còn mua cơm trưa cho tôi?

- Tôi vẫn luôn là chàng trai đẹp trai tốt bụng và ga lăng mà. Hộp cơm đây là có người nhờ tôi chuyển cho cô.

- Ai vậy?

- Không biết, khá đẹp trai nhưng không bằng tôi

Kevil ngẩng đầu kiêu ngạo, tôi chẳng để ý anh chàng làm nhảm tự sướng nữa.

Tôi mở hộp cơm, vậy mà lại là bánh bao? Hình như rất lâu rồi không được ăn, cũng chẳng có thời gian tự làm.

Tôi đóng nắp hộp để vào ngăn bàn, không cần nghĩ cũng biết người đưa là ai.

Kevil nhìn tôi với ánh mắt kì lạ hỏi tôi không muốn ăn có thể đưa cho anh, tôi tiện tay ném chiếc hộp sang rồi thu xếp đồ đạc nhờ Kevil chuyển lời với Boss

- Nói với Boss tôi về trước.

- Ê này, cô không sợ ngày mai Boss treo cô lên lột da à, này này, chưa thấy quan tài chưa quỳ lạy à?

- Là chưa đổ lệ, đã ngu đừng tỏ ra ngu hèn.

- Diệp Khả Vy, đừng tưởng hối lộ bánh bao ngon mà tôi bỏ qua cho cô vì tội xúc phạm nhân phẩm của tôi.

- Baka

- Này, này, đứng lại tôi hiểu nghĩa của từ đó đấy

Kevil ở đằng sau gào thét hua tay múa chân bị tôi coi như không thấy. Thật ra tôi còn muốn làm như không thấy người trước mặt hơn.

Sau khi gặp lại tôi vẫn không nhìn trực diện với hắn, hiện tại nhìn thấy hắn ở khoảng cách gần như vậy tôi không rõ cảm xúc của mình ra sao. Rất khó chịu.

Thiên Huy đứng bên ngoài trong tay cầm một cây dù trắng, tuyết tản nhẹ xung quanh hắn, hắn nhìn tôi mỉm cười, nụ cười đó thật sự chưa từng thay đổi, vẫn giống hệt trong trí nhớ của tôi.

- Khả Vy, đã lâu không gặp.

- ...

- Đừng làm như không nhìn thấy anh, chúng ta nói chuyện đi

- Hoặc cậu tự rút, hoặc tôi đuổi cậu.

- Khả Vy, chúng ta nói chuyện đi

- Nói gì? Trước kia bảo cậu nói cậu cái gì cũng không nói, bây giờ muốn nói gì?

Đôi tay hắn vươn ra nắm lấy tay áo tôi khẽ ngưng lại rồi buông ra, chiếc ô bị hạ thấp che khuất đi nửa khuôn mặt.

Thiên Huy buông dù xuống bất ngờ ôm lấy tôi, bất ngờ đem tôi giam vào lòng hắn.

Tôi cứ nghĩ tôi đã quen với cái lạnh nơi này, quen với việc đạp trên tuyết mỗi ngày, nhưng vì sao hiện tại tôi lại cảm nhận được từng sợi nước thấm vào tận trong lòng, giá buốt, tê dại.

Cả người hắn đều rất lạnh, hơi thở trắng xóa nóng ẩm, hắn siết chặt tôi, chặt đến nỗi không thở nổi giống như đem toàn bộ sức lực mình có mà ghi siết.

Thời gian như ngừng chuyển động, cho đến khi tôi nghiêng răng giờ chân đạp gót giày nhọn hoắc vào chân hắn, vậy mà hắn vẫn không chịu buông lỏng, tôi ra sức vùng vẫy.

Đừng làm như chúng ta còn thân thiết như vậy được không? Tôi rất kính sợ.

Vậy mà thiên Huy lại ở bên tai tôi nói

- Khả Vy, anh rất nhớ em!

...

Hôm ấy tôi ngồi trên máy bay, nhìn từng cuộn mây trắng bên ngoài cửa sổ không hiểu sao lại nhìn thấy một làn nước mờ ảo, không hiểu sao miệng lại cảm nhận được vị mặn chát.

Hôm ấy thanh xuân của tôi chết rồi, tim tôi cũng chết rồi. Tất cả chỉ sót lại một chữ...Đau... Đau đến thấu tâm can, đau đến run rẩy. Cảm giác bị phản bội, bị vứt bỏ, bị chối từ bóp nghẹt lấy toàn bộ cảm xúc của tôi.

Mười mấy năm thâm yêu một người nói quên là có thể quên ngay sao? Nói vứt bỏ là có thể vứt bỏ ngay sao? Không thể đâu.

Tôi nhớ hắn, rất nhớ hắn, đối với hắn vừa yêu vừa hận.

Chẳng ai biết tôi đã mệt mỏi thế nào, chẳng ai biết tôi lừa dối bản thân thế nào, chẳng ai biết tôi đã trải qua những đêm dài đằng đẵng thế nào.

Một mình lang thang trên phố, một mình đi học, đi xin việc cố gắng vươn lên liều mạng nỗ lực, tôi không dám quay đầu vì sợ người tôi hi vọng sẽ không ở đằng sau.

Vậy mà hiện tại hắn xuất hiện một cách thân nhiên nói nhớ tôi, vậy mà khi tôi có thể sống bình thường có thể tự yêu thương mình hắn lại xuất hiện.

- Nhớ sao? cậu nói nhớ sao? Năm năm, cuộc đời tôi có bao nhiêu lần năm năm? Tôi tình ngộ rồi, vậy nên phiền cậu tránh xa tôi một chút.

- Sẽ không.

- Trịnh Thiên huy cậu đủ chưa? Hiện tại cậu xuất hiện là ý gì? Trong lúc tôi cần cậu cậu ở đâu? Trong lúc tôi hi vọng cậu sẽ đi cùng tôi cậu ở đâu?

Tôi "ha" một tiếng, ghé tòm ánh mắt kiên định của hắn.

- Cậu có hiểu cảm giác một mình lang thang trên đường xung quanh không có lấy một người giúp đỡ, nghỉ lễ muốn về nhà cũng không thể, ngày tết một mình đốt pháo bông tự mình chúc tết. Nhưng những điều này có thể đều không là gì so với việc tôi nhớ cậu.

Phải rồi, tôi nhớ cậu. Tôi không chối bỏ cảm xúc của mình nhưng như thế thì đã sao?

Tôi trở về nhà trong trạng thái mơ hồ, vậy mà lại thấy Đức Nhân đã đợi sẵn trước cửa, ngồi dựa vào tường ngủ gật trên cổ choàng một chiếc khăn len đen đã xù lông.

Tôi lay khê vai Đức Nhân gọi cậu dậy

- Ở ngoài này không lạnh à?

- Không lạnh.

Đức Nhân ngẩng đầu giọng nói còn kèm chút buồn ngủ cười ngốc nói với tôi.

- Khăn của cậu xù hết rồi, lần sau tớ đan cho cậu chiếc khác.

- Không cần, dùng cái này quen rồi, chỉ cần một cái là đủ.

- Vậy à.

Tôi không tiếp tục nhìn cậu nữa, mở cửa vào nhà. Trong nhà thật sự ấm áp hơn hẳn, tôi pha hai tách trà nóng ngồi nhâm nhi làm ấm người.

Đức Nhân đưa lại chìa khóa xe cho tôi cũng không oán trách tôi sáng nay bỏ cậu ở lại với Thiên Huy.

- Vậy là cậu gặp hắn rồi?

- Gặp rồi.

Tôi uống thêm ngụm trà lại đứng dậy tự rót cho mình một ly khác.

...

"Chuyện trước kia là anh sai, nhưng hiện tại có thể cho anh một cơ hội để ở bên em được không?"

"Khả Vy, có một điều anh có thể khẳng định với em rằng từ trước tới nay người anh yêu chỉ có em"

"Khả Vy, có thể đừng hỏi lí do được không? Có thể để anh đi cùng em quãng đường còn lại không?"

"Khả Vy, anh thật sự rất nhớ em"

...

Tôi thất thần suy nghĩ nhìn ly trà xanh ngắt đang tỏa khói trắng. Từng câu hắn nói khi ấy tôi đều nghe rất rõ, cảm giác như vòng tay của hắn vẫn còn ở bên mình.

Đức Nhân chăm chú nhìn tôi, nụ cười của cậu ấy thật buồn, cậu vươn một tay xoa đầu tôi nhẹ giọng

- Cậu vẫn thích Thiên Huy đúng không? Không sao, dù cậu có làm gì tớ vẫn luôn ủng hộ cậu.

- Đức Nhân, cảm ơn

- Không cần cảm ơn.

Đức Nhân đi rồi tôi vẫn ngồi thần người trên ghế cho đến khi Tuyết hoa trở về mới hoàn hồn.

Cho đến hôm qua tôi mới gặp lại Thiên Huy nhưng mọi người đều biết hắn đã sớm đến đây. Tôi cứ như con ngốc trong vở kịch tự biên tự diễn vậy.

- Mà nói, mà biết Huy ở mỹ?

- Ừ, biết!

Tuyết Hoa bình thản trả lời từ đầu đã không có ý định dấu diếm.

- Tại sao lại không nói cho tao biết

- Nếu mày biết mày sẽ làm gì?

- Tất nhiên là...

- Là chạy trốn đúng không? Chẳng lẽ tao còn không biết mày tuyệt tình như vậy. Không muốn gặp là bỏ đi, chẳng phải năm năm trước mày đã làm vậy một lần rồi sao? Mày cũng chỉ muốn trốn tránh thôi. Khả Vy, mày sợ Thiên Huy thật sự không cần mày, mày sợ bản thân mình đau lòng nên mới vội vàng rời đi cũng không muốn làm rõ mọi chuyện, mày vẫn luôn ích kỉ như vậy.

Tuyết Hoa từng không hỏi tôi lí do vì sao chia tay với Thiên Huy, nhưng nó cái gì cũng biết, còn có thể vạch mặt tôi như vậy.

Ha, tôi đúng là chẳng ra gì, đúng là như lời Tuyết Hoa nói.

Thanh Phong lại hỏi tôi có biết vì sao Thiên Huy không đi cùng tôi không? Hỏi tôi có từng chân chính muốn biết lí do không. Tôi không trả lời được, dù là vì cái gì hẳn cũng thực sự không đến sân bay.

Về sau Thanh Phong nói cho tôi biết hôm tôi đi cũng là hôm Nhu Ngọc làm phẫu thuật, cô ấy đem tính mạng mình ra đe dọa, Thiên Huy không thể không ở lại. Đây là sinh mạng, cái giá này quá lớn không thể tùy tiện không quan tâm.

Kì thật Nhu Ngọc cũng đáng thương, cô ấy yêu hẳn đến mê muội, đem cả tính mạng ra cá cược, đổi lại cô ấy được gì cơ chứ?

Nếu tôi biết Nhu Ngọc yêu Thiên Huy đến điên loạn như vậy tôi sợ tôi của khi ấy sẽ đồng ý để hẳn ở bên Nhu Ngọc. Tôi không phải thánh mẫu, tôi không muốn hi sinh tình yêu của mình, nhưng lại càng không muốn có người phải chết.

Xoay chuyển chuyển xoay một hồi tôi bất giác trở thành người có lỗi. Cứ như một trò hề.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Hắn đứng trên con đường phủ đầy tuyết, tay cầm một đóa tường vy hồng thắm, vươn tay về phía tôi bình thản nói

- Khả Vy, chúng ta bắt đầu lại được không?

Hiện lên trong mắt tôi là nụ cười nhàn nhạt của hắn, nhìn thấy dáng vẻ hắn tùy ý tiêu sái như thể nói một chuyện đương nhiên.

Bắt đầu lại? Bằng cách nào? Coi như chưa từng có 5 năm kia? Sao hắn lại có thể thản nhiên đến như thế? Sao lại có thể bình tĩnh đến như thế?

...

Cảm giác khóc đến cạn khô nước mắt, cổ họng cũng đau rát không gào thét nổi, cả người đều như bị rút toàn bộ khí lực đầu đau đến tê dại, mỗi đêm tôi đều trải qua cho đến khi tôi chấp nhận và tập làm quen dần.

Tôi giữ Thiên Huy ở bên cạnh quá lâu, vì vậy khi hắn không còn ở bên tôi trở nên trống rỗng.

Tôi vẫn luôn hỏi như vậy có phải tôi bị phản bội không, khi mà người mình yêu suốt mười mấy năm bỗng nhiên bỏ rơi mình không một lời giải thích. Dù hắn có lí do chính đáng thì sao? Chẳng lẽ vì vậy mà tôi phải chịu tổn thương?

Tôi hít một ngụm khí lạnh, hơi lạnh xâm nhập vào tim phổi, như vậy sẽ không phân biệt nổi là do tâm đau hay do cảm thấy lạnh lẽo.

Hắn có thể bình thản nói "chúng ta quay lại" vậy tôi cũng có thể bình thản coi như chưa từng gặp lại hắn cứ như vậy lướt qua nhau.

Thiên Huy bất lấy tay tôi kéo tôi về phía hắn, ô trong tay tôi lần một vòng trên tuyết trắng, màu sắc của nó trùng với tuyết như đang chìm dần vào cảnh sắc của thế giới này.

- Khả Vy, chúng ta có thể làm lại không? Anh thật sự xin lỗi.

Chát...

Lòng bàn tay tê buốt, tôi cắn môi dưới dồn nén sức lực, tôi vậy mà lại vung tay tát hắn. Tất cả mọi uất hận đau khổ mà tôi kìm nén đều dồn vào cái tát này.

Thiên Huy chẳng chút nhú mày chỉ kinh ngạc nhìn tôi, vẻ mặt thờ ơ của hắn hiện tại mới có chút thay đổi. Hắn vừa như đau lòng lại vừa như xót xa. Rõ ràng người bị đánh là hắn vậy mà tôi lại cảm thấy đau.

Tôi làm như không để tâm nhếch mép cười giễu cợt

- Cậu nói cũng thật dễ dàng, quay lại? Vậy còn Nhu Ngọc thì sao? Cậu định để mặc cô ấy giống như để mặc tôi? Nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần cảnh sát sao? Muốn chơi hay muốn làm gì tùy cậu, nhưng làm phiền tránh xa tôi một chút.

Tường vy rất mỏng manh, những cánh hoa mềm yếu bị gió lạnh thổi cho tan tác giống như bị thương trong mắt hắn. Hắn đau lòng.

Đối với tôi Thiên Huy là một sự tồn tại đặc biệt. Hắn từ nhỏ đã luôn ở bên tôi, cúi đầu không thấy ngẩng đầu chạm mặt. Tôi đã quá quen với việc mỗi ngày đều nhìn thấy hắn, chịu sự che chở của hắn.

Quen nắm tay hắn cùng nhau dạo phố, quen ngăn người nhìn hắn, quen ôm lấy hắn mỗi khi trời lạnh, quen ở bên hắn mỗi dịp nghỉ lễ.

Đêm giao thừa hôm ấy đèn trời tôi và Thiên Huy thả đem theo điều ước chìm vào màn đêm, từng dải sáng rực rỡ của pháo hoa nổi bật trên nền trời đen thẫm. Khi ấy tôi đã nghĩ mình là người hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng điều ước của tôi lại không thành hiện thực, giống như những mơ mộng ngây thơ bị vùi dập bởi thực tế.

"Hi vọng năm sau có thể cùng cậu ngắm pháo hoa như vậy!"

Ai ngờ được phải sau 5 năm chúng tôi mới gặp lại nhau. Có nhớ nhưng, có hoài niệm, có nghi ngờ có uất hận.

Có ai đó hỏi tôi, sao không tìm một người khác, việc gì phải mãi nhìn về quá khứ, mãi giam cầm hình bóng một người. Chẳng phải bên tôi có rất nhiều đối tượng tốt để lựa chọn sao? Ví dụ như...Đức Nhân chẳng hạn.

Khi ấy tôi không trả lời bởi tôi cũng không biết tại sao.

Nhưng hiện tại khi một lần nữa nhìn thấy Thiên Huy, tôi muốn vứt xuống sự kiêu ngạo của mình vứt xuống cái "tôi" của mình, vứt xuống khoảng thời gian cô độc để bước đến bên hắn.

Một kỳ giáng sinh lại đến, cây thông noel to lớn dựng lên giữa quảng trường, người ta cũng chẳng ngại cái lạnh lẽo khắc nghiệt của thời tiết, vui vẻ cùng nhau chào đón giáng sinh. Thi thoảng sẽ thấy một đám trẻ trong sân chơi đập người tuyết bị người lớn phát hiện thì cười đùa bảo nhau trốn đi. Cuộc sống cứ như vậy mà tuần hoàn.

Tôi đứng trên tầng cao nhìn xuống, đột nhiên nhớ đến màu hồng phớt của giàn hoa ti-gôn trước nhà, nhớ scarm giác ngồi bên bếp lửa ấm áp trông nồi bánh chưng, tôi nhớ nhà rồi.

Tôi không thích mùi thuốc lá, cũng không thích những người hay hút thuốc.

Thiên Huy đứng ngoài cửa ánh mắt nhìn về một điểm mờ hồ, vẻ mặt vô cảm, khói thuốc lượn lơ xung quanh hắn. Hắn hơi nghiêng người, điều thuốc trên tay cháy gần hết chỉ còn lại một đốm tàn.

Tôi đứng trên cầu thang nhìn lên, hắn vậy mà lại biết nơi tôi ở.

Thiên Huy nhìn thấy tôi vẻ mặt thoáng sững sờ, vội vàng giấu điều thuốc ra sau lưng hướng tôi mỉm cười.

Hắn hiện tại lại biết hút thuốc, trước kia chẳng phải luôn nói thuốc lá có hại cho sức khỏe sao?

Tôi nhìn xuống mũi giày cao gót đen của mình, chợt nhận ra hắn cũng thay đổi rất nhiều. Không phải cậu thiếu niên kiêu ngạo mà là một người đàn ông trưởng thành. Ánh mắt sắc bén hơn nhưng lại lạnh lùng hơn, vẻ mặt nghiêm nghị, khóe miệng hiếm khi cười tươi sáng như trước, cũng không phải quần jean áo trắng cùng mái tóc xoăn bồng thay vào đó là sự chững chạc từ điệu bộ giọng nói. Đôi tay từng nắm lấy tay tôi lớn hơn, gân xanh và từng khớp xương nổi rõ.

Năm năm nay tôi chưa từng lưu ý hắn sống thế nào, tôi sợ phải biết.

Thiên Huy khẩn trương bước đến chỗ tôi, lúng túng cười cười giống như đứa trẻ bị phát hiện làm chuyện xấu

- Cậu hút thuốc?

- Chỉ thi thoảng thôi, nếu em không thích anh sẽ bỏ.

Tôi gạt đầu mở cửa vào nhà, Thiên Huy đứng trước cửa nhìn theo lưng lưng, tôi cũng không ngay lập tức khóa cửa lại cứ để như vậy, hán ngáy thêm một hồi mới như ngộ ra hồn hờ bước vào theo.

Chính tôi một hai đôi hán tránh xa mình, nhưng nhìn hán ở bên ngoài chịu lạnh chờ lâu như vậy để gặp tôi, tôi lại mềm lòng. Con gái vẫn là sinh vật phiền phức và khó hiểu nhất trần đời.

Hoa khô trên bàn rụng xuống thành những đốm nhỏ tím ngắt trên mặt kính bóng loáng, ngoài ban công trồng một vài chậu cây cảnh tạo thành một thảm xanh mát mắt.

Kệ gỗ để những đầy những album ảnh, một vài món đồ lưu niệm mà tôi tìm về từ khắp nơi sau mỗi chuyến đi.

Thiên Huy có vẻ rất hứng thú với những khung ảnh nhưng hán cũng chỉ yên lặng nhìn ngắm mà không chạm vào.

Meo~

Tiếng Boss Miêu vang lên, nó vừa ngủ dậy chậm chạp di chuyển thân thể cục mịch già cả của mình.

Nó già rồi gần đây còn mắc bệnh hay quên giống hệt một ông lão lợm khom, nó không nhớ mình được cho ăn hay chưa, không nhớ mình đã để đồ chơi ở đâu, có khi còn không nhớ nó đã không còn ở ngôi nhà trước đây, không còn có thể nhảy lên xích đu sưởi nắng, mơ màng nhìn cánh bướm đầy màu sắc lướt qua.

Thiên Huy ôm lấy Boss Miêu vào lòng, con mèo già dụi dụi vài cái, ve vẩy cái đuôi liếm lấy lòng bàn tay hán, nó vẫn còn nhận ra hán.

Tôi pha trà đợi Thiên Huy ôm Boss Miêu ngồi xuống ghế rồi mới hỏi

- Cậu đến Mỹ từ khi nào?

- Có lẽ cũng khá lâu rồi

Tôi nắm chặt tách trà, thái độ của hán tùy tiện hờ hững giống như chỉ nói cho qua chuyện. Nhưng vì sao đã đến rồi lại không đi tìm tôi? Có thể hỏi như vậy rất ngu ngốc rất mềm yếu nhưng tôi vẫn muốn biết.

- Em sẽ chịu gặp sao? Hay là em sẽ vội vàng bỏ đi tiếp?

- Vậy tại sao không nói thật, nếu cậu chịu nói chuyện của Nhu Ngọc...nếu cậu...

- Biết rồi em sẽ làm gì?

Hán hỏi ngược lại như lẽ đương nhiên, hán đã biết trước tôi sẽ làm gì.

Chúng tôi đều không nói thêm điều gì cứ như vậy cho đến lúc Thiên Huy ra về.

Tôi chỉnh lại từng tấm ảnh, rửa những ảnh còn lưu trong máy rồi đem kẹp chúng lên chiếc dây thừng dài. Sắp xếp lại tập tài liệu trên bàn, tưới nước cho cây ngoài cửa, dọn dẹp tí mĩ từng nơi trong nhà rồi nấu một bữa tối thịnh soạn ngồi đợi Tuyết Hoa trở về.

8h tối Tuyết Hoa mới về nhà, nó nhìn tôi rồi nhìn một vòng quanh phòng về mặt vừa nghi ngờ vừa ngạc nhiên

- Mà có chuyện gì à?

- Không có gì, mau thay quần áo rồi ra ăn cơm đi.

- Ồ, biết!

Tuyết Hoa mù mờ gạt đầu làm theo lời tôi.

Tôi đốt nến, rót rượu cất thức ăn để vào đĩa của Tuyết Hoa, nó kinh ngạc nhìn tôi thậm chí có phần e dè, rom róm nước mắt nắm vạt áo tôi meo meo

- Khả Vy, nếu tao có làm gì có lỗi với mày thì mày cho tao xin lỗi.

- Mày đã làm gì có lỗi với tao à?

- Tao cũng không biết nhưng đột nhiên mày tốt như vậy dọa tao sợ, giống như trước khi bị xử chém thì tù nhân được đãi ngộ tốt vậy.

Tôi không biết nên khóc hay nên cười với suy nghĩ của Tuyết Hoa, dù sao nó nói cũng có phần đúng.

Tôi rót một ly rượu mùi vị của nó vừa nồng vừa đắng nhưng lúc sau lại hóa thành ngọt ngào. Ánh nến chập chồn đổ trên tấm khăn trải bàn đỏ mận, ngọn lửa xanh vàng rực rỡ tỏa sáng.

Tôi bình thần rót thêm một ly rượu, bình thần nói với Tuyết Hoa

- Tao phải đi xa

- Đi xa? Mọi khi mày cũng hay đi xa mà có gì lạ đâu?

- Đúng là không có gì lạ. Cũng chỉ đi tầm 5, 6 tháng lâu lắm thì mất một năm.

Tôi chỉnh lại chiếc đĩa trước mặt mình trong khi Tuyết Hoa đã đập bàn kích động đứng dậy, nó kinh ngạc nhìn tôi không để ý tới vết rượu đỏ sánh ra ngoài đồ trên vạt áo của mình. Tuyết Hoa đi về phía tôi khuôn mặt có phần giận dữ.

- Sao đột nhiên lại muốn đi lâu như vậy?

Tôi nhún vai không trả lời, suy nghĩ một chút vẫn là nên giải thích rõ với Tuyết Hoa, nếu để nó nổi khùng lên giữ tôi lại thì nguy.

Tôi muốn làm một bài báo ấn tượng trước khi trở về Việt Nam, ngay từ đầu tôi đã xác định mình sẽ trở về.

Vì vậy chuyến đi này là để làm một bài viết hoành tráng, một chuyến đi đến khắp các nước trên thế giới. Boss đại nhân lúc đầu không muốn để tôi đi nhưng sau cùng bị tôi thuyết phục, hơn nữa còn có Kevil cùng làm bạn đồng hành, tôi tin mình có thể làm được.

Bài báo này thành công sự nghiệp của tôi cũng sẽ bước sang một trang mới.

....

- Vậy nên tao sẽ đi một chuyến vòng quanh thế giới, tận mắt chứng kiến những phong tục, tập quán, văn hóa, truyền thống, lối sống...của mọi quốc gia. Đối với một nhà báo mà nói đây là chuyện vô cùng vinh dự và hạnh phúc.

- Rồi ai nhặt xác cho mày? Thổ dân da đỏ hay người Eskimo? Có thật mày muốn đi vì vậy không?

...

- Với tư cách một nhà báo chuyên nghiệp thì đúng là vậy nhưng với tư cách là Diệp Khả Vy thì không phải vậy. Tao hiện tại rất rối bời, tao cần thời gian để bình tâm lại.

Tuyết Hoa im lặng nhìn tôi sự tĩnh lặng trong mắt nó khiến tôi yên tâm, nó ôm lấy tôi xoa xoa đầu, bắt đầu dĩ thời dài.

- Được, được, muốn đi đâu thì đi đi, dẫu sao tao cũng có bản lĩnh nhặt xác mày về nguyên vẹn.

- Tuyết Hoa, cảm ơn.

Vậy là tôi một lần nữa xách va li đến sân bay lần này tôi không chờ bất kì ai, tự do bình thần rũ bỏ tất cả để tiến về phía trước.

Nhìn dòng người tấp nập đến đến đi đi trong lòng có chút hoài niệm, chiếc nhẫn bạc trong tay dính một viên đá lấp lánh được tôi xỏ vào một sợi dây chuyền đeo trên cổ, nó bị tôi bỏ quên rất lâu rồi.

- Đi thôi, kevil

- Cô chắc là không cần báo với ai chứ?

- Chắc, cũng đâu phải sẽ không gặp lại, tôi không cần người tiễn biệt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Tôi đi qua rất nhiều đất nước gặp rất nhiều người, xảy ra rất nhiều chuyện. Vậy mới biết thế giới của tôi quá nhỏ bé. Trước năm 17 tuổi thế giới của tôi

chỉ xoay quanh một người, hiện tại mới biết những thứ mình thấy chỉ là hữu hạn.

Tôi gặp một cậu bé người Trung Quốc có vẻ ngoài nghèo khổ bụi bặm nhưng lại rất đáng yêu, cậu bé đó giúp tôi tìm lại chiếc ví bị đánh mất. Mỗi ngày đều thấy cậu ấy dậy từ rất sớm đi nhặt nhạnh những vỏ chai nhựa trong thành phố, giúp đỡ đám trẻ con nghèo trong xóm, cách cậu ấy cười cứ như một mặt trời nhỏ đang tỏa sáng bừng bừng sức sống.

Tôi gặp một cặp vợ chồng già người Nhật được họ chỉ đường về thành phố. Họ sống trên núi giản dị mà bình yên, cùng nhau trải qua sinh lão bệnh tử, cuộc sống của họ không khá giả nhưng vui vẻ hạnh phúc. Sáng sớm trồng hoa, tưới rau, chiều chiều vác cần đi câu cá. Cuộc sống hòa thuận đáng mơ ước.

Tôi gặp một cô gái mù, cô ấy không nhìn thấy gì từ sau một tai nạn khi lên 10, nhưng lại có ước mơ trở thành một nghệ sĩ dương cầm. Cô gái ấy dùng những gì mình nghe được vẽ lên màu sắc trong trí tưởng tượng bằng những giai điệu, cô ấy nói yêu cuộc sống này dù cuộc sống có bất công với cô ấy. Cô gái đó mời tôi một cốc cacao nóng khi tôi đang lang thang ở Luân Đôn không biết phải nghỉ chân ở đâu.

Tôi đi ngang qua rừng phong lá đỏ ở Canada, tới thành phố Singapore hiện đại phồn hoa, mê mẩn mì spaghetti của Italia...

Còn rất nhiều rất nhiều người khác nữa mà tôi đã gặp, rất nhiều nơi mà tôi đi qua. Bọn họ không phải ai cũng hiểu tôi nói gì, không phải ai cũng đưa tay giúp đỡ tôi, nhưng họ cho tôi thấy nhiều mặt khác nhau của cuộc sống dù đó là lần gặp gỡ đầu tiên và cũng là cuối cùng của tôi với họ.

Biết mở lòng, biết chia sẻ, biết hưởng thụ, biết hi sinh, biết bằng lòng...

...

Kevil nói tôi có thể viết một cuốn nhật kí ghi lại những mẩu chuyện nhỏ trong chuyến đi, anh tặng tôi một cuốn sổ ghi chép mua ở cửa hàng nhỏ tại Nhật.

- Lại đang xem lại ảnh à?

- Ừm, không có gì làm nên sắp xếp lại thôi.

Tôi gật gật đầu trả lời Kevil, cuốn lớp chăn mỏng trên người mình, Kevil không nhìn tôi tiếp tục khêu khêu đóng lửa, đóm lửa cháy bập bùng tựa như đóa hoa nhỏ tỏa ra.

Đêm nay vậy mà lại phải ngủ trong rừng, thật ra tôi cũng không biết nơi này có phải rừng không, dù sao thì cũng không phải lần đầu đi lạc, tôi đã sớm học cách thích nghi với mọi hoàn cảnh rồi.

Tôi dựa người vào một tảng đá, ngược mắt nhìn bầu trời sao băng bạc, dải ngân hà gần ngay trước mắt mềm mại rực rỡ.

Chuyến đi này kéo dài hơn 6 tháng, thật ra sẽ không lâu như vậy nếu như tôi không vừa đi vừa nghỉ lại, có khi sẽ ở lại hai ba ngày, có khi sẽ nghỉ lại cả tuần.

Có lúc thuê phòng trọ có lúc ở khách sạn có lúc lại nghỉ chân tại nhà người dân nào đó, thật ra số lần ngủ trong rừng hoặc nơi hoang sơ nào đó cũng khá nhiều.

Người ta nói không sợ kẻ địch mạnh như hổ chỉ sợ đồng đội ngu như bò. Tôi mù đường, cái này là bẩm sinh, nhưng Kevil lại là một tên chết cũng không sợ cứ phăm phăm đi theo hướng tôi chỉ. Nơi rừng rú này thì google map cũng bó tay.

- Thế nên hiện tại chị đang ở cái xó xỉnh nào hả?

Em trai nhỏ không kiên nhẫn gào thét qua điện thoại với tôi.

"Diệp Khả Vy chị là đồ nói dối, chị hứa sẽ về cuối cùng chẳng nói với ai một lời bỏ trốn theo trai đi ngao du sơn thủy."

- "Trai" mà em cô nói là tôi à?

- Anh hiểu Khả Vũ nói gì à?

- Hiểu chứ, tôi còn hiểu lúc cô chửi thảm sau lưng Boss cơ.

- Đây là thể hiện thái độ bất mãn không phải chửi thảm.

"Mẹ nó hai người đừng đánh trống lảng"

Tôi đưa điện thoại ra xa nhằm bảo vệ màng nhĩ yêu quý của mình, âm thầm khóc trong lòng, thằng nhóc này càng ngày càng không coi tôi ra gì.

Tôi hít một hơi đảo mắt nhìn xe cộ tấp nập bên đường, thật ra sáng nay tôi đã thoát khỏi cánh rừng u ám đấy rồi.

- Hiện tại chị đang đến sân bay.

"Mẹ kiếp, chị định ngao du đủ 197 quốc gia trên thế giới à? Định đi thỉnh kinh thu thập kinh Phật chắc?"

Chị mày cũng muốn lắm chứ bộ, nếu có thể chị đây còn muốn bay ra vũ trụ luôn ấy chứ, nhưng nói xa xôi thì phải nhìn đến cái trước mắt, là gì biết không? Là tiền, là tiền đấy. Boss đại nhân nói hết kinh phí rồi, có thể về rồi.

Tôi nhún vai tặc lưỡi tỏ vẻ tiếc rẻ, bản cô nương còn muốn đi nữa cơ nhưng lực bất tòng tâm rồi nên đành phải quay gót trở về thôi.

- Thế nên hiện tại chị đang đến sân bay...

tút...tút...

... Oắt con dám cúp máy của tôi, tôi còn chưa nói xong mà, nó muốn lên trời rồi à.

- Khả Vy, còn để quên đồ không đấy? Mau đến lấy vé đi

- Biết a~

Tôi gật gật đầu, Kevil giúp tôi đem hành lý xuống xe, thật ra cũng chẳng có gì nhiều chỉ toàn mấy thứ linh tinh lưu lại làm kỷ niệm bị Kevil khinh bỉ coi như rác, luôn lăm le muốn vứt đi.

Tôi theo thói quen xem lại hành lý cẩn thận một lần, trước đây tôi từng chủ quan để quên đồ không ít lần, có lần còn quên cả máy ảnh cũng may nửa đường còn nhớ ra kịp quay về lấy.

Kiểm kê lại một lần nữa tôi thở phào nhẹ nhõm, cũng may là không quên gì, sắp đến giờ bay rồi không rảnh quay lại lấy đồ đâu.

Kevil nhìn tôi một cái, sau đó vuốt cằm làm như mình có râu, lúc sau mới hô lên

- A, bảo sao thấy không quen mắt. Khả Vy, dây chuyền của cô đâu?

- Dây chuyền?

Tôi nghiêng đầu hỏi lại.

Dây chuyền, là chiếc dây chuyền tôi dùng để xỏ nhẫn bạc, nó hiện tại vậy mà không ở trên cổ tôi.

Kevil trầm ngâm suy nghĩ

- Chẳng lẽ đánh rơi dọc đường như vậy muốn tìm lại rất khó nha.

- Tôi quay lại tìm.

- A, khoan đã, đợi tôi với, sao nói đi là đi luôn thế, cô bỏ quên tôi rồi này.

Thật ra khoảng thời gian tôi đi không lâu, nhưng đủ để tôi bình tâm lại. Thật ra tôi vẫn luôn biết tôi còn lưu luyến một người.

Thiếu niên có nét mặt ôn hòa ấy cười với tôi, đeo lên tay tôi chiếc nhẫn bạc, thiếu niên níu lấy tay tôi, ôm tôi vào lòng, thiếu niên đau lòng vì tôi, hỏi tôi có thể tha thứ hay không.

Nhìn vật nhớ người, 5 năm qua tôi bỏ chiếc nhẫn ấy vào một góc khóa chặt tất cả những gì khiến tôi nghĩ về hắn, sau đó gấp lại hóa ra vẫn không thể quên.

Tôi sau cùng vẫn không tìm thấy sợi dây chuyền ấy, giống như chút hồi ức tốt đẹp tôi muốn lưu giữ lại không thể níu kéo.

Chuyến bay trễ rồi, vì một kỉ vật của hắn tôi lại bỏ trễ chuyến bay, giống như trước kia vì chờ đợi hắn tôi bỏ lại cả trái tim.

Kevil không oán trách tôi làm lỡ giờ bay, anh là người nhìn thấy tôi nâng niu sợi dây chuyền ấy, cười ngốc ngốc nhìn mặt nhẫn bóng bóng, lâu lâu lại nắm chặt nó trong tay để nó ở vị trí gần tim nhất.

- Cô định không tìm thấy không về à?

- Không, về thôi.

- Nhưng mà...

- Mất rồi thì thôi, cũng không cần tìm về làm gì.

Tôi nắm lấy tay Kevil để anh kéo mình dậy, cười cho qua chuyện.

Có những thứ phải bỏ xuống được mới bắt đầu được

Sau khi đi một chuyến hành trình dài, người đầy những bụi bặm bẩn thỉu, theo lẽ thường tôi sẽ về nhà nghỉ ngơi rồi đến công ty gặp Boss đại nhân báo cáo công việc. Nhưng vì một lí do ừ ể thương nào đó tôi phải lòi cả cái thân xác tàn tạ, luộm thuộm của mình đến bệnh viện.

Cô gái nằm trên giường bệnh cắn một miếng táo, vẫn là vẻ thô lỗ tùy hứng giống như táo trong tay có thù oán với mình, nghe tiếng mở cửa liền ngước lên nhìn, khóe miệng khẽ co giật lập tức có ý định chạy trốn.

Haha, thật không ngờ sau khi quay về Tuyết Hoa lại nồng nhiệt chào đón tôi bằng cách đặc biệt này. Cũng may tôi chỉ đi nửa năm, nếu đi một năm thì chắc lúc về mọ nó cũng xanh cỏ rồi nhì.

Tuyết Hoa quấn chăn quanh thân chỉ chừa lại mỗi cái đầu, nép sát vào góc tường khó khăn rặn ra một nụ cười

- Hi, Vy Vy a~ Sao lại về sớm thế

- Một tháng 30 ngày thì 29 ngày mây gọi điện giục tao về, một tuần 7 ngày thì 6 ngày mây gào thét hỏi khi nào tao về, một ngày 24 tiếng thì 23 tiếng mây lập đàn cầu hôn tao về, hiện tại tao về rồi sao trông mây chẳng vui vẻ chút nào thế? Hừm?

Nếu không phải Thanh Phong gọi cho tôi tôi cũng không biết Tuyết Hoa phải nhập viện.

Tuyết Hoa trở nên buồn giàu hưởng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt thê lương chất giọng buồn bã, chỉ ra tán cây ngoài cửa.

- Nếu chiếc lá trên cây kia rụng hết thì cũng là lúc tao lìa đời

... Chuyện này không khó, bốn cung làm được

Tôi cầm theo dao gọt hoa quả trên bàn hưng hăng hùng hổ đi đến bên cửa sổ mục đích cưa gãy cả cành cây, Tuyết Hoa ôm chân tôi ai oán oán trách

- Mày muốn tao chết thế sao? Mày muốn tao chết thế sao? Đồ ác nhân~~~

Tôi trừng mắt nhìn nó, lúc đi hứa với tôi thế nào hả, chẳng phải nói sẽ ăn uống đầy đủ sao? Sao bệnh đau dạ dày của nó lại tái phát rồi. Nếu Thanh Phong không phát hiện thì hiện tại nó chết ở trong nhà cũng chẳng ai biết. Một tâm với nó quá mà.

Tuyết Hoa cười trừ vươn tay đòi ôm tôi, giả bộ làm vẻ dễ thương, vậy mà sau khi tôi đáp lại cái ôm nồng nhiệt của nó nó lại nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ

- Mày đã tắm chưa đấy, bốc mùi quá.

... Tao vẫn nên đánh chết mày phải không?

Tuyết Hoa ngoài miệng chê vậy nhưng tay vẫn siết chặt lấy tôi, trầm giọng nức nở

- Khả Vy, mày về rồi.

- Ừm, về rồi

- Tao rất nhớ mày

Ừ, biết. Nhưng đừng có ôm nữa ngoài phòng bệnh bác sĩ, y tá đang nhìn kia, ôm ôm cái quý mày cứ như vậy không lấy nổi chồng đâu.

Tôi trở về nhà nghỉ ngơi tiện thể giúp Tuyết Hoa làm chút đồ ăn. Giữa đường trời lại đột nhiên đổ mưa, giữa hè rồi, lúc đi tuyết trắng rơi đầy sau lưng hiện tại đã sang hạ rồi.

Tôi nhìn qua cửa kính xe, mưa từng giọt từng giọt rơi trên tấm kính trong suốt lẫn dài để lại những vệt nước làm nhòa hình dáng một người.

Tôi dừng xe, hạ cửa kính nhìn ra ngoài to nhỏ gọi một tiếng

- Đức Nhân

Đức Nhân trên tay cầm một cây dù trắng, tay kia ôm một bó hoa lớn còn vương lại nước mưa, nhìn thấy tôi cũng không bất ngờ cười ảm áp như gió xuân.

- Cuối cùng cũng đợi được cậu trở về.

Cậu ấy đứng ngoài xe nghiêng ô che cho bó hồng trên tay, giống như cậu đã biết trước tôi sẽ đi qua đây, sẽ dừng xe khi nhìn thấy cậu, tôi mở cửa xe, Đức Nhân điềm nhiên bước vào.

Tôi ôm lấy đóa hồng trắng đánh kim tuyến, đôi giọng treu chọc Đức Nhân

- Nếu tớ không nhìn thấy cậu đứng đây thì sao?

- Chờ cho đến khi cậu nhìn thấy thì thôi

- Haha, hai con mèo vẫn ngoan chứ?

Tôi đổi một đề tài khác, ánh mắt Đức Nhân vẫn dán trên người tôi, cậu gạt đầu nhu thuận. Trước lúc đi vì đề phòng Tuyết Hoa hành chết hai tiểu bảo bối của tôi, tôi đã đem nó giao vào tay cho Đức Nhân, không thể đem Boss Miêu già yếu ngao du khắp nơi được.

Tôi vừa lái xe vừa hào hứng kể về chuyến đi của mình, Đức Nhân yên lặng lắng nghe lâu lâu thêm một vài câu bình luận, đến lúc về tới nhà chúng tôi vẫn hi hi ha ha cười đùa với nhau.

- Tớ giúp cậu thu dọn hành lý.

- Cũng tốt, tớ chuẩn bị trà cho cậu.

Tôi gạt đầu với đề nghị của Đức Nhân, có điều chỉ 2 phút sau khi lên đến lầu tôi có cảm giác muốn xách túi chạy vội.

Hình như khá lâu rồi không nhìn thấy chàng trai này, sau một thời gian không chỉ chiều cao tăng đáng kể mà khí lạnh tỏa ra từ người cũng tăng đáng kể. Em trai nhỏ Khả Vũ học được tuyệt chiêu băng sơn vạn năm không tan.

Khả Vũ khoanh tay đợi trước cửa nhà về mặt đã âm u đến mức rơi xuống tận 18 tầng địa ngục thâm trầm nhìn tôi. Haha hiện tại bỏ chạy còn kịp không. Mà khoan, tại sao phải chạy, tôi có làm gì sai đâu?

Khả Vũ tiến lên vài bước chiều cao đã hoàn toàn áp đảo tôi, nội khí tỏa ra không hề nhỏ.

- Sao bây giờ chị mới về hả? Chị mà còn không về chẳng phải em ngồi ngoài cửa đợi cả đêm sao?

- Đây là lỗi của chị sao? Sao chị biết được em sẽ đến đây chứ. Khoan đã, sao em lại ở đây?

Khả Vũ kiêu ngạo hất mặt không thèm nói, ánh mắt uy hiếp như muốn ra lệnh "còn không mau mở cửa cho bổn thiếu gia vào nhà?"

Tôi mở cửa xoay người định nói với em trai nhỏ mấy câu đã thấy Khả Vũ và Đức Nhân ăn ý phối hợp chặn nhau trước cửa, xung quanh tia lửa điện tung tóe, hai cái người này lần nào chạm mặt cũng như chó với mèo.

Đức Nhân ôm về mặt tội nghiệp bị xua đuổi vượt qua mặt Khả Vũ đi đến bên tôi cầu an ủi, tôi vẫn là quả quyết để họ tự tâm sự với nhau còn mình nhanh chóng đi tắm rửa thay đồ.

Hơn 30 phút sau quay trở lại, phòng khách vốn được trang hoàng theo phong cách ảm áp trở lên lạnh lẽo như tờ, tôi ngồi xuống ghế chống cằm nhìn hai người bọn họ, duy trì thế đầu mắt lâu thế khẳng định rất mệt phải không? Có cần công khai gian tình với nhau rõ ràng vậy không? Tôi sẽ ngại đấy.

Khả Vũ dứt khoát cầm cuốn tạp chí đập thẳng vào đầu tôi, em trai nhỏ luôn biết tôi khi nào có suy nghĩ đen tối với nó.

- Mẹ bảo nếu chị còn không lăn về nhà thì đừng trách mẹ biến phòng của chị thành phòng chứa đồ, ba bảo chị không về cũng không sao, có giỏi thì cứ đi luôn đi đừng về nữa. Chị ít nhất cũng phải về một vài lần chứ, hiện tại chị mặt tròn ngang dọc méo thế nào em sợ ba mẹ cũng chẳng nhận ra nữa rồi.

- Ừm

- Chị thế thôi à?

- Tuần sau chị về, thủ tục sắp làm xong rồi

- Rút cục chị có...khoan đã gì cơ?

- Tuần sau về nước, tìm một công việc ổn định, ở nhà với em được chưa?

- Hừ, ai thêm?

Khả Vũ vênh mặt cong cong môi cười, ngoài mặt thì tỏ ra chẳng bận tâm trong lòng đã sớm nở hoa đốt pháo mừng mừng, em trai bản tính trẻ con vẫn không thay đổi.

Tôi thu xếp công việc, giấy tờ, mọi việc vẫn giống trước kia đều có Anh Nhật giúp đỡ, Tuyết Hoa mặc kệ lời Hạ Hòa Quân chẳng để ý đến anh lon ton theo tôi về Việt Nam. Nó đã muốn đi ai cản được nó?

Hai hôm sau trời vẫn mưa tầm tã không có dấu hiệu ngưng lại, tôi lang thang trên đường phố tìm vài góc ảnh đẹp lưu lại chút kỉ niệm.

Khung ảnh lướt qua một người, người đó trong tay cầm ô thắm, bất động nhìn tôi về mặt khó hiểu. Người đó trên tay cầm một đóa tường vi hồng nhạt, mưa làm nhòa đi khuôn mặt. Tôi hạ máy ảnh, giống như đã từng bắt gặp cảnh tượng này, trong lễ cưới đầy hoa hồng đỏ, người xuất hiện ôm theo đóa hồng bỏ đi, cái để lại chỉ là một bóng lưng.

Thiên Huy, lại gặp rồi.

Tôi đứng lặng yên đợi hần bước về phía mình, từng chút từng chút, khoảng khắc này như bị kéo dài ra chậm rãi như một thước phim quay chậm. Có thứ gì đó nhen lên trong lồng ngực, là mong nhớ, là lưu luyến là bình thản đối mặt.

Càng gần tôi bước chân của hần càng gấp gấp hơn, sau cùng hần ôm siết lấy tôi cả người run rẩy, hần rất cao, khom cả người xuống để ôm lấy tôi, mùi hương trên người hần vẫn chưa từng thay đổi, từng sợi tóc cọ sát bên mặt mềm mại ngứa ngáy. Lồng bà tay ấm áp của hần áp lên má tôi, ngón tay rõ ràng rất dài cảm nhận được từng khớp xương trên mu bàn tay, nhưng lòng bàn tay lại có vết chai sạn.

Tôi không đẩy hần ra, nhắm nghiền hai mắt nhẹ nhàng ôm lấy hần, túm lấy vạt áo sau lưng hần, vừa vui sướng vừa hạnh phúc giống như rất lâu cuối cùng cũng tìm lại được thứ mình đánh mất. Lần này tôi sẽ không trốn tránh nữa.

Thiên Huy áp môi lên môi tôi, cánh môi khô ẩm phủ lên lập tức ẩm ướt, đầu lưỡi tiến sâu vào hòa quyện với nhau, mùi cafe ngập trong khoang miệng. Hần lúc đầu dịu dàng trân trọng lúc sau lại điên cuồng cắn nuốt giống như muốn khám cả người tôi vào, lại giống như sợ hãi tôi sẽ biến mất. Rất lâu sau khi tôi không thờ nổi nữa hần mới buông ra.

Tôi ổn định hô hấp khó khăn hít thở.

Cảm giác khi nãy thật mẹ nó khó nuốt. Thử nghĩ xem có một cái lưỡi không phải của mình khuấy đảo trong miệng mình thật mẹ nó...tôm.

Haha, xem ra tôi không phải dạng người có quyền lợi tận hưởng nụ hôn ngọt ngào nồng thắm như nữ chính rồi.

Thiên Huy nhìn thấy biểu cảm ghét bỏ của tôi ánh mắt trầm xuống về mặt thần thờ, 3s sau liền...khóc rồi. Sao lại khóc rồi. Tôi đâu có chê kĩ thuật của hần kém, tôi cũng không, ừm, ghét bỏ cho lắm. Hần khóc như vậy là tố cáo tôi sao? Có bệnh của nữ chính.

Thiên Huy lần nữa ôm siết lấy tôi, ấm áp trên cơ thể hần xóa đi cái lạnh lẽo cô độc của ngày mưa, hạnh phúc mà hần mang lại xóa đi bóng đêm mê man trong mắt tôi.

Thiên Huy hần, sao lại bám người thế hả còn muốn ôm đến khi nào nữa? Muốn lãng mạn cũng phải biết chọn thời điểm, có nhìn thấy đây là đâu không? Đường phố a~ Ôm ôm hôn hôn còn văn minh không còn lịch sự không? Khoe ân ái dễ chết sớm đấy. Có biết đây là hoàn cảnh nào không? Trời vẫn đang mưa đấy, tại sao gặp lại nhau cứ phải có mưa hả? Tăng thêm hiệu ứng, tạo cảm giác thê lương à?

Tôi thà nguyện rửa tình huống máu chó hiện tại, vẫn để Thiên Huy ôm lấy mình. Hần vùi đầu vào cổ tôi, một mảng ẩm ướt trên vai, từ lúc quen hần đến nay đây là lần đầu tiên tôi thấy hần khóc. Giọng hần khàn khàn, khó nghe âm thanh lại ngay bên tai mang một phần trách cứ một phần tủi thân.

- Anh còn tưởng em sẽ không gặp anh nữa.

- Ừm

- "Ừm" cái gì chứ, em đột nhiên bỏ đi, lúc nào cũng tuyệt tình thế.

- Ừm

- Em không còn gì để nói với anh sao?

- Cậu chẳng phải nói dù ở đâu cũng sẽ tìm ra sao?

Tôi ngược lên hỏi hần. Thiên Huy đỏ mặt nhìn lại, vành mắt còn đỏ, nhăn nhăn mặt sau đó... lại khóc rồi.

...Tôi tìm chồng, không tìm tiểu bạch liên động chút là rơi lệ, hàng sản xuất lỗi như này yêu cầu trả hàng.

Thiên Huy còn chẳng thèm lau nước mắt cúi thấp xuống bên mặt tôi, này đừng bảo là muốn hôn nữa nhé, đúng là tôi không ghét bỏ với hắn nhưng mà tôi sợ tay mình không nhịn nổi cho hắn một bạt tai.

Thiên Huy dụi dụi hai ba cái như mèo nhỏ rồi mới nhẹ giọng âm thanh có chút khàn, rất tốt còn biết bán "manh".

- Khả Vy, chúng ta ở bên nhau lần nữa được không?

- Ừm.

- Khả Vy, có thể đừng từ chối...khoan đã em vừa nói gì cơ?

- Ừm

- "Ừm?"

- Ừm!

Haha, lại dọa hắn khóc nữa rồi.

Thời trẻ ai cũng bông bột ngây ngô, hắn tổn thương tôi tôi tổn thương hắn, việc gì phải cố dẫn vật nhau. Hôn nữa trong lòng vẫn còn đối phương.

Tôi không để tâm khổ tâm của hắn, hắn không biết đến đau lòng của tôi, nhưng khi cả hai đều chưa từng buông bỏ thì gặp lại nhau chỉ là sớm muộn, khi tôi vẫn còn yêu hắn thì quay lại bên hắn cũng chỉ vấn đề thời gian. Hợp rồi tan phút cuối mới biết là viên mãn.

Tôi nghĩ thông rồi, quá khứ không cần nhắc lại, tương lai cũng không cần nghĩ đến, toàn tâm toàn ý sống cho hiện tại.

Tôi sẽ về Việt Nam, sẽ ở lại bên cạnh Thiên Huy, sẽ tiếp tục những gì còn dang dở.

Diệp Khả Vy là như thế, nếu đã yêu chỉ yêu một người, nói là bị lụy cũng được, si tình cũng được ngu ngốc cũng được, chỉ cần người bên cạnh là Trịnh Thiên Huy, Khả Vy đều có thể mỉm cười.

Người ta nói đừng nên yêu bạn thân, là thanh mai trúc mã càng tuyệt đối không nên.

Đây là người ta nói, còn tôi tôi không vĩ đại cũng chẳng biết suy tính, tôi chỉ may mắn hơn nhiều người. Ai bảo tôi có một người yêu tôi đến như vậy.

- Thiên Huy, đừng có ôm nữa.

- Ôm bù, 5 năm qua anh nhớ em nhiều thế nào em không biết đâu.

- Nhưng ôm nữa sẽ tắc thở mà chết đấy

- Vậy không ôm nữa, dù sao sau này vẫn còn cả đời.

- Cả đời?

- Là cả cuộc đời, em tin không?

- Tin!

Vì là anh nên em tin.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101-2: Ngoại truyện 1: Thật ra hắn đã từng...

Thật ra Thiên Huy từng tỏ tình với Khả Vy không chỉ là một lần, nhưng không hiểu vì lý do gì lần nào hắn cũng đau thương thất bại trở về.

Năm thiên Huy 6 tuổi, hắn lần đầu tiên nhìn thấy Khả Vy, chọc cho cô sợ đến phát khóc, còn bị cho là người xấu. Khi ấy hắn chỉ cảm thấy không thể để

cho cái miệng kia tiếp tục gào khóc, nếu không mẹ sẽ đem hấn đi lột da nấu cao ngay lập tức, hấn dám cam đoan là thế.

Vì vậy bạn nhỏ Thiên Huy khi đấy đã nắm tay cô bé Khả Vy thề thốt

- Nếu cậu chịu nín khóc, sau này tớ sẽ mua kẹo cho cậu cả đời.

Được rồi, này chưa tính là tò tình, chỉ là một lời nói vu vơ của con trẻ thôi, nên tiếp theo dù Khả Vy có đập hấn ngã xuống đất, xách váy chạy đi gọi mẹ tố cáo có kẻ bắt cóc biến thái hấn cũng không giận đâu, thật đấy.

Hấn chỉ muốn biết trong cái đầu kia chứa thứ gì? Hấn dù sao cũng đẹp trai sáng sủa như vậy trông giống người xấu lắm sao? Giống lắm sao?

Lần đầu tiên bạn nhỏ Thiên Huy cảm thấy trẻ con lại khó hiểu như vậy, đám con nít ranh càng ngày càng đáng sợ a~

Năm Thiên Huy 7 tuổi, hấn cảm thấy mình đã rất trưởng thành rồi, có thể tự dọn phòng, tự uống sữa đúng giờ, tự giác làm bài tập, còn có thể đưa Khả Vy đến trường, hấn không còn là con nít 3, 4 tuổi gì nữa rồi.

Vì vậy bạn nhỏ Thiên Huy cảm thấy phải có trách nhiệm với bản thân, biết có ý thức giữ gìn và bảo vệ "đồ" của mình, ví dụ như Khả Vy chẳng hạn.

Hấn sẽ chẳng thừa nhận là mình tức đến bồng nất khi thấy Khả Vy tươi cười nói chuyện với một tên con trai nào đó, mà tên con trai nào đó ngoài việc cao hơn hấn một cái đầu, mặt trắng da mịn hơn hấn, có chút ngoại quốc lảng tử hơn hấn, cười lên dễ thương hơn hấn...ngoài ra làm gì có cái gì đáng để so sánh với hấn chứ?

Vậy mà Khả Vy rất ít khi tiếp xúc với con trai lại liên tục bị chọc cười, còn ôm người ta vui vẻ đến vậy, cánh môi hồng hồng lúc nào cũng giương lên, hai má trắng ngần phúng phính, đang đưa chân váy phất hồng.

Không thể để Khả Vy tiếp tục bị tên mặt trắng ấy mê hoặc được. Phải giành lại "đồ" của mình.

Vì vậy bạn nhỏ Thiên Huy hết sức dũng cảm lẳng xăng chạy đến trước mặt Khả Vy, mặt không đổi sắc hét lớn.

- Khả Vy, tớ thích cậu!

Thiên Huy ánh mắt mong chờ đầy háp tấp vội vàng, trong phim đều diễn như vậy, nếu Khả Vy làm bạn gái hấn rồi cô ấy sẽ không thể tơ tưởng đến ai ngoài hấn, sau này chỉ được cười với mình hấn thôi.

Mịa, từ khi nào Trịnh Thiên Huy lại đi tin ba cái phim tào lao vớ vẩn ấy vậy? Mà chuyện này không quan trọng cứ tạm gác sang một bên đi.

Thiên Huy chăm chú nhìn cô bé đáng yêu trước mặt, ừm đúng là rất đáng yêu, còn đáng yêu hơn chó bông trắng hấn vừa mua về.

Khả Vy bị dọa cho giật mình quay lại, khó hiểu chớp mắt nhìn hấn, lại khó hiểu chớp mắt quay ra nhìn bé trai bên cạnh. Bé trai kia thú vị nhếch mép cười lại ghé sát tai Khả Vy thì thầm điều gì đó, Khả Vy nghe xong mắt sáng lên tươi tỉnh nắm lấy tay Thiên Huy, vui vẻ mở miệng.

- Trùng hợp quá, tớ cũng thích tớ nữa, mẹ tớ cũng thích tớ nữa, cả Nhật cũng thích tớ nữa.

Nói xong liền nắm tay cậu bé tên Nhật kia hất vấy đi mắt, còn không quan tâm đến biểu cảm của Thiên Huy.

Hấn lúc này áy mã, vẫn không chịu thừa nhận mình muốn xông lên bóp chết tên nhóc kia, còn rất muốn biết cậu ta đã nói gì với Khả Vy bé nhỏ của hấn.

Lần này không tính không tính, chẳng qua do hấn đột ngột nói "thích" lại có thêm tên mặt trắng đáng ghét kia nên Khả Vy mới không thêm để ý hấn thôi.

Năm Thiên Huy 10 tuổi, hấn trần trọc suy nghĩ cả đêm, hình như dạo gần đây hấn càng lúc càng bám lấy Khả Vy không rời. Không được, nam nhi đại trượng phu không thể suốt ngày chơi với con gái được, hấn sẽ bị huynh đệ của hấn chê cười mất. Mà cũng không được, Khả Vy đáng yêu đến vậy, bảo hấn không quan tâm cô ấy căn bản không làm được a~

Hơn nữa Thiên Huy phát hiện hấn rất thích Khả Vy, hình như không giống thích một món đồ chơi hay một cuốn sách nào đó, dường như muốn ích kỉ độc chiếm giữ lấy cô bé đó làm của riêng.

Thiện tai, hấn là mầm non ưu tú của đất nước, không thể có những suy nghĩ nguy hiểm như vậy được. Mà làm thế nào mới có thể giữ Khả Vy làm của riêng nhỉ, không thể trối lại mạng bên người được...mô phật lại nghĩ bấy rồi, phải tính tâm tính tâm.

Vậy là hôm sau Thiên Huy tâm tình phức tạp từ sáng sớm đã chạy đến trước cửa nhà bạn nhỏ Khả Vy mà cũng không biết bản thân muốn làm gì. Chẳng nhẽ đợi Khả Vy ra mở cửa rồi giờ tay lên nói "Hi! Cậu có thể để tớ trối lại đem về nhà không?" à?

Không được, sẽ bị kiện về tội bắt cóc và quấy rối mất, là một người đàn ông lịch sự và có giáo dục hấn tuyệt đối không thể làm vậy.

Thiên Huy dẫn đo hồi lâu, đi qua đi lại trước cổng, cánh hoa ti-gôn hồng phấn rơi xuống chớp mũi hần, mềm mại uyển chuyển, trùng với màu váy của cô bé hần trông thấy hôm ấy.

Thật ra, lần đầu Thiên Huy gặp Khả Vy không phải lúc cô ấy lén lút nhìn trộm ở trước cổng nhà hần...

Thiên Huy vốn còn đang miên man suy nghĩ đã nghe tiếng gọi từ trong nhà mang theo 3 phần vui mừng 7 phần dắc ý hô tên hần.

Cô bé kia một bộ váy trắng đơn giản, ánh mắt lấp lánh đen láy, còn đen hơn cả trời đêm khi không sao, trên người còn đeo tạp dề hồng nhạt nhìn thế nào cũng thấy vô cùng khả ái dễ thương.

- Thiên Huy, mau tới đây mau tới đây

Hần nhìn Khả Vy đứng trong nhà gọi tên mình ánh mắt háo hức chờ đợi, chợt cảm thấy vui vẻ tiến lại.

Khả Vy cả người nhỏ bé chỉ cao đến ngực hần, kéo hần vào trong nhà bếp chỉ chỉ chiếc đĩa trên bàn.

- Tớ vừa học làm cà ri đấy, tốn rất nhiều công sức mới làm ra đấy, ăn thử rồi cho ý kiến đi.

Hần liếc mắt nhìn thứ sóng sánh cam đỏ trong đĩa lại nhìn thấy Khả Vũ, em trai nhỏ kém mình 3 tuổi đang nhếch môi cười thâm trên mặt không thềm giấu điểm sự sung sướng khi thấy người gặp nạn.

Cái thứ này ăn vào sẽ không chết đâu phải không? Phải không?

Hỗn hợp rau củ thịt được hầm nhừ, còn có thứ gì đó giống cà chua một vài thực phẩm khác hần không nhận ra.

Thiên Huy dứt khoát xúc một thìa đầy cho và miệng nhai nhai một hồi... ừm, quả nhiên khó nuốt hơn so với về bề ngoài. Thịt và rau củ đều cứng ngắt, còn có mùi rất khó ngửi, lại còn mặn đến chảy nước mắt.

Thiên Huy quay đầu giật mình nhìn thấy ánh mắt mong chờ của ai kia, háo hức đợi được khen, lại nhìn thấy bàn tay bé bé trắng trẻo còn dính sốt cà chua đang bám lấy tay áo mình.

Thiên Huy lặng lẽ nuốt xuống thức ăn trong miệng mặt không đổi sắc khen ngợi.

- Rất ngon, lần sau cho ít muối thôi là vừa vặn.

- Thật không? Khi nãy thái hành tỏi còn bị cắt vào tay cơ, nhưng nếu cậu khen ngon thì không uổng phí công sức rồi.

- Ừm, thật ra không biết nấu ăn cũng không sao, mẹ tớ cũng không để ý đâu.

- Hà?

Thiên Huy lập tức ngậm miệng không nói, tay vô thức xúc thêm một thìa cà ri ăn tiếp, lại lặng lẽ nuốt xuống.

- Đúng là rất ngon.

Khả Vy được khen thì tươi cười hớn hở, lảng xãng chạy đi đâu đó, hần ngầy người nhìn theo bóng dáng cô thoát cái đã biến mất, lại xúc thêm thìa thứ 3.

Bạn nhỏ Thiên Huy thật đáng cảm.

Khả Vũ mang khuôn mặt đáng yêu, còn nhỏ mà đã lạnh lùng cao ngạo, nhếch nhếch mép chế nhạo Thiên Huy.

- Người ta đi rồi còn ăn gì nữa, nhà vệ sinh ở phía trước rẽ phải, muốn nôn cứ việc.

- Ngon thật mà, có muốn thử một miếng không?

- Hừ, ăn tiếp đi, ăn cho độc chết luôn đi

Khả Vũ không thềm nhìn tiếp, quay mặt sang một bên khinh bỉ nhìn Boss Miêu nhỏ nhắn bên cạnh.

Thiên Huy trong lúc chờ đợi Khả Vy quay lại đã giải quyết sạch sẽ đĩa cà ri sau đó rút ra kết luận sâu sắc, thứ Khả Vy nấu ra này tuyệt đối không phải cho người ăn, nếu không biết hần còn tưởng cô đang có ý đồ ngộ độc chết hần.

Khả Vy lúc này mới quay trở về, trên tay cầm một cuốn sách dạy nấu ăn mỏng ghi "101 cách thức làm cà ri"

- Nhìn này nhìn này, tớ tìm thấy trong phòng sách của ba đấy, sau này tớ sẽ học nhiều món mới nấu cho cậu ăn đến ngán thì thôi.

- Tớ không phiền đâu, cậu nấu cho tớ ăn cả đời cũng được.

Khả Vũ neho mắt nhìn nhìn, đừng tưởng cậu còn nhỏ mà không biết gì nha, sao dám thả "thính" chị gái của cậu trắng trợn thế chứ. Có điều anh trai tội nghiệp à, đối tượng của anh lại là bà chị Khả Vy ngốc nghếch vô tâm này, anh tự tìm ngược rồi.

Vậy là những ngày sau đó, Trịnh Thiên Huy luyện mãi thành quen trở thành chuột bạch thí nghiệm trên con đường chinh phục bếp núc của Diệp Khả Vy, dù đồ ăn ngon hay dở cũng có thể nuốt xuống mặt không đổi sắc. Cũng may Khả Vy có năng khiếu nấu ăn, tập vài lần là làm thành thạo ngon miệng nếu không dù hăn có liệt cơ mặt thì cũng phải nhập viện rửa ruột sớm.

Có điều Thiên Huy đã quên mất một việc, mục đích ban đầu của hăn là muốn hỏi "Tớ có thể trói cậu đem về nhà không?" cơ mà? Sao chưa gì đã bị cà ri lấp cho bại não rồi thế này?

Lúc đó bạn nhỏ Thiên Huy chưa ý thức được rằng mình đã luôn dung túng, cưng chiều Khả Vy. Hăn vẫn luôn tin rằng hành động của mình là hoàn toàn bình thường, không có gì đáng chú ý cả.

Năm Thiên Huy 13 tuổi, hăn hầu như ngày nào cũng rất bức mình, vì sao á, vì tự nhiên từ đâu mọc ra một Hạ Tuyết Hoa suốt ngày cứ bám lấy Khả Vy của hăn. Yêu nữ to gan này dám câu dẫn "bảo bối" của hăn bảo sao hăn không tức giận. Khoan đã hăn vừa gọi Khả Vy là gì cơ? Loạn rồi loạn rồi, bỗng công tử muốn ăn chay niệm phật giữ tâm trong sạch.

Một ngày nào đó khá đẹp trời, Thiên Huy đột nhiên nảy ra một ý tưởng, thật ra cũng là điều hăn đã ấp ủ từ lâu, hôm nay nhất định phải nói cho Khả Vy biết hăn thích cô ấy, nam nhi đại trượng phu phải dũng cảm lên nà~~~~

Vậy nên Thiên Huy rút ra kinh nghiệm xương máu của những lần thất bại trước, tuyệt đối phải làm rõ vấn đề phải để Khả Vy đưa ra một câu trả lời chính xác.

Thế là bạn nhỏ thiên Huy áo quần là lượt tâm trạng vui phơi phới, nét mặt ngại ngùng ôm hoa hồng đến tìm Khả Vy dò mắt nói.

- Khả Vy, tớ có 3 chữ muốn nói với cậu.

Ngại quá, chính là 3 chữ đó đó. I Love You, Wo ai ni, Sarang-hae, Tiamo, Anh yêu em... chính là nó đó.

Khả Vy đang đọc sách ngược mắt lên nhìn, tầm mắt bỗng nhiên trở nên mê man, hai má bỗng nhiên đỏ bừng, bỗng nhiên ngại ngùng giọng run rẩy nín áo hăn, khóe môi và ánh mắt không che giấu nổi ý cười đáp lại

- Tớ cũng có 3 chữ muốn nói với cậu nữa.

...

Haha, tìm hăn sắp rút ra ngoài rồi, cảm giác này còn căng thẳng hơn khi vừa vào phòng thi đã ngồi ngay bàn đầu tiên mắt đối mắt với giám thị. Thiên Huy mong chờ ánh mắt đầy hi vọng thiếu mỗi cái đuôi câu phía sau ngoe ngoáy.

- Vậy cậu nói trước đi

- Tớ muốn nói với cậu 3 chữ, chỉ 3 chữ thôi: ĐI CHẾT ĐI!

Nói xong đập hăn ngã xuống sàn nộ khí bùng bùng sấn tay áo, bộ dạng ý như muốn đi giết người.

Mẹ! 3 chữ hăn bảo không phải ý này.

Vậy hóa ra khi nãy cô ấy đỏ mặt là vì tức giận à? Cười ngượng ngùng là vì đắc ý à? Túm lấy tay hăn là vì sợ hăn chạy mất phải không? Hăn lại tự mình đa tình rồi.

Đẹp bỏ cảm xúc thất bại sang một bên Thiên Huy vẫn khó hiểu hỏi

- Trước khi khai đao thì cũng phải cho phạm nhân biết mình mắc tội gì đã chứ.

- Còn không nhận tội? Cậu...cậu...cậu là đồ tiểu nhân vô sỉ dê tiện

- Hả?

- Tuyết Hoa nói hôm qua cậu...cậu nhìn trộm áo ngực của tớ.

Phụt!

Thiên Huy dù có lạnh lùng lãnh đạm đến mấy đứng trước lời kết tội danh thếp của cô gái này hăn dù vô tội cũng không có cách nào cãi lại. Hăn oan còn hơn Vũ Nương nữa, hăn cũng muốn đi nhảy sông, Trương Sinh mau đến đây lập đàn giải oan cho bỗn công tử.

Con nhỏ Tuyết hoa này lại dám vu khống hăn, đáng hận. Mà khoan đã hình như...

...

...

...

Thật ra chiều hôm qua trời có một cơn mưa nhỏ, hấn và Khả Vy đều không cảm ô, mà bạn học trong trường có rất nhiều đứa thần kinh không được bình thường đã sẵn quần sẵn áo chạy ra lội mưa nô đùa, tô điểm cho thanh xuân tươi đẹp, để sau cùng cả người đều ướt như từ dưới ống chui lên. Một đám thiếu năng, người như hấn còn lâu mới tham gia loại trò chơi trẻ con này.

Nhưng hấn tính sai rồi, người bên cạnh hấn là một đứa trẻ chính hiệu a~

Người ta đã tháo giày dép cười như điên loạn nô đùa với bạn học dưới sân rồi. Khả Vy còn đang cao hứng dẫm lên vũng nước mưa cùng với Tuyết Hoa, bỗng nhiên ngẩng lên vẫy tay với hấn

- Thiên Huy, mau đến đây chơi, vui lắm đây.

- Còn khuya, bần.

Thiên Huy vừa dứt lời một vật thể bay không xác định lao đến đáp trên mặt hấn. Nắm bùn nhão nhoét mang theo mùi đất lẩn trong nước mưa rơi xuống bôi bẩn khuôn mặt hoàn hảo của hấn, tên ngốc Minh Hoàng trên tay vẫn còn đất bấn cười kiêu ngạo với hấn.

Tìm chết.

Vậy là bạn học Thiên Huy đến giày cũng không tháo, áo quần cũng không xắn lao xuống lẩn xả vào người ta như chó điên. Giờ thì ai mới thiếu năng đây?

Đại khái là sau khi chơi mệt, ai nấy đều ướt từ trên xuống thấm như người vô gia cư.

Khả Vy chơi đã rồi mới nhớ đến hấn, lóc cóc chạy đến cười hi hi nói

- Đẳng nào cũng ướt rồi, chúng ta cứ vậy đi bộ về luôn thôi.

-...

- Huy, có nghe không đấy

- Hà, à có. Mà áo của cậu...

Thiên Huy một tay che mặt giọng trở nên khác lạ quay đầu đi, ánh mắt có hơi né tránh.

Mưa xuống làm áo đồng phục bên ngoài ướt đẫm, dính chặt vào cơ thể thiếu nữ, tuy đường nét chưa rõ ràng nhưng vẫn có thể thấy được một mảng hồng nhạt bên trong. hấn không tự chủ được liếc thêm vài cái.

Khả Vy dường như không để ý, dụi dụi vạt áo tùy ý trả lời

- À, dầm mưa ướt áo là đương nhiên, về nhà thay sau

Sau đó lại hồn nhiên chạy đi rõ ràng không nhận ra vấn đề. Hấn cau mày đột nhiên tức giận, lập tức kéo cô về nhà. Thời tiết không lạnh hấn không có áo khoác, không thể để Khả Vy như vậy chạy lung tung được, ai cũng không được nhìn.

...

...

...

Thiên Huy sắc sảo hồi tưởng lại quá trình, hình như hấn thật sự có nhìn hơn nữa còn không phải chỉ một lần, dù như thế Tuyết Hoa cũng không nên tố cáo hấn chứ, ác độc.

Vì thế cho nên 3 chữ hấn ấp ủ muốn nói ra lại bị Khả Vy đánh cho nuốt trở về, vết thương ngoài da còn không đau bằng vết thương trong lòng a~ Hấn tổn thương rồi.

Thiên Huy đến lúc này đại khái vẫn không tin mình lại lần nữa thất bại, Diệp Khả Vy này sao khó theo đuổi thế, cô là trời ban xuống để khắc chết hấn phải không?

Có điều hấn dần dần nhận ra, mình đối với Khả Vy không đơn thuần là yêu thích hay muốn sở hữu, mà còn cả bao dung và che chở, bất kể cô có làm gì hấn đều nghe theo.

Thật ra Thiên Huy đã từng ám chỉ rất nhiều lần với Khả Vy, ví dụ như...

Năm Khả Vy 6 tuổi rưỡi, bọn họ cùng nhau xem chương trình ti vi, trong phim là cảnh hôn lễ hết sức lãng mạn, Khả Vy tròn mắt nhìn cô dâu xinh đẹp mặc váy trắng không khỏi ngưỡng mộ, Thiên Huy hoàn toàn vô thức quay sang bảo với cô gái nhỏ.

- Nếu cậu thích, sau này lớn tớ sẽ mua cho cậu một bộ đẹp hơn
- Thật không? Vậy còn nhẫn cưới thì sao?
- Mua cho cậu nhẫn cưới đẹp nhất
- Vậy còn hoa thì sao?
- Hoa à? Tương vỵ đi, vì cậu là Vy mà

...E hèm! ở đây không có thuyết âm mưu gì đâu, chỉ là trẻ nhỏ ngây thơ thôi.

...

Lại ví dụ như năm Khả Vy 8 tuổi rưỡi, Thiên Huy đột nhiên từ đâu lao đến nghiêm túc hỏi

- Khả Vy, cậu có thích tớ không?
- Thích

Người nào đó vừa dứt khoát vừa nhanh chóng trả lời, Thiên Huy còn chưa kịp vui đã nghe Khả Vy cao giọng nói tiếp

- Tớ còn thích cả Tomoe-sama nữa, nhìn đi nhìn đi, Tomoe thật sự quá đẹp trai mà
- Vậy cậu thích tớ hơn hay là Tô Tô gì đó hơn?

Khả Vy nhướn mày, kiêu ngạo hất tay với hắn

- Người có thể lui xuống rồi đó, bổn cung cho người về nhà lấy gương tự soi.

Nói xong không thèm đếm xỉa đến hắn nguyên cả buổi.

Hắn sẽ không thừa nhận mình ghen với một nhân vật còn không có thật đâu, tuyệt đối không thừa nhận.

...

Lại ví dụ như năm Khả Vy 13 tuổi rưỡi, Thiên Huy cẩn thận ngồi bên cạnh thăm dò.

- Khả Vy, cậu thích kiểu bạn trai thế nào?
- Sao đột nhiên lại hỏi vậy?
- Thì cứ trả lời đi
- Tuyệt Hoa bảo đàn ông con trai đều không tốt đẹp gì, đợi tớ lớn lên lấy nó là được rồi.

Thiên Huy lập tức đen mặt, hắn đã không bằng một nhân vật tưởng tượng thì thôi đi, hiện tại còn không bằng một cô gái, đã thế còn có nguy cơ không lấy được vợ, Khả Vy này xuất hiện là đề vũ nhục cuộc đời hắn phải không?

Từ lúc Khả Vy xuất hiện cô đã thành công ăn hại và phá hoại cuộc đời hắn. Bạn nhỏ Thiên Huy không phát hiện ra từ nhỏ mình đã rất có tố chất phạm tội, bá đạo và đặc biệt cuồng ngược.

Thật ra Thiên Huy cũng biết, Khả Vy của hắn quá ngây thơ, bởi vì cô không chỉ từ chối một mình hắn mà còn vô tình từ chối không ít nam sinh khác, khiến hắn đỡ tốn rất nhiều công sức.

Năm Thiên Huy 14 tuổi, trường có tổ chức một buổi cắm trại, buổi tối còn đốt lửa trại liên hoan vui chơi các kiểu.

Khi ấy mọi người đang bắt cặp nắm tay nhau nhảy múa quanh vòng lửa, Khả Vy lại ngồi một góc yên lặng ăn bông ngô.

Không phải vì Khả Vy không biết nhảy thoi đâu chẳng qua cô tranh thủ trong lúc mọi người nhảy múa mình ở đây một mình càn quét đồ ăn dễ dàng hơn thôi

Khả Vy dáng người thấp nhỏ mặc một bộ váy trắng thuần, trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên khuôn mặt có nét trẻ con đáng yêu, lại có điểm thiếu nữ đang trưởng thành, tuy lặng lẽ ngồi một góc nhưng vì lúc này mọi người đều ra sân nên cô một mình một nơi trở nên nổi bật hơn hẳn.

Lúc này một nam học sinh lớp trên về ngoài bánh bao thân thiện tiến đến, khom người đưa tay làm bộ dạng muốn mời Khả Vy nhảy cùng.

Trước khi Thiên Huy ở bên này đang chỉnh âm thanh định vác loa ném chết nam sinh kia thì Khả Vy đã ngây ngốc bốc một nắm bông ngô để vào bàn tay đang chìa ra của nam sinh ấy.

Nam sinh và mọi người....

Khả Vy chớp mắt tiếc rẻ nhìn túi bông ngô trong tay sau đó rất cao thượng đặt nó vào tay nam sinh kia.

- Đây, cho anh cả túi nếu anh muốn xin thêm thì hết rồi không có đâu.

Nói xong ôm lấy đồng đội ăn trên bàn nhếch mắt cảnh cáo không cho nam sinh tơ tưởng đến đồ ăn của mình.

Nam sinh bị phần gào thét trong lòng: Người ta là muốn mời cô bé dễ thương này nhảy một điệu tiện thể làm quen, ai có ý định xin bông ngô đâu cơ chứ?

Trước tình huống ngại ngùng này nam sinh đành lặng lẽ rơi lệ, nói "cảm ơn" rồi ôm theo túi bông ngô đi thẳng không quay đầu lại.

Vì chuyện này mà Tuyết Hoa đã ôm bụng cười suốt một tuần lễ còn Thiên Huy âm thầm cười trong lòng.

Lần khác nữa là khi Tuyết Hoa cùng Khả Vy cùng về, mà trong khi đó Thiên Huy đang đồ mắt đứng một góc cầu thang nhìn theo dáng hai cô gái nọ.

Tuyết Hoa đó lại chiếm lấy Khả Vy của hắn, Khả Vy chẳng phải luôn ngồi sau lưng ôm lấy hắn sao? Chẳng phải luôn ở phía sau riu rít nói cười nhìn trời nhìn đất nhìn mây chỉ cho hắn xem sao? Hôm nay đột nhiên lại không đi cùng hắn, còn làm ra vẻ bí mật túm lấy Tuyết Hoa đòi về chung. Hắn ghi hận rồi đấy.

Thời tiết đột nhiên đổ mưa lớn, Khả Vy lúng túng đứng trên hành lang, hai tay nắm chặt vạt áo vò đến nhàu nát, xem ra là không đem theo ô.

Thiên Huy trong lòng còn chưa kịp đắc ý, ra tay anh hùng cứu mỹ nhân đã thấy một tên nam sinh khóa dưới đi đến trước mặt Khả Vy vò vạt ngại ngùng, ánh mắt tình tứ gãi gãi đầu chìa ô ra trước mặt Khả Vy. Nam sinh đó cao hơn Khả Vy, lại siêu cấp đẹp trai, còn biết cười duyên dáng, rõ ràng thể hiện tình ý.

Khả Vy thấy có người đưa ô cho mình chớp chớp mắt, quay sang bên nhìn Tuyết Hoa nhận được cái gật đầu như mổ thóc của cô nàng cũng nhanh nhẹn nhận lấy ô, sau đó nhanh chóng lục túi lấy ra tờ 100k đưa cho nam sinh đó.

Nam sinh ái ngại gãi tai lắc đầu, dè dặt nói

- Em không cần tiền đâu

- Mua bên ngoài cũng chỉ giá trị thế thôi, còn đòi tăng à? Bán ô trong trường còn lợi dụng nâng giá, gian thương.

Mắng xong nhét tiền vào tay nam sinh kia rồi kéo theo Tuyết Hoa đi thẳng.

Hóa ra Khả Vy tưởng nam sinh khóa dưới kia bán ô cho mình, người ta rõ ràng muốn vẽ ra một chuyện tình trong mưa bây giờ đành ôm trái tim thiếu nữ cùng tờ 100k đau khổ chạy đi.

Riêng Tuyết Hoa đã ôm lấy cột đá trên sân cười không ngừng được.

Khả Vy của hắn vẫn luôn dễ thương đến vô tâm như vậy.

Thật ra năm 14 tuổi rưỡi Thiên Huy đã từng làm một chuyện mà hắn cho rằng vô cùng bi ối.

Chúc say Khả Vy.

Thề với danh dự của thanh niên yêu nước được trang bị chủ nghĩa Mác-Lê nin và lí tưởng của Đảng Cộng sản Việt Nam vinh quang hắn không hề có ý đồ xấu.

Hắn chẳng qua vô tình tìm được một chai rượu trong tủ của bố, lại vô tình giả vờ không biết đây là rượu hoa quả, cũng thật sự vô tình dụ dỗ Khả Vy uống thử.

Kết quả nàng đầu của hắn vừa uống một chén đã quỵ. Từ lượng quá kém.

Khả Vy khuôn mặt đỏ bừng, túm lấy đuôi Boss Miêu quăng quăng quật quật, con mèo tội nghiệp thường ngày cao quý là thể hiện tại la hét thảm hại.

Khả Vy cười ngốc bám lấy eo Thiên Huy dụi dụi, còn Thiên Huy, hắn đang bận giữ đai quần của mình, cô còn kéo nữa là hắn sẽ trần trụi với thiên nhiên luôn đấy.

Được rồi, tuy rằng việc này rất bị ối, nhưng người ta nói khi say con người ta thành thật nhất, rõ ràng biết rằng Khả Vy đã say đến mơ hồ còn không biết 1 + 1 bằng mấy rồi nhưng hắn vẫn hồi hộp đến mức hít thở không thông.

- Khả Vy, có nghe không đấy?

- Hử?

- Chúng ta chơi trò nói thật nhé, cậu trả lời thành thật tớ sẽ cho cậu kẹo.

- Thật?

- Thật!

- Được, nói đi bốn cung trả lời cho người biết.

Khả Vy phong thái cao ngạo, xoa xoa đầu hắn, xem chừng coi hắn chẳng khác nào Boss Miêu rồi.

Thiên Huy ghé sát mặt gần như muốn dính lên da thịt mềm mại của người đối diện, đem hết tâm tình ra hỏi

- Cậu, thích tớ chứ?

- Không thích.

- Thật sự không thích?

- Không thích, một chút cũng không thích, tớ trả lời rồi cậu cho kẹo đi.

Khả Vy trước sau vẫn chặc chắn với đáp án của mình, lắc đầu nói "không thích". Rõ ràng cô đang say còn không biết nói có thật lòng hay không, nhưng hắn biết tim mình đau là thật.

Thiên Huy dù không uống một chút rượu, dù đầu óc lúc này là hoàn toàn tỉnh táo, lại không khống chế được hôn lên đôi môi nhỏ kia, "kẹo" hắn đã cho rồi, đừng nói hắn bắt nạt con nít.

Tất nhiên ngày hôm sau Khả Vy cái gì cũng không nhớ, Thiên Huy chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Từ khi nào mà Trịnh Thiên Huy trở nên vô lí như vậy, vì một cô gái, đến chuyện ngổ ngẩn như chuốc rượu cũng đã làm ra, đem chân tình đổi lấy vô tình. Hắn cũng không hiểu nổi mình thích gì ở Khả Vy, thứ hắn muốn không phải chỉ là thanh xuân, là tuổi trẻ mà là cả cuộc đời.

Tất cả những gì hắn có đều muốn đem trao cho cô ấy, tất cả sự cưng chiều, dung túng của hắn đều muốn trao cho cô ấy, tất cả thời gian, nhiệt huyết của hắn đều muốn trao cho cô ấy.

Hắn không mơ mộng sẽ bảo vệ hòa bình thế giới, cũng không mơ trở thành nhân vật vĩ đại. Nếu Khả Vy muốn hắn mãi mãi chỉ là bạn thân, vậy Thiên Huy hắn sẽ dùng hai chữ "bạn thân" này để làm tư cách ở bên cô ấy cả đời. Mong ước như vậy có là tham lam không? Hắn cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101-3: Ngoại truyện 2: Trịnh Thiên Huy

Bên ngoài cửa sổ chỉ nhìn thấy một mảng tuyết trắng, lạnh lẽo cùng cô độc xâm nhập từng chút từng chút ăn mòn mọi cảm xúc tham luyến.

Hôm nay là Noel.

Cây thông giáng sinh lớn dựng giữa quảng trường, được trang hoàng bằng hàng vạn bóng đèn neon cùng cầu tuyết trang trí. Những chiếc ô đầy màu sắc rực rỡ nổi bật trong tuyết trắng, đêm nay thành phố thật nhộn nhịp và tấp nập.

Thiên Huy có thể nghe thấy tiếng bài hát giáng sinh ở bất cứ đâu, tiếng chuông ngân vang xé rách không gian, đánh dấu thời khắc năm mới. Bầu trời bị bao phủ bởi pháo hoa long lanh xinh đẹp.

Cô ấy cũng đang đón giáng sinh chứ?

Thiên Huy chạm tay vào lớp kính lạnh lẽo ánh mắt mơ hồ nhìn lên những tia sáng rực rỡ trên cao.

Cô ấy không ở đây.

Người con gái cười ngọt ngào với hắn, ngượng ngùng viết điều ước lên đèn trời, lên nắm lấy tay hắn cùng hắn trải qua thời khắc giáng sinh. Khoảnh khắc xinh đẹp ấy vẫn luôn hiện lên trong giấc mơ của hắn. Đêm ấy khi hắn lướt qua cô, khi hắn tâm tâm niệm niệm nói "Có thể ở bên tớ cả đời không?" Nhưng cô ấy dường như không nghe thấy, gió át đi lời hắn nói, cuốn đi giấc mộng của hắn.

Trịnh Thiên Huy là một người rất thực tế, từ khi sinh ra đã như vậy, chuyện hắn muốn làm đều dựa vào nỗ lực tài năng của bản thân.

Vậy mà trong khoảnh khắc hắn lại mơ mộng tin tưởng vào điều ước, bị cuốn theo vẻ mặt nghiêm túc thành khẩn của cô.

"Diệp Khả Vy" ba chữ duy nhất hắn viết lên đèn trời, để nó nương theo gió bay lên rồi bị màn đêm nuốt chửng, hắn chỉ mong ước cô.

Hắn không còn nhớ tâm tình của mình khi ấy thế nào, thứ duy nhất nhớ được chỉ là ánh mắt tràn ngập ý cười, tươi tắn dịu dàng như hoa cỏ mùa xuân, trong ánh mắt ấy phản chiếu hình bóng của hắn, chỉ của mình hắn.

Thiên Huy từng nói với Khả Vy rằng "Tớ thích cậu từ trước khi cậu thích tớ".

Hắn không hề nói dối, sự thật là vậy.

Năm Thiên Huy 6 tuổi, gia đình hắn chuyển nhà, hắn cùng mẹ đi xem nhà mới.

Khi ấy Thiên Huy đã nhìn thấy một bé gái đang đóng đưa chân, ngồi trên xích đu miệng ngân nga một bài hát, giọng nói mềm mại dễ nghe.

Cô bé đó nổi bật nhất là đôi mắt tròn đen láy, ngây thơ thuần khiết, giống như một công chúa nhỏ chỉ biết đến những điều đẹp nhất trên thế gian. Cô bé vô tình nhìn về phía hắn đã nhoen miệng cười.

Liệu có phải cười với mình?

Chỉ vì suy nghĩ này mà Thiên Huy đỏ mặt ngay tắp lự, tim đập có phần gấp gáp hơn.

- A bé Vy, con gái cô Linh bạn mẹ đấy. Hai đứa bằng tuổi thì phải.

Hắn nghe tiếng mẹ mình nói bên cạnh, chỉ khe khẽ gật đầu chẳng nói thêm gì.

Khả Vy, cô bé đó tên Diệp Khả Vy.

Trong đầu Thiên Huy lúc này chỉ có duy nhất cái tên đấy, cuốn sách trước mặt hắn căn bản không đọc nổi một chữ. Hơn nữa Thiên Huy còn phát hiện ra Khả Vy đang lén lút nấp sau cánh cửa nhìn trộm mình.

Vì vậy bạn nhỏ Thiên Huy rất nghiêm túc ngồi thẳng lưng ưỡn ngực bày ra tư thế đẹp trai nhất có thể, giả bộ chuyên tâm đọc sách.

Sau đó khi thấy Khả Vy sắp có ý định rời đi hắn vội gấp sách lại, vội vàng đuổi theo ai ngờ lại dọa người ta khóc một trận hại hắn lúng túng không biết làm sao cho phải.

Có thể chắc chắn rằng ngay từ giây phút đầu gặp Khả Vy cuộc đời của hắn đã trở thành một mớ hỗn độn vô lí rồi.

Sự trưởng thành của Thiên Huy xoay quanh cô gái đó, từ chuyện lớn nhất đến chuyện nhỏ nhất.

Khi còn nhỏ, hắn đi trước Khả Vy chặt vật cản bước theo sau oán trách hắn sao lại đi nhanh như vậy.

Gặp chuyện gì khó khăn cũng nín lấy hắn gọi "Thiên Huy", hắn rất sẵn lòng giải quyết giúp cô.

Bị bắt nạt sẽ chạy về mách hần coi hần như khăn lau ra sức chùi nước mắt nước mũi.

Chơi mệt rồi sẽ ôm lấy hần mà ngủ nằm trên thảm cỏ xanh mượt, dưới tán cây râm mát nghe tiếng gió thoảng bên tai thân nhiên yên giấc.

Lớn thêm chút nữa cô gái ấy vẫn luôn trẻ con như vậy, bám lấy hần nhõng nhẽo có lúc tính khí lại thất thường không thềm để ý tới hần.

Bọn họ có giận dỗi có cãi vã có chia sẻ có an ủi có yêu thương.

Tuyết Hoa nói đưa Khả Vy đi gặp mặt để tìm bạn trai, còn lên gửi cho hần một bức ảnh của Khả Vy, nói hần mà không nhanh tay Khả Vy sẽ bị người ta cướp mất, hần không cho là phải, cô gái ấy chỉ luôn quanh quẩn bên hần.

Chẳng qua khi nhìn Khả Vy chật vật với đôi cao gót đứng trên lề đường, môi anh đào lấp lánh hần thấy bức mình, hần ăn phải một thùng dấm chua lớn vội vàng kéo cô về.

Hình thức chung sống của bọn họ nhìn rất đơn giản nhưng lại đầy mâu thuẫn. Trong lòng đầy quan tâm nhưng lại làm như không để ý.

...

Chính Thiên Huy cũng không biết từ lúc nào mình đã bắt đầu quen có Khả Vy bên cạnh, lúc đi ngang qua lớp cô sẽ không tự chủ đưa mắt tìm kiếm.

Hần từng nói hần thích cô, nhưng Khả Vy nếu không bày ra bộ dạng thờ ơ không quan tâm thì cũng là không tin lời hần nói.

Hần nói hần có bạn gái, Khả Vy tròn mắt nghe rồi vỗ vai hần nói chúc mừng, sau đó vẫn vô tâm đùa cợt hần vài câu. Thiên Huy chỉ muốn biết cô có ghen không, có để ý hần không.

Thiên Huy rất sợ, sợ chỉ là mình hần đa tình, sợ người mà hần trân trọng sẽ rời bỏ hần.

Tình bạn tiến một bước có thể trở thành tình yêu nhưng tình yêu lùi một bước vĩnh viễn không quay về thành tình bạn.

Con người vẫn luôn như vậy, đối với những gì bản thân tâm niệm thường không dám đem ra mạo hiểm. Bởi vì hần trân trọng tình cảm ấy nên hần thà yên lặng bảo vệ nó, âm thầm nuôi dưỡng thứ tâm tư này.

Hoặc có thể Thiên Huy hiểu quá rõ con người Khả Vy. Cô ấy nhìn bề ngoài có vẻ ngốc nghếch không giỏi giải quyết việc của mình nhưng rất nhạy cảm với tình cảm của người khác.

Cô ấy vì không nở làm đau lòng người khác nên chỉ biết bỏ chạy. Nếu đã yêu thích thứ gì thì vô cùng cố chấp cắn chặt không nhả.

Cô ấy nếu đã ghét thứ gì thì đến một cái liếc mắt cũng lườm cho.

Cô ấy con người rất tốt, rất lương thiện vì vậy mà cũng rất ích kỉ tuyệt tình.

Thiên Huy luôn nghĩ mình cứ mãi sống như vậy bên cạnh Khả Vy, cho đến một ngày Khả Vy nói cô ấy có bạn trai

...

Mẹ, giữ mặt cool ngầu cái khi, giả bộ không quan tâm cái khi, hần tức gần chết rồi đây.

Kỳ Khôi Kỳ Khôi mở miệng ra là nhắc đến người đàn ông khác, hần tức đến nổi phổi.

Trước nay Khả Vy đều không thích trang điểm vì ngại phiền, hiện tại lại chú ý bản thân nên mặc gì đi gặp người ta, còn cười ngại ngùng, đi biển với hần còn nghĩ nên mua gì làm quà cho Kỳ Khôi, hần có thể không tức sao?

Là một thằng con trai chân chính hần cũng biết ghen.

Thiên Huy ngoài mặt vờ như không để tâm, còn thuận miệng ủng hộ Khả Vy nên tìm bạn trai, chính hần cũng cảm thấy mình điên rồi, nhưng nếu Khả Vy thích thì đều được cả. Hần đã từng nghĩ vậy, một ý nghĩ ngu xuẩn.

Thiên Huy không thích Khả Vy nói về một người đàn ông khác bằng vẻ mặt si mê như thế, dù hần biết cô không thích Kỳ Khôi theo tình cảm nam nữ. Không hiểu sao hần lại thấy vậy. Giữa bọn họ có thứ gì đó ngăn cách, mà Khả Vy cô ấy quá coi trọng tình cảm, hần hiểu Khả Vy hơn bất cứ ai, có khi còn hơn chính bản thân Khả Vy.

Vậy nên khi Khả Vy nói chia tay với Kỳ Khôi, Thiên Huy chỉ cảm thấy là lẽ đương nhiên, trong lòng còn âm thầm đắc ý. Người Khả Vy không yêu không thể làm cô ấy tổn thương.

Chiếc hộp gỗ nhỏ mã khóa là ngày sinh của Khả Vy, hần giữ nó suốt 16 năm, coi nó như bảo bối mà nâng niu. Trong đó có một đóa hoa đã khô héo,

những tấm ảnh cũ, vỏ ốc trắng bóc mà Khả Vy từng đưa cho hấn khi hai người đi biển...

Những thứ hấn giữ đều là kỉ ức thuộc về cô, từng mảnh ghép hấn gom lại từ khi khả Vy chỉ là một đứa trẻ đến khi cô lớn lên, trưởng thành. Hạc giấy đầu tiên cô gấp là vì cầu nguyện hấn mau khỏi bệnh, khăn len đầu tiên cô đan vì hấn kêu trời lạnh, chiếc đồng hồ cũ cô tặng đã không còn chạy...tất cả đều được Thiên Huy cẩn thận gom lại.

Vì sao hấn lại làm thế, hấn cũng không biết. Khả Vy là cố chấp niếm nhất đời này của hấn.

Giữa Khả Vy và Thiên Huy tồn tại một vương mắc mà vương mắc này do chính hấn tìm đến, Nhu Ngọc.

Nhu Ngọc là một cô gái tốt, hiền lành lại dễ thương, quan trọng là lương thiện. Có lẽ vì vậy mà Thiên Huy chọn Nhu Ngọc là đối tượng tiếp theo, sự thật là hấn chỉ muốn Khả Vy ghen, chỉ muốn cô quan tâm hấn một chút nhìn hấn nhiều hơn một chút. Nhu Ngọc chẳng qua chỉ là công cụ để hấn khơi lên ngọn lửa trong lòng Khả Vy.

Bản thân hấn cũng cảm thấy mình vừa dễ tiện vừa ấu trĩ, như trẻ con lên 3 vì muốn gây sự chú ý mà toàn làm chuyện phản nghịch.

...

Thiên Huy biết Khả Vy thích Đức Nhân, dù cái thích của cô đơn thuần chỉ là bạn với bạn. Khả Vy còn vô tâm không nhận ra tình cảm của Đức Nhân, nhưng hấn nhận ra.

Kẻ địch luôn có cách nhận ra nhau bởi những điểm tương đồng

Khả Vy càng ngày càng quan tâm đến Đức Nhân, hấn cảm thấy mình bị đe dọa vậy nên mỗi lần nhìn thấy Đức Nhân hấn đều nhảy dựng lên.

Nhưng hấn không có thời gian để đi quan tâm cô, vì hấn phát hiện Nhu Ngọc mắc bệnh.

Nhu Ngọc thật sự rất đáng thương, nhưng điều đáng thương nhất của cô ấy là đã thật lòng yêu Trịnh Thiên Huy.

Trong lúc Nhu Ngọc tuyệt vọng nhất Thiên Huy lại xuất hiện, vì vậy Nhu Ngọc vờ tay nắm lấy hấn, đem hấn trở thành hi vọng để tiếp tục sống, giống như một cái cờ để mình tồn tại, hấn trở thành tín ngưỡng của cô gái ấy. Là hấn sai.

Ngay từ lúc đầu Thiên Huy đã không nên đùa giỡn tình cảm với bất kì cô gái nào, nhất là khi cô ấy còn yêu hấn. Nhưng hấn không rút chân ra được nữa.

Hấn phát hiện ra, Nhu Ngọc sống không hề vui vẻ như bề ngoài. Có lẽ xuất phát từ mặc cảm tội lỗi cũng có thể từ thương cảm hấn đồng ý chăm sóc Nhu Ngọc.

Thiên Huy rơi vào một đồng rối ren, cô gái của hấn đang nảy sinh tình cảm với Đức Nhân còn hấn ở đây dây dưa không rõ với một người con gái khác.

Khi đó Nhu Ngọc ôm lấy hấn khóc thê thảm cầu xin hấn đừng bỏ rơi mình mà hấn lại biết được Nhu Ngọc không còn sống được bao lâu.

Thiên Huy nếu biết tình cảm của Khả Vy hấn sẽ không đồng ý với Nhu Ngọc, nhưng hấn lại không biết. Là do Khả Vy che giấu quá kĩ hay là do hấn ngu ngốc không nhìn ra.

...

Đêm hôm đó Thiên Huy đem theo tâm trạng rối bời đến tìm cô giống như người đi biển mong tìm về đất liền, cô gái trước mặt vẫn vô tư vô tình, hấn không muốn cô ấy lo lắng. Ôm lấy Khả Vy dường như mọi giông tố trong lòng hấn đều bị xoa dịu rồi biến mất.

Bánh trôi nước Khả Vy làm rất ngọt, hấn không thích ngọt nhưng hấn thích hương vị của cô.

Đêm ấy hấn nói thích cô, Khả Vy quả nhiên không tin còn làm vẻ như biết thừa hấn đang nói dối

Vì thế Thiên Huy lại thu hết tâm tình của mình lại, đem tình cảm từng chút nhấn chìm trong màn đêm, yên lặng ngắm nhìn cô ấy.

Không sao, chỉ cần Khả Vy vui vẻ hấn sẽ tiếp tục làm một người bạn ở bên cạnh cô.

Không năm nào mà Thiên Huy không cùng Khả Vy đón giáng sinh. Thiên Huy chưa từng thừa nhận mình có tính chiếm hữu cao, dù sao tính chiếm hữu của hấn chỉ hướng tới một mình Khả Vy. Mọi khoảnh khắc của cô hấn đều muốn chen vào.

Nhưng giáng sinh năm ấy hấn lại không ở cùng Khả Vy, đêm trước hấn nghe tin Nhu Ngọc nhập viện, rõ ràng không nỡ bỏ mặc cô gái ấy nhưng cũng không nỡ để Khả Vy phải buồn.

Tối muộn khi Thiên Huy trở về, hấn đem theo tâm tình vui vẻ, muốn cùng Khả Vy trải qua nốt thời khắc cuối ngày, có điều lại không ngờ đến nhìn thấy

Khả Vy đi cùng Đức Nhân, hơn thế còn như một con mèo say mềm, dựa vào lòng Đức Nhân quăng cho hấn ánh mắt khinh thường ngạo mạn, còn vờ như không nhận ra hấn.

Khả Vy được Đức Nhân cõng trên lưng, vô lực mơ màng, còn để người khác hôn trước mặt hấn, hấn gần như không khống chế nổi xúc động, vừa muốn đánh cho bọn họ một trận, vừa muốn gắt gao ôm cô vào lòng không cho ai động đến.

Gió rất lạnh, nhưng tâm hấn còn lạnh hơn, giống như mặt hồ kết một lớp băng vốn dĩ đã rất mỏng rồi hiện tại bị khuấy đảo chỉ có thể vỡ vụn. Khả Vy có chút tình cảm nào dành cho hấn? Một câu hỏi Thiên Huy hỏi suốt mười mấy năm, cũng trốn tránh trả lời suốt mười mấy năm, càng trân trọng càng sợ đánh mất.

Mất thấy người con gái mình yêu thân cận một người khác, còn đem mình ném sang một bên, hấn không biết tâm tình của mình lúc này thế nào. Có điều những gì Thiên Huy biểu hiện ra ngoài mặt lại bình thản hơn hấn tưởng, một lớp sóng ngầm bị che đậy bởi vẻ lạnh nhạt bên ngoài.

Dường như trong kí ức Thiên Huy luôn thấy khả Vy tươi cười tiến về phía mình, níu lấy tay mình chưa từng xoay lưng đi, trong vô thức hấn nhận định cô sẽ mãi mãi như vậy, mãi mãi thuộc về mình hấn.

Nhưng rồi Thiên Huy nhận ra, Khả Vy có thể bị cướp mất.

Thiên Huy trực tiếp kéo Khả Vy từ tay Đức Nhân, nộ khí ngăm tỏa ra đối đầu với chàng trai trước mặt, hấn không ưa Đức Nhân, từ lần đầu gặp mặt đã không ưa.

Khả Vy uống say, trên người tản ra mùi rượu nhẹ nhẹ, bị phần trong lòng hấn như dâng trào khi nghĩ đến cô để người con trai khác đưa về trong tình trạng say mềm như vậy.

Kì thật Thiên Huy không biết Khả Vy đã rất nhớ hấn, rất muốn trông thấy hấn, nếu hấn biết hấn sẽ không để cô một mình.

Kì thật chiếc nhẫn bạc kia Thiên Huy đã chuẩn bị từ rất lâu rất lâu, kì thực Thiên Huy không định đưa cho Khả Vy trong đêm giáng sinh hôm ấy nhưng nếu không trói buộc Khả Vy bên người, hấn bất an.

Khả Vy vậy mà lại thích hấn, nét mặt cô thoảng đỏ, ánh mắt lưu thủy xinh đẹp tràn ngập ý cười chân thành nói thích hấn.

Bọn họ đến với nhau như sẵn có, từ tốn mà vội vàng, dịu dàng mà mạnh mẽ, thanh xuân đẹp như vậy, đời người dài như vậy, định họ thuộc về nhau.

Thiên Huy không giỏi thể hiện nét mặt, cũng không giỏi an ủi người khác, hấn ngoài cao ngạo lạnh lùng, chỉ có thể biểu lộ quan tâm lo lắng đối với Khả Vy. Tất cả đối đáp đều để trong lòng.

Thiên Huy không thích Khả Vy quan tâm tới bất kì ai khác ngoài hấn, nhưng hấn lại ngầm đồng ý để Khả Vy gặp Đức Nhân. Khi Khả Vy từ trong nhà Đức Nhân chạy ra, cô ấy rõ ràng đang khóc, rõ ràng rất khó chịu, rất tội lỗi. Hấn biết Khả Vy vì hấn mà cự tuyệt Đức Nhân.

Khi Đức Nhân bị đánh trong trận bóng rổ của hấn, Khả Vy vội vàng đem cậu ta đến phòng y tế cuồng quát quên luôn cả hấn, nhưng sau đó rất dứt khoát quay người rời đi. Thiên Huy hiểu rõ, Khả Vy là vậy dễ mềm lòng nhưng lại tuyệt tình quá mức, luôn luôn vạch rõ ranh giới, nhấn tâm tổn thương người khác thậm chí tổn thương cả bản thân mình.

Đối với Thiên Huy, hấn chỉ muốn cho Khả Vy những gì tốt nhất, những gì đẹp nhất, đem cô trở thành cầu pha lê để bảo vệ. Thiên Huy của thời niên thiếu đã cho rằng mình đủ khả năng để bảo vệ cô ấy, đủ bao dung để che chở cô ấy, đủ thấu hiểu để cảm thông cô ấy. Những điều hấn làm chỉ vì Khả Vy.

Nhưng tuổi trẻ bông bột, thanh xuân nhiệt huyết, những thứ hấn thấy chỉ là phiền diện, hấn vẫn chưa có năng lực bảo vệ Khả Vy, hoặc là nói bởi hấn quá bảo vệ Khả Vy, suốt mười mấy năm chưa từng tổn thương cô nên những việc hấn sắp làm lại như một lưỡi dao đòi mạng, rạch một nhát đứt tọt vào tuổi trẻ, vào tình yêu ngây ngô mộng manh của họ.

Nhu Ngọc mắt đầm lệ, con đau khiến cả người đều run rẩy cơ hồ chỉ cần một cơn gió thổi đến cũng đủ để cô suy yếu đến cùng cực, bệnh tình Nhu Ngọc ngày một xấu đi, tâm trạng càng lúc càng cực đoan. Nhu Ngọc vẫn hướng mắt về phía hấn, như khẩn cầu hèn mọn, uất ức hỏi hấn

- Em có điểm gì không bằng Khả Vy? Anh nói đi, em có điểm gì không bằng chị ấy. Vì sao không thể là em?

Vì sao? Hấn cũng không biết. Vì Khả Vy lớn lên với hấn từ nhỏ sao? Vì bản thân hấn chỉ luôn đặt sự chú ý lên Khả Vy nên hiện tại mới không chấp nhận được bất cứ ai khác sao?

Hình như không phải. Thứ hấn thích ở Khả Vy là toàn bộ con người cô ấy, khác nửa điểm hấn cũng không vừa lòng. Chỉ cần là Khả Vy dù thế nào hấn cũng thích, hoang đường tới cỡ nào cũng thích. Thiên Huy bắt đầu không hiểu nổi mình, nhưng cũng chẳng có gì cần hiểu, trái tim hấn chỉ chứa được một người, trước hay sau vẫn chỉ lưu giữ hình bóng một người. Vĩnh viễn không thay đổi.

Cha mẹ Nhu Ngọc quay về, bọn họ không quan tâm đến sự sống chết của con gái mình đột nhiên quay về, không biết vì cảm thấy tội lỗi hay vì trách nhiệm họ tìm đến hân. Thiên Huy mắt thấy người phụ nữ xinh đẹp cao ngạo mắt đã đỏ ửng không nói một lời quý xuống cầu xin mình, cầu xin hân ở bên Nhu Ngọc, xin hân cho cô một hi vọng sống, hân không từ chối được. Đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, giống như trên vai gánh một áp lực đè nặng lên hân, nhưng hân vẫn đáp ứng chiều cố Nhu Ngọc.

Khi ấy Thiên Huy không cảm thấy mình làm sai.

Về việc của Nhu Ngọc Thiên Huy vẫn luôn che dấu Khả Vy, dù điều Thiên Huy không muốn làm là thất hứa hay lừa dối Khả Vy.

Hân sợ cô vì thương hại Nhu Ngọc mà đem hân nhường lại, hân sợ về lạnh nhạt ngày thơ dường như không để gì vào mắt của cô, hân sợ Nhu Ngọc có thể vì cực đoan mà làm tổn thương cô. Hoặc hơn cả hân tự tin rằng mình có thể chu toàn mọi chuyện.

Nhưng giây phút hân nhìn thấy Khả Vy xuất hiện trong phòng bệnh của Nhu Ngọc, hân biết mình đã sai rồi. Hân không toàn năng đến thế.

Trong mắt Khả Vy có căm phẫn, có hận thù, có oán trách nhưng lại có bình thản. Cô ấy biết từ lâu rồi, biết hân lừa dối mình, dù trước đó Khả Vy luôn nhắm mắt làm ngơ trước sự quan tâm của hân với Nhu Ngọc.

Thiên Huy chỉ muốn vươn tay ra, muốn giữ Khả Vy lại, muốn giải thích tất cả, hân không muốn mất cô. Nhưng hân không thể đẩy Nhu Ngọc ra, có lẽ Khả Vy không chú ý vài băng trắng trên tay Nhu Ngọc, cô ấy dùng cái chết uy hiếp hân, cầu xin hân, chỉ cần ở bên cô ấy thêm vài tháng ngắn ngủi cũng được.

Đối với lời cầu xin của một người sắp chết, lại yêu mình đến hèn mọn như vậy Thiên Huy không tuyệt tình được, mạng sống con người không rẻ mạt đến thế.

...

Chiều hôm ấy trời mưa lớn, cầm tú cầu ướt đầm mưa, giống như ánh mắt thanh khiết lạnh nhạt từng nhìn hân nhàn nhạt hỏi "Cậu có biết cầm tú cầu tượng trưng cho sự thay đổi trong tình yêu không?"

Khóm cầm tú cầu rũ xuống trong mưa, che đi thân ảnh cao gầy của hân, lặng lẽ đứng từ phía xa, lặng lẽ để mưa xối vào lòng, nhìn Khả Vy dựa vào Đức Nhân khóc đến xé ruột gan. Kì lạ là hân lại không ghen, hân chỉ hận bản thân mình lúc này lại không thể ôm cô mà an ủi, cảm giác bóp nghẹn toàn bộ tâm trí của hân, cô ấy khóc rồi, hân sai rồi.

Vết nứt trong tình cảm của họ ngày một lớn dần cho đến khi vỡ toạc ra chảy đầy máu tươi. Từ khi nào mà Khả Vy biết, cô ấy phải chịu đựng những gì, suy nghĩ những gì? Thiên Huy không dám nghĩ đến.

Nếu hân biết Nhu Ngọc đã nói gì với Khả Vy, hân sẽ lập tức đi về phía cô dù có làm tổn thương người kia, nhưng hân không biết. Giữ Thiên Huy và Khả Vy luôn tồn tại một loại che chở, không muốn đối phương phải lo nghĩ, không muốn đối phương bị tổn thương, sau cùng đều vô tình làm đau nhau.

Khả Vy hỏi hân "Cậu có thể đi với tớ không?"

Hân có thể không?

Khả Vy hỏi hân "Cậu có thể chứng minh lời cậu nói không?"

Hân có thể Không?

Hân biết cô ấy không muốn gặp hân, hân biết cô ấy đang cuộn trong chấn tự khóc một mình, hân cũng biết chỉ cần mình xông vào ép cô ấy gặp mặt mọi thứ sẽ tan vỡ. Chỉ cần Khả Vy không mong muốn, hân sẽ không làm.

Đối với mối quan hệ của bọn họ hân luôn nghiêm túc như vậy, không cần Khả Vy biết cũng không mong muốn cô biết. Khả Vy chỉ cần mãi là Diệp Khả Vy ngây thơ thuần khiết mà hân biết là được.

Khi Tuyết Hoa rời đi hân đã tự nhủ sẽ chăm sóc Khả Vy thật tốt, không để Khả Vy cô đơn lạc lõng, sau cùng hân bỏ rơi cô.

Kì thật hôm ấy Thiên Huy có đến sân bay, nhưng đều đã muộn rồi, cô đến một bóng lưng cũng không lưu lại, đến một ánh nhìn cũng không dành cho hân. Là hân sai.

Khả Vy đem theo tâm tình gì rồi đi? Cô ấy tuyệt vọng thế nào? Chỉ nghĩ thôi hân cũng không dám. Vô thức lùi từng bước về sau, thứ hân thấy chỉ là dòng người vội vã đến đến đi đi, âm thanh xung quanh không lọt nổi vào tai hân.

Cô ấy đi thật rồi, là hân đến muộn.

Cổ họng nghẹn ứ, đầu óc trở thành một mảng hỗn độn trống rỗng, cả thân thể đều nặng như đeo chì một bước cũng không nhấc lên được, Thiên Huy như kẻ mất hồn đứng chôn chân ở đấy, không ai biết hân đang nghĩ gì, trên mặt cũng không biểu lộ bất kì loại cảm xúc nào. Chẳng qua hân lúc này giống hệt một xác chết, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về hướng cô đi.

Thiên Huy không thể ngụy biện bất cứ điều gì, người thất hứa là hắn, người ném xuống trái tim của cô gái ấy vô tâm vô tình dẫm nát là hắn.

Rất nhiều năm sau Thiên Huy vẫn không giải thích cho Khả Vy biết lý do vì sao mình không xuất hiện ở sân bay. Hắn không nói cho Khả Vy biết ngày cô đi là ngày Nhu Ngọc tiếp nhận phẫu thuật, cũng không nói cho cô biết hắn bỏ lại Nhu Ngọc không rõ sống chết vội vàng đuổi theo cô, đến mức suýt gặp phải tai nạn. Thiên Huy không mong Khả Vy tha thứ cho hắn, cũng không mong cô cảm thông cho hắn.

Có một điều Khả Vy không biết, cô đi rồi, cô bỏ lại thanh xuân của mình nhưng lại mang theo cả cuộc đời của hắn.

Thiên Huy trầm mặc nhìn vô ố trắng bóc trong tay thật lâu, vẫn nhớ tới vẻ mặt cô gái ở bên hắn đêm ấy, bầu trời là hàng vạn ánh sao lại không thể sánh bằng tình tứ bên cạnh hắn. Gió biển mon man thanh lãnh lại không dịu dàng bằng nụ cười của cô.

Một đời, một kiếp đều chỉ muốn cô.

Pháo hoa ngoài trời vẫn rực rỡ, tuyết vẫn phủ đầy trên phố mãi chẳng chịu ngưng, đem đau đớn trong lòng xé toạc lạnh buốt. Thiên Huy gần như ngừng hô hấp khi nhìn thấy ánh mắt đầy chán ghét bài xích của Khả Vy, hắn không chịu nổi khi cô lạnh nhạt hỏi hắn, không chịu được khi nghĩ đến thân ảnh cô đơn tui thân vào năm mới một mình đốt pháo bông, tự nhìn nó cháy sáng lại lặng lẽ nhìn nó tàn lụi đi.

Thiên Huy thôi không nhìn ra ngoài, xoay người tránh đi ánh sáng rực rỡ bên ngoài, tựa lưng vào lớp kính nhìn căn phòng lạnh lẽo mờ mờ ảo ảo trong ánh đèn yếu ớt, thứ ánh sáng nhạt nhẽo bao phủ nuốt chửng lấy hắn. Trong đêm tối, đốm lửa trong tay rực sáng chói mắt đến kì dị, khói thuốc lượn lờ bao phủ quanh không trung.

Thiên Huy không thích thuốc lá, Khả Vy cũng không thích. Nhưng giống như một chất gây nghiện làm tê liệt thần kinh, hắn có cảm giác trống rỗng cùng bi thương trong lòng mình được lấp đầy, khóa đi nỗi nhớ trong hắn.

Một đêm rồi lại một đêm, có lúc hắn sẽ mơ thấy hình bóng cô, mơ thấy ánh mắt neho neho giận dữ hung dữ trừng hắn, mơ thấy dáng vẻ trẻ con tùy ý dựa dẫm hắn. Nhưng chưa lần nào Thiên Huy đưa tay chạm vào bóng hình ấy, bởi hắn biết đó chỉ là ảo ảnh, chỉ cần hắn vươn tay tất cả sẽ hóa thành khói bụi tan biến trong lòng bàn tay hắn. Dù chỉ là mơ nhưng cũng rất trân quý.

Thiên Huy mơ màng nhắm mắt lại, dáng vẻ kiên cường lãnh đạm của cô ấy sau khi họ gặp lại, hắn thật không muốn nhìn. Cô ấy không nói một lời nào, cứ thế mà đi, lại lần nữa bỏ lại hắn, lạnh lùng mà tàn nhẫn cũng không muốn nhìn xem người phía sau là ai.

Bốn năm trước Thiên Huy đến Mỹ sau khi Khả Vy đi 1 năm. Hắn không lập tức đuổi theo Khả Vy, chỉ chậm rãi làm tất cả những chuyện còn sót lại rồi đến Mỹ, hắn cũng không vội vàng chạy đến trước mặt cô, bởi hắn biết Khả Vy lúc này không muốn thấy hắn nhất.

Nỗi nhớ kim nén vỡ òa khi Thiên Huy nhìn thấy Khả Vy, dù ở một khoảng cách rất xa, dù cô không thấy hắn, dù người bên cạnh cô không phải hắn, cũng đủ khiến hắn vui vẻ, giống gió xuân thổi qua vùng đất băng giá đem theo sự sống tràn về.

Nhưng Thiên Huy rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi của cô. Không phải cô gái hay cười của hắn, cũng không phải nét ngây thơ nũng nịu còn chưa chịu trưởng thành. Sự ân hận của Khả Vy mang theo lãnh đạm, nhạt nhẽo, tựa như trong mắt mọi thứ đều như nhau, đối xử với ai cũng niềm nở nhưng đầy xa lạ.

Có đôi khi hắn thấy Khả Vy một mình lang thang trên đường phố, bóng dáng nhỏ bé bất cần rào bước một cách vô định, cô ấy sẽ tùy ý ghé vào nơi nào đấy ngồi uống một tách trà, ngây ngốc nhìn một con sông suốt cả buổi chiều, dõi theo một gia đình nào đó vừa lướt qua. Khả Vy nhớ nhà.

Chuyện Khả Vy không làm được cô ấy sẽ không làm, chuyện Khả Vy không thích làm cũng sẽ không làm, chuyện không thể làm sẽ không quản. Khả Vy đáng lẽ phải như vậy, chỉ cần đứng sau lưng hắn để hắn thay cô giải quyết tất cả.

Nhưng Khả Vy của hiện tại không như thế. Chuyện gì cũng tự làm, chuyện gì cũng tự gánh, bỏ công sức tập lái xe, tập mỉm cười giả tạo, thay đổi thói quen để trở nên chín chắn hơn, dù có tàn nhẫn với bản thân mình cũng mặc, Khả Vy như vậy khiến hắn đau lòng.

Hắn không thích cô ấy thay đổi như vậy, nhưng khoảnh khắc đem Khả Vy ôm vào lòng hắn nhận ra mùi hương trên người cô, ngọt ngào mềm mại, phảng phất hương hoa cỏ tự nhiên nhàn nhạt. Cô ấy vẫn là Diệp Khả Vy của hắn.

...

Thật ra Khả Vy vẫn có chút ngốc nghếch, cô ấy vẫn đi lạc, có lúc lạc đến tận thảo nguyên ở lại đấy suốt một đêm cũng không biết làm cách nào trở về. Hắn chỉ có thể tìm người dân địa phương nhờ họ đưa cô về thành phố. Có lúc sẽ lại quên đem theo ô khi trời mưa hoặc tuyết lớn, hắn sẽ nhờ người đem đến cho cô. Lại có lúc công việc của cô gặp trắc trở, không thuận lợi hắn sẽ âm thầm giúp cô giải quyết. Mỗi tuần đều đến tiệm hoa dưới nhà cô nhờ bà chủ quán đưa cô một nhánh tường vi... Nhưng chưa một lần nào Khả Vy chủ động nhờ ai đó giúp đỡ, cô ấy ở đó, một mình kiên cường, chỉ cần ngày hôm sau có thể đứng dậy thì những vết thương trong quá khứ đều không để tâm.

Thiên Huy là thế, hắn chỉ lặng lẽ ở sau cho dù cô không biết đến sự tồn tại của hắn, cho dù bị người mình yêu quên lãng, cho dù đau đớn đến cô độc hắn cũng không quản.

Có lúc hắn đã nghĩ, nếu cô không muốn gặp lại, không sao cả thật ra hắn có thể dùng cả đời này ở bên cô vô hình như thế.

Cũng có lúc hắn nghĩ, thứ bọn họ cần là thời gian. "Đời người dài như vậy đợi em thêm vài năm có là gì đâu".

Thật ra bởi vì đời người dài như vậy không có em thì còn ý nghĩa gì đâu?

Thiên Huy không biết Diệp Khả Vy có nhớ hắn không, khi rảnh rồi hắn sẽ lên đến quan sát cô, cô mỉm cười khách sáo với đồng nghiệp, cô cãi nhau với ông sếp lớn tuổi, giặt bay tóc giả của người ta, cô khéo léo tránh những mối quan hệ nhập nhằng, sau đó lại một mình bước chân về nhà.

Dường như cuộc sống của Khả Vy chưa từng tồn tại một Trịnh Thiên Huy, giống như chưa từng dành một phút giây nào để nghĩ đến hắn.

Khi hắn nhìn thấy Khả Vy mặc váy trắng, đứng trong lễ đường hắn rất muốn đi đến nắm lấy tay cô muốn nói hắn nhớ cô đến phát điên. Hắn muốn một ngày nào đó, có thể thấy cô mặc váy trắng tinh khiết nét mặt chỉ có hạnh phúc mãn nguyện, trở thành cô dâu của hắn cùng hắn cả đời.

Khi đứng đối diện cô trong biển hoa ấy, hắn không muốn đưa cô bó hồng đỏ thắm chường mắt trong tay. Hắn muốn cô mặc bộ váy đẹp nhất, cầm loại hoa cô thích nhất, đeo lên chiếc nhẫn long lanh nhất...ở bên cạnh hắn.

Nhưng rõ ràng cô không còn đeo chiếc nhẫn bạc năm ấy. Khả Vy là vậy nếu đã tuyệt tình thì vô cùng tàn nhẫn một chút hi vọng cũng không lưu lại cho hắn.

Bọn họ có một lời hứa, hắn đã hứa dù Khả Vy có ở bất cứ đâu hắn cũng có thể tìm ra. Hiện tại hắn nhớ tới cô rồi, nên hắn muốn đi tìm cô.

Thiên Huy không phải không muốn gặp mặt Khả Vy, hắn chỉ là sợ, sợ Khả Vy không muốn nhìn thấy hắn, sợ mình lại gây thêm tổn thương cho cô.

"Khả Vy, đã lâu không gặp, em vẫn khỏe chứ?"

Hắn chỉ nói được duy nhất câu này, chỉ có thể lặp đi lặp lại như đọc thần chú, không phải hắn không có gì để nói, mà là không biết phải nói gì. Nếu có thể tiến về phía em một bước, ôm lấy em thì dù giữa chúng ta có là vô vàn mảnh vỡ sắc nhọn tôi cũng sẵn lòng. Có điều, em không muốn vậy.

"Khả Vy, chúng ta có thể quay lại không?"

Có thể cho hắn một cơ hội không? Có thể đừng dằn vò hắn không? Có thể nhìn hắn một lần không?

Bọn họ là thanh mai trúc mã, ở bên nhau từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Khả Vy rời khỏi tầm mắt của Thiên Huy lâu như thế, hắn hoảng loạn.

"Năm năm, cuộc đời tôi có bao nhiêu lần năm năm?"

"Trong lúc tôi cần cậu, cậu đang ở đâu?"

"Làm phiền tránh xa tôi một chút"

Từng lời cô ấy nói như mũi dao sắc nhọn khoét sâu vào da thịt khiến hắn chảy máu đầm đìa. Giây phút ấy hắn nhận ra hắn tổn thương người mình yêu đến mức nào.

Khả Vy hỏi hắn "Còn Nhu Ngọc thì sao" kì thật lúc ấy hắn không biết mình nên khóc hay cười. Cô ấy có thể nhớ tới Nhu Ngọc, có thể dịu dàng với Đức Nhân, có thể quan tâm bất cứ ai chỉ không để ý hắn.

Mặc kệ Thiên Huy có làm gì cũng không đổi nổi một ánh nhìn của Khả Vy, cô ấy mệt rồi, nhưng không cần hắn ở bên nữa rồi.

Sau cũng Khả Vy đột nhiên bỏ đi, hắn biết cô sẽ làm như vậy.

Không nói một lời cũng không cần hắn biết, cứ vậy đi.

Lần này hắn không đi tìm cô nữa, hắn đợi, đợi cô trở về, bao lâu cũng nguyện ý đợi.

Hắn không biết tương lai sẽ thế nào, cũng không muốn quan tâm quá khứ ra sao, hắn chỉ lặng lẽ đếm từng ngày đợi một người trở về.

Dù rằng người ấy có thể không cần đến hắn nữa.

Thiên Huy nhìn căn phòng lạnh lẽo hồi lâu, pháo hoa trên trời đã tàn, khói thuốc cũng không tỏa ra nữa, hắn đổ người xuống sàn nhà buốt như tuyết, không bật máy sưởi xung quanh chỉ có khí lạnh bao lấy thân. Có thứ gì ẩm ướt nóng hổi từ hốc mắt chảy xuống, tiếng hít thở khàn đục nặng nề. Ngón tay hắn miết nhẹ trong không khí tỉ mỉ vẽ ra hình dáng một người con gái. Chẳng biết bao lâu hắn mới chậm chậm mở mắt, thế giới không có cô hắn không muốn tỉnh dậy.

...

Khả Vy, tôi nhớ em rồi, em có thể trở về không?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vãn Cũ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101-4: Ngoại truyện 3: Lưu Đức Nhân

Thế giới này trong mắt cậu là một màu xám, một màu xám tẻ nhạt. Chẳng xinh đẹp cũng chẳng xấu xí, tồn tại như một định luật bất buộc phải tuân theo.

Mọi thứ đều thật nhàm chán.

Tại sao con người lại có cảm xúc? Tại sao lại biết đau khổ, biết hạnh phúc, biết yêu thương?

Đức Nhân không trả lời được, bởi chính cậu cũng không biết.

Lưu Đức Nhân từ khi sinh ra đã là một người bất cần đời, cậu chẳng chán ghét gì thế giới này, chỉ là đối với nó không có hứng thú.

So với con người Đức Nhân thích thiên nhiên cây cỏ hơn, vì chúng vô tri vô giác, chúng đẹp một cách bình lặng. Còn con người là một loại sinh vật ồn ào và phiền phức, bởi họ có thất tình lục dục.

Đức Nhân hoàn toàn không hiểu vì lý do gì mà anh trai cậu, Kỳ Khôi lại cãi lại ba mẹ chỉ vì một cô gái chẳng có quan hệ ruột thịt, từ bỏ cả tiền đồ rộng mở để làm thêm ở một tiệm sách bình thường. Hành động ngu ngốc và vô vị này cậu thật sự không hiểu.

Sau cùng ông anh trai quý hóa của cậu đã thành công chọc ba mẹ tức giận đến độ không muốn nhìn mặt thẳng con trai ngỗ nghịch của mình, chỉ có thể xách va li bỏ đi. Mà Lưu Đức Nhân cậu cũng suýt nữa bị tóm cổ đi theo.

Tuyệt đối không làm chuyện mình không thích. Đây là châm ngôn sống của Đức Nhân, không ai có thể thay đổi được. Vì vậy cậu ở lại với Kỳ Khôi và đi Khương.

Dù cảm thấy hành động của anh trai là ngu ngốc nhưng cậu lại cảm thấy tò mò, giống như đi tìm đáp án của một bài toán bí ẩn, không biết được sẽ bứt dứt khó chịu.

- Vì sao phải làm đến như vậy?

- Vì sao à? Em từng yêu ai chưa?

- Lãng phí thời gian

- Ha, thế thì em không hiểu nổi đâu.

Khi ấy ánh mắt của Kỳ Khôi mê man đờm buồn, ánh mắt vốn ôn nhu nhã nhặn lại có sự cương ngạnh bất kham, khuôn mặt thoát nhìn rất thư sinh trắng trẻo lại bị men rượu làm đỏ ửng, nghiêng nghiêng đầu cười ngớ ngẩn dường như đang nghĩ gì đó. Đức Nhân nhìn chằm chằm Kỳ Khôi, vươn tay chạm lên đỉnh đầu anh trai mình, giây tiếp theo giờ chân đạp cho Kỳ Khôi lăn từ trên bậc thềm xuống dưới đất, ánh mắt khinh bỉ cao ngạo.

Có bệnh.

Bảo anh trả lời không bảo anh hỏi ngược lại, cút xuống đất nằm cho tỉnh rượu đi.

Rồi cũng không quan tâm thêm nữa Đức Nhân quay người trở về phòng.

Những bài toán, những con số luôn có đáp án cụ thể rõ ràng, chỉ cần có công thức là sẽ tìm ra được kết quả.

Quan trọng hơn là nó không phiền phức như văn, Lưu Đức Nhân rõ ràng là người tôn thờ chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng, đừng nói thân thể đến đầu óc cậu còn lười vận động, con đường nào quá chông gai thì trực tiếp bỏ qua luôn.

Và rồi chuỗi ngày không yên bình của Đức Nhân bắt đầu khi ông anh trai quý hóa của cậu giúp cậu đăng kí vào một lớp chuyên văn.

...

...

...

Mịa, rõ ràng là cố tình trả thù vụ bị cậu đập xuống đất.

Không làm chuyện mình không muốn, nếu đã không thích thì cứ nghỉ.

Vậy là tháng ngày trốn học không xin phép của bạn nhỏ Đức Nhân bắt đầu.

Đức Nhân thường rất hay ngủ, đơn giản vì thích. Ngủ thì không cần suy nghĩ, không cần nhìn, không cần hiểu có thể tránh phải tham gia đủ trò phiền phức, nên đừng hỏi vì sao cậu suốt ngày ngủ. Trong lớp quá ồn ào, nơi nghỉ ngơi lí tưởng nhất chính là cây cỏ thụ sau trường, cảm giác được nắng ấm và màu xanh bao phủ khiến cậu ngủ ngon hơn.

Lần đầu tiên Lưu Đức Nhân nhìn thấy Diệp Khả Vy là khi cậu trèo lên ngọn cây cao nhất sau trường, từ đây có thể vừa vịn nhìn thấy cửa sổ lớp học, còn có thể nhìn thấy bóng một cô gái khá ưa nhìn ngồi một mình trong lớp học.

Cô gái đó khá đáng yêu, đôi lúc sẽ làm bộ hung dữ gắt lên với cô bạn thân, đôi lúc sẽ chăm chú viết lách gì đó, lúc không trả lời được bài sẽ lúng túng cúi gằm mặt như oán trách, có lúc lại vờ như tập trung nghe giảng nhưng thật ra đang mải mê đọc truyện trong giờ...

Chính Đức Nhân cũng không biết mình bắt đầu dõi theo cô gái ấy từ lúc nào. Hình như rất thích nhìn cô ấy cười, nhìn cô ấy giả ngốc trên ghế người khác, nhìn cô ấy mơ màng hướng mắt ra cửa sổ không biết đang nghĩ gì.

Sau đó, Đức Nhân phát hiện ra một sự thật khá thú vị... cô gái đó là bạn cùng bàn của mình.

Haha đến giáo viên chủ nhiệm là ai cậu còn không biết nói gì đến bạn cùng bàn?

Cô gái đó tên Diệp Khả Vy, đúng thật là rất khả ái.

Khả Vy lần đầu nhìn thấy Đức Nhân sắc mặt thoáng biến đổi, hơi cứng ngắc lui người và trong, thấy Đức Nhân vẫn chăm chăm nhìn mình thì vội vã đứng lên nhường cho Đức Nhân ngồi trong sát với cửa sổ, còn mình vội vã chạy xuống bàn cô bạn thân bên dưới. Cô ấy hình như sợ cậu.

Vì sao vậy? Cậu đã làm cái gì đâu? Không quản nữa, đi ngủ.

Đức Nhân tất nhiên không biết vì sao Khả Vy sợ cậu, thật ra cả lớp đều sợ cậu. Dáng vẻ lạnh lùng xa cách, quanh người lúc nào cũng tỏa ra hàn khí như tự đeo trên ngực một tấm biển "hiện vật cấm sờ". Mái tóc rũ xuống quá nửa che khuôn khuôn mặt, chỉ nhìn thấy cánh môi chẳng bao giờ chịu cong lên, hầu như không bao giờ mở miệng nói chuyện với ai, đến giáo viên chủ nhiệm cũng bị cậu chọc cho tức giận bỏ đi.

Bạn nhỏ Đức Nhân thật sự có bản lĩnh.

...

Cũng không biết từ lúc nào Khả Vy trở thành người duy nhất trong lớp có thể giao tiếp với Đức Nhân, thi thoảng họ sẽ nói đôi ba câu đơn giản, thật ra chỉ có mình Khả Vy nói Đức Nhân chỉ phụ trách nghe, dùng ánh mắt biểu đạt ý muốn của mình.

Khả Vy rất dễ chung sống, chính là kiểu nước sông không phạm nước giếng, có thêm bạn cùng bàn trong mắt cô chẳng qua chỉ là chia đôi diện tích bàn học. Đôi lúc Khả Vy còn quên mất sự tồn tại của Đức Nhân, cậu luôn thoát ần thoát hiện, đi hay đến đều không ai biết.

Đức Nhân biết Khả Vy có một cậu bạn thân, bọn học có vẻ là bạn từ thời thơ ấu nên rất thân thiết. Khả Vy nếu không có chuyện gì đều đi tìm Thiên Huy cười nói với hắn ta rất thoải mái.

Khả Vy bị phạt trực nhật, Đức Nhân vô cớ bị phạt theo, cậu chẳng hứng thú gì với việc dọn dẹp nên vốn định về trước, đó là lần đầu tiên cậu chính thức chạm mặt với Trịnh Thiên Huy.

Hắn đứng dưới sân trường, có lẽ đang chờ Khả Vy, cậu luôn thấy bọn họ về chung.

- Cậu gì ơi, cậu đấy, này gọi cậu đấy, quay lại tớ hỏi chút

-...

- Cậu có thấy Khả Vy không?

-...

- Đức Nhân? Đúng không? Khả Vy là cô gái ngồi bên cạnh cậu ấy.

- Không biết.

Câu trả lời này không rõ là trả lời không biết Khả Vy ở đâu hay không biết Khả Vy là ai. Nhưng ngay sau đó Đức Nhân lại đổi ý quay người đi đến thư viện giúp Khả Vy dọn dẹp.

Đức Nhân và Thiên huy bọn họ ngay từ lần đầu chạm mặt đã không ưa đối phương.

Sách là một trong số những sở thích hiếm hoi của Đức Nhân, dành cả ngày trời để ở trong phòng đọc sách đối với cậu cũng không phải là vấn đề. Nhưng ông anh trai quý hóa của cậu mới là vấn đề đau não.

Kỳ Khôi đá cậu ra khỏi nhà kéo cậu đến hiệu sách với lý do "ở trong phòng lâu quá não sẽ bị ỉm mốc, phải đem não đi phơi"

...Mốc cái khi, muốn có người phụ giúp anh một tay thì nói thẳng luôn đi.

Nhưng vì vậy mà Đức Nhân phát hiện Khả Vy rất hay đến hiệu sách.

Có lúc sẽ mua vài quyển sách tham khảo, có lúc lại mua truyện tranh, lại có lúc mượn sách đọc tại chỗ, chăm chú làm bài tập.

Khả Vy thật sự quá thấp, Đức Nhân biết, nhưng không ngờ cô ấy lại thấp đến đáng thương. Ánh mắt Đức Nhân lóe lên một tia thích thú khi thấy Khả Vy chặt vật kiềng chân cô với lấy cuốn sách trên cao, nhún lên nhảy xuống như đinh lò xo dưới chân, bộ dạng rất mắc cười.

Không hiểu trời xui đất khiến thế nào Đức Nhân lại tiến đến, với tay lấy xuống quyển sách Khả Vy nhắm đến. Người cô ấy thật sự rất nhỏ, chỉ cao đến ngực cậu, từ đằng sau rất dễ dàng ôm vào lòng, một vài lọn tóc mềm mại lướt qua mu bàn tay còn có mùi hương ngọt ngào của hoa cỏ.

Khả Vy quay người lại, thoáng chút giật mình khi nhìn thấy Đức Nhân, đôi tay vươn ra định túm cuốn sách kia vội vã rút về.

Cô ấy muốn sách trong tay cậu, nhưng lại e dè cậu, đôi mắt cún con háo hức chờ đợi làm Đức Nhân không dám tiếp tục nhìn, lại sinh ra cảm giác muốn trêu chọc. Quả nhiên giây tiếp theo Đức Nhân không nói gì cầm sách bỏ đi để mặc Khả Vy phẫn nộ gặm chân.

Đức Nhân chỉ cảm thấy cô gái này sao lại có nhiều biểu cảm đáng yêu như vậy, mà chính cô ấy cũng không biết mình đáng yêu giống như trong vô thức đã là người thuần khiết như vậy.

Nhưng khi nhìn xuống cuốn sách trên tay Đức Nhân lập tức lộ vẻ mặt khinh bỉ, truyện Conan? Bao tuổi rồi còn đọc cái thứ này? Vô vị.

Đức Nhân bất giác quay đầu muốn nhìn cô gái ấy nhiều hơn chút nữa lại thấy cô ấy đang tươi cười nói chuyện với anh trai mình. Hay lắm, bốn bề là nhà người trong thiên hạ đều là anh em, cô đi đâu cũng thu hút ánh nhìn của người khác. Đức Nhân vô cớ nổi giận.

Đức Nhân thích những thứ mềm mềm ấm áp, có thể ôm đi ngủ là tốt nhất, có lẽ vì vậy cậu thích mèo. Nhưng anh trai cậu thì dị ứng với mèo.

Bãi đất trống gần nhà là nơi đám mèo hoang tụ tập, chúng thường tới đây sưởi nắng, có khi là chờ được cậu cho ăn.

Đức Nhân nhớ hôm đó mình đang cho lũ mèo ăn, chúng nằm trên đất ánh mắt cầu được sủng nịnh. Đức Nhân khẽ "hừm" một tiếng, dù ngoài mặt không biểu hiện nhưng trong lòng lại hết sức thoải mái đưa tay vuốt vuốt nựng con mèo nhỏ.

Đó là khi cậu gặp Khả Vy, cô ấy có lẽ đang tìm nhà ai đó, lại bị đám mèo dụ tới đây, khi nói đến mèo ánh mắt như đầy hoa pháp pháp, rõ ràng Đức Nhân chẳng nghe được câu nào, chỉ thấy vẻ mặt cô ấy thật cuốn hút.

Hơn nữa địa chỉ nhà mà cô ấy hỏi hình như có chút quen quen, đúng là có chút quen quen.

Đức Nhân ôm trên tay một con mèo đen vừa đi vừa suy nghĩ, vòng vèo qua vài con ngõ nhỏ. Chẳng qua đáng về yên lặng lững lúng theo sau cậu của Khả Vy khá tội nghiệp, khiến cậu muốn bắt nạt thêm một chút.

Đến lúc nhìn thấy nhà mình trước mặt Đức Nhân thật sự ngạc nhiên, nhưng mái tóc che khuất nửa khuôn mặt đã giấu đi biểu tình ủa cậu.

Khả Vy là đến thăm Kỳ Khôi. Không hiểu sao ý nghĩ này khiến Đức Nhân cảm thấy khó chịu, vậy nên Đức Nhân đứng bên ngoài đợi khả Vy, còn viện cớ đem Tiểu Hắc chuyển cho cô nuôi. Đức Nhân cũng không hiểu mình muốn gì, người như Khả Vy chỉ nhìn thôi là đã thấy phiền phức, vì sao cậu lại muốn dính vào đồng phiền phức này?

Nhưng có cảm giác như khi không nhìn thấy Khả Vy đức Nhân sẽ cảm thấy thiếu vắng, giống như đã quen nhìn thấy bóng dáng cô gái ấy vô tình lướt qua, tươi cười đùa nghịch với ai đó, tỏ ra sợ sệt mình... Cô gái ấy bước vào cuộc sống của cậu một cách tự nhiên.

Khả Vy không phải cô gái xinh đẹp nhất mà Đức Nhân từng gặp, cũng không phải quá thông minh, đôi lúc còn rất ồn ào phiền phức, đôi lúc lại an tĩnh đến lạ.

Nhưng Khả Vy là người duy nhất khiến Đức Nhân cảm thấy hứng thú, chỉ đơn giản là nhìn thấy cô từ cửa sổ lớp học, tựa như hình bóng của cô gái ấy đã khảm vào trong trí nhớ không dứt ra được.

Trở lại trường sau hai ngày nghỉ, Đức Nhân vẫn làm tròn bổn phận của một học sinh cá biệt, leo cây trốn học. Có điều hôm nay chỉ vừa chop mắt được một chút đã bị Khả Vy ồn ào đánh thức, có lẽ cô đang bức dọc chuyện gì, về mặt cấu giận không mấy hòa hoãn đứng dưới gốc cây lăm nhăm, sau khi phát hiện ra cậu thì ồn ào bám theo. Rõ phiền phức.

Sau cùng Đức Nhân cũng đoán ra Khả Vy vì ai mà tức giận, ngoài Trịnh Thiên Huy hẳn ra còn ai có cái tài này.

Lưu Đức Nhân hoàn toàn không ưa Trịnh Thiên Huy.

Hắn đứng chắn đường trước mặt bọn họ, ném cho cậu một cái nhìn không thiện ý. Trong lòng nảy sinh khó chịu muốn kéo Khả Vy đi trước tránh xa tên đáng ghét kia, nhưng cô ấy lại giựt tay cậu ra. Quả nhiên cô ấy luôn để tâm đến hắn. Đức Nhân bất giác nhếch môi cười khẩy, không biết mình cười vì chuyện gì.

Tháng 9, trời xanh lam, màu lam giống như hoa lưu ly nở muộn.

Kỳ Khôi nói Khả Vy là bạn gái anh.

Đức Nhân dùng bút nét chì mờ nhạt trên giấy trắng, ngẩng đầu nhìn Kỳ Khôi. Anh vẫn cười, nét cười ôn nhã dịu dàng không hiểu sao cậu ghét nó, nụ cười gượng ép giả tạo.

- Tùy anh.

Đức Nhân không nhanh không chậm trả lời, cây bút trong tay bị dùng lực siết mạnh gãy làm đôi, cậu cũng không nhìn nhanh chóng ném nó vào thùng rác.

Đức Nhân không hiểu, rõ ràng người Kỳ Khôi thích không phải Khả Vy, người con gái mà anh ấy thích không có ở đây. Kỳ Khôi vì chị ta mà đến ba mẹ cũng dám phản nghịch vậy vì sao bây giờ lại quen Khả Vy. Đức Nhân càng không hiểu người Khả Vy thích là Thiên huy, cậu dù không hiểu chuyện tình cảm cũng có thể nhận ra được, vì sao Khả Vy lại đồng ý quen Kỳ Khôi.

Tự mua phiền phức!

Đức Nhân lại gặp Khả Vy ở khu đất trống, cô ấy đang đến tìm Kỳ Khôi, có lẽ cô ấy không biết quan hệ của cậu và Kỳ Khôi, cậu cũng không định nói cho Khả Vy biết.

Khả Vy nói trời có thể mưa, tốt nhất cậu nên về nhà, nói xong cũng không thèm để ý đến cậu. Có lẽ Khả Vy thật sự không thích cậu.

Quả nhiên trời mưa thật, Đức Nhân không muốn về nhà, cô ấy đang ở đó, cậu không muốn về.

Rõ ràng không muốn để ý, nhưng mọi hành động của Khả Vy dù là nhỏ nhất cũng khiến Đức Nhân chú ý.

Cậu kiếm một cái cớ theo Khả Vy về nhà, trong lòng thầm mừng rỡ.

Đức Nhân ôm lấy Tiểu Hắc trong lòng, nhưng mắt vẫn luôn để ý Khả Vy. Con mèo này bị cô ấy nuôi thành béo ú, lông đen tuyền ngày trước bây giờ mượt mà bóng bẩy, Đức Nhân có chút không muốn nhận quan hệ họ hàng với nó. Xoa đầu mèo nhỏ cậu cười như không.

- Tiểu Hắc, tao có chút ghen tị với mày đấy.

Khả Vy bận rộn pha trà, mùi của trà rất dễ chịu nhưng mùi hoa quả trên người Khả Vy lại thoải mái hơn nhiều lần.

Thật sự muốn đến gần cô ấy, muốn ở bên cô ấy nhiều hơn, muốn ôm cô ấy. Vậy mà tâm trạng của Đức Nhân lập tức bị đập thẳng xuống vực khi nhìn thấy Thiên Huy. Hắn rõ ràng đến gây chuyện với Khả Vy, vì sao Khả Vy vẫn để ý hắn nhìn như vậy, Đức Nhân không hiểu.

Khả Vy vẫn luôn bám lấy Thiên Huy, hai người bọn họ ở chung một nơi hòa hợp vô cùng, đôi lúc xảy ra tranh cãi, giận hờn nhưng lại giống như không thể rời bỏ nhau.

Đức Nhân biết Thiên Huy cũng thích Khả Vy Ánh mắt của Thiên Huy khi nhìn Khả Vy, sự quan tâm cung chiều, và cả thái độ thù địch với cậu.

"Thích một người không nhất thiết vì người đó cái gì cũng tốt, khuyết điểm của người đó đôi khi trong mắt bản thân lại chính là ưu điểm" _ Kỳ Khôi từng nói với cậu như vậy, nếu đã thích ai thì tức là chấp nhận mọi thứ của người đó, đem bao dung che chở cho khuyết điểm của họ. Giống như Đức Nhân thích Khả Vy, lại giống như Khả Vy thích Thiên Huy. Bọn họ đều bước một chân vào sương mù mờ mịt nhưng lại không nguyện ý quay đầu.

Đức Nhân có một giấc mơ, trong mơ cô gái ấy đứng giữa mặt biển và bầu trời đầy sao, quay đầu nhìn cậu, nét mặt không vui không buồn. Cô gái ấy ánh mắt rất đẹp, nhưng nụ cười lại đượm buồn, khóe miệng mấp máy nói gì đó, nhìn cậu khẩn cầu, cô ấy đang dần tan biến. Đức Nhân hốt hoảng tiến lên muốn níu cô gái lại, kết quả cô ấy tan biến còn nhanh hơn, trở thành những đốm sáng vỡ vụn xung quanh cậu rồi biến mất.

Khả Vy!

Cậu muốn ở bên Diệp Khả Vy, muốn bảo vệ cô ấy, muốn che chở cô ấy một đời.

- Anh thật lòng thích Khả Vy hay chỉ coi cô ấy là thể thân?

Người con trai trước mặt ngũ quan nhu hòa, khóe miệng luôn cười nhẹ, lúc nhìn cậu không lộ ra bất cứ biểu tình nào, cười như không cười.

Kỳ Khôi dường như không có ý trả lời tiếp tục cúi đầu sửa dây đàn, vài nốt nhạc rời rạc vang lên rồi nhanh chóng chìm vào trong tĩnh lặng, giữa bọn họ không ai nói lời nào lại duy trì một loại áp lực căng người.

- Anh rút cục là thế nào?

Đức Nhân giựt cây đàn, kéo cổ áo Kỳ Khôi gắt hỏi, nhận lại vẫn là ánh mắt bình thản như nước không có bất cứ động tĩnh nào, cậu ghét nó.

- Sao đột nhiên em lại mất kiên nhẫn vậy? Em để ý Khả Vy thế sao?

-...

- Không trả lời được là im lặng, ai dạy em thế hả?

-...

- Bây giờ là không muốn trả lời phải không?

Lật bàn, rõ ràng người hỏi là cậu sao bây giờ cậu lại trở thành đối tượng bị tra hỏi rồi, anh trai anh sống sai quá rồi.

Kỳ Khôi lấy lại cây đàn, không để ý đến cậu đi về phía cửa sổ tưới nước cho mấy chậu lưu ly, chậm rãi, tỉ mỉ.

Đức Nhân cũng không làm gì, chỉ im lặng ngồi đợi, đợi hết cả buổi chiều.

Kỳ Khôi bắt đầu đi thờ dài

- Em chỉ cần chú ý một chút là sẽ thấy, cách Khả Vy đối xử với anh chẳng qua chỉ là đối với anh trai. Anh thừa nhận anh tiếp cận Khả Vy vì thấy Khả Vy giống cô ấy. Nhưng không phải như thế, Khả Vy là Khả Vy, Hạ Ngân là Hạ Ngân, họ không giống nhau

- Em không ở đây nghe anh giải bày tâm sự, nếu đã không thích thì đừng làm lãng phí thời gian của cô ấy.

Đức Nhân không tiếp tục ngồi lại, xoay người rời đi, ở lại thêm một phút nữa sợ rằng cậu sẽ đánh người mất.

Sự quan tâm này từ đâu mà có, vì sao phải để ý nhiều như vậy? Đức Nhân không hề nghĩ đến. Nhưng cậu biết mình đối với Khả Vy đã không còn đơn thuần. Càng tiếp xúc càng muốn ở cạnh cô ấy nhiều hơn.

Kỳ Khôi nói anh ấy sẽ không trốn tránh, anh ấy muốn đi tìm người mình yêu. Đức Nhân một câu cũng không nói lảng lảng nhìn anh đi. Cậu chẳng cười nhạo cũng chẳng ngăn cản. Có lẽ hiện tại Đức Nhân hiểu ra đôi chút vì sao Kỳ Khôi phải cố chấp với một người như vậy. Kỳ Khôi nói "Cô ấy là hạnh phúc của anh, anh không thể đánh mất"

Cô ấy là hạnh phúc của tôi, tôi không thể đánh mất.

Khả Vy!

Khả Vy sau cùng cũng phát hiện Đức Nhân và Kỳ Khôi là anh em ruột, trong chuyện này từ đầu đến cuối chỉ có Khả Vy là không biết gì. Cô ấy có vẻ tức giận, nhưng Đức Nhân lại không biết làm sao cho Khả Vy nguôi giận, cậu không giỏi ăn nói.

Có vẻ như Khả Vy rất muốn vén tóc mái của cậu, còn rất muốn cậu nói nhiều thêm vài câu. Hừm, vậy cứ nghe theo cô ấy đi.

Đức Nhân vì Khả Vy mà tập mỉm cười, tập chung sống hòa thuận với người khác điều mà trước nay cậu không hề có ý định làm.

Nếu là Đức Nhân trước kia khẳng định sẽ cảm thấy rất phiền phức, nhưng cậu hiện tại lại chỉ muốn đổi lấy một nụ cười của cô.

Hình như tôi thích em rồi, phải làm sao đây?

Không giống trước kia chỉ là chú ý một chút, cảm thấy thú vị một chút, giống như đọc một cuốn sách khoa học có sẵn lời giải đáp, hiện tại Lưu Đức Nhân không phân tích nổi tâm trạng cảm xúc của mình.

Cảm giác thích một người là như thế nào? Cảm giác yêu một người là như thế nào? Thứ tình cảm rắc rối suốt mấy vạn năm giữa người với người. Đức Nhân không muốn phiền phức, cậu chỉ muốn sống trong thế giới của mình, bình lặng suốt đời.

Nhưng từ giây phút nhìn thấy Khả Vy, cuộc đời Đức Nhân định sẵn sẽ không yên ả.

Cô ấy khóc rồi, thứ cảm giác bóp nghẹn trái tim lần đầu cậu trải qua, chỉ vì cô ấy khóc. Không, bởi vì người đó là Diệp Khả Vy nên cậu mới đau lòng.

Rất khó chịu, nhìn Khả Vy khóc như vậy rất khó chịu, hận không thể đem tất cả những thứ làm cô ấy tổn thương tổng vào hố đen vũ trụ. Đức Nhân đem Khả Vy đến biển, nhìn Khả Vy tự mình gào thét với sóng biển, náu áo cậu khóc ngon lành.

Đức Nhân không hiểu nhiều về Khả Vy, những gì cậu biết chỉ qua tiếp xúc hàng ngày, cô ấy hoạt bát vui vẻ, tính cách thất thường, quan tâm người khác. Rõ ràng là mẫu người phiền phức điển hình. Nhưng cô ấy lại tĩnh lặng, âm thầm chịu đựng, chuyện gì cũng để mình tự gánh vác.

Cô ấy gặp một cô gái tóc màu hạt dẻ nhỏ tuổi, bọn họ nói gì đó nhưng chắc chắn có liên quan đến Trịnh Thiên Huy, bởi ngoài hắn ra không ai có thể làm Khả Vy đau lòng. Điều này Đức Nhân biết, chỉ là không muốn thừa nhận.

Bàn tay đưa ra vô thức muốn xoa đầu người đang ngồi cạnh mình lại nhanh chóng thu về, không hiểu sao lại có cảm giác nếu cậu bày tỏ tình cảm của mình Khả Vy sẽ xa lánh cậu.

Nắng là một dải lụa mềm mại đổ trên người cô ấy, vệt hoàng hôn cam nhạt chiếu trên mặt biển thành một đường thẳng loang lổ, tiếng sóng đều đặn vỗ vào bờ xô đổ cồn cát.

Nếu có thể mãi ở bên Khả Vy như vậy thì thật tốt.

Rất muốn biết nếu cậu bày tỏ Khả Vy sẽ có thái độ gì, liệu cô ấy có chấp nhận cậu.

Khoảnh khắc Đức Nhân nói, "Diệp Khả Vy, tớ thích cậu" đơn giản chỉ muốn cô ấy biết có một người vẫn luôn thích cô ấy, luôn muốn ở bên cô ấy.

Nhưng Đức Nhân biết, Khả Vy không chấp nhận, vì vậy cậu chậm chậm quay lưng đi.

Con người là loài động vật phức tạp, vì con người sở hữu tình cảm. Nếu con người giống như robot là một cỗ máy vô tri vô giác chỉ biết nghe lệnh thì sao? Khẳng định sẽ không phiền phức như bây giờ.

Đức Nhân chậm rãi mở mắt, một màn đêm bao phủ lấy con người, thứ thấy được chỉ là một đám sao duy nhất sáng chói mắt trên trời đêm.

Ngôi sao đó rất sáng, nhưng lại rất cô độc có vuron tay thế nào cũng không thể chạm tới, khép hờ mi mắt Đức Nhân chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Vẫn là cô gái ấy, cô gái đứng giữa mặt biển phản chiếu mệnh mang nhìn cậu không có bất cứ tia cảm xúc nào, chỉ cần cậu tiến lên một bước, cô ấy sẽ lập tức tan biến. Một giấc mộng dài mê man.

Vì muốn gặp cô ấy mà ngày ngày chạy đến hiệu sách ngồi đợi.

Vì muốn nhìn thấy cô ấy mà luôn "vô tình" gặp gỡ trên đường.

Vì muốn cô ấy cười nên tùy theo ý cô ấy.

Không sao, nếu Khả Vy không thích vậy Đức Nhân sẽ từ từ bồi đắp tình cảm

Vậy là tháng ngày theo đuổi của bạn nhỏ Đức Nhân bắt đầu.

Lúc ở trong lớp sẽ nằm xuống bàn vờ ngủ nghe cô ấy lẩm nhẩm đọc bài, lén nhìn về mặt nghiêm túc tập trung của cô ấy. Dựa vào cô ấy ngủ, ngửi mùi hương ngọt ngào chỉ cô ấy có.

Có thể được uống trà Khả Vy pha, đến nhà cô ấy, đôi lúc còn có thể chạm vào cô ấy, nhiều đó cũng đủ cho Đức Nhân tâm tình vui vẻ cả ngày.

Dù biết rằng cô ấy nhất định sẽ từ chối mình.

"Cậu hà tất phải làm đến vậy? Không phải tớ thì sẽ là một người khác trên đời đâu thiếu người tốt."

"Đúng nhi, nhưng tớ chỉ nhìn trúng cậu. Trước giờ trong mắt chỉ có cậu."

Câu này là thật, ngoài Khả Vy ra Đức Nhân không để ý một cô gái nào khác, tình cảm cậu dành cho cô ấy là duy nhất, là đầu tiên. Nhưng vẫn bị người ta cự tuyệt từ chối.

Dù đã biết trước sẽ là như vậy, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng nghe chính miệng Khả Vy từ chối mình, thật sự rất đau. Giống như đứa trẻ luôn luôn cố gắng làm tốt, cố gắng cố gắng rất nhiều lần mới thành công nhưng lại không được ai công nhận.

Cậu đem tình cảm của mình cho cô ấy, thứ tình cảm non xanh tinh khôi lần đầu trải qua lại đổi lấy tổn thương quay về.

Tại sao? Không nhìn tôi lấy một lần?

Thật ra Đức Nhân khá ngốc nghếch trong tình cảm, chính là kiểu người đã yêu ai thì chỉ nhận định duy nhất người đó, bị bỏ lơ cũng không sao, bị từ chối cũng không sao, vẫn có thể khoác một vẻ mặt bất cần lao đầu về phía trước.

Hơn nữa Khả Vy không ghét cậu, cậu vẫn còn cơ hội.

Nhưng rõ ràng giữa bọn học có cục đá to chình ịch chắn đường. Trịnh Thiên Huy, cái tên càng nhìn càng thấy không thuận mắt. Thiên Huy rõ ràng thích Khả Vy, nhưng hắn ta lại không nói ra giống như đang e ngại điều gì. Điểm này Đức Nhân không hiểu, chỉ biết rằng mỗi lần bọn họ chạm mặt đều có thuốc súng bay mù trời.

Giáng sinh là một ngày lễ phiền phức, ngoài đường tấp nập người, trời quá lạnh để ra ngoài chỗ nào cũng ớn ào đông đúc, vậy mà Đức Nhân, con người luôn theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng đáng lẽ phải ở nhà ngủ vùi hiện giờ lại chạy đến trước cổng nhà Khả Vy.

Muốn cùng cô ấy đón giáng sinh, muốn nói "thích cậu" với cô ấy.

Đức Nhân xiết chặt chiếc hộp đồ trong túi áo, bên trong là một mặt dây chuyền hoa hồng đỏ tinh xảo mà cậu đã tốn nhiều thời gian để chọn tới chọn lui làm quà giáng sinh, Khả Vy khá ái như vậy đeo lên sẽ rất hợp, chỉ nghĩ thôi khóe miệng đã mỉm cười.

Nhưng Khả Vy hôm nay lại hành động khác thường, cậu nhìn ra được tất cả vì Trịnh Thiên Huy, người cô ấy chờ không phải cậu, người cô ấy muốn ở bên không phải cậu.

Khả Vy uống say rồi, cô ấy bám lấy cậu nói năng lảm nhảm. Nhìn Khả Vy như vậy cậu thực sự rất đau lòng.

Quả nhiên Khi nhìn thấy Thiên Huy Khả Vy vẫn chọn đẩy cậu ra đi về phía hắn. Vì sao vậy, hẳn quan tâm cô được bao nhiêu, hẳn tốt với cô được bao nhiêu cậu đều có thể làm tốt hơn.

Dù cậu có đưa tay ra cũng không nắm được cô ấy. Có thể đừng nói xin lỗi được không? Tại sao Khả Vy có thể nói cậu hãy tìm một người tốt hơn nhưng bản thân cô ấy lại chưa bao giờ muốn tìm một người khác ngoài Thiên Huy?

Vì cậu là người đến sau sao? Vì cậu và Khả Vy gặp gỡ nhau sau sao? Gặp đúng người nhưng lại sai thời điểm, như thế là sai sao? Bất công.

Câu "thích cậu" không thể nói ra, mặt dây chuyền cũng không thể đưa, bóng dáng ấy cô độc lặng lẽ chìm vào đêm đen.

Có lẽ Khả Vy không biết Đức Nhân vẫn luôn âm thầm dõi theo cô ấy, từ một khoảng cách rất xa đôi khi chỉ bắt được một góc áo, một cái cúi đầu, một nụ cười nhạt thoáng qua, cậu không còn đủ can đảm để lại gần nữa. Khả Vy và Thiên Huy chính thức hẹn hò.

Thật ra Đức Nhân đã thử biến mất khỏi tầm mắt của Khả Vy, thử xóa cô ấy khỏi cuộc sống của mình, thử quay về như trước đây không cần bất cứ thứ gì.

Nhưng cậu không làm được, Khả Vy không biết đến sự tồn tại của cậu, không biết cậu vẫn luôn lao về phía trước dù khoảng cách giữa họ có là 100, 1000 bước dù cô ấy không nguyện ý nhìn cậu một lần.

"Vì sao phải khổ như vậy?"

Vì người đó là Diệp Khả Vy, vì là cô nên không cần bất cứ lí do nào khác.

Hôm qua rất yêu em, hôm nay không muốn yêu nữa, nhưng mà ngủ một giấc tỉnh dậy nhận ra người tôi yêu nhất vẫn là em.

Đức Nhân không thích thể thao, cũng không thích nơi đông đúc, vậy mà hôm nay cậu lại đến xem trận đấu bóng rổ, không phải vì thích, chỉ vì muốn nhìn thấy cô gái ấy.

Khả Vy có vẻ không quan tâm trận bóng, chỉ nhìn duy nhất Trịnh Thiên Huy. Cậu tự mình đứng một góc chứng kiến cô ấy lao vào ôm lấy người kia, cười đầy yêu thương ôm cổ hắn, bọn họ ở trong một thế giới riêng tư hạnh phúc.

Còn cậu?

Ha, đến tư cách ở bên cô ấy cũng không có, bị người ta từ chối thẳng thừng vẫn mù quáng sa chân vào.

Không muốn nhìn, nụ cười ấy, sự yêu thương ấy không dành cho cậu, cổ ghen tức này uất nghẹn trong họng.

...

Đức Nhân va phải ai đó trên sân bóng, cậu không quan tâm, ăn trọn một cú vào mặt cậu cũng không quan tâm, chỉ lạnh lùng bình thản nhìn người đối diện, một tia cảm xúc cũng không có.

Ai đó đập vào sau gáy cậu, đầu đến tê dại người, hình như cậu còn mơ hồ nghe thấy tiếng gọi rất quen.

"Đức Nhân"

"Đức Nhân"

"Đức Nhân"

Giống như trong trí nhớ, cô ấy gọi tên cậu, đứng giữa một vùng biển đầy những ánh sáng nhỏ lấp lánh, đôi tay vươn ra lần này lại chạm tới cô ấy, chạm tới đôi mắt lấp lánh ngày thơ kia. Cô ấy nói "Đức Nhân, xin lỗi"

Đức Nhân mở mắt, phòng y tế của trường trống không, cậu biết Khả Vy đã rời đi rồi, cô ấy không muốn gặp cậu, một khi đã vạch rõ ranh giới là sẽ tuyệt tình như vậy, không bận tâm cậu sẽ đau lòng đến mức nào. Giống như vì không muốn gặp cậu mà cô ấy không còn đến hiệu sách thêm lần nào, Đức Nhân chỉ có thể ôm hi vọng chờ đợi rồi ngầy ngốc trở về, cô ấy sẽ không đến thêm lần nào nữa. Khả Vy là như vậy, bởi không thể chấp nhận tình cảm của cậu nên cô ấy trốn tránh, bây giờ cậu đã hiểu vì sao trước đây Thiên Huy luôn do dự không nói thật tình cảm của mình đối với Khả Vy. Xem ra cậu vẫn không hiểu Khả Vy bằng hắn.

Không có tôi em vẫn là mặt trời rực rỡ, nhưng không có em cuộc sống của tôi mất hẳn ánh sáng.

Cơn mưa của mùa thu lạnh ngắt, chỉ nghe thanh âm của mưa bao phủ đất trời. Đức Nhân vẫn như vậy, giữ vẻ ngoài lạnh nhạt thờ ơ, sống giống như một cái xác vô hồn, thứ gì cũng không cảm nhận được. Tự an ủi mình rồi dần dần sẽ ổn thôi, nếu Khả Vy không muốn có bất cứ quan hệ gì với cậu, vậy được, cậu nghe theo cô ấy.

Chiều mưa hôm ấy Khả Vy đuổi theo Đức Nhân muốn đưa cho cậu chiếc ô trong tay lại bị cậu thẳng thừng hất ra. Nếu đã tuyệt tình thì tuyệt tình đến cùng đi, có được không.

Thật sự rất nhớ cô ấy, rất muốn ôm cô ấy, nên có thể đứng xuất hiện trước mắt cậu được không?

Nhưng Khả Vy luôn miệng nói "chúng ta chỉ là bạn bè" rõ ràng muốn cậu chết tâm.

"Khả Vy cậu quá đáng lắm."

Cô ấy khóc rồi, chạy khỏi nhà cậu, bị cậu bức phát khóc, Đức Nhân chưa từng trách Khả Vy, bất kể cô ấy có làm gì cũng đều không trách, luôn ngu ngốc chịu đựng, luôn si mê chờ đợi.

Trái tim bị rơi xuống vỡ tan lại nhặt lên tỉ mỉ dán lại rồi lần nữa trao đi.

Vẫn muốn quan tâm cô ấy, không cần bất cứ danh phận gì, làm một người vô hình ở bên cô ấy cả đời.

Khả Vy lại khóc rồi, vẫn vì hấn. Cô gái mà cậu nhìn thấy trong tiệm trà lần trước không biết đã nói chuyện gì với Khả Vy nhưng xem ra cô ấy rất đau lòng. Cậu không phải tình cờ xuất hiện trước mắt Khả Vy, cậu đi theo cô ấy cả đoạn đường, chờ cô ấy thật lâu đôi lại nhìn thấy cô ấy uất ức bỏ đi.

Rõ ràng là yêu Thiên Huy khiến cô ấy đau khổ như vậy, vì sao lại không rời xa hấn đi? Người bên cạnh Thiên Huy làm tổn thương cô ấy, Thiên Huy cũng làm tổn thương cô ấy, hấn có trái tim của Khả Vy vì sao lại không biết trân trọng?

Tại sao lại nhìn hấn như vậy, tại sao lại đau lòng vì hấn nhiều như vậy, tại sao lại không để ý đến tôi dù chỉ một lần, sự tồn tại của tôi em biết chứ? Tình cảm của tôi em biết chứ?

Khả Vy!

Dưới cơn mưa hôm ấy, hoa cầm tú cầu nở điểm lẹ, nét đẹp đơn giản thuần khiết không so được với cô gái trước mặt. Mưa lạnh, nước mắt cô ấy cũng lạnh, từng giọt từng giọt giá buốt găm vào tim cậu.

Đức Nhân nói "Thật ra, cậu không cần phải khổ như vậy. "

Khả Vy lại nói "Thật ra, cậu cũng không cần phải khổ như vậy. "

Bọn họ đều rất buồn bực đều rất mù quáng, chỉ thừa nhận duy nhất một người không cần biết mình chịu bao nhiêu tổn thương. Đều ngốc nghếch như nhau.

Đức Nhân đem tất cả những mảnh kí ức của mình về lại, giấu trong một cuốn sổ. Khi cô ấy cười, khi cô ấy gọi tên cậu, khi cô ấy kéo cậu đi ngoài đường, khi cô ấy hào hứng nhìn vòng đu quay khổng lồ, tất cả cậu đều tỉ mỉ lưu lại.

Đức nhân không may mắn như thiên Huy, không quen Khả Vy từ sớm, không phải trúc mã của cô ấy, không phải người để cô ấy tin tưởng ý lại dựa dẫm, cậu chỉ có những kí ức vụn vặt nhưng lại hết lòng lưu giữ. Chân tình của cậu không ngại đem ra, không ngại bị từ chối, không ngại trao đi, chỉ bởi vì cô.

Khả Vy đi Mỹ, vẫn là vì Thiên Huy.

Cô ấy muốn cậu tìm một người khác tốt hơn, cậu đã đáp ứng.

Nhưng người tốt hơn thì đã sao? Cũng không phải cô, cậu chỉ muốn cô.

Tâm cậu chết rồi, mệt rồi, không còn biết đau nữa rồi. Đã không còn mong chờ hi vọng điều gì rồi, chỉ cần ở bên cô ấy là được, dù cho chỉ là một người thay thế cũng tốt, Nhưng cô ấy không muốn đem cậu làm người thay thế, cậu vẫn không có cách nào ở bên cạnh Khả Vy.

Đức Nhân cười khổ, Khả Vy quả thật rất giống cậu, cả hai chúng ta đều cố chấp như nhau, cậu không cưỡng cầu nữa, tâm cô ấy không đặt về cậu, trước kia không sau này cũng không.

Năm năm vẫn không đủ để Khả Vy quên đi Thiên Huy, năm năm Đức Nhân vẫn luôn ở bên Khả Vy với tư cách một người bạn.

Đức nhân là một người rất dễ thỏa mãn, chỉ cần được quan tâm một chút là đủ để cậu vui vẻ cả ngày, đem toàn tâm can mình ra đối đáp. Chiếc khăn len Khả Vy đan năm ấy cậu vẫn luôn giữ, dù nó đã xù bông, đã cũ đi nhiều rồi cậu cũng không muốn thay cái khác, Khả Vy nói cô ấy có thể đan cho cậu cái mới nhưng cậu lại không cần.

Cậu không cần nhiều, chỉ cần duy nhất, giống như Khả Vy đối với Đức Nhân là duy nhất.

Đức Nhân biết sớm hay muộn Khả Vy vẫn sẽ quay về bên cạnh Thiên Huy, vai diễn của cậu đến đây là kết thúc, có thể ở bên Khả Vy trọn vẹn 5 năm, có thể chiều cổ cô ấy, nhìn cô ấy từ từ trưởng thành, thay đổi, đối với cậu vậy là đủ rồi. Dù rằng sự thay đổi của Khả Vy khiến cậu đau lòng hơn nhiều, dù rằng cô ấy vẫn luôn coi cậu chỉ là một người bạn cũng không sao. Cậu không thua Thiên Huy, cậu thua tình cảm của Khả Vy, thua triệt để cô gái ấy.

Quá khứ của cô ấy cậu không thể tham dự, tương lai của cô ấy cậu không thể chứng kiến, nhưng có thể trốn được năm năm ở bên cạnh cô ấy cậu không cầu gì hơn nữa.

Khả Vy, tôi không thể đem lại hạnh phúc cho em, không thể nhìn em mặc váy cưới đi về phía tôi, không thể cùng em sống một đời một kiếp, vậy thì tôi sẽ làm người bảo vệ hạnh phúc cho em, ở phía sau che chở em

Khả Vy, tôi không chắc mình có thể yêu thêm một ai khác, tôi chỉ nhìn thấy em, trái tim này chỉ vì em mà rung động.

Khả Vy, chúc em hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Ngoại truyện 4

Khả Vy ngồi vắt chéo chân thoải mái dựa vào ghế từ ban công nhìn ra ngoài, im lặng nghe người ở đầu dây bên kia oán trách.

- Diệt Khả Vy cô là đồ vong ân phụ nghĩa, cô nói đi là đi, cả bạn chí cốt như tôi cũng không cần.
- Tôi vong ân phụ nghĩa ở điểm nào?
- Cô nói giới thiệu con gái Việt Nam cho tôi, bây giờ thì sao? Vội vàng chạy về nước, Boss đại nhân sắp phun ra lửa rồi kìa.
- A, tiệc chia tay cũng làm rồi, công việc cũng bàn giao lại rồi, còn gì nữa đâu?
- Mặc kệ, tóm lại kì nghỉ sắp tới tôi sẽ tới tìm cô, tốt nhất chuẩn bị vài cô bạn gái cho tôi đi, ừm giống cô là được.

Khả Vy giật giật khóe miệng, bạn gái mà nói cứ như kiểu rau cải ngoài chợ ấy nói có là có ngay, Kevil này đầu óc không được bình thường.

Khả Vy còn chưa nói được câu nào điện thoại trong tay đã bị giật mất, người kia từ đằng sau ôm lấy cô, mắt lạnh lùng liếc qua dây số trên điện thoại trầm giọng trả lời.

- Muốn tìm bạn gái thì tự thân vận động, tìm Khả Vy làm gì?

Nói xong liền tắt máy. Haha đảm bảo sau khi gọi lại Kevil sẽ chửi rửa cô một trận cho mà xem. Khả Vy bĩu môi quay lại oán trách người sau lưng, hắn còn không biết lỗi trùng mắt với cô.

- Em đề ý tới cậu ta làm gì, phiền phức.

...Ghen à?

Thiên Huy hừ lạnh, trực giác mách bảo cho hắn biết Kevil là kẻ thù, à không mọi đàn ông trên đời này đều là kẻ thù của hắn.

Bạn nhỏ Thiên Huy sau năm năm không nhìn thấy Khả Vy càng ngày càng trở nên cực đoan.

...

Khả Vy kéo hắn ngồi xuống bên mình cung chiêu xoa xoa đầu hắn vậy mà Thiên Huy vẫn làm bộ dạng hờn dỗi, cô không cảm thấy mình sai ở đâu a~ Hắn giận cái gì mới được a~ Sao tính cách lại khó chiều thế này?

Thiên Huy dụi dụi cằm vào cổ Khả Vy, được nước lán tới yêu cầu

- Anh giận rồi, mau dỗ anh đi
- Dỗ thế nào?
- Gọi "anh" đi

...

- Thái độ khinh bỉ ấy là sao hả? Em phải đổi xưng hô đi chứ, dù sao em cũng là bạn gái anh mà.

Khả Vy vẫn một mực làm biểu cảm khinh bỉ, cái tên này không có chuyện gì làm mỗi ngày đều chạy theo cô đòi gọi "anh", người ta cũng biết ngại chứ bộ.

Trịnh Thiên Huy hoàn toàn không quan tâm đến tiết tháo bám riết lấy Khả Vy làm nũng khiến cô chỉ hận không thể đạp cho cái mỏ hắn sưng lên.Ồn như vậy sao không đi làm nữ chính luôn đi? Có bệnh.

Thiên Huy không chịu khuất phục nhân lúc Khả Vy lơ đãng ép cô vào tường, một tay chống tường tay kia giữ lấy hông Khả Vy mị hoặc mờ ám.

- Không gọi anh hôn đấy nhé.

Diệp Khả Vy đen mặt cười, hay lắm còn học được kabe-don, được rồi chiều theo ý hấn cũng không thiệt gì, quân tử không sợ chịu thiệt.

Vậy là Khả Vy ánh mắt lưu thủy, môi nhỏ anh đào hé mở ngoan ngoãn gọi

- Anh~

-...

- Anh Huy

-...

- Này, khoan đã anh...sao lại chạy rồi?

Bạn nhỏ nào đó đỏ mặt vội vàng lấy tay áo rộng thùng thình che mặt, chạy vào chần trốn sống chết không ra.

E thẹn như vậy mà còn đòi kabe-don với bà, nghịch ngợm. Diệp Khả Vy vênh mặt kiêu ngạo chạy đến bên đồng chần chọc chọc kéo kéo ý ới gọi

- Anh ơi, anh à

- Anh

- Thiên Huy

- Anh Huy

...

- Đừng gọi nữa

Đừng có gọi bằng cái giọng mê hoặc dụ tình ấy, Diệp Khả Vy em mẹ nó đồ lưu manh.

Trịnh Thiên Huy rất muốn Khả Vy gọi mình là "anh" nhưng sau khi nghe cô gọi rồi hấn vẫn không có cách nào thích ứng ngay được.

Cho nên ấy à, trong vài phương diện nào đó bạn nhỏ Thiên Huy vẫn không mặt dày bằng bạn nhỏ Khả Vy.

Sáng đẹp trời nào đó Thiên Huy cùng Khả Vy chạy bộ quanh công viên, sau vài vòng thì dừng lại nghỉ ngơi.

Sau khi đi mua nước trở về Thiên Huy trông thấy Khả Vy ngăn người nhìn nhìn một con chó lông đen cao gầy trước mặt, cô đi hai bước nó đi hai bước, cô đi sang phải nó sang phải, cô đi sang trái nó cũng sang trái, cô ngồi xuống nó cũng ngồi xuống lè lưỡi chăm chăm nhìn cô.

Khả Vy thắc mắc hỏi Thiên Huy

- Sao nó cứ nhìn em hoài vậy?

- Chắc tại nó thấy đồng loại của mình

Trịnh Thiên Huy nghiêm túc trả lời.

Sau đó, sau đó hấn bạn chạy theo người ta rồi rít xin lỗi rồi.

...

Lại một buổi sáng nào đó Thiên Huy đang tập thể dục, Khả Vy chống cằm ngồi bên cạnh quan sát.

U姆 cơ bụng không tẽ, eo rất nhỏ lại còn rắn chắc, không mềm dẻo như eo cô, màu da hơi trắng khỏe mạnh còn mơ hồ nhìn thấy cơ bụng ẩn hiện sau lớp áo thun rộng.

- Em nhìn đủ chưa?

- Chưa đủ

Khả Vy nhanh chóng khẳng định, không ngần ngại sờ vào hiện vật, còn mồm mề sờ qua sờ lại một hồi

- Em cố tình phải không?

- Ừm

- Ra kia úp mặt vào tường, đừng có hư hỏng

Diệp Khả vy lập tức ngoan ngoãn úp mặt vào ngực Thiên Huy.

Hắn bảo cô úp mặt vào tường không báo ngực hắn a.

Thế nên sáng nay trong khi Thiên Huy hít đất thì Khả Vy ngồi trên lưng hắn tịnh tâm ngồi thiền hít thở tinh hoa nhật nguyệt.

Ai đó ai oán nhìn người ngồi trên lưng mình thỏ thẻ hỏi

- Em lại béo lên phải không?

- Hừm, gì cơ?

- Anh chưa nói gì cả, thật đấy.

Thiên Huy từ cửa bước vào đã ngửi thấy một mùi hương nồng nàn không thua kém gì mùi hoa sữa Hà Nội. Khả Vy đeo tạp dề xanh nhạt tóc vấn gọn gàng trên đầu, một dạng lanh lợi hoạt bát vậy tay với hắn.

- Thiên Huy đúng lúc lắm, em đang nấu món mới đến thử đi

Trịnh Thiên Huy lưỡng lự đứng ngoài cửa một bước cũng không muốn vào. Đừng hỏi tại sao, cứ ngửi mùi tòi bay khắp phòng này thì biết, Thiên Huy không kén ăn, lại cực thích ăn đồ Khả vy nấu, với điều kiện không có tòi.

Ai kia nuốt nước bọt cần trọng hỏi

- Em nấu gì cơ?

- Tòi xào tòi

...Lật bàn, ở đây có người muốn mưu sát chồng tương lai, hắn muốn gọi 113. Chẳng lẽ hắn lại làm gì cho cô giận rồi? Không có mà~

- Đến tận thế rồi hả em?

- Đừng nói nhảm nữa đến ăn thử đi

- Anh yêu em nhiều lắm

- Đừng có đánh trống lảng

Chung quy là Khả Vy vẫn không nỡ ép bạn nhỏ Thiên Huy ăn hết bát tòi xào tòi đó, hắn mặt mày tái xám đang sắp khóc tới nơi rồi, cô đỡ không nổi.

Còn lí do tại sao Khả Vy lại xào tòi ép thiên Huy ăn ấy hả? Thích thì làm thôi còn cần hỏi lí do sao? Cô chính là ngang ngược thế đấy.

Thiên Huy cùng Khả Vy xem phim kinh dị, ai đó ôm theo mơ mộng cô gái kia nhất gan bị dọa ôm lấy hắn đòi trở che, hắn có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân luôn tiện ăn đậu hũ của cô.

Khả Vy vậy mà lại đồng ý xem phim kinh dị với hắn, lại còn vừa ăn bỏng ngô tự làm vừa bình thản xem. Nàng dâu nhỏ của hắn đổi tính rồi? Không còn sợ thể loại này nữa rồi. Không vui.

Thiên Huy còn đang oán hận trong lòng Khả Vy lại đột ngột hét lên, mặt biến sắc biểu cảm hoảng sợ, Thiên Huy như cầu nhìn thấy xương sườn tay ôm người mềm mại thơm thơm kia vào lòng vỗ vỗ

- Đừng sợ, đừng sợ có anh đây.

Người trong lòng nhỏ nhắn nhu thuận, bị hắn ôm đến sững người cúi đầu không nói gì, giây tiếp theo thô bạo đập cho hắn trở về với đất mẹ.

- Ôm ôm cái quý, mắt đui không nhìn thấy con chuột to đang vừa chạy qua à, ba cái phim dọa con nít này có gì đáng sợ?

Nói xong không thèm nhìn hắn vội vàng vác chổi đi đuổi chuột, còn lôi cả Tiểu Hắc ngủ gần đấy dậy xung phong ra trận.

Không phải trước kia cô rất sợ phim kinh dị sao. Sao lại không sợ nữa rồi, hần bây giờ còn không bằng một con chuột sao? Bị phần.

Khả Vy ngồi trước gương cẩn thận tô một lớp son trên môi, chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng yêu hỏi Thiên Huy

- Thế nào, anh thấy em có đẹp không?
- Đẹp, không cần trang điểm cũng đẹp
- Em biết mà người vừa đẹp vừa tốt như em chỉ có một chứ không có hai. Không thể tin được là xấu như anh lại có người yêu đẹp như em
- Em mù quáng như vậy là do bẩm sinh hay do tập luyện?

Ai đó ngồi trên ghế tóc tai bù xù, áo sơ mi quần đùi đơn giản vẫn cao ngạo liếc mắt khinh bỉ. Nàng dâu của hần không nhận ra vẻ đẹp của hần. Tôn thương.

...

Lại một hôm nào đó, hần mặc vest đen, tóc chải gọn gàng cổ tay mảnh khảnh cả người tự nhiên toát ra một khí chất lạnh đậm, chừng chặc khiến Khả Vy nhìn không dời mắt.

- Đứng lại, anh định đi đâu?
- Đến công ty, không đi làm ai nuôi em
- Xạo, cả tuần trời đều thấy anh ở nhà, mặc đẹp như vậy định đi với cô nào chứ gì?
- Cuối cùng em cũng biết em đẹp rồi hả, nếu biết thì phải giữ anh cẩn thận đấy.

Khả Vy phi từ trên ghế lấy tốc độ bàn thờ nhảy lên bám lấy người Thiên Huy, ôm ghì nhất định không thả.

Ai mà biết được hần ta mọi ngày trông rất bình thường hóa ra cũng có lúc đẹp trai như thế, cô không trông chừng cẩn thận lỡ để xổng mất thì sao?

- Anh ở nhà, em nuôi.
- Đây là em nói đấy nhé
- Đùa đấy, đi đi

Nói xong ngoan ngoãn trèo xuống tiếp tục quay lại ghế nằm xem phim

Đã nói là sẽ nuôi hần mà, đã nói là sẽ quản hần mà, sao lại thờ ơ như thế? Có thể cho hần chút cảm giác của tình nhân không. Sao Khả Vy của hần cứ không hành động như người thường vậy chứ?

Khả Vy phát sốt, có lẽ dạo gần đây thời tiết thay đổi, cô chỉ có thể nằm trên giường lạch cạch đánh máy viết bài, mơ màng rồi ngủ quên mất.

Mãi đến lúc Thiên huy gọi điện Khả Vy mới tỉnh dậy.

- Em ốm rồi? Sao không nói với anh? Đợi chút anh về liền, mà từ từ đã em có muốn mua gì không? Có muốn ăn gì không?
- Muốn ăn bánh flan
- Ừ.
- Với cả tạp chí nhiếp ảnh nữa
- Còn cần gì nữa không?
- ...Còn, anh nữa~

Bạn nhỏ Khả Vy, bạn làm người ta đổ mặt chết trần tại chỗ luôn rồi.

Khả Vy từ công ty trở về, ai mà biết vừa mới đi làm lại có nhiều việc như thế, đã thế thang máy lại còn hỏng cô sắp bị hành cho ra bột luôn rồi.

Khả Vy nhìn một vòng quanh phòng phát hiện Thiên Huy đã đứng ở cửa từ lúc nào, trên tay còn cầm một cốc trà mát, cô nằm phịch xuống giường ngoắc ngoắc tay, người nào đó giống như sau lưng mọc ra chiếc đuôi vui vẻ chạy đến.

- Huy, em mệt

- Em giúp em mát xa

Khả Vy nhắm mắt "Ủm" nhẹ một tiếng mơ hồ muốn ngủ.

Thiên Huy dùng lực rất nhẹ xoa bóp hai bên bả vai, giúp Khả Vy đỡ nhức mỏi, sau đó dọc theo sống lưng đi xuống, tay để hai bên eo dùng lực vừa đủ. Khả Vy dường như rất muốn ngủ khẽ cựa người một cái lại vùi đầu vào chăn nhắm nghiền mắt, ai đó nổi lên sắc tâm ngón tay thon dài gân guốc chăm rãi miết xuống da thịt thiếu nữ, nhẹ nhàng chạm vào làn da mềm mại trắng trẻo, bàn tay tùy ý làm loạn muốn chạm nhiều hơn nữa.

...Bóp

- Dâm tặc, đừng tưởng em ngủ thì em không biết anh làm gì.

Ai đó ăn trọn một đập ôm ngực thổ huyết, hần đâu có làm gì xấu xa? Chỉ muốn sờ một chút thôi mà, hần không có ý gì xấu vì sao lần nào cũng ra tay với hần nặng như vậy, còn nữa đừng nhìn hần bằng ánh mắt khinh bỉ như vậy có được không?

Thiên Huy thần thờ ngồi nhìn Tiểu Hần nghịch lông Boss Miêu, hai con mèo này ngày trước ghét nhau như thù hận tại lại thân thiết vô cùng, chưa kể Boss Miêu lại chủ động để Tiểu Hắc ngủ cạnh mình, chẳng bù cho chủ của nó hần ôm một chút cũng không cho.

Thiên Huy hôm nay có bệnh, Khả Vy chắc chắn vậy.

Cô ăn táo hần sẽ chạy đến cướp táo của cô, cần đứng nơi cô đang ăn dở.

Cô ăn mì, hần cũng chạy đến tự tiện ngâm một đầu sợi mì.

Đến trà sữa hần cũng cướp của cô.

Có bệnh.

Thiên Huy chớp chớp mắt ra vẻ dễ thương hỏi

- Như này có tính là hôn gián tiếp hay không?

- Mẹ nó, bản

... Vì sao lần nào cũng phũ với hần như vậy?

Thiên Huy và Khả Vy yêu nhau cực kì trong sáng, trong sáng tới mức Thiên Huy sắp tu thành chính quả. Cô chỉ cho hần ôm, đến hôn cũng không được, trước kia còn cho hần ngủ chung hiện tại đều đập hần khỏi giường, chúng ta đắp chăn nói chuyện thôi không được sao?

Tuyệt Hoa và Thanh Phong đâu có như vậy? Bọn họ ngọt ngào thân mật bao nhiêu, vì sao nàng dâu của hần lại không cư xử như lẽ thường?

Vậy là Thiên Huy quyết tâm vùng lên, nhất định phải đòi lại quyền lợi của mình, người ta muốn ôm ôm vợ thì có gì là sai?

- Khả Vy, tới đây chúng ta bàn chuyện chính sự

- Chuyện gì?

- Anh cảm thấy chúng ta không giống người yêu

- Vậy là giống chị em à?

- Sao lại là chị em? Sao em lại thành chị rồi? Mà khoan đã đây không phải trọng điểm. Anh đang nghiêm túc với em đấy đừng có nhai kẹo cao su nữa, cũng đừng cho Boss Miêu ăn kẹo cao su, đừng có thả kẹo cao su vào bể cá. Mẹ nó em muốn bị đánh mông phải không?

- Oh!

- Ngồi xuống, nói chuyện nghiêm túc.

- Oh!

Khả Vy gạt đầu, tỉnh bơ ngồi vào lòng Thiên Huy nghịch điện thoại rõ ràng không có ý định nghe. Thiên Huy vẫn chưa kịp cầu nhàu đã bị cô lén lút hôn trộm một cái lên môi rồi rút về ngoan ngoãn ngồi im trong lòng ai kia.

Đại loại là bạn nhỏ Thiên Huy vui vẻ đến mức ngây người quên luôn cả chính sự.

Cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí còn phải cố gắng nhiều.

Ngày đầu tuần đã rảnh rỗi vì vậy Khả Vy muốn xuống phố đi dạo, trở về nước được một tuần cô vẫn luôn ở trong nhà hoặc đến công ty hầu như chưa có đi đâu nhiều, bạn bè cũ cũng không liên lạc.

Thời tiết vào thu nên mát mẻ, khí trời quang đãng chốc chốc lại thấy một vài cơn gió mát ngọt lướt qua vô cùng dễ chịu.

Khả Vy đem theo Boss Miêu cùng Tiểu Hắc đến quán chị Ánh, quán cafe Mèo này vẫn không thay đổi, y như 5 năm trước đây khi cô đi. Qua lớp cửa kính còn có thể thấy chị chủ quán đang bận rộn với đám mèo quanh chân, bên cạnh có một người đàn ông giúp bê khay trà.

Trước cửa vẫn là bụi hoa hồng leo được cắt tỉa, màu đèn vàng trắng phủ lên bức tường màu kem có chút cổ điển. Thật sự khiến cho người ta hoài niệm.

Khả Vy đẩy cửa bước vào, tiếng chuông vang lên đám mèo trong quán nghênh cổ nhìn vị khách vừa xuất hiện.

- Khả Vy? Phải không? Đúng là em rồi.

- Chị Ánh!

Khả Vy cúi đầu chào, lại bị chị chủ quán nhào ra ôm lấy ôm đồm, cảm giác giống như rất lâu rất lâu mới trở về nhà được người ta nhớ đến.

- Cái con bé này, lúc em đi chẳng nói năng gì cả, đi một cái là biệt tích mấy năm, nếu không phải hôm trước Thiên Huy ghé qua nói em về rồi chị còn không nhận ra đây là em.

- Đúng rồi, chị sao nhận ra chứ, bên cạnh có một soái ca thì còn nhớ gì đến em. Người đàn ông kia là chồng chị à?

- Con bé này, tỉnh mắt đấy.

Khả Vy cười rộ lên, là ai nói cả đời này không cần chồng chỉ cần mèo? Nhưng người kia có vẻ rất quan tâm đến chị Ánh lúc thấy cô cũng chỉ gạt đầu chào hỏi rồi để cô nói chuyện riêng với chị chủ quán.

Bọn họ có rất nhiều chuyện để nói, đến lúc trà nguội lạnh rồi Khả Vy mới định rời đi, để lại Boss Miêu và Tiểu Hắc nhờ chị Ánh trông coi hộ. Chị chủ quán nắm tay Khả Vy, chị vẫn là muốn nói cho cô biết.

- Vỹ, chị không biết em xảy ra chuyện gì mà đột nhiên rời đi như vậy, chị có hỏi Thiên Huy như cậu ấy không nói. Sau khi em đi cậu ấy đôi khi cũng đến quán chị, ngồi thẩn người một góc rất lâu sau rồi rời đi. Có lần chị hỏi cậu ấy em đi đâu rồi, cậu ấy chỉ cười mà không nói. Cho đến 4 năm trước khi chị mở cửa quán từ rất sớm đã thấy Thiên Huy đứng ở ngoài, cậu ấy nói phải đi tìm em. Hai đứa dù sao cũng là bạn thân từ nhỏ, chị quen nhìn hai đứa bám riết lấy nhau đi đâu cũng không rời. Em đi như vậy Thiên Huy thật sự không dễ dàng.

...

Hắn từng đến những nơi cô đến, hắn chỉ mong có thể nhìn thấy cô, mỗi một nơi hắn đi qua đều vì muốn tìm hình bóng cô. Có rất nhiều chuyện Thiên Huy không nói cho Khả Vy biết, bởi đối với hắn đây là sự trừng phạt, là hắn khiến Khả Vy tổn thương hắn không có tư cách oán trách. Lúc trở về không nhìn thấy cô, không nghe thấy giọng nói của cô, cả thế giới này là một mảng tĩnh lặng xám đen. Có lúc hắn rất muốn ngủ mãi mãi, bởi cuộc sống không có Khả Vy, Thiên Huy không muốn tỉnh dậy.

...

Khả Vy rời quán cafe chỉ có thể lang thang trên phố, cô không biết Thiên Huy từng chịu đựng những gì, giống như Thiên Huy không biết cô từng đau khổ thế nào. Bọn họ đều đã trưởng thành, có nhiều thứ không cần quá tính toán. Chẳng phải sau cùng vẫn có thể ở bên nhau sao? Những vết thương trong quá khứ, đều đáng.

Giống như vết sẹo xấu xí trong lòng bàn tay của Thiên Huy, Khả Vy hỏi vì sao lại có vết sẹo đáng sợ như vậy, đó là vết sẹo khi hắn đuổi theo cô bất ngờ gặp tai nạn, chính hắn vậy mà không phát hiện mình bị thương, một vết cắt sâu trong xương thịt nhiều lần ứa máu.

Khả Vy miết nhẹ vết sẹo đau lòng hỏi hắn còn đau không.

"Không đau, có em ở đây thì không còn đau nữa"

Lời này không phải nịnh bợ ngon ngọt, là thật lòng. Bởi vì cô ở đây nên tâm hần không còn đau nữa.

Con đường mà cô từng đi học qua lại vô số lần đã khác xưa rất nhiều, cửa hàng nhà ở quán xá mà cô chưa từng thấy trước kia, mọi thứ thay đổi quá nhiều. Khả Vy bước từng bước chậm chạp, vẽ lại con đường trong trí nhớ. Hàng cây hai bên đường xanh mát phủ xuống mặt đường, cô bé thấp nhỏ nắm lấy tay chàng trai cười đùa nói chuyện, vội vàng chạy đến lớp học thêm, vội vàng đến trường, chiều rảnh sẽ đi dạo phố. Thanh xuân êm đềm vội vã có luyến tiếc, có ngọt ngào buồn vui hiện tại đều chỉ còn là kí ức.

Khả Vy bất giác đã dừng lại trước hiệu sách, giống như một thói quen bởi cô không có ý định đến đây. Chuông gió trước cửa vẫn còn kêu đing đang, không có hoa lưu ly tím biếc, không có chàng trai cười hiền lành ấm áp, cũng không có người cau mày mặt lạnh nhìn cô. Cảm giác như mới hôm qua vừa gặp gỡ.

Khả Vy đẩy cửa bước vào, hiệu sách vậy mà lại không thay đổi, vẫn y nguyên như trước, giống như một lão già cổ hủ cố chấp lưu giữ tỉ mỉ từng thứ từng thứ một, là lưu giữ kí ức hay lưu giữ hình bóng một người?

Thật ra 5 năm trước sau khi từ chối Đức Nhân, Khả Vy đã không còn đến đây thêm lần nữa, hiện tại lại cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Chậu xương rồng cảnh trên bàn đọc sách đã nở hoa, một chồng sách khoa học phức tạp còn chưa gấp, ly trà vẫn còn vương khói lại chẳng có ai ở đây.

Khả Vy thôi không nhìn nữa, chọn vài cuốn sách rồi rời đi. Chuông gió vẫn kêu đing đang. Chiếc chuông gió vô sò mà Khả Vy tặng Kỳ Khôi.

Dọc bờ sông rất vắng người, thời gian này không có ai đến đây, chỉ lúc sáng sớm hoặc chiều tối muộn mới đông người đến đi dạo.

Khả Vy chỉnh khung ảnh, cho đến khi một cánh bướm xanh lam lộng lẫy lọt vào tầm mắt cô.

Cánh bướm ấy vừa xuất hiện đã rất nhanh biến mất, Khả Vy luyến tiếc nhìn theo, lại ngồi xuống ghế đá ven bờ hồ mở cuốn sách vừa mua ra đọc.

- Em có thể ngồi đây chứ?

Giọng nói xa lạ nhưng âm điệu lại có chút quen thuộc. Người kia không đợi cô đồng ý đã ngồi xuống bên cạnh. Mái tóc nâu hạt dẻ và khuôn mặt xinh đẹp bây giờ lại có chút cao ngạo khí chất. Là Nhu Ngọc, không nghĩ rằng sẽ gặp lại cô, cũng không nghĩ rằng cô ấy sẽ chủ động tìm mình?

- Chị về rồi?

- Ừm

- Vậy tức là anh Huy cùng về rồi?

- Ừm

Khả Vy bình thản trả lời, tiếp tục lật giờ trang sách.

- Hai người làm lành rồi?

- Chị có cần phải trả lời không?

- Không cần.

Nhu Ngọc quay sang nghiêng đầu cười, trong đáy mắt không có chút gọn sóng vừa bình thản vừa nhạt nhẽo, không hề giống cô gái luôn tươi cười trước kia.

Mặt hồ xao động gọn sóng, cách hoa vàng đậm trôi hững hờ trên mặt nước, chậm rãi xao động theo nhịp điệu của sóng.

Nhu Ngọc đứng bật dậy chỉnh lại váy áo, đứng đối diện với khả Vy, cô ngược mắt lên lại bắt gặp vẻ mặt xinh đẹp của Nhu Ngọc, nụ cười bên khóe môi nhẹ nhõm ánh mắt tự nhiên lạnh lợi, đối với khả Vy Như Ngọc nên là bộ dạng như vậy.

Giọng nói của Nhu Ngọc rất khê, khê đến mức Khả Vy muốn vờ như không nghe thấy.

- Em đến giờ vẫn còn thích Thiên Huy, nhưng chị yên tâm, em sẽ không làm gì nữa đâu.

-...

- Khả Vy, em không thua chị, cũng không phải vì em gặp anh ấy sai thời điểm. Em thua Thiên Huy, thua tình cảm anh ấy dành cho chị, thua triệt để.

Nhu Ngọc đi rồi, Khả Vy vẫn ngồi đấy tiếp tục lật từng trang sách, người cũng đã gặp rồi, chuyện cũng đã nói rồi, có ân oán khúc mắc gì bây giờ đều

không còn quan trọng nữa rồi, mệnh ai nấy bước cuộc sống này vẫn cứ tiếp tục, cô đã sớm hiểu điều này. Điều không còn gì đáng bận tâm nữa, Nhu Ngọc cũng được, Đức Nhân cũng được, quá khứ cũng được tương lai cũng được, Khả Vy đều không bận tâm nữa.

Chính là khoảnh khắc khi tỉnh dậy bước ra từ ranh giới sống và chết lại không nhìn thấy được người ấy, Nhu Ngọc đã chết tâm rồi. Ngày cô tỉnh dậy thứ chào đón cô chỉ có tuyệt vọng cùng bi thương. Chẳng phải đã hứa với cô sẽ chờ cô tỉnh dậy rồi sao? Vì sao lại thất hứa?

Khi sinh mệnh dần dần biến mất, thần trí mơ hồ chỉ vì lời hứa của một người mà kiên trì sống, điên cuồng khao khát, hóa ra tỉnh dậy lại đau khổ như vậy.

Nhu Ngọc từng đi tìm Thiên Huy, ở trước mặt hắn oán trách khóc lóc hỏi

"Tại sao không thể là em? Tại sao nhất định phải là Khả Vy? Chị ấy đi rồi, có quan tâm đến anh sao? Anh vẫn không thể chấp nhận em sao?"

Thật ra ngay từ khi cô mở mắt không nhìn thấy Thiên Huy bên cạnh cô đã biết mình thua rồi, nhưng lại vẫn hi vọng một cách ngu ngốc hèn mọn đến vậy.

Sau đó Thiên Huy vẫn đi tìm Khả Vy, cô biết nên là như vậy, sẽ là như vậy, nhưng vẫn không thể ngăn được cảm xúc của mình.

"Không cần lí do, chỉ bởi người đó là Diệp Khả Vy, như vậy là đủ rồi"

- Không cần lí do ư? Thiên Huy, hóa ra anh cũng xuẩn ngốc như em thôi.

Mái tóc của cô gái ánh lên dưới nắng mặt trời, những sợi tóc hạt dẻ xinh đẹp, giống như một thiên thần sa ngã, nét đẹp thuần khiết u ám. Thân ảnh cô gái ấy biến mất cuối con đường vắng vẻ, đây sẽ là lần cuối cùng cô xuất hiện trước mặt họ, từ hôm nay Nhu Ngọc cô sẽ chỉ vì mình mà sống, không vì bất cứ ai mà đau khổ.

Giữa trưa thời tiết có chút oi bức, Khả Vy từ lúc nào đã đứng trước cổng trường cũ. Cách cổng đóng im lìm cao sừng sững như bất khả xâm phạm. Mọi thứ vẫn thế, gốc phượng vĩ già, hàng ghế đá cũ, miếng gạch lát vỡ một góc trên sân trường, nơi trước kia quen thuộc là thế tự nhiên là thế lúc này đối với Khả Vy lại có chút xa lạ bờ ngỡ.

Thanh xuân của cô một phần gửi lại đây, cùng học tập, cùng vui đùa, cùng an ủi, bày trò quậy phá, kí ức rõ ràng vẫn còn rất mới chỉ như vừa mới hôm qua còn cùng chúng bạn đến trường. Hiện tại lại không còn bất cứ ai quen thuộc, người đều đã đi rồi.

Khả Vy bị tiếng chuông điện thoại làm cho sự tỉnh, cô vừa bắt máy đã nghe giọng khẩn trương của Thiên Huy.

"Em đang ở đâu vậy? Sao lại không ở nhà? Anh không tìm thấy em"

- Em ở gần trường, sao anh lại về rồi?

"Tranh thủ giờ ăn trưa về ăn cùng em, ở đây đợi anh, anh qua tìm em"

- Huy...

"Sao vậy?"

- Không có gì, em đợi anh.

Hắn nhất định là sợ cô bỏ đi, vì không thấy cô nên mới hoảng sợ. Giờ nghỉ trưa ít ỏi như vậy lại muốn chạy về tìm cô.

Lúc Thiên Huy tìm thấy Khả Vy, hắn còn đi cùng mấy người nữa, Khả Vy đứng ngây người nhìn về phía họ không nói rõ được cảm xúc trong lòng.

- Anh nghĩ là em sẽ muốn gặp.

Đúng là cô muốn gặp, bạn cùng lớp của cô.

Nhóm người Khả Vy tìm một quán ăn gần đây, vẫn là bên bàn ăn để nói chuyện.

Bọn họ cho dù 5 năm sau mới gặp lại, cho dù không có phương thức liên lạc với nhau nhưng khi gặp rồi vẫn có thể xấn tay áo ngồi xuống rôm rả kể chuyện hỏi thăm. Giống như họ chưa từng rời xa, vẫn là những cô cậu họ trò khoác đồng phục trắng ngây thơ thanh thuần tinh ranh láu lỉnh.

Tuyết Hoa, Thanh Phong, Nhật Nam, Phong Thương, Quang Mạnh, Minh Hoàng, cả Thiên Huy, bọn họ đều ở đây. Năm ấy khi đi Khả Vy cũng chưa từng liên lạc lại với bất cứ ai, cũng không biết bọn họ có tức giận.

Minh Hoàng vẫn là người biết tạo dựng không khí, ngồi xuống là đã có thể nâng cốc nói chuyện được ngay.

- Nào, nào cạ ly chúc mừng ngày chúng ta đoàn viên, lâu lắm rồi mới đông đủ thế này.
- Phải nha, hôm nay không say không về_ Tuyết Hoa hưởng ứng
- Đùng có uống, em uống say anh là người chịu thiệt_ Thanh Phong vội ngăn lại
- Làm gì mà phải giữ vợ như thế? _Phong Thương trêu đùa
- Bọn họ đã kết hôn đâu? _ Quang Mạnh thành thật hỏi
- Chưa kết hôn thì sao? Cũng chỉ là sớm muộn thôi, ông xã nhì
- Em nói gì cũng đúng_ Nhật Nam nhu thuận gật đầu.

Bọn họ mỗi người một câu đủ chuyện để nói, Khả Vy chỉ ngồi nghe đã đau cả đầu. Có quá nhiều chuyện xảy ra khi cô không ở đây.

Ví dụ như Quang Mạnh đã kết hôn, đối tượng là em gái yêu quý của Minh Hoàng.

Ví dụ như Minh Hoàng nhìn trúng chị quản lí xinh đẹp kiều ngạo ở công ty, ngày ngày mặt dày bám theo người ta bày tỏ

Lại ví dụ như Phong Thương đã trở thành một nữ doanh nhân giàu có, nhưng điều người ta chú ý là chàng trai được cô bao nuôi bên cạnh, nghe đâu là rất cưng chiều sủng ái.

Còn có Nhật Nam trở thành một thầy giáo dạy toán, nghe đâu có một cô vợ chưa cưới rất hung bạo keo kiệt làm đám nữ sinh dù thích thầy cũng không dám thổ lộ.

Về phần Tuyết Hoa và Thanh Phong, cô vẫn luôn nhìn họ qua lại đến quen mắt, chẳng có chuyện gì mà cô không biết.

Khả Vy chống cằm kết luận.

- Nói vậy ở đây chỉ có mình Quang Mạnh là tốt nghiệp khóa độc thân thôi à?
- Còn không phải chờ mày sao_ Đồng thanh một tập
- Chờ tao? Là sao?

Khả VY mờ mịt hỏi lại

- Phong Thương và Tuyết Hoa đều nói muốn tổ chức một hôn lễ chung, đều tại em không đồng ý lời cầu hôn của anh đấy.

Thiên Huy vờ ho một tiếng, nhăm nhắp ly rượu đảo mắt đi chỗ khác.

- Anh có cầu hôn em sao?
- Có, em năm lần bảy lượt đều từ chối còn gì?
- Thật à? Em không có ấn tượng

Khả Vy thành thật trả lời, đồng loạt nhận được vô số ánh mắt oán hận. Cô chỉ có thể lén lút chạy đến sau lưng Tuyết Hoa cầu che chở.

Nhật Nam vẫn là người hiền lành như vậy, giải vây giúp cô

- Tuần sau lớp mình hẹn họp lớp, Khả Vy có định đi không?
- Có chứ, nhất định phải đi.

Đám người lại huyền thuyên nói đủ chuyện trên trời dưới đất, uống đến say mềm mới chịu trở về.

Tối, Khả Vy mới tỉnh dậy, đầu còn hơi đau nhức, cũng không biết mình đã về nhà bằng cách nào, cô còn chưa bước xuống giường đã phát hiện ra mình bị ôm chặt cứng không thể động đậy. Liếc mắt xuống sẽ thấy Tuyết Hoa quần áo không chỉnh tề vòng tay ôm lấy cô ngủ khì. Khả Vy chỉ có thể nằm im chờ Tuyết Hoa tỉnh dậy.

Cô nói sẽ về Việt Nam, Tuyết Hoa không do dự lập tức về theo cô. Giống như trước kia cô không do dự một mực muốn đến Mỹ sống cùng Hoa. Suốt bao năm nay đều là người bạn này ở bên cạnh quan tâm chăm sóc che chở cô. Khả Vy thực sự là một người rất may mắn.

Bàn tay của cô lơ đãng vỗ nhẹ lưng Tuyết Hoa, giống như bà mẹ đang vỗ về con nhỏ. Tuyết Hoa tựa mình, dường như chưa tỉnh rượu, tóc mềm mại vương trên khuôn mặt trắng trẻo, ánh mắt mơ màng nhìn cô rồi lại vùi sâu vào trong chăn ngủ tiếp. Khả Vy cảm thấy người này đột nhiên có chút đáng yêu, chỉ có lúc ngủ mới đáng yêu như vậy lại ôm lấy Tuyết Hoa vỗ về.

Tuyết Hoa rướn người lên, chớp chớp mắt nhìn Khả Vy, nụ cười đột nhiên trở nên dễ tiện ghé sát tai cô hỏi nhỏ.

- Vy, mày mềm thật đấy.

- Cút CMM đi

Ai đó lập tức bị đạp xuống giường. Hừ, cô vừa cảm thấy nó đáng yêu một chút nó đã giở trò lưu manh biến thái rồi.

Tuyết Hoa bò từ dưới đất lên lau oản oản giận, cúc áo trước ngực bị bung ra cũng không đoái hoài đến, lao đến với oản khí cực nặng.

Vậy nên trên giường hai thiếu nữ đã lớn đầu rồi còn giở tính trẻ con lao vào đánh nhau thừa sống thiếu chết.

Chơi chán thì nằm ra giường thở dốc nhìn nhau cười sằng sặc chẳng chút hình tượng.

- Này, mày thật sự đợi tao kết hôn mới chịu kết hôn đấy à? Thế thì ai làm phù dâu cho tao?

- Phù dâu thì thiếu gì, trước kia tao còn hứa nếu năm 30 tuổi mày chưa yêu ai thì tao sẽ cưới mày. Bây giờ mày bị Thiên Huy bắt đi rồi tao đành lập kế hoạch cướp dâu trong hôn lễ vậy.

- Được, tao chờ mày đến cướp, với lại tao đâu có ý định kết hôn sớm vậy.

- Đều nghe mày hết.

...

Trong phòng hai thiếu nữ còn đang vui vẻ đùa cợt, ngoài kia lại nghe tiếng đóng cửa rất khẽ, tiếng bước chân nặng nề chậm chạp rồi đi.

Thiên Huy ngồi phịch xuống ghế, tách trà còn chưa uống xuống họng đã bị Thanh Phong đoạt lấy. Hà có gì vì hắn không cưới được Khả Vy mà cậu cũng không đem được vợ về nhà chứ. Vợ cậu sắp bị cướp mất rồi, còn là bị một cô gái cướp mất. Quá thảm~

- Nhìn tao làm gì, tao biết tao đẹp trai nhưng mày cứ nhìn tao như thế kì cục thế nào ấy.

- Cục cái shit!

Thanh Phong tức giận một câu sau đó lập tức ngậm miệng, một quý ông là phải hòa nhã lịch sự.

... Có cái con khi ấy mà lịch sự, vợ cậu còn định bỏ trốn trong hôn lễ kia, còn muốn cho cậu ăn chay đến khi nào nữa, sắp tu thành chính quả luôn rồi.

Đều tại thằng bạn thân vô tích sự của cậu, không thể để thế này được.

Vậy là Thanh Phong không biết có phải vì ở cạnh Tuyết Hoa nhiều quá nên đầu óc hóa đen rồi không, ngoắc ngoắc tay thì thầm với Thiên Huy.

Bạn nhỏ Thiên Huy ngây người hóa đá, nghi hoặc hỏi lại

- Làm vậy có được không?

- Sao lại không?

- Chẳng nhẽ bọn mày cũng "làm" rồi?

- Chứ sao? Ai vô dụng như mày?

Bạn nhỏ Thiên Huy tội nghiệp, bạn cứ ngây thơ như vậy không cảm thấy có lỗi với 24 năm có lẽ của mình à?

Đêm hôm đó một cái xác bọc chăn bị Khả Vy thẳng thừng đạp từ trên cầu thang xuống lăn lóc vào góc tường.

Khả Vy đứng trên cầu thang cao ngạo phui tay, muốn lấy sắc ra dụ dỗ cô? Về luyện thêm 10 năm nữa rồi hãy quay lại.

Được rồi, Khả Vy thừa nhận cô suýt chút nữa thì bị cám dỗ, cứ thử nghĩ xe nửa đêm nửa hôm có một mỹ nam đẹp như hoa như ngọc bò lên giường còn giả bộ bán manh liếc mắt tình ý với cô, đáng sợ quá, suýt chút nữa thì không kiềm chế được...đánh chết hắn rồi.

Thiên Huy bị cuộn tròn vút lăn lóc như con tôm luộc, đau lòng thảm thiết, đã thế Boss Miêu còn ở bên cạnh vui vẻ phất cái đuôi đầy lông trước mặt hắn

như đang cười nhạo, Tiểu Hắc lại được Khả Vy cưng nựng ôm trong lòng. Hắc còn không bằng một con mèo.

- Nửa đêm nửa hôm giải thân giải quỷ chạy vào phòng người ta là muốn làm gì?

- Anh chỉ muốn ngủ chung thôi mà, hoàn toàn không có ý gì xấu

Thiên Huy yếu ớt thanh minh.

- Không có ý xấu cời quần cời áo làm gì?

Trời đất chứng giám hắc mới chỉ cời áo ngoài, sao cô nói hắc như hái hoa tặc vậy, bốn công tử không phục.

Khả Vy chậm rãi bước xuống, ánh đèn điện mờ mờ hắt lên người cô, trên môi vẽ lên một nụ cười quỷ dị khiến người ta rét lạnh, Khả Vy nửa quỷ nửa ngòi nâng cằm Thiên Huy, hơi thở ấm áp phả bên cánh má hắc

- Nói, anh thật sự định làm gì?

- Ngủ cùng vợ, hiến thân cho em, cam đoan em không chịu thiệt đâu.

Khả Vy nhú mày, cô không tin là tên ngốc này tự nghĩ ra chuyện này, Thiên Huy của cô kì thật rất trong sáng nha.

- Em xem, em đến hôn cũng không cho anh hôn, trong khi đó Thanh Phong với Tuyết Hoa bọn họ...bọn họ...làm...bọn họ...

- Họ làm gì cơ?

Khả Vy híp mắt hỏi, ngữ điệu có chút không đứng đắn, rõ ràng cô biết hắc muốn nói gì, lại còn giả vờ trêu chọc hắc, nam nhi đại trượng phu hắc cũng biết ngượng đấy, có được không?

Khả Vy lắc đầu thở dài, tên ngốc này bị Thanh Phong lừa rồi. Tuyết Hoa trông vậy thôi chứ còn bảo thủ hơn cả cô, sợ rằng đến cái móng tay Thanh Phong còn không chạm vào được ấy chứ.

Khả Vy còn định nói thêm vài câu nữa đã thấy Khả Vũ lù lù xuất hiện trước mặt, đi không một tiếng động như thể có thể dọa chết người đấy.

Khả Vũ không nói một câu lời cả người Thiên Huy tổng ra khỏi cửa thuận tay khóa cửa lại, quay ra nhìn Khả VY nghiêm túc nói

- Nửa đêm nửa hôm cầm làm ồn.

Chưa qua cửa chưa gả cho chị gái cậu thì chưa phải anh rể, cậu chẳng qua là quăng một cái bao tải ra ngoài thôi, không có gì tội lỗi cả. Hai người này dạo gần đây liên tục ân ái mờ ám, cũng chẳng suy nghĩ đến cảm xúc của hai bố lão trong nhà chứ đừng nói nghĩ đến cảm xúc của cậu.

Còn chưa gả vào cửa đã đòi độc chiếm chị gái cậu? Đừng mơ!

- Chị, ôm em đi~

Rõ ràng vẫn là vẻ mặt lạnh như tiền không chút cảm xúc chẳng ăn nhập với giọng điệu làm nũng của cậu khiến Khả Vy phì cười, ôm lấy Khả Vy vỗ vỗ lưng, chiều cao của cô và Khả Vũ chênh lệch khá nhiều cậu chỉ có thể khom người xuống cho vừa tầm với cô. Xem ra gần đây chỉ mãi để ý Thiên Huy mà quên luôn em trai nhỏ này.

Thành phố đón cô bằng một cơn mưa phùn, ngày Khả Vy xuống sân bay chuyến bay của cô trễ 30" tiếng vì thời tiết xấu. Vừa đảo mắt một vòng đã thấy Khả Vũ đứng đợi cô, không hiểu sao Khả Vy lại nghĩ em trai nhỏ không phải chỉ đứng 30" để đợi cô đâu, nhất định là đã đến từ rất sớm đứng ở đấy rồi.

Khả Vũ không nói câu nào chỉ lẳng lặng ôm cô vào lòng, không chào mừng cô trở về giống như ngày cô đi cũng không đến sân bay tiễn cô, nhất quyết không chịu nói chia tay, giống như cô chưa từng rời đi vậy.

bà Linh mẹ cô đứng ở một bên, nhan sắc vẫn chẳng có chút tàn phai nào nhưng khóe mắt đã nếp lại, viền mắt hoen đỏ trách cô không về thăm nhà, không quan tâm đến bà.

Được trở về trong sự ấm áp của gia đình, hình như đoạn đường cô đi rất dài rất dài cũng chỉ vì đợi phút giây này.

Diệp Khả Vy là con người may mắn, bởi cô có gia đình, có bạn bè của người yêu thương chờ đợi.

Ba đã đợi sẵn ở nhà nấu sẵn một bàn thức ăn thịnh soạn, vườn hoa trước nhà trồng nhiều cây hoa, vẫn được chăm sóc tỉ mỉ. Dàn ti gôn xanh mượt ướt đầm nước mưa.

- Con trở về rồi!

Thật sự trở về rồi, không phải mơ, sau khi tỉnh giấc vẫn thấy mình đang ở nhà, ba nấu bữa sáng, mẹ cầu nhàu đôi ba cầu, Khả Vũ thờ ơ gặm bánh mì khô ngắt.

Khả Vy loẹt quẹt đôi dép dưới chân, nhận ra mình đã không còn ở trong căn hộ nơi đất Mỹ xa xôi, thức dậy có thể nhìn thấy người nhà, cảm giác này vui vẻ biết nhường nào.

Khả Vy cùng em trai xuống phố đi dạo, nhân tiện mua đồ ăn tối, đối với sự xuất hiện thường xuyên của Thiên Huy trong nhà ba mẹ cô đều nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, chuyện trước kia đều không hỏi đến. Khả Vy cứ như vậy thoải mái sống.

Lâu rồi mới cùng Khả Vũ cùng đi ra ngoài, em trai hiện tại đã ra dáng đàn ông nhiều rồi, người làm chị như cô tự nhiên cũng thấy hạnh diện.

- Chị nhìn cái gì? Chị lại suy nghĩ bậy bạ gì phải không?

- Đâu ra, sao cứ nghi oan cho chị suốt vậy?

Khả Vũ hừ lạnh, nhất quyết không tin.

- Vũ này, em có bạn gái rồi phải không?

- Chưa có.

- Hử? sao lại chưa có.

- Không tìm thấy ai giống chị.

-...

Chờ người thứ hai giống chị xuất hiện thì mày xác định ế cả đời nha em.

Theo trí nhớ của cô Khả Vũ có một cô bạn gái tên là Lâm Bảo Ngọc, tuy em trai chưa chịu thừa nhận nhưng quan hệ của hai đứa cũng không bình thường. Chẳng lẽ Khả Vũ thích đàn ông?

Nhưng ngay sau đó suy nghĩ của tôi lập tức được chứng thực, em trai cô rất bình thường.

Lâm Bảo Ngọc không biết từ đâu xuất hiện một hai gọi cô là chị, vừa ồn ào vừa phiền phức chẳng khác gì mấy năm trước, vậy mà Khả Vũ cũng không có một cái nhíu mày, xem ra đã sớm quen rồi.

- Chị, em nghe nói chị về rồi, nhưng em bận quá nên không đến chơi được, chị không giận em đấy chứ

- Không giận, không giận..

Nói thật cô còn không nhớ ra có cô gái này thì giận sao được chứ?

- Chị, chị không biết đâu, tại đột nhiên chị đi xa, Khả Vũ không thêm đoái hoài đến em nữa, nhưng không sao, em rất có tấm lòng lương thiện không chấp nhặt với cậu ấy, em mà không kéo cậu ấy ra ngoài đi đây đó chắc Khả Vũ thành cái xác khô luôn rồi.

- Thật sao?

Tôi kinh ngạc quay sang nhìn Khả Vũ, em trai nhỏ lập tức tỏa nộ khí, xách cổ Bảo Ngọc đi mất. Thế giới lập tức trở lại yên tĩnh.

Váy cưới hoa lệ, lễ đường rỗng rỗng, người con gái với nụ cười thuần thiện, tất cả đều là một giấc mơ.

Khả Vy ngạc nhiên khi nhìn thấy Đức Nhân trên phố, cậu sao lại ở đây? Cậu về nước khi nào cô không hề hay biết.

Khả Vy bước nhanh hơn tiến về phía Đức Nhân, có cảm giác cậu vừa đi một quãng đường dài chỉ để xuất hiện trước mặt cô.

- Nhân.

- Có muốn đến hiệu sách không? Tớ pha cho cậu tách trà.

Khả Vy không nói lời nào chỉ gật đầu đi theo.

Sau khi về nước Khả Vy chưa liên lạc với Đức Nhân, cô vẫn đang thích nghi với cuộc sống hiện tại, đôi lúc bị xoay như chong chóng, dường như quên đi rất nhiều người nhiều chuyện.

Khả Vy chưa từng uống trà Đức Nhân pha, cậu ấy không biết làm bất cứ đồ uống hay món ăn nào. Lá trà nổi đầy trên mặt nước không sao chìm xuống, sắc trà xanh nhạt ẩm đậm, duy chỉ có mùi hương là nồng đậm, vị đầu tiên khả Vy cảm nhận được là đắng chát, sau dần lại hóa thành ngọt thơm, phần phát mùi vị búp trà non xanh.

Khỏe miệng chậm rãi vẽ nụ cười, Khả Vy nhắm mắt nghe một điệu nhạc yên lặng thưởng thức.

Đối với Khả Vy, cô chỉ coi Đức Nhân là một người bạn, bởi vì là bạn nên Đức Nhân mới có thể ở cạnh cô ngần ấy năm. Hiện tại, còn có thể làm bạn nữa không cô cũng không biết nữa.

Hai người bạn họ trong một không gian rộng lớn sáng rực, mùi của trà, mùi của sách thấm vào không trung, quen thuộc như quá khứ kia.

Đều là chủ nhật sẽ thấy một chàng trai nét mặt vô cảm ngồi bên một chồng sách lớn, ánh mắt bị che phủ bởi mái tóc lòa xòa, cúi đầu đọc những cuốn sách dày cộp, thế giới của chàng trai ấy không có bất cứ âm thanh màu sắc nào, tĩnh lặng như con người cậu.

Đều là chủ nhật sẽ thấy một cô gái đáng người nhỏ nhắn, vừa đến đã ồn ào, đem theo một tập đề hì hục ngồi giải, cắn bút than khó. Có lúc sẽ lên lút nhìn trộm chàng trai đối diện, có lúc sẽ vén mái tóc của cậu lên để nhìn khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ ấy rồi cười hi hi, lại có lúc chạy lăng xăng tưới nước cho chậu cây xương rồng để trên mặt bàn.

Chàng trai ấy, chỉ vì đợi cô gái ấy, đợi hết ngày này đến ngày khác, dù biết rằng cô ấy sẽ không tới, giống như hiện tại Lưu Đức Nhân biết rằng cô gái ấy không thuộc về cậu. Rút cục vẫn là không buông bỏ được.

- Tớ nghĩ, mình sẽ đi đâu đó một thời gian.

- Sao lại đột ngột vậy?

Đức Nhân không trả lời, lấy ra một chiếc hộp nhung đỏ, bên trong là một dây chuyền bạc khắc hoa hồng tinh xảo, thứ này lẽ ra 5 năm trước cậu nên tặng cho Khả Vy, là thứ bắt đầu tình yêu của cậu. Tiếc rằng bây giờ lại thành vật để kết thúc mối tình này.

Yêu? Không phải cứ yêu sẽ được báo đáp. Đức Nhân luôn bận tâm, luôn chờ đợi, luôn hi vọng. Cuối cùng nếu không phải nhận được câu "xin lỗi" thì cũng là nói cậu kết thúc đi.

Khả Vy không sai, Đức Nhân Không sai, Thiên Huy cũng không sai... họ sống theo trái tim mách bảo, họ làm chuyện mình cho là đúng, họ không từ bỏ không buông tay, là vì tin tưởng, hay là ý niệm cố chấp?

Tấm gương phản chiếu những gì chân thực nhất, có thể giấu trời giấu đất, duy không thể giấu được bản thân.

Khả Vy một ngày nào đó sẽ mặc váy cưới, bước vào lễ đường, trở thành cô dâu của người khác, mà cậu thì không muốn vậy. Đức Nhân không đủ can đảm nói câu chúc mừng với cô ấy, cũng ích kỉ không muốn Khả Vy quên mình.

Mấy ngày qua cậu đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ đã đến lúc kết thúc.

Khả Vy nhìn sợi dây chuyền trong tay Đức Nhân, cảm thấy có chút khó xử, cô không thích vẻ mặt hiện tại của Đức Nhân, bi thương, mất mát, không đành.

- Thứ này, tặng cậu coi như quà cưới, ngày cậu trở thành cô dâu tớ sẽ không trở về tham dự. Không thể nhìn thấy dáng vẻ đẹp nhất của cậu đây là tiếc nuối lớn nhất của tớ. Khả Vy.

Sợi dây chuyền yên vị trước ngực cô, đơn giản lại diễm lệ. Đức Nhân ôm lấy cô, thật chặt lại run rẩy như đang khóc, có quá nhiều chuyện Đức Nhân muốn nói, nhưng hiện tại đều không quan trọng nữa.

- Khả Vy, một ngày nào đó tớ nhất định sẽ quay lại gặp cậu, khi đó tớ sẽ không thích cậu nữa. Vậy nên đây là lần cuối cùng tớ nói câu này...

Đức Nhân cúi thấp người, âm thanh trầm khàn trong cổ họng dồn nén, hôn lên trán cô gái đối diện, chưa xót nói

- Khả Vy, anh yêu em

Đây là lần cuối cùng Đức Nhân nói điều này, cả đời này của Lưu Đức Nhân chắc chắn không thể quên được cô gái tên Khả Vy đấy, nhưng tình cảm này chỉ có thể khóa chặt chôn sâu, thứ tình cảm vô hình lại không thể tan biến.

Vẫn là bóng lưng cô độc, vẫn là dáng vẻ quen thuộc, vẫn còn hơi ấm của cậu ấy lưu lại. Cô vẫn đứng đấy, không níu cậu lại, không nói tạm biệt, không làm bất cứ điều gì, vẫn vô tâm như vậy. Đức Nhân có thể dứt khoát quên đi cô, như vậy là tốt nhất.

Thứ chất lỏng ẩm ướt trào ra từ khóe mắt, tiếng khóc nghẹn lại trong cổ họng thành tiếng nấc đứt quãng. Đôi tay chạm lên mặt dây chuyền trước ngực, mặt hoa hồng lóe lên tia sáng trong suốt tựa giọt lệ của ai đó.

"Đức Nhân, sau này gặp lại."

"Đức Nhân, cảm ơn!"

Cứ hai ba hôm Kevil lại gọi điện cho Khả Vy ồn ào một trận.

"Khả Vy, chúng ta dù không có tình đồng đội tốt xấu gì cũng là đồng bọn, vậy mà cô lại nỡ bỏ rơi tôi, bạn gái cô hứa giới thiệu cho anh đâu"

- Chạy mất rồi, hôm qua tôi ra chợ mua được cho anh một cô bạn gái cực kì xinh đẹp, da trắng tóc đen cao ráo đúng gái Châu Á, nhưng đi ngoài đường gió to quá nên bạn gái của anh bị thổi đi mất rồi, cũng không biết bay đi đâu.

"Bịa tiếp đi, cô có giới thì bịa tiếp đi. Cô mà không giữ lời tôi sẽ đi chuyển giới cướp bạn trai cô."

- Không cần cướp, chỉ cần anh chuyển giới tôi tặng luôn cho anh.

Khả Vy dựa vào bàn cười giả lả, đột nhiên lại thấy rét lạnh sau lưng. Thiên Huy mang theo khuôn mặt âm trầm u uất bất thành linh xuất hiện, lần nữa giật lấy điện thoại của cô lạnh giọng cảnh cáo.

- Em thật giỏi, anh không bằng con mèo của em thì thôi đi, không cho anh ôm thì thôi đi, em không gả cho anh thì thôi đi, em định trốn khỏi hôn lễ cũng thôi đi, vậy mà bây giờ em còn định tặng không anh cho một thằng đực rựa nữa.

Càng nói càng úy khuất, bạn nhỏ Thiên Huy tui thân lúi vào góc phòng trông mây đen trên đầu, không khí nhất thời u ám, chướng khí mù mịt.

Khả Vy cười khan hai tiếng, đành nhắc mông đến an ủi ai kia, nhưng có nói gì cũng vô dụng, Thiên Huy vẫn cứ hờn dỗi.

- Em có thương anh đâu?

Trịnh Thiên Huy, sai vai diễn rồi, câu này phải của nữ chính, hấn cướp lời thoại cái b**p.

Khả Vy vẫn rất nhẫn nại xoa xoa đầu Thiên Huy

- Ai bảo em không thương anh?

- Anh không bằng con mèo của em

- Anh hơn nó

- Anh không bằng Tuyết Hoa

- Anh hơn nó chút xíu xíu xíu

- Anh muốn ôm em

- Anh muốn gì cũng được

- Đi du lịch với anh nhé, anh đặt xong vé rồi

- Anh muốn là được...khoan, gì cơ?

Cô bị bẫy rồi. Biết ngay tên này không hiền lành gì mà.

...

Hắn đánh mất cô 5 năm, năm này trong cuộc sống của cô không có hình ảnh của hắn. Nơi cô đi qua, phong cảnh cô từng thấy con người cô từng gặp, mỗi một khoảnh khắc đều không có hắn.

Hắn vẫn luôn muốn nhìn thấy cô mặc váy cưới, cười rạng rỡ nắm lấy tay hắn trọn vẹn một đời.

Trịnh Thiên Huy không tin vào kiếp sau, hấn chỉ cần kiếp này có thể ở bên Diệp Khả Vy là đủ. Thiên Huy chỉ muốn bù đắp lại khoảng thời gian đã mất của bọn họ, muốn cùng Khả Vy đến những nơi cô từng đến, gặp những người cô từng gặp, có thể tồn tại bên cô, đưa tay ôm lấy cô kéo cô đứng dậy.

Không còn ai ở thế giới này có thể khiến Thiên Huy bận tâm như Khả Vy. Cô ấy ở bên hấn, đây là may mắn, cô ấy gặp gỡ hấn đây là định mệnh, cô ấy yêu hấn đây là duyên phận.

Mùa đông lạnh lẽo, tuyết phủ khắp thành phố Paris hoa lệ, góc phố có một cô gái đứng trầm ngâm, tuyết lạnh làm đôi môi tái nhợt, từng ngậm khói trắng thờ ra.

Khả Vy quay người vừa đúng lúc Thiên Huy trở lại, nhúu mày nhìn cô.

- Anh nói em đợi trong phòng, em chạy ra đây làm gì? Trời lạnh như vậy.

- Ừm.

Cô lơ đãng trả lời, đón lấy cốc cafe nóng trong tay hắn. Chẳng qua lúc tỉnh dậy không nhìn thấy hắn nên mới sốt ruột đi tìm, không nhìn thấy hắn, cô bắt an.

Đây là một loại lệ thuộc, nhưng không sao, Diệp Khả Vy có người nguyện ý để cô lệ thuộc cả đời.

Mùa xuân, vừa kịp lúc hoa anh đào ở Nhật nở rộ. Khắp nơi bị nhuộm bởi màu hoa hồng nhạt ngọt ngào, tiếng chuông gió vọng từ xa lại, những tấm thẻ gỗ ghi điều ước treo đầy trên cây anh đào trăm năm tuổi.

Khả Vy kiễng chân treo tấm thẻ gỗ của mình, quay người lại vội vàng đảo mắt tìm hình bóng một người vừa vịn chạm ánh mắt hắn.

Người ta nói vận tốc rơi của hoa anh đào là 5cm/s, bởi vậy nên cơn mưa hoa này vừa nhẹ nhàng vừa chậm rãi.

Đôi bàn tay chìa ra trước mặt Khả Vy, sau lưng hắn là muôn vạn cánh hoa phiêu tán tạo nên một khung cảnh mê người rực rỡ. Khả Vy tiến một bước nắm lấy bàn tay kia, khóe miệng cong cong cười.

- Chúng ta đi đâu tiếp theo?

- Ừm, xem nào, đến đền Mikage đi, em muốn gặp Tomoe-sama.

- Lại thẳng nào nữa vậy, cái đền ấy ở trên sao hỏa phải không?

- Haha

....

- Huy. Aishite imasu.

Ánh nắng xuyên qua phiến hoa mỏng manh hắt lên khuôn mặt chàng trai ấy một mảng đỏ ửng, đôi tay khẽ siết chặt đem cô gái kia ôm vào lòng, mãi nguyện cười

- Boku mo!

...

Chỉ nguyện cùng người đi qua trăm núi nghìn sông, chỉ nguyện cùng người nhìn ngắm hoàng hôn, bình minh, chỉ nguyện cùng người sống bình bình an an, từ nay đến hết đời.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Thân Thì Sao? Vẫn Cứ Yêu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.